ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΓΙΑΣ

ΤΟ ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ ΕΝΟΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

ΒΕΡΟΙΑ 2015

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΩΣ ΠΑΡΟΝ
ΕΝΑ ΕΚ ΒΑΘΕΩΝ ΘΕΡΜΟ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟ

Ήδη οδεύω προς τα Ενενήντα τέσσερα μου χρόνια και έχοντας πίσω μου, μια μεστή από γεγονότα ζωή, αν και νοιώθω ακόμα τον εαυτό μου και τις δυνάμεις υπό διανοητικό έλεγχο. Θεωρώ όμως πως ήρθε η ώρα να ευχαριστήσω, από καρδιάς όλους τους Εκδότες του Τοπικού Τύπου, για την προθυμία με την οποία φιλοξένησαν επί δεκαετίες τα όποια κείμενά μου.

Το ίδιο ευχαριστώ από καρδιάς όλους τους Αναγνώστες του Τοπικού Τύπου, που με τίμησαν με αγάπη και καρτερία διάβασαν επί χρόνια τα γραπτά μου..

Ένα μεγάλο, παμμέγιστο ευχαριστώ στη Σύζυγό μου, που με καρτερία και υπομονή βίωσε τη βάσανο του χρόνου για να γραφούν τα κείμενα. Τον Διευθυντή και το Διοικητικό Συμβούλιο της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας, για την αναγραφή, καταγραφή και ένταξη που συνόλου των κειμένων στην Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας, καθώς και το προσωπικό, για την όποια συμβολή του στην υλοποίηση της προσπάθειας δεν θα καρποφορούσε και τον κ Γιάννη Γρηγοριάδη για την τεχνική και συμβουλευτική του βοήθεια.

Μ' Αγάπη και Εκτίμηση στους Εκδότες που φιλοξένησαν τα 678 άρθρα μου και μεστός από συγκίνηση, από τους Αναγνώστες του τοπικού τύπου και ειδικά σε όσους μου έκαναν κριτική και όσου διαβάσουν τα κείμενά μου που είναι ήδη αναρτημένα στα ράφια της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας

Κόγιας Νίκος, Φεβρουάριος 2014

ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΥΤΆ ΓΡΑΦΤΗΚΑΝ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΔΕΚΑΕΞΑΧΡΟΝΗ ΚΑΙ ΠΛΕΟΝ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΛΥΣΗ ΜΟΥ ΑΠΟ ΤΡΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΕΞΟΡΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΘΕΝΙ ΤΗΣ ΛΕΡΟΥ ΟΠΟΥ ΝΕ ΕΚΤΟΠΙΣΕ Η ΧΟΥΝΤΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΏΝ ΤΗΝ ΑΥΓΗ Της 21^{ΗΣ} ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΤΟΥ 1967

Η καλύτερη αξιοποίηση αυτής της μικρής, μοναδικής και ανεπανάληπτη ζωής, είναι να την αφιερώσεις σε κάτι που θα διαρκέσει περισσότερο από αυτήν. Και τα γραφτά όσο λίγα και ανούσια και αν είναι διαρκούν, περισσότερο από την Ζωή του γράφοντα

Ασφαλώς, όποιος αποφασίσει να διαβάσει κάποιο από τα κείμενά μου, θα αναρωτηθεί ποιος είναι ο γράφων:

Γεννήθηκα στη Βέροια στις 23 Ιουνίου το 1923 ΣΤΙΣ **23 ΤΟΥ ΙΟΥΝΗ 2013 ΜΠΗΚΑ ΣΤΑ ΕΝΝΕΝΙΝΤΑ ΤΡΙΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ.**

Πριν συμπληρώσω τα δεκατρία μου χρόνια. Οι γονείς μου, Γεώργιος Κόγιας και Μαρία Γκόγια το γένος παλικάρια. Δυο αξιοθαύμαστοι ανθρωποι, αφού τα τρία μου αδέρφια: Αντώνης, Στέφος και Στέργιος μαζί με τον Πατέρα μου κάλυπτα την γεωργό-κτηνοτροφική δουλειά. Μετά την διαπίστωσαν ότι η χώρα άρχισε να αστικοποιείται με έστειλαν να μάθω την τέχνη του Τσαγκάρη. Εκεί γνωρίστηκα με τις αριστερές ΙΔΕΕΣ και του τρόπου σκέπτεστε ανθρώπινα και κοινωνικά.

Εντάχθηκα στο Αριστερο-κομμουνιστικό κίνημα πριν από τη Βασιλο-Μεταξική δικτατορία. Και το Μάρτη του 1938 πήρα μέρος στην Απεργία που έκαναν οι τσαγκάρηδες στη Βέροια.

Και σε συνέχεια μαζί με τον Βασίλη και τον Μαργατίτη Ζιώγα παιδιά της αδερφής του Θωμά Λιόλιου (<u>Αργότερα Καπετάν Μπαρούτα</u>), αποτελούσαμε την τριάδα, που διακινούσε τα κοπόνια της Εργατικής Αλληλεγγύης. Επικεφαλής στους τσαγκάρηδες στην εργατική αλληλεγγύη ήταν ο Τσαγγάρης Λεωνίδας Παπαδόπουλος

Έτσι, πριν καν προλάβει να διαμορφωθεί το «εγώ» μου. Ο εαυτό μου είχε ήδη ταυτιστεί με το συλλογικό, αριστερό υποκείμενο.

Η ψυχολογία της Γενιά μου και ειδικά στην κατοχή, όσοι συμμετείχαμε σημαδεύτηκε, ανεξίτηλα από τις αξίες της ισότητας, της συντροφικότητας και τη ρήξη με τις κατεστημένες νοοτροπίες.

Τον Σεπτέμβρη του 40 η τριάδα μας: κριθήκαμε και θα είχαμε ενταχθεί στην Οργάνωση: Κομμουνιστική Νεολαία Ελλάδας (ΟΚΝΕ). Με την κήρυξη πολέμου όμως δεν επέτρεψε την ολοκλήρωση της ένταξης, αφού ο εντεταλμένος να κάνει την ένταξη επιστρατεύτηκε.

Το σπίτι μας ήταν στη Βερμίου 22. Τα κεντρικά γραφεία της ΕΟΝΝ ήταν στο Ηγουμενιό απέναντι από την Εκκλησία του Αγίου Αντωνίου Κάποιο πρωί πηγαίνοντας για τη δουλεία, με σταμάτησε ο Βαθμοφόρος Φαλαγγίτης κ Κατσάνος. Δεν θυμάμαι του μικρό του όνομα και μου είπε: «ο Πατέρα σου ήταν ένας από τους βασικούς συνδέσμου του Μακεδονικού αγώνα για αυτό πρέπει να έρθεις και εσύ στην ΕΟΝ για να διατηρηθεί η παράδοση». Και σε συνέχεια: Μου είπε να πάω την Κυριακή στη συγκέντρωση να γνωρίσω και άλλους βαθμοφόρους ΕΟΝΙτες. Παρά την προσπάθεια και το χώσιμο στη μασχάλη μου του δέματος με τα ρούχα της ΕΟΝ. Και την πίεση που άσκησαν, δεν εντάθηκα στην ΕΟΝ. Όσο για το είδαν και από είδα που λέει ο λαός ήρθαν και το πήραν το δέμα.

Την Αυγή της 28ης επιστρατεύτηκαν τα τρία μου Αδέρφια και τα όποια ζώα είχε ο Πατέρας μου και τα αδέρφια μου. Και εγώ εντάχθηκα στην Αεράμυνα.

Η Βέροια κατακτήθηκε στις 11 Απριλίου 1941 Στις αρχές του Ιούνη του 1941 εντάχθηκα στην Εθνική Αλληλεγγύη και σε συνέχεια στο ΕΑΜ-ΝΕΩΝ, Το Φλεβάρη του 1943 στην ΕΠΟΝ και ένα χρόνο μετά στον ΕΛΑΣ.

Στις αρχές του 1948 με συνέλαβαν για δεύτερη φορά. Καταδικάστηκα σε 20 χρόνια από το έκτακτο στρατοδικείο- το ποινικό μου Μητρώο είναι Λευκό. Ύστερα από 16,5 και αποφυλακίστηκα τον Μάρτη του 1963. Μετά την αποφυλάκιση εκλέχθηκε μέλος της Νομαρχιακής Επιτροπής της ΕΔΑ και σε συνέχεια επαγγελματικό στέλεχος της ΕΔΑ και μέλος της Περιφερειακής της Επιτροπής Μακεδονίας- Θράκης. Διατέλεσε και Ανταποκριτής της «ΑΥΓΗΣ» Έγραψα όπως γράφω και πιο πάνω 676 άρθρα στις τοπικές εφημερίδες στην ΑΥΓΗ και το περιοδικό ΕΑΜ

Στις 16 Αυγούστου του 1964 με ειδική Άδεια της Ασφάλειας που την είχα σε απόσταση αναπνοής, παντρεύτηκα την Πασχαλίνα Τόσου του Κωσταντίνου και της Καλλιόπης το Γένος Θεοδώρου και στις 22/2/66 νεννήθηκε η Κόρη μας καλλιόπη. της δώσαμε το όνομα της Πεθεράς μου.

Την Αυγή της 21ης Απριλίου του 1967 με ξανά συνέλαβαν και με έστειλαν πρώτα για τρίτη φορά μαζί 8000 και πλέον στη Γυούρα και μετά στο Παρθένι της Λέρου, από όπου απολύθηκα σαν άρρωστος τον Μάρτιο του 1970 Τον Απρίλη του1971 γεννήθηκε το δεύτερο παιδί αγόρι και πήρε το όνομα του πατέρα μου Γεώργος. Εργάστηκα επί 18 χρόνια Ιατρικός επισκέπτης, στη Φαρμακευτική Εταιρεία ΦΑΡΑΝ-ΧΕΜΙΚΑ, και σε συνέχεια Λογιστής και προδιαλογιτής φρούτων στην Εταιρεία ΒΕΝΟΥΣ

Τον Αύγουστο του 1968 το ενιαίο ΚΚΕ διασπάστηκε σε ΚΚΕ και σε ΚΚΕ ες. Μετά την απόλυσή μου εντάχθηκα στο Αντιδικτατορικό Μέτωπο.

Την άνοιξη του 1975, μαζί με τον Δημήτρη Τασινόπουλο και τον Σωτήρη Μπίσμπα εκλέχθηκα από την Ν Επιτροπή, αντιπρόσωπος για το Ιδρυτικό Συνέδριο του ΚΚΕ ες που έγινε στην Αθήνα στο Θέατρο Αλίκης και με συγκρότηση του ΚΚες η Νομαρχιακή Επιτροπή του Νομού Ημαθίας με εξέλεξε Γραμματέας του ΚΚΕ ες και σε συνέχεια της Ελληνικής Αριστεράς (ΕΡΑ) και αργότερα του Συνασπισμού.

Το 1977 διατέλεσα Υποψήφιος Βουλευτής του Νομού Ημαθίας με το ΚΚΕ ες και το 1981 υποψήφιος στο συνδυασμό ΣΥΜΜΑΧΙΑ.

Διατέλεσε για πολλά χρόνια μέλος της Διοίκησης της Στέγης Γραμμάτων και Τεχνών του Δήμου Βεροίας. Μέλος του Εθνικού Συμβουλίου για τις Γερμανικές επανορθώσεις, αποζημιώσεις που πρόεδρος της ήταν ο Μανώλης Γλέζος και την επιστροφή του Δανείου 3,5 δις. Αρθρογράφησα επί δεκαετίες στον τοπικό τύπο και κατά καιρούς περιοδικό «ΕΑΜ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ» και Την Εφημερίδα «ΑΥΓΗ»

Κόγιας Νίκος του Γεωργίου

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

Ο ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ ΕΝΟΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥ

ΔΕΥΤΕΡΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Το οδοιπορικό ενός πολιτικού κρατουμένου πριν τη σύλληψη, μετά τη σύλληψη, μετά την χωρίς δίκη καταδίκη, στη διάρκεια της φυλακή και μετά την αποφυλάκιση, θεωρώ ότι ήρθε ο καιρός να αγγίξουμε το παρελθόν

Αγαπητέ Αναγνώστη τα γράμματα τα έμαθα στη φυλακή

Οσοι δεν ξέραμε γράμματα, αφού δεν είχαμε μολύβι, χαρτί και βιβλία, τα έμαθα δια ζώσης από τους αξιόλογους Δασκάλους, καθηγητές, Επιστήμονες, λόγιους και Ποιητές που είχαμε στη Φυλακή. Και κάτι ακόμα: «ότι η συνείδησή μας παραμένει αλάνθαστος κριτής όταν δεν την έχουμε δολοφονήσει» Και όταν είναι όρθια: Αντέχει στη βάσανο της ζωής και της αλήθειας.

Μερικές φορές η συγκινησιακή φόρτιση δεν σε αφήνει να σκεφτείς καθαρά. Να σταθείς απέναντι στα γεγονότα με την απόσταση που πρέπει για να μην επιτρέψεις στα συναισθήματα να διαμορφώσουν την κρίση σου. Όχι πως χρειάζεται να σκέφτεσαι πάντα «ψυχρά και υπολογισμένα», και εν θερμώ στάση απέναντι στα γεγονότα έχει τη γοητεία της επηρεάζοντας την ορθολογική προσέγγιση των πραγμάτων.

Γι' αυτό και τα όποια γραφτά μου δεν είναι σε σειρά και τάξη. Και ειδικά στα σημεία στίξης που δεν ήταν νοητά- κατανοητά χωρίς την αποτύπωση. ζητώ εκ των προτέρων συγνώμη, για τις όποιες ελλείψεις, παραλείψεις και επικαλύψεις και επαναλήψεις θα υπάρξουν

Υπόθηκαν και γράφτηκαν πολλά γύρο από αυτό το θέμα ποιος πολέμησε ποιον και ποιος συνεργάστηκε με ποιόν. Ας μη χρησιμοποιούν οι αντίπαλοι τη φράση Κασσάνδρα.

Η Κασάνδρα, η κόρη του Πριάμου και της Εκάβης, ιέρια του Απόλλωνα, η Μάγισσα, δεν είχε διαψευστεί ποτέ. Προφήτευε τα πάντα με ακρίβεια και επιβεβαιωνόταν απολύτως . Είχε προειδοποιήσει για τα δεινά που θα φέρει ο Πάρις στη Τροία, από την γέννηση του ακόμα. Επρεπε να διώξουν τη Ελενή για να γλυτώσουν τη χώρα τους. Γι' αυό και Φώναζε να μη βάλλουν μέσα στο κάστρο τον Δούριο Ιππο.

Είχε προβλέψει τον φρικτό θάνατο του Αγαμέμνωνα, αλλά και της ίδιας στις Μυκίνες. Φαίνεται πως έσερνε την κατάρα του Απόλλωνα (επειδή δεν του έκατσε!), να μην την πιστεύει κανείς, γι' αυτό και δεν τολμούν να γίνει η συζήτηση για την κατοχική περίοδο, τον εμφύλιο και τα 40 πέτρινα χρόνια

Βέβαια, « Η (…) λογοτεχνία θεωρεί τον εαυτό της παραγγειλία μελλοντικής συνείδησης και επομένως και όχι αλληγορική παράσταση, ενός άχρονου σταθερού, και παγίου (…)ανέκφραστου δεδομένου.

Εκείνο που καθιστά αμφίβολη την δυνατότητα ικανοποίησης του αιτήματος για «προσέγγιση της πραγματικότητας», είναι η απορρέουσα από το αίτημα αυτό αποσύνδεσης της λογοτεχνία από την πραγματικότητα. Οι προ ιδιασμένοι άνθρωποι, πιστεύουμε κα επιδιώκουμε το αντίστροφο. Ψιλά γράμματα, ειδικά όταν η πραγματικότητα διαφέρει από το εαυτό της και δεν συμφέρει στους καριερίστες

Βεβαιά ο λαός δεν κλείνει τα μάτια στα λάθη και τις παραλήψεις, αναγνωρίζει όμως με κάποια συμπάθεια η μεγάλη προσπάθεια που καταβάλει ενας αγράμματος φυλακισμένος να καταγράψει λίγα από τα βιώματα που είδε, έζησε και έχει υποστεί

Το κείμενο αυτό, όπως αλλα τα γραφτά κείμενα έχει την η ιστορία τους, έτσι και αυτό έχει μια δική του. Πολλά κομμάτια από αυτό το κείμενο είναι γραμμένα το 1963 αμέσως μετά την αποφυλάκισή μου. Ενα μεγάλο το μεγαλύτερο κομμάτι αυτού του κειμένου και ένα άλλο κείμενο που αφορούσε μια έκθεσή μου προς το γραφείο Μακεδονία-Θράκης, πριν τη σύλληψή την 21^{η} Απριλίου του 1967. Ευτυχώς παρά την σε βάθος και διάρκεια έρευνα μετά τη σύλληψή μου, που έγινε στο σπίτι μας την ΑΥΓΗ της 21ης Απριλίου. Την ημέρα που οι επίορκοι συνταγματάρχες κήρυξαν την επάρατη επτάχρονη «επανάσταση» έτσι την αποκάλεσαν. Μια «επανάσταση» που εκτός του οτι η

Ευρωπαϊκή Ενωση πάγωσε τη σύνδεση της χώρας μας γύρισε και ζωή του λαού και τη χώρα πολλά χρόνια πίσω.
Ενα άλλο κομμάτι εξ ίσου μεγάλο γράφτηκε στο τέλος του 1970, λίγους μήνες μετά την απόλυσή μου από το Παρθένι της Λέρου όπου ήμουν εξορισμένος και, λίγα πολύ λίγα κομμάτια προστέθηκαν μετά την πτώση «υπαρκτού» τότε ακόμα σοσιαλισμού.
Από τα «κόκαλα των Ελλήνων τα Ιερά» και απ τα μάρμαρα των αιώνων τα λευκά, ανατέλλει κάθε φορά η Ελευθερία σε αυτήν τη δοξασμένη τη Γη των προγόνων. Οι πρόγονοί μας συλάβανε την ύψιστη ιδέα του Ανθρώπινου γένους, τη Δημοκρατία. Γι' αυτό Ελλάδα: Σημαίνει Ελευθερία, Σημαίνει Δημοκρατία, Σημαίνει Ανθρωπιά. Ο,τι λένε και κάνουν οι πρόγονοι, πάει από το παιδί στο αγγόνι. Από όλους τους λαούς οι Ελληνες ονειρεύονται πιο όμορφα το όνειρο της Ζωής και αυτό γιατί γνωρίζουν όλες τις ομορφιές και τις αξίες της Ανθρώπινης Ζωής, με κορωνίδα της τον μεγάλο πανανθρώπινο έρωτα.
Συνεπως, Οποιος δεν ξέρει από που ΕΙΝΑΙ, δεν
ξέρει ούτε και ποιος ΕΙΝΑΙ.
Το γραπτό αυτό σε καμιά περίπτωση δεν έχει την φιλοδοξία, να απαντήσει σε όλα τα θέματα που απασχολούν την ελληνική κοινωνία, όσον αφορά ττιο ΘΕΜΑ: Εθνική Αντίσταση και τον εμφύλιο πόλεμο. Και οπωσδήποτε δεν θα αποτελούν την ιστορική και αναμφισβήτητη αλήθεια. Οι ελλείψεις και τα κενά φαίνονται με γυμνό μάτι. Η ανάγκη όμως για την ηθική αποκατάσταση και η ανάγκη για αναγνώριση και την Νομιμοποίηση του αγώνα μπροστά στην ιστορική αλήθεια και τη συλλογική μνήμη, είναι τα βασικά κίνητρα που παρακινούν αυτούς που συμμετείχαν σε αυτόν τον Τιτάνιο, Εθελοντικό και ανεπανάληπτο αγώνα, να ρίξουν σε κάποιο χαρτί μερικές απόψεις για το πώς άρχισε η Αντίσταση στο καφενείο, στο μαχαλά, τη συνοικία, στο χωριό και την πόλη. Πως και από ποιους οργανώθηκε ο ένοπλος αγώνας και κυρίως κάτω από ποιες συνθήκες πραγματοποιήθηκε, αυτή η σύγχρονη «Φιλική Εταιρεία» το ΕΑΜ το Νέο 21, μα και τα γεγονότα που ο ίδιος έζησε.
Αλλωστε, η χρονική απόσταση που χωρίζει την κατοχή και τον εμφύλιο από το σήμερα, είναι αρκετά μεγάλη για να αναπολήσει κανείς με ιστορική σειρά τα περασμένα, Γι' αυτό και θα υπάρχουν οπωσδήποτε κενά στην αφήγηση, ίσως κακές συνδέσεις στα επιμέρους θέματα, ασταθείς ή και άσχετες ακόμα σχέσεις μεταξύ τους και πολλά συντακτικά ελαττώματα. Ζητώ συγνώμη από αυτούς που θα τύχη να τα διαβάσουν για όλες αυτές τις ατέλειες. Με πολύ δισταγμό και με γνώση των μικρών δυνατοτήτων και ατελειών που θα παρουσιάσει άρχισα να γράφω. Ηδη περισσότερο από μισός αιώνας μας χωρίζει απ τα γεγονότα της κατοχής και σαράντα από τη λήξη του εμφυλίου πολέμου. Και τα λίγα γράμματα που ξέρω τα άμαθα στη φυλακή
Ο εμφύλιος πόλεμος όμως εξακολουθούσε να βρίσκεται στο προσκήνιο της σύγχρονης Ελλάδας και καθόρισε τη ζωή των Ελλήνων για τριάντα ολόκληρα ακόμα χρόνια, μα και εξακολουθεί να την καθορίζει. Και την καθορίζει γιατί τόσο οι μεταξικοί και οι κατοχικοί δωσίλογοι και τα σταγονίδια της χούντας των συνταγματαρχών ζουν ανενόχλητοι ανάμεσά μας. Και οχι μόνο ζουν αλλα με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, στον ένα ή στον άλλο βαθμό, αν δεν κρατούν όπως μέχρι την πτώση της χούντα τις λαβές της εξουσίας στα χέρια τους, τις θέσεις που κατέχουν και τη συναίνεσή τους βάζουν τη σφραγίδα τους στη ζωή του λαού και της χώρας.
Το ερώτημα είναι ένα και απλό. Ποιος είμαι εγώ για να έχω γνώμη και κυρίως να καταπιαστώ με ένα τόσο μεγάλο και πολυσύνθετο ιστορικό έργο. Δεν ξέρω γιατί. Απλώς κάθομαι και γράφω και όποιος το διαβάσει!
Δεν είναι για λόγους νοσταλγίας που κάνω αυτήν τη νοητή επιστροφή στο παρελθόν. Αν και με συγγινεί η ανάμνηση των γεγονότων και των προσώπων με τους οποίους έζησα τα πιο δύσκολα χρόνια της ζωής μου. Επέστρεψα εκεί γιατί όλα αυτά τα χρόνια προ υπήρξε μέσα μου ένα ερώτημα. Και το ερώτημα είναι: Πως η Αστική η τάξη που ενώ πριν το 21 και συγκριμένα τον Φλεβάρη πήρε την πρωτοβουλία της παλιγγενεσίας, με εκείνη το φοβερή και συγκλονιστή προκήρυξη του Υψηλάντη καλεί τους αστούς και τους προτρέπει να ηγεθούν του ιερού αγώνα:
ΑΔΕΛΦΟΙ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΩΝ ΦΙΛΙΚΩΝ.

«Εφτασε τέλος πάντων η ποθούμενη εκείνη λαμπρό στιγμή! Ιδού, ο σκοπός των χρόνων ενεργειών σας και αγώνων εκτυλήσσεται σήμερον! Η Φιλική Εταιρεία θέλει διαμείνει αιωνίως το μόνο σύνθημα της ευδαιμονίας μας.
Σεις, φίλοι συνεταίροι! εδείξαται, τί ο καθαρός και θερμός πατριωτισμός δύναται. Από σας ελπίζει τώρα και μεγαλύτερα η Ελλάς εις την ανάστασίν της. Και δικαίως καθότι, αν δια μόνας τας ελπίδας εθυσιάζετε το Πάν, τί δεν θέλετε πράξει τώρα, οτε ο φαεινός Αστήρ της Ελευθερίας έλαμψε;
Αγετε λοιπόν, ώ Αδελφοί ! Συνδράμετε και την τελευτείαν ταύτην, φοράν έκαστος υπέρ την δύναμίν του, εις οπλισμένους ανθρώπους, εις όπλα, χρήματα και ενδύματα εθνικά, αι δέ μεταγενέστεραι Γενεαί θέλουσιν ευλογεί τα ονόματά σας, και θέλουν σας κηρύττει ως τους πρωταίτιους της ευδαιμονίας των.
Ιάσιον τη 24 Φευρουαρίου 1821 Αλέξανδρος Υψηλάντης Γενικός Επίτροπος της Αρχής.
Και αυτοί με τη σειρά τους; Κάλεσαν των δούλο και ραγιά λαό να συμβάλει στο ξεσκλάβωμά του. Η ηγεσία και λαός απελευθέρωσε ένα προγονικό κομμάτι Εδάφους, δημιούργησε την κρατική οντότητα και την κατοχύρωσε διεθνώς, αντί για συνέχιση του αγώνα συμβιβάστηκε με τις ποιο συντηρητικές, σκοτεινές και τα φαιά φορούντες δυνάμεις.
Η προκήρυξη αυτή και όποιες άλλες διακηρύξεις των φιλικών έγιναν αργότερα βασικός στόχος των σκοτεινών και αντιδραστικών δυνάμεων. Των δυνάμεων που αφόρεσαν τον Υψηλάντη, «αρρώστησαν» τον Αλέξανδρο Σούτσο και δολοφόνησαν τον Καποδίστρια.
Αντί νόμιμο και μετά και ειδικά μετά το 1009 οι Αστοί δημοκράτες ενώ μπορούσαν έστω και μετά το Δεκέμβρη του 1944, και κυρίως μετά την επιβεβαίωση οτι ο Κόκκινος στρατός, δεν θα παραβίαζε τα ελληνικά σύνορα, δεν θέλησαν να προσεταιριστούν αυτό το λαϊκό ΕΑΜικό κίνημα; Ενα κίνημα που το ιδεολογικό, κοινωνικό και πολιτικό του πρόγραμμα, με σαφήνεια και στεντόρια τη φωνή έλεγε, οτι αγωνίζεται για την ολοκλήρωση της αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας. Αντί γι' αυτό οχι μόνο στήριξαν τις αντιδραστικές και σκοτεινές δυνάμεις του παρακράτους της Δεξιάς και του Αγγλους, αλλά και συμμετείχαν ενεργά στην εξόντωση αυτού του λαϊκού κινήματος.
Του λαϊκού κινήματος που πολέμησε οχι μόνο για την απελευθέρωση της χώρας και την εδραίωση επιτέλους της πολύ πόθετης Δημοκρατίας, αλλα και στο βαθμό που του επέτρεψαν οι δυνάμεις του, ενταγμένο στην αντιφασιστική συμμαχία, βοήθησε να ηττηθεί ο άξονας που ηταν η ατμομηχανή του φασισμού.
Το ίδιο συναίβενε και με τις προκηρύξεις και διακηρύξεις του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου στη διάρκεια της κατοχής. Αν διαβάσει κανείς μόνο τις προκηρύξεις και διακηρύξεις των αγωνιστών του 21 και αυτές του ΕΑΜ και τις αντιστοιχίσει με τις τότε κατοχικές συνθήκες, αβίαστα, οχι μόνο θα καταλάβει αλλα και θα πειστεί οτι το ΕΑΜ ηταν συνέχεια του «αγνού λαϊκισμού του 21 και της δημοκρατικής παράδοσης». Μια προσεκτική ανάγνωση της ιστορίας της Ελληνικής Επανάστασης του 21, αρκεί να τη συνδέσει ιδεολογικά απευθείας με το κίνημα του 21 με αυτό της Αντίστασης και το ΕΑΜ.
Το κράτος όλα αυτά τα χρόνια ηταν σε κατάσταση «εκτάκτου ανάγκης» και η καταδίωξη των Αντιστασιακών-ο όρος ηταν συνήθως πολύ ελαστικός και μπορούσε ανάλογα με τις ανάγκες να συμπεριλάβει οτιδήποτε σε κάθε πεδίο δραστηριότητας και έκφρασης- βρίσκονταν συνεχώς στο προσκήνιο, ακόμα και αν δεν ίσχυε ο «στρατιωτικός νόμος». Αυτό που κρατούσε τις συνειδήσεις φυλακισμένες και το στόματα κλειστά, ηταν το νομοθετικό πλαίσιο που μας κληροδότησε η ανύπαρκτη για το κράτος Εθνική Αντίσταση και ο αμνημόνευτος εμφύλιος πόλεμος, με τον περίφημο Νόμο 509/ 1947 και το Γ! ψήφισμα. Το Γ! ψήφισμα που καθόριζαν τι θα πρέπει να θυμούνται και πώς θα πρέπει να τα θυμούνται οι Ελληνες τα γεγονότα της κατοχικής περιόδου, που ρύθμιζαν τα της πολιτικής και κοινωνικής δραστηριότητας των Ελλήνων.
Η Αντίσταση και ο εμφύλιος, παρέμειναν σημεία σκοτεινά, στα οποία κανείς δεν μπορούσε να αναφερθεί κάτω από την απειλή του Ν 509 ,το Γ' ψήφισμα και της προσθήκης του νόμου «Περί αναμοχλεύσεως των πολιτικών παθών». Κυριαρχούσε το αποτέλεσμα χωρίς να υπάρχει αναφορά στην αιτία. Ολοι αυτοί οι νόμοι σκοπό είχαν να ξεθυμάνουν και να ξεθωριάσουν τα μηνύματα της

Αντίστασης και τη φυσική ροπή της μεταπολεμικής Νεολαίας για ανυπακοή και αντίσταση στις εκάστοτε δομές της εξουσίας.
Ο εμφύλιος με τον τρόπο αυτό ηταν, απανταχού παρών, χωρίς όμως να φαίνεται πουθενά. Για τις γενιές που μεγάλωσαν σε αυτήν την περίοδο, τα χρόνια της κατοχής και του εμφυλίου ηταν το μεγάλο απαγορευμένο μυστικό της ζωής και της ιστορίας.
Εδειχνε να είναι το μεγαλειώδες και απαγορευμένο ζητούμενο, μα και πηγή καθημερινότητας για το λαό και την ιστορία. Ενα φάντασμα στην κυριολεξία, πλανιόταν πάνω από την Ελλάδα και μέσα στον κόσμο που ζούσαν και μεγάλωναν οι γενιές αυτές χωρίς να έχουν καμιά δυνατότητα να τον γνωρίσουν, πολύ περισσότερο να τον καταχωρήσουν ιστορικά στη μνήμη τους. Και αυτό γιατί το παρελθόν συνδέεται άρρηκτα με το παρόν, που προεκτείνεται και προσδιορίζει το μέλλον.
Η «μνήμη του παρελθόντος» ασφαλώς πρέπει να διατηρηθεί ζωντανή γιατί παραπέμπει σε γεγονότα και καταστάσεις, σε ιστορικές αλήθειες, σε συνειρμούς και σε βιώματα, αλλα κάθε αναφορά μας στο χθες οφείλει να έχει μια νηφάλια εγγραφή, χωρίς να δημιουργεί ψυχώσεις και χαρακώματα και κυρίως να μην διαταραχθεί η ΕΝΟΤΗΤΑ. Γιατί αυτή η ενότητα, είναι που περιέχει τα σπέρματα του γίγνεσθαι και ρίχνει το φως της στο βαθύ μυστήριο της συνοχής και που κάνει, προ πάντων μερικές μεγάλες εποχές και ώρες ακόμα, που εκατομμύρια λαό να χαίρεται ή να σπαράζει, να αποφασίζει, να μάχεται, να θυσιάζεται, με τον ίδιο παλμό και μέγεθος, σαν ένας άνθρωπος...
Στο λυκαυγές του 21ου αιώνα, ίσως η μεγαλύτερη συμβολή όλων μας, είναι να δώσουμε τη δυνατότητα στις νέες γενιές να νοιώσουν αυτή την αλήθεια. Και πρέπει γιατί εκείνες θα έχουν τις μεγαλύτερες εκφράσεις στη μνήμη του μέλλοντος, που σκοπό θα έχει αυτό το Αέναο γίγνεσθαι της Ανθρωπότητας και η δεδηλωμένη, τάση της προς μια ενότητα ολοένα πιο εσωτερική και πιο απόλυτη, που πραγματοποιείται προοδευτικά με το ανέβασμα της γνώσης και της συνείδησης. Γιατί όσο ατελέστερη και περιορισμένη-εγκλωβισμένη-παρουσιάζεται η ενότητα των ΜΕΡΩΝ, τόσο χαμηλότερα θα βρίσκεται η στάθμη της Ανθρωπότητας.
Η ένοπλη επέμβαση των Αγγλων αποτέλεσε την έναρξη, αλλά και την κορύφωση του εμφυλίου. Το τέλος του εμφυλίου πολέμου βρήκε την Ελλάδα στο στρατόπεδο του λεγόμενου «ελευθέρου κόσμου». Το γεγονός αυτό δεν ηταν χωρίς σημασία. Στον ψυχρό πόλεμο, που μόλις άρχιζε, η χώρα βρέθηκε-για Τρίτη φορά στην ιστορία της στη διάρκεια του ταραγμένου 20ου αιώνα, απ την πλευρά των ισχυρών και τελικά των νικητών της αναμέτρησης. Αυτό το γεγονός είχε, εκτός από μακροπρόθεσμες και βραχύχρονες επιπτώσεις. Η μετ' εμφυλιό-πολεμική κατάσταση που γνώρισε η χώρα μας ηταν διαφορετική από την επαύριο άλλων εμφυλίων συγκρούσεων πχ της Ισπανίας παρά τη χρονική και ιδεολογική τους συγγένεια.
Η νίκη της Δεξιάς. Της κυβερνητικής παράταξης, ηταν σε μια βασική της πτυχή, νίκη των «ισχυρών του τότε» κόσμου. Βέβαια η έκβαση του Εμφυλίου, δεν οδήγησε στην εγκαθίδρυση ενός μονολιθικού, ολοκληρωτικού καθεστώτος δικτατορικού τύπου στη χώρα. Δεν έγινε ότι είχε γίνει στην Ισπανία λίγα χρόνια πριν. Μπορεί η νίκη της δεξιάς με την βοήθεια των Αγγλων πρώτα και των Αμερικανών μετά, να μην οδήγησε στην εγκαθίδρυση ενός μονολιθικού δικτατορικού τύπου καθεστώς, οδήγησε όμως στην επιβολή ενός ειδικού καθεστώς που σκοπό είχε:
Να εξοβελίσει το ΚΚΕ και την Αριστερά γενικότερα από την πολιτική ζωή της χώρας. Να πάρει μια ιδιαίτερη, θεσμική και ουσιαστική θέση. ο στρατός τα σώματα ασφαλείας και το Παλάτι στο θεσμικό και πολιτικό προσκήνιο. Να μετατραπεί δίπλα στη χωροφυλακή, η αεροπορία και το ναυτικό και το πεζικό σε προσωποπαγή βασιλικά φέουδα, Να δημιουργηθούν διάφορα παράλληλα κέντρα εξουσίας.
Ενα είδος εποπτικών συμβουλίων αρμόδιων να παρακολουθούν τις πολιτικές και κοινωνικές εξελίξεις στη χώρα και την εφαρμογή των όποιων «εκτάκτων μέτρων». Για την εφαρμογή των εκτάκτων μέτρων οργάνωσε την αστυνομική εξουσία και τις υπηρεσίες ασφαλείας κατά τέτοιον τρόπο που να έχουν το δικαίωμα, να συλλαμβάνουν να βασανίζουν και να κάνουν έρευνα στα σπίτια χωρίς ένταλμα, ενώ παράλληλα απαγορεύτηκε ο έντυπος και περιοδικός τύπος της Αριστεράς και σε συνέχεια τέθηκαν εκτός νόμου το κομμουνιστικό κόμμα και τα κόμματα που συμμετείχαν στο ΕΑΜ.

Την εποχή εκείνη η αστυνομία εν στολή και μυστική, αποτελούσε τον πιο ισχυρό μεταπολεμικό κοινωνικό θεσμό. Οργανωμένες συμμορίες τραμπούκων αποτελούμενες από ανθρώπους χωρίς ηθικές αναστολές αποτελούσαν μια αχαλίνωτη δύναμη. Μια δύναμη, που καθημερινά εξαπέλυε κύματα αλόγιστης βίας. Μια βία που εξελίχθηκε σε καθεστώς τρόμου και με τις προγραφές, οδηγούσε στην απορρύθμιση της κοινωνίας. Η ελληνική κοινωνία την εποχή εκείνη είχε καταντήσει τόσο εξατομικευμένη και οι πολίτες τόσο φοβισμένοι για αντίποινα, που οι μαζικές συλλήψεις δεν ηταν πιά τόσο απαραίτητες. Το παρακράτος την εποχή εκείνη αποτελούσε έναν άλλο πόλο εξουσίας, με αποστολή την οργάνωση πραξικοπημάτων πολιτικών και στρατιωτικών.
Να στρευλώσει την κατοχική, μα και την εμφυλιό-πολεμική ιστορία. Αυτή η Νεοελληνική στρεύλωση, αυτή η ταύτιση του πατριωτισμού με την εθνικοφροσύνη, αυτή η αγνόηση κάθε άλλης αξίας στοιχείωσε δυστυχώς τις Νέες γενιές. Την ζήσαμε εμείς αυτήν τη στρεύλωση, τη ζουν τα παιδιά μας και αν δεν αποφασίσουμε να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους, θα την βιώσουν και τα εγγόνια μας.
Πολλά από τα συμβούλια αυτά, καθώς ήταν ο ουσιαστικός θεσμικός τοποτηρητής και εγγυητής των ελληνικών εξελίξεων βρίσκονταν έξω από τα σύνορα της χώρας. Διεύρυναν τα παρεμβατικά τους δικαιώματα μέχρι και την ανοικτή επέμβαση. Παράλληλα κέντρα με πυρήνα το παρακράτος που εξέθρεψε ο Μεταξάς, πολλαπλασίασε η κατοχή και μεγένθυνε ο εμφύλιος με κύριο στόχο την οργάνωση πραξικοπημάτων πολιτικών με αποκορύφωμα την αποστασία, εκλογικών νόμων τύπου στρατηγού Δόβα και Καρδαμάκη, το σχέδιο «Περικλής» : Δολοφονία του Λαμπράκη κλπ.
Είχαν προηγηθεί τα γεγονότα της 15ης Ιουλίου 1965, καθώς και εκείνα που τα ακολούθησαν και που καθιερώθηκαν ως «Ιουλιανά» μέχρι τις παραμονές της δικτατορίας του 1967-1874. Γεγονότα που η σημασία που καθορίζεται απ τη μεγάλη όξυνση και τη διάρκεια που πήραν οι ενδο-αστικές αντιθέσεις, πάντα σε συνδυασμό την άμεση εμπλοκή του ξένου παράγοντα (ΗΠΑ τώρα) και τους γενικότερους σχεδιασμούς του στην περιοχή (Κυπριακό) και έστρωσαν το δρόμο για την επιβολή της δικτατορίας. Ταυτόχρονα, τα «Ιουλιανά» προσφέρουν επίκαιρα ως προς το ρόλο του λαϊκού παράγοντα εκείνης της περιόδου, απ την άποψη του βαθμού συνειδητοποίησης. Σήμερα ξανά ζούμε ορισμένες πλευρές παρόμοιων γεγονότων.
Και την αναστολή του τρίτου πόλου εξουσίας, του κοινοβουλίου ειδικά μετά την άνοδο της Αριστεράς, αλλά και την ανοικτή δικτατορία 21η Απρλίου 1967, όταν οι πολιτικό-κοινωνικές εξελίξεις που δημιούργησαν τις προϋποθέσεις να εξαντλήσουν την αίγλη και τους όρους που υπαγόρευσε ο Γράμμος.
Για τον Τσολάκογλου, τον Λογοθετόπουλο, τον Ράλλη και την πλουτοκρατική ολιγαρχία, μα και για το μεταπολεμικό κράτος προκειμένου να διαγράψει από την σκέψη του λαού την εθνική μας Αντίσταση, Ελεγαν οτι οι Γερμανοί δεν ήρθαν σαν εχθροί στην Ελλάδα, αλλά απλώς για να επιβάλουν λόγω του πολέμου την διαταραχθείσα τάξη στον κόσμο. Ενα παραμύθι που ο λαός ουδέποτε το πίστεψε και ας του έκαναν καθημερινά και επί πολλά χρόνια πλύση εγκεφάλου. Αντίθετα οργανώθηκε, βοήθησε τους αντάρτες, αλλά την πλήρωσε. Με τα τρομακτικά αντίποινα, τις μαζικές εκτελέσεις αδιάκριτα από φύλο και ηλικία, με τον αφανισμό ολοκλήρων χωριών και με 57 ολοκαυτώματα. Και βέβαια με την πείνα. Την πείνα που μετατράπηκε σε μια απολέμητη αρρώστια και την μαύρη αγορά, να λειτουργεί για λογαριασμό του κατοχικού στρατού και τους συνεργάτες τους, με τους χιλιάδες νεκρούς.
Οσο για τον εμφύλιο για την ακρίβεια δεν υπήρξε εμφύλιος!. Η πιο επίσημη εκδοχή ηταν οτι: «πολλά χρόνια πριν, αόριστα σχεδόν και χωρίς κανένα λόγω συμμορίτες ξένων, σλαβικού κυρίως προσανατολισμού ή συμφερόντων επιβουλεύτηκαν την Ελλάδα, όπως γινόταν τον καιρό του Κρούμου. Για να αποφύγει την «καταστροφή» η ελληνική «φυλή και το έθνος» της-μαζί του και όλος ο ελεύθερος κόσμος στο σύνολό του και κυρίως το έθνος, που ηταν το προπύργιο αυτού του κόσμου και το κυρίαρχο οχυρό και καταφύγιο, δεν μπορούσε να ανεχθεί την αμφισβήτησή του».
Μετά από πολλούς και σκληρούς αγώνες το «έθνος όπως πάντα, πιστό στην ιστορική του διαδρομή, απέκρουσε την απειλή και έσωσε τον εαυτό του και τις επερχόμενες γενιές απ τον τρισκατάρατο κομμουνισμό».

Στις επετείους όπου έπρεπε να ταξινομηθούν στη συλλογική μνήμη του λαού τα γεγονότα. Γεγονότα επώδυνα που πολλοί τα θυμούνται και τα επικαλούνται σαν επιχειρήματα δικαίωσης, η αναφορά και μόνο στην κατοχή και τον εμφύλιο γινόταν με όρους μνημόσυνου και οχι ιστορικούς για τους «αγρίως σφαγιασθέντες υπό των κομμουνιστών» και εκεί σταματούσαν όλα. Αυτά όσον αφορά τους νικητές. Και για την ηττημένη Αριστερά στα «πέτρινα χρόνια» λόγω της κυριαρχίας του Ν 509 και τη λειτουργία του κράτους με βάση τα έκτακτα μέτρα και του Νόμου «για την αναμόχλευση των πολιτικών παθών», τις αδιάκοπες διώξεις δεν επέτρεπε καμιά κομμουνιστική-Αριστερή δραστηριότητα.
Η αναφορά και μόνο στον εμφύλιο συνεπάγονταν συνέπειες και για αυτό η αναφορά απουσίαζε. Μα και η αναφορά στην Εθνική Αντίσταση που ηταν ό,τι το πιο αξιόλογο υπήρχε και έπρεπε να θυμάται ο λαός από την Επική δεκαετία του 1940 και αυτή απαγορεύονταν. Αλλη μια άποψη ηταν αυτή που έλεγε οτι ο Στάλην, όπως και παλιά ο Τσάρος «πούλησε» στους Αγγλους και τους Αμερικανούς τους Ελληνες κομμουνιστές ή οτι τους εμπόδισε να πάρουν την εξουσία, ενώ μπορούσαν η κάτι παρόμοιο, οτι η ηγεσία του ΕΑΜ-ΚΚΕ δίστασε ή δεν είχε σαφή και ξεκαθαρισμένη αντίληψη για τους σκοπούς των Αγγλων κλπ.
Και μια που ο λόγος για τους Ρώσους και τους Αγγλους, πρέπει να παραδεχθούμε πως ο Ρσό-τουρκικός πόλεμος, άσχετα ποια ηταν τα ελατήρια και οι σκοποί της Τσαρικής Ρωσίας, ηταν οχι μόνο μια ανεπάντεχη ωφέλεια για την Ελλάδα και ηταν αυτή που υποχρέωσε την Πύλη να δεχθεί σαν «τετελεσμένα τα γεγονότα» του Πρωτοκόλλου της 3-22 Φευρουαρίου 1830 περί Ανεξαρτησίας της Ελλάδας. Χωρίς τη ρωσική νίκη, η Ελλάδα δεν θα γινόταν ανεξάρτητη. Θα έμεινε για πολλά χρόνια υπό κηδαιμονία όπως την ήθελαν και οι τρεις σύμμαχοι.
Και επειδή, όπως γράφω και πιο πάνω τα γραφτά, θα είναι χωρίς σειρά και τάξη, θα είναι σαν μια βόλτα στο παρελθόν. Με σκιές και φιγούρες που άλλοτε θα γλιστράνε ανάλαφρα στο χαρτί. Θα παίρνουν θέση στη σελίδα, θα περνούν από τη μια σελίδα στη άλλη, για να γίνουν λόγια και άλλοτε θα μένουν καρφωμένες στη θέση τους επιμένοντας να σηματοδοτούν με τον δικό τους τρόπο το μέτρημα του παρελθόντα χρόνο.
Λόγω της απόστασης του χρόνου, τίποτε δεν είναι με «σειρά και τάξη» βγαλμένα στο σεντούκι του Νου. Με τρόπο που να μοιάζει μοναδικός. Οσο περνάει ο χρόνος οι άνθρωποι, όσο και όσα και αν βίωσαν και συμμετείχαν στα γεγονότα, όσο και αν τους πλήγωσαν οι καταστάσεις, όπου και αν παρέπεμψαν, αποκτούν πλέον μια γεναιοδωρία, αν σταθείς κοντά τους. Σε αφήνουν στο πλάϊ τους, να μετρήσεις για μια ακόμα φορά τον δικό σου ίσκιο. Γι' αυτό και ζητώ εκ των προτέρων συγνώμη από αυτούς που τυχόν θα διαβάσουν έστω και μερικές σελίδες, για την όποια εκφραστική αδυναμία, τις ελλείψεις και παραλείψεις ή και τις υπερβολές ακόμα. Το ίδιο πρέπει να ισχύεις για τους περιττούς πλεονασμούς και τις πολλές ίσως επαναλείψεις και επικαλήψεις και ειδικά τα σημεία στίξεις.
Τίποτε δεν γράφτηκε σκόπιμα και τίποτε δεν αποβλέπει σε κάτι. Απλώς υπάρχουν τα γεγονότα. Αν δεν τα έβαλα με τη σειρά και τάξη, που αποτελεί προϋπόθεση του γραπτού λόγου, είναι γιατί δεν μπόρεσα και οχι γιατί δεν ήθελα. Το ήθελα και μάλιστα πολύ, αλλα...
Παρ' όλο που δεν συνηθίζουμε πολλοί από Εμάς να συζητούμε συνεπαρμένοι από τη συμμετοχή μας στο κοινωνικό γίγνεσθαι της χώρας, που ηταν και παραμένει μια όμορφη διαδρομή, διαλέγοντας το συγκεκριμένο δρόμο, ένα δρόμο που οδηγεί από ένα φθοροποιό και δουλοπρεπές χθες, σε ένα μάχιμο σήμερα και σε ένα πιο ελεύθερο αύριο. Ενα αύριο που θα ανοίξει το δρόμο για τον πανανθρώπινο έρωτα που οι πρόγονοι μας πολύ τα επιδίωξαν και τον πανανθρώπινο πολιτισμό, που είναι και το τελικό ζητούμενο της κοινωνίας των Ανθρώπων.
Σε μια εποχή που η συνείδηση της ανθρωπότητας προσπαθεί να θεμελιώσει, αν οχι μια αληθινή αντάξια του Ανθρώπου συμφιλίωση των λαών, πάντως την στοιχειώδη συνύπαρξη και την παραδοχή του διαφορετικού στην καθολική κατάφαση του δικαίου ατόμων και λαών, είναι απαραίτητο, αν οχι αναγκαίο να καταγραφούν λίγες από τις τραγικές μνήμες, που για δεκάδες χρόνια είχε την ατυχία να ζήσει ο λαό μας. Δεν είναι δυνατόν σαν άτομα πολύ περισσότερο σαν λαός και σαν ανθρωπότητα, να ζούμε κάτω από λογικές ρεβανσισμού και αλυτρωτισμού (...), τη

βία, τον πόλεμο και την απαξία της ζωής. Οφείλουμε να θυμόμαστε οτι η μνήμη, δεν είναι στοιχείο αντιπαλότητας. Μόνο με αυτόν τον τρόπο και χωρίς προκαταλήψεις, θα γνωρίσουμε ο ένας τον άλλο καθώς και την προσφορά του καθένα στο κοινωνικό γίγνεσθαι.
Στον γραπτό λόγω και κυρίως στην ιστορία υπάρχουν περιπτώσεις, που για να γίνουν πιο εύκολα και καλύτερα κατανοητά τα γραφόμενα, αυτός που γράφει να τα αντιπαραβάλλει ή να τα συσχετίσει, με ένα άλλο γεγονός, αν οχι αντίστοιχο, αλλα που να παρουσιάζει αν είναι δυνατόν τις ίδιες περίπου αναλογίες, ως προς το περιεχόμενο, τους σκοπούς και τα αποτελέσματα, χωρίς αυτό να σημαίνει οτι τα ποιοτικά και ποσοτικά μεγέθη είναι οπωσδήποτε συγκρίσιμα.
Εφαρμόζοντας αυτή τη μέθοδο, είναι σε θέση συσχετίζοντας τα με παρόμοια γνωστά ιστορικά θέματα, να περιγράψει ακριβέστερα τόσο τα δεδομένα που αποτελούν το αντικείμενο των γραφτών του όσο, και κυρίως την η διεταιρότητα και τα ξεχωριστά χαρακτηριστικά που καθορίζουν πάντα ως προς τη συμπεριφορά και το ρόλο των συμβαλλομένων από τα «πρόσωπα του δράματος» στη δοσμένη χρονική περίοδο. Με τον τρόπο αυτό εκτός του οτι θα μνημονευθούν ιστορικά γεγονότα που σχετίζονται με το 21, θα φανεί πόσο η ιστορία τότε και τώρα έχει παραχαραχθεί για πολιτικές, ταξικές και τοπικές σκοπιμότητες. Και οτι και σήμερα ακόμα αυτήν ακριβώς την παραχάραξη αναπαράγουμε.
Πριν απ την ιστορία και την προϊστορία υπήρχε ο μύθος και αργότερα η μυθολογία. Η Μυθολογία με την οποία οι υποτυπώδη ηγεμόνες ερμήνευαν και ασκούσαν μέσω του Θείου την εξουσία. Η ελληνική μυθολογία, εκτός του οτι συγκαταλέγεται μεταξύ των πρώτων μυθολογιών, περιέχει σχεδόν το σύνολο των μυθικών παραδόσεων του τότε γνωστού κόσμου και είναι η πιο πλούσια του κόσμου. Στην αρχαιότητα η έκθεση των μυθικών συμβόλων, κοσμούσε τα πιο βασικά σημεία του χώρου διαμονής των ανθρώπων. Τα μυθικά πρόσωπα εκτός από σύμβολα ενότητας και δύναμης, έπαιζαν και τον ρόλο αποτροπής των εχθρικών διαθέσεων.
Οι γνωρίζοντες την ελληνική μυθολογία, ξέρουν οτι η Μέδουσα ηταν αυτή που κρυπτογραφούσε τα Θεία μηνύματα και την ουράνια αλήθεια. Στο άκουσμα και μόνο της όποιας αλήθειας, οι ακούγοντες αυτήν την αλήθεια «πάγωναν» ή έμειναν άφωνοι από το ασύλυπτο και τη «δύναμη»του μηνύματος και της «αλήθειας». Και όπως συμβαίνει με όλες τις μορφές εξουσίας, όταν έχουν κλείσει τον κύκλο και αφού μέσα στο προηγούμενο σύστημα εξουσία, έχουν διαμορφωθεί εκείνες οι κοινωνικό-οικονομικές συνθήκες και δομές, για μια-τη νέα μορφή εξουσίας, κάποια λύση πρέπει να δοθεί.
Μια λύση οπωσδήποτε τραγική για την προηγούμενη μορφή εξουσίας, αφού θα υποχρεωθεί αργά ή γρήγορα να την εγκαταλείψει. Και επειδή για μια τέτοια λύση χρειάζονται και τα πρόσωπα, που θα επιβάλουν αυτή τη λύση. Οπως ο Προμυθέας πήρε τη φωτιά από τους Θεούς και την έδωσε στους θνητούς, έτσι και στην περίπτωση της Μεδουσιακής εξουσία τη λύση του δράματος την έδωσε ο Ηλιακός ήρωας Περσέας, που ηταν και ο κομιστής των Θείων μηνυμάτων της Μέδουσας. Αποκεφάλισε την Μέδουσα και απάλλαξε τους ανθρώπους της εποχής του από την υποταγή στην εξουσία της Μέδουσας. Από το αίμα της Μέδουσας, λένε γεννήθηκε ο μυθικός Πήγασος.
Ηταν τόση η συμβολική δύναμη της Μέδουσας με την άγρια όψη της, με τα φίδια στο κεφάλι και τις χαοτικές κόγχες στο πρόσωπο, που η θωριά της και μόνο προκαλούσε φόβο και αποστροφή. Οπως όλες οι εξουσίες, έτσι και η εξουσία της Μέδουσας με την συμπεριφορά, τον αποτρεπτικό της χαρακτήρα και το αποτρόπαιο πρόσωπο αποθάρρυνε τους εχθρούς γενικά και τους εχθρούς της πόλης ειδικά να αποφασίσουν εισβολή. Οι πόλεις που πρόβαλαν αυτό το Ουράνιο έμβλημα, το έκαναν για δυο λόγους α) Να αποθαρρύνει τους όποιους επίδοξους εισβολείς και β) να τονίσουν με την προβολή του συμβόλου, οτι ηταν κάτοχοι του Θείου μηνύματος και ως εκ τούτου κατέχουν την Ουράνια αλήθεια.
Η Βέροια, μια πόλη πανάρχαια, μια πόλη ανιστόρητη, αφού δεν γνωρίζουμε ακόμα πότε μπήκε ο θεμέλιος λίθος και ανάγει την καταγωγή της στα μυθολογικά χρόνια. Μια Πόλη, που έκτοτε έχει το ίδιο όνομα, κατοικείται διαρκώς στον ίδιο τόπο, και έχοντας σαν σύμβολο τη δική της Μέδουσα, σημαίνει οτι είναι μια Πόλη που έχει παίξει πολλούς μυθικούς, προϊστορικούς και ιστορικούς, αλλα και σύγχρονους ρόλους στο διάβα των αιώνων.

Υπήρχε μα και υπάρχει ακόμα-θα ηταν πιο σωστό-μια παλιά αντίληψη για τον τρόπο που κινείται και ερμηνεύεται η ΙΣΤΟΡΙΑ. Δεν μας χωρίζουν βέβαια πολλά χρόνια από την εποχή που οι άνθρωποι, μάλιστα-Ευρωπαίοι, χριστιανοί για την ακρίβεια που-ανάμεσά τους γεννήθηκαν οι Αριστερές ιδέες-πίστευαν, οτι ο κόσμος αυτός στην επίγεια εκδοχή του είναι μάταιος, ψεύτικος, παραπλανητικός και ανάξιος.

Η λειτουργία των ανθρώπινων κοινωνιών και του κάθε ανθρώπου χωριστά, μέσα σε αυτήν ηταν ένα είδος δοκιμασίας, άσκησης διαγωγής θα έλεγα, που είχε σαν μοναδικό στόχο να διαπιστωθεί αν οι εκάστοτε κοινότητες των ανθρώπων και ο καθένας χωριστά ηταν άξιοι για τον πραγματικό και τον αιώνιο-κόσμο, που για τους χριστιανούς είναι ο παράδεισος και η επουράνια βασιλεία.

Ο Εδώ-ο κάτω κόσμος-για τους κυβερνώντες ηταν ψεύτικος, ένα κακέκτυπο, ένα «πεδίο» δοκιμασιών, μια προετοιμασία για την επουράνια βασιλεία, γι' αυτό εκείνο που ενδιέφερε και άξιζε να καταγραφεί σαν ιστορία, ηταν ο τρόπος με τον οποίο ο υπέρτατος κριτής οδηγούσε και διεύθυνε καλύτερα αυτό το παιγνίδι της δοκιμασίας. Ετσι λοιπόν, βασικό αντικείμενο της ιστοριογραφίας τότε αποτελούσαν οι συμφορές, οι αντιξοότητες και οι εκάστοτε καταστροφές, που το θείο εκτόξευε κατά των «κακών» και ανυπεράσπιστων ανθρώπων.

Η αξία της ιστοριογραφίας συνίστατο κατά κύριο λόγω, στη μεθοδική καταγραφή αυτών των δράσεων-πρακτικών, που η θεία πρόνοια χρησιμοποιούσε σαν μέσα προκειμένου οι άνθρωποι, οχι μόνο να αντιληφθούν την ύπαρξη του θείου, αλλα να έχουν γνώση γι' αυτές που πέρασαν, για όσες καθημερινά ζουν και για όσα πιθανώς θα έρθουν, έτσι ώστε να μπορούν με βάση τα μέχρι τότε γνωστά δεδομένα να αξιολογήσουν τη θέση τους στον αγώνα για το αληθινό και το αιώνιο, για τη σωτηρία και κατ' επέκταση για τις πιθανότητες να ενταχθούν στον κόσμο τους θείου εν ζωή και στον παράδεισο μετά θάνατο.

Διαμεσολαβητές και διαχειριστές αυτής της απέλπιδας και δύσκολης πορείας από το πλασματικό στο αληθινό, από το φθαρτό στο αύθαρτο, από το προσωρινό στο αιώνιο κόσμο και από την απόγνωση στην ευτυχία, ηταν οι εκάστοτε ηγεμόνες: Θρησκευτικοί και πολιτικοί. Τοποθετημένοι λοιπόν, οι ηγεμόνες ανάμεσα στον Υπέρτατο Κριτή και τους υπό δοκιμασία ανθρώπους, ηταν αυτοί που οδηγούσαν τις συντεταγμένες ανθρώπινες ενότητες-κοινωνίες μέσα από αυτό το εξεταστικό πεδίο. Ηταν αυτοί που εκπροσωπούσαν το συλλογικό, που, πολύ περισσότερο και πέρα απ την ατομική ευθύνη, μπορούσε να εξασφαλίσει ή και να καταστρέψει τις προσδοκίες των ανθρώπων που εκπροσωπούσαν. Αποδεχόμενοι οι άνθρωποι αυτόν τον τρόπο καταγραφής της ιστορίας από τους ηγεμόνες, ηταν φυσικό οτι οι δικές τους πράξεις, επιτεύματα ή παραλείψεις, ηταν ασύγκριτα πιο καθοριστικές για την έκβαση της γενικής δοκιμασίας. Οι ηγεμόνες μπορούσαν να σώσουν ή να καταστρέψουν συλλογικά με τρόπο ώστε οι ατομικές προσπάθειες να έχουν μόνο μικρή ως καθόλου σημασία.

Η ιστοριογραφία των θαυμάτων, της λατρείας των θαυμάτων και των σημείων, επένδυε πολλά στη στενή παρακολούθηση του βίου και των πράξεων των ηγεμόνων. Σαν εντεταλμένοι της Θείας Πρόνοιας, μετέφεραν και εφάρμοζαν τις κάθε φορά επιλογές της. Ελέω Θεού διαμόρφωναν-κανοναρχούσαν ένα ιστορικό παιγνίδι, μέρος του οποίου ηταν και οι ίδιοι, του οποίου παιγνιδιού όμως η έκβαση αφορούσε τους πολλούς, τις κοινωνίες ολόκληρες. Ενώ η έκβαση των αποφάσεων αφορούσε τις κοινωνίες, ευθύνη οι ηγεμόνες είχαν μόνο απέναντι στο Θείο. Στις συνθήκες αυτές η ηθική ηταν το βασικό κριτήριο αξιολόγησης του έργου και της συμπεριφοράς των ηγεμόνων.

Μερικοί από αυτούς έγιναν ήρωες, σωτήρες και Αγιοι, καθώς «μετέφεραν και εφάρμοζαν» τις πλέον αγαθές προθέσεις του Θείου και με τον τρόπο αυτό έφεραν πιο κοντά τον κόσμο των ανθρώπων στο βασίλειο του Θεού. Αλλοι ίσως οι περισσότεροι, καταγράφηκαν σαν καταραμένοι. Πήραν το στραβό δρόμο και οδήγησαν τους υπηκόους τους στο χαμό και τη φθορά. Η ιστορία μεθοδικά παρακολουθούσε τις αντιφατικές αυτές πορείες της ανθρωπότητας.

Τις παρακολουθούσε μάλιστα με τον πιο σημαίνοντα τρόπο, ζυγίζοντας συνεχώς και προσεκτικά τις δόσεις του «καλού» και του «κακού», αξιολογώντας και χαρακτηρίζοντας την κάθε πράξη. Κοιτούσε προσεκτικά τα πρόσωπα προσπαθώντας μέσα από αυτά να διακρίνει την ιστορία-την

μοίρα των ανθρώπων με αλλα λόγια. Και μέσα από αυτές τις παρατηρήσεις της, η κοινωνία των ανθρώπων διαμόρφωνε πίστη και ελπίδα, αποτροπιασμό και απελπισία.
Και ενώ η παλιά αντίληψη της ιστορίας, που ήθελε τον άνθρωπο παιγνίδι στα χέρια του Θεού και τους επικεφαλής των πολιτικών κοινοτήτων ενεργούμενα της Θείας Πρόνοιας, τα μέσα παραγωγής αναπτύχθηκαν, η τεχνολογία έκανε προόδους, νέοι ορίζοντες άνοιξαν, οι εξερευνήσεις πλάτυναν τις γνώσεις των ανθρώπων και νέες ανακαλύψεις προστέθηκαν. Ολα αυτά μαζί έφεραν τον Ουμανισμό, τον Διαφωτισμό, την Αναγέννηση και την Γαλλική επανάσταση, και τη θέση του Θείου στην ιστορία την πήρε πλέον ο ίδιος ο άνθρωπος.
Ο άνθρωπος έγινε πολίτης, υπεύθυνος για τις πράξεις του, ατομικά και συλλογικά. Τώρα πια η ιστορία, στις νέες πολιτικές και ιδεολογικές συνθήκες έγινε, αντί για αφήγηση των ενεργειών και πράξεων της Θείας Πρόνοιας, αφήγηση και καταγραφή των ανθρώπινων αποφάσεων, πράξεων και εμπειριών. Μια παρακαταθήκη γνώσεων που αφορούν την κοινωνία, την πολιτική, τη συλλογική συμβίωση καθώς και τους μηχανισμούς που την κανοναρχούν. Με απλά λόγια η ιστορία έγινε βασική πολιτική επιστήμη, καίριο, στη σημασία του πεδίο γνώσεων και αναζητήσεων πάνω στα μυστικά των ανθρώπινων κοινοτήτων. Τώρα πλέον κυριαρχεί η ευθύνη απέναντι στην κοινωνία την πατρίδα, όταν αυτή με τη μορφή του έθνους πήρε τις οριστικές διαστάσεις και την ιστορία.
Για τη σύγχρονη κοινωνία των ανθρώπων η ιστορία, με αυτήν τη μορφή, αποτελεί κρίσιμο πεδίο αναφοράς, από όπου αντλούνται αξίες, ιδέες και αρχές, στηρίζονται προτάσεις και αιτήματα, νομιμοποιούνται οι προσπάθειες για αλλαγή και βελτίωση αυτού του φθαρτού μεν, αληθινού και ανθρώπινου δε, επίγειου κόσμου.
Ετσι η ιστορία από έρμαιο της Θείας Πρόνοιας και ελέω Θεού ηγεσίας, έγινε εργαλείο της ανθρώπινης λογικής και των συνεπακόλουθων πολιτικών αντιλήψεων. Η παρακολούθηση-ανακάλυψη έστω μιάς εθνικής οντότητας μέσα στο χρόνο, η συγκρότησή της και η πολιτική νομιμοποίησή της μέσα από την κοινή πορεία, έστειλε την Θεία Πρόνοια και την Ελέω Θεού ηγεσία στο παρασκήνιο.
Οι Ελληνες πρώτοι, οι Γάλλοι, οι Γερμανοί και οι Ιταλοί, πορεύτηκαν μέσα στο χρόνο, οχι στο όνομα της εξασφάλισης μιάς επουράνιας αόριστης βασιλείας, άλλα στο αντίστοιχο της εθνικής ολοκλήρωσης και ανάτασης στον 19ο και 20ο αιώνα και της παγκόσμιας ολοκλήρωσης στον 21ο αιώνα.
Εκτός από την πρώτη μεγάλη κοινωνική Επανάσταση, που μετακίνησε τον άξονα της ζωής από την εργασία στην ιδιοκτησία και η προσπάθεια της δεύτερης του 1917, για επαναφορά τον άξονα της ζωής από την ιδιοκτησία στης εργασία, λίγες φορές να φανταστούμε η θα βρούμε στο παρελθόν πιο ανατρεπτικές, πολιτικά, ιδέες και αξίες από αυτές. Οι ηγεμόνες, ξαφνικά, έπαψαν να είναι όργανα της Θείας πρόνοιας και να λογοδοτούν, ως εκ τούτου μόνο σε αυτήν και μεταβλήθηκαν σε ταγούς ενός έθνους, υπεύθυνοι απέναντι στη δική τους μοίρα και υπόλογοι απέναντι σε αυτούς που το συγκροτούν, δηλαδή στους πολίτες.
Οι εθνικοί αγώνες του 18ου και 19ου αιώνα άλλαξαν τη μορφή του κόσμου όπως και την αντίληψη του για το παρελθόν και την ιστορία. Μέσα σε αυτήν την κοσμοϊστορική αλλαγή γεννήθηκαν οι αριστερές ιδέες, που σαν παράγωγο τους και στενοί συγγενείς των νέων αντιλήψεων οχι μόνο στήριξαν αλλα και συνέβαλαν ενεργά στη διαμόρφωση του κοινωνικού γίγνεσθαι και με τη δύναμή τους έσπρωξαν προς τα μπρος την κοινωνία των ανθρώπων.
Βέβαια και σήμερα ακόμα, δεν λείπουν οι «ιστορικοί» που γράφουν όπως παλιά με βάση το καλό και κακό και μόνο τις πράξεις του Ελέω Θεού ηγεμόνα ατομικού και συλλογικού, και οτι είναι τα μόνα πράγματα που αξίζει να θεωρηθούν, να καταγραφούν να κριθούν και να αποτελέσουν την ιστορία. Η ζωή όμως οχι μόνο συνεχίζεται αλλά αλλάζει, εξελίσσεται και προχωρεί.
Ετσι λοιπόν, για να γίνουν πιο εύκολα κατανοητά τα γραφόμενα, θα χρησιμοποιήσω το μεθοδολογικό εργαλείο της κατ' αναλογία ή και πολλές φορές κατ' αντιμωλία εξέταση δυο νεότερων ξεχωριστών ελληνικών ιστορικών φαινόμενων. Θα συσχετίσω και θα τα αντιπαραβάλω χωρίς να τα ταυτίσω: τον αγώνα του 1821 με αυτόν της κατοχικής περιόδου 1941-1944 και αυτά της 10ετίας του 1930, με αυτά της μεταπολεμικής περιόδου και συγκεκριμένα από της 12/10/1944

που απελευθερώθηκε η χώρα, μέχρι 24/7/1974. Μια τραγική περίοδο για τη χώρα και το λαό, που έκλεισε με την πτώση της χούντας των συνταγματαρχών στις 24-7-74.
Ενας πρόσθετος λόγος που με οδήγησε σε αυτήν τη συσχέτιση και αντιπαραβολή, είναι και το γεγονός οτι και το τέλος αυτών των δυο αξιοθαύμαστων και ελπιδοφόρων αγώνων για το λαό και τη χώρα ηταν προδιαγεγραμμένος. Η ιδεολογική υποχώρηση των αστών που ηταν ο φορέας στη Επανάστασης του 1821, οδήγησε στον ιστορικό συμβιβασμό με τους Κοτζαμπάσηδες, τον Κλήρο και τη μοναρχία αργότερα. Ο συμβιβασμός αυτός, έβαλε τέρμα στο σκέλος της κοινωνικής Επανάστασης του 21, με αποτέλεσμα να μην γίνουν εκείνες οι επιβεβλημένες μεταρρυθμίσεις και οι κοινωνικό-οικονομικές δομές, καθώς οι φορείς των μεταρρυθμίσεων (αστοί), ταυτισμένοι τότε με την Αγία και Ομοούσιο Τριάδα, οι τότε μεταρρυθμίσεις να γίνουν ύστερα από ενάμισι αιώνα.
Επειδή πολλοί είναι αυτοί που ισχυρίζονται και ειδικά ο Κλήρος οτι η επανάσταση του 21, δεν ηταν Αστική, θα παραθέσω μια από τις πολλές προκηρύξεις του Αλέξανδρου Υψηλάντη, που προσδιορίζει με σαφήνεια ποιος ηταν ο ηγέτης της Επανάστασης. Θα επικαλεστώ για άλλη μια φορά το διάγγελμα-προκήρυξη του Υψηλάντη.

ΑΔΕΡΦΟΙ ΤΩΝ ΦΙΛΙΚΩΝ

Εφθασε τέλος πάντων η ποθούμενη εκείνη λαμπρή στιγμή! Ιδού, ο σκοπός των προ χρόνων ενεργειών σας και αγώνων εκτυλήσσεται σήμερον! Η Φιλική Εταιρεία θέλει διαμείνει αιωνίως το μόνο σύνηθημα της Ευδαιμονίας μας.
Σείς, φίλοι μου Συνεταίροι! εδείξατε, τί ο καθαρός και θερμός πατριωτισμός δύναται. Από σας ελπίζει τώρα και μεγαλυτέρα ή Ελλάς εις την ανάστασίν της. Και δικαίως καθότι, αν δια μόνας τας ελπίδας εθυσιάζατε το Πάν, τί δεν θέλει πράξει τώρα, ότε ο φωτεινός Αστήρ της ελευθερίας έλαμψε;
Αγετε λοιπόν, ώ Αδελφοί ! Συνδάμετε και την τελευταίαν ταύτην φοράν έκαστος υπέρ την δύναμίν του, είς οπλισμένους ανθρώπους, είς όπλα, χρήματα και ενδύματα εθνικά , αί δε μεταγενέστεραι Γενεαί θέλουσιν ευλογεί τα ονοματά σας και θέλουν σας κηρύξει ώς τους πρωταίτιους της ευδαιμονίας των.

Ιάσιον τη 24 Φεβρουαρίου 1821

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ Γενικός Επίτροπος της Αρχής.

Η προκήρυξη αυτή αποτελεί επιβεβαίωση οτι η Αστική τάξη ηταν επικεφαλής της Επανάστασης και οτι αυτή προετοίμασε υλικά και ιδεολογικά τον αγώνα της εθνικής ανεξαρτησίας. Δίπλα της στάθηκαν οι διανοούμενοι, μερικοί φαναριώτες και αρκετοί απ τον ανώτερο Κλήρο, που είχαν προδευτικές και φιλελεύθερες ιδέες όπως ο (Ανθιμος Γαζής) ή έκανα τον πατριώτη. Ομως η αστική τάξη δεν μπόρεσε να ολοκληρώσει το έργο της, οχι βέβαια από «κακή πρόθεση». Υποχρεώθηκε απ τις τότε οικονομικό-κοινωνικές συνθήκες και σχέσεις, απ τις αντιδράσεις του ανώτερου Κλήρου και Κοτζαμπάσηδων και κυρίως απ τις επιρροές και τις επεμβάσεις των ξένων και ειδικά των Αγγλων που ήταν ο φύση και θέση εχθρός της, πριν, κατά τη διάρκεια και μετά τον σχηματισμό της κρατικής οντότητας.
Σε αυτό συντέλεσε και το γεγονός οτι δεν μπόρεσε να αναδείξει έναν αρχηγό με πανελλήνιο κύρος. Και όταν ο Καποδίστριας, ανέλαβε να παίξει αυτόν ακριβώς το ρόλο τον δολοφόνησαν οι Αγγλοι. Σε λίγο η δολοφονία του Καποδίστρια , ιστορικά θα κλείσει 200 χρόνια και οι Ελληνες δεν ξέρουν ποιος ήταν ο Καποδίστριας και γιατί ο φάκελος Καποδίστρια, που τον έσφαξαν σαν αρνί εξακολουθεί να είναι έκτοτε απόρρητος; .
Σε όλα αυτά προστέθηκαν και οι εμφύλιοι πόλεμοι.
Και ενώ οι φιλικοί εκθείαζαν την φιλοπατρία σαν την μεγαλύτερη και ακριβότερη αρετή και καλούσε τους Ελληνες να την εξασκήσουν όπως οι αρχαίοι ημών προπάτορες που «διαλάμπουν εις τον αιώνα τον πάντα» αν θέλουν και αυτοί να «ονομαστούν γνήσιοι απόγονοι εκείνων» να τους μιμηθούν.. Οι Κοτζαμπάσηδες που το κίνητρο της συμμετοχής ηταν τα προσωπικά και τα ταξικά συμφέροντά, πότε με τη βία και πότε με απάτες και εκβιασμούς προσπαθούσαν να συγκεντρώσουν όλες τις εξουσίες και τη διοίκηση στα χέρια τους για να διοικούν αυτοί όπως οι Τούρκοι βοϊβοδάδες. Σε αυτό βοήθησε η ανανέωση της Ιερής συμμαχίας που αποτελούσε εγγύηση για την

ακεραιότητα της Τουρκίας, το κακό τέλος της εκστρατείας του Αλ Υψηλάντη στη Μορδοβλαχία και η εχθρική στάση του Τσάρου κατά των φιλικών. Κάτω από τις δύσκολες συνθήκες η αστική τάξη οδηγήθηκε στον ιστορικό συμβιβασμό.

Μετά την επικράτηση του ιστορικού συμβιβασμού οι φιλικοί δέχονταν σφοδρές επιθέσεις των συνασπισμένων αντιδραστικών δυνάμεων. Για να μπορούν να την πολεμήσουν και να απομάκρυναν τους φιλικούς από τα κέντρα των αποφάσεων. Χαρακτήρισαν την Επανάσταση Καρμπονάρικη. Μέχρις οτου ολοκληρώθηκε ο ιστορικός συμβιβασμός 1826-27, η Επανάσταση θεωρούνταν Καρμπονάρικη. Ο,τι γράφτηκε έκτοτε για τη φιλική σκοπό και στόχο είχε να την εκθέσουν, να την αποδυναμώσουν και να την εντάξουν-υποτάξουν. Με την επικράτηση των Κοτζαμπάσηδων και του Κλήρου οι μεταρρυθμίσεις που προβλέπονταν να γίνουν μετά την Επανάσταση στάθηκε αδύνατον να υλοποιηθούν.

Κάτι αντίστοιχο οσων αφορά τον χαρακτηρισμό της Εθνικής Αντίστασης: Ξενοκίνητη, κομμουνιστική κλπ κλπ. Ταυτίζοντας το ΕΑΜ με το ΚΚΕ και το ΕΑΜ με τον εμφύλιο: Η κατοχική Αντίσταση, μέχρι την με «εισαγωγικά» αναγνώριση της Αντίστασης η Εθνική Αντίσταση, ήταν κομουνιστική. Το γεγονός αυτό μέχρις ότου δεν αναγνωριστεί σε όλες τις διαστάσεις σαν Εθνικό-Απελευθερωτική, Πατριωτική και κυρίως Εθελοντική (αφού του ΕΔΕΣ, και όποιο άλλοι παράσταιναν τον Αντάρτη. Εκτός απ τους αντάρτες του Ζέρβα οι Αγγλοι πλήρωναν τις οικογένειες των ανταρτών, τους μεταφορείς και τα ζώα που έκαναν τις μεταφορές, η χώρα μας θα είναι υπόδική στη συνείδηση της Ελληνικής και παγκόσμιας κοινής γνώμης. Το ίδιο και οι ενσυνείδητα τα φαύλα και τα όποια εγκλήματα συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές έπραξαν

Το ίδιο συνέβει και με τις μεταρρυθμίσεις και δομές, που έπρεπε να γίνουν αμέσως μετά την απελευθέρωση. Ταυτιζόμενη η αγγλόφιλη και η γερμανόφιλη αστική τάξη με την φασιστική Δεξιά και τους Αγγλους εισβολείς, οι μεταρρυθμίσεις αυτές που έπρεπε να γίνουν τότε παραμένουν ανεκπλήρωτες. Βέβαια έγιναν αλλαγές. Οι όποιες αλλαγές όμως που έγιναν, δεν ηταν εκείνες οι ριζοσπαστικές αλλαγές και δομές, που θα έδιναν στην Ελλάδα: «τα φτερά τα πρωτινά της τα μεγάλα» για να πετάξει. Να ανοίξει νέους ορίζοντες για το λαό και τη χώρα. Αλλαγές και μεταρρυθμίσεις που θα επέτρεπαν την αντίστοιχη πολιτική, οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη και τους τομείς του πολιτισμού.

Οπως ο Ρήγας και οι Αστοί στη συνέχεια το 21, κάλεσαν τους όπου Γης Ελληνες να ξεσηκωθούν για να αποτινάξουν τον Τούρκικο ζυγό, έτσι και το ΚΚΕ και το ΕΑΜ σε συνέχεια, κάλεσαν το λαό να αγωνιστεί για την απελευθέρωση της χώρας από την τριπλή κατοχή.

Στη χώρα μας όμως, αντί γι' αυτό συνέβαιναν δυστυχώς τα πιο παράξενα, παράδοξα και παράλογα πράγματα. Οπου και όσο και αν ψάξει κανείς δεν θα βρει πιο τραγικά και πιο οξύμωρα σχήματα κατάληξης των ιστορικών γεγονότων και των αγώνων του λαού πολεμικών ή και ειρηνικών.

Ξέρουμε πως οι νικητές και οι εξουσίες χρησιμοποιούν τις ηθικές, αγωνιστικές και ιστορικές αξίες, για να νομιμοποιήσουν τις όποιες δικές τους παραλείψεις, παρανομίες για να οικειοποιηθούν το όποιο αποτέλεσμα.

Ετσι ενώ η κατοχή ηταν η εποχή της εθνικής αγωνίας και η Εμική Εθνική Αντίσταση, ύστερα από 120 χρόνια, ηταν η λανθάνουσα αστική επανάσταση, η ίδια η αστική τάξη, δεν θέλησε για άλλη μια φορά να στηριχθεί στο λαό και να αναλάβει την ευθύνη να παίξει τον ιστορικό της ρόλο. Ετσι, με τις διαχωριστικές γραμμές του «φωτός» και του «σκότους» οδηγηθήκαμε σε σιωπηλές τραγωδίες και σπαράγματα ψυχής.

Μισός σχεδόν αιώνας πέρασε από τότε, που, σε κάθε γωνιά της πατρίδας μας, σε πόλεις και βουνά, σε στεριά και θάλασσα, ένας λαός ολόκληρος μάχονταν για τη λευτεριά τραγουδώντας: «Το παιδιά σηκωθήτε να βγούμε στους δρόμους, γυναίκες και άντρες με όλα τους ώμους... ». Το «στ άρματα, στ άρματα εμπρός στον αγώνα για τη χιλιάκριβη τη λευτεριά...» Το «Σπάμε την άτιμη την αλυσίδα που μας εβάραινε θανατερά....» το «Εμπρός ΕΛΑΣ, για την Ελλάδα»... και το «Είμαστε Εμείς Ελλάδα τα Παιδιά σου». Και όλα ηταν απλά και καθαρά εκείνα τα χρόνια της φωτιάς. Υπήρχαν ιδέες, οράματα, ιδανικά, αξίες διαχρονικές και πανανθρώπινες. Το ίδιο συνέβει και με επανάσταση του 21. Υπήρχαν αγωνιστές εθελοντικά στρατευμένοι, που μάχονταν και θυσιάζονταν για την

πραγματοποίησή τους. Και ο λαός γνώριζε, τιμούσε και ξεχώριζε τους ιδεολόγους αγωνιστές από τους καιροσκόπους, τους συνεργάτες, τους πατριδοκάπηλους, τους συμφεροντολόγους και τους προδότες ακόμα.
Η ιστορία της χώρας μας και η προσφορά της στο κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι της ανθρωπότητας είναι μακραίωνη, τεράστια και αξιοθαύμαστη. Τόσο η αρχαία και η Αλεξανδρινή, άλλο τόσο και η Βυζαντινή. Το ίδιο αξιόλογη είναι και η Νεοελληνική ιστορία του 1821, μα και η σύγχρονη ιστορία δεν υπολείπεται σε αγώνες θυσίες και προσφορά.
Από το 21 και μετά η χώρα μας, ενώ διαμορφώνει τις κοινωνικό- οικονομικές δομές του κράτους: σημαία, στρατό, σώματα ασφαλείας, διοίκηση, δικαιοσύνη κλπ, ηταν μεν μια μικρή χώρα, αλλά συντεταγμένη πολιτεία, με συγκεκριμένα σύνορα. Και με το σύνθημα τη «Μεγάλη Ιδέα» αγωνίζεται σε συνδυασμό με τον πόθο και την έμπρακτη προσπάθεια του αλύτρωτου Ελληνισμού το 1912, με την απελευθέρωση και της Μακεδονίας, της Ηπείρου και λίγο αργότερα της Θράκης ολοκληρώνει…η αρχική εθνική και την κρατική της οντότητα. Ακολούθησε η Μικρασιατική καταστροφή το 1922 και το 1924 η αβασίλευτη δημοκρατία.
Σε συνέχεια οι δικτατορίες του Πάγκαλου και Κονδύλη και τον Αύγουστο του 1936 η Βασιλο-Μεταξική δικτατορία. Και στις 28 του Οκτώβρη του 1940, η φασιστική η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο. Τότε λαός και στρατός οχι μόνο αποκρούουν τον εισβολέα, αλλά και τον πέταξαν έξω από τα σύνορα και θα τον είχαν ρίξει στη θάλασσα, αν η τότε ηγεσία δεν είχε διαφορετική άποψη για τον πόλεμο.
Στην ιστορία του ελληνικού στρατού δημοσιεύεται γερμανικό ανακοινωθέν της 11Απριλίου 1941, που αναφέρεται στις πολεμικές εκείνες συγκρούσεις και γράφει ανάμεσα στ άλλα: «Εκλεκτά ελληνικά στρατεύματα υπεράσπισαν με εντελώς εξαιρετικόν ηρωϊσμόν τα οχυρά της γραμμής Μεταξά»Προσεκλήθησαν ως εκ τούτου συγκρούσεις εξ εγγυτάτης αποστάσεως , τόσο επείμονες και έντονοι, όσον δεν είχαν λάβει μέρι τούδε χώραν εις κανέν άλλο πολεμικόν θέατρον…»
Για να σώσει η χιτλερική Γερμανία τον Ιταλό συνεταίρο της από την ήττα και το αήττητο του άξονα τις 6 του Απρίλη του 1941, μας κήρυξε και αυτή τον πόλεμο και στις 27 του Απρίλη, λίγο πριν εισβάλουν, οι Γερμανοί στην Αθήνα και στις εφτά το πρωϊ της 27ης Απριλίου του 1941, ακούσαμε οι Ελληνες για τελευταία φορά την εκπομπή του ελεύθερου ραδιοφωνικού σταθμού Αθηνών: «Εδώ ελεύθεραι ακόμα Αθήναι..

Ε Λ Λ Η Ν Ε Σ.

« οι Γερμανοί εισβολείς ευρίσκονται εις τα πρόθυρα των Αθηνών, Αδέρφια, κρατήστε καλά μέσα στην ψυχής σας το πνεύμα του μετώπου. Ο εισβολεύς εισέρχεται με όλας τας προφυλάξεις εις την έρημον πόλιν με τα κατάκλειστα σπίτια. Ελληνες, ψηλά τις καρδιές. Προσοχή! Ο ραδιοφωνικός Σταθμός των Αθηνών, ύστερα από λίγο, δεν θα είναι ελληνικός. Θα είναι γερμανικός και θα μεταδίδει ψέματα, Ελληνες, μην τον ακούτε. Ο πόλεμος θα συνεχίζεται και θα συνεχιστεί μέχρι της τελικής νίκης. Ζήτω το έθνος των Ελλήνων!» και στις 30 προς 31 του Μάη με την κατάληψη και της Κρήτης ολοκληρώνεται η κατοχή της χώρας. Πριν όμως ολοκληρωθεί η κατάληψη και αυτή η συνθηκολόγηση ακόμα.
Στις 12/4/41, όταν η τελική συνθηκολόγηση (έγινε στις 20/4/41 ύστερα από πίεση των στρατηγών και του Μητροπολίτη Ιωαννίνων), είναι πλέον θέμα χρόνου, ο Βασιλιάς ενημερώνει τον Αγγλο πρεσβευτή στην Αθήνα Μ palairet οτι, και ζητά από τη βρετανική κυβέρνηση να εξετάσει επειγόντως α) το θέμα της μετακίνησης της «κυβέρνησης» στην Κρήτη ή στην Κύπρο β) να επιτραπεί η μετακίνηση του στόλου στην Αλεξάνδρεια και γ) να μεταφερθούν 50,000 κληρωτοί που εκπαιδεύονται (τα αγύμναστα εύπλαστα Γιαννάκια) στην Πελοπόννησο στη Σομαλία, την Αίγυπτο η, κατά προτίμηση στην Κύπρο, ώστε να χρησιμοποιηθούν όταν χρειαστεί.
Στις 18 Απριλίου συνεδριάζει το υπουργικό συμβούλιο. Στη συνεδρίαση αυτή δεν παίρνονται αποφάσεις. Ο Κορυζής επιστρέφοντας στο σπίτι αυτοκτονεί. Ο Βασιλιάς αναλαμβάνει την πρωθυπουργία με αντιπρόεδρο τον Κ Κοτζιά, υπουργό διοικήσεως στην κυβέρνηση Μεταξά. Η επιλογή αυτή προκαλεί την οργή του ευρύτερου πολιτικού κόσμου, λόγω των φιλό-ναζιστικών αισθημάτων του Κ Κοτζιά. Γίνεται προσπάθεια με τον στρατηγό Μαζαράκη. Οι Αγγλοι θέτουν σαν

όρο να συμπεριελάβει στην κυβέρνηση και τον δικτάτορα Πάγκαλο. Ο στρατηγός καταθέτει την εντολή.
Σε συνέχεια πρωθυπουργός αναλαμβάνει ο Ναύαρχο Α Σακελερίου ο οποίος και ορκίστηκε. Την επόμενη όμως με την υπόδειξη των Αγγλων αναλαμβάνει την πρωθυπουργία ο Εμμ Τσουδερός, διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδας, Κρητικής καταγωγής και φανατικός αγγλόφιλος. Αυτή ηταν η ελληνική «κυβέρνηση», που θα συνέχιζε τον πόλεμο στην Κρήτη και στη συνέχεια στη Μέση Ανατολή. Οσο για την Ελλάδα...
Και ενώ στην αρχή συμφώνησαν οι Αγγλοι, να μεταφερθούν στην Κύπρο, αρκεί κανένα «τμήμα» του νησιού να μην τεθεί υπό ελληνική «κυριαρχία», με το αιτιολογικό οτι η άσκηση δικαιοδοσίας σε ένα μικρό έστω τμήμα της Κύπρου, θα δημιουργούσε κακό προηγούμενο το forei Office απέσυρε τη συγκατάθεση. Αποφασίστηκε να αναχωρήσουν για την Κρήτη στις 16 η 17 Απριλίου και προσπαθούν να περιορίσουν τον αριθμό των μελών της φυγής. Οι διαμαρτυρίες όμως αυτών που δεν συμπεριλαμβάνονται στον κατάλογο είναι τόσο μεγάλες, που με παρέμβαση των Αγγλων η αναχώρηση αναβάλλεται.
Ενδεικτικά μερικά των όσων συνέβησαν πριν και κατά την αναχώρηση σημειώνει στο ημερολόγιό του ο Γ Σεφέρης, ανώτερος υπάλληλος του υπουργείου Εξωτερικών: «Μεγάλη Τετάρτη, 16 Απριλίου...Στην κυβέρνηση νεύρα. Κανένας ψύχραιμος άνθρωπος. Δεν ξέρουν καλά καλά γιατί φεύγουν και τι θα κάνουν εκεί που θα πάνε. Δεν υπάρχει κανένα σχέδιο, καμιά προετοιμασία. Ο αγέρας της Κρήτης είναι γι' αυτούς βραχνάς. Ο κάθε υπουργός λογαριάζει πως θα κουβαλήσει τις δεκαπέντε τόσες κασέλες του, τις υπηρέτριες και τα ρέστα. Για την υπηρεσία και κυρίως για την Ελλάδα εκείνες τις μέρες δεν φροντίζει κανείς...»
Την εποχή εκείνη Δήμαρχος Αθηνών ηταν ο Πλυτάς, τον οποίο και εξουσιοδότησαν οι Γερμανοί για λογαριασμό τους να εκδόσει το πρώτο διάγγελμα: «Ο Δήμαρχος Αθηναίων επιφορτισθείς υπό της γερμανικής κατοχής με όλας τας εξουσίας εν τη πόλη των Αθηνών ανακοινώει οτι από σήμερον κυριακήν 27ην Απριλίου και ώραν 8ην πμ τα γερμανικά στρατεύματα εισήθλων εις την πόλιν των Αθηνών και έλαβον κατοχήν αυτής. Υπό τον επικεφαλής των γερμανικών στρατευμάτων παρασχεθήσαν κατηγορηματικαί διαβεβαιώσεις οτι ο πληθυσμός των Αθηνών, δεν εχει να φοβάται απολύτως τίποτε. Καλούμεν πάντας οπως επιδείξωσι τάξην, αξιοπρέπειαν και ευγένειαν.
Ο Δήμαρχος Αθηναίων εντέλλεται οπως από της ώρας ταύτης επανέλθη ομαλός η κοινωνική ζωή της πόλεως. Προς τούτο: 1) να ανοίξουν κανονικώς τα καταστήματα... 2) να αρχίσει αμέσως η κυκλοφορία...3) Η χωροφυλακή και η αστυνομία πόλεων να διατηρήσουν τα όπλα των προς τήρησιν της τάξεως 4) οι κατέχοντες όπλον οιανδήποτε, πολεμικόν, κυνηγετικόν πιστόλιον ή αλλον να τα παραδώσουν αμέσως εις τα οικεία αστυνομικά τμήματα επι αποδείξει 5) όπου υψούται ελληνική σημαία πρέπει δεξιά της να υψούται και η γερμανική 6) Αι εφημερίδες δύναται να εκδοθούν...7) Υποχρεούνται πάντες οπως δέχονται κατά τας συναλλαγάςτα γερμανικά τραπεζογραμμάτια με τιμήν 50 δρχ κατά μάρκον. 8) Αύριο Δευτέραν πάντες οι υπάλληλοι , δημόσιοι, δημοτικοί κλπ...να ειναι εις τας εργασίας των 9) το φρουραρχείο των στρατευμάτων γερμανικής κατοχής εγκατεστάθη εις το Κίγκ Τζώρτζ και το στρατηγείο εις το Ξενοδοχείον «Μεγάλης Βρετανίας». Αθήναι 27 Απριλίου 1941. Ο δήμαρχος Αθηνών Πλυτάς. Από την ώρα αυτή για μερικούς η Ελλάδα έπαψε να υπάρχει!
Η Ελλάδα διαμελίζεται σε τρεις ζώνες κατοχής α): τη Γερμανική ζώνη, που είχε υπό την κατοχή της ολόκληρη την Κεντρο-δυτική Μακεδονία και τα νησιά του Ανατολικού Αιγαίου και ένα κομμάτι της Θράκης β) την Βουλγαρική ζώνη που είχε ολόκληρη την Ανατολική Μακεδονίας υπό την κατοχής και γ) την ιταλική ζώνη που είχε από τον Ολυμπο και κάτω την υπόλοιπη χώρα υπό της δική της κατοχή.
Μετά την ολοκλήρωση της κατοχής, ο λαός έψαχνε επίμονα και προς όλες τις κατευθύνσεις να βρει κάποιον «μεγάλο και τρανό». Κάποιον απ αυτούς, που σε άλλους καιρούς εκθείαζαν σε όλους τους τόνους την «προσφορά τους» και δεν έβρισκε. Και δεν έβρισκε γιατί πριν από την κατάρρευση του μετώπου: Βασιλιάδες, Πρωθυπουργοί, Υπουργοί και η 4ο Αυγουστιανή «ηγεσία» όλοι μαζί είχαν γίνει ΛΑΓΟΙ...

Μετά την κατάρρευση του μετώπου, είχαν αποδιοργανωθεί τα πάντα. Η ελληνική κοινωνία έχοντας ζήσει την κατεστημένη πραγματικότητα της 4ης Αυγούστου, που στάθηκε ανίκανη να ενεργοποιήσει τα καλύτερα στοιχεία που διέθετε η ελληνική κοινωνία. Ανίκανη να προωθήσει νέα πρότυπα Ζωής, Σκέψης, Τέχνης, Σοφίας και Ομορφιάς, οδήγησε τους Ελληνες (και ειδικά τους νέους επιστρατεύοντας τους στην ΕΟΝ με τη βία) σε ένα αβυσσαλέο κενό και μιας άθλιας επανάληψης, μιμητισμού των φασιστικών προτύπων.
Με ποικίλα μέσα καλλιεργούσε τη βιομηχανία της σιωπής και της πλύσης εγκεφάλου προωθώντας τον μηδενισμό, τη ασημαντότητα και την απουσία αίσθησης ευθύνης και ενδιαφέροντος για το πού πάει η ζωή. Η ελληνική κοινωνία καθοδηγούμενη από την 4η Αυγουστιανή Πέμπτη φάλαγγα του μέσω του λαϊκισμού είχε θέσει ένα υφίστατο καθημερινό ανελέητο βομβαρδισμό για τα ολοκληρωτικά της επιτεύγματα.
Ποτέ άλλοτε στην ιστορία της γηραιάς μας Ηπείρου δεν είχε κρατήσει η μάζα, ο «λαός», σε τέτοιο ολοκληρωτικό βαθμό ως την περίοδο του μεσοπολέμου: με το Φασισμό και τον άκρατο σοβενισμό, ο πυρήνας του ιδεολογικού οπλοστασίου του οποίου ηταν το αξίωμα οτι «η θέληση του Λαού ταυτίζεται με τη θέληση του Ηγέτη». Μια θέληση που είχε βάλει παντού σε όλη την Ευρώπη ή σιγή του νεκροταφείου. Ποτέ άλλοτε ο λαϊκισμός με τα καμώματα του Φίρερ, του Ντούτσε, του Καουντίλιο, του Σαλαζάρ και του Μεταξά, δεν είχε κυριαρχήσει τόσο ολοκληρωτικά σε όλες τις εκφάνσεις του δημόσιου βίου-από την πολιτική, την τέχνη, την διακίνηση ιδεών, μέχρι ακόμα και τους κανόνες της ηθικής και της δημόσιας συμπεριφοράς-όσο κατά τη σκοτεινή εκείνη περίοδο που η «ιστορία» σύμφωνα με την προπαγάνδα του ολοκληρωτισμού, «είχε επιτέλους φέρει τη δικαίωση των πεπρωμένων του λαού».
Και μια που ο λόγος για τον λαϊκισμό: Τι πραγματικά όμως σημαίνουν οι λέξεις αυτές; Βασικά αναφέρονται στην άσκηση εύκολης και συνήθως ατεκμηρίωτης και αχαλίνωτης κριτικής προς τους πολιτικούς και ιδεολογικούς αντιπάλους. Με τις λέξεις αυτές ο κυβερνητικός εκπρόσωπος και όποιοι άλλοι τις χρησιμοποιούν να περιγράφουν την παραπληροφόρηση στην οποία επιδίδονται προκειμένου να αποκτήσουν πρόσκαιρα οφέλη, αδιαφορώντας για το μέλλον της χώρας και του λαού. Η μήπως οι λέξεις αυτές σημαίνουν και κάτι άλλο;
Για να μην είμαι εκτός πραγματικότητας ανέτρεξα στο λεξικό «Λαρρούς» που αποδείχθηκε πιο περιεκτικό στην ανάλυση και μεταφέρω επί λέξει την ερμηνεία «Λαϊκισμός»: Λαϊκισμός σημαίνει ο έπαινος και η κολακεία των αδυναμιών του λαού, καθώς και την υιοθέτηση επιχειρημάτων ή θέσεων, που ευχαριστούν το λαό (και γενικότερα τους πολλούς) χωρίς όμως και να τον ωφελήσουν σε κάτι, με σκοπό την εξασφάλιση της εύνοιάς του. Και «Λαϊκιστής»: πρόσωπο (συνήθως) του δημοσίου βίου που κολακεύει το λαό η υιοθετεί θέσεις και απόψεις ευχάριστες, όχι όμως και ωφέλιμες για τον λαό με σκοπό να κερδίσει την εύνοια και την υποστήριξή του».Με τον δημόσιο «λαϊκιστή» συχνά υπάρχουν επωφελής δοσοληψίες
Την επόμενη της κατοχής η ελληνική κοινωνία, έχοντας βιώσει στο πετσί της την περίοδο αυτήν, που ο λόγος του «ηγέτη» ταυτίζεται με τη φωνή των ακραιφνών γηγενών (είτε αυτοί ανήκουν στη Αρια φυλή, είτε είναι απευθείας απόγονοι των αρχαίων Ελλήνων) που συνυπολογίζοντας και τον αντί ελιτισμό του δεξιού λαϊκισμού αποτελούν την πλειοψηφία στη χώρα «τους». Εχοντας λοιπόν, ζήσει και την λεηλασία της θέλησης και τις αθλιότητες του δικτατορικού καθεστώτος, βρέθηκε μπροστά στο φάσμα μιάς διαλυμένης κρατικής μηχανής. Μια κοινωνία που βρισκόταν σε σύγχυση και ψυχική νεύρωση.
Η απογοήτευση ηταν έκδηλη και έντονα ζωγραφισμένη στα πρόσωπα όλων. Καθώς επί χρόνια υπαγορεύονταν τα πάντα, ο λαός οδηγήθηκε σε μια πρωτοφανή καταβαράθρωση των κοινωνικών σχέσεων και σε μια φτώχεια επικοινωνιακών συναισθημάτων.
Ο καθένας αυτό που πίστευε και ήθελε μετά την κατάρρευση του μετώπου το κρατούσε για τον εαυτό του. Επικρατούσε ένα ψυχολογικό κενό, μια φτώχεια συναισθημάτων, ένα εσωτερικό ρήγμα. Ενα ρήγμα που κρατούσε το λαό μακριά από ό,τι πιο πλούσιο και πιο αληθινό έχει αυτός τόπος, αυτός ο λαός, αυτή η γλώσσα, αυτή η ιστορία.

Τα θέμα για όσους έζησαν τα γεγονότα της κατοχής ηταν πολύ σοβαρό και ειδικά τον πρώτο καιρό. Και ηταν σοβαρά γιατί την επόμενη της κατοχής πολλοί λίγα πράγματα έμειναν όπως ηταν την προηγούμενη μέρα. Και το αμείλικτο ερώτημα ηταν τι κάνουμε τώρα. Ηταν η ώρα που έπρεπε να κάνεις ο κάθε Ελληνας την κρίσιμη επιλογή του, αν θα αποδεχθεί την κατοχή, θα συνεργαστεί με τους κατακτητές ή θα την απορρίψει και θα ενταχθεί στις δυνάμεις της λαϊκής και της ατομικής πρωτοβουλίας.
Μετά την παγίωση της κατοχής άρχισαν να κάνουν την εμφάνισή τους διάφορα μορφώματα στον κοινωνικό αλλά και τον πολιτικό χώρο. Μερικά είχαν ήδη διαμορφωμένες σχέσεις συνεργασίας και κάποια προσπαθούσαν να διαμορφώσουν και αλλα οτι πρέπει να κάνουμε το ένα ή το άλλο. Με το πέρασμα του χρόνου τα πράγματα άρχισαν να ξεκαθαρίζουν.
Σ αυτούς που θα συνεργάζονταν σε όλα τα επίπεδα με τους κατακτητές, σε αυτούς που θα της γύριζαν την πλάτη στην Ελλαδίτσα μας και σε αυτούς που Εθελοντικά θα επιστρατεύονταν για να την υπερασπιστούν οργανώνοντας αντίσταση. Η κατοχή της χώρας δεν μπορούσε να αντιμετωπίσει με τη γοητεία του τίποτε που άρχισαν να διαμορφώνουν και να διαλαλούν τα διάφορα κέντρα που καραδοκούσαν...
Ο λαϊκισμός, η πολτοποίηση της συνείδησης, η παντελή έλλειψη ευαισθησίας και μια έντονη αμφισβήτηση της προσπάθειας που γίνονταν για τον συντονισμό όσον αφορά τα ζητήματα που αφορούσαν το μέλλον της χώρας, ηταν μερικά απ τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα αυτών των κέντρων.
Στη διάρκεια του μεσοπολέμου μα και στη διάρκεια της δικτατορίας και μέσα απ τη δικτατορία ο λαός, με πιο αργά βέβαια και επίπονα βήματα, δεν έπαψε να δημιουργεί υλικό και πνευματικό πλούτο και σιγά σιγά να διαμορφώνει τις δικές του τοπικές ελίτ. Πρόκειται για τη δημιουργία μιάς ιδιαίτερα δυναμικής, φιλόδοξης και ανατρεπτικής κοινωνικής ομάδας. Ο πόλεμος της Αλβανίας και οι πρώτοι κατοχικοί μήνες, που διαμορφώνονταν τα διάφορα κέντρα έφεραν τις κοινωνικές αυτές ομάδες στο προσκήνιο της εθνικής ιστορίας. Οι έφεδροι αξιωματικοί και οι υπαξιωματικοί που ουσιαστικά οδήγησαν, και αυτό είναι το πιο σημαντικό-γεγονός που έγινε αποδεκτό-το στρατό της Αλβανίας στις μεγάλες επιτυχίες ανήκαν σε αυτόν ακριβώς τον κοινωνικό χώρο.
Οι τοπικοί παράγοντες που οργάνωσαν την τοπική αγροτική ή αστική κοινωνία για την αντιμετώπιση των δυσκολιών των πρώτων κατοχικών μηνών, που πήραν στα χέρια τους την ανάπλαση των μηχανισμών επιβίωσης, αφού ο επίσημος κρατικός μηχανισμός μέσα στο συνολικό του ναυάγιο, τη συνεργασία και την ανυποληψία του ηταν ανίκανος να εξασφαλίσει, ανήκαν επίσης στον ίδιο κοινωνικό χώρο.
Οι νέοι ρόλοι, που οι συγκυρίες του 1940-1941 τους προσέδωσαν, μετέτρεψαν αυτές τις τοπικής εμβέλειας κοινωνικές ελίτ, σε διάδοχο πολιτική κατάσταση σε εθνική κλίμακα ή τουλάχιστον τις κατέστησαν την πλέον αξιόπιστη κοινωνική και πολιτική δύναμη της χώρας μετά τη διαδοχική κατάρρευση και απαξίωση όλων των υπολοίπων σχημάτων. Η πολιτική έκφραση αυτών των κοινωνικών ομάδων, αθροίστηκε και αρθρώθηκε μέσα απ το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο. Το ΕΑΜ.
Το ΕΑΜ ηταν συνασπισμός κομμάτων. Ιδρύθηκε με πρωτοβουλία του ΚΚΕ, γεγονός που αποτελεί απαράγραπτο εθνικό τίτλο για το κόμμα αυτό. Η αποτίναξη του ξένου ζυγού και η απελευθέρωση της χώρας ηταν βέβαια ο κύριος σκοπός της ίδρυσης του ΕΑΜ. Και ανταποκρίθηκε σε αυτό πλήρως, με τη δημιουργία του ΕΛΑΣ, τον Ελληνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό στρατό. Τον ΕΛΑΝ και την ΕΠΟΝ.
Ομως το πιο σημαντικό, αλλά και πρωτόγνωρο ηταν το αναγεννητικό έργο του ΕΑΜ στις περιοχές της υπαίθρου που είχε απελευθερώσει., κομμάτι το κομμάτι και συγκρότησε την Ελεύθερη Ελλάδα. Αντιγράφω απ το βιβλίο «μήλο της Εριδος» του Αγγλου συνταγματάρχη Κρίς Γουντχάουζ εκπροσώπου τότε του Γεν Στρατηγείου Μέσης Ανατολής στην Ελλάδα: «...Το ΕΑΜ-γράφει- αποκτώντας τον έλεγχο σε όλη σχεδόν την ύπαιθρο, εκτός απ τις βασικές συγκοινωνιακές αρτηρίες που χρησιμοποιούσαν οι Γερμανοί, πρόσφερε στους αγρότες άγνωστες έως τότε δυνατότητες. Ποτέ

ως τότε ή ακόμη και μετά την απελευθέρωση δεν ηταν τόσο ικανοποιητικά τα μέσα επικοινωνίας-τηλέφωνο, ασύρματος-στις ορεινές περιοχές.
Το ΕΑΜ επισκεύασε και χρησιμοποίησε τους αυτοκινητοδρόμους. Τα αγαθά του πολιτισμού έφτασαν για πρώτη φορά στα βουνά. Αρχισαν πάλι να λειτουργούν τα Σχολεία, η τοπική Αυτοδιοίκηση, τα δικαστήρια και οι κοινωνικές υπηρεσίες, που είχα κλείσει με την έναρξη του πολέμου. Για πρώτη φορά άρχισαν να λειτουργού θέατρα, βιοτεχνίες και εργοστάσια και να πραγματοποιούνται συνελεύσεις. Η κοινωνική ζωή οργανώθηκε καταργώντας τον παραδοσιακό ατομικισμό του Ελληνα αγρότη.
Η ΕΠΟΝ κατόρθωσε να προσηλυτίσει το παιδί του, η εθνική αλληλεγγύη του (επίταξε) την κλώσσα , το ΕΛΑΝ (το Ναυτικό του ΕΑΜ επίταξε) το Καϊκι πρώτα. Προχωρώντας πολύ πιο μπροστά απ τις μικρότερες οργανώσεις, το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ έβαλε τις βάσεις ενός οργανωμένου κράτους στα ελληνικά βουνά, πράγμα που είχαν παραλείψει οι ελληνικές κυβερνήσεις».
Η παρουσία αυτών των τοπικών Ελίτ, που οι συγκυρίες ανέδειξαν σε βασική πολιτική και κοινωνική δύναμη στη διάρκεια της κατοχής, δεν ηταν αρκετή από μόνη της για τη μεταβολή του πολιτικού σκηνικού. Ευρύτερα κοινωνικά στρώματα και ομάδες έπρεπε να ταχθούν με το μέρος αυτών των νέων δυνάμεων. Η ύπαιθρος έδινε πλούσιο υλικό γι' αυτόν το σκοπό. Η Ελεύθερη Ελλάδα ηταν το αποτέλεσμα αυτής της συνάντησης των επαρχιακών Ελίτ με τον αγροτικό χώρο στην αρχή και των υπολοίπων παραγωγικών δυνάμεων σε συνέχεια. Με ζητούμενο τη δημιουργία ενός οικονομικού κέντρου-συστήματος που θα άφηνε απ έξω τις μεγάλες πόλεις μαζί με τις κατοχικές αρχές και την ελληνική συνεργαζόμενη με αυτούς εξουσία.
Στη διάρκεια της κατοχής η ένοπλη Αντίσταση και η δημιουργία της Ελεύθερης Ελλάδας, έδωσε διεξόδους στον κόσμο των ορεινών χωριών που έβλεπε την θέση του να απειλείται. Η νέα εξουσία είχε επίκεντρο τις ορεινές περιοχές και συχνά εξυπηρετούσε τα συμφέροντα και τις προσδοκίες τους. Οι άνθρωποι μέσα στο ΕΑΜ έμαθαν να συνεργάζονται, να ζουν μαζί, να συντονίζουν τις όποιες αποφάσεις και την εργασία τους. Η εργασία συλλογική και ατομική απέδειξε. Ο τόπος άρχισε να μεταμορφώνεται. Ο καθένας ξεχωριστά και όλοι μαζί έχτιζαν τη νέα πραγματικότητα. Στην ύπαιθρο οι μεταβολές ηταν σαρωτικές. Σε πολλές περιπτώσεις χρειάστηκε να φτιαχτεί απ την αρχή το τοπίο που είχε καταστραφεί απ τον πόλεμο, ώστε να γίνει βιώσιμο και φιλόξενο για τους ανθρώπους που έμειναν εκεί.
Αυτός ο αναπτυξιακός και ενοποιητικός οργασμός έντονα πρακτικός, αποτελεσματικός και προσαρμοσμένος στην πραγματικότητα και τις τότε ανάγκες, έγινε η ψυχή αυτών των τοπικών Ελίτ, που είχαν διαμορφωθεί στη δεκαετία του 1930-40 και κυριάρχησαν στις επαρχιακές μικρό κοινωνίες και τα κεφαλοχώρια του μεσοπολέμου. Αυτές ακριβώς οι τοπικές επαρχιακές, αλλα και μικροαστικές ελίτ, διαμόρφωναν τη βάση των κοινωνικών και πολιτικών που ακολούθησαν. Ο ρόλος τους στην ανασυγκρότηση και στη νέα αφετηρία του ελληνικού κράτους, ηταν τόσο σημαντικός, ώστε σε τοπικό επίπεδο αρχικά και στο εθνικό στη συνέχεια, βρέθηκαν στη βάση του αιτήματος για τον επαναπροσδιορισμό της κρατικής εξουσίας και του ρόλου της στην αλλαγή, δηλαδή του ταξικού προσανατολισμού. Πρόκειται για τη δημιουργία μιάς ιδιαίτερης προσπάθεια να γίνει ομαλά η μετάβαση στην μεταπολεμική Ελλάδα.
Οι Γερμανοί αντιλήφθηκαν πολύ γρήγορα αυτόν τον κίνδυνο που αντιπροσώπευε γι' αυτούς αυτή η αναγκαστική διαίρεση της χώρας σε ζώνες κατοχής και σε ζώνες ολοκληρωτικής κυριαρχίας της Αντίστασης Σε αντιπερισπασμό μετά τη συνθηκολόγηση των Ιταλών το Σεπτέμβρη του 1943 και τον εξοπλισμό του ΕΛΑΣ με τα Ιταλικά όπλα, οχι μόνο ανέλαβαν αποκλειστικά τη διαχείριση των υποθέσεων στο σύνολο της χώρας αλλα και χωρίς καθυστέρηση άρχισαν να εφαρμόζουν επιθετική πολιτική. Σε στρατιωτικό επίπεδο με αιχμή του δόρατος τις εκκαθαριστικές επιχειρήσεις με βαθιές διεισδήσεις αξιόμαχων μονάδων στις περιοχές όπου επικρατούσε η Αντίσταση και η πρόκληση όσο δυνατόν μεγαλύτερων καταστροφών στις οικονομικές υποδομές και τρομοκρατικές πράξεις : συλλήψεις, κρεμάλες αγωνιστών στις πλατείες των χωριών και δολοφονίες καθ' οδών αθώων πολιτών. Το χειμώνα του 1943 και την άνοιξη του 44 στο Βέρμιο, Πιέρια Καϊμάκ Τσαλάν κλπ

έγιναν εκτεταμένες, επίμονες και σκληρές σε εκδίκηση και καταστροφές μάχες. Το ίδιο έκαναν και στην υπόλοιπη Ελλάδα.
Θα έλεγε κανείς, οτι ο μόνος σκοπός για τον οποίο γινόταν αυτές οι εκκαθαριστικές επιχειρήσεις, ηταν οι καταστροφές που μπορούσαν να γίνουν στις περιοχές κυρίως στις ορεινές, που έλεγχε η Αντίσταση. Στόχος: Η καταστροφή των αγροτικών εγκαταστάσεων και εργαλείων. Το κάψιμο των χωρίων που, εκτός απ την καταστροφή των αποθεμάτων τροφίμων και μέσων παραγωγής με σκοπό την αποδιοργάνωση και τον εξαναγκασμό των ορεινών κοινωνιών να καταφύγουν, σαν πρόσφυγες, στα μεγάλα αστική κέντρα και στα υπό τον έλεγχο τους πεδινών περιοχών. Την περίοδο αυτή τα τάγματα Ασφαλείας αριθμούσαν τους χίλιους και πλέον αξιωματικούς και 25,000-30,000 άντρες, χωριστά οι διάφοροι άλλοι εθνοϊσμοί ενταγμένοι στους οργανικούς σχηματισμούς και ποικίλοι άλλοι σχηματισμοί εξοπλισμένων χωρικών, και εθνοϊσμών, ειδικά στη βόρεια Ελλάδα, που βρίσκονταν υπό γερμανική διοίκηση.
Η εκστρατείες αυτές των Γερμανών, σε συνεργασία με τα Τάγματα Ασφαλείας και τους εθνοϊσμούς, ιδιαίτερα τους χειμερινούς μήνες 1943-1944 απέδωσαν σημαντικά αποτελέσματα. Η καταστροφή 1,700 χωριών και αμέτρητων ακόμα οικισμών κυρίως της ορεινής Ελλάδας, προκάλεσαν έντονα προβλήματα στο κίνημα Αντίστασης γενικά και της ένοπλης ειδικά. Οι εκστρατείες αυτές των Γερμανών που ηταν εκστρατείες άλογης καταστροφής και θανάτου, αρχίζουν μετά την προ διαγεγραμένη ήττα του άξονα.
Την εποχή αυτή, εκτός του οτι εξοπλίζει τα Τάγματα Ασφαλείας και τους όποιους άλλους εθνοϊσμούς συμμετέχουν και οι ίδιοι οι Γερμανοί με τεράστιες δυνάμεις στην ερήμωση της υπαίθρου, με σκοπό την εξάντληση του εξοπλισμού και των πυρομαχικών του ΕΛΑΣ, μα και να φέρει σε αντίθεση τις αρμονικές σχέσεις του λαού της υπαίθρου με την Αντίσταση και ειδικά την ένοπλη Δεν θα ηταν υπερβολή αν έλεγε κανείς οτι ηταν η εφαρμογή της πρώτης παραγράφου του σχεδίου «ΜΑΝΝΑ», αφού υπήρξε ίσως η κυριότερη πηγή εμφυλίων συγκρούσεων τον τελευταίο χρόνο της κατοχής.
Και ενώ η πείνα σκότωνε ανθρώπους, οι πόλεις και ύπαιθρος στέναζε κάτω απ τη μπότα τον κατακτητών. Το 4ο Αυγ\νό καθεστώς, το κράτος και η «εθνική ηγεσία» της χώρας, όλοι μαζί (οι εντός και εκτός) συμμέτοχοι, συνένοχοι και αμετανόητοι ένα και μόνο στόχο είχαν: Να σκοτώσουν την αγάπη του λαού για την Ελλάδα, χωρίς να νοιώθουν την παραμικρή ανησυχία για το μέλλον της. Και οχι μόνο, αλλα ένα απ τα πολλά συνθήματα ηταν οτι: «...Η εθνική κυριαρχία μας έλεγαν έχει γίνει προ πολλού μια ψευδαίσθηση...» Και αναρωτιόταν ο 15-16 και 17χρονος Νέος:
Αν η εθνική κυριαρχία είναι μια ψευδαίσθηση τότε για ποιο λόγω πολεμήσαμε τους Ιταλούς εισβολείς και τώρα πολεμάμε να διώξουμε τους κατακτητές απ τη χώρα μας; Και όμως υπήρχαν αυτοί που οχι μόνο θεωρούσαν «ψευδαίσθηση την εθνική κυριαρχία» αλλα και πολέμησαν στο πλευρό των κατακτητών που την είχαν καταλύσει στην κατοχή και μετά απελευθερωτικά των Αγγλων, για να τους δοθεί έστω και τύπης η εξουσία, μετά χαράς την εκποίησαν στους Αγγλους Νέο κατακτητές και αργότερα στους Αμερικάνους.
Αν όμως μια χώρα, δεν είναι ανεξάρτητη και ούτε καν το επιθυμεί, όπως συνέβει μετά την απελευθέρωση να είναι ανεξάρτητη, θα είναι άραγε κανείς πια, πρόθυμος να πεθάνει γι' αυτήν όπως συνέβει με τους ΕΑΜίτες αγωνιστές; Να το πω και αλλιώς: θα την αγαπάει κανείς αυτήν τη χώρα; Και το ακόμα πιο τραγικό είναι το γεγονός οτι αυτοί που πολέμησαν στην κατοχή για την μεταπολεμική εθνική ανεξαρτησία, οι επιβίτωρες της εξουσίας και συνεχιστές της εθνικής υποτέλειας, επιφύλαξαν στους αγωνιστές τις γνωστές διώξεις και κατατρεγμούς.
Δίκαζαν σε θάνατο και έστελναν στο εκτελεστικό απόσπασμα αμούστακα παιδιά με το αιτιολογικό οτι θα αποσπούσαν μέρος της επικράτειας! Λες και όταν ξεκίνησαν οι 15-16 και 17χρονοι ΕΠΟΝίτες και αυτά τα Αετόπουλα υπολόγιζαν στην κατάληψη της εξουσίας και σε συνέχεια την απόσπαση μέρους της επικράτειας!
Οταν άρχισαν οι ψίθυροι για την οργάνωση του ΕΑΜ-ΝΕΩΝ, δεν είχα συμπληρώσει τα 17. Καταδικάστηκα με αυτήν ακριβώς την κατηγορία. Και όταν με ξανά συνέλλαβαν την αυγή της 21ης Απριλίου το 1967, οι δικτάτορες στο έγγραφο σύλληψης, που μου έφεραν να υπογράψω ύστερα από

7 μέρες, σαν αιτιολογικό της σύλληψής μου, ηταν οτι θα «αποσπούσα μέρος της εθνικής επικράτειας», λες και είχε μείνει κάποιο κομμάτι που να ανήκε στην Ελλάδα και θα το αποσπούσα αν δεν μας συνελλάμβαναν.

Οσοι πολέμησαν για την απελευθέρωση της χώρας διώχτηκαν και πολλοί καταδικάστηκαν σε θάνατο με το δικαιολογικό οτι θα αποσπούσαν μέρος της εθνικής επικράτειας, ενώ αυτοί που θεωρούσαν «ψευδαίσθηση την εθνική κυριαρχία» συνεργάστηκαν με τους όποιους κατακτητές και όταν τους διέταξαν οι μεταπολεμικοί επικυρίαρχοι να δώσουν τη μισή Κύπρο στους Τούρκους, μεθόδευσαν έτσι τα πράγματα και υλοποίησαν την εντολή.

Την μισή Κύπρο που το 1952-53 με τα μεγάλα γεγονότα, σύσσωμο το στρατόπεδο της Γυούρας, με στημένα τα πολυβόλα κάναμε επί εβδομάδες διαμαρτυρία: αποχές σισιτίου, επιδίδαμε υπομνήματα διαμαρτυρίας στην Διεύθυνση με την παράκληση να σταλούν στην κυβέρνηση, Και, δεν ηταν λίγοι εκείνοι που είχαν τιμωρηθεί με στέρηση αλληλογραφίας και για πολλές μέρες στο πειθαρχείο, με το αιτιολογικό οτι πρωτοστατούσαν στις κινητοποιήσεις.

Με αυτήν την εικόνα έκλεισε η αυλαία του μεσοπολέμου οχι όμως και της 4ο Αυγουσιανής κλίκας, η οποία τόσο στο εσωτερικό, όσο και στο εξωτερικό συνέχιζαν το καταχθόνιο έργο τους. Με αυτή την εικόνα της διάλυσης, της καταστροφής και της φρίκης, άνοιγε η νέα φάση της τραγωδίας του λαού μας. Η τετράχρονη οδύσσεια της κατοχής.

Η χώρα μας κατακτήθηκε, ύστερα απ ένα μακρόχρονο πόλεμο με την φασιστική Ιταλία και έναν αιματηρό έστω λιγόχρονο πόλεμο με τη Χιτλερική Γερμανία. Τη Γερμανία που θεωρούσε ολόκληρη τη Νοτιο-Ανατολική Ευρώπη, όπως η Αμερική θεωρεί την Κεντρική Αμερική «Λαχανόκηπό της».

Μετά την κατοχή, ηταν επόμενο τα συναισθήματα που ένοιωθε ο κάθε Ελληνας και τη στάση που θα κρατούσε απέναντι στους κατακτητές θα ηταν ανάλογη με τα πιστεύω του. Και τα πιστεύω λόγω των κοινωνικό-οικονομικών και πολιτικών αλλαγών που έγιναν στη διάρκεια του μεσοπολέμου παγκόσμια και την επικράτηση του σοσιαλισμού στη Ρωσία και της βασιλό-μεταξικής δικτατορίας, στο εσωτερικό της χώρας, δεν ηταν ταυτόσημα. Τα συμφέροντα ενός μεγάλου τμήματος της άρχουσας τήξης, είχαν προ πολλού ταυτιστεί με αυτά του άξονα. Το γεγονός αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να μην υπάρχει ταύτιση συμφερόντων και στόχων ανάμεσα στο λαό και την «ηγεσία», όσον αφορά τον τρόπο με τον οποίο θα αντιμετωπίζονταν η κατοχή της χώρας.

Οπως για την απελευθέρωση της Ελλάδας απ τον Οθωμανικό ζυγό, υπήρχαν ως προς τον φορέα της Επανάστασης και τη συμμετοχή διάφορες απόψεις, έτσι και για την απελευθέρωση της χώρα απ την τριπλή κατοχή υπήρχαν διαφορές όσον αφορά τον φορέα που θα πρωτοστατούσε στην οργάνωση της Αντίστασης, την απελευθέρωση της χώρας και τους μετά απελευθερωτικούς στόχους.

Ενώ η Επανάσταση του 21, ηταν κοινωνικό-απελευθερωτική και σαν τέτοια ξεπερνούσε με βάση τα κηρύγματα του Ρήγα και τη Γαλλική και την Αμερικάνικη ως προς τους στόχους: Και ξεπερνούσε και αυτήν τη γαλλική και την αμερικάνικη γιατί εκτός απ τους κοινωνικούς, απελευθερωτικούς, περιείχε έντονα και γενικότερους οικουμενικούς στόχους. Οι Κοτζαμπάσηδες, ο Κλήρος και οι Προύχοντες προκειμένου να την ελέγξουν, την περιόριζαν και την ήθελαν αμιγώς φυλετική. Ο όρος «φυλή» χρησιμοποιήθηκε απ την Αγία Τριάδα με το αιτιολογικό να υπογραμμιστεί η διαχρονικότητα της εθνικής υπόστασης. Η ιδέα του φυλετικού αγώνα (μοναχικός και περιούσιος) μπορεί να είναι αιώνιος! Ο λαός ειδικά για τον Κλήρο ισοδυναμεί με την «φυλή» και η φυλή συνώνυμη με το έθνος!

Σαν γαιοκτήμονες που ηταν οι Κοτζαμπάσηδες και ο Κλήρος ταύτισαν τα πάντα με τα συμφέροντά τους. Και όταν η Επανάσταση με φορέα τους Αστούς έκλινε με σαφήνεια προς τη Νίκη δέχθηκαν ή και παρακαλούσαν να πάρουν μέρος προκειμένου να την χειραγωγήσουν και να προσποριστούν τα αποτελέσματά της. Την Επανάσταση που οι γαιοκτήμονες και ο Κλήρος είχαν κατ' επανάληψη οχι μόνο αμφισβητήσει, αφορίσει αλλα και πολεμήσει.

Οι σχέσεις της Εκκλησίας με τον Νεοελληνικό διαφωτισμό δεν ηταν ποτέ αγαθές. Η Εκκλησία δεν έπαψε ποτέ να διακηρύσσει οτι η ρίζα της ελληνικής κακοδαιμονίας οφείλεται στους πρώτους Ελληνες διαφωτιστές, με πρώτο το Ρήγα, τον Κορδικά, τον Μακραίο, τον Βούλγαρη, τον Δεπόντε, τον Ιώσηπο, τον Κοραή και πολλούς άλλους, που προετοίμασαν ιδεολογικά την Επανάσταση και

ήθελαν δικαιότερη την επίγεια ζωή των Ελλήνων. Που υποστήριζαν οτι η Θεολογία-Εκκλησία πρέπει να χωρίσει απ το κράτος, την επιστήμη και την ελευθερία, που πρότασσαν το ανθρώπινο σώμα απ την ψυχή...
Χειρότερος όλων όμως ηταν ο Ρήγας, που εκτός απ τους χάρτες και τα συνθήματα η πρώτη προσφορά του στην Επανάσταση ηταν το...«Σχολείο των Ντελικάτων εραστών» του Μπρέτον, που ο Ρήγας μετέφρασε στα ελληνικά (Φοβού πάντα τους τα «φαιά κρατούντες και περί ηθικής ομιλούντες»...) και ο Κοραής που ηταν τόσο «ασεβής» ώστε προειδοποιούσε τους Ραγιάδες : «Οσο η Ελλάδα παραμένει ξένη προς τον διαφωτισμό και δέσμια των «καλογέρων», οι φωτισμένοι Ευρωπαίοι δεν θα μας υπολείπονται. Τον Κοραή πέρα όλων των άλλων τον συνείχε ο φόβος μήπως οι Τούρκοι απαλλαγμένοι καθώς ηταν απ Θεολόγους και καλόγηρους, προχωρήσουν αυτοί πρώτοι να υιοθετήσουν τον διαφωτισμό, οπότε η ελληνική δουλεία θα διαιωνίζονταν.
Απόρροια αυτής της άποψης ηταν να δημιουργηθεί αμέσως μετά την απελευθέρωση μια στενή εθνικιστική αντίληψη, και ένας εθνικιστικός δεξιός-συντηρητικός και αντιδραστικός λόγος σε εναρμόνιση με εκείνη του εθνικισμού, που εμφανίστηκε στα τέλη του 19ου αιώνα με χαρακτηριστικό γνώρισμα την αποδέσμευση του απ τα ριζοσπαστικά Νάματα, οχι μόνο της ελληνικής, αλλα και της Γαλλικής επανάστασης. Πρόκειται για έναν πολιτικό εθνικισμό της Δεξιάς, μέσο του οποίου διεκδικούσε οχι μόνο το «μονοπώλιο» της εξουσία αλλά και το «μονοπώλιο του πατριωτισμού» ορίζοντας οτι οτιδήποτε βρισκόταν πέρα απ αυτόν ανήκε στο χώρο της «προδοσίας». Συμπαραστάτης και αρωγός σε αυτόν τον δεξιό εθνικιστικό και αντιδραστικό λόγω και η Εκκλησία με τον δικό της αναχρονιστικό λόγω.
Ο αναχρονισμός, το λεκτικό αυτό στρατήγημα του πολιτικού λόγου, συντηρεί σαν ύψιστο ιδεολόγημα τη διαχρονικότητα μερικών μύθων. Τον μύθο οτι τα «πάντα ο θεός εποίεισεν εν σοφία». Τον μύθο οτι το «καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής υπάρχει από καταβολής κόσμου». Τον μύθο οτι το «κεφαλαιοκρατικό καθεστώς είναι αιώνιο, οριστικό και αμετάκλητο». Το ίδιο και ο αναχρονιστικός λόγος που εκπορεύεται απ τον εκκλησιαστικό άμβωνα. Και αυτός ο λόγος, αγνοεί την προοπτική του χρόνου, την ιδιαιτερότητα της κάθε εποχής, αλλά, κυρίως αγνοεί την ιστορική αλληλουχία. Πρόκειται για το αποτέλεσμα μιας υπερβατικής συλλογιστικής, για μια, στην κυριολεξία, πολιτική θεολογία, η οποία αναζητεί το νόημα της ανθρώπινης ιστορίας πέρα και πάνω από αυτήν.
Το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα αναχρονισμού στον πολιτικό λόγω είναι: παλιά το αντισημιτικό και σήμερα το αντί κομμουνιστικό επιχείρημα. Ενα επιχείρημα, το οποίο στηρίζεται στον πρωθύστερο συλλογισμό οτι «όπως όλες οι γενιές του ανθρώπου βαρύνονται απ το προπατορικό αμάρτημα, άρα και όλες οι γενιές των Εβραίων είναι ένοχες για τη σταύρωση». Ετσι και οι γενιές των κομμουνιστών είναι και αυτές ένοχες, αφού για εκατό χρόνια 1850-1950 απειλήθηκε σοβαρά ο καπιταλισμός με επαναστατική ανατροπή απ την ταξική κοινωνική επανάσταση της εργατικής τάξης με κορύφωση το 1917.
Με μια ιδιότυπη, στατική και στατιστική θεώρηση του παρελθόντος και διανθίζοντας κατά καιρούς τον δημόσιο αναχρονιστικό λόγω και με σύνθημα-slogkan την αόρατη απειλή ταυτίζει το όποιο λαϊκό κίνημα με την ανατροπή του συστήματος, σπεύδει να σφετεριστή στιγμαία γεγονότα σαν δεδομένα κινδύνου. Ενοχοποιεί, καταστέλλει, καταδικάζει ανελέητα και δολοφονεί. Αν την εποχή εκείνη, μα και σήμερα ακόμα στοιχειωδώς μπορέσεις να είσαι πολίτης, τότε τρομάζεις απ την χειραγώγηση, την ποδηγέτηση που καθημερινά υφίστασαι απ τα μύρια πρόσωπα της εξουσίας, απ τον εξανδραποδισμό που υφίσταται η ιδιότητα και η ποιότητα του πολίτη,.
Ωσπου ο εξευτελισμός να γίνει τέλειος. Ετσι, βλέπουμε η απόσταση από τον πολίτη (τον άνθρωπο που σκέπτεται, που δρα και συμπεραίνει από τον λόγω και τη δράση του) μέχρι τον αποσματικό ψηφοφόρο που ελευθέρως ψηφίζει τον δυνάστη του είναι μεγάλη. Για να φτάσει στον ΠΑΤΟ ο πολίτης, χρειάζεται καταστολή, καθημερινή πολλαπλή, πολυπλόκαμη και πολύπλοκη καταστολή μέχρι που η υποταγή-μεταλλαγή αρδεύσει το μυαλό και τα κόκαλα με τη θέληση του δυνάστη. Μέχρις ότου ταυτιστεί μαζί του. Και ακόμα περισσότερο : Να γίνει το μυαλό πολτός και η ράχη του να κάμπτεται εύκολα. Σε βαθμό που να δίνει τη διαταγή της αρρώστιας του ο ίδιος ο εγκέφαλος για

την εκτελέσει αναντίρρητα τις διαταγές του δυνάστη, αλλα και να μην δέχεται τους εθελοντές δότες, απ την πεποίθηση οτι είναι υγιής. Και από πάνω να κοροϊδεύει τους εθελοντές, που θέλουν να του φανερώσουν την πολιτική και ποιοτική του υπόσταση. «χαμένε κόσμε» που έλεγε και ο μακαρίτης Καρκαβίτσιας.

Οταν σήμερα συμβαίνουν αυτά, ο καθένας καταλαβαίνει τι ακριβώς συνέβενε στη διάρκεια της κατοχής και του εμφυλίου πολέμου, που μέσα απ τον σκληρό και απάνθρωπο πόλεμο με την πιο σύγχρονη πολεμική μηχανή, τις χιλιάδες συνεργάτες και καταδότες πλούτιζαν συνεργαζόμενοι. Και όπως είναι γνωστό ο «εχθρός έχει πρόσωπο». Ο συνεργάτης, ο καταδότης και ο χαφιές στην καλύτερη περίπτωση έχει πλάτη και κουκούλα.

Οι κατακτητές ήθελαν να γίνει ο ελληνικός λαός και δικός τους χαμάλης. Το ίδιο έγινε και μετά την απελευθέρωση. Με την συκοφαντία, την προπαγάνδα, την χειραγώγηση των μέσων επικοινωνίας και της κοινής γνώμης το κατεστημένο κατόρθωσε να ξανά μετατρέψει τον ελληνικό λαό σε δούλο και τη χώρα ένα ξέφραγο αμπέλι στους ξένους επικυρίαρχους

Σ' αυτό το τραγικό για το λαό και τη χώρα ποντάρει πάντα η εξουσία, που διαρκώς εξελίσσει τα μέσα της ποδηγέτησης και της καταστολής. Διαρκώς εναντίον της ύπαρξης και διαρκώς απορρίπτει οράματα, ιδέες και ιδανικά. Οδηγεί στην τύφλωση και τον αυτισμό, αυτά τα φοβερά υλικά ενός κόσμου που θα μπορούσε να είναι εδώ και δεν Ειναι. Το πρόσωπο δεν υπάρχει, μα ούτε και ο εαυτός είναι εδώ. Υπάρχει μόνο η εξουσία.

Η εξουσία που καταδυναστεύει τον πολίτης με όλα τα βρώμικα μέσα και όταν οι ανάγκες το απαιτούν δεν διστάζεις να καταφύγει σε ένα πραξικόπημα, μια δικτατορία και στον εμφύλιο πόλεμο ακόμα. Ώστε να βγάλει απ τη μέση αυτούς που έχουν διαφορετικές απόψεις ειδικά προκειμένου να διατηρηθεί στην εξουσία ο ευτό τους. Ετσι ο ενδοπολίτης αγωνιστής που ξέφυγε απ το Μεσολόγγι στα Ψαρά την ολόμαυρη ράχη... υπό τη σημαία του Κάλβου και του Σολωμού δεν υπάρχει. Το ίδιο συμβαίνει και με τους αγωνιστές της κατοχής 1941-44, με αυτούς του εμφυλίου και του 1967-74.

Ενώ λοιπόν, το κατεστημένο ήξερε οτι το σύστημα δεν απειλούνταν με ανατροπή, η νίκη της Δεξιάς μέσω του εμφυλίου πολέμου, ηταν μια βασική προϋπόθεση για να επανέλθουν στην εξουσία οι ισχυροί του μετά κατοχικού κόσμου. Οι ισχυροί έχουν πάντα τα περιθώρια και τα μέσα να δικαιολογήσουν και να καλύψουν μια νίκη και όταν ακόμα η υποδομή για την κατάκτησή της στηρίζεται στο ψέμα, τη διαφθορά, την απάτη και τον προαποφασισμένο εμφύλιο πόλεμο. Και τότε αλίμονο στους αδύνατους και τους ηττημένους...Το ίδιο όταν επανήλθαν στην δοτή εξουσία, δεν δίστασαν να καταφύγουν στην εκ νέου υποθήκη της εθνικής ανεξαρτησία στους ένοπλα συμπαραστάτες ξένους.

Αυτό έγινε το Δεκέμβρη το 1944. Το κατεστημένο, που με την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων επανήλθε στην εξουσία, ταύτισε το ΕΑΜ με το ΚΚΕ και το ΚΚΕ με την ανατροπή και το αίμα κυλούσε ζεστό στην άσφαλτο προκειμένου να πειθαναγκάσει το ΕΑΜικό λαϊκό κίνημα ,να παραιτηθεί απ την πίεση για εύρυθμη μεταπολεμική λειτουργία του συστήματος στο χώρο της πολιτικής, οικονομικής και κοινωνικής απελευθέρωσης.

Το ΕΑΜ πίεζε και θα πίεζε να λειτουργήσει ανθρωπινότερα και στα θέματα: της οικονομίας, της πολιτικής δημοκρατίας, τις θεσμικές κοινωνικές δομικές και τη διοίκηση. Το κατεστημένο ήθελε να επανέλθει η χώρα στο καθεστώς της 27ης Οκτωβρίου του 1940, γι' αυτό και οδήγησε τη χώρα στον εμφύλιο.

Κανένα μοντέλο κοινωνικού συστήματος στην ιστορία δεν ηταν τέλειο, απ την ουτοπική ιδανική πολιτεία του Πλάτωνα και όλων των άλλων μέχρι τώρα. Κάποτε η ιστορία δίνει την ευκαιρία να εισβάλουν στο σώμα της κοινωνίας και των ιδεών της, και οι μαχόμενοι πολίτες που αμφισβητούν τον πολιτικό και ιδεολογικό ναρκισισμό και του ακραίου κοινωνικού ταξικού συγκεντρωτισμού, με αποκορύφωμα τις κατά καιρούς δικτατορίες του κεφαλαίου.

Αλίμονο αν μένει ο κόσμος της λαϊκής και της ατομικής πρωτοβουλίας στα όρια μόνο της διαμαρτυρίας διαχρονικός αντάρτης, ανίκανος συλλάβει και να αφομοιώσει την κάθε φορά νέα πρόκληση της ιστορίας στο ΜΕΓΑ θέμα της ζωής που δε είναι άλλος που να κάνει την ουτοπία

πράξη: που το μέγεθος, η ποιότητα και η αξίας της εξαρτάται απ την απελευθέρωση του ανθρώπου απ την εκμετάλλευση.
Αν δεν απαλλαγει απ τη φύση του κεφαλαιοκρατικού και τρόπου παραγωγής που η απαίτηση του να λειτουργεί με προθέσεις ακόρεστου Μινώταυρου, κορυφαία ιδεολογία του ο κοινωνικός φασισμός-κομφορμισμός, μέσα στον οποίο χλιδάτοι και δειλοί οι εκπρόσωποι και εκφραστές του συστήματος, μέσα στην υποκρισία τους αρματωμένοι με την πανοπλία και τον ηλεκτρονικό πολεμικό τρόμο και του ηλεκτρονικού ολοκληρωτισμού παριστάνουν τα θύματα της προσπάθειας να «πάει η ζωή μπροστά» και οτι όλα κυλούν με την νομοτέλεια ουρανίων φαινόμενων. Σε όλη τη διάρκεια του 20ου αιώνα δεν ηταν οι πολιτικές ηγεσίες που κυβερνούσαν, αλλα αυτό που αποκαλούμε ιδιοκτησία «κεφάλαιο». Το ίδιο συμβαίνει και τώρα, αφού. οι λαοί δεν ελέγχουν τους κυβερνήτες τους.
Συνδέοντας ο Βίκτωρ Ουγκό, «την ανέχεια με την εκμετάλλευση και την εκμετάλλευση με την ανέχεια σαν βουλευτής του Παρισιού το 1851 αγορεύοντας στη Βουλή, ανάμεσα στο τόσα αλλα που καταλόγισε κατά της εκμετάλλευσης έλεγε: «καταγγέλλω ενώπιόν σας την ΑΝΕΧΕΙΑ, την παρά τεταμένη αυτή αγωνία του φτωχού, που δεν έχει τέλος παρά μόνο με το θάνατο του πλουσίου. Η ανέχεια, κύριοι νομοθέτες, είναι ο στυγνότερος από όλους τους νόμους» Η ανέχεια-φτώχια-πείνα και η αβεβαιότητα-αγωνία για το αύριο, είναι τα δυο βασικά εργαλεία με τα οποία το καθεστώς ιδιοκτησίας μπλοκάρει την ομαλή και εύρυθμη λειτουργία του εγκεφάλου, για να επιβάλει τη θέλησή του.
Ειναι επιστημονικά αποδεδειγμένο, οτι η στέρηση και ο υποσιτισμός (το βιώσαμε οι μακρόχρονα στην κατοχή και μακρόχρονα οι φυλακισθέντες) οδηγεί στην υπολειτουργία του ηλεκτρο-θερμοχημικού υπολογιστή (του εγκεφάλου), η μακρόχρονη το ατονεί και η παρά τεταμένη το καταστρέφει. Σαν σκεπτόμενος άνθρωπος, θεωρώ οτι αυτό είναι το μεγαλύτερο και ειδεχθέστερο των εγκλημάτων, που διαπράττει το καθεστώς ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής εις βάρος της ανθρωπότητας. Στον ίδιο στόχο αποβλέπει και πνευματικό-πολιτιστικός υποσιτισμός, που σκοπό έχει να μην παράγει γνώση και λόγω, η δε άγνοια γεννά το φόβο και ο φόβος την υποταγή
Η ανάγκη να αναπαραχθεί και να αποφύγει το θάνατό του. Αναπαράγεται με ψευδή και χιμερικά κοινωνικά συνθήματα, την απληστία, που δημιουργεί ο καταναλωτισμός, εκτοπίζοντας τη δυνατότητα να αντιληφθούμε πως με την υλιστική μόνο αυτοκατανάλωση αυτοκτονούμε. Εκθειάζοντας τον τζόγο του χρηματιστηρίου σαν λαϊκή καπιταλιστική συμμετοχή (Γκάλπρέϊ, Κέσνέϊ κλπ) και μετά την πτώση του υπαρκτού Σοσιαλισμού προσπαθεί να παρουσιάσει την παγκοσμιοποίηση σαν το θείο καπιταλιστικό δώρο για την ανθρωπότητα, ενώ «η αληθινή ζωή είναι απούσα» για το 95 και πλέον της εκατό η πραγματική ζωή είναι απούσα, όπως έγραφε και ο μεγάλος Γάλλος ποιητής Ρεμπώ, πριν απ αιώνες. Και είναι ακριβώς αυτός, ο πλάστης, ο χτίστης και δημιουργός των πάντων, αλλα απών απ τη δράση πληθυσμός που κάνει τη ζωή του απούσα.
Ειναι ο πληθυσμός που συγχρωτίζεται με το τίποτα, επικοινωνεί το τίποτα και κοινωνείται απ το τίποτα. Τρέφεται με σύμβολα και σχήματα. Αφήνοντας τους γεναίους στο περιθώριο επιλέγοντας τους τιποτένιους να τον οδηγήσουν. Αλλά να τον οδηγούν στη απουσία και την σιωπή. Με αυτήν την επιλογή η αληθινή ζωή γίνεται απούσα. Και οι αληθινοί άνθρωποι ζουν σαν άταφοι νεκροί μέχρι τη στιγμή που θα παύουν και να ανασαίνουν.
Οι Αστοί που ηταν και ο φορέας της Επανάστασης, αντί να συμπαραταχθούν με τους επαναστατημένους Ραγιάδες και να δώσουν την ταξική μάχη, έκαναν ακριβώς το αντίθετο. Εκανε τον ιστορικό συμβιβασμό παίρνοντας τη θέση των προυχόντων, που στο μεταξύ είχαν επανδρώσει τον κρατικό μηχανισμό, στο χώρο της Αγίας τριάδας. Με την προσχώρηση αυτή η αστική τάξη δεν πρόδωσε μόνο τους Ραγιάδες, που ηταν φύση σύμμαχοι της στην προσπάθειά της να καταλάβει την εξουσία, αλλα πρόδωσε και τον ίδιο τον εαυτό της. Επαψε να είναι Τάξη για τον εαυτό της. Ετσι, απ προοδευτική, επαναστατική που ηταν υποκύπτοντας στην ολιγαρχία των γαιοκτημόνων, του Κλήρου και της μοναρχίας έγινε και η ίδια η αστική όχι μόνο συντηρητική, αλλά και συχνά αντιδραστική.
Το επόμενο βήμα, ηταν να δεχθεί αδιαμαρτύρητα και το ψευδεπίγραφο της μετά απελευθερωτικής ιστορίας οτι: « Από τη Σμύρνη εστάλησαν τα πρώτα βαρέλια πυρίτιδος (...). Οι Φαναριώτες της

Κωσταντινοπόλεως ηταν οι αρχηγοί Μαυροκορδάτος κλπ (...). Αι Ιόνιοι Νήσοι, έδωσαν χιλιάδες μαχητές (...).Εις την Μ. Ασία, την Θράκη και την Μακεδονία, ο υπόδουλος ελληνισμός επλήρωσε με τρομοκρατικάς σφαγάς (...). Από τον Ολυμπο μέχρι του Τενάρου και εις τας νήσους του Αιγαίου διεξείχθει ο υπέρ της ελευθερίας αγών, οχι των διαμερισμάτων εκείνων, οχι μιάς ή δυο τάξεων, αλλά της όλης ελληνικής φυλής...» Κάτι αντίστοιχο το ακούσαμε και μετά την απελευθέρωση για το ποιος πολέμησε ποιόν!

Ομως παρά τον συμβιβασμό και τη συμμετοχή της αστικής τάξης στην Αγία τριάδα και την αποδοχή της Μοναρχίας με την συναίνεση και του Κολοκοτρώνη ακόμα, που μαζί με την επιστολή αποδοχής του Μονάρχη του στέλνει σαν ένδειξη παραδοχής της Μοναρχίας, σαν αναμνηστικό το σπαθί του γράφοντας «...Ο υμέτερος αδελφός και σεβαστός βασιλεύς με καλύπτει με την αιγίδα του, ώστε το όπλον τούτο, καθίσταται περιττόν εις τας γεροντικάς μου χείρας». Αυτό ακριβώς ήθελε το κατεστημένο να κάνει μετά απελευθερωτικά και το ΕΑΜικό λαϊκό κίνημα. Οι αγώνες του λαού όμως για βελτίωση των όρων ζωής και δημοκρατία δεν σταμάτησαν, μα και ούτε θα σταματήσουν ποτέ: Αν αυτή η μικρή, μοναδική και ανεπανάληπτη ζωή δεν βρει τη δικαίωση που της αξίζει .

Τον 18ο αιώνα οι παραγωγικές δυνάμεις συγκρούονται με τις παραγωγικές σχέσεις, που είχε επιβάλει η τουρκοκρατία και διατήρησαν οι Ελληνες γαιοκτήμονες και η νέα τότε πλουτοκρατία που συσσώρευε πλούτο και διαιώνιζε την εκμετάλλευση του Ραγιά και τους ακτήμονες. Τους ακτήμονες και Ραγιάδες, που ενώ σήσαν το κύριο βάρος του αγώνα, που οχι μόνο δυσανασχετούσαν αλλά και εξαργυρώνονταν ενάντιά τους. Ετσι και μετά τον 18ο αιώνα η παλιά αστική τάξη, που συμβιβάστηκε με την ολιγαρχία των γαιοκτημόνων με τη συσσώρευση του πλούτου μετασχηματίζεται σε τάξη κεφαλαιοκρατική, με αποτέλεσμα η πάλη των τάξεων άλλαξε περιεχόμενο.

Ετσι, η βασική αντίθεση που υπήρχε ανάμεσα στους αστούς και τους γαιοκτήμονες-Κλήρο, μετατράπηκε σε αντίθεση ανάμεσα στο κεφάλαιο και την εργασία. Η μετατόπιση της αντίθεσης δημιούργησε την ανάγκη συσπείρωσης των διαφόρων προοδευτικών ομίλων σε αυτούσια κόμματα που να εκπροσωπούν την εργασίας.

Και όταν το 1909 ο Βενιζέλος αντί για τη δημοκρατία αποδέχεται την Μοναρχία, νέες κοινωνικές ανακατατάξεις συντελούνται στην ελληνική κοινωνία. Το ίδιο και όταν του 1913 δέχθηκε να χαρακτηριστούν οι δίγλωσσοι Ελληνες Βλάχοι μειονότητα. Μια πράξη που οδήγησε σε μια εμφύλια διαμάχη ανάμεσα στους δίγλωσσους και αργότερα ανάμεσα στους δίγλωσσους και τους πρόσφυγες και ειδικά των Ποντίων, που ΄΄ήταν κατά κύριο λόγω αγρότες.

Μια ακόμα αλλαγή στο κοινωνικό-πολιτικό στερέωμα της χώρας, ηταν η μετονομασία του Σοσιαλιστικού κόμματος σε Κομμουνιστικό Κόμμα, η Μικρασιατική καταστροφή, η ένταξη του ΚΚΕ στην Κομμουνιστική Διεθνή και η έκδοση του Κομμουνιστικού Μανιφέστου. Ηταν μερικές απ τις ανακατατάξεις. Τα δεδομένα αυτά πυροδότησαν τα μέχρι τότε πολιτικά δρώμενα. Η πρώτη οργανωμένη αντίδραση των εθνικοφρόνων μόλις κυκλοφόρησε το μανιφέστο, ηταν απ την «Ενωση των ιδιοκτητών» το 1924 και το 1925 απ το «Εθνικό Συνέδριο», με αντικείμενο την': «καταπολέμηση των «εχθρών και των διαφθορέων της Θρησκείας, της γλώσσας, της οικογένειας, της ηθικής, της ιδιοκτησίας, της εθνικής συνειδήσεως και της πατρίδος» στο οποίο συνέδριο συμμετείχε επίσημα η πολιτεία με τον Υπουργός παιδείας Ιωαννη Μανέτα. Στη συνέχεια δραστηριοποιείται η επίσημη Εκκλησία με προεξάρχοντα τον Μητροπολίτη Δημητριάδος Γερμανό και αργότερα ο Μηστριώτης κατά των μαλλιαρών που θα κατάστρεφαν τη γλώσσα των προγόνων. .

Το 1922 και η κατοχή που οδηγήθηκε στον εμφύλιο αποτέλεσαν δυο προκλήσεις-ορόσημα για την Ελλάδα. Παρ' όλο που η σκιά του εμφυλίου διακρίνεται ακόμα βαριά πίσω απ τις αφετηρίες της σημερινής Ελλάδας. Για την ακρίβεια η αναμέτρηση φαίνεται να αποτελεί την διέξοδο από μια σειρά έντονες προσαρμογές που, στο πρώτο μισό του 20ου αιώνα, άλλαξαν τη μορφή και την ταυτότητα της χώρας. Οι διαστάσεις του γεγονότος αυτού καθ' εαυτού το τοποθετούν απ τη φύση του σε αυτήν την δραματική περίοδο της δημιουργίας.

Η διαφορά ανάμεσα στις δύο «κοσμογονικές» συγκυρίες της ελληνικής ιστορίας του 20ου αιώνα, το 1922 και το 1949, βρίσκεται στην κοινωνική τους ποιότητα. Ούτε το ένα ούτε το άλλο έδωσαν την

δυνατότητα να λειτουργήσουν ενοποιητικά και σε αποτελέσματα σταθερά, ώστε να μην χρειαστούν σύντομα ανάπλαση και αναδιαμόρφωση. Λόγω της βάρβαρης ένοπλης επέμβασης των Αγγλων, δεν επέτρεψαν να διαμορφωθούν οι κοινωνικές ισορροπίες και οι λειτουργικές συλλογικότητες, που θα επέτρεπαν μέσα απ την ιδεολογική αντιπαράθεση θα οδηγούσε την εθνική ενότητα να λειτουργήσει και να αναπτυχθεί.

Βέβαια, το 1922, έλυσε δύο ανοικτά προβλήματα, δυο αληθινές πληγές για την έκτοτε πορεία του ελληνικού κράτους. Το 22 απαντήθηκαν δυο κρίσιμα ερωτήματα. Το πρώτο αφορούσε την εξωτερική εικόνα του κράτους ,που ηταν το βασικό στοιχείο της ταυτότητάς του. Για το που δηλαδή βρίσκονταν τα σύνορά του και ποιους πληθυσμούς θα περιελάμβανε στα σπλάχνα του.

Η έννοια του απροσδιόριστου και ημιτελούς, της οντότητας που δεν αποδέχεται τον εαυτό της, και που στο καθρέπτη βλέπει ένα είδωλο εντελώς αταίριαστο με την πραγματική της εικόνα, έληξε με τον τρόπο που έληξε η δραματική εκείνη χρονιά. Με την καταστροφή.

Οι σχετικές αποφάσεις και μεγάλες ηταν και απροσδόκητα θαρραλέες- σε αυτό βοήθησε και η στρατιωτική συντριβή και το βίαιο τέλος των μέχρι τότε ψευδαισθήσεων. Τα σύνορα ορίστηκαν πολύ πιο μακριά απ τα αντίστοιχα του 1912, πολύ πιο κοντά, όμως, από εκεί που θα τα ήθελαν οι τελευταίες εκδοχές της Μεγάλης Ιδέας. Οι παλιές ιδεολογίες έμειναν έκτοτε κενές σαν πολιτικό πρόσχημα-με αποδέκτη την εσωτερική πολιτική-και η χώρα ξεκίνησε μια τεράστια προσπάθεια επαναπροσδιορισμού του εαυτού της.

Η συγκυρία της Μικρασιατικής καταστροφή οδήγησε σε μια τιτάνια προσπάθεια ανασύνθεσης της Ελλάδας σαν ταυτότητα, σαν κράτος και σαν κοινωνία. Τριάντα χρόνια μετά τον κατακλυσμό του 22, ο εμφύλιος ήρθε να κλείσει ένα άλλο κεφάλαιο της ενοποίησης του ελληνικού χώρου: το κοινωνικό. Η εθνική ομογενοποίηση αποδείχθηκε ανεπαρκής για τη διαμόρφωση ενός κοινωνικό-οικονομικού πλαισίου αποδεκτού απ όλες τις συνιστώσες του ελληνικού χώρου.

Το κράτος των νικητών, που προέκυψε, δεν διακρίνονταν ούτε για την άνεση ούτε για την αυτοπεποίθησή του. Σε καθεστώς έκτακτης ανάγκης παρέμεινε για τριάντα πέντε και πλέον χρόνια, στηριζόμενο στον απηνή διωγμό πραγματικών, φανταστικών ή και κατασκευασμένων ακόμα αντιπάλων (εχθρών) προκειμένου να παρατείνει ην ισχύ των εκτάκτων μέτρων. Το καθεστώς βρίσκονταν σε «Νομική» και ουσιαστική καταδίωξη, έτοιμο πάντα να καλέσει δυνάμεις καταστολής στις πόλεις, να οργανώσει και να εξαπολύσει πολύμορφα πραξικοπήματα, να γεμίσει φυλακές και τους τόπους εξορίας, θα βάλει σε «γυψοθεραπεία» τα τμήματα εκείνα του κοινωνικού ιστού που της φαινόταν «άρρωστα και προβληματικά». Παράξενη νίκη και περίεργος ο θρίαμβος.

Στην ουσία, επρόκειτο για ένα θρίαμβο υπό αίρεση. Οι τελετές της νίκης, οι γιορτές για το θρίαμβο και οι διακηρύξεις για το επαίσχυντο τέλος του εχθρού, δεν απαντούσαν στο πρόβλημα και ούτε εδραίωναν τη νίκη. Για να είναι σαφής και αναμφισβήτητη η νίκη, έπρεπε ο ίδιος ο εχθρός να ομολογήσει και να αποδεχτεί τη νίκη. Και οχι μόνο να την αποδεχτεί, αλλα και να την επιβεβαιώνει δημόσια και κατ' επανάληψη. Να την υποδεχθεί πλήρως όσον αφορά τα λόγια και τις πράξεις τόσο στη δημόσια άλλο τόσο και στην ιδιωτική του ζωή. Με τον καθημερινό λόγω.

Την αίρεση της νίκης την επιβεβαιώνει το καθεστώς των πιστοποιητικών κοινωνικών φρονημάτων, των υπεύθυνων δηλώσεων αποκήρυξης του κομμουνισμού. Οι χιλιάδες «φακελωμένοι». Και την επισφραγίζει σαν τέτοια, η διατήρηση των εκτάκτων μέτρων, οι χιλιάδων πολιτικών κρατουμένων και των φακέλων αυτό το σκοπό εξυπηρετούσαν. Οι εμφύλιες συγκρούσεις είναι ασυνήθιστοι πόλεμοι. Για να τελειώσουν δεν αρκεί μια διακήρυξη, μια διπλωματική συμφωνία, μια συνθηκολόγηση ή ακόμα μια παράδοση άνεφ' όρων

Η επιτυχία και το τέλος τους κρίνεται από το βαθμό της κοινωνικής υποταγής των ηττημένων και η ένταξή τους στον κόσμο των νικητών. Για να γίνει αυτό χρειάζονται αναρίθμητες πράξεις συνθηκολόγησης, περισσότερες από μια- αυτό απέδειξε η ζωή-για τον καθένα απ τους πραγματικούς ή τους «εν δυνάμει» εχθρούς. Αντί για αυτό ο νικητής επιδίωξε την εξόντωση.

Μετά το 22 επαναπροσδιορίζονται οι διαχωριστικές γραμμές των κοινωνικό-πολιτικών δυνάμεων στην Ελλάδα. Η εποχή εκείνη ηταν η εποχή που οι συνθήκες ευνοούσαν τη στροφή προς την αναζωπύρωση των μικροαστικών συναισθημάτων και των ιδεοληψιών, ενώ το ΚΚΕ έκανε την

οργανωτική συσπείρωση και την κομματική δομή. Ηταν η εποχή που έκανε την εμφάνισή του το «φάντασμα» του κομμουνισμού.
Τώρα πλέον και οι πιό απλές εκδηλώσεις αστικού δημοκρατικού ή ριζοσπαστικού περιεχομένου, ταυτίζονταν άμεσα με τον κομμουνισμό. Την ίδια τύχη είχαν η εκπαιδευτική μεταρρύθμιση και το κίνημα του δημοτικισμού. Κάθε τι που είχε σχέση με την πρόοδο και την ανάπτυξη έμπαινε στο στόχαστρο των συντηρητικών και αντιδραστικών δυνάμεων. Η έκβαση αυτής της ιδεολογικής πάλης, αν την άφηναν να εξελιχθεί ομαλά, έμελλε να κρίνει πολλά πράγματα και να αποσαφηνίσει καταστάσεις, γι' αυτό και επιστρατεύτηκε απ τις αντιδραστικές δυνάμεις το φάντασμα του κομμουνισμού. Οι δυνάμεις αυτές που έλεγχαν την εξουσία δεν αρκέστηκαν στους νεολογισμούς και τον ιδεολογικό πόλεμο. Πήραν πρακτικά μέτρα. Οργάνωσαν πιο συστηματικά τους ιδεολογικούς και τους κατασταλτικούς μηχανισμούς και ενέταξαν την Ελλάδα στη Διεθνή του κεφαλαίου.
Ανατρέπουν την ψευδό δημοκρατία του Παπαναστασίου και σε συνέχεια για να ανακόψουν την ανάπτυξη των κινημάτων διεκδίκησης και ανατροπής, βάζουν σε κίνηση εκτός απ τους εκλογικούς Νόμους, τη βία και τη νοθεία και τα κάθε μορφής πραξικοπήματα, και σε συνέχεια τους δικτατορικούς μηχανισμούς με πρώτη τη δικτατορία του Πάγκαλου, του Στυλιανό Γονατά, του ναυάρχου Φωκά και αργότερα του Κονδύλη, το αποτυχημένο πραξικόπημα του Πλαστήρα με τη συναίνεση του Βενιζέλου το 1933.
Το πραξικόπημα του Βενιζέλου τον Μάρτιο του 1935. Το στρατιωτικό κίνημα τον Οκτώβριο του ιδίου χρόνου για την ανατροπή της κυβέρνησης Τσαλδάρη και στις 4ης Αυγούστου του 1936 επέβαλε την αγγλοκινούμενη δικτατορία με σκοπό και στόχο την εξάρθρωση του ΚΚΕ και την υποταγή των υπολοίπων δημοκρατικών δυνάμεων στο μπλόκ της ακροδεξιάς. Αυτά τα πραξικοπήματα και οι δικτατορίες είναι που επικράτησαν χώρια οι δεκάδες άλλες που δεν επικράτησαν.
Η αλήστου μνήμης βασιλικό-μεταξική δικτατορία, διέλυσε τα υπάρχοντα κόμματα, οργανώσεις και πολιτιστικούς συλλόγους. Φίμωσε τον τύπο, έκαψε βιβλία. Συνέλλαβε, βασάνισε και έστειλε χωρίς δίκη στη φυλακή και την εξορία κομμουνιστές, δημοκρατικούς πολίτες και αντιφασίστες πολιτικούς, κορυφαίους πολιτικούς και πνευματικούς παράγοντες και απλές νοικοκυρές. Εκανε φυλετική εκκαθάριση απαγορεύοντας στις μειονότητες να μιλούν την μητρική τους γλώσσα.
Με αυτά τα πολιτικό-κοινωνικά δεδομένα έκλεισε η αυλαία του μεσοπολέμου στη χώρα μας, ενώ αρκετές χώρες είχαν καταληφθεί απ τον άξονα και ο Β! παγκόσμιος πόλεμος είχε ήδη δρομολογηθεί. Μέχρι τον Οκτώβρη του 1940, που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο, ο λαός υπόφερε τα πάνδυνα απ τον εσωτερικό φασισμό. Ο λαός μισούσε θανάσιμα το φασισμό γενικά και τον εσωτερικό ειδικά, γι αυτό και ξεσηκώθηκε σαν ένας άνθρωπος να τον αποκρούσει. Αυτή η αυθόρμητη συμμετοχή στον πόλεμο, εκτός απ την απόκρουση του εισβολέα, συνδέονταν και με τον μακρόχρονο κρυφό πόθο και το αίσθημα ανακούφισης του λαού, οτι επιτέλους σήμαινε η ώρα να γλυτώσει και απ την εσωτερική τυραννία.
Αυτήν την ιδιομορφία δεν την είχαν οι κατακτημένοι λαοί της Ευρώπης. Το γεγονός αυτό είχε τεράστιες επιπτώσεις στη ζωή του λαού στη διάρκεια της κατοχής. Η κατοχή δεν βρήκε ούτε το λαό, μα ούτε και την άρχουσα τάξη και πολιτική ηγεσία σε κατάσταση ομοψυχίας, που απαιτούσαν οι περιστάσεις. Το γεγονός αυτό διευκόλυνε τους κατακτητές να βρουν στηρίγματα, ιδεολογικό-πολιτικά. Τα δεδομένα αυτά αποτέλεσαν το προοίμιο του εμφυλίου πολέμου.
Ειναι αναμφισβήτητο οτι αν η χώρα μας έμπαινε στη δεκαετία του 40, με ένα ανεκτό απ το λαό πολιτικής νομιμότητας και κοινωνικό-οικονομικής ανάπτυξης, ο Β! παγκόσμιος πόλεμος, δεν θα είχε τόσο καταστρεπτικές συνέπειες για το λαό και τη χώρα. Η συμμετοχή της χώρας στο Β! παγκόσμιο πόλεμο στο πλευρό των δημοκρατικών-αντιφασιστικών δυνάμεων και η οργάνωση της Εθνικής Αντίστασης με πρωτοβουλία των κομμουνιστών και των υπολοίπων αντιφασιστικών δυνάμεων της χώρας μετά την αποχώρηση απ την Ελλάδα όλων οσων αποτελούσαν την «ηγεσία», η ένταξη και η συμμετοχή της Εθνικής Αντίστασης πλευρό των λαών, που οχι μόνο ονειρεύονταν αλλά αγωνίζονταν για μια ανθρωπότητα και μια πατρίδα ελεύθερη και δίκαιη, μέσα σε έναν κόσμο

ελευθερίας και δικαιοσύνης, αποτελούν τα κυρίαρχα γεγονότα τα οποία σφράγισαν την Ελληνική ιστορία κατά την περίοδο 1940-50 και οι συνέπειες που προέκυψαν απ αυτόν τον λαογέννητο αγώνα βάζουν, μέχρι σήμερα τη σφραγίδα τους.
Βέβαια, υπήρχαν και συνέπειες και μάλιστα μεγάλες. Προκειμένου να εντοπισθούν οι αιτίες που τις προκάλεσαν, την απάντηση πρέπει να την αναζητήσουμε στην ιστορία. Η μελέτη της ιστορίας όμως αναφέρει και η ζωή επιβεβαιώνει, πως όταν καταχτιέται-υποδουλώνεται μια χώρα, οι πρώτοι που πρέπει να μην ανεχθούν-αποδεχθούν και να αντιδράσουν στην κατοχή της χώρας, είναι το σώμα των Αξιωματικών, τα σώματα Ασφαλείας και η διοίκηση. Γενικά ο κρατικός μηχανισμός.
Οι Κούϊσκιγκ όμως, που σχημάτισαν την πρώτη κατοχική κυβέρνηση, «Ελληνική πολιτεία» γνωρίζοντας τα διαμετρικά αντίθετα πιστεύω του λαού και οι κατακτητές πάτρωνές τους την ιδεολογικό-πολιτική σύνθεση του κρατικού μηχανισμού, για να μην υποχρεωθούν να χρησιμοποιήσουν δικούς τους ανθρώπους, για την επάνδρωση του κρατικού μηχανισμού, τους παραχώρησαν ολόκληρο τον κρατικό μηχανισμό και οι Γερμανοί τον αποδέχτηκαν και τον χρησιμοποίησαν χωρίς καμιά απολύτως αλλαγή, ούτε στην ανώτατη ηγεσία όπως αυτήν του Αγγελου Εβερτ που ηταν αρχηγός της Αστυνομίας Πόλεων αντικατέστησαν.
Η συμφωνία-παραχώρησης-είχε 4 βασικούς στόχους. α) Να διευκολύνουν τον άξονα στην εξοικονόμηση ανδρών β) Να ελέγχουν για λογαριασμό των δύο μέσω των μηχανισμών το λαό, έτσι ώστε να κάνουν πράξη τις υποθήκες που τους άφησαν φεύγοντας οι πάτρωνές τους γ) να αποκλείσουν το ενδεχόμενο να οργανώσει ο λαός με δική πρωτοβουλία Εθνική Αντίσταση και δ) το βασικότερο σε περίπτωση που συμβεί ένα τέτοιο γεγονός να το τσακίσουν στο ξεκίνημα του.
Για το πώς αξιοποίησαν οι κατακτητές και οι κυβερνήσεις Κούϊσλιγκ τον κρατικό μηχανισμό, μα και οι Αγγλοι «σύμμαχοι» μετά την ωμή και βάρβαρη επέμβαση και ειδικά στη διάρκεια των Δεκεμβριανών και κυρίως μετά τη Συμφωνίας της Βάρκιζας η άρχουσα τάξη τη δομή του κράτους και τον κρατικό μηχανισμό, το σώμα των μονίμων Αξιωματικών, σώματα Ασφαλείας, Διοίκηση, Δικαιοσύνη, Εκκλησία, διανόηση κλπ. Ειναι και αυτό ένα θέμα το οποίο κάθε φορά που πάμε να το αγγίξουμε, το πηδάμε όπως και τόσα άλλα θέματα που έχουν σχέση με την κατοχική περίοδο. Ειναι ένα απ τα θέματα που καίει γι' αυτό και δεν έχει ακόμα ερευνηθεί ή αν έχει ερευνηθεί το κρατάνε εφτασφράγιστο.
Το ίδιο εφτασφράγιστο κρατάμε και το πώς μετά τη μεταπολίτευση του Ιουλίου 1974, οι Αμερικανοί με τους υποτελείς τους Κ Καραμανλή και Α Παπανδρέου δημιούργησαν το δικομματικό πολιτικό καθεστώς «Νέα Δημοκρατία» Ν Δ και το «Πανελλήνιο Σοσιαλιστικό Κίνημα» ΠΑΣΟΚ, εναλλασσόμενα στην κυβερνητική εξουσία, με αποτέλεσμα η πρώτη νικήτρια χώρα στον Β! παγκόσμιο πόλεμο Ελλάδα να οδηγηθεί στη σημερινή επικίνδυνη για τη ύπαρξή της κατάσταση.
Ο πρώτος με τους υπάρχοντες ιδεολογικούς, κατασταλτικούς κρατικούς και τους παρακρατικούς μηχανισμούς και την απειλή των τάνκς και ο δεύτερος με την εντολή απ τους ίδιους τους Αμερικανούς να εφαρμόσει «αντιαμερικανική» εξωτερική πολιτική με σκοπό να αποφορτίσει την αγανάκτηση του λαού για την 7χρονη δικτατορία που μας επέβαλαν και τα μερικά εκατομμύρια δολάρια που του έδωσαν και με ψευδεπίγραφα συνθήματα πέτυχαν να εγκλωβίσουν στο ΠΑΣΟΚ την πλειοψηφία των δυνάμεων της Κομμουνιστικής και Δημοκρατικής Αριστεράς, Δημοκράτες και Προοδευτικές δυνάμεις, αρκετούς χουντικούς «αγωνιστές» και ολίγους Μοναρχικούς. Με τον κίνδυνο να επικράμεται σαν Δαμόκλειο σπάθη πάνω απ την Ελλάδα.
Το σώμα των Αξιωματικών όσοι δεν έφηγαν για τη Μέση Ανατολή, για να μην σκεφτούν «κακά και άσχημα» πράγματα για τον Τσιώτσιλ, μέσω του Καϊρου και του Λονδίνου, προκειμένου να στερήσουν την εκκολαπτόμενη Εθνική Αντίσταση από επαγγελματίες αξιωματικούς, καλλιέργησαν την αδράνεια με τα συνθήματα «Εμείς πολεμήσαμε τώρα ας πολεμήσουν άλλοι» και αργότερα οτι ο « όποιος αγώνας είναι καταδικασμένος σε αποτυχία» κλπ .
Οι ελληνό-ποιήμενες Γερμανικές κυβερνήσεις, εκμεταλλευόμενες αυτά τα συνθήματα και την αδράνεια που συνιστούσαν το Κάϊρο και το Λονδίνο, προκειμένου να ευθυγραμμιστούν με την άποψη αυτή και για να ελέγξουν τους Αξιωματικούς τους τοποθέτησαν στο επισιτισμό. Μια

υπηρεσία που συγκέντρωνε μέσω των αλωνιστικών μηχανών και τους μύλους τη 10η απ τους παραγωγούς για λογαριασμό της «πρόνοιας» ουσιαστικά όμως με αυτά σιτηρά και τα δημητριακά τροφοδοτούσαν τον Ρόμελ στην Αφρική.

Οταν έκαναν την εμφάνισή τους οι πρώτοι αντάρτες στο Βέρμιο, οι Γερμανοί κάλεσαν στου Βεροιώτες μόνιμους αξιωματικούς στο Καφενείο του κ Σιταρά, απέναντι απ τον Παλιά Μητρόπολη, προκειμένου να τους εφοδιάσουν με ταυτότητες. Το γεγονός αυτό το έμαθε ο απόστρατος Αξιωματικός ονόματι Λεωνίδας Βελτσίδης. Ένας διόμορφος τύπος Βεροιώτη. Πήγε απρόσκλητος στη συγκέντρωση και με παράμβασή του κατά τη διάρκεια της συζήτησης είπε επί λέξη : «Σχολή Ευελπίδων Εδ,ω Σκατά»! Τι δουλεια έχετε Εσείς Ελληνες Αξιωματικοί με τους Γερμανού. Να τα Βουνά» και έδειξε το Βέρμιο και τα Πιέρια. Πιστεύω πώς κάτι παρόμοιο θα έγινε και σε άλλες περιοχές της χώρας.

Τα σώματα ασφαλείας και η αστυνομία Πόλεων. Αρχηγός της αστυνομίας πόλεων ηταν πριν από την κατοχή, στη διάρκεια της κατοχής και μετά την απελευθέρωση ο Αγγελος Εβερτ. Στην ειδική ασφάλεια ο Λάμπρου, ο Παρθενίου, ο Κερεμπανάς Σία. Μα και ο Μπουραντάς. Ο ανθρωπός του στήριζε την 4η Αυγούστου και στον οποίο φεύγοντας ο Μανιαδάκης του είπε. «Το νου σου στο καθεστώς» Και μόνο τα ονόματα αυτών αρκεί να συμπεράνει κανείς πως, με αρκετές βέβαια εξαιρέσεις, λειτούργησαν και τα σώματα ασφαλείας μετά την έκκληση για αδράνεια απ το Κάϊρο και το Λονδίνο.

Η Δικαιοσύνη με ελάχιστες φωτεινές εξαιρέσεις, οχι μόνο φόρεσε πηλήκιο, και έστειλε χιλιάδες στον Αγιο Πέτρο, αλλά κάλυψε «Νομικά» νομιμοποιώντας παράνομα τις μεταπολεμικές κυβερνήσεις και αθώωσε τους δοσίλογους. Ακόμα και αυτά τα κτήνη τύπου Λάμπρου, Μπουραντά και Σία.

Η Εκκλησία και αυτή με ελάχιστες φωτεινές εξαιρέσεις και με φωτεινότερη αυτή του Αρχιεπισκόπου Αθηνών Χρύσανθουν, που δεν πήγε να υποδεχθεί τον Γερμανό στρατιωτικό Διοικητή Αθηνών και να ορκίσει την κυβέρνηση Τσολάκογλου (εύγε του), τον Ηλίας και, Κοζάνης Δεσοτάδες που εντάχθηκαν στο ΕΑΜ και τους Παπάδες ενώ ο μοσχό αναθρεμένος στα Λόντρα Δαμασκηνός δεν αρκέστηκε στο οτι ο Τσιώρτσιλ τον έκανε Αρχιεπίσκοπο. Μια όμως και δεν μπορούσε να γίνει και Βασιλιάς έγινε αντιβασιλέας! Και η Ιερά Σύνοδος την προαγωγή αυτή της Εκκλησία στον βασιλικό θώκο τη δέχθηκε μετά χαράς!

Η Διανόηση χωρίς να λείπουν οι πολλές, αξιόλογες και φωτεινές εξαιρέσεις, ανάλογα με τα πιστεύω και τις κοσμοαντιλήψεις του καθένα, την κουλτούρας, των σχέσεων με το προοδευτικά κινήματα και το αβέβαιο της πορείας, που θα ακολουθούσε ο αγώνας στην αρχή διστακτικά και πιο ξεκάθαρα μετά πήραν τις αντίστοιχες θέσεις. Οι θεασώτες του Γ! Ράϊχ και του συντηρητισμού συμπαρατάχθηκαν στο πλευρό τους, το στήριξαν και έπλεκαν εγκώμια στις ελληνοποιημένες γερμανικές κατοχικές κυβερνήσεις και το Γ! Ράϊχ. Θα έλεγε κανείς οτι δεν σεβάστηκαν τίποτε, δεν άφησαν τίποτε όρθιο και στη θέση του.

Το ίδιο έκανε και στη διάρκεια του εμφυλίου η πλειονότητα της διανόησης και η Εκκλησία από τον Αμβωνα και τα κατηχητικά στον υπέρ πάντων αγώνα κατά του κομμουνισμού. Η προβολή του εμφυλίου δεν αποτέλεσε υπόθεση της κυβέρνησης ή του περιβόητου «κράτους της Δεξιάς» μόνο, αλλά συνολικό κρατικό εγχείρημα, στο οποίο συμμετείχε σύσσωμη η πολιτική ηγεσία, η πλειονότητα της διανόησης και η Εκκλησία από τον Αμβωνα, στον υπέρ πάντων αγώνα κατά του κομμουνισμού.

Τον εμφύλιο που στην κατοχή τον άρχισαν ένοπλα σε συνεργασία με τους κατακτητές οι διάφοροι εθνοϊσμοί και τα τάγματα ασφαλείας, τον συνέχισαν με την βάρβαρη ένοπλη επέμβαση οι Αγγλοι νέο Ιμπεριαλιστές με τις φονικές εντολές: «ενεργήστε σαν να βρίσκεσθε κατεχόμενη χώρα» και στην προσπάθεια για ειρηνική λύση που επίμονα ζητούσε το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ απάντησε:«Οχι ειρήνη χωρίς νίκη και πολλές άλλες εξ ίσου φονικές εντολές» Τότε τα τάνκς, τα καράβια και τα αεροπλάνα ξερνούσαν φωτιά και σίδερο.

Εκαταντάδες οι Νεκροί και οι τραυματίες στην Αθήνα και τον Πειραιά και ειδικότερα στις συνοικίες και τις φτωχογειτονιές ειδικότερα, αποτελούσαν μια κρίσιμη ομάδα για την οργάνωση της

προπαγάνδας, καθώς περιβάλουν με το κύρος τους το εγχείρημα του εμφυλίου και αναλαμβάνουν να το θεωρητικοποιήσουν και να το εκλαϊκεύσουν συγχρόνως πρόσωπα Εριξαν χολή και όξο στην Αντίσταση και οι προοδευτικοί ακολούθησαν με την πένα και ντουφέκι τα μονοπάτια του αγώνα, σε όλες του τις φάσεις και στάθηκαν αμετανόητοι αγωνιστές.

Οσον αφορά την άρχουσα τάξη, αυτή όπως πάντα για να μπορεί να ελέγχει και να χειραγωγεί το λαό, παρά τις επιμέρους αντιθέσεις όσον αφορά την εξουσία και τα ειδικά συμφέροντα, είναι χωρισμένη σε ομάδες. Αυτόν τον χωρισμό της σε ομάδες ελεγχόμενες απ την ίδια τον χαρακτηρίζει πλουραλισμό-πολυκομματισμό και δημοκρατική διακυβέρνηση, Μετά όμως του 1917, η μετ' όμασία του ΣΕΚΕ σε Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας, την προσχώρησή του στη διεθνή και την μετατροπή των κινημάτων διεκδίκησης σε κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής, εγκατάλειψε την πολυδιάσπαση και συσπειρώθηκε σε δυο πολιτικό-κομματικούς πόλους. Ομως και στους πόλους αυτούς, όπως και παλιά τους αρχηγούς και τους Υπουργούς του διόριζε το Λονδίνο.

Οι Ελληνες παρά την κατοχή δεν ένοιωθαν νικημένοι. Γι' αυτό και πριν ολοκληρωθεί η κατοχή της χώρας άρχισαν να μαζεύουν όπλα. Μπορεί η Αθήνα να καταλήφθηκε στις 27/4/1941 και πρώτες μονάδες που μπήκαν στην Αθήνα και έστειλαν επειγόντως το νικητήριο τηλεγράφημα να αναγγέλουν την κατοχή της Ελλάδας στο Χίτλερ: «Προς τον Φύρερ και Καγκελάριον του Ράϊχ Βερολίνον» Φύρερ μου Την 27ην Απριλίου 1941 εφθάσαμεν εις Αθήνας, ως πρώτα γερμανικά στρατεύματα και την 8,45 υψώσαμεν την γερμανικήν σημαία επί της Ακροπόλεως και του Δημαρχείου Χάϊλ Μάϊν Φύρερ » Ιλαρχος Γιακόμπυ κλπ. Η κατοχή της χώρας ολοκληρώθηκε μετά την κατάληψη και της Κρήτης στις 30, προς 31 του Μαή. Ομως την ίδια νύχτα συνέβει κάτι το αξιοθαύμαστο και το ανεπανάληπτο ίσως γεγονός.

Πριν ακόμα φτάσει τα συγχαρητήριο τηλεγράφημα στον Χίτλερ, που θα του έκανε γνωστό το χαρμόσυνο νέο ή την ώρα που θα τσούγκριζε με τους άλλους μακελιάρηδες το ποτήρι με τη σαμπάνια, η σβάστικα που αποτελούσε το σύμβολο της δύναμης και της κατοχής, είχε ήδη κατεβεί απ την Ακρόπολη. Το κατέβασμα της σβάστικας απ την Ακρόπολη, ηταν το εγερτήρια σάλπισμα προς τους λαού του κόσμου: οτι οι Ελληνες αρχίζουν την Εθνική τους Αντίσταση.

Και τότε ήρθαν τα δίσεκτα χρόνια. Χρόνια σκληρών αγώνων, εθνικών περιπετειών και ανείπωτων θυσιών. Οπως ο λαϊκός αγώνας του 21 οδηγήθηκε στον εμφύλιο πόλεμο, προκειμένου να μην μοιραστεί η απελευθερωμένη τούρκικη ΓΗ στους Ραγιάδες, έτσι και τα Δεκεμβριανά έγιναν για να μην συμμετάσχει μετά την απελευθέρωση ο λαό στα κέντρα που παίρνονται οι αποφάσεις οδήγησαν στον εμφύλιο.

Τα Δεκεμβριανά σηματοδότησαν την ανώμαλη πορεία της πολιτικής ζωής της χώρας. Και ακολούθησε ο τετράχρονος εμφύλιος σπαραγμός, ενώ τα μίση και τα πάθη που χώρισαν για δεκαετίες τους Ελληνες, οχι μόνο σκοτείνιασαν τον εθνικό ορίζοντα, αλλα ξέσπασε η καταιγίδα που έβαλε φραγμό στο μεταπολεμικό μέλλον της χώρας.

Εστειλαν χιλιάδες Αριστερούς στην Αλτάμπα της Αφρικής. Γέμισαν οι φυλακές από αγωνιστές της εθνικής Αντίστασης και του Δημοκρατικού Στρατού. Τα έκτακτα στρατοδικεία και τα εκτελεστικά αποσπάσματα βύθισαν στο πένθος χιλιάδες οικογένειες. Περίσεψαν πίκρες, τα βάσανα και οι απογοητεύσεις, ενώ οι αμφιβολίες και τα ερωτηματικά κάθε μέρα που περνούσε μεγάλωναν, κλονίζοντας τις βεβαιότητες και τις σταθερές της ζωής. Στη συνέχεια ήρθε η εφτάχρονη χουντική δικτατορία. Ο βιασμός της δημοκρατίας, αλώθηκαν και τα λίγα ψήγματα της ελευθερίας. Η Ελλάδα στο «γύψο» ο Παπαδόπουλος Πρωθυπουργός και οι αγωνιστές ξανά στις φυλακές πάλι κατάδικοι του «ποινικού» δικαίου και στα στρατόπεδα της Γυάρου και της Λέρου. Πάντα, και σε όλες τις εποχές, το καθεστώς αναγνωρίζει τον θανάσιμο εχθρό του, όπως λέει και ο ποιητής: «Και τους τρέμουνε του κάμπου οι κιοτήδες και ονόματά τους κράζουν πονηρά κλέφτες κι' απελάτες και προδότες»

Στο διεθνή χώρο ακολούθησε η πτώση του υπαρκτού σοσιαλισμού και μαζί η κάμψη των σοσιαλιστικών οραμάτων, που φλόγισαν τις καρδιές και ξεσήκωσαν εκατομμύρια ανθρώπους κάθε φυλής, γλώσσας, Θρησκείας και χρώματος στον πλανήτη για μια ανθρώπινη ζωή.

Αναμφισβήτητα επρόκειτο για ένα γεγονός τεράστιας ιστορικής σημασίας, που συνοδεύτηκε απ τη δραματική διάψευση πολύχρονων προσδοκιών και ελπίδων. Τη βαθιά κρίση οραμάτων, ιδεών και αξιών. Με απλά λόγια, μιλούμε για πενήντα και πλέον χρόνια εθνικών περιπετειών και κοσμογονικών αλλαγών στον πλανήτη, που προκάλεσαν και προκαλούν συνειρμούς, σεισμούς και αναστατώσεις στον τρόπο ζωής και στις συνειδήσεις των ανθρώπων. Στις συμπεριφορές και γενικότερα στις ανθρώπινες σχέσεις.

Και τότε η διεθνής του κεφαλαίου θριάμβευσε. Αρπαξε την ευκαιρία και διαλάλησε στα πέρατα του κόσμου : οτι ο φασισμός και ο κομμουνισμός είναι το ίδιο πράγμα, κάτι, βέβαια, που δεν είναι αλήθεια. Και αυτό γιατί το όραμα και η κοινωνικό-οικονομική δομή του κομμουνισμού-όπως το είχαν συλλάβει οι φιλόσοφοί του, ηταν και παραμένει η κατάργηση της εκμετάλλευσης Ανθρώπου από άνθρωπο, τη δίκαιη κατανομή του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου και το δικαίωμα οχι μόνο των ίσιων ευκαιριών αλλά και των δυνατοτήτων, ενώ το όραμα του φασισμού, που τόσο πολύ το στήριξε η διεθνής του κεφαλαίου στο πρόσωπο του Μουσουλίνη και του Χίτλερ, ηταν ο φυλετισμός, ρατσισμός, η κυριαρχία της «άριας φυλής» και η καθυπόταξη όλων των μη αρίων λαών. Βέβαια, υπήρξαν τα «γκουλαγκ», οι «δίκες της Μόσχας», του 1938, ο Μπέρια κλπ, καθώς και το γεγονός οτι ο Σταλινισμός με τις υπερβολές του άρδευσε τη σκέψη του ανθρώπου με ένα σκεπτικισμό που αφορά όλα τα οράματα για ριζικές αλλαγές στο κοινωνκό-οικονομικό και πολιτικό γίγνεσθαι.

Οι επικριτές του Σοσιαλισμού προκειμένου να τον ταυτίσουν με τον φασισμό δεν παίρνουν καν υπόψη τους οτι ο Σοσιαλισμό επιβλήθηκε σε μια χώρα που αποτελούσε το προπύργιο της συντήρησης και του σκοταδισμού. Σε μια χώρα φεουδαρχική τεχνολογικά καθυστερημένη, σε μια χώρα φτωχή. Οτι επιβλήθηκε για πρώτη φορά στη χώρα του Μουζίκου. Στη χώρα που ένα μεγάλο μέρος του λαού της ζούσε ακόμα στο πρωτόγονο κοινοτικό σύστημα. Ενώ ξόδεψαν τόνους μελάνι και χαρτί, να πουν οτι το καπιταλιστικό σύστημα ζωής: «είναι το μόνο που ταιριάζει στην ψυχοσύνθεση του ανθρώπου», οτι είναι απ το «Θεό» δοσμένο, είναι από καταβολής κόσμου-αιώνιο και αμετακίνητο και κυρίως απαντώντας για την κοινωνικό-οικονομική ανισότητα: πάντα υπήρχαν και θα υπάρχουν πλούσιοι και φτωχοί.

Αυτά δεν έκαναν τον κόπο να μας τα πουν, γιατί λέγοντας τα, θα φαίνονταν η τεράστια ανάπτυξη και πρόοδο που συντελέστηκε στα εβδομήντα δύσκολα και τραγικά χρόνια μέχρι την πτώση. Και ενώ μας είπαν τα πάντα όσον αφορά τα μέσα που χρησιμοποίησαν και τα πάσεις φύσης εγκλήματα που διέπραξαν και με κάθε λεπτομέρεια τον τρόπο που τα διέπραξαν.

Επισης ποτέ δεν έκαναν τον κόπο να μας πουν, οτι την επόμενη της επιβουλής το καπιταλιστικό σύστημα αντιλαμβανόμενο τον κίνδυνο που το γεγονός αυτό διέγραφε κήρυξε παγκόσμιο συναγερμό σε παγκόσμια κλίμακα και μια πανστρατιά σε παγκόσμια κλίμακα άρχισε από την πρώτη ακόμα μέρα έναν ιερό (τζιχάντ) πόλεμο εναντίον του νέου κοινωνικό-οικονομικού συστήματος. Ένα ζτιχάντ που όχι μόνο συνεχίζει και καθημερινά να εντείνετε, για κάτι που δεν έχει μέλλον και προοπτική…

Φυσικά η ταύτιση του κομμουνισμού με τον φασισμό είναι ο βασικός και κύριος στόχος. Δεν αρκεί όμως γιατί τα μέσα παραγωγής αναπτύσσονται και η σύγκρουση με τις παραγωγικές σχέσεις κάθε μέρα γίνονται πιο εμφανείς και η ζωή απαιτεί λύσεις. Αφού δεν μπορούν να σταματήσουν την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, προσπαθούν να φρενάρουν την αλματώδη ανάπτυξη των τοπικών και παγκοσμίων κινημάτων για αλλαγή του σημερινού κοινωνικό-οικονομικού συστήματος. Με το σύνθημα λοιπόν, πως υπάρχει ΠΑΝΤΑ Ο ΦΟΒΟΣ οτι «ΚΑΘΕ ΣΤΟΧΟΣ» που είναι πιο φιλόδοξος από τη σταδιακή αλλαγή θα οδηγήσει εκ νέου στην «καταστροφή».

Οπως τα τόσα αλλα συνθήματα έτσι και αυτό απευθύνεται στην κάθε τοπική και την παγκόσμια Αριστερά: Αφού κάθε φιλόδοξος στόχος πέρα από την σταδιακή αλλαγή (βέβαια πάντα υπό την αιγίδα και τον έλεγχο της διεθνούς του κεφαλαίου) οδηγεί στην «καταστροφή» καλά θα κάνει η διεθνής και η τοπική «Αριστερά να περιορίζεται σε ολοένα μικρότερα οράματα... ».

Ηθικές αξίες, ιδέες, οράματα και ιδανικά, που ενώ δεν φυλακίζονται κα δεν δολοφονούνται είναι όλα εκείνα τα στοιχεία που σε άλλους καιρούς ενέπνεαν και φλόγιζαν τις καρδιές των αγωνιστών

και των απλών ανθρώπων, ανατράπηκαν και τη θέση τους πήρα τα κάθε λογής εγωϊστικά και ταπεινά υλικά ενδιαφέρονταν και ατομικά και μόνο συμφέροντα. Ανεξάρτητα απ την κατάληξη έκτοτε, αντί για αξίες, ιδέες, ιδανικά και οράματα στη θέση όλων αυτών μπήκαν τα σκανδολοθηρικά έντυπα και οι αντίστοιχες τηλεοπτικές εκπομπές, με ό,τι ερεθίζει τα ένστιχτα και συσκοτίζει το πνεύμα.

Στα έντυπα αυτά και τις εκπομπές πλεονάζουν συνήθως τα εγκλήματα, σκηνές και εικόνες μιας ζωής έκλυτης και ανώμαλης. Ληστείες, προδοσίες εκβιασμοί και φόνοι. Οι μοιχείες και τα κάθε είδους σεξουαλικά εγκλήματα και ανωμαλίες. Συνειδητά μάχονται τα ευγενικά συναισθήματα των νέων που ομορφαίνουν τη ζωή. Ενα πρότυπο ζωής που αποπροσανατολίζει τους νέους απ τα προβλήματα και την ζωή.

Οι έννοιες, των πραγμάτων παραμορφώθηκαν και παραποιήθηκαν.Τα ιδεολογικά, πολιτικά, ηθικά, κοινωνικά και αλλα διακριτικά γνωρίσματα, ξεθώριασαν σε μεγάλο βαθμό και βάθος. Το ίδιο και η ιστορία έχασε τις πραγματικές της πήγες, σε βαθμό που οι Γερμανό-τσολιάδες, για παράδειγμα, να βαφτίζονται «αντιστασιακοί»! Οι δοσίλογοι να αναζητούν πιστοποιητικά πατριωτισμού. Οι απόντες του αγώνα να ανακηρύσσονται «αγωνιστές». Και οι πραγματικοί αγωνιστές όσοι δεν στάλθηκαν στην εξορία, δεν κλείστηκαν στις φυλακές και δεν εκτελέστηκαν, να παραμένουν στα αζήτητα, όπως και οι αγωνιστές του 21, ταπεινοί, λησμονημένοι και καταφρονημένοι!

Σε μια τέτοια εποχή όπου το κύριο χαρακτηριστικό της είναι η φτώχια των ιδεών και οραμάτων, η σύγχυση και η αβεβαιότητα, ύστερα απ την ήττα και την βαθιά κρίση της Αριστεράς, δε είναι παράξενο που κάποιοι βιαστικοί, ξεχνώντας πως η ερμηνεία και η προφητεία είναι η δύναμη του ανίσχυρου και του απόντα απ τα δρώμενα της ιστορίας. Με ένα τόνο προφητικό, ερμηνευτικό και συμβουλευτικό, αφού δεν παρήγαγαν οι ίδιοι ιστορία, για να μην υποστούν αυτήν που έγραψε ο λαός, οχι μόνο έγιναν καταγραφείς και ερμηνευτές της ιστορίας, αλλα και έτρεξαν να μας πούνε πως τόσο η «ιστορία άλλο τόσο και η Αριστερά τελείωσαν».

Πως μαζί με την ιστορία «πέθανε και η σοσιαλιστική ιδεολογία» και πώς όλα αυτά «είναι ξεπερασμένα». Το ίδιο και «η αριστερά και η δεξιά», και οτι δεν υπάρχει πλέον η «αντίδραση και η πρόοδος». Οι «οροθετικές γραμμές δεν είναι πλέον σε αντιμωλία αλλα παράλληλες....»

Και κάποιοι άλλοι, δειλά στην αρχή, πιο θαρρετά στη συνέχεια, ξεχνώντας πως η ιστορία και η πρόοδος, οι κοινωνικές και οι πολιτικές αλλαγές και η ανάπτυξη συντελείτε μόνο με την υπέρθεση αγώνων, άρχισαν αν οχι να συμφωνούν αλλα να υποστηρίζουν, πως «πήραμε τη ζωή μας λάθος» και πως «χαμένα πήγαν τα χρόνια μας, χαμένοι οι αγώνες και τα όνειρά μας» Η πως «για ένα φιλότιμο και μόνο τραβήξαμε του Χριστού τα πάθη και όλων των Αγίων τα μαρτύρια», και ένα σωρό άλλα παρόμοια...Μάλιστα μερικοί δεν δίστασαν να υιοθετήσουν αβασάνιστα και τα συνθήματα της αντίδρασης πως «καλά που δεν επικρατήσαμε» γιατί αν ... επικρατούσαμε θα...ήμασταν και εμείς όπως....κλπ.

Ακόμα ξεχνούν οτι η αλήθεια, η πραγματική αλήθεια για την Αντίσταση δεν έχει γραφτεί ακόμα, οτι το μεγαλύτερο θύμα στην καταγραφή της ιστορίας απ τους νικητές είναι η αλήθεια, οτι η Δημοκρατία είτε αφορά το λαό, είτε δεν μπορεί να υπάρχει. Και κυριότερο οτι σε άλλες εποχές και οι ίδιοι, σαν αυθεντικοί αγωνιστές, πεπεισμένοι για το δίκιο και την ηθική των ιδεών τους, βασανίζονταν για να μην προδώσει και θυσίαζε τη ζωή του να μην πέσει ο τραυματίας μα και ο νεκρός στη μάχη ακόμα σύντροφος στα χέρια των κατακτητών.

Και το λέω αυτό γιατί οι εγχώριοι συντηρητικοί μεταλλάσουν τον αγοραίο αντί κομμουνισμό με εκ συγχρονισμένη δυσφημιστική επίθεση κατά της Αριστεράς, σε βαθμό που να αμφισβητούν οτι υπάρχει πλαίσιο αξιών, που να νομιμοποιεί ηθικά-πολιτικά την πολιτική δράση. Οτι τώρα πλέον μετά την πτώση του υπαρκτού δεν υπάρχουν ιδεολογικά κίνητρα που δίνουν νόημα στην επαναστατική δράση και κυρίως στην επαναστατική βία.

Ειναι εμφανής παλιό-σύντροφοι η προσπάθεια να καθιερωθεί η αντίληψη οτι: οτι όποιος αμφισβητεί, όποιος έχει διαφορετική άποψη, όποιος κινητοποιείται και κυρίως όποιος δεν πείθεται για την «αιωνιότητα του παρόντος» καπιταλιστικού συστήματος, είναι εν δυνάμει εχθρός-τρομοκράτης.

Ο πολιτικό-κοινωνικός χαρακτήρας του αγώνα δεν εξαρτάται απ τις γνώμες, τις απόψεις και τις επιθυμίες της όποιας εξουσίας. Ο πολιτικός χαρακτήρας προκύπτει απ τα αναμφισβήτητα αντικειμενικά δεδομένα: Από το περιεχόμενο των σκοπών που αποβλέπουν στην αλλαγή του τρόπου οργάνωσης της κοινωνίας και των δομών της. Την οργάνωση και των δομών που επιτρέπουν την εκμετάλλευση Ανθρώπου από άνθρωπο και την ιδιωτικοποίηση του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου ή στην αλλαγή φρουράς. Γιατί και ή «αλλαγή» φρουράς για την άρχουσα τάξη σημαίνει αλλαγή: Νέα Δημοκρατία ΠΑΣΟΚ και αντίστροφα.

Η αλλαγή αυτή και όταν ακόμα γίνεται στο όνομα του σοσιαλισμού, δεν προϋποθέτει τη χρήση βίας, αφού δεν θίγει τις Νομικές και όποιες άλλες κοινωνικό-οικονομικές δομές, που κατοχυρώνουν, επιβάλουν και διατηρούν την εκμετάλλευση και την ιδιοποίηση του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου.

Οσο αριστερή και αν χρηστεί αυτή η «αλλαγή» δεν παύει να είναι μια ρεφορμιστική «αλλαγή» που γίνεται μέσα στο ίδιο το σύστημα, για να το ρετουσάρουν με άνεση με σκοπό και στόχο να παρατείνουν τη ζωή του.

Βέβαια, η κοινωνία των ανθρώπων όπου Γης, θα ήθελε η αλλαγή αυτή να γίνει ειρηνικά και χωρίς να χρειαστεί να ανοίξει ούτε μια μύτη. Και οι οπαδοί-αγωνιστές αυτής της κοινωνικής αλλαγής, θα κάνουν το κάθε τι προς την κατεύθυνση αυτή. Επειδή όμως η μετακίνηση του άξονα της ζωής από την ιδιοκτησία στην εργασία, θα θίξει συμφέροντα και οι θιγόμενες δυνάμεις έχουν κάθε το δικαίωμα να αντιδράσουν και να υπερασπιστούν τα συμφέροντά τους, θα είναι αυτές οι δυνάμεις που θα κινήσουν τους οργανωμένους για το σκοπό αυτό μηχανισμούς βίας και κυρίως ένοπλης βίας, προκειμένου να εμποδίσουν την κοινωνικό-οικονομική αλλαγή. Την αλλαγή, που έχει ωριμάσει στα σπλάχνα του κοινωνικού γίγνεσθαι και τα μέσα παραγωγής ιστορικά επιβάλουν. Να εμποδίσουν την Επανάσταση που θα φέρει σε αρμονία τις παραγωγικές δυνάμεις με τις παραγωγικό-κοινωνικές σχέσεις.

Η κοινωνία των ανθρώπων εδώ και αρκετές δεκάδες χρόνια νοιώθει οτι οι παραγωγικές δυνάμεις βρίσκονται οχι μόνο σε αναντιστοιχία, αλλα και σε πλήρη αντίθεση με τις κοινωνικό-παραγωγικές σχέσεις. Η κοινωνία εδώ και έναν αιώνα Ζει το δράμα της ανειρήνευτης καθημερινής σύγκρουσης ανάμεσα στις αναπτυγμένες παραγωγικές δυνάμεις και τις αναχρονιστικές κοινωνικές σχέσεις. Γεγονός που σημαίνει, οτι στους κόλπους της κοινωνίας των Ανθρώπων, έχει ωριμάσει η ανάγκη της πολιτικής και κοινωνικό-πολιτικής αλλαγής, και ως εκ τούτου δεν θέλει να κυβερνηθεί με τον σημερινό τρόπο σκέψης, παραγωγής και διανομής του κοινωνικά παραγόμενου κοινωνικού πλούτου.

Εδώ και έναν αιώνα οι από πάνω δεν μπορούν να κυβερνήσουν όπως θέλουν πλέον τους από κάτω. Και οι από κάτω δεν θέλουν να κυβερνηθούν πλέον όπως κυβερνήθηκαν μέχρι τότε, γι' αυτό έγιναν οι δυο Παγκόσμιοι Πόλεμοι, να τσακίσουν-ξεριζώσουν τα φύτρα του Σοσιάλ-κομμουνισμού.

Οσο για τη βία που επικαλούνται ότι χρησιμοποιεί η Αριστερά προκειμένου να πάρει την εξουσία θα θυμίσω το αίμα, το άλικο αίμα των λαών του κόσμου που έχυσαν στην οργάνωση και την διάπραξη-εκτέλεση των δυο Παγκοσμίων πολέμων, προκριμένου να αναστείλουν την σύγκρουση των παραγωγικών (μέσα παραγωγής με τις κοινωνικές σχέσεις), καθώς και την εναγώνια προσπάθεια που κάνει η διεθνής του κεφαλαίου, να αποκρύψει μέσω της επανεγγαφής της ιστορία του Β! μα και του Α! Παγκοσμίου Πολέμου τους φρικιαστικούς απολογισμούς, σε ανθρώπινα θύματα και υλικές καταστροφές.

Να λησμονηθούν τα πραγματικά γεγονότα και αυτού του πολέμου που σκοπό είχε να ανακόψει μέσω του φόνου και της καταστροφής προκειμένου να ανακόψουν ένα κοινωνικό ιστορικό γίγνεσθαι από καταβολής κόσμου εναλλαγής των κοινωνικό-οικονομικών συστημάτων, με πρώτη εναλλαγή αυτή της Μέδουσας

Θέλει και απαιτεί την μεταφορά τους άξονα της ζωής απ την ιδιοκτησία στην εργασία. Αυτή η τεράστια, κοινωνική σύγκρουση πηγάζει απ το γεγονός οτι και η ίδια η διεθνής του κεφαλαίου δεν μπορεί να την κυβέρνηση χωρίς να καταφύγει στην ένταση της εκμετάλλευση και σε σκληρά μέτρα βίας, σε τοπικούς πολέμους και την απειλή ενός τρίτου παγκοσμίου πολέμου με όλες τις συνέπειες

που αυτό συνεπάγεται για την Ανθρωπότητα. Σκοπός όλων αυτών των σκληρών μέτρων εκμετάλλευσης και πολέμων αποβλέπουν στο να γυρίσει πίσω τον τροχό της ιστορίας.
Σε αυτές και μόνο σε αυτές τις δυνάμεις που θα χρησιμοποιήσουν την ένοπλη βία προκειμένου να εμποδίσουν την ομαλή ειρηνική (με ειρηνικά μέσα) πολιτική και κοινωνικό-οικονομική αλλαγή, οι δυνάμεις της Επαναστατικής αλλαγής αν υποχρεωθούν θα χρησιμοποιήσουν κατ' ανάγκη βία.
Το ότι σκοπός των Σοσιάλ-κομμουνιστών είναι η Σοσιαλιστική κοινωνία, που με ένα σύστημα παραγωγικών και κοινωνικών σχέσεων αποβλέπει στην κατάργηση κάθε μορφής εκμετάλλευσης και κάθε θεσμού καταπίεσης του ανθρώπου και στην εξ ύψωσή του στη βαθμίδα του ανώτατου και κυρίαρχου κοινωνικού όντος, όχι απλώς το ζητούμενο αλλα η θεμελιώδη ΛΥΣΗ, όμως και οι λύσεις όλων των προβλημάτων που συνδέονται τόσο με τη διαδρομή της πραγματοποίησή της, όσο και για τη μορφή, με την οποία τελικά θα εκφραστεί είναι ζητούμενες
Η κοινωνία των Ανθρώπων γνωρίζονταν, το κόστος που πλήρωσε για να φτάσει σε αυτό το επίπεδο ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων, τη διαμόρφωση των κοινωνικών σχέσεων και του πολιτισμού και κυρίως το κόστος που θα χρειαστεί να ξανά πληρώσει προκειμένου να τα επαναφέρει στο ίδιο επίπεδο ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων και του πολιτισμού : Ποθεί, θέλει, επιδιώκει και κάνει τα πάντα για να είναι ειρηνικό το πέρασμα, έτσι ώστε να μην σπάσει αν είναι δυνατόν ούτε ένα κεραμμύδι. Και το θέλει, το ποθεί και το επιδιώκει γιατί ξέρει, πως και αν ακόμα κερδίσει-πετύχει την μετακίνηση του άξονα της ζωής από την ιδιοκτησία στην εργασία ύστερα από μια καταστροφική σύγκρουση, η ίδια θα κληθεί να πληρώσει το κόστος σε υλικά και χρόνο των όποιων καταστροφών.
Για αυτό οι δυνάμεις της κοινωνικής αλλαγής, οι δυνάμεις της Επανάστασης, ποτέ δεν θα χρησιμοποιήσουν πρώτες την βία και κυρίως την ένοπλη βία. Και αν ακόμα υποχρεωθούν να την χρησιμοποιήσουν θα την χρησιμοποιήσουν αμυνόμενες για να προστατεύσουν και οχι επιτιθέμενες να κατακτήσουν.
Οπως λοιπόν, οι μελλοντικά να θιγούν δυνάμεις έχουν το αναφθαίρετο δικαίωμα, να προβάλουν αντίσταση και βία προκειμένου να μην γίνει αυτή η κοινωνική αλλαγή, που θα θίξει τα συμφέροντά τους, το ίδιο αναφθαίρετο δικαίωμα έχουν και δυνάμεις της κοινωνικής αλλαγής, που επί αιώνες έχουν υποστεί τη ληστρική εκμετάλλευση και την ιδιοποίηση του προσωπικού τους μόχθου, για να φτάσουν σε αυτό το ύψος ανάπτυξης οι παραγωγικές δυνάμεις και ο πολιτισμός, να μην αποποιηθούν τη βία.
Συνεπώς, το γεγονός αυτό προϋποθέτει και την παραδοχή της χρήσης βίας για την κοινωνική αλλαγή ενάντια στις δυνάμεις εκείνες που θα θελήσουν να μπουν εμπόδιο στο να περάσει η κοινωνία των ανθρώπων σε αυτήν την νέα ιστορική περίοδο. Μακάρι να μην χρειαστεί η καταφυγή στη βία και ειδικά στην ένοπλη βία απ την πλευρά των θιγομένων. Η ιστορία μέχρι σήμερα δεν μας έχει δώσει τέτοια δείγματα. Γι' αυτό και η προπαγάνδα και της αναγκαιότητας αυτής, για δυναμικές ενέργειες, ανάλογα με την κάθε φορά υπάρχουσα ιστορική, πολιτικό-οικονομική συγκυρία, και την εναρμόνιση της τακτικής με τους άμεσους στόχους και τα απώτερα οράματα, δεν πρέπει να αποκλείει τίποτε και ούτε να αποποιηθεί εκ των προτέρων.
Στη δίνη των κοσμογονικών ανατροπών που ζήσαμε όλα αυτά τα χρόνια και συνεχίζουμε να ζούμε, όλα μπορεί να είναι κατανοητά. Και οι πίκρες και οι απογοητεύσεις και η αδιαφορία για την πολιτική, και η αποστράτευση, μα και η όποια ιδεολογική και πολιτική διαφοροποίηση, ακόμα και η έξαρση του ατομικισμού. Οχι όμως και θεωρίες άδικες και ανιστόρητες απόψεις και μάλιστα απ τα χείλη...Δηλαδή ανθρώπων που υπήρξαν πρωτοπόροι αγωνιστές και ιδεολόγοι. Ανθρωποι που σήκωσαν στους στιβαρούς ώμους τους το σταυρό του μαρτυρίου για μια ιδέα, για ένα ιδανικό και μια ελπίδα.
Ας μην ξεχνούν οι σύντροφοι αυτοί και όποιοι άλλοι αποδέχθηκαν σαν σωστή την άποψη αυτή οτι άθελά τους και πολλοί συνειδητά συνέβαλαν στο να πάει χαμένη μια γενιά : Η γενιά της μεταπολίτευσης. Η έννοια της «αντίστασης», για ένα μεγάλο κομμάτι της γενιάς της μεταπολίτευσης, αμέσως μετά την υποχώρηση του πρώτου κύματος πολιτικοποίησης, συρρικνώνονταν στην ατομική αντιπαράθεση με το κράτος και την κοινωνία. Σε αυτή τη συγκυρία

δεν ηταν λίγοι εκείνοι που πήραν το δρόμο του «ποινικού», βαφτίζοντας την κλοπή «απαλλοτρίωση» 17 Νοέμβρη και το έγκλημα «δικαιοσύνη», τη διαφθορά συνήθης φαινόμενο κλπ και καταλήγοντας στον ζοφερό κόσμο της φυλακής.

Και το λέω αυτό γιατί όσοι απ τη γενιά της Αντίστασης, παρά την ισχύ των εκτάκτων μέτρων και την προσθήκη πολλών άλλων περιοριστικών και κατασταλτικών μέτρων εντάχθηκαν στην ΕΔΑ, και πριν καλά καλά περάσουν εννιά χρόνια την έκαναν αξιωματική αντιπολίτευση. Και μια που ο λόγος για την ΕΔΑ: Η ΕΔΑ συστήθηκε τον Αύγουστο του 1951 με πρωτοβουλία του Σοσιαλιστή Γιάννη Πασαλίδη σαν συνασπισμός αριστερών δημοκρατικών δυνάμεων, κομμάτων, πολιτικών τάσεων και ομάδων.

Μέσα στην αχλή του πάθους και του μίσους που δημιούργησε ο εμφύλιος σπαραγμός ξεπήδησε σαν ώριμο τέκνο της ανάγκης. Μέσα σε αφόρητες συνθήκες διώξεων, προπηλακισμών, με την απειλή παραπομπής στα στρατοδικεία και του εκτοπισμού, τα μέλη και οι οπαδοί της ΕΔΑ αγωνίστηκαν για την Ειρήνη, τη Δημοκρατία και την Ανεξαρτησία. Αγωνίστηκαν να αποδείξουν, παρά την στρατιωτική ήττα και την πολιτική αποτυχία: οτι αυτός ο ανυπότακτος λαός δεν το βάζει κάτω.

Μπορεί ακόμα και άοπλος, καταδιωκόμενος και ανά πάσα στιγμή απειλούμενος, να επιβάλει την ομαλή δημοκρατική εξέλιξη, να εμπεδώσει στοιχειώδεις έστω αρχές δημοκρατικής λειτουργίας, να υποχρεώσει σε κατάργηση των αντιδημοκρατικών νόμων, σε χορήγηση αμνηστίας. Απέδειξε πως η ηττημένη με τα όπλα Αριστερά παρέμεινε αήττητη γιατί αγωνιζόταν για το Ιερό δικαίωμα του έθνους μας να θέλει να παραμείνει ανεξάρτητο. Κι αυτά τα πέτυχε η ΕΔΑ γιατί ενοποίησε όλες τις δημοκρατικές δυνάμεις του έθνους.

Η ΕΔΑ ηταν ένα πρωτότυπο λαϊκό κόμμα. Γεννήθηκε σαν συνασπισμός κομμουνιστών, σοσιαλιστών και προοδευτικών δημοκρατικών αστών. Δεν είχε μια ενιαία ιδεολογία. Είχε όμως ένα κοινό πρόγραμμα επεξεργασμένο από όλους και δεσμευτικό για όλους. Ηταν το πρόγραμμα της Εθνικής Δημοκρατικής Αλλαγής. Βάση αυτού του προγράμματος ηταν η αφοσίωση στη Δημοκρατία, την Ειρήνη και την Εθνική Ανεξαρτησία. Εργαλείο-μέθοδος: ο σεβασμός της δημοκρατικής διαδικασίας, η σταθερή προώθηση των ωρίμων κοινωνικών αλλαγών κατά τη θέληση του κυριάρχου λαού, καθώς η υπερνίκηση των εμποδίων που θα παρεμβάλλονταν σ αυτό το δρόμο με τη διαμόρφωση πλειοψηφικών καταστάσεων.

Η ΕΔΑ της οποίας μετά την αποφυλάκισή μου τον Απρίλιο 1963, υπήρξα από το καλοκαίρι του 1963 δεύτερος Γραμματέας του Νομαρχιακής Επιτροπής του Νομού Ημαθίας και σε συνέχεια επαγγελματικό στέλεχος μέχρι την 21 Απριλίου του 1967 που με συνέλλαβε η χούντα των συνταγματαρχών και παρά τις διώξεις και τους κατατρεγμούς. Και λέω διώξεις γιατί στη διάρκεια αυτή οδηγήθηκα τρις φορές στο δικαστήριο απ τις οποίες τις φορές αθωώθηκα παμψηφεί και για την τρίτη φορά διαγράφτηκε το «έγκλημα» λόγω του οτι γέννησε η πριγκίπισσα Σοφία.

Η ΕΔΑ έβλεπε το πολύμορφο μαζικό κίνημα, οχι απλώς σαν πολιορκητικό κριό για τις λαϊκές διεκδικήσεις αλλα σαν το απαραίτητο στήριγμα για την προώθηση του αγώνα και στο πολιτικό επίπεδο για την προσέγγιση του λαού στην εξουσία και την άνοδό του σε αυτήν. Με βαθύ σεβασμό και προσήλωση στους κοινοβουλευτικούς θεσμούς και την ευλαβική τήρηση των θεσμών. Με το σύνθημα η ΕΔΑ δυνατή στο λαό και τη βουλή, ώστε να καταστεί το όχημα με το οποίο η ελληνική κοινωνία μπολιάζονταν με πρωτόγνωρα νεοτερικά και πολιτισμικά προγράμματα και προδρομικά για την εποχή ανανεωτικά στοιχεία σκέψης και δράσης.

Με τους καθημερινούς αγώνες και την κουλτούρα, τις ιδέες και τη δράση της είχε βάλει ένα μεγάλο αγκωνάρι, ένα γερό θεμέλιο λίθο και ξεπερνώντας τα οργανωτικά καλούπια και τις απόψεις των γραφειοκρατικών αγγιλώσεων κλειδιών-μίλησε για ειρηνικό πέρασμα στο σοσιαλισμό μέσα απ την αποδοχή του πολυκομματισμού και την εναλλαγή στην εξουσία, σκέψεις σήμερα αυτονόητες οχι όμως και τότε. Η ενότητα εκείνης της περιόδου έδωσε τη δυνατότητα στην ΕΔΑ να λειτουργήσει καταλυτικά, να υπερνικήσει τις όποιες δυσκολίες και φραγμούς που επέβαλε το μετά εμφυλιακό καθεστώς και να αποτελέσει το βασικό στήριγμα του δημοκρατικού κόσμου. Η πολιτική βαρύτητα της προ δικτατορικής Ενιαίας Δημοκρατικής Αριστεράς είναι και πάλι επίκαιρη και στο σήμερα.

Δύο ηταν οι βασικοί στόχοι του εμφυλίου α) Να παραμείνει ο ελλαδικός χώρος προμαχώνας του «Ελεύθερου τότε Κόσμου» και βάση εξόρμησης σε περίπτωση πολέμου και β) Μια που οι «σύμμαχοι», την Ελλάδα την προόριζαν να παίξει αυτόν τον ρόλο και το ελληνικό κατεστημένο τον δέχθηκε, έπρεπε να εξοντωθεί ο «εσωτερικός εχθρός». Μια πρώτη απόπειρα έγινε μέσω των εκλογών. Πολλοί ισχυρίστηκαν οτι έγιναν εκλογές στις 13/3/1946 και μάλιστα υπό την εποπτεία των συμμάχων. Τα κόμματα που αποτελούσαν το ΕΑΜ έκαναν αποχή. Στις εκλογές αυτές ψήφισαν (και σήμερα ακόμα το θέμα αυτό δεν έχει λυθεί το ποιο ψηφίζει) οχι μόνο οι νεκροί αλλα και τα δέντρα. Πήραν 91% η Δεξιά και το Κέντρο και το ποσοστό της αποχής μας είπαν οτι ηταν μόνο 9 %.

Και αναρωτιέται κανείς, μα επιτέλους για αυτό το 9% έγινε ο εμφύλιος; Επειδή όμως όλοι γνώριζαν οτι το πραγματικό ποσοστό που εκπροσωπούσε το ΕΑΜ στο Λαό, ηταν αυτό που είχε προσδιορίσει ο κ Μάκ Μίλλαν, και παρά τα τόσα εξοντωτικά μέτρα το ποσοστό του ΕΑΜ εξακολουθούσε να είναι μεγάλο, αποφάσισαν οτι ο μόνος τρόπος για να παίξει η Ελλάδα, τον ρόλο για τον οποίο την προόριζαν ηταν να συνεχίσουν τον εμφύλιο πόλεμο.

Τον εμφύλιο πόλεμο, που στην κατοχή ένοπλα τον άρχισαν σε συνεργασία με τους κατακτητές: οι Ραληλο-Γονατάσες, με τους πολυάριθμούς εθνοϊσμούς και τα «τάγματα ασφαλείας». Το Δεκέμβρη, προστέθηκαν με την ένοπλη επέμβαση και οι Αγγλοι και απ τη Βάρκιζα και μετά, που το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ βάση της Συμφωνίας αυτής παράδωσε τα όπλα, τον συνέχισαν οι εθνοϊσμοί που προ υπήρχαν, οι διάφορες συμμορίες που οργάνωσαν και χρηματοδοτούσαν οι Αγγλοι, το παλάτι, η Δεξιά και το παλιό Κέντρο, καθώς και η εθνοφυλακή με τις επιλεκτική επιστράτευση των ημετέρων.

Εχοντας εξασφαλίσει οι δοτές απ τους Αγγλους νέο κατακτητές, οι όποιες ελληνικές κυβερνήσεις διορίζονταν και με τη συγκατάθεση και στηριγμένες στα αγγλικά όπλα, άλλοτε με τα χέρια του Ιακώβ, άλλοτε με του Ισαάκ, αλλα πάντα με την φωνή του Ιακώβ, τον συντήρησαν, τον συνδαύλιζαν αυτές μέχρι τον Μάρτιο του 1947, που οι Αγγλοι δήλωσαν αδυναμία, να εξοντώσουν τον εσωτερικό «εχθρό» ανέλαβαν να τον συνεχίσουν οι Αμερικανοί, με το περιβόητο «Σχέδιο Μάρσαλ», το «Δόγμα Τρούμαν» τους στρατηγούς με πρώτο τον στρατηγό Βάν Φλίτ και τους πολυάριθμους στρατιωτικό-πολιτικούς συμβούλους.

Αφού η αστική τάξη, δέχθηκε και έκανε όλες εκείνες τις αιτούμενες από τους Αμερικανούς παραχωρήσεις και υποχωρήσεις που απαιτεί ένα τέτοιο εγχείρημα, στηριγμένη στις ΗΠΑ, έκαμψε την Αντιστασιακή Λαϊκή Ενότητα, που είχε στην κατοχή την εξουσία και στις 29/8/1949 η πτώση του Γράμμου και του Βίτσι έφεραν τη νίκη. Η νίκη ομως ηταν η νίκη των όπλων και του βιασμού της σκέψης. Και όπως όλοι γνωρίζουμε, δεν υπάρχει πιο εφιαλτικό πράγμα από το συναίσθημα οτι η σκέψη του ατόμου βιάζεται, οτι μπορούν να τον επηρεάσου και να την κατευθύνουν. Δεν ηταν ιδεολογική νίκη. Νίκη αποδεκτή από τον ηττημένο.

Ο εμφύλιος πόλεμος λοιπόν, ηταν το μέσω-εργαλείο, που ενώ κάλυπτε το έγκλημα θα εξόντωνε παράλληλα και τον εσωτερικό εχθρό. Θα έκανε μια εκτεταμένη εθνοκάθαρση και θα διασφάλιζε εκείνους τους όρους για να μπορεί η Ελλάδα, στη δεδομένη στιγμή να παίξει το ρόλο για τον οποίο την προόριζαν, ενώ παράλληλα θα στάκιζε τη ραχοκοκαλιά, τώρα οχι μόνο του ΚΚΕ όπως το 1936, άλλα ολόκληρης της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης.

Με τον τρόπο αυτό θα απάλλαζε το ελάχιστο για πενήντα και πλέον χρόνια το κατεστημένο απ τον βραχνά να αναδειχθεί στα αμέσως επόμενα χρόνια η Αριστερά αξιωματική αντιπολίτευση που ηταν το άλλο ζητούμε του εμφυλίου, έτσι ώστε να υποχρεωθεί να καταφύγει στην 7χρονης δικτατορίας και τώρα της «αναγνώρισης» προκειμένου να παρατείνει για μερικά ακόμα χρόνια την Αριστερά στη γωνιά.

Οταν όμως η νίκη του Γράμμου, και τα όποια έκτακτα μέτρα, έχασαν τη δυναμική τους και οι δυνάμεις της Αντίστασης ενσωματωμένες στην ΕΔΑ, το 1958 με καθυστέρηση δεκατρία χρόνια έγινε αξιωματική αντιπολίτευση παρά τον εμφύλιο και την ισχύ των εκτάκτων μέτρων. Τις φυλακές και τα ξερονήσια γεμάτα το κατεστημένο έκανε εκ νέου τους ισολογισμούς του.

Οταν διαπίστωσε, οτι ούτε οι εκλογικοί νόμοι, ούτε τα εκλογικά πραξικοπήματα, τα μέτρα βίας, νοθείας και τα όποια σχέδια «Περικλή», του στρατηγού Μίτσου και Καρδαμάκη το 1961, δεν

μπόρεσαν να ανακόψουν την πορεία ανόδου της Αριστεράς, με κίνδυνο στις 5 του Μάη του 1967, να νικήσει ακόμα και συνασπισμένες όλες τις δυνάμεις μαζί του κατεστημένου, προκειμένου να ανακόψει την πορεία ανόδου, κατάφυγε στην 7χρονη δικτατορία. όταν και η δικτατορία έχασε και αυτή τη δυναμική της και η επανά συσπείρωση της Αριστεράς, διέγραφε εκ νέου τον κίνδυνο να μην φτάνουν πλέον και πάλι όλων μαζί τα κουκιά όπως το 1967 τότε έγινε η μεγαλύτερη ανακάλυψη του 20ου αιώνα!!!.

Τότε το κατεστημένο θυμίθηκε, πως κάποτε ο λαός, έστω και χωρίς τη δική του συγκατάθεση, έκανε έναν αξιοθαύμαστο αγώνα για την απελευθέρωση της χώρας. Και αφού στο μεταξύ δεν έμειναν παρά μόνο λίγοι εν ζωή απ τους συντελεστές αυτού του αξιοθαύμαστου αγώνα, αποφάσισε ύστερα από 41 ολόκληρα χρόνια με το Ν 1543/85 στις 24/4/85 να «αναγνωρίσει» αυτήν την εθελοντική, πρωτόγνωρη και ανεπανάληπτη Λαϊκή Αντίσταση, χωρίς όμως και να την καταγράψει και εις στάς «δέλτους της ιστορίας» σαν εθνικό κεφάλαιο και σαν ένα από τα πιο αξιόλογα ιστορικά δεδομένα της Νεοελληνικής ιστορίας.

Χωρίς να την εισάγει στην Διοίκηση, εκπαίδευση, στις δομές του κράτους, στην κοινωνία, την τέχνη κλπ. Βέβαια μετά «παραχώρησαν» και στους Αντιστασιακούς, μια μέρα που να μπορούν και αυτοί ελεύθερα και μην γράφονται άρθρα με τον τίτλο: «Ολοι αντάμα και ο Κασιδιάρης χώρια) πλέον και αυτοί να μαζεύονται και να λένε τα δικά τους και πέραν αυτού Ου.

Για χάρη συνεπώς της ιστορίας, ας προσπαθήσουμε να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους όσο πικρά και αν είναι. Στη κόλαση δεν πήγε ποτέ κανένας, μα κανένας για ένα απλό φιλότιμο! Πολύ περισσότερο στο εκτελεστικό απόσπασμα για χάρη γούστου! Στη ανθρώπινη ιστορία λόγω της μοναδικότητας και του ανεπανάληπτου της ζωής, κανένας πότε δεν θυσίασε τη ζωή του για πλάκα και επίδειξη!

Οσοι την θυσίασαν και ηταν πολλοί: οι χριστιανοί παλιά με τη βεβαιότητα οτι θα εξασφαλίσουν και την μετά θάνατο επουράνια ζωή αυτοί που αγωνίστηκαν για την εθνική ανεξαρτησία και οι κομμουνιστές, δημοκράτες και προοδευτικοί Ανθρωποι για ένα καλύτερο επί γης κόσμο.

Αλήθεια πως θα μπορούσε κάποιος να ερμηνεύσει αυτήν την δεξιόστροφη διαδρομή κάποιων πρώην Αντιστασιακών που εντάχθηκαν, άλλοι ψυχή πολλοί και σώματι, στην κεντροδεξιά. Να είναι μόνο η ήττα της Αριστερά; Η ιδεολογική σύγχυση μετά το 1989, οι χαμένες ευκαιρίες, η τρέλα της στιγμής για τη δημοσιότητα ή μήπως είναι η κρυφή γοητεία της εξουσίας, με άλλοθι τις μεταρρυθμίσεις, που δεν έγιναν, μετά την απελευθέρωση και ειδικά την μεταπολίτευση; Μα και σήμερα ακόμα ο πολιτικός δείκτης είναι στην απορρύθμιση και τα φαινόμενα δεν ενθαρρύνουν απάρνηση του αγώνα και κυρίως προσχώρηση!

Να είναι η κόπωση από μια καθημερινή πολιτική δουλειά του μερμυγιού, που τα αποτέλεσματά της δεν είναι και πάλι σίγουρα; Και η εξήγηση αυτή δεν απαντά στο φαινόμενο και το πιο παράδοξο είναι: Οτι οι αγωνιστές αυτοί, συνήθως εντάσσονται στο δεξιό άκρο του κέντρο και της Σοσιαλ-δημοκρατίας. Αυτό δεν είναι απόληξη. Και δεν είναι απόληξη γιατί, δεν παροπλίστηκαν, δεν πήγαν στο σπίτι, αλλά είναι αυτοί που δίνουν μάχες Κενρτο-Δεξιάς εμπροστό-φυλακής για λιγότερο δημόσιο, περισσότερες ιδιωτικοποιήσεις, για μεγαλύτερα κέρδη και λιγότερο κοινωνικό έλεγχο, για μεγαλύτερη ευελιξία, με δυο λόγια περισσότερη ανασφάλεια στις εργασιακές σχέσεις.

Ειναι αυτοί που συνηγορούν για λιγότερο κοινωνικό κράτος και μεγαλύτερη εμπορευματοποίηση στην υγεία, την παιδεία και την κοινωνική ασφάλιση. Ειναι αυτοί που με την ανοχή, τη σιωπή, τη συμπαράταξη και αργότερα με την ένταξη επιτρέπουν στο σύστημα να εντάξει στους μηχανισμούς στο παγκόσμιο σύστημα καταστολής και να παίρνει κατά βούληση αντιλαϊκά μέτρα.

Ειναι οι ίδιοι που στον τύπο και τα τηλεοπτικά παράθυρα καυτηριάζουν με σκληρή γλώσσα τις απεργιακές κινητοποιήσει, τις καταλήψεις και τις πολιτικές διαδηλώσεις, στο όνομα των συγκοινωνιών, των φιλήσυχων πολιτών και το δικαίωμα στη εργασία των απεργοσπαστών. Ειναι με το «Νόμο και την τάξη» και θεωρούν αδιασάλευτους τους παγκόσμιους συσχετισμούς δύναμης και ουράνια προσταγή και θέληση την αυτοκρατορία των γιάγκιδων.

Ειναι συνήθως ευαίσθητοι με τους φτωχούς και τους αποκλεισμένους, αλλα δεν τους ενοχλεί ο πλούτος που συσσωρεύετε στον ένα πόλο, ούτε και οι ανισότητες. Πάντα λένε υπήρχαν πλούσιοι

και φτωχοί. Ειναι βέβαια με την ανάπτυξη, οχι όμως με την ισότητα και την αναδιανομή του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου. Ειναι με την ειρήνη χωρίς να τους ενοχλεί ο πόλεμος και τα αθώα θύματα όταν αυτά συμβάλουν για «καλό σκοπό», την ασφάλεια, τον εκσυγχρονισμό και την ανάπτυξη!

Στο δίλλημμα «ασφάλεια ή ελευθερία» είναι ανοιχτά με την ασφάλεια και σαν εισαγγελείς, καυτηριάζουν τους πρώην συντρόφους και συναγωνιστές τους που επιμένουν να ορίζουν σαν πρόταγμα της αριστεράς την κοινωνική ισότητα, την ελευθερία και την αξιοπρέπεια. Πολλοί μάλιστα διατυμπανίζουν σαν πολιτικοί προϊστάμενοι του συστήματος οτι πρέπει να «τελειώνουμε με τα παραμύθια της αριστεράς» και ό,τι άλλο θυμίζει αγώνες, σε ζητήματα Δημοκρατίας και Ισονομίας. Αυτά τα θέματα λένε έχουν προ πολλού λυθεί κατά την άποψή τους, ξεχώντας οτι η χώρα κυβερνιέται μισό αιώνα και πλέον με σχέδια των στρατηγών:«περικλής», Μίτσουι και Κάρδαμακη και με δολοφονίες Βουλευτών όπως Λαμπράκη, τον Τσαρουχά και τον Μανδυλαρά. Και το βασικότερο ψηφίζουμε και αποφασίζουν με εκατασκευασμένους στα μέτρα του διπολισμού εκλογικούς Νόμους, που ως δια μαγείας μετατρέπουν την μειοψηφία σε πλειοψηφία.

Με δυο λόγια λένε να τελειώνουμε με την Αριστερά. Με έναν περίεργο ψυχαναλυτικό τρόπο, απολογούνται σε αόρατα πολιτικά κέντρα για τις παλιές τους ιδέες και δηλώνουν τον απεριόριστο θαυμασμό τους σε κάθε σοβαροφανή αστέρα, που υπόσχεται οτι θα σώσει την Ελλάδα από τους Ελληνες!

Αυτό που συμβαίνει με τους πρώην συντρόφους και συναγωνιστές μας, δεν είναι αποκάλυψη. Ειναι προτροπή και υψηλή επιτήρηση. Ειναι υπόδειξη απ την πλευρά τους στους πρώην συντρόφους και συναγωνιστές που εξακολουθούν να ζουν με την ψευδαίσθηση της κατοχικής περιόδου.

Το ίδιο λένε, και για την «αναγνώριση» της Εθνικής Αντίστασης. Ο,τι ηταν να γίνει έγινε. Σαν τι άλλο μπορούσε να γίνει και δεν έγινε; Ξεχνώντας ή παραβλέποντας οτι ο τρόπος που «αναγνωρίστηκε» και ο σκοπός για τον οποίο «αναγνωρίστηκε», σκοπό και στόχο είχαν να συμπυκνώσουν ολόκληρο το νόημα και το περιεχόμενο της ΕΑΜΙκή Εθνικής Αντίστασης, σε αυτήν και μόνο την Αντιστασιακή πράξη: Την ανατίναξη της Γέφυρας του Γοργοποτάμου και τον ορισμό την ημέρα αυτή σαν «Εθνική επέτειο».

Και για να μην ταράξουν τα λιμνάζοντα νερά και για να μην υποχρεωθούν να ανασύρουν από τη λήθη τους πραγματικούς συντελεστές της Νίκης, εξακολουθούμε να γιορτάζουμε σαν εθνική επέτειο την ημέρα που μας κήρυξε τον πόλεμο η Ιταλία και οχι την ημέρα που απελευθερώθηκε η χώρα. Σε αυτήν την πράξη και μόνο περιόρισε το έργο της Αντίστασης το κατεστημένο με την ιδιόμορφη «αναγνώριση».

Ξεχνώντας, οτι η Αντίσταση στην οποία λένε ότι συμμετείχαν (και το λέω αυτό γιατί τόσο μετά απελευθερωτικά, όσο και μετά χουντικά- μετά πολίτευση: Δήλωνε ό,τι ήθελα Να ΕΙΝΑΙ), πρώτο και κύριο μέλημα είχε την απελευθέρωση της χώρας, την απαλλαγή απ την ξένη εξάρτηση και την κοινωνικό-οικονομική ανάπτυξη. Για να φέρει σε πέρας αυτούς τους ιερούς σκοπούς και κυρίως για την απελευθέρωση, χύθηκαν σε άνισες μάχες ποτάμια αίμα όπως και στον αλβανικό πόλεμο για να μην κατακτηθεί η χώρα και οτι υπάρχουν χιλιάδες δια βίου ανάπηροι, που δεν είχαν φαρμακευτική περίθαλψη, αφού δεν ήταν ασφαλισμένοι. Και όσοι δεν είχαν οικονομική ευχαίρια χρησιμοποιούσαν τα πουκάμισα για γάζες όπως στο βουνό.

Ο,τι ηταν να γίνει έγινε λένε πολλοί πρώην συναγωνιστές και συν
πολεμιστές. Αρα το κεφάλαιο Αντίσταση έκλεισε! Πως όμως έκλεισε. Συμμετείχε στο κλείσιμο ο λαός που ηταν ο βασικός συντελεστής του 4χρονου αγώνα; Τον αγώνα που Δόξασε την Ελλάδα στα πέρατα του κόσμου; Εκλεισε με «ήρωες» τους απόντες, τους συνεργάτες και τους πλουτίσαντες από τη δυστυχία του λαού και με τη μομφή οτι το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν πολεμούσε τους κατακτητές, αλλα τους «έλληνες»! Οταν σε αυτά τα εθνικής σημασίας θέματα γίνονται εκπτώσεις και αλλοιώσεις, ο καθένας αντιλαμβάνεται τι συμβαίνει με τα αλλα ιστορικά μας δεδομένα.

Ο πόλεμος γενικά και ο εμφύλιος ειδικά είχαν τους δικούς του κανόνες-νόμους. Στον πόλεμο πολλές φορές υποχρεώνεσαι, πιεζόμενος ασφυκτικά από αναπόφευκτες καταστάσεις και ανάγκες της στιγμής, να προβείς σε ενέργειες, και μέτρα που ποτέ δεν θα χρησιμοποιούσε σε ομαλές

συνθήκες ζωής. Ετσι όπως σε όλες τις μεγάλες ιστορικές στιγμές και ενέργειες. έχει και ο δοξασμένος αυτός αγώνας τα φωτεινά σημεία και τις σκιές τους. Αυτές ακριβώς τις σκιές στο σύνολό τους προσπάθησε το κατεστημένο επί σαράντα και πλέον χρόνια να τις μετά κυλήσει στην Εθνική Αντίσταση.
Ετσι ώστε οχι μόνο να «αποδεχθεί», αλλα και να γίνει «πιστευτώ» από το λαό οτι τα «τάγματα Ασφαλείας» και οι πολυάριθμοι εθνοϊσμοί, βασιλό-μεταξικοί, κατοχικοί και μετά απελευθερωτικές συμμορίες, οι Αγγλοι και οι Αμερικάνοι ακόμα, ηταν πρόσωπα «ιδανικά και αξιοσέβαστα». Αρχάγγελοι που προέκυψαν εξ ουρανού, άσπιλοι, αμόλυντοι και υποδειγματικοί. Σαν πρωταγωνιστές» του εμφυλίου, δεν κινήθηκαν από πρόθεση ή και ιδιοτελείς σκοπούς και στόχους. Οι συμπεριφορές και οι «κανόνες» δράσης τους κατά τη διάρκεια του εμφυλίου ηταν διακριτοί και οι προθέσεις ηταν πάντοτε «ηθικές» και «άγιες». Κάποιοι άλλοι ηταν αυτοί που είχαν θέσει ιδιοτελείς σκοπούς και στόχους και κινούνταν στις σκιές και το σκοτάδι.
Περίπου με αυτό το σκεπτικό και κυρίαρχο ιστορικό περιεχόμενο, προσπαθεί και θέλει να κλείσει το κατεστημένο αυτό το εθνικό κεφάλαιο. Το κεφάλαιο που ακούει στο όνομα: Μεσοπόλεμος, Αλβανικός πόλεμος, 4χρονη κατοχή, επάν εγκαθίδρυση της Μοναρχίας, εμφύλιος, δικτατορία και μεταπολίτευση. Αλλωστε ο σκοπός και το τρόπος που «αναγνωρίστηκε» σκοπό έχει στο διάβα του χρόνου να αλλοιώσει την ουσία και το περιεχόμενο από αυτόν τον πρωτόγνωρο και λαογέννητο αγώνα. Να βγάλει οπως το 21, τον συντελεστή λαό για ακόμα φορά από το κοινωνικό-πολιτικό γίγνεσθαι και την συμμετοχή από τα κέντρα που παίρνονται οι αποφάσεις.
Για να μην ανασυρθούν στο φως οι φυλακισμένες μνήμες.

Ετσι απλά και τυπικά, σαν να μετακίνησαν ένα έπιπλο από τη μια θέση στην άλλη «αναγνώρισε» το κατεστημένο την Αντίσταση. Την αναγνώρισε για να της αφαιρέσει τη δυναμική, την αίγλη και την ξεχωριστή εκείνη χαρά της αναμονής, οτι κάποτε έστω και αργά θα ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΤΕΙ, σαν τέτοια που ηταν και στις πραγματικές του διαστάσεις. Την «αναγνώρισε» για να πάρει το κατεστημένο τα κουκιά που του έλλειπαν, αλλα και να αμβλυνθούν τα ιδεολογικό-πολιτικά σύνορα, τα τότε οράματα και αντιλήψεις για τη ζωή. Να καταργηθούν οι οροθετικές γραμμές και να γίνει αποδεκτή η άποψη οτι: Νηστεύσαντες και μη νηστεύσαντες, όλοι παιδία του ίδιου θεού είμαστε. Τι να τα σκαλίζουμε τώρα. Γιατί να αναμοχλεύουμε ένα παρελθόν που έχει προ πολλού κλείσει.
Η προσπάθεια αυτή δεν αποβλέπει στην αναμόχλευση ή για να ξύσει πληγές. Πολύ περισσότερο να μιλήσει για ήρωες και μηνύματα για την «άσβεστη μνήμη», αλλά για να πάμε παραπέρα. Και για να πάμε παρά πέρα, δεν πρέπει να διατηρούμε στη ζωή τα φαντάσματα του παρελθόντος. Και ο μόνος τρόπος να πάμε παρά πέρα, εκτός του οτι πρέπει να πούμε στο λαό την αλήθεια οσο πικρή και αν ειναι, αλλα και να δώσουμε και τα του Καίσαρι στον Καίσαρι και τα του Θεού στο Θεό.

Το κατεστημένο αγαπητοί και αξέχαστοι συναγωνιστές και συν πολεμιστές, είναι ενιαίο. Δεν τεμαχίζεται και δεν κατανέμεται ανεξάρτητα από πιο κόμμα κυβερνά. Αν έχουν κάποιες διαφορές αυτές συνίστανται στον τρόπο διαχείρισης και οχι στην αλλαγή και ας την εμπορεύτηκαν και αυτήν κατά Κόρο. Αλλωστε ο ο σκοπός και ο τρόπος που «αναγνωρίστηκε» ηταν σαφής: Σκοπό έχει να αλλοιώσει την ουσία και το περιεχόμενο και από αυτό τον πρωτόγνωρο και λαογέννητο αγώνα. Να βγάλει όπως το 21 τον συντελεστή λαό για ακόμα μια φορά από το κοινωνκό-πολιτικό γίγνεσθαι και την συμμετοχή του απ τα κέντρα που παίρνονται οι αποφάσεις.
Οταν το 1985 το κατεστημένο αποφάσισε να εξαπατήσει για άλλη μια φορά αυτό το ρωμαλαίο λαϊκό κίνημα, που κάθε φορά του χαλάει τη σούπα και υποχρεώνεται να καταφύγει σε έκτακτα μέτρα, τρομονόμους και δικτατορίες. Ταξικά σκεπτόμενο φρόντισε και γι' αυτήν ακόμα την τυπική «αναγνώριση», να υπάρξουν εντάσεις και φωνές διαμαρτυρίας. Το ένα σκέλος του η Ν. Δημοκρατία, αποχώρησε απ την βουλή και απείλησε οτι όταν έρθει στην εξουσία, τον «Νόμο» αυτόν θα τον καταργήσει.

Και πράγματι με έναν ιδιόμορφο τρόπο τον ατόνησε. Μπορεί το 1990 όταν πήρε την εξουσία η Ν.Δ να μην κατάργησε το Νόμο 1543/85, όπως απειλούσε. Ενώ δεν τον κατάργησε, αντί να τον εφαρμόσει πάγωσε τα πάντα που είχαν σχέση με τα ψίχουλα-ευεργετήματα και σε συνέχεια ψήφισε ένα νέο δικό της Νόμο. Τον 1976 με αποτέλεσμα ακόμα και οι αιτήσεις των αναπήρων που

εκκρεμούσαν από το 1985 να ανασταλεί η εξέταση τους αιτήσεων των αναπήρων. Με το άρθρο 6 του ιδίου Νόμου δεν αναγνώριζε τις γνωματεύσεις των Α! Νομαρχιακών Υγειονομικών Επιτροπών. Συγκρότησε «ειδικές» Περιφερειακές Υγειονομικές Επιτροπές και ξανά παρέπεμψε τους αιτούντες ανάπηρους για επανεξέταση. Ετσι εκτός του οτι πέθαναν αρκετοί στο μεταξύ, αυτές οι Επιτροπές σαν «ειδικές» που ηταν...Το ωραίο δε είναι, οτι και όταν το 1993, που ξανά πήρε την κυβέρνηση το ΠΑΣΟΚ, τον διατήρησε ως έχει!.

Μπορεί το κατεστημένο να βρήκε ανθρώπους, που να υιοθέτησαν και να στήριξαν αυτήν την τυπική και κενή περιεχομένου «αναγνώριση», όπως την αναγνώρισε και τη θέληση το κατεστημένο. Η ιστορία όμως οχι μόνο δεν δικαιώνεται, αλλά ούτε και την δέχεται. Και δεν τη δέχεται γιατί η αναγνώριση αυτή ηταν και παραμένει μια ιδιόμορφη και έντεχνη αγνόηση-απόρριψη. Η πραγματική ιστορία της Εθνικής Αντίστασης δεν εχει γράφει ακόμα.

Πρέπει να δεχθούμε οτι η Αντίσταση, ηταν συνέχεια του Αλβανικού πολέμου. Από τη στιγμή που θα δεχθούμε αυτόν τον όρο, πρέπει να δεχθούμε οτι ήρθε το πλήρωμα του χρόνου να βάλουμε το θέμα της αναγνώρισης και της επετείου στις πραγματικές, ιστορικές του διαστάσεις. Και κυρίως να πούμε στο λαό την αλήθεια όσο πικρή και άσχημη και αν είναι. Αυτή η αλήθεια θα βοηθήσει τις απερχόμενες γενιές να μην ξανά συμβεί αυτό που συνέβει πριν κατοχή, κατά την κατοχή και μετά την κατοχή, και φτάσαμε ΕΔΩ.

Αντί λοιπόν, πριν την «αναγνώριση» να αξιολογηθεί κοινωνικό- ιστορικά τη γενιά της Αντίστασης και αυτό γιατί η εμφάνιση της γενιάς αυτής στη σκηνή της Νεοελληνικής ιστορίας, ειχε κάτι το ασύγκριτο αν οχι το ασύλληπτο. Καμιά αλλη γενιά μετά το 21, δεν αντίκρισε οπως η κατοχική το φάσμα του Ιταλικού πολέμου και της τριπλής κατοχής, τα φάσμα της πείνας, του πολέμου και την μπότα των κατακτητών να συνθίβει για τέσσερα χρόνια τους Ελληνες και την Ελλάδα. Αντι να διαλογηθεί με τη γενιά αυτή, γιατί Αντίσταση σημαίνει πρώτα από όλα και πάνω από όλα ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ, σημαίνει Εθνική Καταξίωση, σημαίνει Γραμματολογική Εθνική Παιδεία. Σημαίνει ΓΝΩΣΗ του αντικειμένου της ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ. Σημαίνει Ιστορία. Σημαίνει να γνωρίσουν οι μετέπειτα γενιές τί ακριβώς ειχε συμβεί και χρειάστηκε να οργανωθεί Αντίσταση. Πότε, Πού, Πώς και από Ποιους.

Σημαίνει ανέγερση Μνημείων στους τόπου της ΘΥΣΙΑΣ, αντίστοιχα με την προσφορά. Σημαίνει Μουσείο Εθνικό και τοπικα. Σημαίνει αξιαποίηση της Αντιστασιακής λογοτεχνίας, της ποίησης, του θεάτρου και του αντιστασιακού τραγουδιού. Σημαίνει καθημερινότητα. Σημαίνει χρηματοδότηση για μεταπτυχιακές σπουδές-Δοκτορά με αποκλειστικό θέμα κατά τομείς μελέτη της Αντίστασης. Σημαίνει αποδοχή και παραδοχή της Εθνικής Αντίστασης στην πραγματική της διάσταση. Σημαίνει ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ χωρίς εισαγωγικά. Σημαίνει πράξη εθνικής Απελευθέρωσης. Σημαίνει ΕΛΛΑΔΑ.

Σήμερα δεν αμφισβητείται πλέον από κανέναν, οτι η Εθνική Αντίσταση ηταν η συνέχεια του αλβανικού Επους και οτι οι ήρωες των Αλβανικών βουνών, των Μακεδονικών οχυρών, της Κρήτης και η Νέα γενιά που στο μεταξύ ωρίμασε ηταν αυτοί που ζαλώθηκαν ξανά τις πατρογονικές παρακαταθήκες και δημιούργησαν χωρίς όπλα, κρατικό μηχανισμό, χάρτες, πυξίδες, τηλέμετρα και επιμελητείες αυτό το δεύτερο Επος, που τα δυο μαζί συγκλόνισαν την οικουμένη και αποτελούν τη Δόξα της σύγχρονης Ελλάδας.

Το κατεστημένο προσπάθησε η «αναγνώριση να παίξει το ρόλο της δικλείδας ασφαλείας». Προσπάθησε να την ξεθυμάνει-αδειάσει απ το κοινωνικό περιεχόμενο και να την εντάξει στο σύστημα. Η Εθνική Αντίσταση, ηταν και θα παραμείνει ΣΥΜΒΟΛΟ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ και ΕΝΟΤΗΤΑΣ σημείο αναφοράς για τους νέους αγώνες. Μήτρα έμπνευσης σύγχρονων οραμάτων και διεκδικήσεων. Τα όραμα και τα μηνύματα της Αντίστασης, δεν μπορούν να ξεθυμάνουν, πολύ περισσότερο να ξεχαστούν, όπως πολύ θα το ήθελε και επιδιώκει το κατεστημένο. Οπως δεν μπορεί να καλανιζάρει-ξεθυμάνει και τη φυσική ροπή της Νεολαίας για ανυπακοή και αντίσταση στις εκάστοτε δομές της εξουσίας.

Βέβαια, οι σημερινές γενιές δεν αντιμετωπίζουν τα τάνκς και τα μεδραλιοβόλα, είναι όμως αντιμέτωπες με τη σύγχρονη εκδοχή των κατασταλτικών πολυποίκιλων μηχανισμών. Οι αξίες και τα οράματα της Αντίστασης, όσο και αν πολλοί τα θεωρούν ξεπερασμένα, αποτελούν διαχρονικά

δομικά υλικά, με τα οποία θα χτίσουν οι Νέες γενιές τις σύγχρονες αντιστάσεις, μέσα από τις γραμμές των πολύχρωμων κοινωνικών κινημάτων ενάντια στην παγκοσμιοποίηση, γιατί τα οράματα της Αντίστασης δείχνουν το δρόμο της ενότητας και της συλλογικής δράσης. Αλλωστες οι πιο μεγάλοι, οι πιο όμορφοι και οι πιο κρίσιμοι αγώνες, είναι οι αγώνες που έρχονται.
Στα «Ταξιδιωτικά» του ο Καρκαβίτσα διηγείται ένα αληθινό περιστατικό. Η Μάνα του δήμιου Μπεκιάρη στο Αργος, ενώ «ξενοδούλευε αδύνατη και άρρωστη, πολλές φορές πεινούσε, δεν είχε ρούχα να ντυθεί ποτέ δεν δέχθηκε απ τον γιό της χρήματα. Πάντα έσπρωχνε από μπροστά της αδικίας το κέρδος. Τι θα πάρω λεφτά απ τα αίματα του κόσμου!...έλεγε με θυμό».
Οι φάκελοι-ιστορίες των Ασφαλειών, των στρατοπέδων-της Μακρονήσου, της Γυάρου της Τρίκερης, τη Βίδο και τα ξερονήσια της χώρας μας- των φυλακών, μα και πάνω απ όλα εκεί που κάθε αυγή γράφονταν στους τόπους των εκτελέσεων, επιβεβαιώνουν πώς μονάχα ιδεολόγοι αγωνιστές, διέθεταν το ψυχικό εκείνο σθένος, τη δύναμη και τη θέληση να διαβούν παρόμοια μονοπάτια. Να διαβούν τον Αχέροντα. Το ίδιο ισχύει και για αυτούς που δεν εκτελέστηκαν μεν, αλλά προστιθέμενα τα χρόνια της παραμονής τους στις εξορίες και τις φυλακές παλιά και επί χούντας μόνο με τον αστερισμό του γαλαξία μπορεί να συγκριθεί. Και αυτές οι χιλιάδες, δεν έμειναν στα όποια νησιά και τις φυλακές χάρην παιδιάς!
Οσοι περάσαμε απ τη Γυάρο και τη Μακρόνησο το Τρίκερη και τη Βίδο: άνδρες, γυναίκες και νέοι, στρατιώτες και πολίτες φυλακισμένοι ή εξόριστοι-δεν πήγαμε βέβαια με τη δική μας θέληση σε αυτά τα νησιά. Σε όλους είναι γνωστό οτι μας πήγαν και μάλιστα δεμένους στα αμπάρια των καϊκιών! Και όλοι χωρίς εξαίρεση μαρτύρησαν της Μάνας τους το γάλα και οχι μόνο όσοι βασανίστηκαν σωματικά. Ας μην ξεχνάμε πως το ψυχικό μαρτύριο, είναι πιο φρικτό και απ το πιο άγριο ξύλο. και βασανιστήριο. Χωρίς υπερβολή, έφτανε ένας μόνο μήνας απλής παραμονής σε αυτά τα κολαστήρια, για πάθει ο κρατούμενος ψυχική κατάθλιψη αν δεν είχε την «ψευδαίσθηση»-πεποίθηση οτι δεν βρίσκεται σε «λάθος δρόμο».
Κάποιοι, ίσως θα μπορούσαμε πιθανόν και να αποφύγουμε να πιούμε το πικρό ποτήρι της γνωριμιάς με αυτά τα κολαστήρια, αν έσπευδαν, έγκαιρα, να «κάνουν μια δήλωση» και σε συνέχεια να «συμορφωθούν και με τις όποιες άλλες υποδείξεις», για τους άλλους όμως, τους πιο πολλούς η μεταφορά στα κολαστήρια ηταν αναπόφευκτη. Και αυτό γιατί ο σκοπός τους μοναρχοφασιστικού καθεστώς ηταν η υποταγή ή αλλιώς η αναμόρφωση και η ταπείνωση.
Και τα αναμορφωτήρια και ειδικά της Μακρονήσου και της Γυάρου σχεδιάστηκαν και φτιάχτηκαν γι' αυτόν ακριβώς το σκοπό...Οσον αφορά, όμως τα εκτός της ασφάλειας βασανιστήρια και την παραμονή τους εκεί, τα πράγματα είναι κάπως διαφορετικά. Ολοι όσοι για τον ένα ή τον άλλο λόγω βρέθηκαν χωρίς τη θέληση τους στα κολαστήρια θα μπορούσαν να τα αποφύγουν, αν φυσικά το ήθελαν και αν αποφάσιζαν να αρνηθούν τα όσια και τα Ιερά τους για τα οποία πρόταξαν τα στήθη τους στους Ούνους. Ολοι το γνωρίζουμε πως αυτό ηταν και μπορεττώ και εύκολό. Αρκούσε μια υπογραφή.
Ομως, αντίθετα απ ό,τι περίμεναν οι διώκτες μας, χιλιάδες ηταν εκείνοι, οχι μόνο στο Μακρονήσι και τη Γυούρα, αλλά σ όλους τους τόπους του μαρτυρίου, που αντιστάθηκαν στο ζόφο και στη βία, κράτησαν το κεφάλι ψηλά, δεν υπέκυψαν και συνειδητά διάλεξαν το δρόμο του γολγοθά! Γιατί άραγε; Από πού και από τι κινούμενοι το έκαναν αυτό; Αν οχι απ το χρέος προς το λαό, την Πατρίδα, την ιστορία και τις ιδέες τους; Βέβαια η δοσίλογη Κεντρό-Δεξιά είπε οτι ήμασταν κινούμενα της Μόσχας!
Ακόμα, όμως, και εκείνοι που εξαναγκάστηκαν κάτω απ τα απάνθρωπα βασανιστήρια ή σε κατάσταση αφασίας να υπογράψουν δήλωση στις ασφάλειες όταν έφταναν στην αίθουσα του στρατοδικείου, με επίγνωση οτι η ανάκληση της δήλωσης, θα τους επιβάρυνε ακόμα περισσότερο τη θέση στην επιμέτρηση της ποινής τις αναιρούσαν, πριν ακόμα αρχίσει η δίκη. Μα και αυτοί που απολύθηκαν με δήλωση στη μεγάλη τους πλειοψηφία απέδειξαν, με την κατοπινή στάση και τη δράση τους, πως εξακολουθούσαν να είναι στρατευμένοι στο όραμα του σοσιαλισμού! Μόλις βρέθηκαν ελεύθεροι πύκνωσαν απ τους πρώτους τις γραμμές της ΕΔΑ! Και στάθηκαν για χρόνια πρωτοπόροι των εθνικών, Δημοκρατικών και κοινωνικών αγώνων μιας ολόκληρης εποχής.

Οσο για τις θεωρίες περί «χαμένων αγώνων», το μόνο βέβαιο είναι πως η ιστορία δεν έχει να μας παρουσιάσει κάποιο προηγούμενο, όπου να δόθηκε στους λαούς ψωμί, ελευθερία γράμματα και δουλειά ακόμα, χωρίς αγώνες και θυσίες. Αλήθεια ποιος μπορεί στα σοβαρά να ισχυριστεί πως χωρίς αυτούς τους αγώνες και τις θυσίες ενός λαού, θα ηταν καλύτερη σήμερα η εικόνα της Ελλάδας και οι συνθήκες ζωής της ελληνικής κοινωνίας; Και αντίστροφα: ποιος μπορεί να αρνηθεί οτι χάρη σ αυτούς ακριβώς τους αγώνες κερδίθηκαν η όποια Λευτεριά και η όποια εθνική ανεξαρτησία και το επίπεδο γνώσεων που έχουμε;
Ότι είναι αυτοί οι αγώνες που στέριωσαν στον τόπο τη δημοκρατία, οτι άλλαξε σημαντικά προς το καλύτερο και από κάθε άποψη η θέση των εργαζομένων, και γενικότερα η εικόνα σε όλους τους τομείς της οικονομικής και κοινωνικής ζωής του λαού μας;
Η πραγματικότητα, όμως σκλήρη και αμείλικτη πάντα-δεν παύει να μας στέλνει αδιάκοπα τα δικά της μηνύματα και να μας διδάσκει. Για παράδειγμα η νέα τάξη πραγμάτων και η φιλελεύθερη ιδεολογία που κυριάρχησαν στον πλανήτη όλα αυτά τα μεταπολεμικά χρόνια, δεν έκαναν τα θαύματα που υπόσχονταν, δεν άλλαξα τη μοίρα της ανθρωπότητας, μα ούτε και τη φύση του καπιταλισμού. Δεν άνοιξαν τους ορίζοντες σε ένα καινούριο κόσμο χωρίς φτώχεια, αδικία, καταπίεση, εκμετάλλευση, ρατσισμό και πόλεμο. Αντίθετα η εικόνα του σημερινού κόσμου, όσο και η προοπτική του, μέρα με τη μέρα γίνεται όλο πιο ζοφερή, πάρα την ανάπτυξη της επιστήμης και της τεχνολογίας
Τέλος και το σπουδαιότερο, οι βαθύτεροι λόγοι-ιστορικοί, κοινωνικοί, πολιτικοί-που γέννησαν και γιγάντωσαν στον αιώνα μας το Σσιαλιστικό όραμα, το καθιστούν στις μέρες μας περισσότερο από κάθε άλλη φορά επίκαιρο. Και οι αγώνες για την μετακίνηση του άξονα της ζωής απ την ιδιοκτησία στην εργασία όσο νούπο θα αρχίσουν και μάλιστα δριμύτεροι.
Οι δύσπιστοι ή και οι αρνητές αυτής της πραγματικότητας, δεν έχουν παρά να ρίξουν μια ματιά γύρο τους για να βεβαιωθούν, πως η ιστορία συνεχίζεται αδιατάρακτη. Η Αριστερά ούτε τελείωσε και ούτε τελειώνει. Το ίδιο και το όραμα του Σοσιαλισμού συνεχίζει να εμπνέει τους ιδεολόγους και τους προβληματισμένους πολίτες του καιρού μας. Ενώ οι λαοί όλου του κόσμου ολοένα και πιο αποφασιστικά αποδεσμεύονται απ τις αυταπάτες της νέας τάξης και με ανανεωμένες και ενωμένες τις δυνάμεις τους ξαναπαίρνουν τους γνώριμους και δοκιμασμένους δρόμους των πολιτικών και κοινωνικών αγώνων.
Οι προηγούμενες γενιές μα και αυτή η προπολεμική ακόμα, έβλεπαν τον κόσμο και αναρωτιόταν :«γιατί ο κόσμος είναι τόσο ζοφερός και απάνθρωπος;». Η γενιά του αλβανικού πολέμου και της Αντίστασης ονειρεύτηκαν και διαμόρφωσαν ιδανικά για έναν άλλο κόσμο, και είπαν και «Γιατί Οχι»;...Το πρόβλημα δεν ηταν τι θα γίνει αν δεν αλλάξει, αλλα να κατοχυρωθούν τα οράματα και τα ιδανικά του αγώνα. Να επιλέξουμε σαν λαός αυτά που νομίζουμε οτι ηταν τα καλύτερα και αγωνιζόμενοι να προσπαθήσουμε να τα εφαρμόσουμε στον κόσμο του σήμερα και την προοπτική του αύριο.
Ακριβώς για να μην συμβεί αυτό, ο λαός που έδωσε την πρώτη νίκη στο συμμαχικό αγώνα εναντίον του φασισμού με την εποποιϊα του 1940-41, που αντιμετώπισε την τριπλή κατοχή και φάνταζε σε όλο τον κόσμο με την ηρωϊκή του Εθνική Αντίσταση. Ο λαός που πρόσφερε τα πάντα στον Εθνικό-απελευθερωτικό αγώνα. Ο λαός που με τον αγώνα του δεν επέτρεψε στις κατοχικές κυβερνήσεις Κούϊσλιγκ να υλοποιήσουν την απαίτηση του χίτλερ να σταλεί ελληνικός στρατός στα μέτωπα για να πολεμήσουν στο πλευρό του άξονα εναντίον των συμμάχων.
Ο λαός που ανέπτυξε Εθνική Αντίσταση σε όλες τις πόλεις και τα βουνά με την ίδια ένταση και έκταση. Δεκατρίς και πλέον γερμανικές μεραρχίες με τα πιο σύγχρονα μέσα προσπαθούσαν να πνίξουν την αντίσταση του λαού μας.
Στις 4 του Δεκέμβρη του 1944, πριν ο λαός νοιώσει τη χαρά της νίκης και γευθεί τη λευτεριά, δέχεται την βάρβαρη αγγλική ένοπλη επέμβαση που υπήρξε η πρώτη η πιό ωμή και η πιο ξετσίπωτη επέμβαση των ιμπεριαλιστών και ενώ μάλιστα συνεχιζονταν ο συμμαχικός αγώνας εναντίον του φασισμού και του Χίτλερ. Ενας λαός καθ' ρημαγμενος από τον πόλεμο και τη φασιστική κατοχή από την αιματοχυσία του Δεκέμβρη, αντιμετώπιζε τις ορδές των παρακρατικών

και τις διώξεις του επίσημου κράτους. Η Ελλάδα σπάραζε κάτω από το μαστίγιο και το δολοφονικό μαχαίρι της λευκής τρομοκρατίας. Στους δρόμους αντί για συνθήματα λευτεριάς ακούγονταν συνθήματα εμφυλίου πολέμου. Οι ΕΛΑΣίτες που πριν από λίγο είχαν παραδώσει τα δοξασμένα όπλα, σέρνονταν αιμόφρικτοι τους δρόμους της Αθήνας.
Η εξουσία που αποκτήθηκε παράνομα, «η δότη» από τους ξένους εξουσία, ποτέ δεν χρησιμοποιήθηκε για το καλό των Ελλήνων και η άρχουσα τάξη οργάνωσε τους διάφορους εθνοϊσμούς και τα τάγματα ασφαλείας, Τα οποία «τάγματα» σε συνεργασία με τους κατακτητές στην κατοχή τον ιδεολογικό εμφύλιο πόλεμο τον μετέτρεψαν και σε ένοπλο και αμέσως μετά την απελευθέρωση με την ωμή και ξετσίπωτη ένοπλη επέμβαση των νέο αποικιστών Αγγλων. Εξαπέλησαν τον εμφύλιο πόλεμο και με τους γνωστούς διωγμούς. Μετέτρεψαν τη χώρα σε ένα εκτεταμένο σφαγείο αποδεκατίζοντας τη γενιά της Αντίστασης και αλλοίωσαν την ιστορία.
Ο ελληνικός λαός απέδειξε πολλές φορές στο διάβα της ιστορικής ύπαρξής του οτι είναι ένας από τους λαούς που βαδίζει προς το θάνατο τραγουδώντας. Και ο λαός που βαδίζει τραγουδώντας προς το θάνατο σημαίνει πως βαδίζει προς τη ζωή. Δυστυχώς από μια χρονική περίοδο, ενώ η ιστορία της Ανθρωπότητας λαού και ατόμου στην ουσία της δεν είναι τίποτε άλλο από την ιστορία των ιδεών και βασικός κυρίαρχος και «απαράβατος νόμος» της είναι να μην γράφονται «ιστορικά» ψέματα, και καμιά αλήθεια να μην αποσιωπάτε και αξιόλογος άνθρωπος είναι αυτός που την ιστορία έχει σαν εργαλείο μάθησης.
Και το βασικότερο: Η ιστορία είναι γραμμένη, (όπως γράφω και σε άλλο σημείο) είναι με το αίμα των νεκρών, των αναπήρων και τα δάκρυα των μανάδων και ορφανών αυτών που αγωνίστηκαν για τις ιδέες αυτές που συνθέτουν την ιστορία δεν ξανά γράφεται. Αντιγράφεται. Αν η ιστορία δέχεται κάτι νέο η προσθήκη αυτό είναι ο αγώνας για τις νέες ιδέες που κάθε φορά βάζει η κοινωνία των Ανθρώπων με βάση τις νέες ιδέες για λύσει. Βέβαια .....Κατά τον ιστορικό ΟΥΕΛΛΣ το ανάγκασμα της ιστορία», είναι ιστορία των ανθρωπίνων πράξεων, είναι η ιστορία των μεγάλων ανθρώπων που έζησαν επί της Γης, συμμετέχοντας στο κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι.
Οι Αγγλοι με το αζημίωτο ανέλαβαν να καλύψουν και να στηρίξουν τις αντιδραστικές-σκοτεινές δυνάμεις της χώρας ένοπλα. Τη νίκη το κατεστημένο την είχε «εξασφαλίσει! Την είχε αναλάβει ο μέγας Τσιώρτσιλ. Οι υπόλογοι απέναντι στο λαό, έχοντας ελεύθερα τα χέρια εκείνο που ουσιαστικά επιδίωκαν απερίσπαστοι καθώς ηταν να δολοφονήσουν τη συνέχεια και τη συνέπεια για το παρόν και το μέλλον του αγώνα για αυτόν τον καλύτερο κόσμο. Τον κόσμο, που αιώνες τώρα ονειρεύεται, ποθεί και αγωνίζεται ο αξιοθαύμαστος λαός μας. Και για να γίνει ολοκληρωμένη η δουλειά, μέσω των διωγμών επιδίωξαν να αλλοιώσουν ή δυνατόν να εξαφανίσουν τη σημασία που έχει η επαφή με τους αγώνες και την παράδοση.
Να εξουδετερώσουν αυτόν τον σημαντικό ρόλο της επικοινωνίας και πρωτίστως την αξία της αγωνιστικής γλώσσας, οχι απλώς σαν όργανο μόνο της σκέψης, αλλα κυρίως της γνώσης, σαν ποίηση ή τέχνη που αποτελεί ένα αναντικατάστατο πεδίο για την εμπειρία του «ΕΙΝΑΙ» απ τον ίδιο τον άνθρωπο, την ιστορία της χώρας, του τόπου και του ιδίου.
Για αυτό και στον αυριανό ερευνητή, θα προβάλει για μια ακόμα φορά το αμείλικτο ερώτημα; Μέχρι σε ποιο βαθμό μπορεί κανείς-και ειδικά η πολιτεία-το «μάθημα της ιστορίας»-την ζωντανή πραγματικότητα να την αλλοιώνει, να τη διαστρέφει και να την παραποιεί-και να παραμείνει προσηλωμένος στο προσωπικό του ιδεολόγημα; Ένα ιδεολόγημα που εκφράζει τα δικά του και μόνο καλά κατοχυρωμένα συμφέροντα εις βάρος ενός ολόκληρου λαού και χώρας;
Βέβαια, οι νέες γενιές δεν έχουν τα βιώματα που η γενιά της ΕΠΟΝ είχε σε ηρωϊκούς αγώνες και μετά στα αποτελέσματα των κάθε είδους διωγμών που βίωσε. Αυτή η ζωντανή επαφή και η συμμετοχή στον αγώνα μας εδραίωσε την πεποίθηση οτι η ιστορία, ανέκαθεν ηταν και εξακολουθεί να είναι η κρίσιμη αρένα, όπου διεξάγεται η μάχη για επαναστατικές απαντήσεις στα προβλήματα και τα αδιέξοδα του καιρού μας. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγω η άρχουσα τάξη έχει καταχωνιάσει και ενταφιάσει ακόμα τόσο το πραγματικό εικασι ένα (21), αλλα τόσο και την Αντίσταση του 1941-44. Μα ούτε και τον εμφύλιο τολμά να τον αξιολογήσει, έστω και ταξικά ακόμα. Και πως θα ηταν δυνατόν να αξιολογήσει αυτόν τον παρά τεταμένο εμφύλιο, που το πολιτικό και πολιτιστικό τοπίο

αυτής της σκληρής πραγματικότητας σε πολλά σημεία της χώρας και ειδικά στην ύπαιθρο μόλις τώρα άρχισε να τελειώνει…Και πριν τελειώσει κατά διαστήματα ανακόπτετε;
Η ζωή της ΕΠΟΝ και το έργο της συγκλίνουν και συνυφαίνονται σε μια ενιαία πράξη που συντελείτε σε ορισμένο χρόνο και κλείνει μέσα του όλα τα σημάδια μιας ολόκληρης κρίσιμης εποχής. Η εποχή αυτή ηταν η πυρακτωμένη εποχή της Αντίστασης, των πικρών αγώνων και διωγμών που ακολούθησαν. Ηταν εποχή που τα πράγματα έπαιρναν τρομακτικές και απρόσμενες διαστάσεις, όπου η ένταση ανέβαινε μέχρι το ακρότατο όριο την ανθρώπινης αντοχής. Ομως αν στα είκοσι (15-20) δεν πετάς στα πενήντα (50) θα σέρνεσαι. Και η γενιά της Αντίστασης μέσα από την ΕΠΟΝ: πέταξε και πέταξε ψηλά πολλές από τις πτυχές της ζωής που κρατούσαν δαίσμιες με τις διάφορες αγγιλώσεις, τις δισεδαιμονίες και τα ταμπού τις προ κατοχικές γενιές.
Στο Νομό μας η Αντίσταση με διάφορες μορφές και εκδηλώσεις, αρχίζει απ τις πρώτες ακόμα μέρες της κατοχής. Κάτι αντίστοιχο συναίβει σε όλη την Ελλάδα. Πρώτα με τη γενική δυσαρέσκεια και τη δυσφορία. Επειτα με την άρνηση να συμορφωθεί με τα όσα πρέσβευαν και απαιτούσαν οι Γερμανοί. Με την αγανάκτηση, την αντίδραση και την απόρριψη φτάσαμε στον Ιούλη του 1941, που με πρωτοβουλία των βεροιωτών κομμουνιστών συγκροτείται η πρώτη εφταμελής (7) οργανωική Επιτροπή αγώνα, δύο σχεδόν μήνες πριν απ την ίδρυση του ΕΑΜ. Αμέσως μετά την ιδρυτική διακήρυξη του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου (ΕΑΜ), συγκροτήθηκε η Περιφερειακή Επιτροπή ΕΑΜ της Επαρχίας Ημαθίας και στα μέσα του Αυγούστου συγκροτήθηκε η Εθνική Αλληλεγγύη (ΕΑ) και σε συνέχεια η πρώτη πενταμελής (5) Επιτροπή ΕΑΜ-ΝΕΩΝ, που αποτέλεσε αργότερα το πρόπλασμα της ΕΠΟΝ.
Η Ε.Α με το πέρασμα του χρόνου, χωρίς να χάσει την αρχική της αποστολή που ηταν η κάθε είδους βοήθεια και συμπαράσταση προς τους φτωχούς και αδυνάτους, και ειδικά να καλύψει τις πολλαπλές ανάγκες των στρατιωτών και αναπήρων που έφτασαν κουτσά-κούτσα υποχορώντας μέχρι την Μακεδονία, μετεξελίχθηκε με τον καιρό σε επιμελητεία του αντάρτη.
Η κατοχή της Βέροιας άρχισε στις 11 Απριλίου 1941, στις (5) πέντε το απόγευμα. Οι Γερμανοί κατακτητές στη Βέροια μπήκαν απ τη βόρεια είσοδο της πόλης. Από τον παλιό Φόρο. Πριν από αρκετή ώρα, πολλά σμήνη αεροπλάνων πετούσαν πάνω απ την πόλη. Και στις πέντε η ώρα μπήκαν οι πρώτοι μοτοσυκλετιστές και σε συνέχεια τα ελαφρά και αργότερα τα βαρειά τάκνς. Τα πρώτα σταμάτησαν στην Πλατεία Αγίου Αντωνίου και τα βαριά στην Πλατεία Ωρολογίου.
Πριν όμως σβήσουν τις μηχανές και ατήσουν το Αγιο της Χώμα οι δολοφόνοι Χιτλερικοί οι πρώτες τουφικές από στους Αλβανομάχους που δεν κατάθεσαν τα όπλα, όπως πρόβλεπε η διαταγή των επίορκων στρατηγών, ακούστηκαν στα περήφανα βουνά του Βερμίο.
Τους Γερμανούς κατακτητές υποδέχθηκαν εθιμοτυπικά οι τότε αρχές της Πόλης. Ο κ Κασιμάτης Επαρχος, ο Δήμαρχος κ Δόδης Γέώργιος και ο Μητροπολίτης Πολύκαρπος. Σύμφωνα με τη διοικητική δομή της κατοχικής Ελλάδας, στην Ημαθία διατηρήθηκε οχι μόνο η Επαρχιακή δομή αλλα παρέμεινε και Επάρχος ο ίδιος Επαρχος. Την επόμενη της κατοχής όλος ο παραγωγικός ιστός της Επαρχίας μπήκε κάτω απ τις διαταγές του Γ Ράϊχ. Αρχισαν οι κατασχέσεις σπιτιών, και των μέσων μεταφοράς. Κατασχέθηκαν σπίτια, τρόφιμα, μηχανήματα κλπ και σε συνέχεια οργάνωσαν μια ειδική μονάδα καταναγκαστικής εργασίας.
Με την καταναγκαστική εργασία αποκαταστούσαν τις ζημιές, στο οδικό, στο σιδηροδρομικό δίκτυο και διάφορες στρατιωτικού χαρακτήρα εγκαταστάσεις, που ανατίναξαν οι Αγγλο-αυστραλοί, προκειμένου να έχουν άνεση χρόνου στην υποχώρηση για να μην τα έχουν έτοιμα για χρήση οι Γερμανοί την επόμενη μέρα.
Ολες αυτές τις ζημιές, έστω και πρόχειρα τις αποκαταστάθηκαν με την καταναγκαστική εργασία. Μάλιστα τις πρώτες μέρες έπρεπε να έχει μαζί σου φτυάρι, κασμά ή σκεπάρι ό επιστρατευμένος. Εφευγες το πρωϊ από το σπίτι για μια συγκεκριμένη δουλειά και δεν ήξερες αν θα γυρίσεις. Σε άρπαζαν από το δρόμο. Υπήρχαν περιπτώσεις που Βεροιώτες βρέθηκαν σε καταναγκαστική εργασία για μήνες σε διάφορα σημεία του Νομού Θεσσαλονίκης κλπ. Αυτοί οι κάθε είδους βιασμοί και αρπαγές προκάλεσαν όπως ηταν φυσικό αντιδράσεις προσωπικές, τοπικά και γενικά.

Οι αντιδράσεις αυτές ανησυχούν του Γερμανούς και σε λίγο έχουμε την πρώτη διαταγή του στρατάρχη Βάλτερ Μπράουχιτσ αρχηγού του στρατού ξηράς που ανακοινώνει οτι και η Ελλάδα υπάγεται στο «ποινικό γερμανικό δίκαιο». Συγκεκριμένα αναφέρει: «...Αρθ 1ον δυσανάγνωστο.
Αρθ 2ον Οποιος σε κατεχόμενο έδαφος επιχειρεί να διαπράξει βιαιότητες ή πράξεις δολιοφθοράς οποιουδήποτε είδους κατά της γερμανικής Βέρμάχτ, κατά των μελών της ή των εγκαταστασεών της, τιμωρείται με θάνατο.
Αρθ 3ον Οποιος σταματά τη δουλειά με πρόθεση να βλάψει τα συμφέροντα της γερμανικής κατοχής, όποιος κάνει Λόκ Αουτ σε εργαζομένους ή όποιος καλεί άλλους να σταματήσουν τη δουλειά ή να κάνουν Λόκ Αουτ τιμωρείται.
Αρθ 4ον Ομαδική συγκέντρωση ή εκτύπωση και διανομή προκηρύξεων ή διοργάνωση δημοσίων συγκεντρώσεων και διαδηλώσεων όπως και η συμμετοχή σ αυτές απαγορεύονται και τιμωρούνται.
Αρθ 6ον Αντιγερμανικές εκδηλώσεις παντός είδους, ιδιαίτερα κακόβουλες και προσβλητικές εκφράσεις απαγορεύονται και τιμωρούνται...»
Η ατμόσφαιρα που επικράτησε από την παρουσία του κατακτητή ηταν παγερή. Εξαίρεση αποτέλεσε ένα μικρό, ελάχιστο κομμάτι απ τις χιλιάδες Δίγλωσσους Ελληνες-Βλάχους που κατοικούν στη Βέροια, τους υποδέχθηκαν και μερικές μέρες αργότερα οργάνωσαν γιορτή στο Εστιατοριο ΑΛΤ και ύψωσαν όπως πρόβλεπε η Γερμανική «διαταγή» δίπλα στη ελληνική σημαία τη Γερμανική και τη Ρουμανική. Βέβαια, και σε αυτήν την ενέργεια γι' αυτούς που πρωτοστάτησαν είχε μια συμβολική σημασία η τοποθέτηση της γερμανικής σημαίας δίπλα στη ελληνική. Και ο συμβολισμός συνίσταται στο γεγονός οτι οι Γερμανοί, είχαν θέση σαν απαράβατο όρο, η ελληνική σημαία να τοποθετείται δίπλα στη γερμανική και οχι η γερμανική δίπλα στην ελληνική.
Για την ιστορία: Ας σημειωθεί οτι ο Ματεξάς, εκτός του οτι απαγόρευσε στους δίγλωσσους να μιλούν και τη δεύτερη γλώσσα που και αυτήν θεωρείται Μητρική τους γλώσσα, είχε απ το 1936 και μετά εξόρισε πολλούς δίγλωσσους με το αιτιολογικό οτι έκαναν ρουμανική προπαγάνδα. Με εξαίρεση αυτούς τους ελάχιστους, όλοι οι άλλοι δίγλωσσοι, οχι μόνο συμμετείχαν στην Αντίσταση. Ηταν απ τους βασικούς στηλοβάτες με την κτηνοτροφία, τα ζώα μεταφοράς και την οικονομική τους ευρωστία : Τροφοδότησαν, στέγασαν, περιέλθαψαν και διακίνησαν και με την συλλογή όπλων εφοδίασαν και συμμετείχαν στις πρώτες αντάρτικες ομάδες και σαν σύνδεσμοι εκτελούσαν τις πιο δύσκολες και εμπιστευτικές διαταγές και διασυνδέσεις ατόμων και ομάδων. Επειδή οι Βλάχοι ηταν γνώστες της γεωγραφίας και τη διαμόρφωση των ορεινών όγκων, ένα μεγάλο μέρος χρησιμοποιήθηκε σαν σύνδεσμοι-αγγελιοφόροι.
Ας σημειωθεί οτι λόγω της επαγγελματικής απασχόληση τους με την κτηνοτροφία και τις μεταφορές η σχέση των Βλάχων με την Αντίσταση ηταν πολύ πιο άμεση σε σχέση με τα αλλα επαγγέλματα. Αυτή ακριβώς η καθημερινή άμεση σχέση οδήγησε στη σκέψη οι δίγλωσσοι Βλάχοι να αποτελέσουν ξεχωριστή οργανωτική κομματική Αχτίδα.
Η αναφορά στη λέξη σύνδεσμος ύστερα από τόσα χρόνια μου θύμισε τις γέφυρες που συνδέουν τις δυο όχθες ενός οποιουδήποτε ποταμού. Οι Αγγλοι φεύγωντας απ την Ελλάδα προκειμένου να καθυστερήσουν την προέλαση των Γερμανών και να φύγουν χωρίς απώλειες κατάστρεψαν τουλάχιστο στο Νομό μας όλες τις γέφυρες. Οι Γερμανοί με την επιστρατευμένη καταναγκαστική προσωπική εργασία τις αποκατάστησαν προσβάσιμες. Οταν όμως άρχισε να αναπτύσσεται η Αντίσταση έκαναν φυλάκια και τοποθέτησαν σκοπιές. Ο Νομός μας εκτός από το Βόδα-66 και τον Λουδία έχει τον Αλιάμονα που χωρίζει το Βέρμιο απ τα Πιέρια και τον Αξιό που χωρίζει το Βέρμιο απ το Καϊμάκ Τσαλάν, δυο απαραίτητες προσβάσεις για τον συντονισμό της δράσης των μονάδων και η επικοινωνία γινόταν μέσω των συνδέσμων.
Μια λοιπόν, που τις γέφυρες τις φύλαγαν οι Γερμανοί, η Αντίσταση στον μεν Αλιάκμονα έκανε ένα «Σάλι-μια ξύλινη πλατφόρμα» στη Λευκόπετρα και συνέδεσε το Βέρμιο με τα Πιέρια και στον Αξιό ειδικά για τους συνδέσμους στο χωριό Αγιος Πέτρος είχαν εξασκήσει δυο βουβάλια. Ο σύνδεσμος ακολουθούσε το βουβάλι και μόλις έφτανε στα βαθιά έπιανε την ουρά του βουβαλιού και αυτό κολυμπώντας τον περνούσε απέναντι

Ο σύνδεσμος είναι ο Ιμάντας που μεταφέρει τις οδηγίες απ τα ανώτερα κλιμάκια προς τα κατώτερα και αντίστροφα. Ειναι αυτός που πρέπει να διατηρήσει ζωντανή την επικοινωνία τόσο ανάμεσα στις πολιτικές οργανώσεις, άλλο τόσο και στα ένοπλα τμήματα και κυρίως με αυτά. Μέσα από μπλόκα, τις γραμμές του εχθρού και τα μετώπισθεν του και κυρίως κατά τη διάρκεια της μάχης να μεταφέρει προφορικές εκθέσεις ή μικροσκοπικά σημειώματα-οδηγίες καθώς και τις εκθέσεις για την εφαρμογή τους. Για τις αντίστοιχες κινητοποιήσεις, τα ποσοτικά και ποιοτικά στοιχεία για την πορεία της μάχης τα λεγόμενα «οργανωτικά αποκρύσταλώματα» για την περαιτέρω δράση.

Και στα μπλόκα που στο Νομό Ημαθίας έχουν γίνει πολλά στη Βέροια, Νάουσα, Αλεξάνδρεια και σε πολλά χωριά, συνοικίες και μαχαλάδες ακόμα, οι σύνδεσμοι ηταν αυτοί που με κίνδυνο της ζωής τους, έσωσαν πολλούς συναγωνιστές και απλούς ανθρώπους από βέβαιο θάνατο ή την ομηρία και όταν ακόμα είχαν συλληφθεί ή και μεταφέρονταν για το στρατόπεδο η και την εκτέλεση ακόμα, όπως η απελευθέρωση του κεντρικού ομιλητή Παντελή Βασιλιάδη, ράφτη απ τη Βέροια, που συνελλήφθει απ τους Γερμανούς στην πάνδημη συγκέντρωση στην πλατεία Αγίου Αντωνίου στις 5/3/44, στη Βέροια. Μόλις η Ν.Επιτροπή ή κάποια τοπική οργάνωση πάρει μέσω του συνδέσμου την πληροφορία, οτι θα γίνει μπλόκο στο τάδε μέρος και την δείνα ώρα η κάθε οργάνωση το πρώτο πράγμα που έκανε ηταν να καλέσει τους συνδέσμους να ειδοποιήσουν τους παράνομους στο Μαχαλά ή την περιοχή που μένουν, οτι θα γίνει μπλόκο για να πάρουν τα μέτρα τους ή οι ίδιοι οι σύνδεσμοι τους μετακινούν σε άλλη περιοχή και το δεύτερον, ηταν να προσδιορίσει ποια απ τα στελέχη θα πάνε εθελοντικά στο μπλόκο να πρωτοστατήσουν στην πορεία και την εξέλιξη στο μπλόκο, έτσι ώστε το κόστος σε συλλήψεις ή όποιες άλλες συνέπειες να είναι όσο το δυνατόν μικρότερες απ τις προβλεπόμενες. Κάτι αντίστοιχο ή παρόμοιο γίνονταν σε όλη την Ελλάδα, αφού οι Γερμανοί τον ίδιο επιδιωκόμενο σκοπό είχαν.

Στο χώρο της Βόρειας Ελλάδας σε όλη τη διάρκεια της Μεταξικά δικτατορίας λειτουργούσε το Γραφείο Μακεδονίας-Θράκης που καθοδηγούσε την αντιδικτατορική δράση. Βέβαια οι οργανώσεις του ΚΚΕ και της ΟΚΝΕ στη διάρκεια της δικτατορίας δέχτηκαν πολλά και αλλέπάλληλα χτυπήματα χωρίς όμως να διαλύθούν τελείως. Ολο και κάποια μαγιά έμεινε να συνεχίσει τον υποτυπώδη έστω αντιδικτατορικό αγώνα και την παρουσία τους οργάνωση του αγώνα..

Μετά την κατοχή το Δεκέμβρη του 1942 πραγματοποιείται η Πανελλαδική Συνδιάσκεψη του ΚΚΕ και το Νοέμβρη του 1943 η Α! Περιφερειακή Συνδιάσκεψη του ΚΚΕ Ημαθίας. Η Συνδιάσκεψη αυτή έγινε στο Χωριό Κλειδί της Ημαθίας. Το Νοέμβρη του 1943 η Β! Συνδιάσκεψη Μακεδονίας-Θράκης στο χωριό Δάσκιο και τον Οκτώβρη 44 στο χωριό Ελλαφίνα πραγματοποιείται Παμακεδονικό Συνέδριο του ΕΑΜ.

Η πρώτη σύσκεψη χωρίς να παρθούν αποφάσεις συγκεκριμένες στην Ημαθία, έγινε την ίδια μέρα που οι «άρχοντες της χώρας» την εγκατάλειψαν απ τους τραυματίες του αλβανικού την ημέρα που οι «άρχοντες» γύρισαν την πλάτη στο λαό και τη χώρα βρίσκονταν με αναρρωτική άδεια και από στελέχη του ΚΚΕ, που ηταν σε παρανομία αλλά σε στενή επαφή και συνεργασία με το συνδικαλιστικό κίνημα και τα προβλήματα του λαού γενικά και της Νάουσας ειδικά που ήταν η πιο βιομηχανική Πόλη όχι μόνο στη Μακεδονία . Η Νάουσα, την εποχή εκείνη ηταν η ποιο βιομηχανοποιημένη πόλη της Ελλάδας. Είχε μεγάλο εργατικό δυναμικό γι' αυτό και καθοδηγούνταν πάντα απευθείας από ένα ή και δυο μέλη της Κ.Ε του ΚΚΕ. Στο μεταξύ άρχισαν να καταφτάνουν και οι δραπέτες εξόριστοι και φυλακισμένοι του Νομού που είχε εξορίσει και φυλακίσει χωρίς δίκη ο Μεταξάς. Οι επαφές έκτοτε ηταν σχεδόν σε καθημερινή βάση και οι συσκέψεις η μια διαδέχονταν την άλλη.

Οι μεμονωμένες τριάδες πολλά πλασιάζονταν, συγχωνεύονταν και στα τέλη του Ιούλη με αρχές Αυγούστου 1941, δύο σχεδόν μήνες πριν την ίδρυση του ΕΑΜ, συγκροτείται η πρώτη 7μελής επιτροπή στη Βέροια και λίγο αργότερα στην Νάουσα και σε συνέχεια συγκροτήθηκε η περιφερειακή επιτροπή του ΕΑΜ Ημαθίας. Τα ονόματα των αγωνιστών που πρωτοστατούσαν και συμμετείχαν στις επιτροπές στη διάθεση οσων θελήσουν να τα γνωρίσουν. Οπως και τα ονόματα των σκοτωμένων ανταρτών στην μάχη με τους Πουλικούς στο ΣΤ! Δημοτικό Σχολείο Βεροίας.

Ο Νομός Ημαθίας για τους κατακτητές είχε τεράστια στρατηγική και οικονομική σημασία. Απ το Νομό μας περνούν οι μοναδικές σιδηροδρομικές, μα και οδικές αρτηρίες, με τις οποίες εφοδιάζονταν η Νότια Ελλάδα και το μέτωπο του Ρόμελ στην Αφρική. Στη Σημερινή Αλεξάνδρεια (τότε Γιδά), κατασκευάζεται και λειτουργεί μεγάλο αεροδρόμιο. Ο τεράστιος κόμπος είναι πηγή ανεφοδιασμού με σιτηρά και δημητριακά. Γι' αυτό και τα μέτρα ήταν αντίστοιχα αυστηρά.
Επρεπε πάση θυσία ο λαός να μην θέσει σε κίνδυνο την επικοινωνία με το Βερολίνο και ο πλούτος αυτός να περάσει ανενόχλητα στα χέρια τους. Επειτα από εδώ περνούσαν για τη Γερμανία και τα τρένα αγκομαχώντας φορτωμένα με τα κλοπημέα. Σαν αντίδραση στην πολιτική και στρατιωτική δράση του λαού της Ημαθίας οργανώνουν την ΠΑΟ, προσπαθούν να στρατολογήσουν καραμπινιέρους, σε συνεργασία με τους Κούϊσλίγκς . Εξοπλίζει με τη βία τα χωριά της υπαίθρου, μεταφέρουν τους οπλισμένους απ τα χωριά του Βοϊου στο κεφαλοχώρι Κρύα Βρύση και ασκούν αφόρητη τρομοκρατία προκειμένου να καθυποτάξουν τον Ημαθιώτικο λαό.
Η συγκρότηση των ΕΑΜικών οργανώσεων στο Νομό, άρχισε απ τον Ιούνιο του 1941, πήρε σχήμα και μορφή στις αρχές του 1942 εδραιώνει τη δράση του με το πρώτο Παμακεδονικό Συνέδριο του ΕΑΜ στη Λαφίνα Πιερίας και ολοκληρώθηκε στο τέλος του 1943 με ορόσημο το δεύτερο Πανμακεδονικό Συνέδριο στη Σκοτέρνα Πιερίας. Τη συνδιάσκεψη της ΕΠΟΝ Μακεδονίας στις 30/10/43, στο χωρίο Καταφί Πιερίας και στο χωριό Κουστούφλιανη στις 25/11/3 γίνεται η συνδιάσκεψη Νομού Ημαθίας και μια ακόμα ΕΠΟΝίτικη στον Κοπανό και τη Φυτειά Ημαθίας.
Στα συνέδρια αυτή πήραν μέρος αντιπρώσωποι όλων των πόλεων και χωριών της Μακεδονίας και πολλές εκατοντάδες λαού. Περιεχόμενο των Συνεδρίων και των Συνδιασκέψεων αυτών ηταν ο καλύτερος, αποτελεσματικότερος και προσεκτικότερος σχεδιασμός και συνδυασμός του αγώνα.
Ο αγώνας στο Νομό Ημαθίας, μετά την ίδρυση του ΕΑΜ καθοδηγείται απ την Περιφερειακή Επιτροπή (Π.Ε) του ΕΑΜ. Στη Βέροια και τη Νάουσα συγκροτούνται επιτροπές πόλης και η ύπαιθρος έχει χωριστεί σε τομείς και Τομεακές Επιτροπες(Τ.Ε), με έδρα τα κεφαλοχώρια. Η σύνθεση αυτών των επιτροπών αποτελούνται εκτός απ το Γραμματέα, τον υπεύθυνος της διαφώτισης και του τύπου και υποχρεωτικά και εκπρόσωποι του εφεδρικού ΕΛΑΣ, της ΕΠΟΝ και της Επιμελητείας του αντάρτη (Ε,Τ.Α). Οι αποφάσεις παίρνονται δημοκρατικά και εκτελούνται υποχρεωτικά. Η δράση των οργανώσεων είναι παράνομη γι' τό και παίρνονται αυστηρά μέτρα ασφαλείας για να μην υπάρξουν απώλειες. Οι υπεύθυνοι έχουν ψευδώνυμα και πλαστές ταυτότητες.
Παράλληλα με το στήσιμο πολιτικών ΕΑΜικών οργανώσεων, συγκροτούνταν και οι πρώτες ένοπλες ομάδες, που υπήρξαν οι πρώτοι πυρήνες του Βερμίου πριν ακόμα δημιουργηθεί ο ΕΛΑΣ. Οι ομάδες που θα αποτελούσαν το πρόπλασμα-προζύμι του θρυλικού ΕΛΑΣ. Μερικοί που συμμετείχαν στις ομάδες αυτές ηταν μαχητές του αλβανικού πολέμου που δεν παρέδωσαν τα όπλα. Αυτοί αφού αντάλλαξαν χαιρετισμό με τις οικογένειές τους την επόμενη έφυγαν για το Βέρμιο. Και τα ονόματα αυτών στη διάθεση. Μέχρι την ίδρυση του ΕΛΑΣ και του ΕΛΑΝ η προσπάθεια περιορίστηκε στη δημιουργία πολιτικών οργανώσεων και το στήσιμο μηχανισμών, την κατανομή ρόλων και ευθυνών κατά τομείς :
Οργανωτικό σχήμα, διαφώτισης, αλληλεγγύης, περιφρούρησης κλπ. Το στήσιμο συνεργείων για την αναγραφή συνθημάτων, διαφωτιστικού υλικού και διανομής, την οργάνωση δικτύου συνδέσμων και τη συλλογή πληροφοριών, οπλισμού και στρατιωτικών εξαρτημάτων: στολές, χλαίνες, χάρτες, κιάλια, ξίφη κλπ. Παραστάσεις προς τις αρχές κατοχής, διαμαρτυρίες για τις υποχρεωτικές αγκαρίες τις επιτάξεις, τις αυθαίρετες αρπαγές, ώρες κυκλοφορίας και για τις συλλήψεις που στο μεταξύ είχαν αρχίσει να πληθαίνουν.
Η δράση ηταν επόμενο οτι θα προκαλούσε αντίδραση. Και πράγματι η πρώτη αντίδραση των Γερμανών, εκτός του οτι και η Ελλάδα υπάγεται πλέον στο γερμανικό ποινικό δίκαιο, ηταν η ομαδική εκτέλεση των 25 πατριωτών στις 29/6/1943 λίγους μήνες μετά την ίδρυση του ΕΛΑΣ στη Νάουσα, προκειμένου να περιορίσουν τη δράση του πολιτικού και κυρίως του ένοπλου αγώνα. Μα και να δώσει ένα δείγμα γραφής για το πως θα αντιμετώπιζαν στο μέλλον την Εθνική Αντίσταση. Και όταν αργότερα άρχισαν οι ομαδικές διαμαρτυρίες, οι διεκδικήσεις, οι μεμονωμένες και κατά κλάδο απεργίες, οι γενικές απεργίες, τα συλλαλητήρια και οι μαχητικές εκδηλώσεις κατά της

καθόδου των Βουλγάρων στη Θεσσαλονίκη και της Επιστράτευσης, τα καθημερινά σαμποτάζ, οι ενέδρες και οι πολύνεκρες μάχες, άρχισαν τα μπλόκα, εντάθηκαν οι συλλήψεις και τα βασανιστήρια.
Και όταν ζήτησαν εργάτες για τα πολεμικά εργοστάσια της Γερμανίας με το σύνθημα : «ούτε ενας Ελληνας δεν πρέπει να δεχθεί να πάει να παράγει όπλα, που με αυτά θα σκοτώνουν Ελληνες και συμμάχους», άρχισαν οι συλλήψεις «εργατών» και ομήρων και οι εκτελέσεις για αντίποινα όπως αυτές των Βεροιωτών αγωνιστών απ το στρατόπεδο του Παύλου Μελά στη Θεσσαλονίκη και λίγες μέρες αργότερα ενα πρωϊνό εκτέλεσαν 100 και πλέον. Ανάμεσά τους και αρκετοί Ημαθιώτες.
Μπλόκα στην Ημαθία έγιναν πολλά. Κάθε πρωϊ στη Βέροια και τη Νάουσα ή σε κάποια περιοχή, συνοικία ή μαχαλά ηταν μπλοκαρισμένος και το: (axton-axton) προσοχή-προσοχή, ακολουθούσε μικρή παύση και σε συνέχεια «θα γίνει έρευνα και όσοι βρεθούν στα σπίτια θα σκοτωθούν επί τόπου», λέξεις που τρυπούσαν τα αυτιά, ράγιζε τις καρδιές και κορύφωνε την αγωνία για το κόστος σε συλλήψεις με αποκορύφωμα τα δυο μεγάλα, που περιελάμβαναν όλόκληρη την πόλη και ειδικά αυτό την άνοιξη του 1944, με σημείο συγκέντρωσης όλων των αντρών και παιδιών στους στρατώνες και το γήπεδο στη Νάουσα.
Συλλατήρια κατά της επιστράτευσης, την κάθοδο των Βουλγάρων στη Θεσσαλονίκη και αντίστοιχα μπλόκα στην (Γιδά) Αλεξάνδρεια. Η πόλη αυτή και τα χωριά που ηταν κατά μήκος της σιδηροδρομικής γραμμής, εκτός που συμμετείχαν στις γενικές κινητοποιήσεις, είχαν και ένα δικό τους ξεχωριστό πρόβλημα που τους πονούσε. Ενα πρόβλημα που πονούσε πολύ και πολλούς.
Οταν οι Γερμανοί, άρχισαν να μην νοιώθουν ασφαλή την μετακίνησή τους χρησιμοποίησαν την δολοφόνο ΚΛΟΥΒΑ και αφού αυτή δεν απέδωσε τα αναμενόμενα αποτελέσματα να περιοριστούν οι ενέδρες, υποχρέωσαν τους ιδιοκτήτες των χωραφιών που τα χωράφια τους βρίσκονταν σε ακτίνα 500 μέτρων κατά μήκος της σιδηροδρομικής γραμμής και απ τις δυο πλευρές να μην τα καλλιεργήσουν και να κόψουν τα δέντρα, για να έχουν ορατότητα για τις τυχόν ενέδρες. Οι Γερμανοί στο συλλαλητήριο αυτό συνέλαβαν 500 και πλέον άτομα τα οποία μετέφεραν στο στρατόπεδο Παύλου Μελά. Πολλοί απ τους συλληφθέντες εκτελέστηκαν παρά τις διαμαρτυρίες για την διάσωσή τους και αρκετοί στάλθηκαν όμηροι στη Γερμανία.
Κάθε μπλόκο είχε τις γενικές και τις δικές του τοπικές ιδιομορφίες. Αυτό το Πάνδημο της Βεροίας όμως είχε και μια ξεχωριστή ιδιομορφία. Πριν ακόμα ολοκληρωθεί η συγκέντρωση μέσω των καταδοτών, έγιναν οι πρώτες συλλήψεις. Τους συλληφθέντες του πήγαν στο χώρο του στρατώνα και αφού τους έκαναν λιώμα στο ξύλο και με απειλές για επιτόπου εκτέλεση τους πήγαν στο χώρο του μπλόκου. Εκεί κρατώντας τους απ τις μασχάλες όρθιους υποχρέωσαν τον κόσμο να περνά ένας ένας απ μπροστά τους και απειλώντας τους, τους υποχρέωναν να δείχνουν ποιούς είχαν συνεργάτες, για ποιους άκουσαν οτι συμμετείχαν σε κάποια Αντιστασιακή οργάνωση και ποιούς αυτοί θεωρούσαν ύποπτους. Μια κίνηση του χεριού ή του κεφαλιού ηταν αρκετή να συλληφθεί ο υποτιθέμενος Αντιστασιακός-κομμουνιστής. Να βασανιστεί και να οδηγηθεί στο στρατόπεδο Παύλου Μελά στη Θεσσαλονίκη και από εκεί στρατοδικείο η όμηρος στη Γερμανία.
Το Μπλόκο αυτό εκτός απ τις συλλήψεις είχε και έναν άλλο στόχο. Στη Βέροια ζούνε χιλιάδες δίγλωσσοι Ελληνες-Βλάχοι. Οι Κούϊσλίγκς ήθελαν χέρια να κρατούν όπλα και ο Ραποτίκας σαν εκπρόσωπος του «Πρίγκιπα Διαμαντή», που ήθελε Αμέτη Μουχαμέτη να αναστήσει το «Πριγκιπάτο της Πίνδου», ήθελε σε συνεργασία με τους Γερμανούς να επιστρατεύση-ντύσει Καραμπινιέρους τα Βλαχόπαιδα της Βεροίας.
Στο μπλόκο υπεύθυνο στέλεχος για τους δίγλωσσους Ελληνες ηταν ο Γεώργιος Ζαρκάδας Ράφτης στο επάγγελμα. Φαίνεται πως όταν μπήκε στο Μπλόκο κάποιος καταδότης τον είδε και το έκανε γνωστό στους Γερμανούς. Ο Ζαρκάδας ηταν γνωστό κομμουνιστής και στέλεχος του ΕΑΜ. Από την ώρα λοιπόν που το έμαθαν αυτό οι Γερμανοί, με τα μεγάφωνα τον καλούσαν να παραδοθεί. Την ημέρα αυτήν για λόγους ασφαλείας η διμοιρία μας. είχε πιάσει θέσεις επάνω απ το πεδίο βολής του στατούς. Από τη θέση αυτή ακούγαμε πόλυ καθαρά τα μεγάφωνα που τον καλούσαν επίμονα να παραδοθεί ο Ζαρκάδας.

Ο Ζαρκάδας όμως δεν παρουσίαζονταν όπως το ζητούσαν οι Γερμανοί. Αυτός έχοντας υπόψη την πληροφορία για την επικείμενη επιστράτευση μέσω της επικοινωνίας των συνδέσμων παρακολουθούσε την πορεία του μπλόκου γενικά και της επιστράτευσης καραμπινιέρων ειδικά. Οταν διαπίστωσε οτι αν συνέχιζε να κρύβεται η πορεία της επιστράτευσης θα οδηγούνταν σε άσχημα αποτελέσματα και η επιστράτευση θα πετύχαινε, προκειμένου να αλλάξει αυτήν την εξέλιξη παρουσιάστηκε. Και πράγματι μετά την παράδοση τουη πορεία της επιστράτευσης άλλαξε. Βέβαια οχι με τα νούμερα που ήθελε ο Ραποτίκας.

Ο καθένας καταλαβαίνει τι μεσολάβησε μετά τη σύλληψή του. Αφού τον περιποιήθηκαν δεόντως, μαζί με τον Καθηγητή Κώστα Πλωμαρίτη, τον ταγματάρχη του μηχανικού και καπετάνιο του ΕΛΑΣ Βερμίου Περικλή Μεσημέρη, τον Δήμο Μαζαράκη, τον Μιλτιάδη Παλεστή και πολλούς άλλους μαζί τους εκτέλεσαν στις 6/6/ 1944. Τον ταγματάρχη Μεσημέρη πριν τον εκτελέσουν οι Γερμανοί τον διέταξαν να βγάλει το εθνόσημο του ΕΛΑΣ απ το Δίκοχό του. Σαν απάντηση ο Καπετάνιος του ΕΛΑΣ τους έδειξε το σημείο της καρδιάς του και σε συνέχεια είπε: «Πρώτα εδώ και μετά ... » Τα προβλήματα για να δημιουργηθεί, να λειτουργήσει και να δράση αποτελεσματικά το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, τοπικά και πανελλαδικά ηταν εκτός από πολλά και δύσκολα. Και γίνονταν δυσκολότερα γιατί το κάθε τι έπρεπε να γίνει κάτω απ το άγρυπνο μάτι του κατακτητή και των συνεργατών και κυρίως την στενή παρακολούθηση της πλειάδας των καταδοτών και των πολυάριθμων χαφιέδων. Και το δυσκολότερο απ όλα ηταν η οργάνωση των πιο πάνω συναντήσεων και Συνδιασκέψεων., που ήταν ήδη προγραμματιστεί

Οσο δύσκολα και αν ηταν στην οργάνωση οι Συνδιασκέψεις, όσο το κίνημα ανέβαινε τόσο πιο απαραίτητες γίνονταν οι Συνδιασκέψεις. Γιατί στις συναντήσεις αυτές οι αντιπρόσωποι των διαφόρων περιοχών αντάλλαζαν γνώμες, απόψεις και πείρα για την μέχρι τότε πορεία του αγώνα. Εκαναν κρίσεις και κριτική για τα θετικά και αρνητικά στον τρόπο που η κάθε περιοχή και οργάνωση έλυνε τα προβλήματα. Εκαναν προτάσεις και χάραζαν την παραπέρα πορεία του αγώνα τοπικά και σε πανελλαδική κλίμακα κλπ, κλπ.

Τα προβλήματα αυτά ηταν από τα δυσκολότερα γιατί έπρεπε να μετακινηθούν εκατοντάδες άνθρωποι απ τη μια περιοχή στην άλλη. Και οι εκπρόσωποι είχαν μαζί τους έγγραφα δράσεις βάση των οποίων θα έκαναν απολογισμό της δουλειάς και μετά τη λήξη των εργασιών θα έπαιρναν μαζί τους τα έγγραφα με τις νέες αποφάσεις που πήρε το Ακτίφ ή η Συνδιάσκεψη. Οι κίνδυνοι πολλοί και μεγάλοι. Παίζονταν κεφάλια. Το γεγονός αυτό οχι μόνο καθιστούσε αλλα και απαιτούσε η περιοχή ή η πόλη στην οποία θα συνέρχονταν ένα τέτοιο σώμα, οι οργανώσεις της περιοχής έπρεπε να λειτουργήσουν τόσο συντονισμένα και αρμονικά όπως οι δύκτες του Ωρολογίου. Επρεπε να εξασφαλιστούν καταλύματα διαμονής, διατροφή, ασφάλεια στην μετακίνηση των ιδίων των αντιπροσώπων και ένοπλη περιφρούρηση του χώρου που θα γίνει η συνάντηση.

Για να περιοριστούν οι κίνδυνοι εκτός απ τα αλλα οργανωτικά μέτρα για να γίνουν πιο εύκολες οι συναντήσεις αυτές. Συνήθως συνδυάζονταν με κάποια κοινωνική εκδήλωση. Διαδήλωση, διαμαρτυρία, ποδοσφαιρική συνάντηση κλπ. Την άνοιξη του 1944 προκειμένου να συντονιστούν οι πολεμικές προσπάθειες εν όψη των αλλεπάλληλων εκκαθαριστικών επιχειρήσεων που απ καιρό προετοίμαζαν οι Γερμανοί αλλά και για να εκτιμηθεί η μέχρι τότε πορεία του αγώνα έγινε στη Φυτειά Βεροίας η Μακεδονική συνδιάσκεψη. Οι εκπρόσωποι πολλοί και η κινητοποίηση γιγάντια. Οι οργανώσεις πολιτικές και ένοπλες, από πολλές μέρες πριν σε επιφυλακή. Προκειμένου να καλυφθεί κάπως αυτός ο οργασμός κινητοποίησης η Ν Επιτροπή οργάνωσε μια ποδοσφαιρική συνάντηση στο γήπεδο Βεροίας,

Ετσι ώστε να γίνει πιο εύκολη, η πρόσβαση των εκπροσώπων στην πόλη. Οι σύνδεσμοι και στις περιπτώσεις αυτές είχαν τον πρώτο ρόλο. ΟΙ Γερμανοί όμως απ ό,τι φάνηκε είχα κάποια πληροφορία γι' αυτή την συνάντηση. Λόγω της σοβαρότητας όμως της συνάντησης πάρθηκαν μέτρα και για ένοπλη ακόμα αντιμετώπιση για τυχόν εμπλοκή των Γερμανών. Και πράγματι ύστρα απ λίγο έκαναν την εμφάνιση ένοπλες γερμανικές δυνάμεις.

Όταν οι Γερμανού μπλόκαραν το γήπεδο και όταν άρχισαν να κάνουν έρευνα, τότε η ομάδα ασφαλείας απ το Νεκροταφείο απέναντι άνοιξε πυρ. Το γεγονός αυτό ανεπάντεχο για τους

Γερμανούς προκάλεσαν σύγχυση και μικροπανικό, γεγονός που έδωσε τη δυνατότητα όλοι οι εκπρόσωποι και οι δύνδεσμοι που συντόνιζαν τη συνάντηση να φύγουν απ το μπλόκο. Ο οπλισμός και πολλά απ τα έγγραφα που είχαν μαζί τους οι αντιπρόσωποι και άλλοι αγωνιστές επάνω τους να το παραλάβουν τα περισσότερα κορίτσια της ΕΠΟΝ χρησιμοποιώντας ακόμα και τα εσώρουχα προκειμένου να βγάλουν έξω απ το μπλόκο και όποιο άλλο ενοχοποιητικό για τους Γερμανούς στοιχείο υπήρχε.
Το ΟΧΙ του Μαζαράκη και χιλιάδων άλλων Μαζαράκιδων και Μεσιμέριδων, τότε και μετά στους βασανιστές. Το ΟΧΙ στην ταπείνωση και στην υποταγή, το ΟΧΙ στην άρνηση των ανθρώπινων αξιών και των ιδανικών τους ειναι φανερό και αποδεδειγμένο πως δεν το έλεγαν άνθρωποι τυχαίοι. Ανθρωποι απολίτικοι, αδιάφοροι, ανυποψίαστοι και άσχετοι προς τους εθνικούς, πολιτικούς και κοινωνικούς αγώνες του λαού μας.
Παρόμοια απάντηση μπορούσαν να δώσουν μονάχα φλογεροί πατριώτες και αφοσιωμένοι αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης. Οραματιστές και πρωταγωνιστές για μια Ελευθερη και Δημοκρατική Ελλάδα. Για ένα καινούριο κόσμο, μια νέα κοινωνία. Μονάχα αγωνιστές, που δεν πήρανε τη ζωή τους «λάθος», ιδεολόγοι, επαναστάτες που πετούσαν τη σκούφια τους από ενθουσιασμό για χάρη του αγώνα, και τα δίνανε όλα-και τη ζωή τους ακόμα-θα μπορούσαν να αντισταθούν περήφανα στη βία, να ελέγξουν το φόβο, να υποτάξουν τον πόνο και να νικήσουν. ΟΙ Νέοι ένιωθαν πως έπρεπε να αντιδράσουν πιο γρήγορα απ τους ρυθμούς της αλλαγής που έρχονταν, κάνοντας πράξη τα λόγια του μεγάλου μας Ποιητή Κ Παλαμά, στο ποίημα οι Πατέρες:
...Φτάνει μια ιδέα να σ το πει, μια ιδέα να σ το προστάξει, κορόνα ιδέα, ιδέα σπαθί, που θα ειν' πάνου απ' όλα»!
Αυτούς λοιπόν που με υποθήκη τη ζωή τους προκειμένου η Ελλάδα και οι Ελληνες να μείνουν όρθια και να απελευθερωθεί, πάνω από εκατό και πλέον χιλιάδες Ελληνες πατριώτες και δημοκράτες, αγωνιστές της λευτεριάς, της δημοκρατίας και της σοσιαλιστικής ιδέας πέρασαν, για αυτήν την αποκοτιά του από τα διάφορα κολαστήρια του «Νέου Παρθενώναν», όπως τον αποκαλούσαν οι φωστήρες της εθνικοφροσύνης. Και άλλες τόσες απ τα δεκάδες αλλα κάτεργα και κολαστήρια που ηταν σπαρμένα στην Ελλάδα του Γ! «Ελληνό-χριστιανικού πολιτισμού», που τον άρχισε η βασιλό-μεταξική δικτατορία και τον συνέχιζαν οι επιβήτορες της εξουσία. Στα κάτεργα και τα κολαστήρια προετοιμάζοντας έτσι το έδαφος να τον ολοκληρώσει η χούντα των συνταγματαρχών στο έμπα της άνοιξης του 1967.
Εκεί, λοιπόν, στα ανά την Ελλάδα κολαστήρια και ειδικά στο Μακρονήσι και τη Γυούρα, το Τρίκερι και το Βίδο στο πρόσωπο όλων εκείνων των αγωνιστών απ τη γενιά της Αντίστασης, που οραματίστηκαν και τόλμησαν...να σηκώσουνε τον ήλιο πάνω απ την Ελλάδα, έμελλε να σταυρωθεί η Λευτεριά, η Δημοκρατία, η Ανθρωπιά και η αξιοπρέπεια. Η ίδια η Ελλάδα και η δόξα της Εθνικής Αντίστασης.
Μια πρωτοφανής σε έκταση και αγριότητα επιχείρηση ταπείνωσης εξευτελισμού, υποταγής και εξόντωση της λεβεντιάς ενός ολόκληρου λαού, μπήκε σε εφαρμογή υπό την έμπνευση και εποπτεία των ξένων (Αγγλων Κολαντώνηδων και αργότερα του μπάρμπα Σάμ) και ντόπιων αναμορφωτών, λυσσασμένων εχθρών της δημοκρατίας και της ομαλής πολιτικής ζωής. Αλήθεια πώς να δικαιολογήσει κανείς αυτό, το ειδεχθές και ασυγχώρητο έγκλημα του μεταπολεμικού κατεστημένου. Ένα έγκλημα που συνίσταται οχι μόνο στην άκριτη αποδοχή και εκτέλεση αυτών που υπαγόρευαν οι Νέο κατακτητές, αλλά για να είναι αρεστοί πλειοδοτούσαν σε πράξεις βίας σε ατομικό και εθνικό επίπεδο. Αυτήν την υπέρβαση σε πράξεις βίας και εγκλημάτων ακόμη την είχαν διαπίστωση και οι Γερμανοί με τα «τάγματα ασφαλεία» και τους διάφορους συνεργαζόμενους εθνοϊσμούς.
Οι φιλόδοξοι στόχοι του εντεθνικού κατεστημένου, του εγκληματικού και φασιστικού εκείνου σχεδίου, δεν εξαντλούνταν βέβαια μόνο στο απλό-όπως θα νόμιζε κανείς και όπως πρόβλεπε η κυβερνητική προπαγάνδα-περιορισμό και την εξουδετέρωση της δράσης «υπόπτων και επικινδύνων» αντιπάλων του καθεστώτος, κατά την περίοδο του εμφυλίου πολέμου. Αλλα

αποσκοπούσε, στην με κάθε τρόπο ηθική και πολιτική τους εκμηδένιση, τον αποχρωματισμό, την υποταγή και τελικά στην αναβάπτιση τους στα νάματα της εθνικοφροσύνης.
Βέβαια, για την Μακρόνησο και από τη Μακρόνησο υπήρχε και η προηγούμενη πείρα, αφού η Μακρόνησο από τα τέλη της δεκαετίας του 1920 έως το 1963 που καταργήθηκε «φιλοξενήθηκαν» χιλιάδες εξόριστοι, αριστεροί, κομμουνιστές. Το ξερονήσι δέχθηκε τους πρώτους κατ' εφαρμογήν του «Ιδιωνύμου» του Ελευθερίου Βενιζέλου. Για την επίτευξη αυτών των στόχων, στα διάφορα κολαστήρια και ειδικά της Μακρονήσου, χρειάστηκε να επιστρατευθεί εκτός απ τη δική μας 4ο Αυγουστιανή και η Γκεσταμπίτικη κατοχική πείρα στα βασανιστήρια και το έγκλημα, αλλά και οι όποιες στεγνές και απάνθρωπες διεθνείς μεθόδους βασανισμών. Να χρησιμοποιηθούν όλα τα μέσα ψυχολογικού και σωματικού καταναγκασμού, ωμής βίας και πρωτόγνωρες μορφές λευκής, τρομοκρατίας. Και όλα αυτά στο όνομα μιας φασιστικής αντίληψης, που αποσκοπούσε στην αποδόμηση της προσωπικότητας του Ελληνα γενικά και του αγωνιστή ειδικά.
Η προβολή του «αναμορφωτικού» έργου που συντελούνταν στην Μακρόνησο, τις φυλακές, τις εξορίες και την χώρα γενικότερα αποτελούσε αντικείμενο μιας ιδιαίτερα εκτεταμένης και μεθοδικά οργανωμένης προπαγανδιστικής εκστρατείας, σε ολη τη χώρα. Μόνο κατά τη διάρκεια του 1947-50 γιατί μετά το 1950 σιώπησαν τα πάντα: η αναμόρφωση των πρώην κομμουνιστών, (λες και στη Μακρόνησο, τις φυλακές και τις εξορίες ηταν όλοι κομμουνιστές) η «ανάνηψή» τους παρουσιάζεται σαν ένα απ τα μεγαλύτερα επιτεύγματα της κυβέρνησης, του στρατού και της ελληνικής φυλής γενικότερα, συνιστά απόδειξη της ανθρωπιστικής μεταχείρισης των αντιπάλων και, ταυτόχρονα, ιδεολογικό όπλο στη μάχη κατά του κομμουνισμού.
Πολλά και ποικίλα ηταν τα εγκλήματα που διαπράχθηκαν από τη Βάρκιζα και μετά. Το μεγαλύτερο όμως ηταν αυτός ακριβώς ο αυθαίρετος χαρακτηρισμός του κάθε υπόπτου, συλλαμβανόμενου και υπόδικου με τον βαρύγδουπο τίτλο του «κομμουνιστή». Ο τίτλος αυτό περιείχε τη σύλληψη, τα βασανιστήρια, την εξορία και την παραπομπή στο στρατοδικείο. Στα στρατοδικεία ο τίτλος αυτός ηταν συνώνυμη με τον θάνατο, τα ισόβια και την εικοσαετή παραμονή στη φυλακή κράτηση, όπως συνέβει με πάρα πολλούς από εμάς. Μάλιστα η έδρα δεν έκανε ούτε καν τον κόπο να ρωτήσει τον κατηγορούμενο αν είναι κομμουνιστής. Αυθαίρετα τον προσφωνούσε κομμουνιστή. Η προσφώνηση και μόνο με τον τίτλο αυτό, που για πολλούς αποτελούσε τίτλος τιμής, σήμαινε οπωσδήποτε καταδίκη σε κάποια ποινή. Ποτέ όμως μετά την χρήση του τίτλου αυτού αθώωση.
Ηταν δε, τόση η ανευθυνότητα και η βιασύνη να τελειώσουν μια για πάντα με το ΕΑΜ, την Εθνική Αντίσταση και το ΚΚΕ,που δεν υστέρησαν σε κομπορημοσύνη.
Αλήθεια τι ακριβώς γνώριζαν οι διάφοροι υμνητές και κυρίως οι διανοούμενοι; Το ερώτημα μπαίνει είναι αν τα γραφόμενά τους στηρίζονταν στην προσωπική πείρα ή αγνοούσαν την πραγματικότητα και πίστευαν στην προπαγάνδα της οποίας έγιναν φορείς ή γνώριζαν πολύ καλά τι ακριβώς συνέβαινε στα διάφορα κολαστήρια και έλεγαν εν γνώση τους ψέματα.
Στα έξη περίπου χρόνια του τρομακρατικού οργίου, 1945-1950, χιλιάδες αγωνιστές του ΕΑΜ, του ΕΛΑΣ, της ΕΠΟΝ, κομμουνιστές, αριστεροί και προοδευτικοί πολίτες, άνδρες, γυναίκες και παιδιά, σύρθηκαν στα διάφορα κολαστήρια της χώρας. Πόνεσαν αφάνταστα, μάτωσαν στην ψυχή και στο σώμα υπερασπιζόμενοι, μέρα τη μέρα και ώρα την ώρα, αδιάλλακτα και ασυμβίβαστα τις ιδέες και τα οράματά τους, την τιμή και την αξιοπρέπειά τους, τις αγωνιστικές πατρογονικές υποθήκες και την αγωνιστική προσωπική τους ιστορία.
Μαρτύρησαν στα χέρια αδίστακτων εγκληματιών, αρνούμενοι να υποταχθούν και να προσκυνήσουν το καθεστώς της ξενόφρενης βίας, της αχαλύνωτης και ασύδοτης ξενοδουλείας. Αψευδείς μάρτυρες είναι τα Νοσοκομεία, τα Ψυχιατρεία και τα Νεκροταφεία.
Το βιβλίο το «Μήλο της Εριδος» κυκλοφόρησε για πρώτη φορά στη χώρα μας το 1948. Ο συγγραφέας του συνταγματάρχης Γουντχάους που ηταν στην Ελλάδα τα μεγαλύτερο διάστημα της κατοχής σαν υπαρχηγός και μετά αρχηγός της Βρετανικής Στρατιωτικής Αποστολής. Ηταν ένας απ τους κύριους φορείς, εκφραστές και ίσως διαμορφωτές της αγγλικής πολιτικής σε ό,τι είχε σχέση με την Εθνική Αντίσταση στην Ελλάδα. Ο κύριος Γουντχάους, λοιπόν, είναι αυτός που έδωσε εκείνη

την περίφημη εντολή στους Ελληνες και Βρετανούς πράκτορες οτι πρέπει να μη διστάσουν να καταδίνουν τα στελέχη της ΕΑΜικής Αντίστασης στους Γερμανούς.
Υλοποίηση αυτής της περίφημης εντολής-ιδέας ηταν η απαρχή της συγκρότησης σε οργανωτικό πλέον σχήμα των μηχανισμών κατάδοσης και χαφιεδισμού στην κατοχή και μετά απελευθερωτικά μετατράπηκαν σε κυνηγούς κεφαλών.
Η πίστη στις ακατάλυτες ανθρώπινες αξίες και τα ιδανικά της Δημοκρατίας και του Σοσιαλισμού τους χαλύβδωνε τη θέληση και την αντοχή τους στην αναμέτρηση με τις ανείπωτες δοκιμασίες. Αυτές οι αναλλοίωτες αξίες τους όπλιζαν με θάρρος και δύναμη, ώστε να μπορούν να αντικρίζουν όρθιοι τους όποιους βασανιστές και το είδος των βασανιστηρίων. Και με ανοικτά τα μάτια στο θάνατο, αν έφτανε στο ραντεβού τους. Μέσα σε εκείνη την άνιση και αδυσώπητη μάχη με τη βία και το θάνατο, τους εμψύχωνε το δίκαιο του αγώνα. Τους ενέπνεε το όραμα μιάς Ελλάδας Ελεύθερης και Δημοκρατικής. Τους οδηγούσαν οι ιδέες του Σοσιαλισμού και ενός κόσμου με δικαιοσύνη και ειρήνη.
Δεν υπάρχει μεγαλύτερος πόνος απ το να θυμάσαι σε στιγμές ευτυχίας τη δυστυχία σου. Οταν ξαφνικά ξαναέρχεται μπροστά σου ένα μεγάλο κομμάτι απ τη ζωή σου και μάλιστα τόσο σημαντικό, που είναι αδύνατο να χωρέσει στα όρια ενός βιβλίου. Να περπατάς στα χθεσινά και να σε ακολουθούν τα περασμένα και να μην μπορείς να τα αποφύγεις. Σαράντα σχεδόν χρόνια έμειναν στα συρτάρια του Νου. Ενώ εγώ έχω αλλάξει πλησιάζω τα 66, εκεί στα συρτάρια του Νου δεν έχει αλλάξει τίποτε.
Και πώς να αλλάξει. Για να αλλάξει πρέπει να ξεχάσεις πρότυπα και στάση Ζώης και συμπεριφοράς Ανθρώπων, απο την Αντίσταση σαν του Μεσημέρη, του Ζαρκάδα, του Μαζαράκη, τον Ανδρές Μιζαντζίδη του Αντ Κιστόπουλο και από την φυλακή: Μ Γλέζο, Δεσποτίδη, Σταβερη, Κύρκου, Αμπαντιέλο, Φλωράκι. Τζεφρόνη, του Τουτούνα, Δημητρίου, του Βενέτη και εκατοντάδες αλλους αξιοθαύμαστους ΕΠΟΝίτες, ΕΑΜίτες και κομμουνιστές, που δεν έκαναν τίποτε για τον εαυτό τους, ασχολούνταν με τους άλλους και έχτιζαν Ανθρώπους. Για να αλλάξει κάτι, πρέπει να ξεχάσεις πέντε βασικούς περιόδους της ελληνικής ιστορίας όπου το στίγμα της Αριστεράς χαράχτηκε έντονα και ιστορικά ανεξίτηλο α) : την περίοδο της Βασιλό-Μεταξικής δικτατορίας, β) της Αντίστασης, γ) του εμφυλίου πολέμου δ) εκείνη της δεκαετίας του 60. ε) την επτάχρονη δικτατορία των συνταγματαρχών σε συνδυασμό πάντα με τον Ιταλό-ελληνικό πόλεμο.
Για να αλλάξει κάτι πρέπει, να ξεχάσεις την ίδια την ΕΠΟΝ, για την ίδρυση της οποίας υπήρξα μέλος στο Νομό μας. Αναφέρομαι σε μιά γενιά, που ενώ δεν την άφησαν να χαρεί τη νίκη για την οποία τόσα έδωσε, δεν μπόρεσαν όμως και να τη νικήσουν, όπως πολύ θα το ήθελαν. Και δεν μπόρεσαν γιατί εκεί στο καμίνι της φωτιάς, η γενιά της Αντίστασης, δημιούργησε νέα δεδομένα, νοοτροπίες, πρακτικές και σύγχρονες αντικειμενικές συμπεριφορές. Ενα γεγονός που βοήθησε να εμπεδωθεί στη χώρα η έννοια ενός σταθερού πολιτισμικού συστήματος ιδεών και αξιών, που ο αντίκτυπός τους επέδρασε οχι μόνο στον πολιτισμικό τομέα και την πολιτική συμπεριφορά, αλλα και στην κοινωνική συνοχή.
Ηταν μια εποχή που προκάλεσε πολλά και μεγάλα Σόκ. Μια εποχή που ο λαός κατέθετε τις απόψεις του και έπαιρνε πολλές για-πρώτη φορά-μεγάλες αποφάσεις. Αν η κοινωνική συνοχή, η Λαϊκή ενότητα που σύνθεσε το ΕΑΜικό Κίνημα στην κατοχή, είναι οτι προχωρήσαμε σε μια αναγκαία διαδικασία προσαρμογής προς ό,τι συνέβαινε τότε σε όλο τον κόσμο, συντεταγμένα και χωρίς μεγάλες διακρίσεις κυρίως κοινωνικές, χωρίς διευρύνσεις του κοινωνικού χάσματος, τότε το αντίτιμο έπρεπε να είναι το εύγε και οχι το βόλι.
Ομως αυτή ακριβώς η υποδοχή απ το λαό της κοινωνικής συνοχής και η προσαρμογή του στα νέα δεδομένα, ηταν που δρομολόγισαν την πορεία εξόντωσης με όλα τα μέσα των φορέων αυτών των αντιλήψεων. Η πορεία εξόντωσης ηταν αυτοσκοπός. Είχε ένα συγκεκριμένο στόχο. Την εξόντωση του ΕΑΜ-ΚΚΕ που ηταν ο φορέας τους.
Οσον αφορά τα μέτρα που πήραν την επόμενη της Συμφωνία της Βάρκιζας, εκτός απ τα μεταξικά και κατοχικά ηταν δύο: α) Θεώρησαν ηθικά και «Νομικά» υπόδικο οχι μόνο αυτόν που πήρε μέρος στην Αντίσταση, αλλα και τους συνοδοιπόρους, τους συμπαθούντες και τους εξ' αγχιστείας ακόμη

συγγενείς του Αντιστασιακού και β) «ποινικοποίησαν» οχι μόνο το λόγω, γραπτό και προφορικό, αλλα και τη σκέψη και κυρίως αυτήν. Ο μόνος τρόπος να σπάσει τη Λαϊκή Ενότητα ηταν η βία. Η βία λοιπόν, που ασκήθηκε στα αμέσως μετά πολεμικά χρόνια, πέρα απ τη συμβολική σημασία της επιβολής της Μονομέρειας της «εξουσίας» πάνω στην πολλαπλότητα των ιδεών των οποίων φορέας ηταν η ΕΑΜική Αντίσταση, δεν αγιάζεται από το γεγονός οτι οι ιστορικές συνθήκες της εποχής καθιστούσαν εφικτές και τις περισσότερο βάναυσες πρακτικές. Η πράξη αυτή κάθ' εαυτή συνιστά οριακή δοκιμασία του δικαίου. Ακόμα και του δικαίου της εποχής εκείνης. Και αυτό γιατί, οι νομικές ρυθμίσεις δεν λειτουργούν ερήμην των κοινωνικών σχέσεων. Η κοινωνική διαφοροποίηση και η αντιπαλότητα επιβάλλουν την έκφρασή τους και στο κανονιστικό επίπεδο.

Η ισότητα απέναντι στο «Νόμο» αποτελεί οργανικό στοιχείο του νομικού πολιτισμού, σαν το ελάχιστο εγγυημένο όριο της αντικειμενικότητας του κράτους απέναντι στις αντιθέσεις των κοινωνιών και των ανθρώπων. Χωρίς τη διασφάλιση αυτής της νομικής ισότητας, η έννοια του κράτους, που υποτίθεται οτι βασίζεται στη λαϊκή κυριαρχία, αποβάλλει-αποποιείται από μόνο του το πιο σημαντικό μέρος της.

Ομως τότε η κρατούσα πολιτική τάξη και τάξη δικαίου επέτρεπε αποκλίσεις, που «νομικά» ηταν ασύμβατες με την αρχή της νομιμότητας. Το αντισυνταγματικό korpous και η συνταγματική διαβάθμιση των πολιτών ανάλογα με τα κοινωνικά φρονήματά τους επέτρεψαν στο κράτος της Κέντρο-Δεξιάς δυσμενείς διακρίσεις που έφτασαν μέχρι την παραβίαση των πιο στοιχειωδών δικαιωμάτων που αναγνωρίζονται, με σκοπό το υποκείμενό τους να μην λογίζεται, αλλα να είναι και να παραμείνει πράγματι άνθρωπος.

Ο εμφύλιος πόλεμος λοιπόν, και ο ακήρυκτος που προηγήθηκε, ιδεολογικός μετά την μετονομασία του ΣΕΚΕ σε ΚΚΕ, την προσχώρηση την Γ! Διεθνή και την είσοδό ΚΚΕ στη βουλή και ο βίαια κατασταλτικός με βασανιστήρια, ρετσινόλαδα, εξορίες και φυλακίσεις από το 1936 μέχρι το 1940, η παράδοση των κρατουμένων στους Γερμανούς κατακτητές και η ένοπλη διεξαγωγή του με τους διάφορους εθνοϊσμούς και τα «Τάγματα Ασφαλείς» υπό τις διαταγές του Λονδίνου και σε συνεργασία πάντα με τους κατακτητές και η υποταγή της αστικής τάξης εκ νέου στην εξάρτηση εμπέδωσαν αυτήν την αντιδικαϊακή πραγματικότητα και επέτρεψε οχι μόνο, να εξαπόλησει μια χωρίς προηγούμενο αχαλύνοτη βίας, αλλά και την μετατροπή της χώρας σε ερείπια και τάφους.

Οι πράξεις εκείνες περιβεβλημένες με την ατιμωρησία και την επιβράβευση των συντελεστών αποτελούν ακραίες προσβολές της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και σύμφωνα νέο το ισχύον Σύνταγμα, τις διεθνείς συμβάσεις και νόμους βαρύτατα εγκλήματα, με βάση τη θεμελιώδη επιταγή του κράτους Δικαίου οτι ο σεβασμός και η αξία του Ανθρώπου Αποτελούν Πρωταρχική Υποχρέωση της Πολιτείας. Η προστασία αυτή είναι απόλυτη, και επομένως οποιαδήποτε κατάσταση ανάγκης, όπως εκείνη που προκύπτει σε εμπόλεμες περιόδους και ειδικά στον εμφύλιο.

Συνεπώς, σε καμιά περίπτωση δεν «νομιμοποιεί» τις πράξεις αυτές, Και αυτό γιατί με τις πράξεις αυτές ο Νόμος απομακρύνεται απ την έννοια της δικαιότητας, οσο λιγότερο υπηρετεί την ελευθερία και την ισότητα. Η επίκληση λοιπόν, των λόγων ανάγκης, που δικαιολογούν την απόκλιση αυτή, προκειμένου να μεταχειριστούν ανθρώπους, οχι σαν υποκείμενα του δικαίου και της ιστορίας, αλλα σαν αντικείμενα που ή θα βελτιωθούν ή θα αχριστευθούν ολικά σαν οντότητες σύμφωνα με τα κριτήρια μιας επίσημης μισαλόδοξης ιδεολογίας και της παραβίασης του Συνταγματικού δικαίου, αφού ίσχυε το Σύνταγμα του 1952.

Αλλά η βία, και η αντίσταση στη βία, δεν είναι έννοιες αφηρημένες. Ειναι έννοιες ιστορικές και η μελέτη τους, δεν μπορεί παρά να είναι ιστορική. Μόνο η ιστορική μελέτη θα δώσει την δυνατότητα να γίνουν κατανοητοί για το πώς λειτούργησαν οι μηχανισμοί και, οι συλλογικές στάσεις και συμπεριφορές, που οδήγησαν τα πράγματα να πάρουν την τροπή και την έκβαση που τελικά πήραν.

Με την έννοια Αντίσταση, εννοώ πριν από άλλα, την εμφάνιση, από πολύ νωρίς και ιδίως μετά την επικράτησει των κομμουνιστών τον Οκτώβρη του 1917 στη Ρωσία, μιας νέας κοινωνικής «ταυτότητας», την οποία διαμορφώνουν και συγκροτούν κοινές ιδιότητες, συμπεριφορές και συλλογικές στάσεις που οδηγούν τους ανθρώπους, οι οποίοι τις αποδέχονται και τις μορφοποιούν, σε μια ζωή στερήσεων και πολύπλευρων βασάνων, σε μια ζωή όπου ο θάνατος για το καθεστώς

ηταν «συνώνυμο» της ταυτότητας και αντιπροσώπευε την αποδεκτή καθημερινότητα, και εμφανίστηκαν να διαθέτουν τεράστια αποθέματα αλτροϊσμού, αφοσίωσης, ανιδιοτέλειας και αντοχής, με σκοπό να οδηγήσουν τη χώρα σε αυτό που θεωρούσαν οτι αντιπροσώπευε τους δρόμους του μέλλοντος, της ελευθερίας και της ελπίδας. Αυτή περίπου ηταν η γενεολογία του κομμουνιστικού και γενικότερα του Αριστερού κινήματος.

Αν αυτό το φαινόμενο δεν το πάρουμε σοβαρά και ιστορικά υπόψην, ούτε την ιστορία μας μπορούμε να καταλάβουμε, ούτε τον τρόπο και τα μέσα που χρησιμοποίησε το κατεστημένο προκειμένου να εξοντώσει βιολογικά και ιδεολογικό τον αντίπαλο θα, κατανοήσουμε. Ο πυρήνας των όποιων μέτρων ιδεολογικών, κατασταλτικών, εκτάκτων και όποιων άλλων ηταν η βιολογική και ιδεολογική εξόντωση του εσωτερικού «εχθρού». Οι μεγάλοι άξονες λοιπόν, για την μελέτη της ΕΑΜικής Αντίστασης και ειδικά την κατανόηση των κατασταλτικών μέτρων ηταν η εξόντωση. Και ηταν η εξόντωση, γιατί και η ένοπλη νίκη στον εμφύλιο δεν θα ηταν ολοκληρωτική αν δεν εξοντώνονταν ιδεολογικά και η κοινωνία που πίστευε στην ελευθερία και την ελπίδα ενός καλύτερου και δικαιότερου κόσμου.

Οι ανθρωποι αυτοί δεν ηταν τρελοί, να βασανίζονται, να αντέχουν τα όποια βασανιστήρια, τους εξεφτελισμούς και τις ταπεινώσεις και να μην αρνούνται τα ιδεολογικά τους πιστεύω. Δεν ηταν τρελοί να τους βάζουν δεμένους γυμνούς στο σακί με μια γάτα και να τους πετάνε στη θάλασσα με τα γνωστά..., Ετσι για γούστο. Υπάρχει μια μακρόχρονη παιδεία αγωνιστική, υπάρχει μια παιδεία προσφοράς και αφοσίωσης σε συλλογικότητες, και οχι σε ατομικές διαστάσεις και συμφερόντων, που προσδιόριζε τελικά, τις στάσεις των ανθρώπων, σε όλους τους χώρους κράτησης και ψυχοσωματικού βασανισμού: ασφάλειες, κρατητήρια εξορίες, φυλακές, ψυχιατρεία, τη Γυούρα, τη Μακρόνησο, το Τρίκερι της γυναίκες και στη Βίδο τα ανήλικα παιδιά.

Μόνο με αυτούς τους όρους, και μέσα από αυτούς τους όρους, μπορούν να κατανοηθούν, στην ιστορική τους προοπτική, και τα συλλογικά φαινόμενα που απορρέουν από τις λεγόμενες «δηλώσεις μετανοίας» οι οποίες θεωρήθηκαν και από τις δυο πλευρές, οτι αποτελούσαν ένα απ τα βασικότερα κομβικά σημεία αναμέτρησης.

Εκείνο δε, που πρέπει να τονιστεί είναι το γεγονός, οτι όλοι αυτοί οι ψυχοσωματικοί κατασταλτικοί φορείς ηταν κρατικοί θεσμοί αναμόρφωσης των πολιτών, με χρήση βίας, των ποιο ακραίων μορφών βίας, σε συγκεκριμένη ιστορική στιγμή με σαφείς και συγκεκριμένες σκοπιμότητες. Με κυρίαρχη την βιολογική και την ιδεολογική εξόντωση και ειδικά στη Μακρόνησο μετά τη λήξη του εμφυλίου στις 29/8/1949.

Ενώ λοιπόν, ο εμφύλιος τελείωσε και η Μακρόνησος με βάση την ιστορία του Ελληνικού στρατού, έπρεπε να διαλυθεί, αντί να διαλυθεί ως όφειλε, η κυβέρνηση Διομίδη στις 30/9/49, την επόμενη δηλαδή της νίκης, κατέθεσε στη βουλή το Ο Γ! σχέδιο με τίτλο «Περί Μέτρων Εθνικής Αναμορφώσεως» (τότε οι νόμοι δεν ψηφίζονταν από τη βουλή απλώς κατατέθονταν), η κυβέρνηση λειτουργούσε με διατάγματα.

Το Ο. Γ. διάταγμα χαρακτηρίστηκε και σαν δέσμη μέτρων επιεικείας έναντι των κρατουμένων πολιτών και των αμετανοήτων στρατιωτών, αφού πρόβλεπε και την αναστολή της ποινής του (στη Μακράνησο οι στρατιώτες και οι πολίτες, δεν ηταν κατάδικοι για να τους καταλογιστεί η ποινή). Προϋπόθεση για αυτό ηταν η υπογραφή δήλωσης μετανοίας και, τέλος, η εξέταση του μετανοήσαντα από αρμόδια επιτροπή η οποία έκρινε αν ο κρατούμενος, είχε πραγματικά ανανήψει απ το μικρόβιο του κομμουνισμού ή οχι. Σαν αντίδραση στην ενδεχόμενη επιείκεια σε όφελος των συμμοριτών, κυβερνητικός βουλευτής, γνωρίζοντας το όργιο βίας και το μέγεθος των εγκλημάτων που είχαν διαπραχθεί από την εθνικόφρονα παράταξη, φοβούμενος οτι κάποτε θα ζητηθούν ευθύνες για τα όσα συνέβησαν στη Μακρόνησο και στο σύνολο της χώρας, πρότεινε αμέσως την επέκταση του ψηφίσματος και για τους εθνικόφρονες πολίτες οι οποίοι «μετέχοντας στον εθνικό αγώνα κατά των κομμουνιστών περιέπεσαν σε αναπόδραστα αδικήματα». Για να καθησυχάσει τον αιτούντα ο Υπουργός των στρατιωτικών Π Κανελόπουλος, δήλωσε: «οτι το σχέδιο ψηφίσματος δεν έχει καμιά σχέση με το αίτημα επιεικείας, το οποίο ηταν τουλάχιστον πρόωρο και επικίνδυνο για την ασφάλεια

της χώρας, μα ούτε και συνδέεται το αίτημα της λήθης το οποίο είναι απαράδεκτο εθνικώς και ηθικώς».
Βασικός σκοπός όλων των κρατικών φορέων ηταν η διάλυση της προσωπικότητας του θύματος και οχι η ανάνηψη, δηλαδή να κερδιθεί ιδεολογικά ο βασανισμένος. Μέσω της διάλυσης της προσωπικότητας του ατόμου, και κατ' επέκταση της ομάδας του, θα εξουδετερώνονταν η αντίσταση ενός μεγάλου μέρους του λαού. Δηλαδή, ο βασανισμένος, η διαδικασία της δήθεν ανάνηψης με τις υπογραφές, την αποστολή επιστολών και τις άλλες αντίστοιχες επιβαλλόμενες εκδηλώσεις, ηταν τα μέσα για να καμφθεί η αντίσταση. Νοιώθοντας ένοχοι για τη μη συμμετοχή στην Αντίσταση και την συνεργασία με τους κατακτητές και έχοντας μετά την απελευθέρωση να αναμετρηθούν με την εποποίεια του απλού λαού ηταν τόση η εκδικητική μανία.
Τόσο στη Μακρόνησο, άλλο τόσο και στους άλλοι κρατικοί φορείς, πέρα από κάθε τι άλλο: ηταν ένα απέραντο νεκροταφείο συνειδήσεων και αξιοπρέπειας. Ενα επέραντο καλά οργανωμένο διαλυτήριο-αποσύνθησης του ανθρώπου, μέσω της πολτοποίησης του Ειναι του. Αλήθεια πως να δικαιολογήσει και πως να εξηγήσει κανείς την ανελέητη σκληρότηα που έδειξε ο νικητής του εμφυλίου στον ηττημένο αδερφό; Εχοντας στις 29/8/49 ολοκληροτικά κυριαρχήσει στον πολιτικό και στρατιωτικό πεδίο, προχώρησε με το Ο. Γ. ψήφισμα, συνειδητά και εν ψυχρώ πλέον στην εξόντωση των ηττημένων με ένα πρωτόγνωρο και απάνθρωπο για τα σύγχρονα οργανωμένο τρόπο. Ηταν τόση η εκδικητική μανία να λυγίσει αυτές τις όρθιες συνειδήσεις
Και δεν την νίκησαν γιατί η γενιά της Αντίστασης και ειδικά η γενιά που συμμετείχε στον αλβανικό πόλεμο και την ΕΠΟΝ, συνειδητοποίησε ίσως για πρώτη φορά, οτι η Πατρίδα δεν σημαίνει «οι κάμποι, τα βουνά και οι ρεματιές», αλλα αποτελεί έννοια που εκφράζει συγκεκριμένες ιστορικό-κοινωνικές πραγματικότητες. Εκφράζει εκείνον, τον ιδιαίτερο τρόπο με τον οποίο βιώνουν οι ανθρωποι τη σχέση τους με τις κοινωνικές συνθήκες ύπαρξή τους. Ειναι η αίσθηση της συμμετοχής σε ένα ιδιαίτερο σύνολο κοινωνικό-οικονομικών και πολιτικών σχέσεων και θεσμών εξουσίας, στο πλαίσιο το οποίο οι άνθρωποι διαμορφώνουν την ταυτότητά τους και τη συνείδηση της θέσης τους, μέσα στον κόσμο. Σε αντίθεση με την Δεληγιανναΐϊκη αντίληψη που επικρατούσε μέχρι την 28η του Οκτώβρη του 1940, για την πατρίδα και την εξουσία.
«...Την πατρίδα και την εξουσία λέει ο Δεληγιάννης, ημείς την είχομεν συγκεντρωμένη εις τας οικογενείας μας προ αμνημονεύτων χρόνων και υπερασπιζόμεθα τους αδερφούς μας χριστιανούς [...] η εξουσία ηταν πάντοτε συγκεντρωμένη εις τας οικογενείας αυτάς [...] και είχον οι προύχοντες τας μεγάλας περιουσίας των, τας λαμπράς ιδιοκτησίας των και την αγάπη και το σέβας των συμπολιτών τους και οίτινες δια την απολύτρωσιν αυτής της πατρίδος εθυσίασαν αυθορμήτος και πλούτον και δόξαν και ιδιοκτησίαν και οικογενείας και νεότητα και ζωή. Για να καταλήξει: Αυτούς τους προύχοντες εσέβοντο άπαντες ώς ευεργέτες των ανέκαθεν». Εις αυτούς υπήκουον και αυτούς ακολουθούσαν και αυτούς υπηρετούσαν!
Μέσω των ευεργετημάτων-συναλλαγή και διαπλοκή το λέμε τώρα-η εξουσία αντλεί την υποταγή, την «εμπιστοσύνη», το «σεβασμό» και την «υπόληψη» η προυχουντική εξουσία απ την πλευρά των «ευεργετουμένων». Η πρακτική παροχής ευεργετημάτων με τη μορφή υλικών και συμβολικών αγαθών, καθώς και η φροντίδα στο πλαίσιο των δομών εξουσίας, συγκροτούν ενα πεδίο κοινωνικών και πολιτικών σχέσεων συναλλαγής-ανταλλαγής, όπου η προσφορά διαδέχεται το χρέος, δημιουργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο ενα είδος οφειλής που πρέπει να ανταποδοθεί. Βάση αυτής της λογικής, ο ευεργετούμενος εκτός από ευγνωμοσύνη που οφείλει στον ευεργέτη του, ειναι και υποχρεωμένος να ανταποδόσει το χρέος. Η ανταπόδοση πρέπει οπωσδήποτε να ειναι μεγαλύτερη, ωστε να δεσμεύσει τον ευεργέτη σε μια συνθήκη νέου χρέους, προκειμένου να εξοφλήσει τη δωρεά. Και μετά επιστροφή στον παράδεισο, δηλαδή στην αυτάρκεια, την εκ νέου παραδοχή της πειθαρχίας και των παραδοσιακών σχέσεων.
Για τους προύχοντες και τον Κλήρο, η Φιλική ή όποιος άλλος (το ΕΑΜ) και οι ετερόχθονοι πολιτικοί, που τους ακολουθούσαν με σκοπό να γίνουν απόλυτοι κυρίαρχοι της χώρας (να καταλάβει πραξικοματικά την εξουσία) για να υλοποιήσουν τα εθνοκτόνα και πάλη σχεδιά τους, είναι η ίδια η ενσάρκωση του «κακού» και του «σατανά», θα αναφωνήσει αγανακτησμένος ο

Κλήρος. Το «τυραννισμένο» έθνος βλέπει τις ελπίδες για την αποκατάσταση «ικανοποίηση»,των δικαίων του (ποια εθνικά δίκαια αλήθεια διεκδίκησαν); να ματαιώνονται, αφού η νέα πολιτική τάξη «αστοί-ΕΑΜ»,που συγκροτείται στη Επανάσταση τότε στη χώρα το 1941-44 φέρνει την καταστροφή του. Δικό τους «έργο» συνεπώς είναι ο εμφύλιος πόλεμος!

Η υπόθεση συνεπώς αυτού του τόπου, δηλαδή η υπόθεση της Επανάστασης, τό 21 και στην Ελλάδας 1941-44, είναι αποκλειστικά υπόθεση των κοτζαμπάσηδων και του Κλήρου. Στη συνείδησή τους, το συμφέρον της προυχοντικής ηγεσία και του Κλήρου και του κατεστημένου με τους συνεργάτες ταυτίστηκε με το συμφέρον της πατρίδας. Και η πατρίδα : Μια τοιχογραφία με επιστρώσεις διαδοχικές φράγκικες ή σλάβικες, που αν τύχει και προσπαθήσης να την υπερασπιστείς πας αμέσως εξορία, φυλακή και δίνεις λόγω σε ένα πολυάριθμο πλήθος ξένες εξουσίες, πριν σε στήλουν στο απόσπασμα, μέσω της δικής σου «εξουσίας» πάντοτε.

Σύμφωνα με αυτή τη λογική, οι προύχοντες-εθνικόφρονες και ο Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός-δεν ηταν δυνατόν να αποδεχθούν σαν «εθνική» επιταγή την απαίτηση-παράδοσης και «καταστροφής» της χώρας, και των υπαρχόντων κοινωνικών σχέσεων, των θεσμών, των ηθών και εθίμων και την παράδοση στους απάτριδες κομμουνιστές.

Για τους προύχοντες και τον Κλήρο η Φιλική (ΕΑΜ) και οι εταιρόχθονοι (συνοδηπόροι) που τους ακολουθούν με μόνο σκοπό, επιδιώκουν να καταλάβουν την εξουσία. Στο πλαίσιο αυτού του ιδιαίτερα οξυμένου ιδεολογικού-πολιτικού κλίματος διαμορφώνονται και οι ταυτότητες των αντιπάλων, που «νομιμοποιούν» και σε συνεργασία με τους ξένους εξορθολογούν τη στιγμή, την ένταση και την έκταση της σύγκρουσης.

Ο αντίπαλος όπως ορίζεται από την πλευρά της Αγίας τριάδας, την εθνικόφρονα παράταξη και τους ξένους αποτάσσεται και θεωρείται οτι δεν υπηρετεί πλέον τη διακαϊκή υπόθεση του έθνους. Ετσι το έθνος όχι μόνο αποκηρύσσει τους «στασιαστές», τους οποίους δεν αναγνωρίζει πλέον σαν «τέκνα» του αλλα, και επιβάλει («διατάσσει»), με τη βοήθεια των ξένων τη συντριβή τους ως τον απαραίτητο όρο για την διασφάλιση της ύπαρξής του έθνους.

Η λογική της κατασκευής και του προσδιορισμού του «αντιπάλου» τότε «εχθρού» το 1944, λειτουργεί προτρεπτικά για την ανάληψη μορφών δράσης εις βάρος του, και «νομιμοποιεί» τη χρήση όλων των μέσων (των πάσης φύσης δολοφονικών εργαλείων και εκτελεστών, δοσιλόγων και άδεια πουκάμισα), Και επειδή δεν φτάνουν, για να γίνει σωστά η δουλειά και γρήγορα «αιτούμαι» και την συμπαράσταση των αγγλικών μεδραλιοβόλων, των τάνκς, των αεροπλάνων και των καραβιών για την αποτελεσματική αντιμετώπισή του.

Ενω παράλληλα, αποφασίζετε οτι η ατιμωρησία του συμπαραστάτη για την εξόντωση «εχθρού» αποτελεί επιτακτική ανάγκη, αφού η αριθμητική δύναμη και η δύναμη πυρός που έχουν αποτελεί «κίνδυνο» για τη σωτηρίας του έθνους. Οπότε μια και μόνη λύση υπάρχει.

Με τη ωμή και απροσχημάτιστη επέμβαση των Αγγλων, η εκ του ασφαλούς εξόντωση των πολιτικών αντιπάλων. Η λογική της εξόντωσης του ιδεολογικού αντιπάλου όχι μόνο έχει επιτευχθεί, αλλά και είναι αυτή που οδηγεί στον εμφύλιο πόλεμο

Στη λογική αυτών των ανθρώπων, η κατάσταση του «ανέκαθεν» και το «πάντοτε», είναι αυτό που αντιτείνουν στους αστούς επαναστάτες οι προύχοντες και ο Κλήρο. Οταν τίθεται στη συγκυρία της Επανάστασης το ζήτημα της εξουσίας. Δεν αναφέρεται σε ένα παρελθόν διακριτό απ το παρόν και το μέλλον. Απεναντίας, ορίζει το χρόνο σαν αναλλοίωτο, αμετάβλητο απ την ιστορία, παντοτεινή κατάσταση και γι' αυτό δεν μπαίνει καν ζήτημα της συγκυριακής επαναστατική της αναίρεσης των προ επαναστατικών δομών εξουσίας. Οπως, και ό,τι συνέβαινε στο παρελθόν, έστι θα πρέπει να συμβαίνει και στο παρόν αλλα και στο μέλλον.

Με το σκεπτικό αυτό μόνο αντιλαβάνονται οι προύχοντες και ο Κλήρος το ζήτημα της εξουσίας. Οπως άλλοτε οι φορείς της εξουσίας προέρχονταν από έναν αριθμό προχουντικών οικογενειών, έτσι και τώρα, στην Επανάσταση. Το ζήτημα της εξουσίας είναι ένα θέμα-ζήτημα που αφορά αυτές τις ίδιες οικογένειες. Πάντοτε η εξουσία ηταν και παραμένει ζήτημα της αδιαμφισβήτητης προχουντικής ηγεσίας και ως εκ τούτου δεν μπορεί να νοηθεί η Επανάσταση σαν ρήξη με τη «φυσική» τάξη του κόσμου! Οσο και αν συνδέεται με μια σημαντική ασυνέχεια στο επίπεδο της

πολιτικής οργάνωσης λόγω της απόχτησής της απ την οθωμανική νομιμότητα και στην κατοχή απ τον Τσολάκογλου και μετά απελευθερωτικά δοτή απ τον Τσιώρτσιλ.
Αυτή είναι η λογική τους, η «φύση» της εξουσίας, ανεξάρτητα από συγκεκριμένες συγκυριακές και παραμέτρους. Δηλαλή τα πράγματα επιβάλετε να παραμείνουν ως έχουν. Με αυτές περίπου τις αντιλήψεις για την εξουσία διεξάγονταν η Επανάσταση. Αν σε αυτό προστεθεί και η αντίληψη οτι η εξουσία αυτή είναι αυθαίρετη και συγκυριακή, άρα παροδική. Θα απαντήσουν οτι η εξουσία αυτή θεμελιώνεται σε ιστορικές ρίζες που χάνονται στα βάθη του χρόνου, σε συνέχειες και διαρκιτές σταθερές στην ιστορία, που την καθιστούν αναλλοίωτη, σχεδόν «φυσική»
Στο ιδεολογικό σύμπαν του κοτζαμπάση και του πρόχοντα, οι πήγες της κεκτημένης εξουσίας δεν μνημονεύονται καν. Από «παράδοση» βυθίζονται βαθιά στην αχρονικότητα του «πάντοτε», του «ενέκαθεν». Και στον νειν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων Αμήν. Το ίδιο ισχύει και για τον Παππά. Οταν η φιλοσοφία φοράει το Ράσο της Θεολογίας των θεοσόφων, ο ανθρώπινος λόγος διώκεται και ατονεί και με τον καιρό χάνεται. Η υψηλή τέχνη καταστρέφεται. Η πολιτική αρετή του πολίτη μεταμορφώνεται σε ηθική βελτίωση του μοναχικού ιδιώτη με τις γονυκλισίες και τις προσευχές. Τότε η παράδοση γίνεται πρόληψη. Και τότε Ω! προλήψεις του κόσμου, τύραννοι της ψυχής, ο κόσμος σας λατρεύει για να είναι δυστυχής.
Με προ εξάρχοντα τον Πατριάρχη Γρηγόριο των Ε!, που στη διάρκεια των τριών θητειών του (1797-1798, 1806-1808, και 1818-1821) που ανέβηκε στον πατριαρχικό θρόνο αποδείχθηκε αποφασιστικός επικριτής των ιδεών του διαφωτισμού και της αναγέννησης. Σε μια εγκύκλιο του 1819, που εκδόθηκε απ την Ιερά Σύνοδο της Ορθόδοξης Εκκλησίας της Κωσταντινουπόλεως, έθετε το ερώτημα: «τι όφελος είχαν τα ελληνόπουλα απ τη γνώση των φυσικών επιστημών και των μαθηματικών, οταν ο λόγος τους ηταν βάρβαρος, όταν αγνοούσαν τα ζητήματα της θρησκείας και οταν έφθινε η ηθική τους;»
Ο Γρηγόριος δεν αρκέστηκε στην εγκύκλιο, συμμάχησε με τις οθωμανικές αρχές, επιδιώκοντας να μειώσει την επίδραση των δυτικών ιδεών τότε και της Γαλλικής Επανάστησης, καλώντας το ποίμνιό του να υπακούει στην οθωμανική εξουσία. Αφού καταδίκασε τις θετικές επιστήμες και τα μαθηματικά, έδωσε σημαντική ώθηση στον παρτιαρχικό τύπο, με τη δημοσίευση θρησκευτικών έργων που αποσκοπούσαν να προστατεύσουν την ορθόδοξη πίστη απ το «μίασμα» των δυτικών αιρέσεων.
Οταν το 1821 ξέσπασε ο αγώνας για την εθνική ανεξαρτησία στις παραδουνάβιες Ηγεμονίες, ο Γρηγόριος και η Ιερά Σύνοδος εξέδωσαν εγκύκλιους, που αναθεμάτιζαν την Φιλική Εταιριά τον Αλέξανδρο Υψηλάντη, τον Μιχάλη Σούτσο και τους οπαδούς τους. Φαίνεται οτι οι εγκύκλιοι αυτοί συνέβαλαν «λένε» στο να αποφευχθεί μια γενική σφαγή των Ελλήνων της Πόλης, αλλά δεν έσωσαν τον ίδιο τον Γρηγόριο απ τον απαγχονισμό μπροστά στην είσοδο του Πατριαρχείου, στις 10 Απριλίου 1821.
Για τους συμβαλόμενους οθωμανούς, ο Γρηγόριος είχε αποτύχει στο καθήκον του να διασφαλίσει την αφοσίωση των ορθοδόξων πληθυσμών στο Σουλτάνο. Καθήκον το οποίο ηταν το ζητούμενο αντίτιμο του Πατριαρχη, για τον αξιόλογο βαθμό ελευθερίας που απολάμβανε η Ορθόδοξη Εκκλησία.
Και αναρωτιέται εύλογα κανείς, αφού η Ορθόδοξη Εκκλησία απολάμβανε αξιόλογο βαθμό ελευθερίας προς τί το παραμύθι-μύθος του κρυφού σχολιού; Ακόμα αναρωτιέται, αφού οι Τούρκοι κατακτητές λόγω της σύνθεσης της αυτοκρατορίας-πολυεθνική ηταν ανεκτοί οχι μόνο στην ανεξιθρησκεία, την παραδοχή του διαφορετικού και την Αυτοδιοίκηση ακόμα. Με την παραδοχή του διαφορετικού, την ανεξιθρησκεία και την αυτοδιοίκηση οι Τούρκοι κυβερνούσαν τη Βαβέλ της οθωμανικής αυτοκρατορίας για 400 και πλέον χρόνια.
Οπως η Βυζαντινή αυτοκρατορία πριν ασπασθεί-προσχωρήσει στο χριστιανισμό, έτσι και η οθωμανική που την διαδέχθηκε το 1453. Αφού όλα αυτά τα είχε δεδομένα, γιατί η Εκκλησία προκειμένου να κρατήσει το λαό υποχείριό της, απαγόρευε τις θετικές επιστήμες και τα μαθηματικά, ενώ παράλληλα υποθήκευε τους πόθους των Ελλήνων για λευτεριά από το δυνάστη, με αντάλλαγμα την διασφάλιση των παραδοσιακών της προνομίων αποκλειστικά για τον εαυτό της;

Οπως ο Γρηγόριος υπέτασσε τη συνείδηση των Ελλήνων για ελευθερία, και με τις εγκύκλιους προσπαθούσε να δαμάσει τον μακραίωνο και διακαή πόθο των Ελλήνων, για τη συγκρότηση ανεξάρτητου ελληνικού κράτους, έτσι και ο Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός, συμμάχισε με τους Αγγλους, τους σκοταδιστές και την πλουτοκρατική ολιγαρχία να σώσει την Ελλάδα απ τους Ελληνες και να την προστατεύσει απ το σύγχρονο τώρα «μίασμα» του Κομμουνισμού.
Σε τι άραγε διαφέρει η προκήρυξη αφορισμού του Πατριάχρη και της Ιεράς Συνόδου του Ρήγα και των Φιλικών απ τη συμπεριφορά του Αρχιεπισκόπου-Αντιβασιλέα στην κατοχή; Μπορεί βέβαια σαν δικαιολογία να αντιτάξεις κανείς το επιχείρημα: «Ο Πατριάρχης και οι Δεσποτάδες, ηταν στο στόμα του λύκου και γι' αυτό θέλοντας και μη έκαναν τους αφορισμούς και τα τόσα αλλα κατηγορώ για τους ηγέτες της Επανάστασης». Σε αυτήν τη δικαιολογία μια μόνο απάντηση υπάρχει. Οσοι πραγματικοί πατριώτες έχουν μεγάλα ηγετικά πόστα, δεν αφορίζουν, ούτε γράφουν υβριστικές εγκυκλίους: Θυσιάζονται σε στιγμές σαν αυτές που ένας λαός ολόκληρος επί αιώνες στενάζει κάτω απ το ζυγό του δυνάστη και αποφάσισε να απελευθερωθεί.
Η αντίδραση και ο σκοταδισμός και κυρίως η διεθνής του κεφαλαίου, ποτέ δεν ξεχνά τι σημαίνει ΛΑΟΣ, καθώς και την «προσφορά» αυτών που με οποιανδήποτε τρόπο συνέβαλαν στην τιθάσευση και υποταγή του λαού στον όποιο Σουλτάνο και τον όποιο σκοταδισμό. Σε ανταπόδοση της προσφοράς στον σκοταδισμό ο Γρηγόριος το 1921, στην εκατοστή επέτειο απ τον απαγχονισμό του, ανακηρύχθηκε Αγιος. Οσον Νούπο θα ανακηρύξουμε Αγιο και τον μοσχό αναθρεμένο στο Λονδίνο Δαμασκηνό, για την προσφορά του προς τους Αγγλοαμερικάνους και τον Ιερώνυμο που πρωτοστάτησε για την επιβολή της δικτατορίας των «Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών» τον Απρίλη του 1967.
Η γενιά μου έζησε σε εναν δικό της ξεχωριστό κόσμο. Σε ενα κόσμο που του ανήκω. Τον παρατηρούσα και προσπαθούσα να επικοινωνήσω μαζί του. Δυστυχώς ζήσαμε εναν αιώνα πολύ πονεμένο, γεμάτο τραγικά γεγονότα, πίκρα, πόνο και δάκρυα που μας κάνουν να ντρεπόμαστε. Πρέπει να μιλήσουμε γι' αυτά χωρίς να αποστρέφουμε το πρόσωπο. Και πρέπει γιατί εκεί στον κόσμο της ΕΠΟΝ, του ΕΑΜ, του ΚΚΕ μάθαμε μερικά πράγματα που δεν διδάσκονται σε σχολείο ανταγωνισμού, εγωϊσμού και καριέρας και αυτά κρατάω στο εικονοστάσι της γενιά μας: τη συντροφικότητα και μαζί το να μην είσαι παθητικός στη ζωή, και τον τρόπο-ένα τρόπο-να είσαι Πολίτης. Δεν με ενδιέφερε ποτέ να αρέσω. Ζαλώθηκα και εγώ όπως και χιλιάδες άλλοι τα μηνύματα του καιρού μου και φώναξα: Παρών όπως το ζήτησε ο Μεγάλος ποιητής, Παλαμάς για την κατάκτηση της λευτεριάς και του δικαίου. Ας μου επιτραπεί μόνο να πώ: πως ήμουν και εγώ εκεί : Για Ο,τι καλό, για Ο,τι όμορφο και ωραίο στη ζωή.
Αυτές ηταν οι αντιλήψεις και τα πιστεύω των προυχόντων και του Κλήρου για την εξουσία, στις οποίες αντιλήψεις, μετά την αναθεώρηση του αστικού προγράμματος για την εθνικοποίηση της τούρκικης Γης και το μοίρασμά της στους Ραγιάδες. Αυτό το μοίρασμα που προ αναγγείλαν οι αγωνιστές τηρώντας την υπόσχεση και στο όνομα του οποίου συμμετείχαν οι Ραγιάδες στην προσχώρησε στη συγκρότηση του Αστικό-τσιφλικάδικου ιστορικού συμβιβασμού. Με αυτές περίπου τις ιδέες σκέψεις και αντιλήψεις οσον αφορά την εξουσία, την ανάπτυξη και τον πολιτισμό ζήσαμε σαν λαός μέχρι την Αυγή της 28ης Οκτωβρίου 1940
Ολοι οι Ανθρωποι όπου Γης, παραδέχονται οτι στον Ανθρωπο υπάρχει η δυνατότητα να είναι ο Δημιουργός και οχι το δημιούργημα της ιστορίας του. Για να είναι όμως ο Ανθρωπος Δημιουργός της και οχι το δημιούργημα της ιστορίας του, σε ολόκληρο τον κόσμο οι Ανθρωποι αγωνίζονται για το δίκαιο, τη λευτεριά και την ειρήνη. Ο ελληνικός λαός γεμάτος Δόξα, τόσο με τις νίκες στον αλβανικό πόλεμο κατά του φασισμού, άλλο τόσο και της κατοχής για τη συντριβή του άξονα βρίσκεται στην πρωτοπορία αυτού του αγώνα.
Η γενιά μου έζησε σε έναν δικό της ξεχωριστό κόσμο. Σε ενα κόσμο που του ανήκω. Τον παρατηρούσα και προσπαθούσα να επικοινωνήσω μαζί του. Δυστυχώς ζήσαμε έναν αιώνα πολύ πονεμένο, γεμάτο τραγικά γεγονότα, πίκρα, πόνο και δάκρυα που μας κάνουν να ντρεπόμαστε. Πρέπει να μιλήσουμε γι' αυτά χωρίς να αποστρέφουμε το πρόσωπο. Και πρέπει γιατί εκεί στον κόσμο της ΕΠΟΝ, του ΕΑΜ, του ΚΚΕ μάθαμε μερικά πράγματα που δεν διδάσκονται σε σχολείο

ανταγωνισμού, εγωϊσμού και καριέρας και αυτά κρατάω στο εικονοστάσι της γενιά μας: τη συντροφικότητα και μαζί το να μην είσαι παθητικός στη ζωή, και τον τρόπο-ένα τρόπο-να είσαι Πολίτης. Δεν με ενδιέφερε ποτέ να αρέσω. Ζαλώθηκα και εγώ όπως και χιλιάδες άλλοι τα μηνύματα του καιρού μου και φώναξα: Παρών όπως το ζήτησε ο Μεγάλος ποιητής, Παλαμάς για την κατάκτηση της λευτεριάς και του δικαίου. Ας μου επιτραπεί μόνο να πώ: πως ήμουν και εγώ εκεί : Για Ο,τι καλό, για Ο,τι όμορφο και ωραίο στη ζωή.

Ο λαός οργανωμένος στις διάφορες αντιστασιακές οργανώσεις με κυρίαρχη το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο ΕΑΜ δημιούργησε την υποδομή. Το ίδιο και τα Νιάτα της Ελλάδας οργανωμένα στην ΕΠΟΝ, οχι μόνο θέλησαν αλλα και μπόρεσαν μέσα στη μαύρη σκλαβιά, σαν αντίβαρο στα δεινά της κατοχής, πολεμώντας με το χρώμα και το πινέλο, το χαρτί και το μολύβι, το χουνί και το ντουφέκι, έδωσαν ένα χαρούμενο και σύγχρονο πολιτιστικό τόνο στη ζωή της Νεολαίας, ενώ παράλληλα προετοιμάζονταν για την μεταπολεμική μορφωτική προσπάθεια και ανάπτυξη της κατάστραμένης απ τον πόλεμο και την κατοχή Ελλάδα.

Κάθε προηγούμενη γενιά έχει τη δική της προσφορά στην παραγωγή του υλικού και πνευματικού πλούτου. Στους κοινωνικούς και εθνικούς αγώνες. Η γενιά της ΕΠΟΝ όμως, ηταν και θα παραμένει κάτι το ξεχωριστό. Το πρωτόγνωρο. Μπορεί, εύκολα να μιλήσει και να γράψει κανείς για μια οργάνωση της Νεολαίας άλλης-εποχής ακόμα και αν αυτή ειναι η ΕΠΟΝ-σε νέους που δεν γνώρισαν ή για λόγους συγκυρίας και έξω απ τη δική τους θέληση, δεν άκουσαν ποτέ την υπήρξή της. Σε νέους που αγνοούν τη Γερμανική κατοχή 1941-44, την Εθνική Αντίσταση «τους αγώνες του λαού και της Νεολαίας στα χρόνια της φωτιάς!...Για τους αγωνιστές μαχητές του ΕΑΜ-του ΕΛΑΣ και της ΕΠΟΝ-που ζήσανε και πολέμησαν στις γραμμές του, δεν είναι ούτε τόσο απλή, ούτε και εύκολη υπόθεση. Και δεν είναι εύκολη, γιατί όταν μιλάμε για την ιστορία της ελληνικής Νεολαίας αυτής της περιόδου την προσπερνάμε, όπως προσπερνάμε όλα τα σημαντικά πράγματα στη χώρα μας και κυρίως αυτά που έχουν άμεση σχέση με την κατοχή και τον εμφύλιο πόλεμο.

Η δημιουργία της ΕΠΟΝ σήμαινε την υπέρβαση του κομμουνιστικού χαρακτήρα της ΟΚΝΕ. Καθώς και την υπέρβαση των ιδιαιτέρων χαρακτηριστικών των αλλων νεολαιϊστικων οργανώσεων που συμμετείχαν στη συγκρότηση της ΕΠΟΝ. Την ιδέα για τη δημιουργία της ΕΠΟΝ, δεν την προκάλεσε κάποιο κενό Αντιστασιακής παρουσίας της Νεολαίας. Το ΕΑΜ Νέων ήδη υπήρχε και λειτουργούσε οργανωτικά απ τις αρχές του 1942. Απενεντίας. Την εποχή του ιδρύθηκε η ΕΠΟΝ η Αντίσταση είχε είδη διαμορφώσει τις οργανωτικές της λειτουργίες. Βρίσκονταν στα μισά της διαδρομής και η παρουσία των Νέων σε αυτήν, ηταν ήδη μαζική και αποφασιστική.

Παρ' ολα αυτά κάποιο κενό υπήρχε. Ελλειπε η ανοιχτή για όλους τους Νέους η εθνική αντιφασιστική Νεολαιϊστικη οργάνωση. Μια οργάνωση του θα λειτουργούσε χωρίς τα όρια που βάζει μια συγκεκριμένη ταξική και ιδεολογική σφραγίδα. Μια οργάνωση πολυφωνική «πολυθεϊκή» και πολυευαίσθητη στα μηνύματα των καιρών. Που θα ανταποκρινόταν στην ξεχωριστή φύση των Νέων και την αδιαμόρφωτη προσωπική τους κοινωνική αναφορά. Στην πλατεία δημοκρατία, στην ελεύθερη σκέψη και στο σεβασμό των ιδεολογικών και θρησκευτικών πεποιθήσεων. Μια οργάνωση ανοικτών θυρών που θα διευκόλυνε τη σύνταξη του μεγάλου όγκου της Νεολαίας στο μέτωπο του ενιαίου και αδιαίρετου Εθνικό απελευθερωτικού και αντιφασιστικού αγώνα. Με τους ορίζοντες, που άνοιγε ο ίδιος ο χαρακτήρας του για το μέλλον του τόπου, αλλα και της Νεολαίας.

Στις 23 του Φλεβάρη Η ΕΠΟΝ είχε γεννηθεί και βγήκε κιόλας στους δρόμους. Την άλλη μέρα η είδηση ηταν καταγραμμένη με πράσινο χρώμα. Με το χρώμα της ελπίδας το μήνυμα «ΟΛΟΙ ΟΙ ΝΕΟΙ ΣΤΗ ΕΠΟΝ». Οι Νέοι της ΕΠΟΝ τώρα ξεκίνησε με δέκα σκυτάλες, αφού δέκα ηταν οι οργανώσεις που την αποτελούσαν. Δέκα σκυτάλες που έγιναν μια. Μια σκυτάλη που βάρυνε περισσότερο από ό,τι οι δέκα μαζί και, αυτό γιατί τώρα πια έμπαινε στη μέση ο ΝΕΟΣ ΕΠΟΝίτικος συντελεστής και ο λόγος του θα έχει μεγαλύτερη ευρύτητα, αφού ο λόγος θα εκφράζει το σύνολο των Νέων. Η διεύρυνση της οργάνωσης, αλλα και ο σκοπός του αγώνα. Ηταν το κέφι, ηταν η φλόγα και η Νεανική ορμή. Ηταν ο σκοπό και το όραμα και η προσφορά του δεν γνώριζε όρια. Κάθε οργάνωση εκδίδει νεολαιϊστικο περιοδικό και αντιγραφή βασικών κειμένων από τους αγωνιστές του

Μαζική συμμετοχή στην ΕΠΟΝ απελευθερώνει τις δημιουργικές δυνάμεις των Νέων, πνευματικές, καλλιτεχνικές και βάζουν σε αμφιβολία-ξεμπλοκάρουν τα Νιάτα από τα Ταμπού, τις προκαταλείψεις και τις «διαχωριστικές γραμμές», ανάμεσα στα δυο φύλα, ενώ παράλληλα μπαίνουν σε κίνηση διαδικασίες που οδηγούν βαθμιαία στην ανατροπή των παλιών προτύπων και αξιών σε όλους τους τομείς της ζωής, και τη δράση των Νέων. Οι αλλαγές που συντελούνται είναι πρωτόγνωρες. Ειναι ποιοτικές αλλαγές που εκφράζονται άμεσα στον τρόπο της ζωής, στη σκέψη, στη συμπεριφορά και στη στάση απέναντι στο άλλο φύλο είναι κοσμογονικές. Ειναι αλλαγές που οδηγούν στην κοινωνική και πολιτική παρουσία της Νέας Γενιάς.
Για την ακρίβεια, ένας νέος τρόπος ζωής φέρνει τα επάνω-κάτω. Ολα μοιάζουν πρωτόγνωρα, παρθενικά. Η χειραφέτηση απέναντι σε κάθε είδους εξάρτηση και κηδεμονία, η συνειδητοποίηση των Νεολαιϊστικων δικαιωμάτων, το ξύπνημα των πνευματικών και πολιτικών ενδιαφερόντων, οι νέες σχέσεις, νέες αξίες και οράματα. Ολα αυτά μαζί σμιλεύουν την προσωπικότητα του νέου Ελληνα, ΕΠΟΝΙΤΗ. Η προσφορά της ΕΠΟΝ δεν περιορίζεται και δεν εξαντλείται στην ανεκτίμητη όσο και πολύμορφη συμβολή της στον εθνικό-απελευθερωτικό αγώνα. Γιατί, πέρα απ τις μάχες και τις διαδηλώσεις, πέρα απ το αίμα και τις θυσίες, πέρα απ το γιγάντιο εκπολιτιστικό έργο, το σημαντικότερο επίτευγμα της υπήρξε αναμφίβολα η κοινωνικοποίηση της νεολαίας.
Τώρα πια στην πόλη, σε κάθε πόλη και χωριό ένα πλατύ δίχτυ οργανώσεων αγκαλιάζει την Ελλάδα και ένα αξιόλογο πολιτικά και οργανωτικά Νέο στελεχικό δυναμικό δικτυώνει τις ΕΠΟΝίκες οργανώσεις. Μέρα τη μέρα στήνεται ένας συγκροτημένος και πολύπλευρα συνδεδεμένος μηχανισμός-σπίτια διαμονής, γιάφκες, σύνδεσμοι και εκδοτικοί μηχανισμοί μπαίνουν σε λειτουργίας. Οι πολύγραφοι δουλεύουν μέρα και νύχτα. Τώρα πια όταν η νύχτα έπεφτε μαύρη και βουβή, μάταια ο τύραννος θα ξαγρυπνούσε. Μέσα τους έρημους, δρόμους θα γλιστρούν αθέατα το συνεργεία του τοίχου. Και οι τοίχοι το πρωϊ θα μιλήσουν, θα διαλαλήσουν τα συνθήματα του αγώνα, τα αιτήματα του λαού.
Από τις 24 του Φλεβάρη η φωνή της λευτεριάς θα φτάνει πιο βροντερή στα αυτιά και πιο εκτυφλωτική στα μάτια. Τα συνθήματα θα τρυπούν το μυαλό του κατακτητή και τον κάνει να τρέμει.
Τώρα πια πλάϊ στο μαζικό και ένοπλο αγώνα εναντίον των κατακτητών ένας άλλος ζωτικός τομέας συγκεντρώνει το ενδιαφέρον και τη δράση της ΕΠΟΝ. Ο τομέας που συνδέεται με τη ψυχαγωγία, τη μόρφωση και τον πολιτισμό.
Ενας «άγνωστος τόπος» για τη μεγάλη πλειοψηφία των νέων της πατρίδας μας. Ενα έργο πρωτόγνωρο, κυριολεκτικά-αναγεννητικό, που αλλάζει τη ζωή της νεολαίας αναπτύσσετε γύρω απ τα πολιτιστικά και καλλιτεχνικά ενδιαφέροντα προσελκύουν εκατοντάδες και χιλιάδες νέους. Η ΕΠΟΝ δεν ξεκίησε και τα κοινωνικά δρώμενα της κάθε περιοχής από το μηδέν γι αυτό και υπήρξε μοναδικό φαινόμενο νεολαιϊστικής οργάνωσης στη χώρα μας, που αγκάλιασε τόσο μαζικά και καθολικά τη Νεολαία. Δημιουργούνται νέοι δεσμοί όπου καλλιεργούνται κυριαρχούν η συλλογικότητα, η συν αντίληψη και η ομοψυχία, η αλληλεγγύη και η φιλία.
Οι ΕΠΟΝίτες κάθε μέρα που περνούσε συνειδητοποιούσαν σταθερά τα χαρακτηριστικά της δικής τους Νεολαιϊστικης οντότητας, το συμμετοχικό ρόλο και τη συνευθύνη τους στην εξέλιξη της κοινωνίας. Συνειδητοποιούσαν όλο και περισσότερο το βάθος εκείνου του αγώνα. Τον αγώνα που φλόγιζε το ΕΙΝΑΙ τους και τους εξόπλιζε, ώστε σε όποιο μέτωπο και αν καλούνταν να παλέψουν, ακόμα και στο πιο αδυσώπητο, που πολλοί μονομάχησαν ολόγυμνοι με τις κάνες των εκτελεστικών αποσπασμάτων να ακτινοβολούν με μια ξεχωριστή δύναμη, που έμοιαζε μυθική. Και ειναι αμέτρητα τα παρόμοια μηνύματα των Μονομάχων με τα εκτελεστικά αποσπάσματα κατοχικά και μετά κατοχικά. Οπως αμέτρητα είναι και τα τεκμήρια αγωνιστικού μεγαλείου, ηρωϊσμού και αυτοθυσίας των ΕΠΟΝιτών στα μέτωπα του βουνού, των πόλεων, της παρανομίας και όπου άλλου χρειάστηκε.
Μεγαλείο και τραγωδία μαζί, ειναι το ίδιο αμέτρητα και τα τεκμήρια της πραγματικότητας που συνόδευσε αυτόν τον αγώνα και σφράγισε τελικά τη μοίρα του. Πόσες συγκλονιστικές τραγωδίες θα μπορούσε να γράψει, αν ζούσε κάποιος απ τους πατέρες της τραγωδίας, προγόνους μας! Μπορούμε

να φανταστούμε πχ γραμμένη απ τον Αισχύλο, την τραγωδίας μιάς γενιάς, που έδωσα τα ΠΑΝΤΑ της, για την αξιοπρέπεια του Ανθρώπου, την τιμή και τη λευτεριά της πατρίδας και αντί να γευθεί τη χαρά της συμβολής και την ικανοποίηση της δικαίωσης, δοκίμασε την ανελέητη εκδικητική μανία των πατριδοκάπηλων; Είτε την τραγωδία της ίδιας της γενιάς, που απ τις κορυφές του θριάμβου, που ειχε φτάσει. βρέθηκε στην άβυσσο της συντριβής, εξαιτίας μιας εγκληματικής σύζευξη συμφερόντων ξένων και ντόπιων ξενοκίνητων πατριδοκάπηλων, μα και ασυγχώρητων λαθών μιας ηγεσίας, στη διάθεση της οποίας τα νιάτα της Ελλάδας ειχαν καταθέσει όλη της την πίστη και την αφοσίωση.

Τα κοσμογονικά γεγονότα που ζήσαμε το τελευταίο τέταρτο του 20ου αιώνα και που όλοι ποια γνωρίζουμε, άλλαξαν δραματικά την όψη του κόσμου, θεοί γκρεμίστηκαν. Είδωλα, δόγματα και συστήματα πολιτικά χρεοκόπησαν. Αξίες και αρχές ανατράπηκαν. Ολα ήρθαν τα πάνω-κάτω. Το σοσιαλιστικό όραμα που φλόγιζε και ξεσήκωνε για ενα και πάνω αιώνα εκατομμύρια σκέψεις και καρδιές στον πλανήτη ξεθώριασε κι αυτό μαζί με την κατάρρευση του «υπαρκτού σοσιαλισμού», αφήνοντας μια απέραντη πίκρα και απαγοήτευση στους αναρίθμητους οπαδούς και μαχητές του σε όλο τον κόσμο.

Από την αλλη μεριά, η «Νέα Τάξη» που κυριάρχησε στον πλανήτη, ανενόχλητη ποια, δε δίστασε (και οπως η αντιδραστική φασιστική δεξιά, ανέδειξε τους συνεργάτες και τους κιοτήδες του αγώνα σε αγωνιστές και κοινωνικό-οικονομικούς παράγοντες του τόπου), να αναδείξει σαν πρότυπες, υπέρτατες και μοναδικές αξίες τα κάθε λογής, οικονομικά, πολιτικά και στρατηγικά συμφέροντα της υπερατλαντικής Αμερικανικής δύναμης. Αντι για ενα κόσμο Ελευθερίας, Δημοκρατίας και Κοινωνικής Δικαιοσύνης, η φτώχια, η πείνα, οι κοινωνικές ανισότητες και διακρίσεις ειναι τα κύρια χαρακτηριστικά του κόσμου που ζούμε. Η καταπίεση, οι αυθαιρεσίες και ο αυταρχισμός. Ο φόβος, η βία και η ανασφάλεια καταδυναστεύουν τη ζωή των λαών του πλανήτη. Η ανθρωπότητα ζεί μέσα στην αβεβαιότητα. Για να φτάσουμε μια δεκαετία πριν τον 21 αιώνα να ξαναζούμε τη φρίκη των τρομοκρατικών πολέμων και τα δεινά που τους συνοδεύουν, εναντίον σειράς κρατών και λαών, με στόχο την εδραίωση της αμερικάνικης κυριαρχίας...

Αλήθεια που ειναι ο κόσμος, ο Δίκαιος, ο Αδιάφθορος, ο Ελεύθερος, ο Δημοκρατικός και Ειρηνικός Κόσμος που οι σύμμαχοι και οι πολιτικοί μας υπόσχονταν οτα ειχαν την ανάγκη μας; Γιατί και για ποιόν ακριβώς λόγω εξαπάτησαν για αλλη μια φορά τους λαούς του πλανήτης; Και γιατί φτάσαμε να μετατραπεί ο Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών σε παραμάγαζο της αμερικάνικης ηγεσίας; Ο ΟΗΕ Ήταν το εργαλείο με το οποίο η Ανθρωπότηττα θα έλεινε τα μεταπολεμικά παγκόσμια προβλήτα με ειρήνη και δικαιοσύνη

ΠΩΣ ΚΑΙ ΠΟΤΕ ΓΕΝΝΗΚΕ Ο ΠΑΓΟΣΜΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΣΚΟΠΟΥΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΠΟΙΟΥΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗΚΕ

Ενος οργανισμού που ενώ δημιουργήθηκε να λύνει τα όποια παγκόσμια προβλήματα ειρηνικά και με βάση το δίκαιο. Ενος οργανισμού που γεννήθηκε ύστερα από μια απάνθρωπη αλληλοσφαγή με προοπτική την μελλοντική παγκόσμια διακυβέρνηση κατέληξε εργαλείο στα χέρια των ισχυρών και ειδικά των Αγγλο-Αμερικάνων παλιά και τώρα των Αμερικανών

Ο Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών, ειναι κατά κάποιον τρόπο ο συνεχιστής της κοινωνίας των Εθνών. Η ιδέα για την ίδρυση του ειχε αρχίσει να ωριμάζει στη διάρκεια του Β! Παγκοσμίου Πολέμου. Μια πρώτη εκδήλωσή του ηταν η διακήρυξη των «Ηνωμένων Εθνών» την 1/1/1942 και στη διάσκεψη της Μόσχας και της Τεχεράνης το 1943 μεταξύ των ηγετών των τριών μεγάλων συμμάχων, όπου και τονίστηκε η ανάγκη και για μετά τη νίκη η συνεργασία ολων των εθνών που ειναι αποφασισμένα «να εξαφανιστεί η τυραννία και η δουλεία, η καταπίεση και η μισαλοδοξία». Με τις αποφάσεις που πάρθηκαν στη διάσκεψη της Γιάλτας οδήγησαν στη διάσκεψη του Αγίου Φραγκίσκου καρπός της οποίας ηταν η επισφράγιση της Συμφωνίας της Γιάλτας και η ίδρυση του ΟΗΕ. Ο καταστατικός χάρτης του ΟΗΕ υπογράφτηκε στις 26/6/1945 απ τους αντιπροσώπους 50 κρατών, (μεταξύ των οποίων και η χώρα μας) που βρίσκονταν σε εμπόλεμη κατάσταση με τον φασιστικό άξονα και τους δορυφόρους του. Μετά την υπογραφή του καταστατικού του χάρτη ακολούθησε η διακήρυξη προς τους λαούς του κόσμου. Και να τη έλεγε σε πολύ χονδρές όσον αφορά του σκοπούς και τον τρόπο λειτουργίας του:

Εισηγητική έκθεση έλεγε:

ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΛΑΟΙ ΤΩΝ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ

Α π ο φ α σ ι σ μ έ ν ο ι:

Να σώσουμε τις επερχόμενες γενεές από τη μάστιγα του πολέμου, που στο διάστημα μιας γενιάς επισώρευσε άφατη θλίψη στην Ανθρωπότητα.

Να διακηρύξουμε ξανά πίστη στα θεμελιώδη δικαιώματα του Ανθρώπου, στην αξιοπρέπεια και την αξία του Ανθρώπου, στην ισότητα των δικαιωμάτων ανδρών και γυναικών και στην ισότητα των δικαιωμάτων εθνών μεγάλων και μικρών.

Να καθιερώσουμε όρους υπό τους οποίους η δικαιοσύνη και ο σεβασμός προς τις υποχρεώσεις που πηγάζουν από τις συνθήκες και από άλλες πηγές του διεθνούς δικαίου μπορούν να τηρηθούν, και

Να ευνοήσουμε την κοινωνική πρόοδο και καλύτερα επίπεδα ζωής μέσα σε μεγαλύτερη ελευθερία. Κ α ι γ' α υ τ ό

Να είμαστε ανεκτικοί και να ζούμε μεταξύ μας ευγενικά σαν καλοί γείτονες.

Να ενώσουμε τις δυνάμεις μας για την διατήρηση της διεθνούς ειρήνης και ασφάλειας.

Να εξασφαλίσουμε, με την παραδοχή αρχών και την καθιέρωση μεθόδων, για να μη χρησιμοποιείτε η ένοπλη βία παρά μόνο για το κοινό συμφέρον, και

Να χρησιμοποιήσουμε τον διεθνή μηχανισμό για την προαγωγή της οικονομικής και κοινωνικής προόδου όλων των λαών.

Α π ο φ α σ ι σ α μ ε

Να ενώσουμε τις προσπάθειές μας με αντιπροσώπους που συνήλθαν στην πόλη του Αγίου Φραγκίσκου, αφού έδειξαν τα πληρεξούσια τους που βρέθηκαν στη απόλυτη τάξη, συμφωνία.

Σκοπός του Διεθνούς Οργανισμού: «η διατήρηση της Διεθνούς Ειρήνης και Ασφάλειας, πάνω στον παρακάτω χάρτη των Ηνωμένων Εθνών και με το παρόν ιδρύουν Διεθνή Οργανισμό ο οποίος θα επονομαστεί «Ηνωμένα Εθνη»

η Ανάπτυξη Φιλικών Σχέσεων Μεταξύ των Εθνών και η Ολοκλήρωση της Ανθρωπότητα. Συνεργασίας για την Επίλυση των Διεθνών οικονομικών, κοινωνικών, Πολιτιστικών και Ανθρωπιστικών Προβλημάτων, η μη επέμβαση στο εσωτερικό των άλλων χωρών και μη χρήση βίας». Συγκρότησε το νομοθετικό σώμα την Γενική Συνέλευση και σαν εκτελεστικό του όργανο το Συμβούλιο Ασφαλείας, τον συντονιστή του οργάνου με τον τίτλο: Γενικό Γραμματέα και το δικαίωμα ΒΕΤΟ στα 5 ιδρυτικά μέλη. Αμερική, Ρωσία, Αγγλία Κίνα και Γαλλία. Αν θυμάμαι καλά ο πρώτος Γραμματέας του Οργανισμού ηταν ο κ Τρίκ Βελή.

Οσον αφορά το ερώτημα αν ο ΟΗΕ εφάρμοσε στην πράξη τις εξαγγελίες του και για ποιον ακριβώς λόγω δεν εφάρμοσε σωστά τις καταστατικές αρχές είναι ένα θέμα που επιδέχεται πολλές απαντήσεις και οπωσδήποτε θα διαφέρουν οι απόψεις αν ΝΑΙ ή ΟΧΙ. Γιατί και για ποιόν ακριβώς λόγω εξαπάτησαν για αλλη μια φορά τους λαούς του πλανήτης; Και γιατί φτάσαμε να μετατραπεί ο Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών σε παρά μάγαζο της αμερικάνικης ηγεσίας;

Εκείνο του αξίζει να τονιστεί είναι το γεγονός, οτι εκείνοι που τον δημιούργησαν ηταν οι ίδιοι (ιστορικά όχι βέβαια όλο και αυτό γιατί οι Ρώσοι μετά τη λήξη του πολέμου τον χρειάζονταν την ειρήνη άρα και τον ΟΗΕ για να ανοικοδήσει την καταστραμένη από τον πόλεμο χώρα) που τον υπονόμευσαν, αφού πριν καλά καλά λήξη ο πόλεμος τα συμφέροντα των δημιουργών ήρθαν σε αντιπαράθεση, ο καθένας απ τους ιδρυτές ήθελε να τον ελέγξει και να τον χρησιμοποιήσει κατά το δοκούν και ΕΙΔΙΚΑ Η ΗΠΑ. Και λίγο αργότερα τον δημοκρατικό τρόπο λύσης των τοπικών και παγκοσμίων προβλημάτων την πήρε η δύναμη. Και την δύναμη μετά τη ρίψη των Ατομικών Βόμβων στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι την είχαν οι ΗΠΑ. Ακολούθησε το 1952 η δημιουργία του ΝΑΤΟ και σε συνέχεια σαν αντιστάθμισμά του Συμφώνου της Βαρσοβίας. Και με εξαίρεση την Ευρώπη έγιναν τριάντα και πλέον διακρατικοί και εμφύλιοι πόλεμοι με 27 και πλέον εκατομμύρια νεκρούς. Με αποκορύφωμα τον πόλεμο του Ιράκ που η σημερινή υπέρ δύναμη οχι μόνο γύρισε την πλάτη στον ΟΗΕ. Στις περιπτώσεις δε που δεν μπορεί να τον χρησιμοποιήσει και να τον συμπαρασύρει ποικιλότροπα ακόμα και αρνούμενη να πληρώσει την συμμετοχή της στις δαπάνες του ΟΗΕ.

Σαν παγκόσμιος οργανισμός ο ΟΗΕ έπρεπε να είναι ο συντονιστής των όποιων παγκοσμίων προβλημάτων. Η χώρα όμως που είχε την δύναμη οταν δεν μπορούσε να επιβάλει τη θέλησή της αποδυνάμωνε τον ΟΗΕ, με τη δημιουργία εξωθεσμικών οργανισμών όπως την παγκόσμια τράπεζα, το Διεθνές Νομισματικό ταμείο κλπ και τώρα τους G7ήG8.

Αδικαίωτη και πολυβασανισμένη λοιπόν, η γενιά της ΕΠΟΝ, λέει το μήνυμα. Και φυσικά το μήνυμα αυτό δεν απευθύνεται σε αυτήν. Στην ΕΠΟΝ εχει σταλεί προ πολλού. Κάποιοι το πήραν και κατάλαβαν. Κάποιοι οχι. Και λέω για κάποιους οτι δεν το κατάλαβαν γιατί πάνω στα χαλάσματα που συσσωρεύτηκαν τα δύσκολα «πέτρινα χρόνια» πολιτικά, ιδεολογικά, κοινωνικά, ηθικά θέματα βρήκαν πρόσφορο έδαφος και αναπτύχθηκαν πολλές και ποικίλες θεωρίες του τύπου «χαμένα πήγαν τα νιάτα μας», «Χαμένοι και οι αγώνες μας», ενώ κάποιοι ανιστόριτοι βιαστικοί έσπευσαν να προεξοφλήσουν «το τέλος των ιδεολογιών», της «ιστορίας» και της «αριστεράς». Το μήνυμα και το έργο της ΕΠΟΝ απευθύνεται προς τις νέες γενιές να αξιολογηθεί. Το δε περιεχόμενο του δεν λέει Ελεήστε τους Αδικαίωτους και προδομένους. Σε αντίθεση με τους πελαγωμένους, «των χαμένων αγώνων» ή του «τέλους της ιστορίας της αριστεράς», οι πολλοί δεν μετανιώσαμε, και σταθερά πιστεύουμε οτι σωστά διαλέξαμε το δρόμο που ακολουθήσαμε.

Πιστεύαμε και πιστεύουμε πάντα, πως οι αγώνες της γενιάς μας και του λαού μας γενικότερα, παρά τα λάθη και τις αποτυχίες, συνέβαλαν θετικά στην πρόοδο της κοινωνίας μας και στη ζωή της ελληνικής Νεολαίας.

Οι ιδέες, τα οράματα, οι αξίες, τα ανθρώπινα και δημοκρατικά δικαιώματα, για τα οποία στρατευθήκαμε και αγωνιστήκαμε από τις γραμμές της ΕΠΟΝ, δεν ηταν λερωμένα πουκάμισα για να τα αλλάξουμε ή κάλπικα νομίσματα να τα πετάξουμε. Αντίθετα, δεν παύουν και σήμερα να διατηρούν την επικαιρότητά τους. Και η ζωή πιό δυνατή από τις οποιεσδήποτε μηδενιστικές θεωρίες και αντιλήψεις, επιβεβαιώνει καθημερινά την αναγκαιότητα της ανάπτυξης των λαϊκών αγώνων για την παρά πέρα πρόοδο και αλλαγή της κοινωνίας, για ενα καλύτερο κόσμο...

Τα μηνύματα του καιρού μας εφιστούσαν την προσοχή στη Νέες γενιές να έχουν τα μάτια τους ανοιχτά. Να κρατήσουν και να μελετήσουν το περιεχόμενο και τις εμπειρίες της ΕΠΟΝ. Να τρυγήσουν τη δύναμη, τη σοφία και δυναμική που περιέχουν μέσα τους τα τραγούδια και τα συνθήματα. Χρήσιμη και αναγκαία για το δικό τους αγώνα. Τον αγώνα της συνέχειας. Για το τί θα κάνουν με τη σκυτάλη που παραλαμβάνουν. Με τις αξίες που δημιουργούν. Με το χρέος και τα δικαιώματά τους. Με το λόγω και προ πάντων με την ευθύνη τους. Τα διλήμματα υπάρχουν και οι στιγμές κοιλοπονούν...

Η ΕΠΟΝΙΤΙΚΗ κληρονομιά συνώνυμη με ό,τι ποιο ωραίο γέννησε και ανάδειξε εκείνη η κοσμογονική περίοδος σε ηθος, λεβεντιά και ανιδιοτέλεια. Εθελοντική προσφορά, αγωνιστικότητα και αυτοθυσία, παραμένει πάντα ζωντανή στο Νού και τις Καρδιές των Ελλήνων. Μια αστείρευτη πηγή έμπνευσης και φρονηματισμού. Μια φωτεινή γραμμή που χρωμάτισε έντονα και ανεξίτηλα ολόκληρη εποχή. Και ταυτόχρονα άφησε βαθειά τα ίχνη στους οραματισμούς για τους κατοπινούς αγώνες της Νέας γενιάς. Το πόσο ειναι βαθειά και ανεξίτηλα χαραγμένη στη συνείδηση της Αντιστασιακής και των επόμενων γενεών το έργο και η προσφορά της ΕΠΟΝ και πόσο «επικίνδυνα» εξακολουθούν να ειναι και σήμερα ακόμα τα συνθήματα και τα τραγούδια της ΕΠΟΝ, φαίνεται από τις εφτά σφράγιστες δικλείδες ασφαλείας με τις οποίες τις έχουν εγκλωβίσει. Και τα εχουν περιβάλλει με τόσες δικλείδες ασφαλείας γιατί ξέρουν πως αν φτάσουν στα αυτιά των Νέων τα τργούδια και τα συνθήματα αυτά της ΕΠΟΝ, θα τους δημιουργήσουν προβλήματα για την απόκρυψή τους. Και θα τους δημιουργήσουν γιατί με τα τραγούδια και τα συνθήματα αυτά πολέμησε και νίκησε η γενιά της ΕΠΟΝ.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα για την έκταση και την ένταση που ειχε πάρει η βία για να μην ακουστούν τα τραγούδια της Αντίστασης αποτελεί το γεγονός, οτι απ τις πολλές δεκάδες τα τραγούδια της Αντίστασης, που με σαφήνεια διαλαλούσαν τους σκοπούς και το περιεχόμενο του Αντιστασιακού αγώνα. Τραγούδια που αντιλαλούσαν βουνά και κάμποι και ενημέρωναν το λαό για την πορία του αγώνα, δεν τραγουδήθηκε κανένα παρά το γεγονός, οτι το περιεχόμενό τους ηταν κατάμεστο από πατριωτισμό, λευτεριά, δίκαιο και κυρίως λεβεντιά και Ελλάδα.

Τραγούδια που ενεθάρρυναν το λαό να πάρει μέρος στον αγώνα και τους μαχητές του ΕΛΑΣ στον καθημερινό αγώνα να αναμετρηθούν με τους κατακτητές, αλλα και με το χάρο. Γνωρίζοντας το κατεστημένο τη δύναμη του πατριωτικού-αγωνιστικού τραγουδιού το «ποινικοποίησε» οχι μόνο σαν γραφτό κείμενο αλλα και σαν φωνή. Αυτή ακριβώς η ποινικοποίηση του αντιστασιακού

τραγουδιού, οδήγησε τον ποιητή Αναγνωστάκη να γράψει : «Επνιξαν στο λαρύγγι μου τα ίδια μου τα τραγούδια» Ακόμα και το μουρμούρισμα αρκούσε ενα γερό χέρι ξύλο, αλλα και εξορία να ο χαφιές υπερέβαλε τον τόνο της φωνή σου.
Γιατί ποιος Νέο θα ακούσει το τραγούδι «Εμπρός ΕΠΟΝίτες αδέρφια και πάλι, πάμε και γοργά προβάλλει η Αυγή...» ή της «ΕΠΟΝ τα Παιδιά εμπρός με καρδιά, πέρα για πέρα σκορπίστε Λευτεριά...» Η ποιός μαθητής ή φοιτητής και σημερινός ακόμα, αν διαβάσει και αναλύσει γραμματολογικά το ιδρυτικό σύνθημα της ΕΠΟΝ ο «φασισμός δεν θα περάσει», δεν θα ανατρέξει ο Νούς του στην κατοχική περίοδο και δεν θα αναμνηστεί τους αγώνες και τις θυσίες που χρειάστηκαν οχι μόνο για να μήν περάσει αλλα και να ηττηθεί ο φασισμός στην Ελλάδα; Ποιάνου Νέου ο Νούς δεν θα συγκλωνιστεί και καρδιά δεν θα φτερώσει από το περιεχόμενο του συνθήματος: «Λευτεριά, Ζωή και Φώς, Μόρφωση, Πολιτισμός» ηταν το δεύτερο σύνθημα, με το οποίο και για το οποίο αγωνίστηκε να υλοποιήσει η ΕΠΟΝ. Αλήθεια ποιός νέος μαθητής ή φοιτητής δεν θα συσχετίσει τις ώρες των μεγάλων ξεσηκωμών του λαού και της Νεολαίας-τους Λαμπράκιδες, τους αγώνες του «114», του αντί δικτατορικού του «Πολυτεχνείου» και όποιους αλλους δημοκρατικούς, κοινωνικούς και αντιδικτατορικούς αγώνες που να μην τους περιέχουν τα συνθήματα της ΕΠΟΝ;
Οι οργανωμένοι στο ΕΑΜ ΝΕΩΝ την προσπάθεια ίδρυσης της ΕΠΟΝ την ξέραμε στις 24 ομως του Φλεβάρη του 1943, αυτό που ηταν προσπάθεια έγινε πραγματικότητα. Εκείνη την μέρα η πόλη ηταν φιλική και η νύχτα θερμή σαν χάδι. Στο σπίτι του Νίκου Γιάγκογλου το βράδυ της ιδιας μέρας έγινε η πρώτη ΕΠΟΝίτικη σύσκεψη. Παρά το γεγονός οτι η συνάντηση αυτή ειχε καθαρά ενημερωτικό χαρακτήρα, ο ενθουσιασμός ηταν τόσο μεγάλος που σχεδόν προς στιγμήν ξεχάσαμε την κατοχή. Με σύνθημα το μέλλον ανήκει στα Νιάτα, όλοι οι νέοι μια γροθιά, ορμίσαμε στους δρόμους της πόλης μεθυσμένοι από την είδηση ψάχνοντας μέσα στο πλήθος να εκδηλώσουμε την αγάπη για την Ελλάδα, τον Ανθρωπο, τον έρωτα για τη ζωή και την ελευθερία.
Αδιόρθωτοι, οραματιστές και μαχητές μιας «Καινούριας Ζωής» και στα «Πέρτινα Χρόνια» οι ΕΠΟΝίτες συνέχισαν με συνέπεια να δίνουν το αγωνιστικό παρόν μέσα απ τις πρωτοπορίες των νέων εθνικών και λαϊκων αγώνων, φέρνοντας μαζί τους τις πολύτιμες εμπειρίες και την αστείρευτη αγωνιστική διάθεση. Για αρκετά χρόνια εξακολουθήσουν να παίζουν εναν ουσιαστικό ρόλο στην ανασυγκρότηση του Νεολαιϊστικου κινήματος στις μετ' εμφυλιοπολεμικές συνθήκες. Και σήμερα, πολλοί απ αυτούς άξιοι δημιουργοί, επιστήμονες, καλλιτέχνες, πολιτικοί, δημοσιογράφοι, συγγραφείς, επαγγελματίες κλπ, με το έργο τους, προάγουν και τιμούν την κοινωνική, πολιτική και πολιτιστική ζωή του τόπου.
Θέλω να πιστεύω, πως αν η Νεολαία γνώριζε την έκταση της προσφορά και τα διδάγματα αυτής της γενιάς, θα μπορούσε να επωφεληθεί. Η ορμή, η πείρα, οι εμπειρίες, και η ιστορία της θα μπορούσαν να ειχαν γίνει εργαλεία ζωής, όπλα πάλης, ανάπτυξης και προόδου. Για να μην γίνουν βίωμα το ΕΠΟΝίτικα συνθήματα και η προσφορά της ΕΠΟΝ για τις επόμενες γενιές, το μετά απελευθερωτικό κατεστημένο εξόντωση σχεδόν ολόκληρη τη γενιά της ΕΠΟΝ.
Κάθε προηγούμενη γενιά ανάλογα με τις συνθήκες που κάθε φορά επικρατούν, εχει καταθέσει τη δική της προσφορά. Σε καιρούς ειρήνης παραγωγή, ανάπτυξη και πολιτισμό. Σε περιόδους αναταραχής και πολέμου, ηρωϊσμούς, θυσίες και αυτοθυσίες. Οι προηγούμενες γενιές που με στερήσεις, αγώνες, θυσίες και αίμα ξέπλυναν την ντροπή του 1897, και στη Ελλάδα της Μελούνας πρόστεσαν και την Μακεδονία, την Ηπειρο, την Κρήτη και τη Θράκη ολοκληρώνοντας ετσι τους μακραίωνους πόθους των Ελλήνων.
Οσο πύκνωναν τα σύνεφα του Β! παγκοσμίου πολέμου, οχι μόνο δεν έχαναν την ευκαιρία να κοιτάζουν ερευνητικά και με ανησυχία στα μάτια τη γενιά μας, αλλά και να πετάμε και ορισμένες μπηχτές, αφού γι αυτούς οι νέες γενιές το είχανε ρίξει στο «γλυκόπιοτο» τη στιγμή που διαγράφονταν άμεσοι και μεγάλοι κίνδυνοι για τη χώρα. Και αναρωτιώταν τι θα κάνουν οι Νέες γενιές και πως θα διαχειριστούν την εθνική κληρονομιά; Θα στεκόταν στο ύψος των περιστάσεων, θα ανταποκρίνονταν στις προσταγές της εποχής και κυρίως θα σταθούν αντάξιοι των προγόνων; Θα

παραδειγματιστούν άραγε απ τις πατρογονικές υποθήκες ή θα αδιαφορούσαν για Ο,τι μεγάλο, πολύτιμο και εθνό-υπαρξιακό έκαναν αυτοί;
Θα τολμούσαν και αυτοί, αυτό που τόλμησαν οι προηγούμενες γενιές που ανάστησαν την Ελλάδα, την επέκτειναν και τη διαφύλαξαν ή θα διακόπτονταν η συνέχεια που αυτοί κατόρθωσαν με μύριους κινδύνους και θυσίες να συνδέσουν την αρχαία με την Νέοτερη Ελλάδα; Με δυο λόγια: θα τις υπερασπίζονταν ολες αυτές τις κατακτήσεις ή θα αδιαφορούσαν; Θα τα άφηναν στην τύχη;
Κάθε εποχή εχει τα δικά της προβλήματα να αντιμετωπίσει και οι προηγούμενες απ τη δική μας ειχαν πολλά. Η δική μας ομως, ειχε οχι απλώς περισσότερα, αλλα και συνθετότερα. Σε ό,τι αφορά τη διεξαγωγή του πολέμου και τα μέσα της διεξαγωγής του. Η γενιά του 40 δεν ειχε να αντιπαλέψει το καριοφίλι του 21, ούτε τα Ζέμπελιν του Α! Παγκοσμίου πολέμου. Οι γενιές αυτές ειχαν να αντιμετωπίσουν και να αναμετρηθούν με τα Σκούκας, τα αστάλινα θηρία-Τάνκς-το βαρύ πυροβολικό, τα σύγχρονα ατομικά και ομαδικά αυτόματα όπλα, που ξερνούσαν τόνους καυτό σίδερο στο δευτερόλεπτο.
Ενα άλλο θέμα εξ ίσου σοβαρό που ειχαν να αντιμετωπίσουν οι γενιές αυτές ηταν οτι ο λαός επί τέσσερα χρόνια ζούσε κάτω απ ενα φρικτό και στεγνό δικτατορικό καθεστώς. Ενα καθεστώς που ειχε κατορθώσει να βυθίσει το λαό και ειδικά τη Νεολαία βυθίσει στο τέλμα της ΕΟΝ. Ενα τέλμα που οδηγούσε στη διαπίστωση πως δεν υπήρχε ελπίδα και προοπτική για αγώνα. Ενα καθεστώς που οχι μόνο ειχε υποσκάψει την ομοψυχία αλλα με τις αλόγιστες συλλήψεις, τα βασανιστήρια, τις εξορίες και τις φυλακίσεις ειχε σπάσει-δολοφονήσει τους αρμούς της κοινωνικό-εθνικής συνοχής.
Ομως παρά τις τόσες δυσκολίες η γενιά του 40, οχι μόνο στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων και με περιορισμένα μέσα σε σχέση με αυτά που έπρεπε να αντιμετωπίσει, κατόρθωσε να υπερασπιστεί τις πατρογονικές υποθήκες, αλλα και να δώσει την πρώτη νίκη κατά του άξονα τη στιγμή μάλιστα που ο άξονας ειχε ήδη υποτάξει ολόκληρη την Ευρώπη. Αν για τον αλβανικό πόλεμο τα πράγματα ηταν δύσκολα, ο καθένας αντιλαμβάνεται πόσο ποιο δύσκολα έγιναν τα πράγματα μετά την κατάληψη της χώρας απ τα στρατεύματα του άξονα.
Θα προσπαθήσω ωστόσο να αναφέρω λίγα πράγματα απ τα τόσα ωραία και σημαντικά έκανε και μας άφησε η ΕΠΟΝ: σε οράματα, αξίες, αγώνες και θυσίες τους δύσκολους εκείνους καιρούς. Στον αλβανικό πόλεμο έμμεσα και στην Αντίσταση άμεσα. Το πρώτο πράγμα που έρχεται στο Νού μου, ειναι η αφύπνιση της πατριωτικής συνείδησης της νέας γενιά, στα μαύρα χρόνια της κατοχής.
Στα Νιάτα δεν ταιριάζουν σκέψεις, που βλέπουν τα πράγματα μοιρολατρικά ή σε απόψεις και προσφυγές στο «εχει ο Θεός». Η γενιά αυτή ένιωθε πως έπρεπε να αντιδράσει ποιο γρήγορα απ τους ρυθμούς και τις ιστορικές αλλαγές που έρχονταν. Για να ειναι παρούσα στο γύρισμα της ιστορίας έπρεπε να αλλάξει η ίδια τα πράγματα της ζωής της σε όλους τους τομείς, για να μπορεί να συνεχίσει η ίδια να την ορίζει και να την οδηγεί. Η κατοχή της χώρας σηματοδοτούσε τη στιγμή για να δοκιμαστεί, προκειμένου να εφαρμόσει αυτά που πίστευε για τη ζωή και τις αξίες της. Αξίες οι οποίες που ούτε πολιούνται, ούτε αγοράζονται. Μόνο κατακτόνται.
Το 1942 με τον ερχομό και αρκετών κομμουνιστών-πατριωτών απ την ανατολική Μακεδονία, υπήρξε στην περιοχής μας ένας αγωνιστικός ενθουσιασμός, ενας δημιουργικός οργασμός που ανέβαινε σιγά σιγά και σταθερά με τη συστηματική οργανωτική και πολιτική δουλειά και το καθημερινό ανέβασμα του αγώνα. Οσοι είχαμε οργανωθεί στο ΕΑΜ Νέων παρακολουθούσαμε το Νεολαιϊστικο ξεσηκωμό και την αδημονία να δράσει, παρά τις κατησυχαστικές διαβεβαιώσεις οτι τα πράγματα θα επανέλθουν στον παλιό τους ρυθμό. Και οταν στις 23-2-1943 ιδρύθηκε η Ενιαία Πανελλήνια Οργάνωση Νέων (ΕΠΟΝ), οι Νέοι οχι μόνο ένιωσαν ανακούφιση αλλα και εντάχθηκαν εθελοντικά στις γραμμές της. Απόδειξη οι ηρωϊκοί αγώνες και θυσίες-χίλιάδες ειναι οι νεκροί της ΕΠΟΝ-για τη λευτεριά και την εθνική ανεξαρτησία της πατρίδας. Η εποχή της ΕΠΟΝ ειναι η εποχή που η ιστορία γράφεται με το τουφέκι και το τραγούδι «...η αγάπη θέλει φίλημα και ο πόλεμος τραγουδία, στην κεφαλί λουλούδια και φλόγα στην καρδιά».
Η ιστορική προσφορά της ΕΠΟΝ-για να παραφράσω τα λόγια του Ποιητή «...δε μετρέται με το στρέμμα. Με της καρδιά το πύρωμα μετριέ και το αίμα...». Και η ΕΠΟΝ το έδωσε πρόσβαρο. Η προσφορά της δεν περιορίζεται και δεν εξαντλείται στην ανεκτίμητη οσο και πολύμορφη συμβολή

της στον εθνικό απελευθερωτικό αγώνα. Πολιτικό και ένοπλο. Γιατί, πέρα απ τις μάχες και διαδηλώσεις, πέρα απ το αίμα και τις θυσίες, πέρα απ το γιγάντιο εκπολιτιστικό έργο, το σημαντικότερο επίτευγμα ηταν η κοινωνικοποίηση της Νεολαίας! Ειναι οι βαθιές αλλαγές που δρομολογήθηκαν στα χρόνια της ΕΠΟΝ, και που εκφράστηκαν στον τρόπο της ζωής-της σκέψης και τη δράση της Νεολαίας. Σκέψεις, δράσης και τρόπο ζωής που οδήγησαν στο γκρέμισμα, των πολύμορφων κοινωνικών φραγμάτων και προκαταλήψεων και το βασικότερο, έπρεπε προκειμένου να ορίσει τον εαυτό της η Νεολαία, να κοπεί ο ομφάλιος λώρος που την συνέδεε με την ΕΟΝ, την «Εθνική Οργάνωση Νέων».

Την ΕΟΝ που χαιρετούσε και ανταπέδιδε τον χαιρετισμό, με αυτόν που χαιρετούσε και ανταπέδιδε ο Χίτλερ. Την ΕΟΝ που επικεφαλής της οποίας ηταν ο Διάδοχος Παύλος και η Γερμανίδα γυναίκα του, που ηταν απ τα υψηλόβαθμα στελέχη της γερμανικής Ναζικό-φασιστικής Νεολαίας και μετά Βασίλισσα Φρειδερίκη. Την ΕΟΝ για την συγκρότηση της οποίας ο Μεταξάς, εκτός του οτι την επέβαλε με την οργανωμένη κρατική βία, διέλυσε όλες τις Νεολαιϊστικές οργανώσει και μορφωτικούς συλλόγους και αυτόν τον Προσκοπισμό ακόμα.

Χρειάστηκε μεγάλος αγώνας και τεράστια διαφωτιστική δουλειά, ανάμεσα στις δέκα πριν της δικτατορίας Νεολαιϊστικες οργανώσεις, για να φτάσουμε στην δημιουργία της Ενιαίας Πανελλαδικής Οργάνωσης Νέων: Τη θρυλική ΕΠΟΝ. Την ΕΠΟΝ, που μέσα στο καμίνι του αγώνα, χωρίς να διαγράψου την ταξική διάρθρωση της κοινωνίας ανταμώνουν νέοι και νέες απ όλα τα κοινωνικά στρώματα, ιδεολογικές και πολιτικές αντιλήψεις: αγρότες, εργάτες, σπουδαστές και μαθητές αγόρια και κορίτσια και τα δωδεκάχρονα εξ ίσου θρυλικά «Αετόπουλα».

Εκεί στην ΕΠΟΝ διαμορφώθηκαν ιδέες, γεννήθηκαν όνειρα, πλάστηκαν οράματα και ιδανικά, για τη ζωή και την Ελλάδα, που για πρώτη φορά στη Νεολαιϊστική ιστορία έβγαλαν τη Νεολαία της χώρας απ την απαγοήτευση, τον μαρασμό, τα αδιέξοδα, την παραίτηση και τον υπερφίαλο ατομικισμό, που την ειχε φλομώσει, το κατηχητικό ο Κότζαμπασισμός και οι δικτατορίες. Με πρώτο σύνθημα:« Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ». οι Νέοι οργανώνονται, ξεπερνούν τις επίπλαστες τεχνικό-ταξικά κατασκευασμένες διαφορές και διαμορφώνουν από κοινού οι δέκα Νεολαίϊστικές οργανώσεις το δεύτερο κεντρκό σύνθημα της ΕΠΟΝ: «ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΦΩΣ ΜΟΡΦΩΣΗ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ», σύνθημα που περιείχε όλους τους στόχους και τους σποπούς για τους οποίους ιδρύθηκε και αγωνίστηκε να πραγματοποιήσει.

Η κατοχική περίοδο ηταν η εποχή που οι Ελληνες ονειρεύονταν. Η γενιά της Αντίστασης και της ΕΠΟΝ, δεν ονειρεύονταν μόνο τη νύχτα, αλλα και με ανοικτά τα μάτια. Και ηταν όνειρα για τον Ανθρωπο, για το μέλλον και την Ελλάδα. Ηταν τα χρόνια όπου η βίωση της ατομικότητας στους ορίζοντες της συλλογικής προσπάθεια διαμόρφωναν ενα νέο ήθος και μια νέα στάση ζωής. Ενα ήθος και μια στάση που σημάδεψε τη ζωή των ανθρώπων της γενιάς μας. Ηταν, η εποχή όπου η εμπλοκή του ατομικού με το συλλογικό, η επιβίωση της ατομικότητας στους ορίζοντες της συλλογικής προσπάθειας διαμόρφωσαν το Νέο ήθος.

Ενα ήθος προστασίας των ατομικών δικαιωμάτων, με την παράλληλη αποκατάσταση σχέσεων ειρήνης, φιλίας και συνεργασίας των Ελλήνων και λαών και ενός πνεύματος οικουμενικής οικειότητας και συν ευθύνης για οσα συνέβαιναν όπου Γής, αποτελούσαν μα και εξακολουθούν να αποτελούν τους αναγκαίους όρους για την αναβάθμιση και την αποτελεσματική διαφύλαξη του δικαιώματος να εισαι Ανθρωπος, να συμπεριφέρεσαι και να αντιμετωπίζεσαι σάν Ελογο Ον. Αυτή ακριβώς η προσπάθεια υλοποίησης μέσω του αγώνα του νέου ήθους είναι που σημάδεψε τη ζωή των ανθρώπων της γενιάς μου.

Ο χρόνος της ιστορίας και ο χρόνος της μνήμης λέει, πως είχαμε κάθε δικαίωμα στη ζωή. Το δικαίωμα που το εχουν όλοι. Θα έλεγα και λίγο παραπάνω γιατί ήμασταν παιδιά. Παρ' ότι ομως παιδιά εναντίον μας ειχαν συμμαχίσει και συμπαραταχθεί ολοι οι εθνοϊσμοί καταδότες: ο χωροφύλακας, ο στρατοδίκης. Ο γυμνασιάρχης και το Ιερό ευαγγέλιο μπροστά στο ειδώλιο που απειλούσε την «αλήθεια, και μόνο την αλήθεια». Παρ' ότι όμως παιδιά κάθε πρωϊ «στο συνήθη τόπο των εκτελέσεων» σκότωναν παιδιά! Οι μνήμες απαιτούν το σεβασμό τους.

Μέσα σε ενα κλίμα πατριωτικής έξαρσης, αγωνιστικότητας και ενθουσιασμού σαρώνονται οι «διαχωριστικές γραμμές» στις σχέσεις αγοριών και κοριτσιών (χωριστά σχολεία για αγόρια και κορίτσα, χωριστά στη διασκέδαση, χωριστά παντού), έπεσαν τα τείχη της κοινωνικής απομόνωσης και του διαχωρισμού σε πλούσιους και φτωχούς, σε σπουδαστές-μαθητές,εργάτες και αγροτόπαιδα. Δημιουργήθηκαν νέοι δεσμοί, όπου κυριαρχούσε η συντροφικότητα, η φιλία και η αλληλεγγύη. Οι Νέοι οργανωμένοι στην ΕΠΟΝ, ξεπερνούν το φράγμα των κοινωνικών προκαταλήψεων και περιορισμών της εποχής. Με την εθελοντική συμμετοχή και την πολιτιστική δουλειά πέφτουν ενα, ενα τα Ταμπού και τα κλεισιέ, μέσα στα οποία ηταν εγκλωβισμένη η Νεολαία. Οι αλλαγές αυτές ήταν πρωτόγνωρες. Η κοινωνικοποίηση και η πολιτικοποίηση της Νεολαίας σε εκείνες τις συνθήκες, υπήρξε ενα γεγονός εξαιρετικής εθνικής σημασίας.

Οι ΕΠΟΝίτες, ευαίσθητοι δέκτες των μηνυμάτων των καιρών, οπως ηταν φυσικό, δεν αποστρατεύτηκαν, δεν παροπλίστηκαν και κυρίως δεν πήραν το δρόμο για τα σπίτια τους, μετά τη λήψη του εμφυλίου! Αδιόρθωτοι, ονειροπόλοι και οραματιστές μαχητές μιας «καινούριας Ζωής», συνέχισαν με συνέπεια να δίνουν το αγωνιστικό παρών μέσα στις πρωτοπορίες των νέων εθνικών και λαϊκών αγώνων. Των αγώνων της δεκαετίας του1960, τους Λαμπράκιδες, με το 114, τη Νομική και το πολυτεχνείο, φέρνοντας μαζί τους πολύτιμες εμπειρίες και μια αστείρευτη αγωνιστική διάθεση.

Μια άλλη πλευρά της ΕΠΟΝίτικης προσφορά που αξίζει να υπογραμιστεί, ειναι εκείνη της προσωπικότητας, που με βασικό σύνθημα της ΕΠΟΝ : Λευτεριά Ζωή και Φώς, Μορφωση Πολιτισμός, διαμόρφωσε την προσωπικότητα του ΕΠΟΝίτη. Η ΕΠΟΝίτικη προσωπικότητα αποτελούσε ενα πρότυπο ευθύνης, αισιοδοξίας, έμπνευσης, δημιουργικής σκέψης και πρωτοβουλίας. Και σήμερα πολλοί απ αυτούς, άξιοι δημιουργοί: επιστήμονες και καλλιτέχνες, πολιτικοί, συγγραφείς, δημοσιογράφοι, επιχειρηματίες κλπ. Ανθρωποι που διακρίθηκαν με την αξία τους-σε συνθήκες φοβερές-με την παρουσία και το έργο τους, εξακολουθούν να προάγουν και να τιμούν την κοινωνική, πολιτική και πολιτιστική ζωή του τόπου μας, Τιμούν την ΕΠΟΝ. Να ηταν άραγε όλα αυτά τυχαία; Παρόμοια φαινόμενα, δεν μπορούν να ερμηνευτούν, ετσι απλά, με την επίκληση του τυχαίου!

Η ιστορία της ΕΠΟΝ, δεν τελείωσε στις 27 Δέκεμβρη με τη ψήφιση του Ν, 509 η κυβέρνηση Σοφούλη, που διέλυσε όλες τις αριστερες οργανώσει: ΕΑΜ-ΚΚΕ-ΕΛΑΣ-ΕΠΟΝ κλπ. Και δεν τελείωσε γιατί παρόμοια οργάνωση σε μαζικότητα και δράση, ιδίως στις πόλεις, δεν υπήρξε σε καμιά κατεχώμενη χώρα της Ευρώπης. Εξακόσιες χιλιάδες Νέοι όρθωσαν το ανάστημά τους ενάντια στο φασιστό-Ναζισμό και τριάντα δύο χιλιάδες ΕΠΟΝίτες μαχητές πολέμησαν απ τις γραμμές του μονίμου και του εφεδρικού ΕΛΑΣ, απ τους οποίους οι 1,330 έπεσαν στη μάχη. Το ίδιο και η ιστορία του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν τελείωσε ακόμη. Οι ιστορικοί καλούνται να μελετήσουν αυτό το φαινόμενο και οι ΕΠΟΝίτες και ΕΛΑΣίτες να δώσουν τη δική τους απάντηση.

Μια από τις απαντήσεις είναι ότι η ΕΠΟΝ συγκροτήθηκα μετά τη διάλυση της ΟΚΝΕ: Οργάνωση κομμουνιστική Νέων Ελλάδας. Η διάλυση της ΟΚΕΝ έδωσε τη δυνατότητα στις υπόλοιπες εννιά παράνομες Νεολαιϊστικες Οργανώσεις, να συγχωνευτούν και να συγκροτήσουν την ΕΠΟΝ: Την Πανελλήνια Οργάνωση Νέων. Την Επόμενη της Συγκρότησης οι Δέκα σκυτάλες είχαν γίνει ΜΙΑ και επόμενη ενωμένη, αδερφωμένη και με κοινό πρόγραμμα ξεχύθηκαν τους στα πέρατα της Ελλάδας.

Το ποιο δύσκολο πράγμα, ειναι να χτίσεις μια γέφυρα ανάμεσα στην παλιά και την καινούρια ζωή. Και το ακόμα πιο βαρύ και δύσκολο, ειναι να βρείς εκείνες τις κατάλληλες πέτρες-λέξεις με τις οποίες πρέπει να περιγράψεις τις πράξεις και τα έργα όλων εκείνων των Ανθρώπων, που πριν από μισό και πλέον αιώνα αποφάσισαν να κάνουν το υπέρτατο χρέος προς την πατρίδα. Δύσκολο αλλά και όμορφο, γιατί σου δίνεται η ευκαιρία, γράφοντας να επαναφέρεις νοερά στη μνήμη σου, τους συναγωνιστές, τους συμπολεμιστές και τους συγκρατούμενους στα διάφορα κολαστήρια. Ολους εκείνους τους Ανθρώπους, που πρόσφεραν θυσία τα Νιάτα τους και τη ζωή τους στο βωμό της λευτεριάς και της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Τους Ανθρώπους, που από νικητές στον αλβανικό πόλεμο βρέθηκαν υπό γερμανική, ιταλική και βουλγαρική μαύρη και ασήκωτη κατοχική σκλαβιά,

συνέβαλαν στην απελευθέρωση της χώρας και βίωσαν την εγκατάλειψη από την προπολεμική «ηγεσία».
Τους Ανθρώπους που μετά από έξη μήνες ξαναβρέθηκαν μποστά στο προαιώνιο δίλημμα: υποταγή στον ισχυρότερο ή αγώνας για την απελευθέρωση της χώρας. Το δίλημμα αυτό μπήκε για άλλη μια φορά επιτακτικά στον ελληνικό λαό. Τη φορά αυτή το δίλημα ηταν πιό τραγικό. Η απάντηση ειναι γνωστή και σταθερή. Η χώρα πρέπει να απελευθερωθεί με κάθε θυσία. Ο λαός μας δεν θα χάριζε το Επος του 40 στο φασισμό. Οσοι ξεκίνησαν για τον υπέρ πάντων αγώνα, ειχαν σαφή επίγνωση πως ο θάνατος θα τους συντροφεύει. Και ανάμεσα σε αυτούς οι ΕΠΟΝίτες τα Νιάτα. Η ελπίδα της Ελλάδας.
Ο αγώνας του λαού μας συνεχίζεται με αμείωτο πάθος και ορμή κατά της ναζιστικής Γερμανίας. Με την ίδρυση στις 27/9/41, του Ενθικού Απελευθερωτικού Μετώπου το θρυλικό (ΕΑΜ) και όλων των άλλων Αντιστασιακών οργανώσεων ΕΔΕΣ, ΕΚΚΑ, ΠΕΑΝ και διάφορων άλλων ομαδικών και μεμονωμένων ατόμων ακόμα έγινε ξέχειλο και ατίθασο ποτάμι. Ετσι το Επος του 40, δένεται άρρηκτα με την εποποιϊα της Εθνικής Αντίστασης και η Αντίσταση με την Ελλάδα.
Η απόφαση του λαού να αναμετρηθεί και με τον άξονα γίνεται παράδειγμα προς μίμηση. Αναγνωρίζεται και εξυμνείται από εχθρούς και φίλους. Ειναι αγώνας που γίνεται από απλούς Ανθρώπους- αγωνιστές της καθημερινής ζωής. Από Ανθρώπους που βάζουν πάνω απ όλες τις αξίες την ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Την ανθρώπινη αξιοπρέπεια που δεν μπορείς να την έχεις χωρίς ελεύθερη την πατρίδα και κυρίως χωρίς την ελευθερία του διπλανού σου. Ετσι ο αγώνας από προσωπικός γίνεται εθνικός και από εθνικός, γίνεται αγώνας για τον συνάνθρωπο. Γίνεται οικουμενικός και αυτήν ακριβώς την οικουμενικότητα του αγώνα τόσο το 21 με το στόμα του Ρήγα και του 1940, οσο και την Αντίστασης του 1941-45, ειναι που η οικουμένη θαύμασε, αναγνώρισε και απένημε περγαμηνές.
Στη διάρκεια αυτού του αιώνα που διανύουμε και που, σε μιά περίπου 10ετία, θα παραχωρήσει τη θέση του στον επόμενο, η Ανθρωπότητα βίωσε τη φρίκη εκατοντάδων τοπικών ανά τον κόσμο πολέμων, με αποκορύφωμα τους δύο παγκοσμίους πολέμους. Του πρώτου, που άρχισε τον Αύγουστο του 1914, και τελείωσε το Νοέμβριο του 1918, και του δευτέρου που κηρύχθηκε την 1η Σεπτεμβρίου του 1939 και συνεχίστηκε μέχρι τις 5/8/1945 στην Ευρώπη και τελείωσε στις 12/9/45 οταν υπογράφτηκε η ανακωχή με την Ιαπωνία. Υπολογίζεται οτι οι νεκροί αν δεν ξεπερνούν πλησιάζουν τα διακόσια εκατομμύρια και ανυπολόγιστες οι υλικές καταστροφές.
Και οι δύο αυτοί πόλεμοι υπήρξαν καταστροφικοί. Ομως ο δεύτερος, που πήρε πλανητική έκταση, ειχε πολύ μεγαλύτερη χρονική διάρκεια και κατά τη διεξαγωγή του χρησιμοποιήθηκαν τα ποιο τρομερά-φονικά όπλα. Υπήρξε ασύγκριτα πιο σκληρός, πιο απάνθρωπος και ποιο πολυαίμακτος. Ο πόλεμος αυτός εκτός όλων των άλλων φοβερών συνεπειών, δεν ειχε μετώπιστεν. Για πρώτη φορά στην ιστορία των πολέμων, λόγω της εκτεταμένης χρήσης της αεροπορίας και τους μεγάλου βελενικούς όπλων και λίγο πριν απ την λήξη του με τη χρήση απ τους αμερικανούς της ατομικής βόμβας στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι, ο άμαχος πληθυσμός δεν ειχε διασφαλισμένα μετώπιστεν. Γονάτισε στην κυριολεξία την Ανθρωπότητα. Ενας πόλεμος με ασύλληπτες Ανθρωποθυσίες και καταστροφές σε υλικό και πνευματικό πλούτο. Ενας πόλεμος πρωτόγνωρος και ασύγκριτος σε μέσα και δύναμη πυρός. Πολιτισμοί αιώνων καταστρέφονται και λεηλατούνται. Οι καταστροφές που προκλήθηκαν κατά τη διάρκεια της διεξαγωγής του, ειναι πέρα από κάθε ανθρώπινη φαντασία.
Για να γίνει αντιληπτό το μέγεθος της ανθρώπινης συμφοράς, αρκεί να αναφερθεί οτι η Ελλαδα ειναι η χώρα που σε αναλογία με τον πληθυσμό ειχε 12-14% σε νεκρούς και η Σοβιετική Ενωση, που δέχθηκε το κύριο βάρος αυτού του πολέμου και υπήρξε ο μεγάλος αιματοδότης του, θρήνησε 20,000,000 νεκρούς. Η Γιουγκοσλαβία 8,000,000 και εμεις 600,000. Εκείνο που κάνει εντύπωση ειναι το γεγονός οτι οι μεγάλοι πρωταγωνιστές και στους δυό αυτούς πολέμους ηταν σχεδόν τα ίδια κράτη, που είχανε χωριστεί σε δύο πανίσχυρα αλληλοσυγκρουόμενα στρατόπεδα. Και ενώ οι Ευρωπαϊκοί και Βαλκανικοί λαοί έβαλαν το αίμα, οι Αμερικανοί ηταν αυτοί που εισέπραξαν την αξία και αυτού του παγκοσμίου πολέμου, οπως και του πρώτου.

Οι Αμερικάνοι, εκτός του οτι εισέπραξαν την αξίας των δύο παγκοσμίων πολέμων, κατά τη διάρκειά τους έχτιζαν παράλληλα και της δομές της μελλοντικής αυτοκρατορίας τους. Ειναι αυτοί που αναλογικά έβαλαν το λιγότερο αίμα. Και το βασικότερο ενώ οι Ευρωπαϊκές και οι Βαλκανικές χώρες, εκτός απ το αίμα έπαθαν και τεράστιες υλικές καταστροφές, στην ίδια την Αμερική, εκτός του ότι δεν ειχε ούτε ενα θύμα στα μετώπιστεν, δεν έσπασε ότι ένα κεραμίδι. Οσο για την Αγγλία, ενώ σήκωσε τεράστιο βάρος βγήκε χαμένη. Το ίδιο και η Γαλλία. Και η Αγγλία και η Γαλλία, με τη λήξη του πολέμου εκτός του οτι έχασαν τις αποικίες, το σχέδιο Μάρσαλ ηταν αυτό που τους έδωσε την χαριστική βολή αλλοτριώνοντας μέσω της εξαγοράς τους ιδεολογικούς κλπ κρατικούς μηχανισμούς. Τις αποικίες όλων των Ευρωπαϊκών χωρών τις απορρόφησε μετά πολεμικά η Αμερική.

Οι χώρες που βρέχονται απ τη θάλασσα, σε σχέση με αυτές που βρίσκονται στην ενδοχώρα του πλανήτη, εχουν τεράστια πλεονεκτήματα. Τα πλεονεκτήματα αυτά ειναι τεράστια τόσο σε καιρό ειρήνης αλλο τόσο και στον πόλεμο. Οι λαοί της ενδοχώρας την μεγαλύτερη ταχύτητα που μπορούσαν να εχουν στη διάθεση τους σε περίοδο ειρήνης, αλλα και τον πόλεμο, ειναι η ταχύτητα του αλόγου. Οσο για τις μεταφορές το καθορισμένο βάρος του μπορεί να σηκώσει το άλογο. Το ίδιο ισχύει για την απόσταση, την διακίνηση της πληροφορίας και των ιδεών. Ειναι τόση οση μπορεί να διανήσει το άλογο. Τα όρια του αλόγου ειναι περιορισμένα ως προς το χρόνο, την απόσταση και το βάρος μα και η διάρκεια της ζωής του. Αντίθετα οι χώρες που βρέχονται απ τη θάλασσα, εκτός απ το άλογο για την ενδοχώρα, εχουν για την ειρήνη τα παντός είδους πλεούμενα που χρησιμοποιούν-ούσαν το κουπί, τον αέρα και αργότερα τον ατμό, το πετρέλαιο και την ατομική ενέργεια σήμερα για τον πόλεμο και τον Ναυτικό στόλο.

Τα πλεούμενα ανεξάρτητα μεγέθους εκτός του οτι είναι ταχυκίνητα, βρίσκονται σε συνεχή κίνηση. Μεταφέρουν μεγάλα φορτία προϊόντων, πρώτων υλών και ανθρώπων σε μεγάλες αποστάσεις και πληροφορίες σε καιρό ειρήνης. Στον πόλεμο τα όποια πλοία μεταφέρουν στρατιώτες, αιχμαλώτους, προμήθειες και λείες, μαζεύουν και μεταφέρουν εύκολα ασφαλέστερα και γρήγορα πληροφορίες για τις κινήσεις τους αντιπάλου και συμμετέχουν στις πολεμικές επιχειρήσει. Το γεγονός αυτό έδωσε τις δυνατότητες στις χώρες αυτές να κυριαρχήσουν σε μεγάλες εκτάσεις του πλανήτη. Μια απ τις πρώτες χώρες που εκμεταλλεύτηκε και χρησιμοποίησε πολύπλευρα τα πλεονεκτήματα της θάλασσας ηταν η Ελλάδα: Αργοναυτική και την Αλεξανδρινή Εκστρατεία κλπ. Αργότερα τη θέση της Ελλάδας την πήρε η Ισπανία, η Πορτογαλία κλπ και σε συνέχεια η Αγγλλα και στον 20ο αιώνα η Αμερική.

Από τότε που οι Ηπειροι άρχισαν να επικοινωνούν και να αλληλοεπηρεάζονται κοινωνικά, οικονομικά και πολιτικά, πριν από τέσσερους περίπου αιώνες, η Ευρασία ηταν το κέντρο της παγκόσμιας δύναμης. Με διαφορετικούς τρόπους και σε διαφορετικούς χρόνους οι λαοί που κατοικούσαν στην Ευρασία-και κυρίως οι λαοί της δυτικό-ευρωπαϊκής περιφέρειας της-εισέβαλαν σε όλες σχεδόν τις άλλες περιοχές του κόσμου και κυριάρχησαν σε αυτές. Αρκετά απ τα κράτη αυτά της δυτικής κυρίως Ευρώπης (Πορτογαλία, Ισπανία, Αγγλία, Γαλλία κλπ) έγιναν οι πρώτες μεγάλες δυνάμεις στον κόσμο, γεγονός που τις κατέστησε οχι μόνο προνομιούχες αυτής της ειδικής θέσης, αλλά και ρυθμιστές για το μέλλον των υπολοίπων λαών και χωρών.

Τις τελευταίες δεκαετίες του 20ου αιώνα, συντελέστηκε μια τεκτονική μετατόπιση στις παγκόσμιες υποθέσεις. Για πρώτη φορά, μια μη ευρασιατική χώρα-δύναμη αναδείχθηκε ως ο βασικός επιδιαιτητής και επικυρίαρχος στον ευρασιατικό συσχετισμό δυνάμεων, αλλα επίσης και ως η μεγαλύτερη παγκόσμια δύναμη. Η κατάρρευση της Σοβιετικής Ενωσης ηταν το τελευταίο βήμα στην ταχεία άνοδο της Αμερικής, σαν την μόνη σήμερα δύναμη. Η πτώση του «υπαρκτού» σοσιαλισμού δεν ειχε επιπτώσεις μόνο στους λαούς της Ευρώπης, αλλά και τις ηγεσίες των ευρωπαϊκών χωρών, που δέχθηκαν την άλωση μέσω του σχεδίου Μάρσαλ της εθνικής τους ανεξαρτησίας, και σε συνέχεια δέχθηκαν να την εκποιήσουν στο όνομα του κομμουνιστικού κινδύνου, των όποιων κατακτήσεων του υλικού και πνευματικού πλούτου και κυρίως στο χώρο της ηγεμονίας με αποτέλεσμα στο εξής η Ευρώπη, κάθε μέρα που περνούσε να γίνεται όλο και

περισσότερο το αντικείμενο παρά το υποκείμενο της κοινωνικό-οικονομικής και πολιτικής που να εχει παγκόσμια ισχύ.
Η Αμερική, που στην πορεία αυτού του αιώνα, από μιά χώρα σχετικά απομονωμένη στο δυτικό ημισφαίριο, μετατράπηκε σε δύναμη παγκόσμιας εμβέλειας και ελέγχου χωρίς προηγούμενο. Η χώρα που ξεκίνησε τον Α! παγκόσμιο πόλεμο με σκοπό και στόχο να αναλάβει την παγκόσμια πρωτοκαθεδρία. Ο Ισπανό-αμερικανικός πόλεμος, το 1898, ηταν ο πρώτος υπερπόντιος κατακτητικός πόλεμος της Αμερικής. Η νίκη αυτή έσπρωξε την αμερικάνική δύναμη μακριά στον Ειρηνικό ωκεανό, πέρα από τη Χαβάη μέχρι τις Φιλιππίνες. Στο τέλος του 19ου αιώνα, οι Αμερικανοί ειδικοί της στρατηγικής ασχολούνταν ήδη με την ανάπτυξη δογμάτων για Ναυτική ηγεμονία στους δύο ωκεανούς και το αμερικανικό Ναυτικό, ειχε αρχίσει να αμφισβητεί την έννοια οτι η Βρετανία «κυριαρχεί στα κύματα». Η κατασκευή της διώρυγας του Παναμά, η οποία διευκόλυνε τη ναυτική κυριαρχία τόσο στον Ατλαντικό όσο και στον Ειρηνικό ωκεανό, ενίσχυσε πιο πέρα τις φιλοδοξίες και τις αξιώσεις της Αμερικής, να κατέχει ειδική θέση ώς ο μοναδικός φύλακας της ασφάλειας του δυτικού ημισφαιρίου. Αξιώσεις τις οποίες ειχε διακηρύξει προηγουμένως το δόγμα Μονρόε, και στη συνέχεια δικαιολογούσε η Αμερική, επικαλούμενη το δόγμα της συνεχούς εδαφικής επέκτασης των Ηνωμένων Πολιτειών ως το «εθνικό πεπρωμένο της»!!!
Ενα πεπρωμένο που κατά την άποψη του μπαρμπά Σάμ, θα ειχε ο τελικός στόχος της αμερικάνικης πολιτικής οτι θα έπρεπε να ειναι «αγαθός...» και «ρομαντικός...»: Να διαμορφώσει μια πραγματικά συνεργαζόμενη παγκόσμια κοινότητα (πάντα βέβαια υπό την δική τους αιγίδα και επίβλεψη), σύμφωνα με τις μακροπρόθεσμες (ποιές) τάσεις και τα θεμελιακά συμφέροντα της ανθρωπότητας (ποιά άραγε;). Ωστόσο κατά τον κύριο Μπρζεζίνσκι και α ργότερα του κ Κίσιγκερ «στο ενδιάμεσο στάδιο, ειναι επιτακτική ανάγκη να μην εμφανιστεί καμιά διεκδικήτρια ευρασιατική δύναμη, ικανή κα κυριαρχήσει στην Ευρασία και κατά συνέπεια να αμφισβητήσει την αμερικάνική», παγκόσμια επικυριαρχία της.
Η ταχεία εκβιομηχάνιση της οικονομίας της χώρας, με «ξένες εκροές» παρείχε τη βάση για τις διευρυνόμενες Γεωπολιτικές φιλοδοξίες της Αμερικής. Ο Α! παγκόσμιος πόλεμος αποτέλεσε την πρώτη ευκαιρία για τη μαζική εισβολή της αμερικανικής στρατιωτικής δύναμης στην Ευρώπη. Ενας πόλεμος που σχεδιάστηκε από την αμερικανική διπλωματία, για να διεισδύσει στην Ευρωπαϊκή γεωπολιτική ο αμερικάνικος ιδεαλισμός με τον οποίο ενδυνάμωσε τη στρατιωτική οικονομική και διπλωματική ισχύς της Αμερικής και ειδικά μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία. Με την επικράτηση των κομμουνιστών τη Ρωσία το 1917, έκανε την εμφάνιση του ένα Νέο κοινωνικό οικονομικό παραγωγής και κατανομής του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου.
Μετά την πτώση του «υπαρκτού» πολλοί ειχαν σπεύσει να εγκωμιάσουν τον οικουμενικό χαρακτήρα της παγκοσμιοποίησης. Ομως, η οικουμενικότητα θα ηταν υπερβολικά «αγγελική» συνέπεια του καπιταλισμού για να ειναι αληθινή. Αντί οικουμενικότητας, η παγκόσμια κοινή γνώμη διαπιστώνει σε ολο της το μεγαλείο τη σαθρότητα της αυθαίρετα και αυτάρεσκα αυτό ανακηρυγμένης «απαράκαμπτης και μη αναστρέψιμης» σύγχρονης παγκοσμιοποίησης, οπως και της αντίστοιχης μοναδικής και αποκλειστικής πνευματικής ομοιομορφίας.
Βέβαια, το πρόβλημα της οικουμενικότητας δεν ειναι φιλοσοφικό, αλλα πρακτικό: συνδιαλέγεται με την ιστορία και τις μακρόχρονες τάσεις και τον τρόπο λειτουργίας του καπιταλισμού. Το θέμα ειναι η τρέχουσα παγκόσμια «κοινωνική ατιμία» που διαπράττει το σύστημα ιδιοκτησίας και η προσπάθεια ανασκευής της ιδεολογικής κάλυψής της με την αναφορά στην παγκοσμιοποίηση και την ιστορία. Το κεφαλαιοκρατικό σύστημα παραμένει οργανικά και λειτουργικά ασυμβίβαστο με την οικουμενικότητα-παγκοσμιότητα. Στόχος της κεφαλαιοκρατικής παγκοσμιοποίησης η συγκέντρωση του παγκόσμιου πλούτου, ενώ της οικουμενικότητας η κοινωνική παγκόσμια δικαιοσύνη.
Χωρίς κοινωνική παγκόσμια δικαιοσύνη, η συγκέντρωση πλούτου βασίζεται κατά κύριο λόγω στη λεηλασία των μικροϊδιοκτητών και καταλήγει αντικοινωνική ουτοπία: Χωρίς εργασία δεν ειναι δυτατή η παραγωγή νέου πλούτου πολύ περισσότερο η συσσώρευση πλούτου, ούτε η ανθρωπότητα

ενοποιείται. Τη στιγμή που η ανθρωπότητα βρίσκεται ήδη στην αναζήτηση και επεξεργασία κάποιου εναλλακτικού οράματος οικουμενικότητας, το σύστημα ιδιοκτησίας για να επιβιώσει, λες και δεν αρκούσαν οι ασύλληπτες μέχρι σήμερα καταστροφές που προκάλεσε στην ανθρωπότητα καταφεύγει σε μια νέα υπό την αιγίδα των ΗΠΑ παγκοσμιοποίηση.

Η εμπειρία του 20του αιώνα και ειδικά τη δεκαετία που διανύουμε με προεξάρχον σκοπό την παγκοσμιοποίηση αποκάλυψε οτι η «άγρια» συγκέντρωση πλούτου βασίζεται σε «μεταβιβάσεις» και οχι σε παραγωγικότητα πάρα την ανάπτυξη και την τελειοποίηση των μέσων παραγωγής και επικοινωνίας. Το γεγονός αυτό οξύνει την παγκόσμια αδικία και ανισότητα σε βαθμό που το σύστημα ιδιοκτησίας οδηγείται σε αδιέξοδο. Βέβαια, πάντα το σύστημα ιδιοκτησία ειχε κύριο μέλημά του τους εξοπλισμούς. Σήμερα πολύ περισσότερο, αναζητείται διέξοδο οχι στην οικονομία και την παρά πέρα ανάπτυξη των μέσων παραγωγής, αλλα στις στρατιωτικές δαπάνες και τους εξοπλισμούς: πόλεμος των άστρων κλπ. Οι τελετουτεργικές σπονδές στην ελευθερία του ατόμου και των αγορών δεν αρκούν, αν δεν αποδείξουν στην πράξη αυξημένη παραγωγική ικανότητα σε παγκόσμια κλίμακα.

Αντί για αυτό, το σημερινό παγκόσμιο σύστημα και πριν ακόμα απ τη διαμόρφωση της υπο αμερικάνικής επικυριαρχίας παγκοσμιοποίησης καταγράφει συνεχείς διαδοχικές αποτυχίες και πτώση, που περιορίζουν οσο πότε άλλοτε την παραγωγική ανικανότητα. Δεν μπορεί να υπάρξει παγκοσμιότητα, πολύ περισσότερο οικουμενικότητα, χωρίς ουσιαστική προοπτική για ισότητα. Η σημερινή όξυνση της παγκόσμιας ανισότητας, αντί να πλησιάζει τον κόσμο προς την παγκοσμιοποίηση, στην ουσία τον απομακρίνεται απ αυτήν. Το κεφάλαιο αποδεικνύεται ανεξέλεγκτα καταστροφικό. Ειναι τόση η δίψα και η βιασύνη για την αρπαγή του παγκόσμιου πλούτου, που ενώ καταστρέφει τις υπάρχουσες δικές του δομές και καθιερωμένες κοινωνικές σχέσεις, αποδεικνύεται ανίκανο να διαμορφώσει νέες που να εγγυόνται κάποια διάρκεια.

Οι ΗΠΑ που ηγούνται αδυνατούν να διασφαλίσουν το περιεχόμενο της παγκόσμιας οικονομικής ηγεμονίας, με συνέπεια το σημερινό παγκόσμιο σύστημα να διολισθαίνει κάθε μέρα προς την ακυβερνησία. Η Αμερική σήμερα προβάλλει και χρησιμοποιεί την απέραντι στρατιωτικής ισχύ, σαν το μοναδική μέθοδο και μέσο προκειμένου να επιβεβαιώνει τη συνολική υπεροχή της. Με τον τρόπο αυτό αντί να υπερβαίνει τη σύγχρονη ακυβερνησία του κόσμου την επιδεινώνει και ο νέος μιλιταρισμός την επιδεινώνει ακόμη περισσότερο.

Οταν στις 5 Μαρτίου του 1946 ο Τσιωρτσιλ στην ομιλιά του στο Κολέγιο westmihster μπροστά σε ενα ακαδημαΪκό ακροατήριο, αφού ανάφερε οτι όλες οι ξακουστές πόλεις της Ευρώπης απ το «Στετίνο και τη Βαλτική μέχρι την Τεριέστη στην Αδριατική, εκτός απ την Αθήνα, ενα Σιδηρούν παραπέτασμα εχει υψωθεί και διασχίζει την ευρωπαϊκή ήπειρο». Στη ομιλία του αυτή διατύπωσε τον Ορο» «σιδηρούν παραπέτασμα», εναν όρο που έφερε αντιμέτωπες την ανατολική και την δυτική όχθη της Ευρώπης.

Εναν όρο με τον οποίο κηρύσσει το εναρκήριο σάλπισμα για την αντι κομμουνιστική σταυροφορία και την έναρξη του ψυχρού πολέμου. Εναν όρου που στο εξής θα χαρακτηρίζει τους εξωτερικούς χειρισμούς των ΗΠΑ και του Μακάρθη στο εσωτερικό των ΗΠΑ. Και στο λόγω του αυτό ο Τσιώρτισλ, δεν μπόρεσε να υπερπηδήσει τη δικιά του Σκιά, να υπερβεί δηλαλή τους υποκειμενικούς εκείνους παράγοντες που υπαγορεύουν την επιχειρηματολογία και το στοχασμό του. Σαν γνήσιο τέκνο της εποχής του και «πατέρας της νίκης», παραβλέποντας το κυρίαρχο στοιχείο οτι για την υλοποίηση αυτού του στοχασμού θα έπρεπε να νεκραναστήσει τη φασιστική Γερμανία, την Ιαπωνία και τις χώρες του άξονα και από τον κύριο εχθρό: να τις δεχθεί ισότιμο σύμμαχο, δεν απέφυγε να αναφερθεί στο λόγω του οπως πίστευε, υπερβατική εκείνη ανωτερότητα, με την οποία ειναι «προικισμένο» αποκλειστικά το γένος των Αγγλό-Σαξόνων.

Ενα στοιχείο υποκειμενισμού, που πρώτος θα επισημάνει λίγες μέρες αργάτερα (στις 14 Μαρτίου 1946), απ τις σελίδες της «Πράβντα» ο τέως σύμαχος του Τσιόρτσιλ ο Στρατάρχης Ι.Β. Στάλιν: Ο χίτλερ ξεκίνησε τον πόλεμο, διακηρύσσοντας τη φυλετική κοσμοθεωρία, σύμφωνα με την οποία, μόνο οι γερμανόγλωσσοι αντιπροσωπέυουν ενα καθ' όλα επίλεκτο έθνος. «Ο κ Τσώτρσιλ και οι

σύμμαχοί του στις ΗΠΑ εχουν καταλήξει πιά στο συμπέρασμα οτι οι Αγγλοσάξωνες, ως η μοναδική ανώτερη φυλή, πρέπει να κατευθύνουν τις τύχες απ όλα τα υπόλοιπα εθνη της εφηλίου...»
Οπως ο Νόμος του κέδρους προκειμένου να γίνει η συσώρευση πλούτου οδήγησε στον καπιταλισμό του Λεσέ Φέρ του 19ου αιώνα στο Νόμο της συγκέντρωσης και γέννησε τον Μαρξισμό, ετσι και ο Νόμος της συγκέντρωσης οδήγησε στο Νόμο της χωρίς όρια συγκεντρωποίησης στη δεκαετία που διανύουμε. Το γεγονός αυτό μπορεί να προκαλέσει μια διεθνή αμφισβήτηση στην ιδια την έννοια της ελεύθερης αγοράς. Σε διεθνές επίπεδο παρατηρείται μια πολιτική αλλαγή, μέσα στην οποία εγγράφεται η μετάβαση απ την κοινωνική διαχείρηση της φτώχειας προς μιά ποινική διαχείρησή της μέσω των αστυνομικών μηχανισμών και των σωφρονιστικών θεσμών.
Περνάμε τουλάχιστον στη Ευρώπη που υπήρχε-και στη χώρα μας εστω και υποτυπώδη-κεϊνσιανό κράτος, του οποίου η αποστολή προσδιοριζόταν απ την διασφάλιση της κοινωνικής αλληλεγγύης, την μερική εστω άμβυνση των αρνητικών επιπτώσεων του τρόπου λειτουργίας της αγοράς, την κατά το δυνατόν μείωση των ανισοτήτων, τη διασφάλιση εστω εν μέρει της ευημερίας, σε ενα Νέο Δαρβινικού τύπου κράτος το οποίο, μετατρέποντας τον ανταγωνισμό σε φετίχ και πανηγυρίζοντας την ατομική ευθύνη, δημιουργεί όρους ανάπτυξης υπέρ τροφικών λειτουργιών των μηχανισμών διατήρησης της τάξης και νέων ποινικών τρομονόμων που σηματοδοτούν και στοχεύουν στον επαναπροσδιορισμό τόσο της περιμέτρου οσο και των τρόπων δράσης του Νέο Δαρβινικού κράτους.
Σήμερα όλα τείνουν να δείξουν πως αυτή η νέα ποινική δόξα που διαχέεται απ τις ΗΠΑ στη γηραιά ήπειρο, προωθεί μια νέα διαχείριση της κοινωνικής ανασφάλειας. Στον ορίζοντα διαμορφώνεται η τεχνιτή ανασφάλεια που θα ανταλλαγεί με την συρρίκνωση της δημοκρατίας. Το νέο να διαμορφωθεί δόγμα του ΝΑΤΟ ειναι φανερό πως θα βάζει ευθέως α) Κατά του ΟΗΕ και τον αποκλεισμό της φωνής της συμμετοχής στις αποφάσεις του Τρίτου Κόσμου, της Κεντρικής και Νότιας Αμερικής, της Αφρικής και της Ασίας. β) Κατά του Συμβουλίου Ασφαλείας και την παρουσία της Κίνας, της πρώην ΕΣΣΔ και τριτοκοσμικών μα και των διαδικασιών του (Βέτο ομοφωνία κλπ) κατά τη λήψη των αποφάσεων. και γ) Θα διεμβολίζει με όλα τα μέσα τον αυτόνομο ρόλο και την πολιτικό-οικονομική ολοκλήρωση της Ευρώπης και του κόσμου. Ακόμα θα επιχειρήσει να επιβάλει Ντεφάκτο την Παξ Αμερικάνα στην μετά απ λίγο «παγοσμιοποιημένη οικονομία. Με εργαλείο το ΝΑΤΟ η ΗΠΑ οχι μόνο θα υπονομεύει την όποια απόπειρα αναζήτησης για μια «Νέα οικονομική τάξη στον κόσμο»...Και το βασικότερο αν δεν υπάρξουν αντιδράσεις και αντίσταση σε αυτά τα σχέδια σε λίγο θα ανακηρύξουν σαν «Πρόεδρο» και της Ευρώπης (ένωσης) τον πρόεδρο των ΗΠΑ...
Η Ευρώπης της (ένωσης) με τις αντινομίες της, τις τρεψοδικίες, τις αδυναμίες και τα δημοκρατικά ελλείμματα στη λειτουργία, με ανοιχτές προοπτικές της ταυτόχρονα, τις προκλητικές της δυνατότητες γεννά για τους λαού της προσδοκίες. Η ηθική της Ευρώπης στο χρηματιστήριο των συνειδήσεων βρίσκεται αναμφισβήτητα σε πτώση. Στις κρίσιμες στιγμές ειναι σημαντικό για την Ευρώπη σαν σύνολο και κάθε χώρα χωριστά να πάρουν τα αντίστοιχα μέτρα να σταματήσει αυτό ο κατήφορος της συνηδεισιακής πτώσης οσον αφορά τη δυνατότητα οχι μονό να αντιδράση στα εκ κολαπτώμενα σχέδια των ΗΠΑ, αλλα και να τα ανατρέψει. Να μην πέσει και τη φορά αυτή στην παγίδα της αμερικάνικης παγκοσμιοποίησης οπως έπεσε μετά τη λήξη του Β! παγκοσμίου πολέμου στην παγίδα του «Σχεδίου Μάρσαλ»
Τα τραγικά, εξοργιστικά και απάνθρωπα γεγονότα στη γειτονιά μας με την επιδρομή του αμερικανοκίνητου ΝΑΤΟ στα βαλκάνια που η Ευρώπη, μα και εμείς παρακολουθούμε σαν θεατές χωρίς να ξέρουμε πότε και με ποιές υπαρξιακές ακόμα συνέπειες, θα έπρεπε η Ευρώπη να σημάνει συναγερμό συνειδήσεων για την ολόπλευρη ενίσχυση του ιδεολογικού και ηθικοπολικού μετώπου.
Η εξάλειψη του οικονομικού κράτους, η αποδυνάμωση του κοινωνικού κράτους και η ενίσχυση του ποινικού κράτους, αλληλένδετοι και αλληλοεξαρτώμενοι μετασχηματισμοί, αποτελούν συστατικά στοιχεία των νέων μηχανισμών διαχείριση της φτώχειας στη σημερινή εποχή της μαζικής ανεργίας και της επισφαλούς εργασίες με μια τριπλή αποτελεσματική λειτουργία: την πειθάρχηση της εργατικής τάξης, την υπόταξή της στα νέα δεδομένα και την ακόμα ποιο πέρα περιθωριοποίησή της.

Τα γεγονότα αυτά και η νέα ποινική δόξα που άρχισε να διαχέεται απ τις ΗΠΑ προς τη Γηραιά ήπειρο, κάνουν οχι μόνο αναγκαία αλλα και επιβεβλημένη πριν ειναι αργά για την ανθρωπότητα να αναζητήσει και να αγωνιστεί για εναν διαφορετικό κόσμο των Ανθρώπων όπου γής. Και αυτό γιατί όλως παραδόξως, ενώ η αυτοκρατορία «απλώνεται» και ισχυροποιείται, η ασφάλεια στον πλανήτη διατρέχει μεγαλύτερο κίνδυνο και η ίδια η προπαγάνδα της αυτοκρατορίας καλλιεργεί την ένταση της ανασφάλειας, χωρίς βέβαια να «προσπαθεί» να εξηγήσει τις αιτίες αυτής της κατάστασης. Μετά την πτώση του ανατολικού μπλόκ και το τέλος του ψυχρού πολέμου, οχι μόνο δεν οδήγει σε μια εποχή ειρήνης-ασφαλειας, αλλα πολλά πλασιάζει τις εστίες θερμών αναμετρήσεων. Απ την ισορροπία του τρόμου αν δεν υπάρξει αντίσταση η κοινωνία θα περάσει στην τρομοκρατία της άνισης ισχύος και απ την πυρηνική απειλή στον διπολισμό θα περάσει στη μονοπολιακή διαρκή απειλή απέναντι σε κάθε «διαφορετικό».

Βέβαια η ιστορία λέει και η ζωή επιβεβαιώνει, οτι τα κάστρα και οι αυτοκρατορίες πέφτουν και από μέσα. Μέχρι τότε αν μείνουμε αδρανείς η μητρόπολη του μονοπωλισμού χωρίς άλλοθι μετά την πτώση του μπλόκ του «κακού», για να συνεχίσει τους υπέρ εξοπλισμούς και να ενισχύσει ανενόχλητη την ηγεμονία της ακόμα και απέναντι στους «φίλους», θα διαμορφώνει τη στρατηγική του νέου «άξονα του κακού»

Το καινούριο στοιχείο ήταν οτι με τη λήξη του πρώτου παγκοσμίου πολέμου, τη θέση της Τσαρικής Ρωσίας του 1914-1917, την ειχε πάρει τώρα η Σοβιετική Ενωση, που η συμμετοχή της στον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, άλλαξε τον χαρακτήρα του πολέμου και του έδωσε νέα μορφή και περιεχόμενο. Από ενδο-καπιταλιστικός που ηταν ο Α! παγκόσμιος πόλεμος, ο δεύτερος ξεκίνησε καθεστωτικός και στην πορεία λόγω... κατάληξε αντιφασιστικός. Η ταλαίπωρη πατρίδα μας βρέθηκε ανάμεσα στους εμπολέμους, και στον πρώτο και στο δεύτερο. Και πλήρωσε και στους δυό βαρύτατο τίμημα. Και αυτό παρά το γεγονός οτι και στους δυό η χώρα μας, βρέθηκε στο πλευρό αυτών που χαρακτηρίστηκαν νικητές. Απότοκος του πρώτου, ηταν τα «Νοεμβριανά του 1916» και οι οδυνηρές συνέπειες που στάθηκαν η αρχή ενος πολιτικού διχασμού που δεσπόζει στη δημόσια ζωή της χώρας μας μέχρι και σήμερα. Η Μικρασιατική συμφορά του 1922. Και του Β! παγκοσμίου πολέμου η μεταπελευθερωτική κατοχή της χώρας απ τους Αγγλους και η επανά πρόσδεσή της στη γεωστρατηγική τους πολιτική και το ανείπωτο δράμα του λαού μας, ο εμφύλιος αδερφοκτόνος σπαραγμός.

Και στη δύση του, ποιος θα μπορούσε να φαντασθεί οτι ο 20ος, που στη διάρκειά του έγιναν πολλές δεκάδες μικροί και οι δυό φονικότεροι πόλεμοι της ανθρωπότητας, οτι το όραμα της δίκαιης κοινωνίας για την οποίας εκατομμύρια Ανθρωποι έχασαν την ζωή τους και επιζήσαντες αυτού του αρμαγεδώνα θα βίωναν την πτώση του «υπαρκτού σοσιαλισμού» και οτι μετά την πτώση του «υπαρκτού» την ολοκλήρωση του καθεστώτος της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής με την παγκοσμιοποίησή του.

Αυτός που θα αποφασίσει να μελετήσει σε βάθος την ελληνική ιστορία στη μεγάλη της διάρκεια, απ τα πανάρχαια ακόμα χρόνια, θα καταλήξει στο οδυνηρό συμπέρασμα οτι α) η ελληνική ιστορία ειναι λίγο-πολύ η ιστορία των εμφυλίων πολέμων β). Η χώρα μας και μετά τη συγκρότησή της σε κρατική οντότητα και μέχρι το 1974, δεν αποφάσιζε η ίδια για τα του οίκου της.

Τα πάντα αποφασίζονταν στο Λονδίνο και αργότερα στην Ουάσιγκτων. γ) Την αλόγιστη και απαράδεκτη ανάμειξη του Κλήρου στην πολιτική δ).Τις σφοδρές, παράλογες και συντεχνιακές αντιδράσεις της παραδοσιακής Ελίτ, στις πολιτικές και κοινωνικές μεταρρυθμίσεις, που εκολάπτονται στα σπλάχνα του κοινωνικό-οικονομικού γίγνεσθαι ε). Η άρχουσα τάξη ποτέ δεν επιδίωξε να αντλήσει τη δύναμη της εξουσίας της από το λαό. Να στηριχθεί στο λαό. ζ) Την ταύτιση και τη διαπλοκή της εκάστοτε άρχουσας τάξης με τα ξένα συμφέροντα και τη διαφθορά της, που οδηγεί στην μεγαλύτερη εξάρτηση και την προδοσία ακόμα, μέχρις και παράδοση εθνικού εδάφους Ρούπελ-Καβάλα ο Βασιλιάς Κωσταντίνος. και στ). Θα διαπιστώσει οτι τα δάνεια : σε στερλίνες, που παίρνει το ενα κομμάτι της άρχουσας τάξης απ τη μια μεγάλη δύναμη, τα μάρκα που παίρνει το άλλο κομμάτι απ την άλλη μεγάλη δύναμη, τα δολάρια-παγωμένες πιστώσεις, τα «Σχέδια Μάρσαλ» και τα δόγματα σαν αυτό του «Τρούμαν» που αφορούσε την Ελλάδα και την Τουρκία, τη

φορά αυτή μπροστά στον «κίνδυνο» να συμμετάσχει αναλογικά και ο λαός στα κέντρα που παίρνονται οι αποφάσεις, τα δέχθηκε στο σύνολο τους και ας ηταν οι όροι οι πιό κατάπτυστοι από κάθε προηγούμενο, και στο μεγαλύτερο μέρος σε στρατιωτικό πολεμικό εξοπλισμό, με υποθήκη πάντα τη χώρα, την γεωστρατηγική της θέση και την μελλοντική υποδούλωση του λαού.
Γι' αυτούς που δεν ξέρουν και γι αυτούς που ξέχασαν ή για λόγους ειδικούς και συγκεκριμένους, ενώ θυμούνται τα ταξικά και προσωπικά οφέλη που προέκυψαν παραβλέπουν ή αγνοούν τις συνέπειες που ειχε στο λαό και τη χώρα το «Σχέδιο Μάρσαλ». Πρέπει να τους θυμίσουμε οτι το «Σχέδιο Μάρσαλ» και το «Δόγμα Τρούμαν», ηταν αυτά που μετέτρεψαν και μεταπολεμικά τη χώρα από Αγγλικό προτεκτοράτο με την επέμβαση του Δεκέμβρη του 1944, σε Αμερικάνικο, τον Μάρτιο του 1947. Επέβαλαν την 7χρονη δικτατορία και τον διαμελισμό της Κϋπρου.
Η αναφορά στο «Σχέδιο Μάρσαλ» και το «Δόγμα Τρούμαν» δεν αποβλέπει στο να αντιδικήσει η να διακιώσει απόψεις. Εκείνο που εχει ιστορική σημασία ειναι να προσδιορίσουμε σε ποιό βαθμό μια ηγεσία ή ενας πολιτικός αποδεχόμενοι ενα σχέδιο και ενα δόγμα σαν αυτά του Μάρσαλ και του Τρούμαν, μπόρεσαν να διατηρήσουν την προσωπική τους αξιοπρέπεια, την προσωπική και την εθνική ευαισθησία και κυρίως την εθνική ανεξαρτησία του Λαού και της χώρας. Βέβαια ειχε προηγηθεί με την συναίση, αν οχι με την παράκληση η ένοπλη επέμβαση των Αγγλων να επανέλθουν κυρίαρχοι στη μεταπολεμική ζωή της χώρας. Και οταν και αυτοί δεν μπορούσαν να την κρατήσουν μας έφεραν άγνωστο με πιο αντάλλαγμα τους Αμερικάνους. Οι Αμερικάνοι χρησιμοποιώντας σαν όργανα τα Ανάκτορα, μέρος του πολιτικού κόσμου, τους στρατιωτικούς του ΙΔΕΑ, την παλιά και νέα οικονομική ολιγαρχία νομιμοποίησαν την πλήρη εξάρτηση και πρόσδεση της Ελλάδας στο δικό τους άρμα.
Το «Σχέδιο Μάρσαλ», το «Δόγμα Τρούμαν» οι παγωμένες πιστώσεις και ο αντικομμουνισμός αποτελούσαν την εποχή εκείνη «τετράδα ομοούσιο και αχώριστο». Ηταν ενα «πακέτο». Δεν μπορούσε να υπάρχει το ενα χωρίς το άλλο. Οπου δόθηκε, δόθηκε υπό τον όρο να χρησιμοποιηθεί εναντίον του κομμουνισμού. Αυτό μας το επιβεβαιώνουν εγκυρότατητοι Αμερικανοί Δημοσιολόγοι και αναλυτές εκείνης της εποχής : «Αν επιλέξαμε την Ελλάδα και την Τουρκία», έγραφε ο Ουόλτερ Λίπλαμ στη «Νιου Γιορκ Χέρλαν Τριμπιούν» ειναι οχι γιατί μας ένοιαζε η βοήθεια που χρειάζονταν, ή γιατί ειναι μοντέλα δημοκρατίας, αλλα γιατί ειναι-αποτελούν για μας στρατηγικές πύλες για τη Μαύρη θάλασσα και την καρδιά της Σ. Ενωσης. Με βάση τα στοιχεία αυτά η αλήστου μνήμης Φρειδερίκη, παρότρυνε τον στρατηγό Μάρσαλ, να κηρύξει η Αμερική τον τρίτο Παγκόσμιο πόλεμο απ την Ελλάδα! Μάλιστα ο Γ Παπανδρέου το 1948 σε ενα νέο δημοσίευμα του υιοθετούσε την διαδεδομένη θέση ορισμένων Δυτικών οτι «ο τρίτος παγκόσμιος πόλεμος δεν πρόκειται ν αρχίσει, άρχισε κιόλα»...
Για να ειναι αντικειμενική η εκτίμηση αν βοήθησε και πόσο, θα δώσω το λόγω σε δύο βουλευτές : Τον κ Α. Βαμβέτσου (ανήκε στο κόμμα του Ζέρβα) και τον κ Γ. Μπακόπουλο (μετέπειτα Υπουργός Δικαιοσύνης της κυβέρνησης Γ Παπανδρέου). Κατά τη συζήτηση στη Βουλή (τον Ιούλιο 1947) : «Περί κυρώσεως της Αμερικάνικης Βοήθειας επι τη Βάσει του «Σχεδίου Μάρσαλ». Ο κ Βάμβέτσιος παίρνοντας το λόγο δεν μπόρεσε να καρατήσει την οργή του, για τον έσχατο εξευτελισμό της χώρας: «Είπωμεν πάντοτε, και λέγομεν κατ' επάληψιν οτι ευγνωμονούμε». Αλλά υπάρχουν και μερικά όρια, πέραν των οποίων υπάρχει η ανθρώπινη αξιοπρέπεια, η οποία δεν ειναι δυνατόν να φτάσει μέχρι σημείου εσχάτου εξευτελισμού...(Δεν νοείται) αυτός ο αιώνιος πτωχοπροδρομισμός, αυτή η διαρκής υποδούλωσις και η υποταγή εις Πάν λεγόμενον αλοδαπού υπαλληλίσκου κλπ...» Πρακτικά Βουλής 2/7/1947.
Σε αντίθεση με τον Βαμβέτσιο, ο Μπακόπουλος, δεν εκρυψε τον ασύνορο ενθουσιασμό του: «Ουδείς δύναται ν αμφισβητήσει οτι το «Δόγμα Τρούμαν» και το «Σχέδιο Μάρσαλ», αποτελούν την εντονωτέραν εκδήλωσιν πραγματικού πολιτισμού και ανώτερου Ανθρωπισμού».
Το σχέδιο Μάρσαλ, εκπονήθηκε τον Ιούνιο του 1947. Ηταν 3ετούς διάρκειας και το συνολικό ποσόν ανέρχονταν στα 13,5 δίς σημερινά δολάρια. Αποδέκτες του σχεδίου ηταν 17 Ευρωπαϊκές χώρες, μεταξύ των οποίων και η δική μας. Και Ω του θαύματος! Τον ίδιο χρόνο και τον ίδιο μήνα έμπαιναν σε εφαρμογή τα Εκτακτα Μέτρα. Τα μέτρα που θα οδηγούσαν στην ολοκλήρωση ενός

αλλα σχεδίου. Του σχεδίου «ΜΑΝΝΑ». Ενός σχεδίου που εκπονήθηκε τον Αύγουστο του 1943, με μοναδικό στόχο την κονιορτοποίηση του ΕΑΜ. Μπήκε σε εφαρμογή τον Δεκέμβρη του 1944 από τους Αγγλους και ολοκληρώθηκε τον Αύγουστο του 1949 από τους Αμερικανούς.
Τα δάνεια λοιπόν, που κάθε φορά παίρνει η άρχουσα τάξη, με εκποίηση της Εθνικής Ανεξαρτησίας και υποθήκη την μελλοντική δουλεία και δουλειά του λαού, ειναι τα εργαλεία με τα οποία ο δανειοδώτης αντλεί τη δύναμη και τα μέσα να υποτάξει το λαό και να παραμείνει η χώρα εξαρτημένη απ τη μια ή την άλλη μεγάλη δύναμη, μα και να εδραιώνουν την εξουσία των εκποιητών της εθνικής κυριαρχίας οταν αυτή κλονίζεται.
Αυτό που έκανε ο στρατηγός Ντε Γκώλ στις 18 Ιουνίου 1940, μετά την κατοχή της Γαλλίας απ τον γερμανικό στρατό, τη συνθηκολόγηση και την ανάλυψη της διακυβέρνηση της χώρας απ την κυβέρνηση του Βισύ του στρατάρχη Πεταίν, από ραδιοφωνικό σταθμό του BBC, κάλεσε τους ελεύθερους Γάλλους σε Αντίσταση κατά των κατακτητών και τα εγχώρια οργανά του. Αυτό ακριβώς έκανε και το ΚΚΕ στην Ελλάδα, καλώντας τις προοδευτικές-πατριωτικές δυνάμεις και το λαό να οργανώσει Αντίσταση κατά της κυβερνήσεως των κούϊσλιγκς. Ο όρος «Αντίσταση» συμπύκνωνε την πρακτική βούληση του λαού να συνεχισθεί ο αγώνας κατά του φασισμού και μέσα στις συνθήκες της κατοχής. Αυτή η διακεκηρυγμένη βούληση αντάμωνε ιδεολογικά με τις νωπές, σχετικά, παραδόσεις του αντι φασισμού του μεσοπολέμου και ειδικά στη χώρα μας που ο λαός τον βίωνε στην πιο ωμή του μορφή.
Η Εθνική Αντίσταση δεν ηταν μια λαβωμένη εθνική ψυχή που αφυπνίστηκε αιφνιδίως. Την έφεραν στο προσκήνιο μια σειρά παραγόντων που δημιούργησε ο ίδιος ο πόλεμος, το είδος του πολέμου που διεξάγονταν, το είδος του αντιπάλου, οι μέθοδες που χρησιμοποιούσε και τα μέσα με τα οποία ο πόλεμος αυτός διεξάγονταν και κυρίως ο εσωτερικός φασισμός. Οι επιβλητικές επιτυχίες της Βέρμαχ στην πρώτη φάση του πολέμου, ηταν τέτοιας έκτασης που μπορούσαν οχι μόνο να κάμψουν αντιστάσεις, αλλα να δημιουργήσουν ισχυρά ρεύματα προσχώρησης. Αλλωστε χάρις και στις κυβερνήσεις των Κούϊσλιγκς και τις ισχυρές φιλό γερμανικές και φασιστικές δυνάμεις που προ υπήρχαν στη χώρα μας, και αυτούς που συστρατεύθηκαν με τον ναζισμό που οχι μόνο ευχήθηκαν αλλά και αγωνίστηκαν στο πλευρό των κατακτητών για τη νίκη και την επιβουλή του.
Οι καταστάσεις που οδήγησαν σε αυτήν την λαϊκή αφύπνιση μέσα απ τους φανερούς, υπόγειους και «παράνομους» αντιστασιακούς μηχανισμούς ηταν α): Η συντριβή του τακτικού στρατού και η πλήρης χρεοκοπία των κυβερνητικών μηχανισμών μπρος στην επέλαση της γερμανικής πολεμικής μηχανής, δημιούργησαν στη χώρα ενα πολιτικό και διοικητικό κενό. Ενα κενό που δεν κατάφεραν να αναπληρώσουν οι εγκάθεκτες, και ως εκ τούτου αφερέγγυες, κυβερνήσεις των Κούϊσλιγκς. Αυτό ακριβώς το κενό έπρεπε οι αντιστασιακές δυνάμεις, που εθελοντικά και ανεξάρτητες απ τις κυβερνήσεις και τους κρατικούς μηχανισμούς, ανέλαβαν να εκπροσωπήσουν και να υπερασπιστούν το έθνος. Ούτε οι εξόριστες κυβερνήσεις, χωρίς λαό και μισθοδοτούμενες απ τους Αγγλους, ηταν σε θέση να καλύψουν αυτό το κενό που δημιούργησε, αυτή ακριβώς η εγκατάλειψη της χώρα.
β) ηταν το είδος του πολέμου που εγκαινίασαν οι Γερμανοί. Ο πόλεμος αυτός ηταν ολοκληρωτικός, ηταν ενας πόλεμος που καταργούσε τις διαχωριστικές γραμμές πολεμιστών και αμάχου πληθυσμού. Το γεγονός αυτό, μαζί με τις σκληρές και απάνθρωπες συνθήκες διαβίωσης που επέβαλαν οι κατακτητές με τους συνεργάτες τους και οι παντοειδείς διώξεις, εξέθρεψαν το αίσθημα μίσους και οργής, αλλα και στοιχειώδεις πρακτικές αυτοσυντήρησης, που αναπτύσσονταν στο κενό που άφηναν τα διαλυμένα και εξαρθρωμένα κρατικά δίκτυα. Αυτές ακριβώς οι πρακτικές αποτελούσαν μια μύηση στην παράνομη αντιστασιακή πρακτική και μια πρώτη εκκίνηση προς τη μαζική πολιτική και σε συνέχεια στη στρατιωτική οργάνωση. Ο πόλεμος οχι μόνο συνέχιζε αλλα κάθε μέρα που περνούσε γίνονταν πιο σκληρός και απάνθρωπος και η πολιτική πλέον διεξάγεται με πόλεμο ζωής και θανάτου. Ετσι γρήγορα η αρχική απείθεια, προσλαμβάνει οργανωτικές ένοπλες μορφές. Ο ένοπλος αγώνας ειναι η κορύφωση του αντιστασιακού πνεύματος, ειναι αυτό που συμβάλει στη συστράτευση και ταυτίζει τους πολεμιστές με τους αμάχους.
γ) Η Αντίσταση δεν ηταν μόνο αυτό που λέμε και εννοούμε οργανωμένες μορφές πάλης, στρατιωτικές, πολιτικές, ακόμα και διάφορες μορφές διαμαρτυρίας, αλληλεγγύης, διεκδίκησης κλπ.

Ηταν και η ατομική, μοριακή αντίσταση στη πείνα, την οργανωμένη σωματική και ηθική εξουθένωση των ατόμων στα στρατόπεδα συγκέντρωσεις. Ηταν οι συλλήψεις, τα βασανιστήρια, η βία, ο οργανωμένος σε εταιρείες χαφιεδισμός. Ηταν τα έργα και οι ημέρες της βασιλό-μεταξικής δικτατορίας, που στέρησε και τα λίγα ψήγματα ελευθερίας και καθιέρωσε τον φασισμό σαν το πιό κατάλληλο πολιτικό-κοινωνικό σύστημα που ταιριάζει στους Ελληνες. Ζώντας ο λαός μας τον φασισμό και γνωρίζοντας τις συνέπειες απ την τυχόν επικράτησή του ο αντιφασιστικός αγώνας, έγινε ο κοινός ιδεολογικός συνεκτικός κρίκος -ιστός της Αντίστασης. Ο αντι φασισμός έγινε η ιδεολογία της Αντίστασης. Ο φασισμός τόσο στην ιταλική οσο και στη γερμανική του μορφή, δεν ηταν μόνο μια ξένη δύναμη κατοχής. Ηταν ο αναμορφωτής και κήρυκας του φασισμού.

Ο φασισμός ειναι μια ιδεολογία, ενα κοινωνικό-πολιτικό καθεστώς, μια νέα τάξη πραγμάτων που επιδιώκει να επιβάλει τις αρχές του στους λαούς του κόσμου. Αρχές που τελικό σκοπό εχουν : την κατάργηση των αντιπροσωπευτικών δημοκρατικών σωμάτων, την διάλυση των κομμάτων και συνδικάτων, την καθιέρωση της «αρχής του αρχηγού», τη στρατιωτικοποίηση της εργασίας και του κράτους, τη ρατσιστική εκκαθάριση των κοινωνιών απ τα μή άρια στοιχεία. Ηταν οι ακραίες εκμεταλλευτικές σχέσεις, ο επιθετικός εθνικισμός, η κρατικολατρεία, η ιδεολογική χειραγώγηση του λαού, ο ακραίο αντι κομμουνισμός, αλλα και ο αντιδημοκρατισμός με βάση, πάντα τα αντιπλουτοκρατικά συνθήματα.

Ολες αυτές οι «αρχές», οι επιδιώξεις και οι στόχοι, φασιστικής διακυβέρνησης ειχαν ήδη οχι μόνο εφαρμοστεί σε όλο τους το μεγαλείο στη χώρα μας απ τον Αύγουστο του 1936 απ τη δικτατορία, αλλα και λειτουργήσει υπο τη δαμόκλειο σπάθη της βίας. Μάλιστα στο θέμα της «αρχής του αρχηγού» πρωτοτυπήσαμε κιόλα ανακηρύσσονταν τον «αρχηγό πατέρα» με εκείνο το εμετικό τραγούδι «γιατί χαίρεται ο κόσμος και χαμογελάει πατέρας» εννοώντας «πατέρα» του έθνούς τον δικτάτορα Μεταξά.

Τη στιγμή που η φασιστική «ηγεσία» εγκατάλειψε τη χώρα και όλος ο ισμός που συναποκόμισε μαζί της λειτουργούσαν σαν υπάλληλοι του Τσιώρτσιλ, διακινούσαν την εσωτερική αλληλογραφία του Φόρεϊ Οφφις, και ότι το κομμάτι από την «ηγεσία» που έμεινε στην Ελλάδα το έπαιζε κυβέρνηση μισθοδοτούμενη απ τον Χίτλερ στην υπηρεσία του οποίου ειχε οικειοθελώς προσφερθεί να υπηρετήσει το σχέδια του Γ! Ράϊχ, μα και να πολεμήσει στο πλευρό του σε περίπτωση που εκδηλωθεί αντίσταση. Η ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση συγκροτούσε τις αντιστασιακές οργανώσεις και ανασυγκροτούσε τον Εθνικό Λαϊκό Στρατό. Το στρατό που ύστερα απ σκληρές μάχες δημιούργησε και έθεσε κάτω απ τον έλεγχο του την Ελεύθερη Ελλάδα. Συγκροτούσε τον κρατικό μηχανισμό, ενώ παράλληλα αποσπούσε απ τα κύρια μέτωπα των συγκρούσεων σημαντικές γερμανικές στρατιωτικές δυνάμεις συμβάλλοντας στον συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα. Η δημιουργία συνεπώς της Εθνικής Αντίστασης και ο αγώνας κατά του φασισμού οχι μόνο σαν εθνικό-απελευθερωτικός σηματοδότησε τον αγώνα σε μια αριστερή-κοινωνική προοπτική. Τα συνθήματα ο «φασισμός δεν θα περάσει» στον ελληνό-ιταλικό πόλεμο και το «θάνατος στο φασισμό, λευτεριά στο λαό» οταν κατακτήθηκε η χώρα και οταν πιά και η «κυβέρνηση» της χώρας, μπήκαν ένοπλα στο πλευρό των κατακτητών να πολεμήσουν την Αντίσταση, ηταν επόμενο να βρει τη δικαίωσή του το σύνθημα «χτυπάτε τους φασίστες ξένους και ντόπιους», γίνονται τα κεντρικά συνθήματα της Αντίστασης.

Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΕΠΟΝ και το ΚΚΕ δεν ηταν ξενόδουλα και Εαμοβουλγαρικά, οπως αβασάνιστα και για λόγους προπαγάνδας τα χαρακτήριζαν, αλλα κατ εξοχήν εθνικό-πατριωτικά που αγκάλιαζαν ολόκληρο το λαό. Ηταν ενα τεράστιο-πρωτόγνωρο λαΪκό κίνημα, μια αντιφασιστική χοάνη μέσα στην οποία στεγάστηκαν ολοι οι Ελληνες αντιφασίστες και πολέμησαν απ τις γραμμές του, τους κατακτητές και τους ντόπιους συνεργάτες. Ανεξάρτητα απ την εμβέλεια και τη σπουδαιότητα του στρατιωτικού της σκέλους, η ΕΑΜκή Αντίσταση στέρησε στον άξονα σε μεγάλο βαθμό την κοινωνική επέκταση της ενδοχώρας του και υποχρεώθηκε να πολεμά μόνος του-και μετά το 43 που ανδρώθηκαν και τα Ευρωπαϊκά κινήματα μόνη της η Γερμανία-εναντίον ολων των λαών της Ευρώπης.

Ενώ στη Γαλλία, τους Γάλλους συνθηκολόγους-και μάλιστα και τον ένδοξο στρατάρχη του Α! Παγκοσμίου πόλεμου Πεταίν-τους εξομοίωσαν πολιτικά, ιδεολογικά, ηθικά και εθνικά με τον κατακτητή, στη χώρα μας αυτούς που συστρατεύτηκαν ιδεολογικά και ένοπλα στο πλευρό των κατακτητών και πολέμησαν με λύσσα την Αντίσταση, οχι μόνο δεν εξομοιώθηκαν με τον κατακτητή, αλλα ηταν αυτοί που μετά την απελευθέρωση ανέλαβαν τις θέσεις κλειδιά στον κρατικό μηχανισμό, το στρατό και τα σώματα ασφαλείας. Ηταν αυτοί που καταξιώθηκαν κοινωνικό-οικονομικά σαν «αγωνιστές» και « ήρωές» ακόμα.

Οταν ο αυριανός ιστορικός που θα εχει σφαιρικά στη διάθεσή του, όλες τις γραπτές πηγές της κατοχικής περιόδου, θα ειναι μόνο αυτός και με τη βοήθειας της μεγάλης χρονικής απόστασης, που αντικειμενοποιεί και τα πρόσωπα και τις καταστάσεις, μα και τις ανθρώπινες ψυχολογικές αντιδράσεις και αδυναμίες. Αυτός ο άδολος ιστορικός, θα ειναι σε θέση να απαντήση και να συνθέσει την ιστορία μιάς απ τις συγκλονιστικότερες περιόδους της πορείας του ελληνισμού, που ξεκίνησε μιά Αυγή του Οκτώβρη του 40, πέρασε σε μιά νέα φάση στις 27 του Σεπτέμβρη του 1941, φτάνει στο Δεκέμβρη του 44 για να κορυφωθεί με τον εμφύλιο πόλεμο 1944-46-1949. Ακόμα θα διαπιστώσει οτι ποτέ άλλοτε ο λαός μας, δεν έφτασε τόσο κοντά στην ουσιαστική ανεξαρτησία και οτι ποτέ άλλοτε για τα συμφέροντα της πλουτοκρατικής ολιγαρχίας και των ελάχιστων αντιδραστικών δυνάμεων, δεν την είδε με τόση απελπισία να ξεγλιστρά απ τα χέρια του και να μπει σε ενα νέο κύκλο αίματος.

Από το 1949 αρχίζει μια νέα τραγική για το λαό Περίοδο-φάση, με τη διατήρηση για τριάντα ολόκληρα χρόνια σε ισχύει των εκτάκτων μέτρων, κορυφώνεται με την 21η Απριλίου 1967 και «κλείνει» με την πτώση της Χούντας των συνταγματαρχών τον Ιούλη του 1974. Επισφραγίζεται με τη δίκη και καταδίκη των ελάχιστων πρωταιτίων με κατηγορητήριο την περίφημη ανακάλυψη του «Στιγμαίου Αδικήματος». Μια νομική διατύπωση-εφεύρεση, που οι υπεύθυνοι της επάρατης εφταετίας ειχαν ευθύνη μόνο για τη στιγμή που αυτοί, οι ελάχιστοι πήραν την απόφαση να επιβάλουν την εφτάχρονη δικτατορία.

Θα διαπιστώσει ακόμα, τον λυσσαλαίο ανταγωνισμό των Μεγάλων Δυνάμεων, να ελέγξουν χωροταξικά αυτό το βράχο-σταυροδρόμι του κόσμου και πολιτικό-οικονομικά το λαό μας. Ετσι λοιπόν, η επιδίωξη των μεγάλων δυνάμεων να ελέγξουν χωροταξικά το βράχο και πολιτικό-οικονομικά το λαό, και η άρνηση της εκάστοτε άρχουσας τάξης, να μην θέλει να αντλήσει την εξουσία απ το λαό, οδήγησε στη συνταύτιση και την ταύτιση και αυτή στη διαπλοκή των συμφερόντων της εκάστοτε άρχουσας τάξης με τις ξένες δυνάμεις.

Από τα πανάρχαια ακόμα χρόνια αυτή η ταύτιση των συμφερόντων, ειναι η αιτία που μαστίζεται και κατατρύχεται απ τους διχασμούς και τους εμφυλίους πολέμους η χώρα και πληρώνει τις βαρύτατες συνέπειες σε αίμα και καταστροφές ο λαός. Με αρχής γενομένης απ το 371 πχ, με περσικό δάνειο οι Θηβαίοι να εξολοθρέψουν τους Σπαρτιάτες στα Λεύκτρα και το 362 στη Μαντινεία. Με όπλα περσικά, έγινε η πιο φοβερή μάχη-σφαγή ανάμεσα σε Θηβαίους, Σπαρτιάτες, Αθηναίους, Ηλείους, Αχαιούς και Μαντίνειους, που ενώ αποδεκατίστηκαν, αυτή η σφοδρή σύγκρουση τελείωσε χωρίς κάποιος να νικήσει και οπως πάντα τα οφέλη τα καρπώθηκαν οι ξένοι.

Εχοντας υπόψη τα ποιο πάνω ο Υψηλάντης και γνωρίζοντας τις απόψεις των Κοτζαμπάσηδων, του Κλήρου και των Φαναριωτών που από χρόνια προπαγάνδιζαν την ιδέα πως οι Ελληνες θα ελευθερωθούν μόνο αν τους βοηθήσει μια μεγάλη δύναμη και ειδικά η Ρωσία. Και διαπιστώνοντας την βάρβαρη συμπεριφορά των Αγγλων στα Εφτάνησα και τη συνεργασία τους με τον Σουλτάνο, οσον αφορά την ανάπτυξη του ελληνικού εμπορικού και πολεμικού στόλου. Καθώς και το γεγονός οτι η προπαγάνδα ειχε γίνει πείσει πολλούς οτι μόνο οι ξένοι θα απελευθερώσουν την Ελλάδα συνέταξε και εξέδωσε στις 8 Οκτωβρίου το 1820 δυό προκηρύξεις. Τη μια προς τους προύχοντες, τους Αρχιερείς και το λαό και την αλλη προς τους Ελληνες πλοιάρχους. Στην πρώτη αφού κάνει μια εκτεταμή ανάλυση των λόγων που τον ανάγκασαν να την γράψει. Στη συνέχεια λέει:

«...Ηξευρω, οτι εις ολων τας καρδίας ειναι ριζωμένη η μετρία εκείνη πρόληψις οτι ποτέ μόνοι μας δεν ημπορούμεν να ελευθερωθούμεν, αλλά πρέπει να προσμένωμεν από ξένους την σωτηρίαν μας. Εκάστος νουνεχής ημπορεί να γνωρίσει πόσον ψευδής ειναι η πρόληψις αυτή, αρκεί μόνον να

βαθύνει εις τα πράγματα της πατρίδας μας. Ρίψατε τα βλέματά σας εις τας θάλασσας, και θλελετε τας ιδεί σκεπασμένας από θαλασσοπόρους ομογενείς, έτοιμους να ακολουθήσωσι το παράδειγμα της Σαλαμίνος. Κυτάξετε εις την ξηράν, και απανταχού βλέπετε Λεωνίδας, οδηγούντας φιλοπάτριδας Σπαρτιάτας. Κυτάξετε την ομόνοιαν, ήτις συνδέει των ηρώων αυτών τας ψυχάς. Κυτάξετε την προθυμίαν και τον ζήλον αυτών! Παραβάλατε τας εξαισίους και μεγάλας τατύτας αρετάς με τη χαυνοτητα, την αδυναμίαν και εσωτερικών ταραχήν του εχθρού μας και τότε αν θέλετε ημπορήτε, είπατε, οτι από αλλους πρέπει να προσμένωμεν την σωτηρίαν μας. Ναί αδερλοί ομογενείς! Εχετα πάντοτε προ οφθαλμών, οτι ποτέ ξένοες δεν βοηθεί ξένον, χωρίς μεγαλότατα κέρδη. Το αίμα, το οποίον θέλουν χώσει οι ξένοι δι ημάς, θέλομεν το πληρώνει ακριβότατα και Ουαί εις την Ελλάδα! οταν συστηματική δεσποτεία ενθρονισθή εις τας σπλάχνας της. Οταν ομως μόνοι μας αποσείσωμεν τον ζυγόν της τυραννίας και της Ευρώπης η πολιτική θέλει διάσει ολας τας ισχυράς Δυνάμεις να κλείσωσι ημας συμμαχίας και επιμαχίας αδιάλυτους.

Επειδή και αυτή η εγκύκλιος αν δεν αμφισβητήθηκε δέχθηκε πολλές επιθέσεις και οι Αγγλοι διαπιστώνοντας την σοβαρή ανάπτυξη του ελληνικού Ναυτικού ραδιοργούσαν με τον Σουλτάνο ζητώντας του να καταργήσει τα προνόμια που είχαν οι Ελληνες Καραβοκυραίοι στο Αιγαίο. Γι' αυτό και με μια νέα εγγύκλιο συνιστά στους Ελληνες εμποροναυτικούς, ομόνοια και αγάπη για να μήν πάθουν και αυτοί ό,τι έπαθε το ναυτικό της Βενετίας, Ολανδίας και Δανίας και τους προτρέπει να μαζέψουν τρόφημα, πολεμοφόδια και κανόνια. Επειδή και η εγγύκλιος αυτή παρουσιάζει μεγάλη ιστορική σημασία γενικά και σε ό,τι αφορά τη συμπεριφορά, την πολιτική και του συγκεκριμένους στόχους οσον αφορά την Ελλάδα θα μεταφέρω μερικά της σημεία.

ΓΕΝΝΑΙΟΙ ΠΛΟΙΑΡΧΟΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ.

Συμπατριώται! προς σας αποτείνει η Ελλάς, η δύστυχής ημών μήτερ και πατρίς την φωνήν της. Περικυκλωμένη πανταχόθεν από πάντοια δεινά, εις σας επιστηρίζει την άγκυραν των ελπίδων της, και από σας μόνον προσμένει μικράν ελάφρωσιν των δυστυχιών της...» «... Αλλ ενώ της Ευρώπης ολης αι φιλάνθρωποι Διοικήσεις θεωρούσι την άθικτον ιερότητα των εθνικών μας δικαιωμέάων ως την μόν βάσιν της ευδαινονίας παντός εθνους, μας δίδουσι καθημερινώς σημεία προφανέστατα της μεγάλης των χαράς δια τας προόδους της πατρίδος μας, η Αγγλία η φιλοδέσποτος εκείνη και μισάνθρωπος, η είς τον ανώτατον βαθμόν φίλαυτος δύναμις, αγωνίζεται με παντοίους τρόπους οχι μόνον εις τον ευροούντα δρόμον, των ευτυχών μας να βάλει εμπόδιαα, αλλα και εντέλη εξολοθρευμόν να μας επιφέρει.

Αι σκοποί της αξιομίσητου αυτής δυνάμεως ειναι να αποχτήση τελείαν θαλασσοκρατίαν, να αρπάξη της Ευρώπης το εμπόριον όλον και επομένως καταπτωχύνουσα την οικουμένην άπασαν να λάβη αυτή υπεροχήν, και από θρόνου υψηλού να διατάσση τας τύχας των εθνών. Προς τούτο δε το τέλος ησχύνθη, μέχρι σημείου να μεταχειρισθή και αυτάς τας αισχθότατας αδικίας, κατεπάτησεν συνθήκας, διέρυξε φιλικούς δεσμούς, και δια να μην Μακρολογώ εις τα παρελθόντα, ρίψατε τινά βλέματα εις την γειτονεύουσαν Επτάνησον, και θέλτε ιδεί εκεί σεσωρευμένα, οσα εις αλλά μέρη μοναδικώς έπραξαν κακά...Αυτή (η Αυλή της Λόντρας) οταν είδεν αναζωογονημένον το εμπόριον των Γραικών, προέβαλεν εις την υψηλήν Βουλήν οτι ο δαυλός εκείνος, τον οποίον ολα τα εθνη ενόμιζον σβυμένον και καταπαραχωμένον εις την στάχτην, ήρχισεν να αναδίδη σπινθήρας λαμπούς και επαπειλούντας πυρκαϊαν μεγάλην. Αυτή και τώρα θεωρεί τον επαυξάνοντα αριθμόν των εμπορικών ημων πλοίων με όμματα ζηλότυπα και φθονερά, γνωρίζει οτι από σας ημπορούν να γεννηθώσι πάλι εκείνοι οι λαμπροί ήρωες της Σαλαμίνας». Εχει δίκαιο ο Υψηλάντης. Αυτή ηταν μέχρι τον Μάρτη του 1947 η πολιτική της αγγλικής άρχουσας τάξης οσον αφορά την Ελάδα.

Αυτά οσον αφορά το απώτερο παρελθόν. Δυστυχώς και η Νεοελληνική ιστορία απ το 1821 και μετά, λαός και χώρα και κυρίως η άρχουσα τάξη (Αγία τριάδα που προέκυψε απ τον ιστορικό συμβιβασμό), δεν θέλησε να στηριχθεί στο Ραγιά, γεγονός που θα της έδινε τη δυνατότα να συνεργασθεί με τις μεγάλες δυνάμεις, ετσι ώστε να κόψει τον ομφάλιο λώρο της εξάρτησης. Κατέφυγε εκ νέου στα δάνεια και τα όπλα. Τα δάνεια «ανεξαρτησίας» οπως τα ονόμασαν με αποτέλεσμα πριν καλά-καλά να διαμορφωθεί και να σταθεροποιηθεί η κρατική οντότητα να αρχίσουν οι εμφύλιοι πόλεμοι του 1823, και του 1824. Να βρεθεί η Νεοσύστατη Ελλάδα με δυο

Εκτελεστικά Σώματα και δυο Βουλές και η μέσω των δανείων αποδοχή της μοναρχίας, που έκτοτε αποτελούσε τον φύλακα άγγελο και εγγυητή των ξένων συμφερόντων, σε σημείο που οχι μόνο να μην ολοκληρωθεί η λύτρωση και των άλλων ελληνικών περιοχών : Κύπρος, Δωδεκάνησα και Ανατολική Θράκη και δικαίωμα στα Δαρδανέλια, αλλά και να παραχωρούν και εθνικά εδάφη, όπως παρέδωσε ο Βασιλιάς Κωσταντίνος το Ρούπελ και την Καβάλα στους Βουλγάρους.
Τα δάνεια ενώ εχουν πάντα τον τίτλο της «ανεξαρτησίας» χρησιμοποιήθηκαν για να πολεμήσουν με αυτά τους ακτήμονες Ραγιάδες, που έκαναν τον αγώνα και έχυσαν το αίμα στον σώμα με σώμα αναμέτρηση, με τους υπεράριθμους και άρτια εξοπλισμένους Τούρκους και τους κάθε είδους Νενέκους. Να εξοντώσουν όσους οπλαρχηγούς, ειχαν συμπαραταχθεί με τους Ραγιάδες, με αίτημα να μοιρασθεί η τούρκικη απελευθερωμένη Γή. Τη Γή που η κατοχή της απ την Εκκλησία την κατέστησε εταίρο του καθεστώτος με ευρύτατα ποσοστά. Και αργότερα οι αλλεπάλληλες δικτατορίες, οι στρατιωτικοί Νόμοι, τα στρατιωτικά και κοινοβουλευτικά πραξικοπήματα, οι ταξικοί εκλογικοί Νόμοι, τα εκλογικά μαγειρεύματα, η βία, η νοθεία, οι διχασμοί : οπως τα Νοεμβριανά το 1916, της Μικρασιατικής καταστροφής το 1922, του Στριμόνο το Μάρτη του 1935 και το Δεκέμβρη του 1944, όπου η απροκάλυπτη, ωμή και βάρβαρη ένοπλη επέμβαση των Αγγλων, οδήγησε τη χώρα για τα δικά τους συμφέροντα στον εμφύλιο, τα έκτακτα μέτρα και στρατοδικεία με τις γνωστές συνέπειες σε ανθρώπινα θύματα και υλικές καταστροφές. Τον ίδιο ρόλο έπαιξαν και το «Σχέδιο Μάρσαλ» και το «Δόγμα Τρούμαν» στην μεταπολεμική Ελλάδα.
Οι δικτατορίες, οι στρατιωτικοί Νόμοι και τα έκτακτα μέτρα δεν γίνονται μόνο για να «εμπεδώσουν» μια προσωρινή κατάσταση. Γίνονται για να καταγράψουν υποθήκες στη σκέψη-συνείδηση-του λαού για μακρόχρονη σιωπή και παραίτηση από διεκδικήσεις και δικαιώματα. Γίνονται με την προοπτική να αντέξουν στο χρόνο. Τόσο που οταν αρχίσει ο λαός να διεκδικεί να γίνει η επόμενη δικτατορία.
Ο ελληνικός λαό ακόμα, παρά τα μεγαλόστομα λόγια για ελευθερία, δημοκρατία και ανθρώπινα δικαιώματα απ τη συγκρότηση ακόμα του Ελληνικού κράτους, λόγο του ιστορικού συμβιβασμού των αστών με την Αγία τριάδα, και μέσου του συμβιβασμού την πρόσδεση της Νεογέννητης Ελλάδας στη μέγγενη και το άρμα των Αγγλων, οχι μόνο δεν γνώρισε-βίωσε τη δημοκρατία και τα Ανθρώπινα δικαιώματα, αλλά ούτε και να σκέπτεται ελεύθερα και δημοκρατικά του εχουν επιτρέψει. Γι' αυτό και δεν εχει λόγω. Δεν εχει ρήτορες. Τη σκέψη που παράγει τον λόγω, του την εχουν αφαιρέσει με τις δικτατορίες τα κάθε είδους πραξικοπήματα και έκτακτα μέτρα.
Το «Στοχά Σου Και Αρκεί» δεν ισχύει ακόμα για το λαό μας, πολύ περισσότερο δεν ισχύει το :«Οποιος Σταχάζεται Ελεύθερα Στοχάζεται Σωστά», δεν λειτούργησε σαν αξίωμα. Και δεν λειτούργησε γιατί όσες φορές (και δεν ηταν λίγες) προσπάθησε την ενδόμυχη σκέψη να την μετουσιώσει σε λόγω, για δημοκρατία και δικαιώματα και μια ανεξάρτητη, αξιόπρεπη θέση της πατρίδας μας στη χωρία των λαών του κόσμου, αποδεκτή και σεβαστή από φίλους και εχθρούς, το κόστος που πλήρωσε σαν άτομα, λαός και χώρα ηταν τεράστιο και παραδειγματικό, ετσι ώστε οχι μόνο να μην ξανά αρθρώσει λόγω αλλά και να σκέφτεται ακόμα τέτοια κακά και μεγάλα πράγματα. Πράγματα που μόνο οι «ειδικοί» και οι «μεγάλοι» μπορούν, ξεχνώντας πώς πάντα υπήρξαν και θα υπάρχουν γνήσιοι και αυθεντικοί λαϊκοί ηγέτες ίσως και συχνά ανώτεροι. Ηγέτες που οχι μόνο δεν τους δέχθηκαν, στη χορεία του κοινωνικό-πολιτικού γίγνεσθαι, οταν δεν δέχθηκαν να γίνουν συνειδητά όργανα τους, αλλα τους περιφρόνησε ή και γελοιοποίησε και κατά προτίμηση τους απειλησαν, τους φυλάκιζαν τους καταδίκαζαν σε θάνατο ή και τους δολοφονούσαν ακόμα. Η παγκόσμια ιστορία ειναι γεμάτη από εξαφανίσεις και δολοφονίες λαϊκών ηγετών. Και στη χώρα μας δεν ειναι λίγα τα φαινόμενα αυτά.
Για να γίνει αντιληπτό για το πόσο βάναυσα, σκληρά και απάνθρωπα μεταχειρίζεται το ιδιοκτησιακό σύστημα τους λαϊκούς ηγέτες, αρκεί να θυμίσω οτι εκτός απ τα θύματα στα πεδία των μαχών στη διάρκεια του εμφυλίου που «μεθοδευμένα» εξωθούνταν το λαϊκό κίνημα ειχε εναν τεράστιο αιματηρό απόηχο. Στην 5ετία 1945-1949 εκδόθηκαν πενήντα και πλέον χιλιάδες καταδικαστικές αποφάσεις-σύμφωνα με στοιχεία του ΓΕΣ-ειχαν καταδικαστεί σε θάνατο 5,387 απ τους οποίους εκτελέστηκαν 3.993 και 2,289 περίμεναν το απόσπασμα. Χωριστά οι χιλιάδες των

εξορίστων. Τον Οκτώβρη του 1949 στις φυλακές βρίσκονταν ακόμα καταδικασμένοι σε βαριές ποινές 16,738 και στο κολαστήριο της Μακρονήσου «αναμορφώνονταν» 13,000. Αν σε αυτούς προστεθούν, οσοι έμειναν στα χέρια των βασανιστών στις ασφάλειες όπως ο (Ν. Μπέλας), στην ΕΣΑ, τις επαραθυρώσεις, οι καθ' οδών δολοφονηθέντες (αποπειραθέντες να δραπετεύσουν), από τις διάφορες ανεξέλεκτες συμμορίες, τους Μάϋδες, τα Μέα και τα Τέα. Οι εξαφανισθέντες, τους «αυτοκτονήσαντες», αυτούς που δολοφόνησαν με τα πολυβόλα στη Μακρόνησο κλπ και αυτούς, που δολοφονήθηκαν μέχρι την επίσημη πιά έναρξη του εμφυλίου πολέμου, θα έχουμε εν μέρει μια ένδειξη για το πώς το ιδιοκτησιακό σύστημα μεταχειρίζεται του λαϊκού ηγέτες.

Ετσι πορεύτηκε δυο σχεδόν αιώνες τώρα η χώρα μας, χωρίς οράματα Εθνικής Λευτεριάς, χωρίς συλλογικό στόχο. Στόχο που να συγκινεί, να ενεργοποιεί και να θέτει σε κίνηση το σύνολο των δυνάμεων του τόπου. Ο λαός στην προσπάθεια αυτή, οχι μόνο έκανε πολλά, αλλα πολύ περισσότερα απ ό,τι του αναλογούσαν, μήπως και η μοίρα «αλλάξει περπάτημα» προς ενα στόχο που να γίνει ελπίδα για το αύριο. Πάντα όμως συνάντησε την οργανωμένη αντίδραση της Αγίας τριάδας και των ξένων υποστηρικτών της.

Η κατοχή ηταν μια μεγάλη πρόκληση. Δεν καρποφόρησε όμως γιατί ο Δεκέμβρης και ο εμφύλιος ηταν τόσο ο ενας αλλο τόσο και ο άλλους δρομολογημένοι να δολοφονήσουν και αυτή τη φορά τα οράματα που θα αξιοποιούσαν τη συλλογική προσπάθεια και ομοψυχία, που ειχε επιτευχθεί στη διάρκεια της Αντίστασης. Μια προσπάθεια πλούσια σε οράματα και ιδανικά που θα έβγαζε η χώρα απ το τέλμα της εξάρτησης και την κοινωνικό-οικονομική καθυστέρηση. Ετσι χωρίς όραμα και συνεκτική συλλογική προσπάθεια, ο λαός οδηγήθηκε στον εφησυχασμό, την παράλυση και τη διάλυση. Τη διάλυση αυτή και τη δημαγωγία την ήθελα η Δεξιά, οχι μόνο για να κυβερνήσει αλλα να κυβερνήσει ελλείψει προγράματος και κόμματος ακόμα, με τη δημαγωγία οπως παροδοσιακά «ανέκαθεν» εκφράζονταν. Και για να αντέξει στο χρόνο η δημαγωγία η Δεξιά όπως και αν λέγεται (Λαϊκό κόμμα, Ελληνικός Συναγερμός Εθνική Ριζοσπαστική Ενωση=ΕΡΕ, Νέα Δημοκρατία), κυβερνούσε μόνιμα ή σχεδόν μόνιμα την Ελλάδα μέχρι το 1981. Ασφαλώς το γεγονός αυτό δεν ηταν τυχαίο.

Και σήμερα ολοι οι κρατικοί, νόμιμοι και παράνομοι μηχανισμοί ειναι επανδρομένοι από ανθρώπους με ακροδεξιές αντιλήψεις. Από ανθρώπους που θεωρούν τον εαυτό τους θεματοφύλακες των δεξιών και ακροδεξιών ιερών και οσίων. Που θεωρούν την Ελλάδα κτήμα τους. Από ανθρώπους που εκτός του ότι θα παρεμβάλουν προσχώματα στην όποια αλλαγή και πρόοδο, οταν αυτοί κρίνουν οτι διατρέχουν τον παραμικρό κίνδυνο αυτά τα ιερά και τα όσια προκειμένου να τα «προστατεύσουν» απ τα όποια μιάσματα κάποια Αυγή...

Κανένας βέβαια, δεν μπορεί να αρνηθεί οτι η δημαγωγία λειτουργεί δραστικά καλύπτοντας εν μέρει τα κοινωνικά αίτια σε σημείο που να ψηφίζουν εργάτες, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα και άνεργοι αντί για την Αριστερά οπού παραδοσιακά εκφράζονταν τους δυνάστες Την Δεξιά. Για να μπούμε στην καρδιά του προβλήματος πρέπει να αναρωτηθεί ο καθένας γιατί πιάνει η δημαγωγία, η να θεωρήσουμε πρωτογενή αιτία τη δημαγωγία και να αρνηθούμε κατηγορηματικά οτι η Δεξιά, και σε ό,τι αφορά την ΕΡΕ, οτι ο Καραμανλής ηταν ο γόης, κάτι σαν ο μάγος της φυλής που σαγηνεύει και υπνοτίζει τον κόσμο. Δεν υπάρχουν μάγοι και γόητες στην πολιτική. Ειναι ο δεξιός δημαγωγικός λόγος που μεγενθύνει την ανασφάλεια, αλλα και αποτέλεσμα της εύνοιας που έδειχναν για τη Δεξιά η Εκκλησία, ο λεγόμενος «συμμαχικός» παράγοντας, τα Ανάκτορα, ο στρατός, τα Σώματα Ασφαλείας, οι πολυάριθμοι παρακρατικοί μηχανισμοί, η Ελληνική και η ξένη κεφαλαιοκρατία, το ΝΑΤΟ και ο 6ος αμερικανικός στόλος.

Αυτοί και πολλοί αλλοι παράγοντες: έκτακτα μέτρα, οι εξορίες, οι γεμάτες φυλακές, τα πιστοποιητικά εθνικοφροσύνης και κοινωνικών φρονημάτων, η βία, η τρομοκρατία κλπ, ειναι που συνέβαλαν στο να ακούει κανείς (όπως συναίβει σε μένα) στα καφενεία των χωριών σε παρέες που συζητώντας πολιτικά να λέει κάποιος: «Βρέ, πως τα κατάφεραν....Ενώ ολοι έχουμε, τα ίδια προβλήματα, τις ίδιες απόψεις και ιδέες και όμως θα ψηφίσουμε διαφορετικό κόμμα από αυτό που μας εκφράζει»!

Και κάποια μέρα του 1958, που η τρισκατάρατη Ενιαία Δημοκρατική Αριστερά (ΕΔΑ), έγινε αξιωματική αντιπολίτευση, φτάσαμε στη φράση του κ Καραμανλή: «Εξω πάμε καλά, μέσα δεν πάμε» και αργότερα στο «επιτέλους ποιος κυβερνά αυτόν τον τόπο» Και επειδή «μέσα δεν πηγαίναμε καλά», οι έξω «φίλοι και σύμμαχοι» ανέθεσαν στους Συνταγματάρχες, να βάλουν για εφτά χρόνια το λαό στο γύψο και να γυρίσουν την πολιτική, οικονομική και κοινωνική ζωή της Ελλάδας μισό αιώνα πίσω. Να σταματήσει-μπλοκαρηστεί η σύνδεση της χώρας με την Ευρωπαϊκή Κοινότητα και να μας μείνουν καπέλο ολοι οι νόμοι δικτατορικού περιεχομένου με αποκορύφωμα τον «Στιγμαίο» με τον οποίο και στο μέλλον θα δικάζουμε τους δικτάτορες. Πάντα συνεπώς έξωθεν η «σωτηρία» της Ελλάδας και η παραμονή της άρχουσας τάξης στην εξουσία!

Η κατοχή εκτός του οτι ηταν μια μεγάλη πρόκληση, ηταν και μια μεγάλη ευκαιρία να απαλλαγή η χώρα μας απ την ξένη εξάρτηση. Για πρώτη φορά ο λαός ξεφεύγοντας απ τη μέγγενη της εξάρτησης εσωτερική και εξωτερική συσπειρώθηκε στο Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, βέβαιος οτι μετά την απελευθέρωση της χώρας απ τους τρεις κατακτητές, θα γίνει κύριος και αφέντης στον τόπο του. Για να πετύχει αυτόν τον εθνικό στόχο έκανε όλων των ειδών τις θυσίες.

Ομως την επόμενη της απελευθέρωσης της χώρας, ο νικητής λαός δεν διαπραγματεύονταν με την αλλη έστω άποψη ή δύναμη «Ελέω θεού ελληνική ηγεσία» γιατί τέτοια «ηγεσία» δεν υπήρχε. Βρέθηκε στην ανάγκη να διαπραγματευθεί με την ηγεσία μιάς ΞΕΝΗΣ, μεγάλης χώρας. Μιας χώρας που απ το 1821 και μετά έλεγχε οικονομικό-πολιτικά και κοινωνικά τη χώρα μας. Διαπραγματεύονταν με τον πρώην επικυρίαρχο και υπό την απειλή μιάς ωμής και βάρβαρης ένοπλης επέμβασης. Με μια αυτοκρατορική δύναμη που στο μεταξύ από τις 12-10-44 που απελευθερώθηκε η Αθήνα συγκέντρωνε πολυάριθμες στρατιωτικές χερσαίες, ναυτικές και εναέριες δυνάμεις. Δυνάμεις τις οποίες απέσυρε απ τα πολεμικά μέτωπα ενώ ο πόλεμος συνεχίζονταν με τον άξονα και μέσω αυτής τις τεράστιας στρατιωτικής δύναμης και βάση σχεδίου αναζητούσε την κατάλληλη ευκαιρία να «κονιοτροποιήσει το ΕΑΜ» και να παλινορθώσει την μοναρχία στην Ελλάδα.

Η άρχουσα τάξη εφόσον δεν θέλησε να πάρει μέρος στην Αντίσταση και κυρίως αφού μετά την απελευθέρωση, δεν θέλησε να συνταχθεί με τον φύση σύμμαχό της λαό, ηταν υποχρεωμένη να καταφύγει στην παλιά συνταγή: Να υποταχθεί εκ νέου στους ξένους και τη βία. Ανεξέλεγκτη βία, στρατό, μισθοφόρους και συμμορίες και κυρίως όπλα, όλο και περισσότερες συμμορίες και όπλα, που στο εξής θα γίνουν το πιό βολικό και το πιό ενδεδειγμένο μέσο υποταγής στους ξένους και επικερδής επιχείρηση για τους συμμορίτες. Για να εξασφαλίσει τα όπλα ξαναμπήκε η χώρα εκ νέου κάτω απο ένα ιδιότυπο καθεστώς πολιτικής και οικονομικής ομηρίας.

Μια χώρα που έβγαινε από μια 4χρονη δικτατορία, από ενα εξάμηνο πόλεμο και μια 4χρονη τριπλή κατοχή. Μια χώρα καταστραμένη και οικονομικά καταχρεωμένη και με μηδαμινά εισοδήματα, αντί να ξεκινήσει μια πανελλαδική εκστρατεία για την ανά ιδοργάνωσης της παραγωγικής μηχανής, μπαίνει στο φαύλο κύκλο των όπλων, και την με ολα τα μέσα παραγωγή και αναζήτηση του εσωτερικού «εχθρού». Κάθε μέρα που περνά οργανώνεται και επεκτείνεται με γεωμετρική πρόοδο ενας αυτόνομος, παντοδύναμος στρατιωτικός και παραστρατιωτικός και παρασιτικός μηχανισμός συμμοριών σφυκταγκαλιασμένος με τον κρατικό μηχανισμό, που οχι μόνο θα δολοφονούσαν την εθνική ομοψυχία, που με τόσους κόπους και θυσίες επιτεύθηκε, αλλα θα σώρευε, νέα ερείπια και τάφους στους ήδη αμέτρητους.

Θα προστεθούν στα 57 κατοχικά ολοκαυτώματα χωριών και τις δεκάδες μαρτυρικές πόλεις καινούρια ολοκαυτώματα. Θα απογυμνωσεί την ύπαιρθο απ τον πληθυσμό για να σταλεί μετά τη «νίκη» ολος ο ενεργός πληθυσμός της χώρα στα σκλαβοπάζαρα του κόσμου.

Η απόλυτη επικράτηση της παράταξης των ισχυρών, στο εσωτερικό και το εξωτερικό προσκήνιο, οδήγησε σε ξεκάθαρες λύσεις. Το προϊόν της νίκης έπρεπε να διασφαλιστεί με τον ποιο σαφή και πληρέστερο δυνατό τρόπο. Στο πλευρό του στρατού, των φανερών και κρυφών μηχανισμών του, το Παλάτι συνέχισε να διαδραματίζει (οπως ο Τσιώρτσιν έταξε) τον δικό του παίσχυρο παρεμβατικό ρόλο. Στην κοινοβουλευτική διαμάχη προβάλονταν ισχυρές και δυναμικές οι σκιές αυτών των πανίσχυρων εξουσιών πίσω απ την καθορισμένη θέλη του λαού εξουσία. Η πολύ προβαλλόμενη και

επικαλούμενη μεταπολεμική κοινοβουλευτική δημοκρατία, οχι μόνο ηταν μια επίφαση στην χειρότερη μορφή της, αφού στηρίζονταν στην προστασία του 6ου Στόλου και τα έκτακτα μέτρα, αλλα μας κληροδότησε σαν κεφάλαιο κοινοβουλευτικού βίου όλες τις στρευλώσεις, παρανομίες και παραβιάσεις που βιώνουμε και σήμερα ακόμα τα κατάλλοιπα της.
Στην πλευρά των ηττημένων το παιχνίδι των μηχανισμών- των παράνομων οργανώσεων, των γιαφκών και των ασυρμάτων-παρά το κόστος σε στελέχη και αναποτελεσματικό τρόπο δράσης, κράτησε αρκετόν καιρό προς δόξα του κ Ρακινζή και Πανόπουλου, που θέλονταν την συνέχιση αυτής της κοντόφθαλμης και αλλοπρόσαλης πολιτικής του ΚΚΕ, έστελναν κάθε νύχτα τα «ένδοξα» συνεργεία τους να τοιχοκολούν τις αφίσες με το σύνθημα τα «όπλα παραπόδα» που οχι μόνο αποπροσανατόλιζαν και απαγοήτευαν το λαό και τους αγωνιστές συνέβαλαν και στο να διατηρηθούν σε ισχύ τα έκτακταν μέτρα. Μέτρα απαραίτητα για να εδραιωθεί η εξουσία.
Η μεταπολεμική ιεράρχιση της κοινωνίας και η κατανομή του παραγόμενου απ τη σκληρή δουλειά των ανθρώπων πλούτου εξακολουθούσαν να ειναι άδικες και προκαλούσαν αντιδράσεις. Η μετεμφυλιοπολεμική Αριστερά, δομήθηκε με βάση αυτές τις αντιθέσεις. Η επιτυχίας της Ενιαίας Δημοκρατικής Αριστεράς (ΕΔΑ) στις δύσκολες συνθήκες της 10ετίας του 1950 αποτέλεσε έκπληξη, ακόμα και στην ηγεσία του ΚΚΕ που αλληλοσπαράσσονταν μετά την ήττα, στους τόπους εξορίας τους. Οι αντιδράσεις αυτές οδήγησαν σε πόλωση. Η πόλωση αυτή ομως δεν οδήγησε σε νέο γύρο θερμής αναμέτρησης. Δεν χρειάζονταν άλλωστε. Η μετεμφυλιοπολεμική Αριστερα και οι κομμουνιστές της ανανέωσης εξακολουθούσαν να πιστεύουν και αγωνίζονταν όπως και στην κατοχή να διεκδικούν την εξουσία με την συγκατάθεση και την ψήφο του λαού.
Ο Δυτικός κόσμος ομως ηταν αρκετά ισχυρός, ώστε να διαθέτει πολλές άλλες δικλίδες ασφαλείας προκειμένου να αποφύγει την πολιτική αναμέτρηση με το λαϊκό κίνημα. Μια τέτοια δικλίδα ηταν η δυνατότητα μετακίνησης εργατικού δυναμικού. Την εποχή που η Αριστερα κέρδιζε τη θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης στην κοινοβουλευτική πλευρά της ελληνικής πολιτικής εξουσίας, η άρχουσα τάξη μέσο της μετακίνησης των πληθυσμών (μετανάστευση) άδειασε την Ελλάδα απ τα εργατικά χέρια που δεν μπορούσε να απορροφήσει η εγχώρια υπό αμερικάνικη εποπτεία ανάπτυξη. Η μετανάστευση στα ορυχεία του Βελγίου και τα εργοστάσια της Δυτικής Γερμανίας, μα και εκτός Ευρώπης, εκτός του ότι απορρόφησε τη συσσωρευμένη ένταση επέδρασε καταλυτικά στις κοινωνικό-πολιτικές εξελίξεις της χώρας.
Η Ελλαδα κοιοφορούσε, γεννούσε, γαλουχούσε, ανάτρεφε, διαπαιδαγωγούσε και μόρφωνε στο βαθμό που μπορούσε τα ελληνόπουλα και η εξουσία ανίκανη όντας, να αξιοποιήσει αυτά που με τόσο κόστος παραγόμενα εργατικά χέρια, προκειμένου να μην αλλάξουν οι πολιτικό-κοινωνικό-οικονομικοί συσχετισμοί και για να εκτονώσει την συσσωρευμένη ένταση έχωσε στα έγκατα της γής και έστειλε στα πέρατα του κόσμου το άνθος της Ελλάδας. Με την ενέργεια αυτή η αχόρταγη για εξουσία και κέρδη άρχουσα τάξη ερήμωσε την ύπαιθρο και μετέτρεψε την Ελλάδα σε χώρα γερόντων.
Για άλλη μια φορά η άρχουσα τάξη σκέφτηκε μόνο τον εαυτό της την εξουσία και το κέρδος. Πολλοί προκειμένου να δικαιολογήσουν αυτό το τρίτο στη σειρά νέο ειδεχθές έγκλημα, (κατοχή, εμφύλιος, μετανάστευση) προβάλουν το επιχείρημα οτι οι μετανάστες με τα εμβάσματα οχι μόνο έσωσαν την Ελλάδα απ την καταστροφή αλλα συνέβαλλαν και στη κοινωνικό-οικονομική της ανάπτυξη. Ολοι γνωρίζουμε ποιο ειναι το κόστος της παραγωγής ενός ανθρώπου μέχρις ότου να φτάσει σε παραγωγική διαδικασία. Οσο για τα εμβάσματα δεν ειχαν το μέγεθος να επενδυθούν παραγωγικά-αναπτυσιακά. Ούτε τα ποσά ηταν τόσο μεγάλα, μα ούτε και οι άνθρωποι που άφησαν πίσω οι μετανάστες ηταν σε θέση να τα χρησιμοποιήσουν παραγωγικά. Τα εμβάσματα στο μεγαλύτερο μέρος τους διατηρούσαν στη ζωή τη φαμίλια που άφησαν πίσω και το πολύ πολύ να αγόρασαν και κάποιο διαμέρισμα ή μαγαζί. Σε αυτό ακριβώς το γεγονός οφείλεται το μεγάλο ποσοστό της ιδιοκατοίκησης που υπάρχει στη χώρα μας.
Ο μετανάστης όμως οταν κλείσει ο κύκλος της παραγωγικής του ικανότητας, επικαλούμενος το Νόστο θα επιστρέψει στην πατρίδα και τότε η πολιτεία που λόγω ανικανότητας να αξιοποιήσει αυτή τη παραγωγική περίοδο θα υποχρεωθει εκ των πραγμάτων να επενδύσει για δεύτερη φορά

εξασφαλίζοντάς του φαρμακευτική και Νοσοκομειακή περίθαλψη και οταν πεθάνει να του κάνει την κηδεία, τα μνημόσυνα κλπ. Βέβαια το θέμα μετανάστευση οσον αφορά τα αίτια που την επιβάλουν και οι συνέπειες ειναι ενα πολύ σοβαρο θέμα και σαν τέτοιο χρειάζεται εκτεταμένη ανάλυση που δεν εξαντλείται σε δυο παραγράφους.
Και επειδή για όλα τα κακά και τα άσχημα που έχει υποστεί η χώρα και ο λαός, η άρχουσα τάξη και η εθνικόφρον παράταξη εχει μετά κυλήσει την ευθύνη στους τρισκατάρατους, τους άθεους και αντίχριστούς, τους απάτριδες, ξενοκίνητους και ανεύθυνους ακόμα για τη χώρα και το λαό κομμουνιστές, αναρωτιέται εύλογα κανείς γιατί η άρχουσα τάξη και η εθνικόφρον παράταξη, άφησαν να οδηγηθούν τα πράγματα σε όλα αυτά τα κακά και άσχημα για τη χώρα και το λαό που καταλογίζουν εξ ολοκλήρου στους κομμουνιστές και την Αριστερά γενικότερα; Αλήθεια πιά προσπάθεια έκανε η άρχουσα τάξη και η εθνικόφρον παράταξη να μην στοιχίσει τόσο ακριβά σε νεκρούς και καταστροφές η κατοχή; Γιατί δεν οργάνωσε και αυτή οπως έκαναν οι άρχουσες τάξεις της Ευρώπης Εθνική Αντίσταση. Γιατί αντί για Αντίσταση οργάνωσε τα Τάγματα Ασφαλείας και όλους τους άλλους εθνοϊσμού για την πολεμήσει σε συμπαράταξη και αγαστή συνεργασία με τους ούνους κατακτητές την Αντίσταση που οργάνωσε λαός με πρωτοβουλία των κομμουνιστών; Γιατί δέχθηκε αδιαμαρτύρητα την βάρβαρη ένοπλη επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη του 44, αφού γνώριζε οτι ο Κόκκινος στρατός που μπορούσε να βάλει σε κίνδυνο την εξουσία που το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ της παρέδωσε στις 12 του Οκτώβρη του 44 ύστερα από συμφωνία ανάμεσα στις μεγάλες δυνάμεις οτι ο Κόκκινος στρατός δεν θα παραβίαζε τα ελληνικά σύνορα και τον Αμερικανών την άνοιξη του 1947; Γιατί έκανε τα πάντα προκειμένου να οδηγηθεί η χώρα στον εμφύλιο πόλεμο τη στιγμή που κανένας, μα κανένας δεν της αμφισβητούσε την εξουσία;
Τι έκανε σαν τάξη εξουσίας να μην φτάσουμε στον εμφύλιο; Στηριγμένη στα αγγλικά όπλα ειχε αναδιοργανώσει τους μηχανισμούς του κράτους, το στρατό, τα σώματα ασφάλεια και το υπέρογκο παρακράτος. Και αφού φτάσαμε για ποιόν ακριβώς λόγω στάθηκε τόσο σκληρή και αμίλήκτη απέναντι στους ιδελογικούς της αντιπάλους; Τη στιγμή που χρησιμοποιούσε τις βόμβες Ναπάλμ και ερήμωνε την ύπαιθρο χώρα, που έστελνε στα εκτελεστικά αποσπάσματα τα αμούστακα παιδιά αδιάκριτα απ φύλο δεν σκέφθκε ούτε μια στιγμή την καημένη την Ελλάδα και τους Ελληνες;
Η ταύτιση των συμφερόντων της εκάστοτε άρχουσας τάξης με αυτά των ξένων δυνάμεων, οδηγεί στην εξάρτηση και την πρόσδεση στο δικό τους πολιτικό-στρατιωτικό άρμα. Με βάση αυτήν την αρχή και τις διαμορφωμένες δομές, που αμοιβαία υπάρχουν ανάμεσα με τις όποιες ξένες δυνάμεις, ο εμφύλιος πόλεμος ειναι το βασικό στρατηγικό μέσο και εργαλείο ύπαρξης και παραμονής στην εξουσία των αντιδραστικών δυνάμεων και της ακροδεξιάς, που ηταν ο εκπρόσωπος της ολιγαρχίας. Ο εμφύλιος πόλεμος ειναι συστατικό μέρος των εξαρτημένων χωρών. Καθε φορά που ο λαός προσπαθεί να απαγγιστρωθεί από την εξάρτηση και να κατακτήσει την Εθνική του Ανεξαρτησία, κάνει την εμφάνιση η έξωθεν σωτηρία. Στην ίδια αρχή και στρατηγική υποτάσσεται-συνεπάγεται και ο Δεκέμβρης του 1944, και σε συνέχεια ο εμφύλιος πόλεμος και οχι στον κίνδυνο να πάρει πραξικοματικά το ΚΚΕ την εξουσία.
Στο μεταξύ οχι μόνο η ζωή μέρα με την ημέρα γίνεται ποιο δύσκολη όπως και στην κατοχή, αλλά και η κυβένρηση Παπανδρέου, αρνιέται να πάρει οποιαδήποτε πρακτικά μέτρα καθαρμού της χώρας απ τους συνεργάτες και τους δοσιλόγους. Βέβαια, ορισμένος αριθμός απ τους κούϊσλιγκς εχουν συλληφθεί και κλειστεί στις φυλακές Αβέρωφ, μέσα σε συνθήκες ανέσης τόσο σκανδαλώδεις, που η συλληψή τους, μοιάζει περισσότερο με προφύλαξη απ τη λαϊκή οργή, παρά σύλληψη για τα όποια κατοχικά εγκλήματα που τους βαρύνουν. Οπως και να έχει ο αριθμός των συλληφθέντων είναι γελοίος. Ουσιαστικά τίποτε δεν γίνεται για να απαλλαγούν οι πατριώτες, που εχουν βασανιστεί κατά δεκάδες χιλιάδες, απ τη ανυπόφορη συνάντηση στους δρόμους με τους δημίους του: αστυνομικοί με στολή ή πολιτικά, χωροφύλακες, μέλη της οργάνωσης Χ, μέλη του ΕΔΕΣ της Αθήνας ή των ταγμάτων Ασφαλείας, που όπως όλος ο κόσμος έβλεπε και ήξερε ότι φώλιαζαν στα άντρα τους οχυρωμένοι στους στρατώνες, τα αστυνομικά τμήματα και ορισμένα κακόφημα ξενοδοχεία ή είχαν το θράσος να περιφέρονται προκλητικά στους δρόμους και ανακατευόμενοι με το πλήθος των διαδηλωτών κατέγραφαν εκ νέου ονόματα συμμετοχόντων για τα περεταίρω...

`Η κάθαρση κατά την κυβέρνηση δεν ηταν κάτι άμεσο, μα ούτε και για αύριο. Αυτή άλλα έχει στο νού της. Θέλει την εξουσία και για να την πάρει από αυτούς που την έχουν, πρέπει να συνεργασθεί με τις νέες δυνάμεις κατοχής. Επρεπε να οργανωθούν και να συντονιστούν οι προετοιμασίες στρατιωτικές και πολιτικές και κυρίως να μπουν σε κίνηση εκείνοι οι μηχανισμοί που θα οδηγούσαν στη σύγκρουση «με ευθύνη» του ΕΑΜ, ετσι ώστε και ο ποιο δύσπιστος άνθρωπος να καταπιεί το χάπι, οτι χωρίς την Αγγλική ένοπλη επέμβαση οι κομμουνιστές θα ηταν τώρα εξουσία και τότε αλίμονό τους... Συνεπώς έπρεπε να τους θεωρούν σαν απελευθερωτές και κυρίως να εγκρίνουν όλα τα απαραίτητα μέτρα, όσο σκληρά και απάνθρωπα και ειναι, που θα αναγκαστούν να πάρουν προκειμένου να «απελευθερώσουν» την απελευθερωμένη από τον ΕΛΑΣ Ελλάδα: Να απελευθερώσουν Την Ελλάδα, απ τους Ελλήνες.
Ετσι όλο και ποιο συχνά, επεισόδια ξεσπούν στους δρόμους, οταν τα θύματα ή οι συγγενείς τους βρίσκονται πρόσωπο με πρόσωπο με ανθρώπους που συνεργαζόμενοι με τους Γερμανού, τους ειχαν συλλάβει, τους είχαν βασανίσει οι ίδιοι, εκμεταλλευτεί ασύστολα με υποσχέσεις αποφυλάκισης, ομηρίας ή μη εκτέλεσης αγαπημένων τους προσώπων. Με ανθρώπους που ενώ είχαν πάρει το αντίτιμο, δεν αποφυλακίστηκε ο άνθρωπός για τον οποίο πούλησαν οσο οσο το σπίτι για να εξασφαλίσουν το αντίτιμο, όμως παρά ταύτα ανθρωπός τους στάλθηκε όμηρος στη Γερμανία ή και εκτελέστηκε και αν ακόμα αποφυλακίστηκε. Ναι και αν ακόμα αποφυλακίστηκε, ομως η Γκεστάπο ήθελε να εκτελεστεί αυτός ο συγκεκριμένος κρατούμενος τον ξανά συνέλλαβαν. Και αυτού ακόμα που με υπόδειξη των παθώντων συλλαμβάνονταν οι βασανιστές, όταν έφταναν στα αστυνομικά τμήματα απελευθερώνονταν τη νύχτα, από τους αστυνομικούς που τόσον καιρό συνεργάζονταν μαζί τους. Και νάτοι πάλι άγρυπνο μάτι στην αγορά να καταγράφουν για τα περεταίρω...
Δυστυχώς, το φαινόμενο της διαπόμπευση ανθρώπων, με ευθύνη της Αντίστασης πρώτα και της επίσημης εξουσίας μετά παρατηρήθηκε και στην πόλη μας. Συγκεκριμένα ενας κάτοικος Βεροίας ονόματι Κατσακιώρης, μέλος κάποιου απ τους εθνοϊσμούς, γύριζε οπλισμένος στην πόλη και διατυμπάνιζε στη διαπασών οτι «Η θα το κάνω ελληνικό ή να πάει κατά διαβόλου» επειδή εγώ απ τις Απρίλη του 1944 ήμουν στον ΕΛΑΣ και πολύ πριν απελυθερωθεί η Βέροια στις 27 Οκτώβρη 1944, από αρκετές μέρες ειχα αποσπαστεί στην ομάδα μεραρχιών που ειχε την εποχή εκείνη έδρα τη Βέροια. Λόγω του είδους της αποστολής, δεν έχω προσωπική γνώμη για τις ευθύνες που του καταλόγισαν οι συμπολίτες μας και το είδος της κακοποίησης που του έγινε. Απλώς το αναφέρω σαν ιστορικό γεγονός.
Μετά την παράδοση των όπλων και την αποστράτευση του ΕΛΑΣ και της Εθνικής Πολιτοφυλακής Διοικητής της οποίας ηταν στη Βέροια ο Βεροιώτης Δικηγόρος Νικόλαος Χατζής, η ηγεσίας της εδώ Δεξιάς τοπικής οργάνωσης, για να ανταποδώσει τα ίσα, συνέλλαβε ανάμεσα σε πολλούς άλλους και την Νικόλαο Χατζή,(δεν γνωρίζω με ποιά κατηγορία και ούτε έζησα αυτοπροσώπως το γεγονός) και αφού τον κακοποίησαν δεν δίστασαν, κρεμώντας του μια πινακίδα στο λαιμό και μια στην πλάτη (...) να τον γυρίζουν βρίζοντας για μέρες στους κεντρικούς δρόμους της πόλης, τον διαπομπεύαν, τον χλεύαζαν, τον έφτυνουν και τον απειλούσαν οτι... ενώ παράλληλα ειχαν προετοιμάσει και την δολοφονία του. Αφού ύστερα από μέρες τελείωσε η διαπόμπευση κλπ, κάποια κοπέλα Βεροιώτισα, ονόματι Καραγιώργου Κορνηλία, τον πυροβόλησε με περίστροφο και τον τραυμάτισε. Δεν ξέρω με ποια δικαιολογία έγιναν αυτά, εκείνο που ξέρω ειναι οτι για τα «εγκλήματα» που του καταλόγιζαν δεν καταδικάστηκε απ το στρατοδικείο. Και αφού δεν υπήρχαν στοιχεία επιβαρυντικά στάλθηκε για πολλά χρόνια και αυτός εξορία.
Στις 13 του Οκτώβρη 44 ο Γιάνης Ζεύγος, μέλος της κεντρική επιτροπής του ΚΚΕ, στο χαιρετισμό που απεύθηνε στη συγκέντρωση για την απελευθέρωση της Αθήνας είπε: «Πολίτες της ηρωϊκής, της αδούλωτης Αθήνας είμαστε πιά ελεύθεροι. Ελεύθεροι απευθύνουμε θερμό αντιφασιστικό χαιρετισμό, δημοκρατικό χαιρετισμό σ όλο το μαχόμενο Εθνος. Χαιρετίζουμε τα πρώτα τμήματα της συμμάχου Αγγλίας, που ξανάρθαν στην Ελλάδα. Απευθύνομε χαιρετισμό στα μεγάλα σύμμαχα έθνη : Στην Αγγλία, στη Σοβιετική Ενωση, στην Αμερική. Απευθύνομε χαιρετισμό στους ηρωϊκους λαούς της Γιουγκοσλαβίας και στο μεγάλο λαό της Γαλλίας και σ όλους τους λαούς που σ όλον τον κόσμο πολεμάνε ενάντια στο φασισμό. Σ αυτόν το μεγάλο απελευθερωτικό πόλεμο και η πατρίδα

μας, εμείς ο μικρός ηρωϊκός λαός θυσιάσαμε τα πάντα στο βωμό της λευτεριάς. Στα βουνά και τις πόλεις κρατήσαμε ψήλα τον απελευθερωτικό αγώνα. θυσιάσαμε τα χωριά μας, τις πολιτείες, θυσιάσαμε τα πάντα στο βωμό της λευτεριάς. Από το Ελ Αλαμέϊν ως τον Εβρο, χιλιάδες ειναι τα θύματά μας, τα αδέρφια μας που έπεσαν για τη λευτεριά. Αιώνια η μνήμη σ όλους τους μάρτυρες που έπεσαν στο βωμό της λευτεριάς...Χάρις στις θυσίες αυτές και στο αίμα αυτό, η τιμή της πατρίδας μας, στάθηκε ψηλά...».

Μέχρις ότου οι Αγγλοι, που τους καλοσόρισε στην ομιλία του ο Ζεύγος, δεν ειχαν συγκεντρώσει τις απαραίτητες ένοπλες δυνάμεις και συντονίσει υπό την ηγεσία τους, τους διάφορους εθνοϊσμούς, όλα αυτά ηταν οχι μόνο αποδεκτά, αλλα αποτελούσαν έπαινο και εθνικό κεφάλαιο. Μετά ομως τη συγκέντρωσή των δυνάμεων και την ένταξη των Ταγμάτων Ασφαλείας και όλων των αλλων εθνοϊσμών στο πανίσχυρο 4ο Αυγουστανό παρακράτος όλα αυτά ξεχάστηκαν. Οταν λοιπόν, συντονίστηκαν οι Αγγλικές δυνάμεις με το πανίσχυρο παρακράτος που το διόγκωσε και εξοπλισμένο με βαρύ οπλισμό, όπως αυτό που με αίτησή του ζήτησε ο στρατηγός της χωροφυλακής Ντάκος, η Γκεστάπο για τα δεδομένα της κατοχής και κυρίως οταν τα πράγματα δεν ακολουθούσαν την πορεία που ειχε καθορίσει ο Τσιώρτσιλ, αυτά που πριν από λίγες μέρες ηταν προσφορά και θυσίες στο συμμαχικό αγώνα και την Ελλάδα, ώς δια μαγείας αποτέλεσαν συμφορά για το λαό και την Ελλάδα και προδοσία του συμμαχικού αγώνα!

Και οταν το πολιτικό κόστος από την ένοπλη επέμβαση για τον Τσίωρτσιλ, ηταν μεγάλο για να αμβλύνει τις επιπτώσεις και να μειώσει το μέγεθος της ευθύνης στις 8/12/44 μιλώντας στη βουλή των κοινοτήτων προσπάθησε να πείσει τη βουλή οτι δεν δολοφονεί τον λαό, αλλά οτι προσπαθεί να σώσει το λαό από μια «συμμορία γκάγκστερ εφοδιασμένοι με θανατερά όπλα», έτσι ώστε να εχει τα χέρια λυμένα χαρακτήρισε τον αγώνα του λαού μας οτι τον έκανε μια συμμορία γκάγκστερ εννοώντας το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ.

Και λίγο αργότερα με την προτροπή του Τσίωρτσιλ, με διαφορετικά λόγια είπε το ίδιο πράγμα και ο κ Παπανδρέου, ο κατάλληλος πρωθυπουργός για την κάθε κατάλληλη περίπτωση με προκήρυξή του προς στον ΕΛΑΣ:

«Προ 20 ημερών στρέψατε τα όπλα εναντίον της πατρίδας.Τα όπλα αυτά τα είχατε πάρει με τη βοήθεια της Μεγάλης μας συμμάχου Αγγλίας, για να τα στρέψετε εναντίον των Γερμανών. Δυστυχώς, οι Γερμανοί έφυγαν και τα όπλα τα στρέψατε εναντίον των συμμάχων μας, οι οποίοι επί τέσσερα (4) χρόνια μας βοήθησαν για να ζήσομε και οι οποίοι μας προστάτευσαν αφ ότου γίναμε κράτος». Και αφού ανάφερε ενα σωρό αναλήθειες καλούσε τον ΕΛΑΣ να παραδοθεί και έκλεισε με τη «φράση το κράτος του νόμου θα επιβληθεί».

Λέει ο κ Παπανδρέου στην προκήρυξη οτι με τα «όπλα που μας έδωσαν οι σύμμαχοι». Αλήθεια για πιά όπλα και για ποιά βοήθεια μιλάει ο κ Παπανδρέου; Μα τα όπλα που έδωσαν οι Αγγλοι σε όλη τη διάρκεια της κατοχής ήταν η σταγόνα στο ωκεανό. Και αυτά τα ελάχιστα που έδωσαν τα έδιναν με το σταγομόμετρο και τις περισσότερες φορές ηταν εταιρόκλιτα, όπως ηταν και τα άρβυλα τα περισσότερα αριστερά. Ο ΕΛΑΣ οπλίστηκε με τα όπλα που μάζεψε ο κόσμος με την κατάρρευση του αλβανικού μετώπου, απ τους ίδιους τους κατακτητές ύστερα από άγριες πολυήμερες και πολιαίμακτες μάχες, απ τους διάφορους εθνοϊσμούς και την χωροφυλακή που προσχωρούσε ή παρέδινε τα όπλα και πήγαιναν στο σπίτι και απ την παράδοση ύστερα από πολυήμερες μάχές ή με διαπραγματεύσεις των Ιταλικών στρατιωτικών μονάδων στη Θεσσαλία, τον Φαρδίκαμπο όπου μαζί με πολλού αιχμαλώτους αρκετό ολπισμό και πυρομαχικά και τρία Κανόνια από ταοποία δυστυχώ κάποιοι πράκτορες δήθεν «αντιστασιακοί» για να μην έχει ο ΕΛΑΣ κανόνια έκλεψαν τα Κλείστρα.

ΟΙ Αγγλοι από την εμφάνιση της Αντίστασης και κυρίως μετά την Εθνικό-λαϊκή απόκλιση που αυτή πήρε, το μόνο που δεν ήθελαν ηταν ο εξοπλισμός της. Γι' αυτό και στο θέμα του εξοπλισμού δεν ηταν φειδωλοί. Μόνο οταν δεν μπορούσαν να κάνουν διαφορετικά και πάντα για την εξυπηρέτηση των δικών τους σκοπών και συμφερόντων, όπως π.χ για την απόβαση στην Ιταλία και τη Γαλλία. Και τότε ό,τι έκαναν το έκαναν με μέτρο και περίσκεψη. Πάντα λιγότερα, κατώτερα και κυρίως εταιρόκλητα. Ποτέ σπατάλες και απερισκεψίες! Οι Αγγλοι ήξεραν πόσα όπλα εδωσαν στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Το ίδιο με τους εδώ συνδέσμους γνώριζαν, αν οχι επακριβώς στο περίπου την οπλική

δύναμη του ΕΛΑΣ, γι' αυτό και με την συμφωνία της Βάρκιζας, ζητούσε απ τον ΕΛΑΣ να παραδώσει συγκεκριμένο αριθμό όπλων και οχι μόνο αυτόν που οι ίδιοι του έδωσαν με το σταγωνόμετρο.
Αν ο ΕΛΑΣ είχε πάρει τα όπλα που παρέδωσε απ τους Αγγλους, η αριθμητική δύναμη μόνο του μονίμου ΕΛΑΣ θα έφτανε τις εκατό χιλιάδες άντρες, χώρια ο ΕΛΑΝ, ο Εφεδρικός ΕΛΑΣ και η Πολιτοφυλακή. Οι Αγγλοι πολλαπλασιάζοντας τα όπλα που έδωσαν με κάποιον εκθέτη ζήτησαν να τους παραδωθεί ενας συγκεκριμένος αριθμός όπλων. Ο ΕΛΑΣ στις 28/2/45 παρέδωσε τον οπλισμό του στον ταξίαρχο Αϊκένχεντ και την ίδια ώρα έπαψε να λειτουργεί και ο τελευταίος ασύρματος του ΕΛΑΣ. Ο οπλισμός που παραδόθηκε βάσει πρωτοκόλλου ηταν:
α) πυροβόλα διαφόρων τύπων 100, β) όλμοι ομαδικοί 81, γ) όλμοι ατομικοί 138, δ) πολυβόλα 419. ε) οπλοπολυβόλα 1,412, στ) αυτόματα τουφέκια 713, ζ) τουφέκια και πιστόλια 48,973, η) τουφέκια αντιαρματικά 57, και θ) συσκευές ασυρμάτου 17. Τα στοιχεία απ το βιβλίο του στρατηγού Σαράφη ο ΕΛΑΣ. Στο μεταξύ ειχε αρχίσει η κατάληψη των περιοχών απ τους Αγγλους και την εθνοφυλακή και στις 5/3/45 έφτασαν και στη Βέροια, που ηταν η έδρα της ομάδας Μεραρχιών.
Την περίοδο αυτή είχα αποσπασθεί και υπηρετούσα στην επιμελητεία της Χης Μεραρχίας. Και ενώ ειχα αποστρατευτεί παρέμεινα με εντολή της Μεραρχίας, να παραδώσω τα λογιστικά βιβλία και τα υλικά που είχαν μείνει στις αποθήκες. Κατά τις 10 πμ, ο υπασπιστής του συνταγματάρχη της εθνοφρουράς Παπαγεωργίου, που ήρθε στη Βέροια, με συνοδεία δύο εθνοφρουρίτες ήρθε να τα παραλάβει. Αφού μου έκανε αρκετές ερωτήσει : από που είμαι, πόσο χρονών είμαι, πότε οργανώθηκα και πότε κατατάχτηκα στον ΕΛΑΣ. Σε ποιες μάχες πήρα μέρος και αφού του απάντησα, μου ζήτησε το απολυτήριο για να επιβεβαιωθεί αν πράγματι ήμουν ΕΛΑΣίτης και αν είχα παραδώσει το περίστροφο (ευτυχώς ο υπεύθυνος της παράδοσης μου έδωσε μια βεβαίωση) μελετώντα τα απολυτήριο και τη βεβαίωση είπε : «πολύ ωραία γράμματα» και τις έσχισε σε πολλά μικρά κομμάτια. Πήρε τα βιβλία, τοποθέτησε το φαντάρο στην είσοδο, μού έδωσε ένα χαστούκι, συνοδευόμενο και από μια βρισιά...Εφυγε παίρνοντας μαζί του και τα κομματάκια της βεβαίωσης παράδοσης του περιστρόφου και του απολυτηρίου.
Σαν Αυτοκρατορική και αποικιοκρατική χώρα η Αγγλία, ήξερε τον τρόπο με τον οποίο μπορούσε να φθίρει τον αντίπαλο εν όψη της τελικής μάχης. Για το σκοπό αυτό το Στρατηγείο της Μέσης Ανατολής που το έλεγχε απόλυτα ο Τσιώρτσιλ, προκειμένου να φθίρει οπλικά τον ΕΛΑΣ, εκπόνησε εκτός απ τις άποβατικές επιχειρήσεις και το σχέδιο «Κιβωτός». Το σχέδιο αυτό ειχε βασικό στόχο τη φθορά του αποχωρούντος απ την Ελλάδα γερμανικού στρατού. Το κύριο βάρος αυτού του σχεδίου θα το σήκωναν οι Δυνάμεις του ΕΛΑΣ της Βόρειας Ελλάδας, απ όπου υποχρεωτικά οσες δυνάμεις θα αποχωρούσαν δια ξηρά πρόβλεπε να χτυπηθούν. (δια θαλάσσης υπήρχε η συμφωνία Τσιώρτσιλ-Χίτλερ να φύγουν ανανόχλητοι και έφυγαν)
Το σχέδιο οχι μόνο ηταν σωστό και απαντούσε στο πρόβλημα: Να μην φτάσουν συντεταγμένοι και όλοι οι Γερμανοί, που θα αποχωρούσαν απ την Ελλάδα στο δυτικό μέτωπο. Οπως γράφω και σε άλλο σημείο για την εφαρμογή του σχεδίου, «Κιβωτός» το συμμαχικό Στρατηγείο ζητούσε ειδικά απ τη δική μας, τη Χης Μεραρχία, να κάνει τις αντίστοιχες ανακατατάξεις απ όλες τις μονάδες για τη συγκέντρωση των ειδικών δυνάμεων και πυρός για το σκοπό αυτό. Και αφού γίνει ολη η προεργασία θα έστελναν και τον αντίστοιχο για την περίπτωση οπλισμό. Το σχέδιο πρόβλεπε καταστροφή γεφυριών, τούνελ, αμαξοστοιχιών, σιδηροδρομικών γραμμών, σταθμών, καταστροφή τηλεπικοινωνιών κλπ. Και ενώ ηταν όλα από άποψη οργάνωσης έτοιμα, τα αντίστοιχα εφόδια που ηταν βασικό δεδομένο της πραγματοποίησης του σχεδίου δεν έρχονταν. Στο μεταξύ άρχισε η υποχώρηση και οι μάχες η μια διαδέχονταν την άλλη με μικρότερα ομως από τα προβλεπόμενα αποτελέσματα, που θα ηταν αν στέλνονταν τα αντίστοιχα εφόδια που ειχαν υποσχεθεί.
Ετσι στην πράξη αποδείχθηκε, οτι το σχεδίου «Κιβωτός», δεν ηταν το «Σχέδιο» που δεν θα επέτρεπε να φτάσουν συντεταγμένες και ολες οι γερμανικές δυνάμεις που θα αποχωρούσαν από την Ελλάδα στο δυτικό μέτωπο, αλλά μιά καλοστημένη παγίδα να εξαντληθούν και τα υπάρχοντα σε οπλισμό και πυρομαχικά εφόδια, κυρίως αυτά που είχε ο ΕΛΑΣ Μακεδονίας, εν όψη της

προσχεδιασμένης για αργότερα αναμέτρησης. Ηταν ενα «Σχέδιο» μερικού εστω αφαπλισμού του ΕΛΑΣ

Και επειδή ο κ Παπανδρέου αναφέρθηκε στα όπλα που μας έδωσαν. Τα όπλα «που στρέψαμε εναντίον τους» δεν μας τα εδωσαν αυτοί. Και αυτά που μας έδωσαν, δεν τα έδωσαν για μάς για να βοηθήσουν το εαυτό τους τα έδωσαν,. Οσο για τη «βοήθεια να ζήσωμε τα 4 χρόνια...» Φαίνεται οτι πριν μιλήσει δεν σκέφθηκε. Και δεν σκέφθηκε, γιατί αν σκεφθόταν δεν θα έλεγε ενα τέτοιο μεγάλο ψέμα. Ενα ψέμα που στοίχισε τη ζωή στην καλύτερη περίπτωση 300,000 χιλίδων Ελλήνων. Εκτός ποια και δεν γώριζε οτι οι Αγγλοι, με το αιτιολογικό να μήν τα πάρουν οι Γερμανοί, τα τρόφιμα που ειχαν με συμβόλαια συμφωνήσει να στείλουν για το 1941-1942 στην Ελλάδα τα ακύρωσαν.

Αν εκτελούσαν τις συμφωνηθείσες παραγγελίες θα έπαιρναν βέβαια και οι Γερμανοίι. Ο λαό ομως με τις οργανώσεις του θα έσωζε αρκετά, ώστε ο λιμός του χειμώνα του 1942 να μη ειναι τόσο φονικός. Μας «προστάτευσαν αφότου γίναμε κράτος» Και βέβαια μας προστάτευσαν, οι άνθρωποι όπως προστατεύει ο καθένας τη γελάδα του, που την ερμέγει να πάρει το γάλα, της παίρνει το μοσχάρι, το κρέας και το δέρμα. Και το βασικότερο μας επέτρεπαν να ζούμε σαν λαός με ψωμί και Ελιά και για ευχαριστώ μας υποχρέωναν να φωνάζουμε και Κώτσιο Βασιλιά.

Ο ιστορικό Πολύβιος μας πληροφορεί οτι οι Ρωμαίοι διακήρυσσαν πως έρχονται στον ελληνικό χώρο οχι σαν κατακτητές, αλλα σαν θεματοφύλακες της ελευθερίας και αυτονομίας των Ελλήνων. Πολλοί τους πίστεψαν-ανάμεσά τους και οι Αιτωλοί, οι οποίοι τους βοήθησαν εναντίον των Μακεδόνων. Οταν ομως κατάλαβαν τι σημαίνει ρωμαϊκή «νίκη», «κατελάλουν το δόγμα, φάσκοντες ού πραγμάτων, αλλα μόνον έχειν αυτό διάθεσιν». Ζώντας τη Ρωμαϊκή κατοχή αντελήφθησαν οτι εκείνο που κατάφεραν αποδεχόμενοι τη ρωμαϊκή «νίκη» ηταν οτι άλλαξαν τυράννους.

Κάτι παρόμοιο έγινε μεταπολεμικά και στην Ελλάδα. Για όποιον αμφιβάλει δεν έχει παρά να ρίξει μια ματιά, για παράδειγμα, στην ομιλία ενώπιον της Βουλής των Κοινοτήτων του Ρωμαίου νέο κατακτητή Τσιώρτσιλ, για την Αντίσταση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ενάντια στην ωμή βάρβαρη και ξετσίπωτη ένοπλη επέμβαση του αγγλικού στρατού το Δεκέμβρη του 1944 στην Ελλάδα:

«Εφθασαμε λοιπόν λέει εις την Ελλάδα, με τη συγκατάθεσιν των Αμερικανών και των Ρώσσων, κατόπιν προσκλήσεως μιάς «κυβερνήσεως» ολων των κομμάτων, (αλήθεια ποιά κόμματα;) φέροντες μέθ' ημών καλά δώρα όπως την ελευθερίαν, την τάξιν, τρόφιμα και την βεβαίωσιν του απολύτου δικαιώματος του λαού... (;) και πιο κάτω «Η κυβέρνησις μας (...) απεφάσισεν να μεριμνήση οπως δοθεί εις τον δυστυχή λαόν μια δίκαια ευκαιρία δια να απαλλαγή από (ποιόν;),την δυστυχίαν και να αρχίσει μια νέα ζωήν...»

Οποιος συσχετίσει τις δηλώσεις αυτές με την εποχή που έγιναν και μεταφράσει στην απλοελληνική γλώσσα, αυτό το εγκληματικό και ταπεινωτικό για την Ελλάδα περιεχόμενο των δηλώσεων αυτών οχι μόνο θα καταλάβει, θα δικαιολογήσει, αλλα σαν Ελληνας θα νοιώσει και περίφανος, που ο λαός μας υπερασπίστηκε την εθνική του ανεξαρτησία στη διάρκεια της Γερμανικής κατοχής, ετσι και όταν οι Αγγλοι θέλησαν να επιβάλουν τη δική τους κατοχή ο λαός αναλογιζόμενος την εθνική του αξιοπρέπεια και τις πατρογονικές του παρακαταθήκες Αντιστάθηκε και στα φουσάτα του Τσιώρτσιλ και του Τρούμαν τις ορδές αργότερα οταν ήρθε να σώσει τον Τσιώρτσιλ, όπως επενέβει ένοπλα και ο Χίτλερ για να σώσει το Μουσουλίνι.

Οσα επιχειρήματα και αν επιστρατεύσουν αυτοί που δέχθηκαν με ανοιχτές αγκάλες την Αγγλική ένοπλη επέμβαση στα εσωτερικά της Ελλάδας πρώτα και τους Αμερικανούς μετά, δεν πρόκειται να πείσουν κανέναν, ούτε και τους πλέον ασφαλείς, οτι η αγγλική ένοπλη επέμβαση έγινε για τους λόγους που επικαλούνταν. Εξλάλου από την εποχή του Θουκυδίδη οι ισχυροί πάντοτε κινούνταν από...ανεπίλεπτες προθέσεις οταν επρόκειτο να απελευθερώσουν» κάποια πόλη, κάποια εθνότητα, κάποια χώρα και κάποιο λαό που θα έβαζε σε κίνδυνο τα...

Αυτά τα ίδια τρόφιμα μας τα έστειλαν μετά θάνατο για τις χιλιάδες των Νεκρών απ την πείνα με την ΟΥΝΤΡΑ, και για σιγουριά μετά τη Συμφωνία της Βάρκιζας και τη παράδοση των όπλων του ΕΛΑΣ. Οσο για τον τρόπο που τα διέθεταν και σε όποιους ειναι και αυτό ενα θέμα...

Στις 2 Νοέμβρη ο ίδιος ο Σάντος, δήλωνε στον ανταποκριτή του Daild Herald : «Το ΚΚΕ είναι υπέρ των ομαλών δημοκρατικών λύσεων και τη δημοκρατική ανάπλαση του τόπου. Αν το ΚΚΕ ειχε πρόθεση να επιβληθεί δυναμικά θα μπορούσε να το κάνει σήμερα. Κάθε ομως καλόπιστος άνθρωπος, δεν μπορεί να αρνηθεί οτι έθεσε όλες τις δυνάμεις του στην υπηρεσία της εθνικής κυβέρνησης και πρωτοστατεί στην υποδειγματική τήρηση της τάξης και στην ομαλή εξέλιξη της πολιτικής ζωής». Η γλώσσα αυτή δεν ειναι ενός πολιτικού που μελετά ενα πραξικόπημα. Ομως οι αντίπαλοι του ΚΚΕ και του ΕΑΜ αυτήν ακριβώς την ομαλή πολιτική εξέλιξη φοβόταν. Η ομαλή πολιτική εξέλιξη που θα ευνοούσε θετικά σε όποια εκλογική αναμέτρηση τις μεγάλες οργανώσεις της Αντίστασης, έπρεπε αντί πάση θυσία να ματαιωθεί.

«Ειναι εύκολο-σημειώνει ο Μάκ Νήιλ-να δει κανείς με συμπάθεια τη θέση του ΕΑΜ. Ειχε κατακτήσει την υπεροχή του στην Ελλάδα στα χρόνια της κατοχής με σκληρό μόχθο, αντιμετωπίζοντας κινδύνους και δεινά. Δεν έβλεπε κανένα λόγω να παραιτηθεί από μόνο του απ την εξουσία που ειχε έτσι και ήδη κερδίσει και να δώσει στη Δεξιά τη δυνατότητα να οργανωθεί μέσα στη χώρα και να διεκδικήσει, με τη σειρά της τα πρωτεία». Την εποχή εκεί στην αντίληψη της αντιδραστικής Δεξιάς, δεν ειχαν θέση οι λέξεις διάλογος, συμβιβασμός συμφιλίωση και ειρήνη. Και οι συγκραφείς ακόμα της ειρήνη οπως ο Μυριβήλης, ο Μπαρμπύς και ο Μπρέχτ τους προκαλούσαν αλεργία. Πόσο μάλλον η ιδια η ειρήνη

Η ποθητή μέρα, 4 του Δεκέμβρη, που τόσο πολύ βιαζόταν ο Σκόμπυ και η αιματηρή σύγκρουση που επιδίωκε ήρθε. Το ΕΑΜ αντιλαμβανόμενο το σχέδιο Κονιορτοποίησής του, ζήτησε και του δόθηκε άδειας να κάνεις συγκέντρωση στην πλατεία Συντάγματος να διαμαρτυρηθεί για την τροπή που έπαιρναν τα πράγματα... Δεκάδες χιλιάδες λαού άντρες, γυναίκες και παιδιά σχηματίζουν ενα πυκνό ειρηνικό πλήθος, που φωνάζει ρυθμικά τα συνθήματα του ΕΑΜ απαιτώντας ένα λαϊκό καθεστώς, την κάθαρση απ το δοσιλογισμό, ψωμί και δουλειά. «Παπανδρέου παραιτήσου!» και «οχι αλλη κατοχή» Ενω οι συκγεντρωθέντες προχωρούν προς το Μνημείο του Αγνώστου Στρατιώτη για να καταθέσουν στεφάνια, οταν, «ξαφνικά απ τις στέγες της Διεύθυνσης της Αστυνομίας και των παλιών ανακτόρων γράφει (ο Ανδρές Κέντρος), πολυβόλα αρχίζουν να ξερνούν αδιάκριτα φονικές ριπές πάνω στο συγκεντρωμένο όπλο πλήθος.Το πύρ κρατά αρκετά λεπτά. Σταματά. Ξαναρχίζει. Σταματά. Ξανάρχίζει πάλι. Πανικός, αγανάκτηση, αιμογές πληγωμένων και κραυγές οργής ανακατεύονται σε μια απερίγραπτη αταξία. Το πλήθος πέφτει κάτω αλλά η Αστυνομία συνεχίζει τα πυρά. Το πλήθος μαζεύσει τους νεκρούς και πληγωμένους , η Αστυνομία συνεχίζει το πύρ. Οταν σταμάτησε η δολοφονική απόπειρα, 28 νεκροί και πάνω από 100 τραυματία ειναι σωριασμένοι στην άσφαλτο».

Την άλλη μέρα οι πατριώτες σηκώνουν στους ώμους τα φέρετρα των νεκρών της προηγούμενης μέρας και, όταν το πένθιμο εμβατήριο της Αντίστασης υψώνεται τραγουδισμένο από χιλιάδες άντρες και γυναίκες, το απέραντο πλήθος γονατίζει για να αποδώσει τιμή σε μια ύστατη και υπέρτατη ευκαιρία, στη μνήμη των αμέτρητων θυμάτων του αγώνα για τη ελευθερία και τη δημοκρατία. Ειναι μια επίσημη στιγμή, με δραματική ένταση που ποτέ, πουθενά, αλλη δεν την ειχε φτάσει. Γιατί αυτός ο τεράστιος αριθμός ανθρώπων, εχει από τώρα ακαθόριστη τη συνείδηση, πως τα δεινά που τους επιβάλλει η ιστορία δεν εχουν ακόμα τελειώσει και πως, για πάρα πολύ καιρό, δε θα μπορέσει ποια να διαδηλώνει σ' ενα τόσο επιβλητικό σύνολο την ομοψυχία και τη θέλησή τους να μείνουν πιστοί σε εκείνους που θυσιάστηκαν γι' αυτούς.

Αυτή τη φορά οι Αγγλοι ειναι πιό διακριτικοί. Καμιά εντολή δεν έρχεται να ταράξει τη λαϊκή τελετή, ούτε την πομπή που ακολουθεί τα φέρετρα ως το κοιμητήριο που κυλά μέσα απ τους δρόμους, σχεδόν απ τη μιά ως την άλλη άκρη της πόλης. Αυτή τη φορά η οργάνωση ηταν πιό διακριτική-προσεκτική. Δεν έπρεπε τη φορά αυτή να ειναι η αστυνομία πολύ περισσότερο οι ίδιοι οι Αγγλοι. Τώρα τη δουλειά την έδωσαν εργολαβικά στους ένοπλους φασίστες της Χ και το παρακράτος. Η πομπή έπρεπε να πάει στο κοιμητήριο ειρηνικά. Αυτό πρόβλεπε το σχέδιο. Στην επιστροφή θα έπαιρναν το μάθημα, όπως ειχε «μηνήσει ο Τσιώρτσι για τις ομάδες του ΕΛΑΣ, που θα τολμούσαν να μπουν στην Αθήνα». Στην επιστροφή, ενώ οι συμμετέχοντες στην πομπή, τη στιγμή που περνούν μπροστά απ τα ξενοδοχεία όπου εχουν οχυρωθεί από ενα μήνα πριν τα μέλη

της οργάνωσης Χ του Γρίβα και άλλοι ένοπλοι φασίστες, δέχονται μια καινούρια βροχή από σφαίρες. Πυροβολούν απ όλα τα παράθυρα και το πλήθος, ανίσχυρο γιατί ειναι άοπλο, θρηνεί για μια φορά ακόμα εκατό περίπου νεκρούς και τραυματίες.
Απ τα μπαλκόνια των μεγάλων ξενοδοχείων, δεκάδες ξένοι δημοσιογράφοι και την προηγούμενη μέρα και τώρα αποσβολωμένοι, ειναι οι αποτροπιασμένοι μάρτυρες αυτής της οργανωμένης και εν ψυχρώ και αυτή της δεύτερης ανθρωποσφαγής. Το οτι ηταν προ μελετημένη και η πρώτη και η δεύτερη πρόκληση και αιματοχυσία βγαίνει και απ το γεγονός οτι τα βρετανικά τάνκς και ο στρατός ειχε πάρει συγκεκριμένες εντολές. Αφού η δουλειά έγινε όπως ακριβώς ειχε προγραμματιστεί απ τον Αγγελο Εβερτ, την πρώτη και τους ένοπλους φασίστες της Χ κλπ την επόμενη, δεν ειχαν πλέον κανένα λόγω να συμμετάσχουν οι ίδιοι.
Ο κ Λύπερ σημείωσε στο καρνέ του. «Τα βρετανικά στρατεύματα στάθμευαν κοντά στη πλατεία Συντάγματος για την περίπτωση που θα εξελίσσονταν άσχημα η κατάσταση. Αλλά η επέμβασή τους δεν υπήρξε αναγκαία».
Τη μοιραία αυτή μέρα 4 του Δεκέμβρη ο Σκόμπυ, κήρυξε το στρατιωτικό Νόμο στην Αθήνα και καλεί με τηλεσίγραφο, τον ΕΛΑΣ να εκκενώσει, ως την αλλη μέρα την πρωτεύουσα. Το βράδυ αυτής της τραγικής μέρας ο Παπανδρέου υποβάλει την παραίτηση. Τον μεταπείθει ο Λήπερ να παραμείνει. Για μια φορά ακόμη, ο Παπανδρέου σκύβει το κεφάλι και αποσύρει την παραίτηση.
Στην πραγματικότητα, απ τη στιγμή αυτή, η «ελληνική υπόθεση» δεν ανήκει ποια στους διπλωμάτες. Ο Τσιώρτσιλ παίρνει στα χέρια του αυτή τη «δυναμική αναμέτρηση που τόσο πολύ αποζητούσε και δεν έπρεπε να του ξεφύγει». Αυθορμητικός και «πολεμόχαρος» οπως πάντα, ειχε στείλει, στις 4 το πρωϊ, στο Σκόμπι ενα τηλεγράφημα, που το περιεχόμενο του θα προκαλέσει κατακραυγή οταν στις 7 του Δεκέμβρη, θα δημοσιευθεί-που απο «διαφυγή» στον αμερκανικό τύπο. Να το κείμενό του.
«5 του Δεκέμβρη 1944, Πρωθυπουργός προς τον στρατηγό Σκόμπι, Αθήνα. Κοινοποίηση προς τον στρατηγό Ουϊλσον».
«Εδωσα οδηγίες στο στρατηγό Ουϊλσον να σας αφήσει όλες σας τις δυνάμεις και να σας σταλούν όλες οι δυνατές ενισχύσεις». (ο πόλεμος με τον άξονα συνεχίζοταν)
«Είσαστε υπεύθυνος για την τήρηση της τάξης στην Αθήνα και οφείλεται να εξουδετερώσετε ή να καταστρέψετε όλες τις ομάδες ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, που θα πλησιάσουν την πόλη (με ομάδες θα καταλαμβάνονταν η εξουσία;) Λάβατε ολα τα μέτρα που θα κρίνετε ωφέλημα για να εξασφαλίσετε τον έλεγχο των οδών και για να κυκλώσετε όλες τις ομάδες ταραξιών». Ο ΕΛΑΣ θα προσπαθήσει ασφαλώς, να βάλει μπροστά γυναίκες και παιδιά παντού όπου μπορεί να αρχίσουν πυροβολισμοί. Στην περίπτωση αυτή, θα πρέπει να χειριστήτε τα πράγματα με προσοχή για να αποφύγετε, σφάλματα, αλλα μη διστάσετε να πυροβολείτε κάθε ένοπλο που θα δοκιμάσει να αψηφίσει το Βρετανικό κύρος στην Αθήνα ή το ελληνικό για λογαριασμό του οποίου ενεργούμε. Το καλύτερο, φυσικά, θα ηταν να προσυπογράψει τις διαταγές σας κάποια ελληνική κυβέρνηση (κι ο Λήπερ ζητησεί αυτήν τη στιγμή απ τον Παπανδρέου να παραμείνει στη θέση για να βοηθήσει αφού ηταν ο «κατάλληλος» για αυτή την περίσταση). Μη διστάζετε πάντως να ενεργείτε σα να βρισκόσαστε σε κατακτημένη πόλη, όπου θα εχει ξεσπάσει μια τοπική εξέγερση.
Σε ό,τι αφορά τις ομάδες του ΕΛΑΣ, που πλησιάζουν ερχόμενες απ έξω, πρέπει να είσαστε σε θέση, με τα τεθαροκισμένα σας, να δώσετε σε μερικές απ αυτές ενα μάθημα, που θα αποθαρρύνουν τις άλλες να δοκιμάσουν να δράσουν. Μπορείτε να υπολογίζετε στην υποστήριξή μου για όλα τα λογικά και συνετά μέτρα που θα λάβετε σε αυτήν τη βάση. Πρέπει να κρατήσουμε και να κυριαρχήσουν στην Αθήνα. Θα ηταν για μάς μεγάλο πράγμα να το κατορθώσουμε χωρίς αιματοχυσία, αν μπορεί να γίνει, αλλα και με αιτοχυσία αν ειναι αναπόφευκτο».
Την ίδια ώρα απευθυνόμενος στην Υπουργό των εξωτερικών γράφει: «1) έχοντας υπόψη τη μεγάλη τιμή που πληρώσαμε στη Ρωσία για να έχουμε ελεύθερα τα χέρια στην Ελλάδα, δεν θα πρέπει να διστάσουμε να χρησιμοποιήσουμε Βρετανικά στρατεύματα για να υποστηρίξουμε την ελληνική Βασιλική! κυβέρνηση του κ Παπανδρέου. «2) Η ταξιαρχία θα φτάσει γρήγορα, (ολοι βασιλικοί από πεποίθηση. Από τον φαντάρο ώς τον ανώτερο αξιωματικό) ελπίζω, και δε θα διστάσει να ανοίξει

πύρ αν ειναι αναγκαίο. Γιατί στέλνουν μόνο μια ταξιαρχία της Ινδικής μεραρχίας; Χρειαζόμαστε 8 ή 10,000 χιλιάδες ακόμα για να κρατήσουμε την πρωτεύουσα και τη Θεσσαλονίκη στο όνομα της τωρινής κυβέρνησης!! Θα πρέπει ακόλουθα να εξετάσουμε τον τρόπο για να επεκτείνουμε την ελληνική εξουσία. Περιμένω οπωσδήποτε μια σύγκρουση με το ΕΑΜ και δεν πρέπει να την αποφύγουμε, με την προϋπόθεση, να διαλέξουμε εμείς καλά το έδαφος.»

Ολα αυτά δείχνουν οτι τα βρετανικά στρατεύματα, η ταξιαρχία και τα Τάγματα Ασφαλείας και όποιοι άλλοι εθνοϊσμοί γράφει ο κούϊσλιγκς Λούβαρης « θα ενωθούν πλάϊ πλάϊ στις μάχες του Δεκέμβρη, με επικεφαλής Αγγλους αξιωματικούς. Η μεταχείριση και η χρήση των Ταγμάτων Ασφαλείας και των εθνοϊσμών αποτελεί σκάνδαλο. Ενώ θεωρούνται όργανα του εχθρού, παρά την καταδίκη ο Σκόμπι, την ίδια μέρα που τους καταδικάζει σαν προδότες στην Καζέρτα, δίνει εντολή στις 27/9/44 στο στρατηγό Σπηλιωτόπολο: «Οταν οι Γερμανοί αποχωρήσουν ή παραδοθούν, τα τάγματα Ασφαλείας θα λάβουν οδηγίας σας ή να λιποτακτήσουν προς τας οικίας των ή να παραδοθούν εις υμάς»

Ακόμα και αυτός ο Γουντχάους-αποφασισμένος και άσπονδος αντίπαλος του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, διαμαρτύρεται ενεργητικά στα απομνημονεύματα του. Πρόκειται λέει για συγκεκριμένη και κυνική «πρόσληψη σε υπηρεσία των παλιών συνεργατών, με σκοπό τη χρησιμοποίησή τους στον εμφύλιο πόλεμο που προπαρασκευάζουν». Το ίδιο καταδικάζει τις «δύο αποφάσεις της κυβέρνησης» α) στις 2/11/44, να παραδώσει η Εθνική Πολιτοφυλακή τα όπλα στην Αστυνομία και β) να διαλυθεί ο ΕΛΑΣ και Ο ΕΔΕΣ χωρίς στο μεταξύ να διαλυθεί και η ορεινή ταξιαρχία παράλληλα με τη διάλυση του ΕΛΑΣ και του ΕΔΕΣ οπως πρόβλεπε η συμφωνία.

Αν γινόταν αποδεκτή αυτή η λύση θα σήμαινε : την εγκατάλειψη του λαού ανυπεράσπιστο στα χέρια των δημίων του. Ολη η αντίδραση, απ τους παλιούς υπηρέτες των εισβολέων μέχρι και αυτοί που διαλαλούσαν (Σόφια Μόσχα φώναζαν οι εδώ) τη «Μεγάλη ιδέα»! (μα που δεν θα δίσταζαν όπως το ειχαν κάνει άλλωστε στο παρελθόν να πουλήσουν την Ελλάδα στα ξένα συμφέροντα), όλοι αυτοί οι εθνοϊσμοί με την κλίκα του Γλυξμπουργκ επικεφαλής, πολύ όκρησαν τον ΕΛΑΣ, τον ελευθερωτή της χώρας. Οταν όλες οι ένοπλες δυνάμεις χωρίς εξαίρεση θα διαλύθουν και ο λαός θα ειχε πάρει τις εγγυήσεις για την κάθαρση του στρατού και της αστυνομίας, τότε μόνο θα μπορέσουμε να σχηματίσουμε ενα στρατό για την υπεράσπιση της εξωτερικής και εσωτερικής ελευθερίας. Σαν απάντηση στα τεκτενόμενα.

Ο Ριζοσπάστης όργανο του ΚΚΕ έγραφε: «Αν η κυβέρνηση αποφάσισε την εγκατάληψη του προγράμματος εθνικής ενότητας, συμφιλίωσης και δημόσιας τάξης και τον αφοπλισμό των μεγάλων δυνάμεων της τάξης για να οπλίσει μια αντιδραστική μειονότητα, με τρόπο που η τελευταία δυναμώνει τη συνομοσία και να επιβάλετε με τη σφαγή και τις καταστροφές της χώρας, ας προχωρήσει η κυβέρνηση και ας πάρει ολόκληρη την ευθύνη (αυτής της κατάστασης). Εμείς το μαχόμενο Εθνος, ορκιστήκαμε να προστατεύσουμε την ειρήνη της χώρας, ενάντια σ όλες αυτές τις αντεθνικές δυνάμεις που προσπαθούν να διαταράξουν την ειρήνη, με πρόθεση να δημιουργήσουν ευνοϊκές συνθήκες για μια καινούρια 4η Αυγ/στου. Αν δεν το κάνουμε, θα ήμασταν απόντες απ τον αγώνα και τις θυσίες του ελληνικού λαού για μια Ελλάδα πραγματικά ελεύθερη και κυβερνημένη απ το λαό».

Για να μην επέλθει η ρήξη στις 30/11/44 δυο εκπρόσωποι του ΕΑΜ Σάντος και Παρτσαλίδης επισκέπτονται τον Παπανδρέου, για να τον πείσουν να δεχθεί ενα αντισχέδιο που πρόβλεπε, με την προοπτική της συγκρότησης ενός Εθνικού Στρατού, τη διάλυση της ορεινής ταξιαρχίας παράλληλα με τη διάλυση του ΕΛΑΣ. Το αντισχέδιο αυτό- που ακόμα και ο Μπάιφορντ Τζόουνς, το βήκε νόμιμο-αποκρούεται. Η πολιτική κρίση έχει έρθει για τα καλά. Για να επιδεινώσει τα πράγματα ακόμα περισσότερο ο Σκόμπι, απευθύνει την 1/12/44 μια προκήρυξη στους ΕΛΑΣίτες και τους ζητά να διαλυθούν πριν απ τις 10 Δεκέμβρη. Ο Μάκ Νήιλ, σημειώνει οτι η «προκήρυξη αυτή είναι καταχρηστική και παράνομη γιατί καμιά απόφαση δεν είχε παρθεί ακόμα απ την κυβέρνηση προς αυτήν την κατεύθυνση, ούτε ειχε δημοσιευτεί στην εφημερίδα της κυβερνήσεως. Αυτή η ανάμιξη ενός Βρετανού στρατηγού στις ελληνικές εσωτερικές υποθέσεις φαίνεται στο ΕΑΜ αφόρητη». Και ζητά διάλογο.

Το αγγλικό εργατικό κόμμα κάνει κριτική στον Τσώρτσιλ, και ο τύπος επικρίνει αυστηρά την πολιτική του στην Ελλάδα. Στις 8 του Δεκέμβρη το ΕΑΜ έρχεται σε επαφή με τον Σκόμπι, για μια συμβιβαστική λύση της σύγκρουσης. Πρώτα με ένα υπόμνημα του στρατηγού Σαράφη, στο οποίο ο Σκόμπι απαντά αόριστα και λακωνικά. Ακολουθεί το προσωπικό διάβημα του Πορφυρογένη, στις 10/12/44 στο Σκόμπι. Ο Σκόμπι δέχεται ψυχρά τον απεσταλμένο του ΕΑΜ και του υποβάλλει σαν απάντηση ενα σχέδιο ανακοχής, που ισοδυναμεί με παράδοση : α) ο ΕΛΑΣ, που η συμφωνία της Καζέρτας (αυτό μόνο θυμήθηκε απ την συμφωνία της Καζέρτας) τον ειχε βάλει κάτω απ τις διαταγές του, οφείλει να εκκενώσει την Αττική και τη θεσσαλονίκη. β) Ολα τα στρατεύμετα του ΕΛΑΣ, οφείλουν να πάψουν τη μάχη και να παραδώσουν τα όπλα! Στο μεταξύ ο τύπος του θύμισε στην προσφαρά ειρήνης απ τον ΕΑΜ και ο Τσιώρτσιλ με δήλωσή του απαντά:
«Θα είμαστε φυσικά πολύ ευτυχείς να τακτοποιήσουμε αυτήν την υπόθεση, αλλα πρέπει οπωσδήποτε να βεβαιωθείτε οτι δεν θυσιάζομε, από καθαρή καλοσύνη, εκείνο που έχουμε κατακτήσει ή μπορούμε ακόμα να κατακτήσουμε με τα στρατεύματά μας. Κατά τη γνώμη μου, δεν πρέπει να δεχθούμε τίποτε, που να είναι λιγότερο ικανοποιητικό απ τους όρους που είχαμε συμφωνήσει πριν απ την εξέγερση...Ο αντικειμενικός σκοπός ειναι ξεκάθαρος : Να νικήσουμε το ΕΑΜ. Το σταμάτημα των μαχών δεν υποτάσσεται σ αυτόν το σκοπό». Και μετά τις δεκάδες χιλιάδες νεκρούς που σώρευσε στις συνοικίες της Αθήνας και του Πειραιά αποδεκατίζοντας μια γενιά με τα αεροπλάνα, τα καράβια, τα τάνκς και τα όπλα καμλύλης τροχιάς θα γράψεις στους Αμερικανούς: «Πρέπει ειλικρινά να ομολογήσω οτι ποτέ δεν γνώριζα οτι το ΕΑΜ είναι τόσο ισχυρό». Να μην του το είπε άραγε ο Ηντεν και ο Μακ Μίλλαν που διατύπωσαν την άποψη οτι το «ΕΑΜ θα τις κερδίσει τις εκλογές οποτεδήποτε και αν γίνουν» ή μήπως αυτή ακριβώς η διαπίστωση ηταν αυτή που τον ανάγκασαν να δώσει εκείνες τις φονικές εντολές;
Την ίδια περίοδο και ο ίδιος ο Πρόεδρος Ρούζβελτ, υποδείχνει στο Τσιώρτσιλ, σε ένα τηλεγράφημα με ημερομηνία 13 του Δεκέμβρη «την αναζήτηση μιάς λύση με διαπραγματεύσεις, γιατί η κοινή γνώμη της χώρας του, του απαγορεύει να ταχθεί ολοκληρωτικά στο πλευρό του Τσώρτσιλ, μέσα στη συγκυρία των περιστάσεων που υπάρχουν τώρα στη Ελλάδα». Διαπραγματεύσεις σημαίνει διάλογος. Αυτήν ακριβώς τη χρονική στιγμή το ΕΑΜ ζήτησε διάλογο. Η πρόταση απορρίφθηκε.
Ο Βασιλιάς γαντζωμένος στα προνόμια, δεν υποκύπτει στην σκέψη του Τσιώρτσιλ, να προηγηθεί αντιβασιλεία με αντιβασιλέα τον Αρχιεπίσκοπο Δαμασκυνό. Τη σύγκρουση ανάμεσα στους δυό άνδρες περιγράφει ο αγιογράφος του Γεωργίου Π Πιπινέλης:«Η σύγκρουση κατέστει οξεία και δραματική. Ο Βασιλεύς με μια υστάτην υπερέντασιν των νεύρων του ύψωσεν τη φωνή του (..) Οι κλητήρες ανησυχίσαντες από τας φωνάς είτινας έφθανον μέχρι αυτών, ήνοιξαν αυτομάτως τας θύρας της αιθούσης όπου οι άνδρες συνεζήτουν».
Τα γεγονότα οχι μόνο έτρεχαν αλλα και βίαζαν. Οχι μόνο η κυβέρνηση Τσιώρτσιλ, χάνει πολιτικά μέσα στην ιδια τη χώρα της, αλλα και οι στρατιωτικοί τον πιέζουν να «βρεί μια μή στρατιωτική λύση στη σύγκρουση». «...Αν υποθέσουμε οτι ο ΕΛΑΣ θα συνεχίσει τον πόλεμο-τηλεγραφεί στις 21 του Δεκέμβρη ο στρατάρχης Αλεξάντερ στον Τσιώρτσιλ-κρίνω πώς θα ηταν δυνατόν να ξεκαθαρίσουμε την περιοχή της Αθήνας-Πειραιά και να την κρατήσουμε σταθερά ακόλουθα, αλλα δεν θα νικήσουμε ετσι τον ΕΛΑΣ, σε σημείο που να τον κάνουμε να συνθηκολογήσει. Δεν είμαστε αρκετά ισχυροί για να κάνουμε περισσότερα και για να αναλάβουμε επιχειρήσεις στην υπόλοιπη Ελλάδα. Οι Γερμανοί στη διάρκεια της κατοχής, διατήρησαν 6 ως 7 μεραρχίες στην Ηπειρωτική Ελλάδα και το ισοδύναμο 4 ακόμα στα νησιά, (χωριστά οι Ιταλοί, οι Βούλγαροι, Πολωνοί και Τσέχοι. Ακόμα κι έτσι, δεν μπόρεσαν να κρατήσουν σταθερά ανοικτές τις επικοινωνιακές γραμμές τους και δεν είμαι σίγουρος οτι θα συναντήσουμε αντίσταση λιγότερο ισχυρή και λιγότερο αποφασιστική από αυτήν που σκόνταψαν εκείνοι».
Οσο παράξενο και αν φαίνεται αυτό το τηλεγράφημα! Αποδίνει, αθέλητα μια εξαιρετική τιμή στην ελληνική Αντίσταση κατά των Γερμανών κατακτητών, εξομοιώνει λίγο πολύ, την βρετανική επέμβαση με μιανέα κατοχή, γεγονός που αποτελεί με συγκεκαλυμένα λόγια, ενα είδος τηλεσιγράφου για μια λύση με διαπραγματεύσεις με το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Ο Τσώρτσιλ ομως απτόητος και στηριγμένος στη λογική της ένοπλης σύγκρουσης: Ενα και μόνο σκοπό και στόχο εχει : Να

«κονιοτροποιήσει το ΕΑΜ». Να εξοντώσει το ΕΑΜ που τώρα ποια δεν έμπαινε το πρόβλημα της εξουσία, Την εξουσία την στήριζαν τα δεκάδες χιλιάδες Βρετανικά οπλα, τα καράβια και τα αεροπλάνα. Το πρόβλημα που έμπαινε τώρα ηταν η εξόντωση του ΕΑΜ. Και για να ειναι εξασφαλισμένα τα γεωστρατηγικά και οικονομικά συμφέροντα, έπρεπε οχι μόνο να μην πάρει μέσω των εκλογών το ΕΑΜ την εξουσία, αλλά ούτε και τη θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης μεταπολεμικά, οπως έγινε στις αλλες ευρωπαϊκές χώρες. Ενας ακόμα βασικός λόγος που συνειγορούσε να οδηγηθεί η χώρα στον εμφύλιο πόλεμο, μια και ηταν ο μόνος τρόπο να εξοντωθει αυτό το λαογέννητο ΕΑΜικό κίνημα, ηταν και ο ρόλο του θα έπαιζε ο ελληνικός χώρος στα νέα να διαμορφωθούν μεταπολεμικά παγκόσμια και τοπικά δεδομένα.

Για να αποτελέσει βάση αναχαίτισης του κομμουνισμού και αφετηρία εξόρμησης ενας χώρος, πρέπει να μην εχει «εσωτερικούς εχθρούς» στα μετώπισθεν. Και το ΕΑΜ παρά τις τόσες συνεργασίες των διαφόρων εθνοϊσμών με τους Γερμανούς, τα πυκνά δίκτυα κατασκοπείας, καταδοτών και χαφιέδων, τα μπλόκα, τις ομαδικές εκτελέσεις και τους νεκρούς τις μάχες με τους κατακτητές και στην πρώτη φάση του εμφυλίου με τους Αγλους Νέο κατακτητές το Δεκέμβρη. Παρά τη στρατιωτική ήττα και την παράδοση των όπλων, το ΕΑΜ εξακολουθούσε να διατηρεί άθικτες τις πολιτικές του δυνάμεις και να ασκεί τεράστια επιρροή στο λαό. Να ασκεί πολιτική εξουσία σε ολόκληρη τη χώρα, εκτός απ την πλατεία συντάγματος.

Ο καιρός περνούσε και στον διεθνή ορίζοντα διαμορφώνονταν το διπολικό παγκόσμιο σύστημα και το ΕΑΜ, παρά τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ, τη συμπόρευση των ντόπιων και ξένων Μακιαβέλιδων με τους Μακελιάριδες, τη λευκή τρομοκρατία και τις σκηνές φρίκης, την εκτεταμένη χρήση της γιγαντοαφίσσας της σκηνοθετημένης πτωματολογίας, η επιρροή του εξακολουθούσε να είναι μεγάλη. Και η ανάγκη να οδηγηθεί η χώρα στον θερμό πλέον εμφύλιο πόλεμο κρίθηκε αναγκαία. Επρεπε οσο το δυνατόν πιο γρήγορα να ξεκαθαρίσει μια για πάντα με το ΕΑΜ.

Η περίοδος αυτή ηταν η εποχή του ο Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός «ελέω Τσιώρτσι» γίνεται αντιβασιλεύς και σαν αντιβασιλεύς συγκεντρώνει στα χέρια του όλες τις πολιτικές, στρατιωτικές κρατικές εξουσίες. Και τότε Ω τότε: «Ωκοδόμησε εις υψηλά παλάτια το Αγιαστήριον αυτού...Σού ειναι οι Ουρανοί και Σού η Γή...Διότι μέγας Εισε και κάμνεις θαύματα...» (Ψαλμοί ΟΗ ΠΟ ΠΤ). Ηταν η εποχή που το Αγιο ορος ειχε θέσει την κιβωτό της Ορθοδοξίας υπο τη σεπτή προστασία του Φίρερ και ο αρχηγός των ταγμάτων σφαλείας της Πελοποννήσου Δ. Παπαδόγκωνας έλεγε: «Εκφράζομεν την χαράν μας, Φίρερ, δια την θαυμαστήν διάσωσιν Σας και κλίνομεν με ευγνωμοσύνη το γόνυ ενόπιον του παντοδυνάμου θεού, οστις ύπλωσεν προστατευτικήν χείραν επάνω απ τη ζωή Σας, δια να Σας διαφυλάξει εις το Γερμανικόν εθνος... Από της Ιεράς Γής της Αρχαίας Σπάρτης, υψούται η προσευχή μας: ΚΥΡΙΕ ΔΙΑΣΩΣΣΕ ΤΟΝ ΦΙΡΕΡ ΜΑΣ». ΄

Τον οποίο αργότερα η δοτή κυβέρνησ, προάγει σε στρατηγό και άλλοι 117 «ήρωες» των ταγμάτων ασφαλείς γίνονται ευέπλιδες με υπό Διοικητή τον Γερακίνη. Ηταν η εποχή που ο Κουλουμβάκης κλπ στο δίκη του Λάμπρου, αρχηγού της ειδικής Ασφάλεια Αθηνών, ούρλιαζε έξαλος οτι η «μεγίστη πλειοψηφία των Ελλήνων ευνομονεί βαθέως τους Γερμανούς, τα Τάγματα Ασφαλείας και την ειδική δια τα μπλόκα και τας εκτελέσεις».

Και επειδή στο σύνολό τους οι αντιδραστικές δυνάμεις μα και την ολόθερμη και όλων των ειδών τη συμπαράσταση των Αγγλων στην από κοινού προσπάθεια δεν μπόρεσαν να το εξοντώσουν και ας πλήρωναν με λύρες τα κομμένα κεφάλια. Δίπλα στους δικτατορικούς και κατοχικών έκτακτους Νόμους, ψηφίστηκαν τα έκτακτα μέτρα και άρχισαν να λειτουργούν τα έκτακτα στρατοδικεία. Τα στρατοδικεία που ενώ έδειχναν κατανόηση σε ενα κοινό απατεώνα, κλέφτη και δολοφόνο ακόμα. Αλλα για τους ιδεολογικούς τους αντιπάλους δεν υπήρχε έλεος. Τα νησιά γέμισαν με εξορίστους και οι φυλακές χωρίς δίκη καταδίκους και ωστόσο το ΕΑΜ εξακολουθούσε να είναι ζωντανό και να ασκεί επιρροή.

Μια λοιπόν, που δεν μπόρεσαν οι αντιδραστικές δυνάμεις και οι Αγγλοι από κοινού να εξοντώσουν ηθικά και βιολογικά το ΕΑΜ και ο ελλαδικός χώρος κάθε μέρα που περνούσε έπαιζε ολοένα και πιο σημαντικό ρόλο, ήρθαν οι Αμερικάνοι, να συνεχίσουν τον εμφύλιο πόλεμο που άρχισε η Βρετανική Αυτοκρατορία. Για να μην έρθουν με άδεια χέρια μας έφεραν το «Σχέδιο Μάρσαλ» και το «Δόγμα

Τρούμαν». Το στρατηγό Βάν Φλίτ στον οποίο παραδώσαμε το στρατό μας με εκείνο το κατάπτυστο «Ιδού ο στρατό σας στρατηγέ»! του κ Π Κανελόπουλου Υπουργού τότε των στρατιωτικών, τον κ Πιούρι Φόϊ για πρέσβη και τον κ Γκρέϊντυ και πολλούς άλλους ειδικούς συμβούλους. Συμβούλους που επάνδρωσαν και έλεγχαν όλους τους στρατιωτικού, πολιτικούς και οικονομικούς μηχανισμούς και ό,τι αλλο ειδικό εκπαιδευμένο να δρα στο σκοτάδι. Εστησαν μηχανισμούς προπαγάνδας και κατασκοπείας, Ραδιοφωνικού σταθμούς και Ραδιογωνιόμετρα για να προσδιορίζουν τους ασυρμάτους και όποια αλλα ερτζιανά μηχανήματα.

Οχι οι Αμερικάνοι δεν κατασκεύασαν πτωματολογία, οπως έκαναν οι Αγγλοι. Ούτε γέμισαν με γιγαντοαφίσσες την Ελλάδα. Επειδή ομως ειχαν κατασκευάσει πρόσφατα εκείνες τις περίφημες Βόμβες Ναπάλμ, που η κάθε μια ειχε ισχύη, οσο ενα καλά οργανωμένο ολοκαύτωμα, αλλα δεν τις ειχαν δοκιμάσει ακόμα στην πράξη. Αντί λοιπόν, να χρησιμοποιήσουν μόνο το κλασικά πυροβολικό ξηράς και θαλάσσης με τις κλασικές βόμβες που θα τις έριχναν τα αεροπλάνα και τα καράβια, που η εμβέλεια τους και το μέγεθος της καταστροφής ηταν κάπως περιορισμένη σε σχέση με τις Ναπάλμ, μας τις έφεραν με σκοπό να προσδιορίσουν στην πράξη το μέγεθος της καταστροφής που προκαλεί η κάθε μια (όπως έκαναν αργότερα με τις ατομικές στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι)μα και να τις πουλήσουν κιόλα.

Συνέβει και με τις Βόμβες Ναπάλμ, αυτό που συνέβει και με τα γερμανικά καθέτου εφορμήσεως αεροπλάνα. Τα περίφημα Στούκας, που οι Γερμανοί, για να προσδιορίσουν την ισχύ και να ενισχύσουν τον Στρατηγό Φράγκο τα δοκίμασαν στον Ισπανικό εμφύλιο πόλεμο σκοτώνοντας, οπως και οι Βόμβες Ναπάλμ τώρα ενα δημοκρατικό στρατό.

Δυο ηταν οι δασικοί στόχοι για τη συνέχιση του εμφυλίου πολέμου α) Να παραμείνει ο ελλαδικός χώρος προμαχώνας του «Ελευθερου κόσμου» και βάση εξόρμησης σε περίπτωση του Γ! παγκοσμίου πολέμου και β) Μια που οι «σύμμαχοι» την Ελλάδα την προόριζαν να παίξει αυτόν το ρόλο και το ελληνικό κατεστημένο τον «δέχθηκε», έπρεπε αντί πάση θυσία να εξοντωθεί ο «εσωτερικός εχθρός» Μια πρώτη απόπειρα έγινε μέσω των εκλογών. Πολλοί ισχυρίστηκαν οτι έγιναν εκλογές στις 31/3/1946 και μάλιστα, υπό την εποπτεία των συμμάχων. Τα κόμματα που αποτελούσαν το ΕΑΜ έκαναν αποχή. Στις εκλογές αυτές ψήφισαν οχι μόνο και οι νεκροί αλλα και τα δέντρα! Τα Δεξιά κόμματα και το Κέντρο πήραν το 91% και το ποσοστό της αποχής μας είπαν οτι ηταν μόνο 9%. Επειδή όμως όλοι γνώριζαν οτι το πραγματικό ποσοστό που εκπροσωπουσε το ΕΑΜ στο λαό, εξακολουθούσε να ειναι μεγάλο, αποφάσισαν οτι ο μόνος τρόπος για να παίξει η Ελλάδα τον ρόλο για τον οποίο την προόριζαν ηταν να συνεχίσουν τον εμφύλιο πόλεμο.

Τον εμφύλιο πόλεμο, που ιδεολογικά και ποινικά τον άρχισε η βασιλό-μεταξική δικτατορία και στην κατοχή ένοπλα τον άρχισαν σε συνεργασία με τους κατακτητές οι Ραλληλό-Γονατάδες και οι πολυάριθμοι εθνοϊσμοί, τον Δεκέμβρη του 44 προστέθηκαν με την ένοπλη επέμβαση και οι Αγγλοι και απ τη Βάρκιζα και μετά, που το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ βάση της Συμφωνίας αυτής παρέδωσε τα όπλα τον συνέχισαν οι εθνοϊσμοί που προ υπήρχαν και οι διάφορες συμμορίες, που οργάνωσαν και χρηματοδοτούσαν οι Αγγλοι, η Δεξιά και το παλιό Κέντρο. Εχοντας εξασφαλίσει οι δοτές απ τους Αγγλους Νέο κατακτητές οι όποιες ελληνικές κυβερνήσεις, στηριγμένες στα αγγλικά όπλα, άλλοτε με τα χέρια του Ιακώβ, άλλοτε με του Ισαάκ, αλλα πάντα με την φωνή του Ιακώβ τον συντηρούσαν με τις απειλές, τη βία, την τρομοκρατία, τις συλλήψεις, τα βασανιστήρια, και τον συνδαύλιζαν με τις εξορίες τις φυλακίσεις, με το κάψιμο σπιτιών, τους εκβιασμούς, τις εξαφανίσεις και τους σχεδιασμένους φόνους αυτές, με κάθε είδους πράξεις που σηματοδοτούσαν το Βουνό, μέχρι τον Μάρτη του 1947 που ανέλαβαν να τον συνεχίσουν οι Αμερικάνοι με το «Σχέδια Μάρσαλ» και το «Δόγμα Τρούμαν». Τα σχέδια και τα δόγματα, τους στρατηγούς και τους Συμβούλους. Ολοι αυτή από κοινού έκαναν όλες εκείνες τις απαραίτητες αποδοχές, παραδοχές, παραχωρήσεις και υποχωρήσεις και φτάσαμε στις 29 Αυγούστου του 1949 και η πτώση του Γράμμου έφερε τη «Νίκη».

Ο εμφύλιος λοιπόν, ηταν το μέσω-εργαλείο που θα εξόντωνε τον «εσωτερικό εχθρό». Θα έκανε μια εκτεταμένη εθνό κάθαρση και θα διασφάλιζε εκείνους τους όρους για να μπορεί η Ελλάδα στη δεδομένη στιγμή να παίξει το ρόλο για τον οποίο την προόριζαν, ενώ παράλληλα θα τσάκιζε τη

ραχοκοκαλιά της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης. Με τον τρόπο αυτό θα απάλλαζε για πενήντα τουλάχιστον χρόνια το κατεστημένο από το βραχνά της Αριστερής αξιωματικής αντιπολίτευσης που ηταν και ο δεύτερος το ίδιο βασικός στόχος του Κατεστημένου.
Οταν όμως η «νίκη» του Γράμμου και τα όποια έκτακτα μέτρα, έχαν τη δυναμική τους και οι δυνάμεις της Αντίστασης ενσωματωμένες στην ΕΔΑ, έγινε το 1958 αξιωματική αντιπολίτευση παρά την ισχύ των εκτάκτων μέτρων, τις φυλακές και τα νησιά γεμάτα το κατεστημένο διαπίστωσε οτι ούτε οι εκλογικοί Νόμοι, ούτε τα εκλογικά πραξικοπήματα, τα μέτρα βίας και νοθεία του Στρατηγού Δόβα-Καρδαμάκη το 1961, τα σχέδια «Περικλής», οι εξορίες και οι γεμάτες φυλακές, δεν μπόρεσαν να ανακόψουν την άνοδο της Αριστεράς με κίνδυνο στις 5 του Μάη του 1967, να νικήσει ακόμα και συνασπισμένες τις δυνάμεις του κατεστημένου. Προκειμένου να ανακόψει αυτήν την πορεία ανόδου της Αριστερας, κατέφυγε στην 7χρονη δικτατορία. Οταν και η δικτατορία έχασε και αυτή τη δυναμική της και η επανά συσπύρωση της Αριστεράς διέγραψε εκ νέου τον κίνδυνο να μην τους έφταναν και πάλι όλων μαζί τα κουκιά τότε έγινε η μεγαλύτερη ανακάκυψη του αιώνα!
Τότε το κατεστημένο θυμίθηκε, πως κάποτε ο λαός, εστω και χωρίς τη δική του συγκατάθεση, έκανε ενα αξιοθαύμαστο αγώνα για την απελευθέρωση της Ελλάδας. Και αφού στο μεταξύ δεν έμειναν παρά μόνο λίγοι εν ζωή από τους συντελεστές αυτού του αξιοθαύμαστου αγώνα, αποφάσισε ύστερα απ 41 ολόκληρα χρόνια με το Ν 1543/85 στις 24/4/1985 να «αναγωρίσει», αυτήν την εθελοντική, πρωτόγνωρη και ανεπανάληπτη Λαϊκή Αντίσταση, χωρίς όμως να την καταγράψει και εις στας Δέλτους της ιστορίας σαν εθνικό κεφάλαιο και σαν ενα απ τα πιό σημαντικά και αξιόλογα ιστορικά δεδομένα της Νεοελληνικής ιστορίας. Χωρίς να την εισαγωγεί στην εκαίδευση, στις δομές του κράτους, στην κοινωνία, την τέχνη κλπ.
Μετά την δια Νόμου «αναγνώριση» προκειμένου να ξεχάσουμε την 12η Οκτωβρίου, που ειναι η μέρα απελευθέρωσης της Αθήνας από το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, όρισαν σαν επέτειο την ημέρα που ενωμένες οι δυνάμεις της Αντίστασης μαζί με τους Αγγλους ανατίναξαν τη Γέφυρα του Γοργοποτάμου.
Ας σημειωθεί οτι σε αυτά τα 41 χρόνια, η αναφορά και μόνο στη λέξη Γοργοπόταμος ηταν κολάσιμη πράξη. Κάθε δε προσπάθεια απότισης φόρους τιμής στους πεσόντες αυτής της μάχης, οι προσκηνιτές αντίκριζαν την βάναυση συμπεριφορά των τότε Μάτ και ο χώρος του Γοργοποτάμου, οταν πλησίαζε η μέρη αυτή ηταν Ναρκοθετημένος. Μάλιστα στις 30 Νοεμβρίου 1964, με τη δεύτερη κυβέρνηση της Ενωσης Κέντρου, οι αγωνιστές έκαναν μια προσπάθεια να μετακινήσουν εστω και κατ' ελάχιστο τη βαριά Ταφόπετρα, κάτω απο την οποία ειχαν θάψει τα όνειρα των αγωνιστών οι δυνάμεις του μίσους και του σκότους που θέλουν και επιμένουν να γιορτάζουμε σαν εθνική επέτειο την ημέρα της κήρυξης του πολέμου, 28η του Οκτώβρη και οχι την 12η Οκτωβρίου.
Την ημέρα που απελευθερώθηκε η χώρα απ την τριπλή κατοχή. Η προσπάθεια αυτή ειχε ενα τεράστιο κόστος από τις Νάκρες που ειχαν τοποθετήσει οι δυνάμεις της αντίδρασης: 13 Νεκροί και 38 τραυματίες που έφηγαν με το φορείο, χώρια αυτούς που μπόρεσαν να και στάθηκαν στα πόδια και για να μην μπλέξουν έφυγαν χωρίς να δηλώσουν τον τραυματισμό τους.
Ετσι λοιπόν, πρός δόξο του Γλύξμπουργκ και του δικτάτορα Μεταξά και για να μήν κοπεί ο ομφάλιος λώρος και η αναφορά στο θεάρεστο έργο τους για το ίδιο θέμα, μετά την «αναγνώριση» έχουμε δύο επετείους. Μια για την κήρυξη του πολέμου και μια για την Αντίσταση. Μια επέτειο που κατά το κατεστημένο και ο τρόπος που «αναγνωρίστηκε» ολόκληρο το έργος της συμποσούται μόνο στην ανατίναξη της γέφυρας του Γοργοποτάμου και οχι επέτειο για την ίδια την Αντίσταση.
Το έργο της Αντίστασης, ειχε πρώτο και κύριο μέλημα την απελευθέρωση της Ελλάδας, την απαλλαγή της από την ξένη εξάρτηση και την κοινωνικό-οικονομική ανάπτυξη. Για να φέρει σε πέρας αυτούς τους ιερούς σκοπούς και κυρίως για την απελευθέρωση, χύθηκαν ποτάμια αίμα σε άνισες μάχες όπως και στον αλβανικό πόλεμο για να μην κατακτηθεί η χώρα υπάρχουν χιλιάδες δια βίου ανάπηροι.
Μπορεί το κατεστημένο να βρήκε ανθρώπους που στήριξαν αυτήν την τυπική και ΚΕΝΗ περιεχομένου «αναγνώριση», όπως την «αναγνώρισε» και τη θέλει το κατεστημένο. Η ιστορία όμως οχι μόνο δεν δικαιώνεται, αλλα ούτε και τη δέχεται. Και δεν τη δέχεται γιατί η «αναγνώριση» αυτή

ηταν και παραμένει μια ιδιόμορφη απόρριψη. Η πραγματική ιστορία της Εθνικής Αντίσταση δεν έχει γραφτεί ακόμα.

Πρέπει να δεχθούμε οτι η Αντίσταση ηταν συνέχεια του Αλβανικού πολέμου. Από τη στιγμή που θα το δεχθούμε αυτόν τον όρο, πρέπει να δεχθούμε, οτι ήρθε το πλήρωμα του χρόνου να βάλουμε το θέμα της ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗΣ και της ΕΠΕΤΕΙΟΥ στις πραγματικές του ιστορικές διαστάσεις. Και κυρίως να πούμε στο λαό την αλήθεια όσο πικρή και άσχημη και αν είναι.

Αντί-λοιπόν, πριν την αναγνώριση να αξιολογηθεί κοινωνικό-ιστορικά η γενιά της Αντίστασης, Γιατί η εμφάνιση της γενιάς αυτής στη σκηνή της Νεοελληνικής ιστορίας, ειχε κάτι το ξεχωριστό, το ασύγκριτο, αν οχι το ασύλυπτο. Καμιά άλλη γενιά μετά το 21, δεν αντίκριζε όπως η κατοχική το φάσμα της τριπλές κατοχής, το φάσμα της πείνας, του πολέμου και την μπότα των κατακτητών να συνθίψει για τέσσερα χρόνια τους Ελληνες και την Ελλάδα. Αντί-λοιπόν, να διαλογιστεί με τη γενιά αυτή, γιατί Αντίσταση σημαίνει πρώτα απ όλα και πάνω απ όλα ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ. Σημαίνει ΙΣΤΟΡΙΑ. Να ξέρουν οι μετέπειτα γενιές, Τι ακριβώς ειχε συμβεί και χρειάστηκε να οργανωθεί ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ. ΠΟΤΕ, ΠΟΥ ΚΑΙ ΑΠΌ ΠΟΙΟΥΣ.

Σημαίνει ανέγερση Μνημείων στους τόπους της θυσίας, αντίστοιχα με την προσφορά. Σημαίνει Μνημείο Εθνικό και τοπικά. Σημαίνει αξιοποίηση της Αντιστασιακή λογοτεχνίας, της ποίηση και του θεάτρου. Σημαίνει καθημερινότητα. Σημαίνει χρηματοδότηση για μεταπτυχιακές σπουδές-Δωκτορά μα αποκλειστικό θέμα κατά τομείς την Αντίσταση. Σημαίνει αποδοχή και παραδοχή της Αντίστασης. Σημαίνει ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ χωρίς εισαγωγικά. Σημαίνει πράξη εθνικής Απελευθέρωσης.

Σημαίνει οτι δεν αμφισβητείται πλέον από κανέναν, οτι η Εθνική Αντίσταση, ηταν συνέχεια του Αλβανικού ΕΠΟΥΣ και οτι οι ήρωες των Αλβανικών βουνών, των Μακεδονικών οχυρών και της Κρήτης, ηταν αυτοί που ζαλώθηκαν ξανά τις πατρογονικές παρακαταθήκες και δημιούργησαν χωρίς όπλα και επιμελητείες, κρατικό μηχανισμό, χάρτες, πυξίδες και τηλέμετρα αυτό το δεύτερο ΕΠΟΣ, που τα δυο μαζί συγκλόνισαν την οικουμένη και αποτελούν τη Δόξα της σύγχρονης Ελλάδας.

Το κατεστημένο προσπαθεί η «αναγνώριση» να παίξει το ρόλο της δικλίδας ασφαλείας. Προσπάθησε με την «αναγνώριση» να την ξεθυμάνει-αδειάσει από το κοινωνικό της περιεχόμενο και να την εντάξει στο σύστημα. Η Εθνική Αντίσταση ηταν και θα παραμείνει διαχρονικό σύμβολο Αντίστασης και σημείο αναφοράς για τους νέους αγώνες. Μήτρα της Αντίστασης, για αυτό και δεν μπορούν να την ξεθυμάνουν, πολύ περισσότερο να ξεχαστεί, όπως πολύ και πολλοί θα το ήθελαν και επιδιώκει το κατεστημένο. Οπως δεν μπορεί να να καναλιζάρει-εκτονώσει και τη φυσική ροπή της Νεολαίας για ανυπακουή και αντίσταση στις εκάστοτε δομές της εξουσίας.

Βέβαια οι σημερινές γενιές, δεν αντιμετωπίζουν τα τανκς και τα λεδραλιοβόλα, ειναι ομως αντιμέτωπες με τη σύγχρονη εκδοχή των κατασταλτικών μηχανισμών. Οι αξίες και τα οράματα της Αντίστασης, οσο και αν πολλοί τα θεωρούν ξεπερασμένα, αποτελούν διαχρονικά δομικά υλικά, με τα οποία θα χτίσουν οι Νέες Γενιές τις σύγχρονες Αντιστασεις, μέσα απ τις γραμμές των πολύχρωμων κοινωνικών κινημάτων ενάντια στην παγκοσμιοποίηση, γιατί δείχνουν το δρόμο της ενότητας και της συλλογικής δράσης. Αλλωστε οι πιό μεγάλοι, οι πιό όμορφοι και οι πιό κρίσιμοι αγώνες ειναι οι αγώνες που έρχονται.

Η μεταδεκεμβριανή Ελλάδα της Δεξιάς, ελέω Σκόμπυ, Λήπερ και Πιούρι Φόϊ, η Ελλάδα του Μανιαδάκη, του Κουλουμβάκη κλπ, παρά την τεράστια και πολύλπευρη προσφορά της στο συμμαχικό αγώνα για την Απελευθέρωση της χώρας, είχε γίνει το κλωτσοσφούφι των Εθνών...Κυρίως στο κεφάλαιο των εθνικών διεκδικήσεων να είναι αντίστοιχες με το μέγεθος της προσφοράς. Τότε τα όποια ελληνικά προβλήματα και αυτά ακόμη τα εθνικά τα «ελυνε» το Forei Offis στο Λονδίνο. Ετσι κάποιο πρωϊ οι Ελληνες ακούσαμε απ το Μπι-ΜΠΙ-Σί οτι η Ελλάδα χωρίς να ειναι παρούσα έκλεισε ειρήνη με την Ιταλία.

Σήμερα ακούγονται φωνές, πως πρέπει να αρθούν οι οροθετικές γραμμές. Πως όμως να αρθούν, οταν εξακολουθεί να υπάρχει ενταφιασμένη η αξιοθαύμαστη προσφορά του λαού και το πρόβλημα της πραγματικής ουσία και περιεχόμενο ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ; οταν η ιστορία σταματά στις 28ο του Οκτώβρη του 40 και ξανά αρχίζει μετά την μεταπολίτευση; Οταν λείπει η 4χρονη κατοχική ιστορία; οταν δεν καθιερώνεται η 12η Οκτωβρίου, ημέρα εθνικής επετείου; Αλήθεια για οποιόν ακριβώς

λόγω εξακολουθούμε να γιορτάζουμε την κήρυξη του πολέμου, που είχε το τραγικό επακόλουθο, την τριπλή 4χρονη κατοχή και οχι την απελευθέρωση της χώρας, που ηταν και η Νίκη αυτού του πολέμου; Του πολέμου που άρχισε την 28η Οκτωβρίου του 40 και έληξε στις 12 Οκτωβρίου 1944 που απελευθερώθηκε;

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΚΑΙ ΑΔΙΑΙΡΕΤΗ. Αρχίζει την 28η Οκτωβρίου του 40, συνεχίζει αδιάκοπα στα χρόνια της κατοχής στο εσωτερικό και στο εξωτερικό. Ειναι σε όλους γνωστό οτι μέχρις ΟΤΟΥ φτάσουμε στη 12 Οκτωβρίου του 1944, που είναι η μέρα της λευτεριάς, ο λαός μας ενταγμένος στο συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα κάτω απ τη μπότα των Γερμανών αψηφώντας τα τάνκς και τα πολυβόλα, τους καταδότες και τους χαφιέδες γιόρταζε με πείσμα και πολλές φορές με αίμα την 28η Οκτωβρίου. Την γιόρταζε όμως σαν σημείο αναφοράς, οτι θα συνεχίσει τον αγώνα μέχρι τη Νίκη. Και οταν ήρθε η Νίκη, επειδή το κατεστημένο, δεν ηταν αυτός ο φορέας και συντελεστής αυτής της Νίκης, οχι μόνο συνεχίσαμε να γιορτάζουμε την ημέρα που άρχισε ο πόλεμος αλλα και καταχώνιασε στα αζήτητα αυτόν τον πρωτόγνωρο και αξιοθαύμαστο αγώνα του λαού μας. Του λαού που παρέμεινε για άλλη μια φορά στο περιθώριο όπως και το 21, έρμαιο των παθών των ισχυρών και των μεγάλων.

Η Μοναρχική Δεξιά, αλλά και το υποκριτικό παλιό-δημοκρατικό Κέντρο. Η παλιά φαυλοκρατία του τόπου εχουν διαπράξει ολοι από κοινού συμφέροντος κινούμενοι: ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΕΘΝΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ της Νεοελληνικής ιστορίας. ΑΡΝΗΘΗΚΑΝ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ! Αρνήθηκαν το έργο της, την προσφορά της και τους ανθρώπους που συμμετείχαν. Την Εθνική Αντίσταση του 1941-45, που αποτελεί την παγκόσμια αναγνωρισμένη και αξιοθαύμαστη απ τους λαούς του κόσμου ΠΕΡΓΑΜΗΝΗ, πάνω από κόμματα, ιδεολογίες και εσωκομματικές διαφορές. Οποιος ΑΡΝΗΤΑΙ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΑΡΝΗΤΕ ΤΟ ΕΘΝΟΣ. Και το έγκλημα αυτό διαπράχθηκε για να μην ανασυρθούν στο φώς οι φυλακισμένες μνήμες.

Ετσι λοιπόν, απλά και τυπικά. Σαν να μετακινούσε ένα έπιπλο από την μια θέση στην άλλη την «αναγνώρισε» για να την αναγνωρίσει και κυρίως για να της αφαιρέσει τη δυναμική, την αίγλη και την ξεχωριστή εκείνη χαρά της αναμονής, οτι κάποτε εστω και αργά θα ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΤΕΙ σαν τέτοια που ηταν και στις πραγματικές της διαστάσεις. Την «αναγνώρισε» για να πάρει το κατεστημένο από τον αντιστασιακό χώρο τα κουκιά που του έλλειπαν, αλλα και να αμβυνθούν τα ιδεολογικό-πολιτικά σύνορα και αντιλήψεις για τη ζωή. Να καταργηθούν οι οροθετικές γραμμές και να γίνει αποδεκτή η άποψη τοι: Νηστεύσαντες και μη Νηστεύσαντες ολοι παιδιά του θεού είμαστε. Τι να τα σκαλίζουμε τώρα. Γιατί να αναμοχλεύουμε ενα παρελθόν που εχει κλείσει προ πολλού;

Εκλεισε λοιπόν! Πώς όμως έκλεισε. Συμμετείχε στο κλείσιμο ο λαός, που ηταν ο βασικός συντελεστής του τετράχρονου αγώνα, που δόξασε την Ελλάδα στα πέρατα του κόσμου. Εκλεισε με «ήρωες» τους απόντες, τους συνεργάτες και τους πλουτίσαντες από τη δυστυχία του λαού και με την μομφή οτι τα ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν πολέμησε τους κατακτητές, αλλα τους «Ελληνες»! Οταν σε αυτά τα εθνικής σημασίας θέματα γίνανε τέτοιες αλλοιώσεις, ο καθένας αντιλαμβάνεται τι σημαίνει με τα αλλα ιστορικά μας θέματα. Οπως σε όλες τις μεγάλες ιστορικές στιγμές και ενέργειες, εχει και ο δοξασμένος αυτός αγώνας τα φωτεινά σημεία και τις σκιές τους. Αυτές ακριβώς τις σκιές στο σύνολό τους προσπάθησε το καταστημένο να μετά κυλήσει στην ΕΑΝική Εθνική Αντίσταση.

Ετσι ωστε, οχι μόνο να «αποδεχθεί» αλλα και να γίνει πιστευτό από το λαό, οτι τα «Τάγματα Ασφάλειας» και οι πολυάριθμοι εθνοϊσμοί, οι βασιλό-μεταξικοί κατοχικοί και μετά απελευθερωτικοί και αυτοί οι Αγγλο-αμερικάνοί ακόμα, ηταν πρόσωπα ιδανικά και αξιοθαύμαστα. Αρχάγγελοι που προέκυψαν εξ ουρανού, άσπιλοι, αμόλυντοι και παραδειγματικοί και οτι σε καμιιά περίπτωση οι «πρωταγωνιστές» αυτοί του εμφυλίου, κινήθηκαν από πρόθεση η και ιδιοτελείς σκοπούς και στόχους! Οι δε συμπεριφορές και οι κανόνες δράσης τους ηταν άμεσα διακριτοί και οι προθέσεις ηταν «ηθικές και «άγιες»» Κάποιοι «αλλοι ηταν αυτοί που ειχαν θέση ιδιωτελής σκοπούς και στόχους και κινούνταν στις σκιές και το σκοτάδι.

Περίπου με αυτό το σκεπτικό και βασικό ιστορικό περιεχόμενο, θέλει και προσπαθεί να κλείσει το κατεστημένο αυτό το εθνικό κεφάλαιο. Το κεφάλαιο που ακούει στο όνομα: Μεσοπόλεμος,

Αλβανικός πόλεμος, 4χρονη Κατοχή, Επανέ εγκαθίδρυση της Μοναρχίας, Εμφύλιος, Δικτατορία, Μεταπολίτευση.
Η προσπάθεια αυτή δεν αποβλέπει στην αναμόχλευση ή να ξύσει πληγές. Πολύ περισσότερο να μιλήσει για ήρωες και μηνύματα για την άσβεστη μνήμη αλλα για να πάμε παρά πέρα. Για να πάμε παρά πέρα δεν πρέπει να διατηρούμε στη ζωή τα φαντάσματα του παρελθόντος και ο μόνος τρόπος να πάμε παραπέρα, εκτός του οτι πρέπει να πούμε στο λαό την αλήθεια όσο πικρή και είναι, αλλα να δώσουμε και τα Καίσαρι στον Καίσαρι και τα του Θεού στο Θεό.
Αλλωστε ο σκοπός και ο τρόπος που «αναγνωρίστηκε» στόχο εχει να αλλοιώσει την ουσία και το περιεχόμενο απ αυτόν τον πρωτόγνωρο και λαογέννητο αγώνα. Να βγάλει όπως και το 21, τον συντελεστή λαό για μια ακόμη φορά από το κοινωνικό-πολιτικό γίγνεσθαι και τη συμμετοχή του στα κέντρα που παίρνονται οι αποφάσεις.
Το κατεστημένο είναι ενιαίο. Δεν τεμαχίζεται και δεν κατανέμεται ανεξάρτητα από πιο κόμμα κυβερνά. Αυτό άλλωστε εννοούσε ο κ Ανδρέας Παπανδρέου οταν έλεγε το: «ΠΑΣΟΚ δεν τεμαχίζεται και δεν κατανέμεται». Και οταν το κατεστημένο το 1985 αποφάσισε να εξαπατήσει για αλλη μια φορά αυτό ρωμαλαίο λαϊκό κίνημα, που κάθε φορά του χαλάει τη σούπα και υποχρεώθηκε να καταφύγει σε έκτακτα μέτρα, τρομονόμους και δικτατορίες. Ταξικά σκεπτόμενο για να μην αλλάξει τίποτε και να διατηρηθούν τα πάντα ως έχουν, φρόντισε και γι αυτήν ακόμα την τυπική αναγνώριση, να υπάρξουν κάποιες σοβαρές εντάσεις, εντάσεις και φωνές διαμαρτυρίας. Για αποχώρηση απ τη βουλή και απειλές οτι όταν θα έρθει στην εξουσία, τον νόμο αυτόν θα τον καταργήσει.
Διπλός ο σκοπός του κατεστημένου. Και για μην ταράξουν τα λιμνάζοντα από χρόνια νερά και για να μην υποχρεωθούν να αποσύρουν από τη λήθη τους πραγματικούς συντελεστές της Νίκης, εξακολουθούμε να γιορτάζουμε σαν εθνική επέτειο την ημέρα που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο και οχι την ημέρα που απελευθερώθηκε η χώρα.
Κάθε επέτειος, σκοπό εχει να αναφέρεται στο συγκεκριμένο χρόνο και τους συντελεστές του αγώνα. Να αιξάρει τους σκοπούς, την προσφορά και τα σύμβολα με τα οποία έγινε ο αγώνας αυτός για να απελευθερωθεί η χώρα από το εχθρικό ζυγό. Κάθε εθνική επέτειο, ειναι θυσία τελούμενη για την απελευθέρωση και τιμή για τους ελευθερωτές.
Στις Επετείους, κάθε λαός δείχνει κάτι απ τον εαυτό του. Κάτι απ αυτό που ειναι, θέλει και μπορεί. Και γιορτασμός των εθνικών επετείων, είναι ένας τρόπος με τον οποίο θυμάται, τιμά και δοξάζει αυτούς που με τον αγώνα και τη ζωή τους ακόμα: Αναστήσανε το εθνος των Ελλήνων. Αυτούς που διαμόρφωσαν την κρατική οντότητα, αυτούς που την υπηρέτησαν, αυτούς που επέκτειναν τον γεωγραφικό του ορίζοντα και αυτούς που την υπερασπίστηκαν κάθε φορά που διέτρεχε κάποιο ορατό κίνδυνο και κυρίως αυτούς που την απελευθέρωσαν από τους τρομερούς δυνάστες το 1821, το 1912 και το 1944.
Αυτά είναι τα τρία καθοριστικής σημασίας δεδομένα ορόσημα που σηματοδοτούν την ύπαρξη της σύγχρονης Ελλάδας Ιστορικά και χρονολογικά : Η 1η Ιανουαρίου 1822 είναι η μέρα γέννησης της Νέας Ελλάδας, η 26η Οκτωβρίου 1912 η μέρα που η Ελλάδα, πήρε και την οριστική της πλέον διαμόρφωση με την απελευθύρωση της Θεσσαλονίκης και η 12 Οκτωβρίου 1944 που απελευθερώθηκε από την τριπλή κατοχή.
Το κατεστημένο όμως, που ενδιαφέρεται μόνο για την εξουσία και τα ταξικά του συμφέροντα και οχι για την ιστορία, κάνει τους δικούς του υπολογισμούς. Εχει τις δικές τους απόψεις όσον αφορά τις ημερομηνίες των επετείων και τους αγωνιστές και κυρίως το ποιός ειναι αγωνιστής. Ο λαό στη διάρκεια της τριπλής κατοχής έγραψε ιστορία. Τη δική του πραγματική-αληθινή ιστορία. Το κατεστημένο όμως για λόγους ταξικούς, ιδεολογικούς και συμφέροντος και κυρίως για να μην ανασυρθούν οι ενταφιασμένες και θαμένες-χωμένες στο μεταπολεμικό κομφούζιο μνήμες, προσφοράς και θυσιών του απλού και ανώνυμου λαού και για να μην αναδειχθούν οι εγκαταλείψαντες χώρα και λαό, οι συνεργάτες των κατακτητών, οι κιοτήδες, οι απόντες και οι πολέμιοι μόνο την επέτειο της απελευθέρωσης της Θεσσαλονίκης γιορτάζουμε στη συγκεκριμένη

ημερομηνία, ενώ τις άλλες δυο ημερομηνίες των επετείων τις έχουμε μεταθέσει και πολλά αλλα για τους ίδιους λόγου έχουμε μεταθέσει και αλλάξει.
Παράδειγμα η 25η Μαρτίου. Καθιερώθηκε και γιορτάζεται σαν η ημέρα έναρξης του αγώνα για την εθνική απελευθέρωση με βασιλικά διάταγμα το 1833 και η 12η Οκτωβρίου του 1944, που ειναι η ημέρα που απελευθερώθηκε η χώρα από τους κατακτητές εμείς γιορτάζουμε την 28η Οκτωβρίου του 1940. Ειναι και αυτό ένα ακόμα απ τα πολλά οξύμωρα και ανιστόρητα πράγματα που συμβαίνουν στη χώρα μας σε ό,τι εχει σχέση με την ιστορία του μεσοπολέμου και ειδικά με την μεταπολεμική, αλλα και γι' αυτό καθ εαυτό το 21. Και ειναι οξύμωρο και τραγικό συνάμα γιατί, ούτε της Επανάστασης η νίκη ειναι γνωστή εκ των πρωτέρων, ούτε η κήρυξη του πολέμου μπορεί να προβλέψει τη νικηφόρα κατάληξη, ώστε θα θεωρηθεί εκ των πρωτέρων ημέρα επετειακής γιορτής η κήρυξη του πολέμου. Μπορεί π.χ η Γερμανίανα γιορτάζει σαν εθνική επέτειο την ημέρα που κήρυξε τον Β! παγκόσμιο πόλεμο;
Σε ό,τι αφορά την επέτειο της 25η Μαρτίου, η ημερομηνία αυτή δεν ανταποκρίνεται σε καμιά ιστορική ημερομηνία, που να εχει σχέση με την ημερομηνία κήρυξης της Επανάστασης ή τη νίκη της Επανάστασης. Οι ημερομηνίες έναρξης και νίκης ειναι σαφείς: Η 13η Μαρτίου έναρξης της Επανάστασης για τον Μοριά και η 24η Φευρουαρίου για το Ιάσι της Βλαχίας, οταν και από οπου ο Αλ Υψηλάντης, ύψωσε τη σημαία της ένερξης του αγώνα, με εκείνη την συγλονιστική και γεμάτη εθνικό παλμό προκήρυξη, κάλεσε την Αστική τάξη, που ηταν και η ιστορικά ο ηγέτης της Επανάστασης, να αναλάβει τις ευθύνες για τη διεξαγωγή του αγώνα.

ΑΔΕΡΦΟΙ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΩΝ ΦΙΛΙΚΩΝ.

Εφτασε τέλος πάντων η ποθούμενη εκείνη λαμπρά στιγμή! Ιδού, ο σκοπός των προ χρόνων ενεργειών σας και αγώνων εκτυλίσσεται σήμερον! Η Φιλική Εταιρεία θέλει διαμείνει αιωνίως τον μόνον σύνθημα της ευδαιμονίας μας.
Σεις, φίλοι μου συνεταίροι! εδείξατε, τί ο καθαρός και θερμός πατριωτισμός δύναται. Από σας ελπίζει και μεγαλύτερα η Ελλάς εις την ανάστασίν της. Και δικαίως καθότι, αν δια μόνας τας ελπίδας εσυσιάζετε το Πάν, τί δεν θέλετε πράξει τώρα, ότε ο φαεινός Αστήρ της ελευθερίας έλαμψε;
Αγετε λοιπόν, ώ Αδελφοί ! Συνδράμετε και την τελευταίαν τούτην φοράν έκαστος υπέρ την δύναμήν του, εις ωπλισμένους ανθρώπους, εις όπλα, χρήματα και ενδύματα εθνικά, αι δε μεταγενέστεραι Γενεαί θέλουσιν ευλογεί τα ονοματά σας, και θέλουν σας κηρύττει ως πρωταίτιους της ευδαιμονίας των.

Ιάσιον τη 24 Φευρουαρίου 1821.

Αλέξανδρος Υψηλάντης Γενικός Επίτροπος της Αρχής.

Με την προκήρυξη αυτή ο Υψηλάντης, εκτός του οτι αναγνωρίζει την ηγεσία και τους αγώνες των Φιλικών, τους καλούσε να οπλιστούν και να συνδράμουν με χρήματα, όπλα και με ό,τι αλλο τον ιερό αγώνα για την Εθνική Απελευθέρωση και την Ελευθερία των Ελλήνων.
Βέβαια η προκήρυξη αυτή, που με σαφήνεια καθόριζε ποιός ειναι ο ιστορικός ηγέτης της Επανάστασης του 1821, ποιός καθοδήγησε και διεξήγαγε τον αγώνα, έγινε στόχος πολλών και σφοδρών επικρίσεων των αντιδραστικών δυνάμεων. Των δυνάμεων αυτών που με τους διάφορους «Ελληνό-Χριστιανικούς πολιτισμούς» και τους «Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών» υπονόμευσαν σε μεγάλο βαθμό τη συνείδηση του έθνους γενικά και ειδικά στην περίοδο του μεσοπολέμου και της τριπλής κατοχής.
Συνεπώς, το πρόβλημα που μπαίνει ειναι ως πότε εμείς οι νεοέλληνες με διάφορα τερτίπια, θα παρακάμπτουμε την ιστορική αλήθεια; Ως πότε θα ακυρώνουμε την ιστορική αλήθεια και θα είμαστε επιλήσμονες της μνήμης; Μα εκεί στη μνήμη που προσπαθούν να ενταφιάσουν με την «αναγνώριση» και τον κάψιμο των φακέλων, οριστικά πλέον τον εθελοντικό και ανιδιοτέλη αγώνα λάμπει ο πολιτισμός και η προσφορά κάθε λαού. Χωρίς τη μνήμη οι ιστορικές εμπειρίες και αυτή ακόμα η προσφορά μένουν άγνωστες. Δεν επικοινωνούν με την αρχαία και αείχρονη κουλτούρα τους. Κάποτε πρέπει να κάνουμε αυτό που δεν τολμήσαμε να κάνουμε μέχρι σήμερα: Να τραβήξουμε προς τα έξω τα βουβά, τα κρυφά και τα καταχωνιασμένα.

Να σηκώσουμε τη βαριά ταφόπετρα, που ενα σχεδόν αιώνα κρατά ερμητικά κλεισμένο το Νού, την καρδιά και την ψυχή των Ελλήνων. Να δώσουμε φωνή σε εκείνη την εκ κοφαντική σιωπή, σε εκείνο το μαύρο μολυβένιο πέπλο που σκέπαζε απ άκρου σε άκρου την Ελλάδα. να ρίξουμε άπλετο φώς, γύρω απ τα εθνικά και κοινωνικά θέματα. Να μιλήσουμε για αυτοσεβασμό, για σεβασμό και αξιοπρέπεια εθνική και ατομική. Να μιλήσουμε Ιστορικά και με σαφήνεια για τα θέματα που χωρίζουν την άρχουσα τάξη από το λαό. Να σταματήσουν τα λόγια τα μεγάλα, οι ρητορίες και ο αυτισμός του κατεστημένου. Χωρίς να καταργήσουμε την ταξική πάλη, τις ιδεολογικές και πολιτικές αντιλήψεις, να μοιράσουμε δικαιότερα τον κοινωνικά παραγόμενο πλούτο, αλλα και το δικαίωμα στον φυσικό με τα όσα αυτό συνεπάγεται. Και δικαιότερη κατανομή σημαίνει συμμετοχή στη λήψη των αποφάσεων και τη δημοκρατική διακυβέρνηση της χώρας.

Η Ελλάδα του 21ου αιώνα, δεν μπορεί να ζεί με τα φαντάσματα και τα ψευδεπίγραφα του παρελθόντος με τις προκαταλήψεις είτε αυτά αφορούν την ιστορία, είτε τις επετείους, είτε τη λειτουργία του συστήματος και της κρατικής μηχανής. Πρέπει οχι μόνο να κλείσει τις πληγές, αλα χωρίς υστεροβουλίες, προθέσεις και καιροσκοπισμούς. Απαλλαγμένη από τα βαρίδια του παρελθόντος να τραβήξει η χώρα μπροστά.

Το κατεστημένο ηταν και παραμένει ισχυρό, είτε με το ΠΑΣΟΚ, είτε με τη Δεξιά στην κυβέρνηση. Αν δεν φροντίσουμε να αποκατασταθεί η ιστορική αλήθεια γενικά και σε ό,τι εχει σχέση με την 4χρονη κατοχή και τον εμφύλιο, όπως σε ολες τις αλλες πολιτικές και κοινωνικό-οικονομικές δοσοληψίες και συναλλαγές, ετσι και στην καθιέρωση των εθνικών επετείων και ό,τι αλλο θυμίζει λαϊκό-κοινωνικούς αγώνες για λόγους ταξικού, ιδεολογικούς και συμφέροντος, το κατεστημένο θα προσπαθήσει με τον ίδιο τρόπο, τις όποιες συναλλαγές, δοσοληψίες και μέσα να κρατήσει ενταφιασμένη αυτήν την προσφορά, όπως κράτησε μακριά απ το λαό το 21, την 4χρονη ιστορία του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου και του εμφυλίου, προκειμένου να μην βγούν στον ΑΦΡΟ, αυτοί που εγκατάλειψαν για να σώσουν το τομάρι τους τη στιγμή που χώρα και λαός διέτρεχαν θανάσιμο κίνδυνο. Αυτοί που τις γύρισαν την πλάτη, οι απόντες, τους μαυραγορίτες και οι άσχετοι και κυρίως αυτοί που την πολέμησαν μαζί με τους κατακτητές.

Για να διαφυλάξει την «αξιοπρέπεια» αυτών και των κυρίαρχων μεταπολεμικών Ελίτ κυρίως των Αθηνών, που ειχαν δεσμούς προσωπικούς και επαγγελματικούς με τους Γερμανούς, καταχώνιασαν την προσφορά ενός ολόκληρου λαού. Ενός λαού που εγκαταλλειμένος από τους «ταγούς» τόλμησε, οχι μόνο να σηκώσει το ανάστημά του, στον τότε αήττητο άξονα αλλα και να τον πολεμήσει από την πρώτη μέχρι την τελευταία μέρα που εγκατάλειψε ντροπιασμένος τη μικρή Ελλαδίτσα.

Αμβισβήτησε, καταχώνιασε τις Αξίες και τα οράματα της Εθνικής Αντίσταση. Τον μόνο πλούτο και θυσαυρό, που εχει κάθε λαός να αντιτάξει σε κάθε εισβολέα και στον κατακτητή οταν συμβεί να κατακτηθεί η χώρα για να την απελευθερώσει.

Και επειδή πολλοί ειναι αυτοί που την ήττα του ΕΑΜ, την αποδίνουν στα λάθη που έκανε το ΕΑΜ-ΚΚΕ, η ιστορία εχει αποδείξει περίτρανα οτι και αν ακόμα δεν έκανε κανένα, μα κανένα απολύτως λάθος το αποτέλεσμα θα ηταν το ίδιο. Και θα ηταν το ίδιο γιατί η ηττα του ΕΑΜ-ΚΚΕ, ηταν ήδη προαποφασισμένη από το Αύγουστο του 1943 με το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ». Στην απόφαση αυτή συνετέλεσαι η ήτταν των Γερμανών στο Στάλινγκράτ. Την ημέρα που οι Γερμανοί στρατιώτες στο Στάλινγκρατ, αντί για το στήθος έδειξαν την πλάτη τους Ρώσους στρατιώτες, οι κεφαλαιοκρατικές δυνάμεις κήρυξαν τον ψυχρός πόλεμος. Μέχρι τότε πίστευαν οτι ο Χίτλερ, θα έπαιζε επάξια τον «ιστορικό» ρόλο που του ειχε ανέθεσε η «ιστορία»: να απαλλάξει την ανθρωπότητα απ τον τρισκατάρατο κομμουνισμό. Αφού λοιπόν, δεν τα κατάφερε ο Χίτλερ, τώρα το έργο αυτό θα το αναλάβουν οι ίδιοι να τον εξοντώσουν και οφείλω να ομολογήσω πως τα κατάφεραν. Πέρσι μας έδωσαν τα πρώτα δείγματα. Εκείνο που δεν μπόρεσαν, κάτι που πολύ θα ήθελαν, ηταν να ρίξουν τους λαούς της πρώην Σ.Ε σε εναν ατέρμονα εμφύλιο πόλεμο. Αυτό αργότερα θα τους στοιχίσει. Στην Ελλάδα όμως τα κατάφεραν μέσω του εμφυλίου πολέμου να εξοντώσουν ενα πρωτόγνωρο ρωμαλαίο λαϊκό κίνημα.

Το ΕΑΜ, οχι απλώς ποθούσε αλλά και πίστευε στην ομαλή και δημοκρατική εξέλιξη της μεταπολεμικής ζωής στην Ελλάδα. Μα και οταν ακόμα άρχισαν οι αψιμαχίες εξακολουθούσε να

πιστεύει, οτι το πρόβλημα θα λυνόταν με διαπραγματεύσεις 5 απάνω 5 κάτω. Απόδειξη οτι δεν σκέφτονταν καθόλου να πάρει την εξουσία μέσω μιας στρατιωτικής νίκης, βγαίνει και από το γεγονός, οτι ενώ οι Αγγλοι που ήθελαν με τα όπλα τη Νίκη, μεταφέρουν σοριδών δυνάμεις στην Αθήνα, όπου κατά την άποψή τους θα κριθεί με τα όπλα η Νίκη. Το ΕΑΜ εξακολουθεί να μην κάνει τίποτε για να ενισχύσει τον ΕΛΑΣ στην Αθήνας με τις ισχυρές εμπειροπόλεμες μονάδες που ειχε και κρατούσε ανενεργές στην υπόλοιπη Ελλάδα. Ενα μεγάλο μέρος αυτών των δυνάμεων το ειχε στείλει να θωρακίσει τα σύνορα.
Λένε πως η αλήθεια ειναι γυμνή, για να μπορεί με τα ρούχα της να ντύνεται το ψέμα! Πράγματι σπάνια βρίσκομε στην ιστορία περιπτώσεις που να βιάστηκε με τόσο χυδαίο τρόπο η αλήθεια, οσο στην μεταπολεμική Ελλάδα, οσον αφορά το ποιός πολέμησε ποιόν και ποιός τρομοκράτησε ποιόν. Εμείς πιστέψαμε οτι στη σύγχρονη εποχή, παρά τα αναπτυγμένα πολεμικά μέσα, κανένας στρατός κατοχής δεν μπορεί να νικήσει ενα Εθνικό-Απελευθερωτικό-Κίνημα.
Από την ίδια την ιστορία όλοι γνωρίζουμε, οτι άλλο πράγμα ειναι η τρομοκρατία και άλλο το Αντιστασιακό Απελευθερωτικό κίνημα. Και ότι η ανώτερη μορφή τρομοκρατίας ειναι κρατική και η ξένη κατοχή. Και το ΕΑΜικό Λαϊκό κίνημα, αυτήν ακριβώς την ξένη κατοχή πολεμούσε και την τρομοκρατία που οι έλληνες συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές ειχαν φτάσει στο σημείο να θέλουν με τη συνεργασία και την τρομοκρατία και το φόνο ανοιχτά και ξεκάθαρα να προσβάλουν την αξιοπρέπεια του λαού μας.
Ενώ η κοινωνία των Ανθρώπων χρειάζεται την πολύτιμη μνήμη, την όποια μνήμη, πολύ περισσότερο τη μνήμη του αγώνα και των ολοκαυτωμάτων (57) μας προκάλεσαν οι κατακτητές και οι συνεργαζόμενοι μαζί τους έλληνες, Η ελληνική πολιτεία αγνοώντας την Εθνική Αντίσταση, δεν αναλογίζεται άραγε την ευθύνη οτι με την ηθελημένη άγνοια καταστρέφει πριν από ολα την ιστορία και τη μνήμη; Με την αδιαφορία της πολιτείας και την άγνοια του λαού, λόγω σκόπιμης και επιβεβλημένης στέρησης και διατεταγμένης σιωπής διατρέχουμε σαν λαός τον : κίνδυνο της διαγραφής της ΜΝΗΜΗΣ; Φαίνεται πως με αυτό το σκεπτικό με την «αναγνώριση» «έκαψαν» κα τους φακέλους, αφού πρώτα τους φιλμοποίησαν .
Στη διάρκεια της κατοχής, δεν ηταν μόνο οι συμμετέχοντες στην Αντίσταση, που βίωναν την ανείπωτη βία και το θάνατο των στρατών κατοχής αλλα ολόκληρος ο λαός. Αυτό το ξεχωριστό προνόμιο της βίας και του θανάτου οι Αντιστασιακοί, το βίωσαν στο πολλαπλάσιο μετά την επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη του 1944. Από το Δεκέμβρη και μετά ο Αντιστασιακός, ο κάθε Αντιστασιακό έπρεπε να πληρώσει το τίμημα της «απερισκεψίας» του. Και ηταν απερισκεψία, οταν δεν πτοήσε από τα σιδηρικά του Χίτλερ και του Μουσουλίνι, και επιμένεις να διεκδικείς τη λευτεριά σου, κηρύσσεις και συνεχίζεις την πολιτική και ένοπλη Αντίσταση και στα σιδερικά της Αγγλίας.
Μίλησαν κατά κόρο για αιφνίδια κατάληψη της εξουσίας, για στρατιωτικό πραξικόπημα κλπ. Το ΕΑΜ την ειχε την εξουσία σε ολόκληρη την Ελλάδα, εκτό απ την πλατεία Συντάγματος, που την κατείχαν οι Γερμανοί μέχρι τις 12/10/1944 και σε συνέχεια μετά την απελευθέρωση της Αθήνας εγκαταστάθηκαν οι Αγγλοι σαν «φίλοι» και «σύμμαχοι», αλλά μετά την εγκατάστασή τους μετατράπηκαν σε κατακτητές. Το ΕΑΜ την εξουσία δεν ήθελε να την κρατήσει με τα όπλα. Την ήθελε με την ψήφο του λαού, γι' αυτό συμμετέχοντας στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, αποποιήθηκε την πραξικοματική κάτάληψή της εξουσίας με τα όπλα. Επιβεβαίωση οτι θα την διεκδικήσει μέσω της ψήφου του λαού, αποτελεί το γεγονός οτι έθεσε το σύνολο των ενόπλων του δυνάμεων, υπό την ηγεσία του Αγγλου Στρατηγού Σκόμπι με το σύμφωνο της Καζέρτας στις 16/9/44.
Εκείνος που σκέπτεται να καταλάβει την εξουσία έστω με πραξικόπημα, δεν παραδίνει την εξουσία σε μια κυβέρνηση που δεν ειχε ούτε καν έδρα στην Ελλάδα. Πολύ περισσότερο δεν συμμετέχει σε μιά κυβέρνηση, όπου δεν ειναι ξεκάθαρο οτι το θέμα της μετά απελευθερωτικής εξουσίας θα λυθεί μέσω των εκλογών. Δεν θέτει υπό άλλη στρατιωτική ηγεσία τις ένοπλες δυνάμεις του. Δεν εφαρμόζει μέχρι τέλους το Σχέδιο «κιβωτός». Δεν κρατάει τις επίλεκτες και εμπειροπόλεμες ένοπλες δυνάμεις του ανενεργές. Και το κυριότερο δεν τις στέλνει τις δυνάμεις του στα βουλγαρικά,

τα αλβανικά και τα τουρκικά σύνορα για να διασφαλίσει την εδαφική ακεραιότητα της χώρας. Και το βασικότερο δεν δίνει τον χρόνο στον αντίπαλο να συγκεντρώσει τις δικές του δυνάμεις και εννοώ των Αγγλων, γιατί ντόπιες ήταν ανύπαρτες.
Και αν ακόμα δεχθούμε οτι συμμετείχε στην κυβέρνηση και είχε θέσει τις ένοπλες δυνάμεις υπό άλλη στρατιωτική ηγεσία, αν ο κυρίαρχο στόχο του ΕΑΜ ηταν η κατάληψη της εξουσία, με διακήρυξη προς το λαό θα αναθεωρούσε την πολιτική του και ειδικά την Συμφωνία του Λιβάνου: Τις δυνάμεις για την κατάληψη της εξουσίας τις είχε. Θα χαρακτήριζε λάθος τη συμμετοχή στη κυβέρνηση και τη συμφωνία της Καζέρτας. Και το κυριότερο θα έθετε αμέσως σε κίνηση τον μηχανισμό κατάληψη της εξουσίας.
Η Αθήνα απελευθερώθηκε στις 12/10/44 και οι συγκρούσεις άρχισαν στις 4 του Δεκέμβρη του 1944. Μεσολάβησαν 53 ολόκληρες μέρες. Στη διάρκεια αυτή μπορούσε κάλλιστα το ΕΑΜ, να μεταφέρει στην Αθήνα την κυβέρνηση του βουνού (ΠΕΕΑ), συνοδευόμενη από τις αντίστοιχες ένοπλες δυνάμεις στη Αθήνα. Τις δυνάμεις που κράτησαν πολεμώντας εγκλωβισμένες τις 11 γερμανικές μεραρχίες, χώρια τις βουλγάρικες, Πολωνικές, Τσέχικες κλπ. Τις δυνάμεις που τόσο πολύ υπολόγιζε ο Στρατάρχης Αλεξάντερ. Όταν έλεγε στον Τσώτσλ: «καλά την Αθήνα θα την καταλάβουμε την υπόλοιπη Ελλάδας»; Το ΕΛΑΣ κράτησε 11 και πλέον Μεραρχίες στην Ελλάδα που τόσο πολύ τις ήθελε ο Χίτλερ;
Αν πράγματι είχε στο πρόγραμμά του το ΕΑΜ, να καταλάβει με τα όπλα την εξουσία μια και το θέμα της εξουσίας θα λύνονταν με τα όπλα στην Αθήνα, θα άφηνε τον εφεδρικό ΕΛΑΣ στην υπόλοιπη Ελλάδα για την τάξη και θα μετέφερε στο σύνολό του τον μόνιμο ΕΛΑΣ στην Αθήνα. Αν τον ειχε μεταφέρει ο Τσιώρτσιλ, ενώ έκανε την ποιό ωμή και βάβραρη ένοπλη επέμβαση, δεν θα μπορούσε να εφαρμόσει το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ». Δεν θα μπορούσαν να κάνουν τα όργια που έκαναν, να οδηγηθούμε στο Δεκέμβρη, και κυρίως δεν θα μπορούσαν να μετά κυλήσει την ευθύνη στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, για τις χιλιάδες τους νεκρούς που δολοφόνησε με τους βομβαρδισμού από αέρα και θάλασσα τον άμαχο πληθυσμό της Αθήνας και του Πειραιά και ειδικά των συνοικιών .
Και δεν θα μπορούσε γιατί δεν θα υπήρχε κενό εξουσίας. Αφού την εξουσία θα την ειχε καταλάβει η Κυβέρνηση του βουνού. Συνεπώς, και ο ερχομός τους μόνο σε μια απελευθερωμένη χώρα, θα ειχε την κατακραυγή της παγκόσμια κοινής γνώμης. Θα ηταν φύση αδύνατο να καταλάβει ένοπλα μια σύμμαχο χώρα. Μια χώρα που ο αγώνας της συνέβαλε τα μέγιστα στην ήττα του άξονα. Δεν τις μετέφερε γιατί δεν πίστευε οτι η εξουσία θα λυνόταν ειρηνικά και όχι με τα όπλα οπως πρόβλεπε το αγγλικό σχέδιο. Και δεν τις μετέφερε γιατί απλά ποθούσε, πίστευε και έκανε ό,τι μπορούσε για την ομαλή δημοκρατική μετά πολεμική εξέλιξη. Δεν τις μετέφερε γιατί μπορεί το ΕΑΜικό Αντιστασιακό κίνημα να ειχε μια αριστερή απόκλιση και πολλά από τα συνθήματά του να ηταν επαναστατικά στη διάρκεια του αγώνα, ομως η τεράστια πλειοψηφία των κομμουνιστών ειχε πειστεί οτι η μεταπολεμική εξουσία πρέπει να εχει αστικοδημοκρατική πορεία και ανάπτυξη.
Ακόμα ο Στρατάρχης Αλεξάντερ επενθυμίζει στον Τσιώρτσι, οτι: « στον ΕΛΑΣ υπάρχει ενας πεισματικός πυρήνας αντίστασης, με κομμουνιστικό χαρακτήρα, ποιό ισχυρός από ό,τι τον ειχε φαντασθεί και που θα ειναι εξαιρετικά δύσκολο να τον ξεριζώσουμε. Αν παραδεχθούμε οτι θα κατορθώναμε να αποθήσουμε τις δυνάμεις του ΕΛΑΣ έξω απ τα όρια της Αθήνας, θα βρισκόμαστε ακόμα μπροστά σε μια τεράστια προσπάθεια αν επιχειρήσουμε να να εξαλείψουμε ολότελα τις δυνάμεις του ΕΑΜ».
Το γεγονός αυτό οδηγεί τον Τσιώρτσιλ στη σκέψη να κάνει μια από τις γνωστές του ίντριγκες. Να συγκαλέσει μια...διάσκεψη, με «δηλωμένο το σκοπό να μπει τέλος στον αδελφοκτόνο πόλεμο» στην Ελλάδα. Και δηλώνει «ακόμα και αν ο ΕΛΑΣ αρνιόταν την πρόσκληση, θα διευκρινίζαμε πολύ καλά τις προθέσεις μας στα μάτια του κόσμου». Σκοπός του Τσιώρτσι και τη φορά αυτή, ηταν να συγκαλήψει την εν ψυχρώ δολοφονία του Αθηναϊκού και Πειραιώτικου λαού με τους βομβαρδισμούς και να μετά κυλήσει την ευθύνη στους ώμους του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Για να υλοποιήσει το στρατήγημα αυτό ήρθε αυτοπροσώπως στην Ελλάδα.
Η απόφαση του Τσιώρτσιλ, να συγκαλέσει διάσκεψη ηταν ενα πολυσήμαντο γεγονός. Πρώτα απ όλα, αποτελεί μια από τις σπάνιες ομολογίες του Τσιώρτσιλ, που φανερώνει οτι ξέρει την αληθινή

σύνθεση του ΕΛΑΣ, όπου οι κομμουνιστές δεν αποτελούσαν στην πραγματικότητα, παρά μια μειοψηφία, που και ο Ουϊλσον τέτοια την προσδιορίζει. Ολη του η ρητορική και αναφορά κατά των κομμουνιστών, και των «γκάγκστερς της άκρας Αριστεράς», με το γνωστό «παίγνοιο» του διαίρει και βασιλευε που επί πολλά χρόνια χρησιμοποιούσε σαν υπουργός των αποικιών, χαρακτηρίζει το σύνολο του ΕΛΑΣ κομμουνιστές για να δώσει μέσω του χαρακτηρισμού αυτού το πράσινο φώς για την αδιάκριτη εξόντωσή του. Αυτός ακριβώς ο χαρακτηρισμός αργότερα επεκτάθηκε και συμπεριέλαβε ολόκληρο το ΕΑΜικό κίνημα. Ο Τσώρτσιλ, έκανε πόλεμο με το σύνολο των ελλήνων Αντιστασιακών-πατριωτών, και οχι μονάχα με τους κομμουνιστές που η Βασιλο-μεταξική δικτατορία ειχε αποδεκατίσει και αυτό το ήξερε.

Στο ίδιο μήνυμα διακρίνονται και οι υστεροβουλίες που προσδιορίζουν την τύχη της διάσκεψης, που ειναι πρώτα από όλα, μια απ τις γνωστές πολιτικές μανούβρες του Τσώρτσιλ με στόχο, να αποποιηθεί τις ευθύνες για το δράμα που διαδραματίζεται με ευθύνη του στην Ελλάδα. Ενα δράμα που η παγκόσμια κοινή γνώμη παρακολουθούσε με την ίδια προσοχή τα τεκτόμενα μετά την απελευθέρωση στην Ελλάδα, όπως παρακολουθούσε τις πρωτίες και τους άθλους στον αλβανικό πόλεμο και την τετράρχονη αξιοθαύμαστη Αντίσταση 1941-44. Να κάνει γνωστό στο ΕΑΜ οτι οι Βρετανοί «εχουν έρθει στην Ελλάδα με τη συγκατάθεση του Προέδρου Ρούζβέλτ και του Στρατάρχη Στάλιν». Να κάνει σαφή οτι ο δρόμος της ομαλής εξέλιξης ηταν και παραμένει κλειστός, και οτι ο νικητής λαός δεν διαπραγματεύεται με την αλλη εστω άποψη (Ελέω Τσώρτσιλ) Δεξιά-ελληνική δύναμη και εξουσία, αλλα με την ίδια την ΗΓΕΣΙΑ ΜΙΑΣ ΞΕΝΗΣ ΧΩΡΑΣ. Μιας χώρας με εκατοντάρχονη και πλέον επικυριαρχία. Μια επικυριαρχία που τώρα ηταν πλέον αποδεκτή και απ τον Στρατάρχη Στάλιν. Συνεπώς, το μόνο που μένει στο ΕΑΜ, ειναι η άνευ όρων παράδοση στην ακροδεξιά, τους Ραλλογονατάδες στην Αθήνα και τους διάφορους εθνοϊσμούς στην υπόλοιπη Ελλάδα.

Τελικά η ηγεσία μας, δεν μπόρεσε να αποφήγει τις παγίδες που τις στήνουν όλοι από κοινού. Πιάνεται στο δόκανά τους, σέρνεται στο στραβό και ολιστηρό δρόμο που παραπλανητικά την τραβούν με τις διάφορες μανούβρες οι αντίπαλοι, όσπου να μπορέσουν εκείνοι ανενόχλητοι να ανασυντάξουν τις δυνάμεις, να οργανώσουν τους μηχανισμούς τους, να ετοιμάσουν το οριστικό, ολοκληρωτικό και εξοντωτικό πλήγμα. Με τον τρόπο αυτό πέτυχαν εκείνο που όλοι τους επιδίωκαν : Τον μονόπλευρο εμφύλιο πόλεμο, που μέχρι τότε τον ειχαν αρχίσει και τον έκαναν οι Αγγλοι με τις συμμορίες, που οι ίδιοι και η ακροδεξιά, οργάνωσαν και καθοδηγούσαν εις βάρος των αγωνιστών της Αντίστασης και των άλλων φιλικών προς το ΕΑΜ και το ΚΚΕ οργανώσεων. Με τις ενέργειες αυτές, μετατρέπεται σιγά σιγά, οπως τον ειχαν σχεδιάσει με τις συγκρούσεις σε κανονικό εμφύλιο πόλεμο.

Η τραγική κατάληξη αυτού του ανεπανάληπτου για την Νεοελληνική ιστορία αγώνα και με βάση τα επίσημα ντοκουμέντα που στο μεταξύ ήρθαν στο φώς, έδωσαν στον κάθε αγωνιστή τη δυνατότητα να σκεφτεί βαθύτερα το πρόβλημα αυτής της απαράδεκτης κατάληξης. Σε όλη την αγωνιστική πορεία του λαϊκού κινήματος και ειδικά από τότε που το λαϊκό αγωνιστικό κίνημα από διεκδικητικό πέρασε στην αμφισβήτηση και την ανατροπή. Οι 10ετίες που πέρασαν όσοι συμμετείχαμε στα γεγονότα είχαμε την πικρή ευκαιρία να παρακολουθήσουμε αυτή τη Σισύφεια προσπάθεια του κινήματος: Κάθε φορά που το λαϊκό επαναστατικό κίνημα τινάζονταν ψηλά, αναπτύσσονταν και έφερνε στο προσκήνιο επιτακτικά δικά του προβλήματα για λύση, κάθε φορά που γίνονταν απειλητικό, έφτανε στο σημείο να πάρει στα χέρια του τις τύχες, να αυτό προσδιοριστεί και να καθορίζει μόνο του τις αποφάσεις του, πάντα κάτι συνέβαινε και αυτή του η πορεία ανακόπτονταν βίαια και οχι πάντα απ την ικανότητα του αντιπάλου.

Παρακολουθούμε την ίδια ιστορία, σαν από τον ίδιο εγκέφαλο πάντα κατευθυνόμενη, να επαναλαμβάνεται με μαθηματική ακρίβεια, με τον ίδιο ρυθμό και σε αυστηρή ευθεία γραμμή. Πάντα μετά από ενα τιτάνιο αγώνα το κίνημα, επανασυνδέει τους δεσμούς τους με το λαό και σαν συνέπεια αυτού του αγώνα παίρνει την ανιούσα, το ανέβασμα αυτό το ακολουθεί μια πτώση, λές και υπάρχει κάποιο δεδομένο και προκαθορισμένο όριο, μια οριοθετική γραμμή, την οποία δεν πρέπει να ξεπεράσει, μια άγνωστη μέχρι σήμερα θέση-άποψη ή κάποιο κέντρο που αποφασίζει, οτι το

μαζικό λαϊκό κίνημα στη Ελλάδα, πρέπει να μείνει περιορισμένο, συρρικνωμένο σε κάποια ποσοστά και ξεκομμένο για μεγάλα διαστήματα απ τις πλατιές λαϊκες μάζες, για να μπορεί έτσι να ελέγχεται ποιό άμεσα και αποτελεσματικά. Να ποδηγετείται εύκολα για να μην ξεφύγει σε «επικίνδυνους» πειρατισμούς και αναζητήσεις πέρα απ τα επιτρεπτά όρια των ποσοστών. Να μην γίνεται «πονοκέφαλος» για κάποιο κέντρο. Αυτά οσον αφορά την πορεία, εξέλιξη και κατάληξη του όποιου μέχρι σήμερα χρονικά λαϊκού κινήματος.

Και το ακόμα ποιο τραγικό, ανεκδιήγητο, ακατανόητο και απαράδεκτο είναι, οτι αυτό που συμβαίνει κάθε φορά με το λαϊκό κίνημα συμβαίνει και με την ίδια τη χώρα. Τη χώρα και τον ελληνισμό. Κάθε φορά που με αγώνες, θυσίες και αίμα αγγίξει στα κράσπεδα κάποια ψυχία ανεξαρτησίας, ακολουθεί κάποιο γεγονός που επαναφέρει τα πράγματα στην αρχική τους θέση εξάρτησης. Το ίδιο συμβαίνει και με τη δημοκρατία. Ποτέ δεν μπόρεσε να στεριώσει και κυρίως να λειτουργήσει η αστική έστω Δημοκρατία στη χώρα μας.

Εχουν γραφτεί πολλά τόσο για την πορεία, αλλό τόσο και για την τραγική και καστροφική κατάληξη αυτού του λαμπρού και ανεπανάληπτου λαογέννητου κινήματος. Του κινήματος που συγκλόνισε τον κόσμο, με τον ελάχιστο χρόνος συγκρότησής του, την άδολη καταπληκτική εθελοντική συμμετοχή, την εκτεταμένη οργανωτική πολιτική και στρατιωτική δομή από άκρου σε άκρου της χώρας, τις τόσες πρωτιές: σβάστικά, Γοργοπόταμος, απόβαση Σικελία, Γαλλίας, σχέδιο «Κιβωτός», οι εκατοντάδες μικρές και μεγάλες μάχες, με χιλιάδες νεκρούς και δεκάδες χιλιάδες τραυμετίες Ενα κίνημα που ειχε υποχρεώσει τις 11 γερμανικές μεραρχίες και δεκάδες άλλες βοηθητικές μονάδες, να μην νοιώσουν τη χαρά του ύπνου και τη βεβαιότητα για την αυριανή τους επιβίωση κλπ. Γι' αυτό και δεν μας πείθει η εξήγηση που προσπαθούν να δώσουν οτι «φταίει ο ταξικός εχθρός για όλα» για το κίνημα και οι ξένοι για τη χώρα και τη δημοκρατία.

Και δεν πείθει γιατί αυτός ειναι και «γνωστός» και εχει πρόσωπο. Εκανε και θα κάνει πάντα τη δουλειά του. Ούτε ικανοποιεί η δικαιολογία οτι το σύνολο των λαθών οφείλονται στο γεγονός οτι «το κίνημα ηταν ανώριμο», ούτε η επιφανειακή ερμηνεία «φταίει η ηγεσία συλλήβδην ή αυτή του Σιάντου, του Ζαχαριάδη, Κολιγιάννη κλπ». Μα ούτε καλύπτει η εσαεί «λαθολογία» και η υποκριτική αυτοκριτική χωρίς στην ουσία να αλλάζει τίποτε, και αυτό γιατί μόλις τα κίνημα ξαναβρεί τον εαυτό του και ξανά πάρει την ανιούσα, αμέσως θα βρεθεί κάποιο αντίδοτο για να ακολουθήσει η «πτώση» : Κάποιο ανεξήγητο «σεκταρισμό, ρεβιζιονισμό, βολονταρισμό, ενα στένεμα γραμμής», κάποια ήττα, μια αδικαιολόγητη και χοντροκομμένη «εκκαθάρηση», μια «διάσπαση» ή κάτι άλλο ανάλογο...Οσο δεν δίνεται μια σαφή απάντηση πολλά μπορεί να υποθέσει κανείς. Ο λαός περιμένει από υπεύθυνες πηγές, από ερευνητές, από ιστορικούς από κάποιους ειδικούς να εξηγήσουν στο λαό και τους αγωνιστές, αυτό το τόσο περίεργο (αν οχι ύποπτο) και ανεξήγητο μέχρι σήμερα φαινόμενο. Το λόγω για τον οποίο τόσο το κίνημα, άλλο τόσο η χώρα και η Δημοκρατία, παρά την τεράστια προσπάθεια του λαού επανέρχονται εκεί, από όπου ξεκίνησαν. Ζητά και απαιτεί εξήγηση.

Και ισχυρίζονται δυστυχώς ακόμα και σήμερα μερικοί, οτι όλες οι πράξεις, ακόμα και οι ποιό ειδεχθείς σαν αποτέλεσμα της σύγκρουσης ηταν αποφάσεις της ελληνικής «κυβέρνησης»!!! Αλήθεια στις μέχρι τώρα δηλώσεις και πράξεις του Τσιώρτσιλ, διακρίνει κανείς κάποια άποψη ελληνική που έστω να μην συμφωνεί, με αυτές του Τσιώρτσιλ, να διαφοροποιείται ή να διαφωνεί σαν αντίθετη με τα συμφέροντα του λαού και της χώρας; Σε όλο αυτό το τραγικό για τη χώρα μας γεγονός, υπάρχει πουθενά αναφορά στην Ελλάδα; Σε όλες αυτές τις αποφάσεις βλέπει κανείς σε κάποια δήλωση να εχει άρωμα Ελλάδας; Υπήρχε και υπάρχει ακόμα και σήμερα πουθενά Ελλάδα;

Και αυτό γιατί εκ των προτέρων «έριχναν τεχνικά το άδικο στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Ο,τι και να έκανε, όσες υποχωρήσεις και αν έκανε, αν δεν παραδίνονταν», τα τάνκς, τα αεροπλάνα και τα καράβια θα άνοιγαν πύρ. Και οι δύο αυτές προτάσεις απαιτούσαν την άνευ όρων παράδοση του. Και ηταν άνευ όρων, γιατί οταν προσφέρεις στον αντίπαλο μόνη διέξοδο τη «συνθηκολόγηση» που ισούτε με παράδοση, δεν σημαίνει πως ζητάς, προ μελετημένα, τη δυναμική αναμέτρηση; Δεν σημαίνει πως όποιος δεν συμορφώνεται με το δίκαιο οπως το αντιλαμβάνεται ο ισχυρός, δεν εχει παρά να πληρώσει το τίμημα;

Ο κ Παπανδρέου και οι άνθρωποι, που του κινούσαν πίσω του τα νήματα, όταν και με την βοήθειά του εξασφάλισαν τις αντίστοιχες δυνάμεις, έσπρωχναν πλέον συνειδητά και σκόπιμα το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στον ήδη προσχεδιασμένο εμφύλιο πόλεμο και όταν πέτυχαν τον αντικειμενικό τους σκοπό τον πέταξαν σαν στημένη λεμονόκουπα.
Σύμφωνα με τις δηλώσεις του ανταποκριτή Μ.Φ Φοντόρ, ειχε πληροφορίες οτι η άκρα Δεξιά, θα επιχειρούσε να προκαλέσει μια αιματηρή σύγκρουση, πράγμα που θα επέτρεπε στο Σκόμπι, να κηρύξει τον στρατιωτικό νόμο στην Αθήνα. Την είδηση αυτή και τις δυό φορές που προσπάθησε να την κάνει γνωστή στην παγκόσμια κοινή γνώμη, η βρετανική λογοκρισία τον εμπόδισε να μεταδώσει την πληροφορία στην εφημερίδα του.
Οταν λοιπόν, εξασφάλισαν τις απαραίτητες δυνάμεις εκτός απ την αιματερή πρόκληση της πλατείας Συντάγματος, προχώρησαν και σε όποιες άλλες προκλήσεις και για να μην χρονοτρηβούν μια και ειχαν δημιουργήσει τις απαραίτητες προϋποθέσεις. Ανακήρυξαν τον εαυτό τους κύριο και αφέντη της χώρας και έδωσαν εντολή στα τάνκς, τα αεροπλάνα και καράβια να συνετήσουν όποιον ειχε διαφορετική από τη δικής τους γνώμη. Χτυπουσαν, σκότωναν αμάχους για να «προστατεύσουν» τους αμάχους! Ξεχνώντας ή απλώς αδιαφορώντας για το γεγονός οτι η μαζική και εν ψυχρώ δολοφονία χιλιάδων ανύποπτων και αθώων πολιτών δεν οδηγεί πουθενά αλλού, παρά στη γενικευμένη βαβραρότητας και το μαζικό έγκλημα.
Και επειδή πολλοί ειναι αυτοί που ισχυρίχονται, πως κάτι τέτοιο ηταν φύση αδύνατο να γίνει, θα τους θυμίσω οτι η Ελλάδα, δεν ηταν εχθρικό έδαφος αλλά σύμμαχος χώρα. Και σαν σύμμαχος χώρα, δεν θα τολμούσαν οι Αγγλοι να την κατακτήσουν όπως έκαναν οι Γερμανοί.
Ο κ Ηντεν Υπουργό των εξωτερικών οταν στις 19/5/44, συνέτασσε το μνημόνιο σαν συμπέρασμα της διάσκεψης του Λιβάνου, που κατέληξε στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας έγραφε οτι: «ελπίζουμε οτι θα μπορέσουμε να περιλάβουμε το-ΕΑΜ-σε μιά εθνική κυβέρνηση», οταν τα έλεγε αυτά ειχε βγάλει τα συμπεράσματά του. Το ίδιο και ο κ Μάκ Μίλαν, όταν ειπε ερχόμενος στην απελευθερωμένη Ελλάδα ότι: «το ΕΑΜ θα κερδίσει τις εκλογές», ειχε και αυτός βγάλει τα δικά του συμπεράσματα. Είχαν πειστεί και οι δυό οτι με τίμιες και ελεύθερες εκλογές το ΕΑΜ θα τις κέρδιζε. Την ίδια περίοδο το ΚΚΕ και ο κόσμος του ΕΑΜ, διακήρυτταν κάθε μέρα και κατ' επανάληψη με το στόμα του Γεωργίου Σάντου: την «Ομαλή δημοκρατική εξέλιξη και ελεύθερες εκλογές».
Ειναι γεγονός οτι ο κ Ηντεν «πίστευε» πως, αν το ΕΑΜ καταλάβει δυναμικά την εξουσία, θα εφαρμόσει δικτατορικό σύστημα διακυβέρνησης. Ομως παρ' όλα αυτά τα πιστεύω του δήλωσε οτι η : «αγγλική κυβέρνηση θα πρέπει να συνεργαστεί μαζί του». Οταν ο κ Ηντεν, υπουργός των εξωτερικών και ο κ Μάκ Μίλαν, Υπουργός για τα θέματα Αιγαίου, κατέληξαν στο συμπέρασμα οτι η αγγλική κυβέρνηση θα έπρεπε να συναργασθεί μαζί του, γιατί δεν θα συνεργάζονταν με μια ΕΑΜική κυβέρνηση που ενδεχομένως θα εκλέγονταν ελεύθερα με τη ψήφο του λαού; Μα και το ΕΑΜ μαζί τους; Και γιατί αυτοί θα αποφάσιζαν ποιοί θα «συμμετείχαν σε μια εθνική κυβέρνηση»;
Αυτή η παραδοχή, οι καλές σχέσεις, η ομαλή έντιμη και ειλικρινής συνεργασία με τους Αγγλους, ηταν πρωταρχική επιδίωξη του ΕΑΜ. Από μια τέτοια συνεργασία η μεταπολεμική δημοκρατική Ελλάδα, θα την ειχε απόλυτη ανάγκη, με την προϋπόθεση πάντα σε ισότιμες σχέσεις. Ολους τους συμμάχους τους είχαμε σε ισότιμη βάση ανάγκη, αλλά την Αγγλία πολύ περισσότερο λόγο των σχέσεων που προ υπήρχαν. Βεβαια οι Αγγλοι, την πιστή τήρηση των όρων της όποιας συμφωνία που θα έκανε με το ΕΑΜ, δεν θα την άφηναν και δικαιολογημένα στη καλή πρόθεση του ΕΑΜ. Θα προέκυπτε το θέμα της προστασίας και όλων των αλλων πολιτικών και οικονομικών δυνάμεων, καθώς και το μέγα θέμα των βάσεων.
Για την ομαλή δημοκρατική λειτουργία, θα απαιτούσαν να περιληφθεί στη συμφωνία και κάποιος ειδικός όρος, σύμφωνα με τον οποίο η χώρα τους θα αναγνωρίζονταν σαν εγγυήτρια δύναμη, (όπως στην Κύπρο ανεξάρτητα αν δεν άσκησε το δικαίωμα και άφησε τους Τούρκους να καταλάβουν τη μισή σχέδον Κύπρο), με δικαίωμα επέμβασης σε περίπτωση παραβίασης των όρων της συμφωνίας. Οι δυνάμεις της Αντίστασης, δεν θα ειχαν κανένα λόγο να αρνηθούν αυτές τις απαιτήσεις και να παρασχεθούν οι αντίστοιχες εγγυήσεις απ την πλευρά του ΕΑΜ. Αλλωστε η στρατηγική των δυο πόλων που εισηγήθηκε ο Ζαχαριάδης αυτές ακριβώς τις απόψεις εξέφραζε.

Εκείνο που δεν θα μπορούσαν να κάνουν, με μια εκλεγμένη από το λαό ΕΑΜική κυβέρνηση, ειναι να διορίζουν ή να παύουν κυβερνήσεις και Υπουργούς, να διορίζουν υπαλλήλους στις θέσεις κλειδιά και να εκτρέφουν μηχανισμούς αποσταθερωποίησης, που οδηγούν σε ακραίες καταστάσεις. Κάτι που το έκαναν κατά κόρο μετά το Δεκέμβρη του 1944.

Ιστορικά η στάση του «συμμαχικού παράγοντα» στη χώρα μας μεταφράζεται με την απροκάλυπτη παρέμβαση εσωτερικά δια της «πειθούς», και όταν η προσπάθεια δεν αποδώσει το αναμενόμενο αποτέλεσμα, οι όποιοι «συμμαχικοί παράγοντες» ερήμην του λαού, έμπαινε σε κίνηση η γνωστή στο λαό μας «διπλωματία των κανονιών». Επιβεβαίωση αποτελεί η επιβολή δια του αποκλεισμού του ΔΟΕ (διεθνής οικονομικός έλεγχος), ο βομβαρδισμός των Αθηνών απ το συμμαχικό στόλο το 1916, η κατάληψη-κατοχή της Αθήνας, με τα τάνκς, οι βομβαρδισμοί του άμαχου πληθυσμού με τα αεροπλάνα και τα καράβια, επι τριάντα τρείς μέρες την Αθήνα και τον Πειραιά, με το αιτιολογικό να σώσουν την Ελλάδα απ τους Ελληνες. Και ο συνεχής έκτοτε μόνιμος λιμενισμός του 6ου αμερικάνικου στόλου στα λιμάνια της Θεσσαλονίκης, του Πειραιά και την Κρήτη. Ετοιμος να επέμβει ανά πάσα στιγμή στην παραμικρή κινητοποίηση και αυτών των συνδικαλιστικών οργανώσεων ακόμα. Και οταν διαγράφτηκε κάποια μικρή αναλαμπή να πάρει λίγο το επάνω η χώρα και η δημοκρατία νάτο πάλη τω «Εν Τούτω Νίκα» η 21η Απριλίου 1967, οχι να παραμείνουν τα πράγματα στο σημείο που ηταν αλλα να γυρίσουν μέσω αιώνα πίσω.

Εκτός απ τη Γεωστρατηγική θέση, τις πρώτες ύλες, τα πολύτιμα μέταλλα και έργα τέχνης, τη φτηνή εργατική δύμανη κλπ, που προκαλούν αιτία επέμβασης σε μια χώρα. Η Ιεραποστολές και τα δάνεια πριν απ τον στρατό, ειναι και αυτά ενα απ τα ποιο βασικά εργαλεία επέμβασης στα εσωτερικά της χώρας που δανείζεται. Τα δάνεια είναι πάντα ο προπομπός των επεμβάσεων. Προηγούνται ή έπονται της επέμβασης δια της «πειθούς» η της κανονιοφόρους διπλωματίας. Τα δάνεια η χώρα που δανείζει τα δίνει πάντα στην άρχουσα τάξη, η οποία τα παίρνει στο όνομα του λαού. Το δάνειο και οταν ακόμα ειναι προσωπικό προϋποθέτει εγγύηση. Και η καλύτερη εγγύηση ειναι η υποθήκη. Τα εθνικά δάνεια δίνονται πάντα με τρεις τουλάχιστο βασικούς όρους α) Ταύτιση των συμφερόντων της άρχουσας τάξης με αυτά της χώρας που δανείζει, γεγονός που σημαίνει εξάρτηση και πρόσδεση στο πολιτικό-στρατιωτικό άρμα της χώρας που δανείζει. β) την υποθήκη της εθνικής κυριαρχίας και ανεξαρτησίας, παραίτηση απ την άσκησει ανεξάρτητης εθνικής πολιτικής, εσωτερικά και διεθνώς και γ) την παραχώρηση του δικαιώματος της επέμβασης και δια της κανονιοφόρου ακόμα, αν συμβεί να διαταραχθούν οι εσωτερικές ισορροπίες προκειμένου να προστατεύσει τα κεφάλαια που δάνεισε, μα και τους υπηρέτες τους.

Η επέμβαση δια της κανονιοφόρου γίνεται οταν η άρχουσα τάξη, δεν εχει τη συναίνεση του λαού ή οταν χάσει τον έλεγχο του λαού. Και τότε συμβαίνει το τραγικό και το ειδεχθέστερο των εγκλημάτων: η «άρχουσα τάξη» δεν αρκείται στο να τεθεί σε κίνηση ο όρος του δικαιώματος της επέμβασης δια της κανονιοφόρου από τη «σύμμαχο» χώρα που έδωσε το δάνειο. Την καλεί η ίδια να επέμβει και μάλιστα το ταχύτερο δυνατό. Να την αποκαταστήσει στην εξουσία, αν θέλει να διασφαλίσει τα κεφάλαιά της και να παραμείνει και η χώρα προσδεμένη στο δικό της άρμα. Οσο λοιπόν, περισσότερα και μεγαλύτερα σε πασά δάνεια παίρνει η άρχουσα τάξη στο όνομα του λαού πάντα, τόσο ποιο διασφαλισμένη ειναι η εξουσία της και η παραμονή της στην εξουσία.

Δεν θα ηταν υπερβολή αν έλεγε κανείς, οτι τα δάνεια στα οποία τόσο εύκολα καταφεύγει η άρχουσα τάξη στο όνομα του λαού και την «ανάπτυξη» της εθνικής οικονομίας, ειναι το εργαλείο με το οποίο η κάθε άρχουσα σαν την δικής μας, διασφαλίζει την εξουσία και την παραμονή της στην εξουσία. Η σύναψη δανείων σημαίνει εξασφαλίσει οχι μόνο προστατών, αλλα και εγγυητών οτι, και αν ακόμα ο λαός της γυρίσει την πλάτη και στις πιό δυσμενείς για αυτήν συνθήκες, όπως αυτές της απελευθέρωσης στις 8/10/44, δεν έχει να φοβηθεί τίποτε. Οι δανειστές να ειναι καλά και δυνατοί. Θα προστρέξουν οχι μόνο για την διάσωσή της, αλλά και την επαναφορά της στην εξουσία. Και όταν μάλιστα συμβαίνει για τη άρχουσα τάξης όπως της Ελλάδας, να εχει και αυτή τη γεωστρατηγική σημασία, μπορεί να κοιμάται ήσυχη όσα εγκλήματα και αν ειχει διαπράξει σε βάρους του λαού και της χώρας. Η επέμβαση για τη διάσωσή της και την επαναφορά της στην

εξουσία ειναι διασφαλισμένη. Αλλωστε γι αυτόν ακριβώς το σκοπό δανείζεται και υποθηκεύει τη χώρα.
Αυτό ακριβώς διαπίστωσαν μετά την απελευθέρωση της χώρας ο κ Ηντεν και Μακ Μίλαν, οι στρατηγικό-πολιτικοί λόγοι και ελέγχος της Μεσογείου μέσω της γεωστρατηγικής θέσης που κατέχει η Ελλάδα στο χώρο αυτό, έπρεπε οπωσδήποτε να επανέλθει στην πριν της 27/10/1940, πολιτική κατάσταση. Αλλωστε αυτοί ηταν που επέβαλαν την βασιλό-μεταξική δικτατορία το 1936. Για να διασφαλίσει τη θέση αυτή δυό λύσεις υπήρχαν. α) Να δεχθεί σαν συνομιλητή την ΕΑΜική Αντίσταση. Να γίνουν ελεύθερα οι εκλογές και κυρίως να δεχθεί το αποτέλεσμα της θέλησης του λαού και β). Να επέμβει ένοπλα. Προτίμησε η αξιαγάπητη «φίλη και ενόπλης σύμμαχος» το δεύτερο, γιατί αυτό θα επανέφερνε την 4ο Αυγουσιανή «άρχουσα τάξη» στην εξουσία που θα πρόσδενε εκ νέου η χώρα στο δικό της άρμα. Ακολούθησε ο αναγκαίος για το σκοπό αυτό εμφύλιος πόλεμος. Ετσι αντί για εθνική ανεξαρτησία και εθνική κυριαρχία, πρόοδο και ανάπτυξη, ζούμε έκτοτε αναμασώντας με ό,τι βιβλικό-θεολογικό, φανταστικό, μυθοπλαστικό και μυθοθρισκευτικό είχαμε από το παρελθόν.
Ο εικοστός αιώνας γέρνει στη δύση του, κουβαλώντας στη πλάτη του δύο παγκασμίους πολέμους, και πολλές εκατοντάδες τοπικούς. Απίστευτες και αμέτρητες εφευρέσεις, ατομικές βόμβες, υδρογονικές και βόμβες νετρονίου, αντι πυραβλικές ασπίδες, διαστημόποια, ταξίδια στο φεγγέρι και στους πλανήτες. Ζούμε σε μιά εποχή θεωρητικών και επιστημονικών αναζητήσεων. Απ τη μιά μεριά έρχονται ολόκληρες σειρές γενικών θεωριών, αρκετές απ αυτές ειναι πανάρχαιες και περιμένουν αιώνες την ολοκλήρωση και την εφαρμογή τους. Από την άλλη οι θεμελιώδεις ανακαλύψεις στον τομέα των θετικών επιστημών των μαθηματικών, της λογικής, της φύσης και της τεχνικής. Τα δύο ρεύματα τείνουν να συναντηθούν στον νοητό χώρο του σήμερα. Παύουν να αλληλό αναρούνται και αρχίζουν να συνδυάζονται. Ετσι επεκτείνεται το πεδίο των δυνατοτήτων και νέοι ορίζοντες ανοίγονται μπροστά στην ανθρωπότητα.
Πλησιάζει η εποχή που ο Ανθρωπος θα πάψει να ειναι, οπως για λόγους υποκειμενκούς μέχρι σήμερα θεωρείται μια μηχανή εσωτερικής καύσης που ομως ακόμα δεν γνωρίζει τον τρόπο της λειτουργίας του.
Σύμφωνα με μια φράση του Πυθαγόρα, ο Ανθρωπος απ την εποχή που δημιούργησε τους αρχαιότερους πολιτισμούς επηρεάστηκε απ τη «συναναστροφή των υπολογισμών και την επιξεργασία των αριθμών». Αλλωστε δική του επινόηση ηταν το πρώτο όργανο για την επιξεργασία των αριθμών. Ολα ξεκίνησαν από τους υπολογισμούς και όλα καταλήγουν σε αυτούς. Η δύσκολη, επίπονη και μακρόχρονη πορεία που οδήγησαν στην κατάκτηση των αριθμών, απελευθέρωσαν την εκ κρικτική δύναμη που έκρυβαν μέσα τους εδώ και εκατομμύρια χρόνια. Αυτή ακριβώς η δύναμη των αριθμών σφυρηλάτησε τα όπλα του Ανθρώπου. Επρεπε να βρεθεί ο τρόπος χρήσης τους. Γιατί από εκεί και ύστερα οι αριθμοί, θα μπορούν να πουν, να εκφράσουν, να μεταδώσουν, να απεικονίσουν, να μεταφέρουν, να υποκαταστήσουν και να διασώσουν τα πάντα. Τα πάντα εκτός απ τη λογική και τα συναισθήματα.
Ανακαλύψεις τεχνολογικές και μη, που επηρρεάσαν ολόκληρη την ανθρωπότητα αλλά και σώρευσαν αρκετές εκατοντάδες εκατομμύρια νεκρούς και εκατοντάδες χιλιάδες αναπήρους στους δυο παγκοσμίους πολέμους και σε εκατοντάδες άλλους μικρούς τοπικούς και εξίσου αιματηρούς. Με εκατοντάδες χιλιάδες αφανισμένους, κρεμασμένους, εκτελεσμένους, σφαγμένους και εξαφανισμένους με όλους τους παλαιούς και τους μοντέρνους τρόπους της τεχνολογίας του θανάτου. Εχει καρδιό χειρούργους που φυτεύουν καρδιές σε μισοπεθαμένους ανθρώπους, πολεμάει τον καρκίνο και αφήνει να πεθαίνουν σαν τις μύγες τα παιδιά τους τρίτου κόσμου και ετοιμάζει ακόμα ποιό καταστροφικά και μαζικά όπλα. Οπλα οπως ο «πόλεμος των άστρων», πυραβλική ασπίδα κλπ, που θα καταστρέψει τον Ανθρώπινο πολιτισμό και τη ζωή στον πλανήτη.
Ειναι γεγονός οτι βελτιώνεται το επίπεδο της ζωής του ανθρώπου. Ανεβαίνει ο μέσος όρος ζωής. Ειναι όμως εξίσου αλήθεια οτι σκοτώνονται παιδιά, οτι χάνονται νέοι άνθρωποι και το κόστος της βελτίωσης και της παράτασης ειναι τεράστιο. Και το πιό τραγικό ειναι οτι η βελτίωση των όρων ζωής και η παράταση του μέσου όρου δεν ειναι ομοιόμορφη στον πλανήτη γή, ενώ με τα μέσα που

υπάρχουν μπορούσε να ειναι και κυρίως δεν ειναι ανθρώπινη, ειναι επιλεκτική. Οφείλεται στην εκμετάλλευση, τη στέρηση, την πίκρα και τον πόνο συνανθρώπων. Η βελτίωση και η παράταση της ζωής ειναι ζυμωμένη με υδρώτα. αίμα και το έγκλημα. Οι μπουκές της βελτίωσης και οι μέρες της παράτασης, όταν δεν την έχουν όλοι οι Ανθρωποι όπου γής περιέχουν στέρηση, πίκρα και πόνο συνανθρώπων: «Είμαι ευτυχής χάρη στη δυστυχία του διπλανού μου». Και το ωραίο ειναι οτι προσπαθούν να μας πείσουν οτι από καταβολής κόσμου ετσι λειτουργεί η ζωή και ετσι θα συνεχίσει να λειτουργεί στο διάβα των αιώνων. Αυτή λένε είναι η μοίρα του Ανθρώπου. Επικρατεί το «ήλθον, είδον και απήθλον». Γενιέται ζεί και πεθαίνει. Το πρόβλημα όμως είναι οχι γιατί πεθαίνει, αφού γεννιέται και θα πεθάνει. Το πρόβλημα ειναι οτι αφού προσφέρει γιατί δεν ζει σαν Ανθρωπος όταν και όσο ειναι ζωντανός. Γιατί να πεθαίνει κάθε μέρα και γιατί αυτή του η μικρή, μοναδική, και ανεπανάληπτη ζωή και οταν ειναι ζωντανός για τους λόγους που αναφέρω ποιο πάνω δεν της εχει αφήσει καμιά ομορφιά. Σε βαθμό που αν δεν εύχεται να πεθάνει μια ώρα γρηγορότερα, τουλάχιστον δεν την υπερασπίζεται. Και δεν την υπερασπίζεται γιατί δεν ειναι Ανθρώπινη.

Και δεν ειναι Ανθρώπινη γιατί η ύψιστη σκέψη και πίστη στον Ανθρωπο και τη ζωή, δεν ειναι αφοσιωμένη στην κοινότητα του Ανθρώπινου γένους. Το ίδιο και οι βασικές αρχές της τακτικής μας σκέψης δεν σέβεται την ισότιμη αξία όλων των μελών της κοινότητας τοπική και παγκόσμια.

Παραλογισμός : Ίσως, αλλα μένει να δούμε και να εξετάσουμε Τι σημαίνει πολιτισμός. Η ιστορία ειναι γεμάτη από πολέμους. Πολέμους κατακτητικούς, ιμπεριαλιστικούς και απελευθερωτικούς. Και ο πολιτισμός, ειναι ιστορία. Ειναι το ανώτερο στάδιο της ανθρώπινης σκέψης στη διαδρομή των αιώνων. Η ιστορία ειναι παρελθόν. Και το παρελθόν οταν δεν το αναλύουμε ιστορικά και δεν διδασκόμαστε από αυτό θα ξανά σταθεί όρθιο μπροστά μας,

Και ενώ ο 20ος αιώνας από τις πρώτες ακόμα δεκαετίες, παρά τα εκατομμύρια των νεκρών και τις τεράστιες υλικές καταστροφές με την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία, φάνηκε πως θα απαντούσε στο ζητούμενο που καίει τον Ανθρωπο και την ανθρωπότητα. Την ανθρωπότητα που αρκετές χιλιετίες αιμοραγούσε σε δυστυχία και πόνο. Οτι η δημοκρατία και τα δικαιώματα θα έπαβαν να ειναι μόνο πολιτικά και θα διαπερνούσαν ολόκληρο το κοινωνικό ΕΙΝΑΙ-ΣΩΜΑ και τις εκφάνισεις του. Οτι το όραμα της ελευθερίας, της κοινωνικής ισότητας και της αδελφοσύνης θα αποκτούσε υπόσταση. Οτι η διατροφή, η υγεία και η παιδεία θα ηταν κοινό πλανητικό αγαθό. Και κυρίως οτι με την πάροδο του χρόνου η Ανθρώπινη εργασία, θα έπαυε να γίνεται για λογαριασμό κάποιου άλλου ανθρώπου. Οτι δεν θα λειτουργούσε σαν ένα είδος ισόβιας σκλαβιάς. Ποιος μπορούσε να φανταστεί οτι το όραμα αυτής της δίκαιης κοινωνίας, που θα οικοδομούσε η Οκτωμβριανή Επανάσταση, θα κατέληγε στη δύση του 20ου αιώνα σε θλιβερή τραγωδία;

Ομως παρά τις όποιες ανακαλύψεις και εφευρέσεις, που έγιναν με κοινή προσπάθεια, της κοινωνίας των Ανθρώπων και παρά την όποια βελτίωση των όρων ζωής, η ανθρωπότητα ειναι δυστυχισμένη. Και ειναι δυστυχισμένη γιατί παρά τον τεράστιο υλικό και πνευματικό πλούτο που συσσώρευσε η Ανθρωπότητα, ο Ανθρωπος εξακολουθεί να ειναι στο περιθώριο. Εξακολουθεί να ειναι αντικείμενο-πράγμα. Και ειναι ακόμα ποιο δυστυχισμένη γιατί υποψιάζεται, πως αν μάθει χωρίς να πάρει και τα αντίστοιχα μέτρα θα ανακαλύψει πως με τα μέσα που διαθέτει, μπορεί να αρχίσει να ζεί Ανθρώπινα, με τα ίδια αυτά μέσα βαδίζει προς την καταστροφή. Για να μην αρχίσουν οι μάχες που θα οδηγήσουν στο οποίος θα αρπάξει τα περισσότερα γεγονός που θα σημάνει όλοι εναντίον όλων ένας και μόνο τρόπος υπάρχει : Να αλλάξει η δομή της παραγωγής και ο τρόπος διανομής του φυσικού και κοινωνικά παραγόμενου υλικού και πνευματικού πλούτου. Τότε και μόνο τότε ο Ανθρωπος θα γίνει υποκείμενο :Υπεύθυνος και υπόλογος των πράξεών του.

Αναλογιζόμενος κανείς πως και με ποια μέσα-εργαλεία κατόρθωσε η κοινωνία των ανθρώπων να φτάσει στο σημερινό επίπεδο υλικού και πνευματικού πολιτισμού μια μόνο απάντηση μπορεί να δώσει : με την Εργασία και την Επιστήμη. Ο Ανθρωπος απ την πράξη, ένιωσε την ανάγκη να αναπαραστήσει τον κόσμο, που του έδιναν οι αισθήσεις σε σταθερές ενότητες και σχέσεις. Ενότητες και σχέσεις, που θα μπορούσαν να διατηρηθούν ετσι για πάντα. Η Επιστήμη κατά τον Πλάτωνα ειναι η «τέλεια γνώση» ενώ κατά τον Αριστοτέλη αυτή μελετά τα «πρώτα» και τα «αίτια».

Η Επιστήμη ειναι ένα σύστημα από γνώσεις που προσφέρει η πείρα, ενταγμένες σε θεωρητικά σχήματα, που μπορούν να χρησιμοποιηθούν για να προβλέψουν καινούρια και άγνωστα φαινόμενα. Ειναι το σύνολο από γνώσεις συγγενικές και αρχές με γενική αναγνώριση και συστηματικά δομημένες σε ενιαίο συγκρότημα, συναρτημένο με τη γενικότερη εφαρμογή. Ειναι η μυϊκή και πνευματική λειτουργία τους Ανθρώπου, που εχει σχέση με τη γνώση του φυσικού κόσμου και φυσικά σαν τέτοια μπαίνει στη διάθεσή του κατά την πάλη που διεξάγει με τις αντίξοες φυσικές και κοινωνικά διαμορφωμένες συνθήκες. Ειναι η συμπύκνωση της πείρας σε γνώση και της γνώσης σε θεωρία. Η εφαρμογή στην πράξη αποτελεί επιβεβαίωση της όποιας επιστημονικής θεωρίας.
Αντικείμενο μα και περιεχόμενο της Επιστήμης, είναι η πλήρης και η ακριβή γνώση ορισμένων πραγμάτων με σκοπό την εξήγηση των φαινόμενων της φύσης και της κοινωνίας. Η ανάπτυξή της άρχισε κατά κύριο λόγω οταν άρχισε να εξυπηρετεί τις ανάγκες της ζωής. Το κέρδος, το εμπόριο, και η βιομηχανία αποτέλεσαν την παρόρμηση στην ανάπτυξη της Επιστήμης. Οι ανακαλύψεις έγιναν οι οικονομικές δυνάμεις με περιεχόμενο που ολοένα γίνονταν πιό γενικό και απαιτητικό στη αναζήτηση νέων ανακαλύψεων και θεωριών. Η κατάκτηση της αλήθειας ειναι αυτή που της δίνει τη δύναμη για το «ΚΑΛΟ», μα και για το «ΚΑΚΟ».
Η προσφορά της επιστήμης προς την κοινωνία είναι αναμφισβήτητα τεράστια και η κοινωνία των Ανθρώπων και ο καθένας χωριστά οφείλει πολλά στη όποια Επιστήμη. Οι Επιστήμονες όμως κάνουν ενα μεγάλο λάθος οσον αφορά τις ανακαλύψεις και την προσφορά : Λειτουργούν σαν τη Μάνα, που ενώ εχει υποστεί τις όποιες συνέπειες: της εγκυμοσύνης και τις οδύνες του τοκετού για να φέρει το νεογνό στη ζωή, μετά τον τοκετό αδιαφορεί για το σπλάχνο της; Το εγκαταλείπει απροστάτευτο και έρμαιο στη διάθεση του κάθε κουμπουρά και σωματέμπορα. Αυτή ακριβώς η αδιαφορία για το κόστος σε κόπο, πόνο και χρόνο που δαπάνησε και τους κινδύνους που διέτρεξε η κάθε Μάνα ο κάθε ερευνητής για να πετύχει τον τοκετό και την ανακάλυψη ή την εφεύρεση και η πλήρης εγκατάλειψη και κυρίως η μη υπεράσπιση της τεράστιας προσφοράς, ειναι που το σύστημα ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής εκμεταλλεύεται ασύστολα και οχι μόνο δεν τιμά την προσφορά της αλλα και μεταθέτει τις ευθύνες για τις όποιες καταστροφές προκαλούν οι ανακαλήψεις και οι εφευρέσεις στην ίδια την Επιστήμη. Εκπληκτη η ανθρωπότητα παρακολουθεί τα επιτεύματα της Επιστήμης και της τεχνολογίας.
Το ίδιο έκπληκτη και με δέος παρακολουθεί και τις εικόνες της πολεμικής βαρβαρότητας από τη χρήση της Επιστήμης και της τεχνολογίας για την εξόντωση και την καταστροφή με τα μέσα που η Επιστήμη και η τεχνολογία θέτει στη διάθεση της αδίστακτης ηγεσίας της διεθνούς του κεφαλαίου. Για τη μετατροπή της επιστημονικής γνώσης σε τεχνολογία εξόντωσης και καταστροφής η ευθύνη των επιστημών και των κοινοτήτων της ειναι τεράστια.
Αυτό ειναι το μεγάλο, το τεράστιο λάθος της Επιστήμης. Αν υπερασπίζονταν έστω και λίγο την μετά τοκετού τύχη του σπλάχνου της, άλλη θα ηταν η θέση της Επιστήμης στη συνείδηση της κοινωνίας των Ανθρώπων και τολμώ να πω, πως άλλη θα ηταν η πορεία της Ανθρωπότητας, μα και η όψη του πλανήτη. Ακόμα και αυτός, ο μεγάλος Γαλιλαίος, δεν υπερασπίστηκε τόσο όσο άξιζε η τεράστια προσφορά του στην Ανθρωπότητα.
Ενώ ο Επιστήμονας δεν ενδιαφέρεται για το σπλάχνο του και το εγκαταλείπει απροστάτευτο, ο κουμπουράς και ο ποιο μικρός ακόμα πριν αφοπλιστεί, οχι μόνο διαπραγματεύεται για να διασφαλίσει τα όποια δικαιώματα αναλογούν και στην παραμικρή προσφορά του, αλλα φροντίζει μα και αγωνίζεται για να διασφαλίσει και την υστεροφημία του. Ετσι βλέπουμε τους κεντρικούς δρόμους των πόλεων να φέρουν τα ονόματά τους και τα αγάλματά τους να κοσμούν τις πλατείες, ενώ τους Επιστήμονες...Γεγόνος που δείχνει πόσο πρόχειροι και ανιστόρητοι είμαστε οι Νέο Ελληνες. Και μόνο ο τρόπος απονομής τιμών σε πρόσωπα και τοπονυμίες και ιδρύματα απ την παλιγγενεσίας και μετά που νομίζουμε οτι αξίζουν τον δημόσιο έπαινο είναι ενδεικτικός.
Βέβαια το ιδιοκτησιακό καθεστώς πάντα σε συνεργασία με την θρησκεία αντιλαμβανόμενο την τεράστια δύναμη και το μέγεθος της προσφοράς της Επιστήμης και της τεχνολογίας, μα και το αντίτιμο που έπρεπε να καταβάλει προκειμένου να του επιτραπεί να χρησιμοποιήσει τις ανακαλύψεις, τις εφευρέσεις και την τεχνολογία. Για να μην υποστεί λοιπόν αυτές τις υποχρεώσεις,

απ τα πρώτα ακόμα βήματα μέσω της ταπείνωσης και των βασανιστηρίων ακόμα υποχρέωσε τον Μεγάλο Γαλιλαίο να αποκήρυξη το έργου του, έδωσε το μέτρο με το οποίο θα αντιμετωπίζει στο μέλλον την Επιστήμη και την τεράστια δύναμής της.
Είχαμε τη σοφία, αποκτήσαμε και τη γνώση και φιλοδοξούμε την επικοινωνία. Η γνώση ειναι εκτός από αρετή και κεφάλαιο. Χωρίς γνώση η πραγματικότητα παραγνωρίζεται μα και παραποιείται μέσα από τα φίλτρα της ελπίδας και της επιθυμίας. Το δυστύχημα ομως είναι οτι η γνώση πολλές φορές από αξία χρήσης, μετατράπηκε σε ανταλλακτική αξία. Δυστυχώς το ίδιο συμβαίνει και με την επιστήμη η οποία αφού δοκιμάστηκε και αποζημιώθηκε πρόσβαρα μέσω των υλικών εφαρμογών, μετατράπηκε στην εποχή μας και αυτή σε πολλές περιπτώσεις μέσο εξουσίας, που διεγείρει τον πλούτο, όργανο εκμετάλλευσης του πλανητικού κεφαλαίου.
Το πρόβλημα ομως που μπαίνει ειναι πως, και με πιο τρόπο και μέσα συγκεντρώθηκε αυτός ο πλούτος; Από τα μέσα τουλάχιστον του 20ου αιώνας, ο καθένας γνωρίζει για παράδειγμα, οτι καμιά σύγχρονη οικονομία ειναι νοητή χωρίς την αναρθολογική «σπατάλη πλούτου» και συχνά την άμετρη και βάρβαρη ακόμα συμπεριφορά του ιδιώτη. Ηδή από τον 18ο αιώνα, οι μοντέρνοι της εποχής, οι πρώτοι διανοούμενοι του αστικού Φιλελευθερισμού, είχαν συλλάβει το ουσιώδες για την εύρυθμη λειτουργία του αστικού συστήματος: η «αρετή και η αλληλεγγύη» έλεγαν, πάει μαζί με τη φτώχεια και τη στασιμότητα. Αν θέλουμε πρόοδο και ευημερία, θα πρέπει να ξεπεράσουμε τη «μεταφυσική της αρετής και της συμπόνιας» και να αποδεχθούμε την πραγματικότητα των εγωϊστικών πόθων και των συμφερόντων του ενός και ειδικά του δυνατού έναντι του αδυνάτου...
Η μοναδική δύναμη που μπορεί να επεμβαίνει στο παιχνίδι, οταν αυτό εγκυμονεί κινδύνους για τις συνολικές ισορροπίες ειναι η αστυνομία και η μονόφθαλμη κατά τα αλλα «τυφλή» δικαιοσύνη: η αστυνομία και η δικαιοσύνη σαν «ύψιστη έννοια της κοινωνίας των ιδιωτών», σαν ασφάλεια που προνοεί για την προστασία του εισοδήματος της κοινωνία των εγωϊστών-ανταγωνιστών, ειναι τα βασικά εργαλεία που προστατεύουν την ύψιστη έννοια της κοινωνίας των ιδιωτών.
Ετσι ενώ η Επιστήμη και η Τεχνολογία αποτελούν τον βασικό στυλοβάτη: το Α και το Ω του όποιου κοινωνικό-οικονομικού συστήματος, με την αδιαφορία και την γενικότερη συμπεριφορά της απέναντι στα όποια δημιουργήματά της, ηταν και παραμένει το αποπαίδι του κεφαλαιοκρατικού συστήματος. Στο σύστημα ιδιοκτησίας ο επιστήμονας ειναι ο πιό άγρια εκμεταλλευόμενος άνθρωπος. Ακόμα και από αυτόν τον χειρόνακτα!!. Η κοινωνία των Ανθρώπων στήριξε και εξακολουθεί να στηρίζει πολλά στην Επιστήμη, την τέχνη και την τεχνολογία, για την μελλοντική αντάξια του Ανθρώπου κοινωνία και ζωή. Και μια που η αναφορά στην τέχνη και την τεχνολογία.
Η Ελλάδα αρχαία και σύγχρονη δεν είναι μόνο, η κοιτίδα της φιλοσοφίας, της τέχνης και της ποίηση, όπως γράφω και σε άλλο σημείο. Δεν ειναι μόνο του Σωκράτη, του Πλάτωνα, του Αριστοτέλη και τους Σοφοκλή. Ειναι και η κοιτίδα της τεχνολογίας. Ειναι η κοιτίδα του Ευπαλίνου, του Κλησιβίου, του Αρχιμήδη και του του Φίλωνα του Βυζαντίου...και ας προσπσθούν θεοί και δαίμονες να μεταθέσουν την κοιτίδα της τεχνολογίας στη Ρώμη. Η Ελλάδα ειναι αυτή που απ το μυθικό Ηφαιστο, το Θεό της φωτιάς, ώς τον Ηρωνα τον Αλεξανδρέα, ειναι αυτή, που τα παιδιά της σχεδίασαν και κατασκεύασαν την πρώτη ατμομηχανή, τον πρώτο αυτόματο μηχανισμό, το περίφημο περιστέρι του Αρχύτα, το πρώτο όργαν μέτρησης του χρόνου, την κλεψίδρα, τον πύργο των ανέμων, την ουράνια σφαίρα, το υδραυλικό ορολόΪ, τις ανιψωτικές μηχανές και τα εκπληκτικής ευφυϊας εμπριστικά κάτοπρα, αλλα και πολλά, μα πάρα πολλά αλλα πρωτοποριακά έργα του μεγαλύτερου μαθηματικού και μηχανικού όλων των εποχών του περίφημου Αρχιμήδη, για να αρκεστώ σε αυτούς. Αλλωστε οι αναπαραστάσεις της τέχνης και της τεχνολογίας στα αγγεία, επιβεβαιώνουν το λόγω του αληθές
Για να γίνουν όμως όλες αυτές οι θαυμαστές καταστευές, από τους τεχνήτες του γένους της Αθηνάς, που το όνομά της υποδηλώνει πολύτροπη νόηση, ευστροφία, προβλεπτικότητα και ευστοχία έπρεπε, να συγγενεύσει με το γένος των των παλαμαόνων του Ηφαιστου. (Παλάμη σημαίνει επιδεξιότητα του χεριού, πρακτική γνώση, τέχνασμα). Επρεπε μέσω της Παλάμης και της Νόησης, η τέχνη των αρχαίων δημιουργών «να απελευθερωθεί από τη Θρησκεία και τη μαγεία και υποχρεωτικά να στηριχθεί στην Επιστήμη, ώστε να γίνει η εφαρμογή της». Ολες οι ποιό πάνω κατασκευές γνώσεις:

μηχανικής, γεωμετρίας, τριγωνομετρίας κλπ, ετσι ώστε να φανεί η διφυής Ανθρώπινη φύση: Ο δημιουργός και πλάστης του εαυτού του. Να φανεί η ικανότητα πλέον του Ανθρώπου, να παράγει ο ίδιος πνευματικά και υλικά αγαθά.
Ο Ανθρωπος σαν δημιουργός τόσο στον τομέα του υλικού, αλλα και του πνευματικού πολιτισμού, αποτελεί ενα φαινόμενο που παραμένει στο επίκεντρο του ενδιαφέροντος από τον 5ο ακόμα πχ αιώνα. Φαινόμενο ιστορικό. Ενα φαινόμενο που αντανακλάται και στην ποίηση εκείνης της εποχής, όπως, για παράδειγμα, στο πρώτο στάσιμο της «Αντιγόνης» του Σοφοκλή: «Πολλά ειναι τα θαυμαστά, μα τίποτε ποιό θαυμαστό από τον Ανθρωπο. Αυτός περνά και πέρα απ τον τρικυμισμένο άσπρο πόντο με τις φουρτούνες του νοτιά...και την υπέρτατη θεά, τη Γή, την άφθαρτη κι ακούραστη αυτός καταπονεί οργώνοντας χρόνο το χρόνο με αλέτρια...και των αλαφρόμυαλων πουλιών τη γενιά, με βρόχια παγιδεύει και τα κοπάδια των αγριμιών και τα θαλάσσια θρέματα στο πέλαγος, ολα ο πολυμήχανος Ανθρωπος τα πιάνει με τα δίχτυα από πλεχτά σχοινιά». στ 331
Κάθε λαός στήνει τους δικούς του Θεούς κατ' εικόνα και ομοίωση. Επιβεβαίωση οτι πράγματι ετσι λειτούργησαν οι λαοί αποτελεί, η κριτική της προ Σωκρατικής άποψης για το τρόπο που στήνονται οι θεοί, ειναι η άποψη που διατύπωσε ο Ξενοφάνης οτι : «Αν τ άλογα ειχαν χέρια, θα ζωγράφιζαν το Θεό τους άλογο». Οι Ελληνες βέβαια δεν θα αποτελέσουν εξαίρεση. Και αυτόν ακόμα τον Ηφαιστο, για να μην αποτελέση εξαίρεση της αρχής του κατ εικόνα και ομοίωση, για να μην υπάρξη αμφιβολία ως προς την αμφίδρομη σχέση θεού-ανθρώπου, ο «Ηφαιστος πέφτει από τον Ολυμπο και ζεί εννέα χρόνια στη γή, δουλεύοντας μεταλλικά τεχνάσματα» (Ιλιάς Σ 400)
Αν υπάρχει κάποια διαφορά-εξαίρεση, αυτή συνίσταται στο γεγονός οτι οι Ελληνες, ειχαν Θεό μηχανικό-τον Ηφαιστο. Συνεπώς είχαν σαφή και υψηλή αντίληψη για την τεχνολογία. Είχαν βαθειά συναίσθηση του sine gua non και του ρόλο της τεχνολογίας για τον άνθρωπο και τον τρόπο δημιουργία του κόσμου. Με τον Προμηθεϊκό μύθο, Πλάτωνος και Πρωταγόρας, αναγνωρίζουν με σαφήνεια την αποτυχία της «πρώτης Θεϊκής δημιουργίας», γι' αυτό και η τεχνολογία προσφέρεται σαν διορθωτική πράξη η προς τον άνθρωπο δωρεά της «εντέχνου Σοφίας». Την τεχνολογία οι Ελληνες, δεν την περιόριζαν μόνο στην κατασκευή χρηστικών αντικειμένων και εργαλείων, αλλα μέσω αυτής σχεδίαζαν και οραματίζονταν την επέκταση των τεχνημάτων αυτών να κατασκευάσουν κάποια μέρα αυτόματα και Ρομπότ: Απόδειξη οι αυτόματοι τρίποδες στον Ολυμπο (Ιλιάς Σ 373 και 378) που έτρεχαν μόνοι τους στη συγκέντρωση των θεών και επέστρεφαν πάλι μόνοι τους. Το ίδιο και το περίτεχνο άρμα της Ηρας περνάει τις «πύλες του ουρανού αυτόματα με τις ανοιγοκλεινόμενες φτερούγες», οι ρομποτικές αναπηρικές υποστηρίξεις που κατασκεύαζε ο (χωλός) Ηφαιστος και τις χρυσές υπηρέτριες που ηταν σχεδόν «ζωντά κορίτσα, με μυαλό, λαλιά και δύναμη» και το ρομπότ που χάρισε στον Μίνωα για την προστασία της Κρήτης, Την κινούμενη «ξύλινη Αφροδίτη» του Δαίδαλου, τις διωρίγες, τον εικοσάμετρο θόλο (θυσαυρός του Αρτεως), την αποξήρανση της Κωπαϊδας κλπ.
Τα ελληνικά φύλα ειχαν αναπτύξει από πολύ νωρίς μια ανθρωποκεντρικότερη αντίληψη για τη ζωή, σε σχέση με άλλους εξ' ίσου σπουδαίους προγενέστερους λαούς: όπως οι Βαβυλώνιοι, Σουμέριοι, Ασσύριοι, Αιγύπτιοι κλπ. Αν αυτό γίνει αποδεκτό (κάτι που πράγματι συμβαίνει), τότε πρέπει να δεχθούμε οτι οι Ελληνες, είχαν ενα πρόσθετο βασικό κίνητρο (εκτός απ το θεϊκό) να αναπτύξουν εκείνες τις τεχνολογίκες αντιλήψεις και πλευρές, που θα συνέβαλαν να γίνει πιό ευχάριστη και χαρούμενη στη Γή, η Ανθρώπινη ύπαρξη και μέσω της τεχνολογίας και της Επιστήμης να εξασφαλίσει και το «Ευ Ζήν» και οχι απλώς μόνο να επιβιώνει. Με την τεχνολογία απέδειξαν οτι η γή ειναι ουράνιο σφαιρικό σώμα (Αρίσταρχος, Ερασθένης) και ο Δημόκριτος οτι η κινητική αιτία της ύλης δεν ειναι κάποιος «Νούς», αλλά η δύναμη της βαρύτητας των σωμάτων. Οου την επιβεβαίωσε αργότερα ν\ο Νεύτον
Ολα αυτά μας δίνουν το δικαίωμα να συμπεράνουμε οτι, ήδη από τις απαρχές του, ακόμα ενας λαός με τέτοιες μυθοθρησκευτικές πεποιθήσεις, ειχε ήδη μια τεχνολογία αναπτυγμένη και μια αξιακή αντίληψη για τον Ανθρωπο, την τεχνολογία και την Επιστήμη.
Ομως παρά τα τέτοια επιτεύγματα η κοινωνία των ανθρώπων για λόγους ιστορικούς ή και αντικειμενικούς πέρασε στον Μεσαίωνα που και αυτό το σύστημα παρά τα όσα του καταλόγισε η

ανερχόμενη αστική τάξη, συνέβαλε αργά μεν αλλα σταθερά στην παραπέρα ανάπτυξη των μέσων παραγωγής δημιουργώντας εκείνες τις προϋποθέσεις να κάνει η κοινωνία ενα βήμα μπροστά.
Ειναι κοινώς αποδεκτό οτι την ιστορία οχι μόνο την γράφει πάντα ο νικητής, αλλα και την γράφει στα δικά του μέτρα και συμφέροντα. Την ιστορία του Μεσαίωνα την έγραψαν οι αστοί ιστορικοί, που ηταν οι νικητές. Ετσι η εικόνα που μας έχουν μεταφέρει οι αστοί ιστορικοί μέχρι σήμερα για τον Μεσαίωνα ειναι σε γενικές γραμμές ειναι πλασματική. Η πλαστογράφηση του χαρακτήρα εκείνης της εποχής οφείλεται σε μια σειρά από προκαταλήψεις, που ανάγονται στην ουμανιστική και οικουμενική παράδοση (της προ ιδιοκτησιακής κοινωνίας) που επί πολλούς αιώνες μπόλιαζε τις συνείδησης του κόσμου με πραγματικό μίσος και περιφρόνηση για τα «σκοτεινά εκείνα χρόνια της ανθρωπότητας». Η Αναγέννηση και αυτή πρόβαλε με τον δικό της τρόπο σαν το νικητή του Ουμανισμού για την έξοδο απ τον σκοταδισμό των προκαταλήψεων και την επικράτηση του κοσμικού πνεύματος και την ανάδυση του καλού γούστου.
Ο Διαφωτισμός και αυτός με τον δικό του τρόπο έριξε στο πύρ το εξώτερο την εποχή του μεσαίωνα, αντι μετωπίζοντας την περισσότερο με την φαντασία και με τα ιδεολογήματα του νέου επιστημονικού πνεύματος και την αστική ιδεολογία, που στο μεταξύ διαμορφώνονταν, παρά με την ουσιαστική σπουδή και την έρευνα των πηγών. Η αρχή έγινε το 1740 με το (δοκίμιο πάνω στα ήθη και στο πνεύμα των εθνών) του Βολτέρου, που κεντρικός πυρήνας του είναι η σύγκρουση ανάμεσα στο πνεύμα από τη μια και τον «μεσαιωνικό δογματισμό» και τις δεισιδαιμονίες του απ την άλλη και στην «Εγκύκλοπαίδεια» του Ντ Αλαμπέρ, επισημαίνεται πως το σημείο εκκίνησης της προόδου των νέων ιδεών εντοπίζεται ακριβώς στην απεμπλοκή απ τον Μεσαίωνα και την αντίσταση κατά των δομών, θεσμών και των ιδεών του.
Η Τρίτη παραπλανητική εικόνα του Μεσαίωνα οφείλεται στο κίνημα του Ρομαντισμού και στην επιλεκτική του προτίμηση για την πρώϊμη, τη σκοτεινή εποχή της περιόδου του ιπποτισμού και των μύθων οσον αφορά τις σταυροφορίες. Ετσι στο φαντασιακό κάθε σύγχρονου ανθρώπου, ο Μεσαίωνας εξακολουθεί να ταυτίζεται με τα κάστρα, τους δράκους, τους ιππικούς αγώνες και τους περιπλανώμενους μοναχούς και μάγους.
Ομως προοδευτικά και ειδικά μετά την απομάκρυνση από τη θεολογία και το δεσμευτικό πνεύμα της πατερικής διδασκαλίας, ο ύστερος Μεσαίωνας υπήρξε στην ουσία μια γόνιμη περίοδος για τους νέους χρόνους. Στα χρόνια αυτά εκ κολάπτεται στην κυριολεξία η Αναγέννηση. Οι τέχνες και οι επιστήμες αρχίζουν να γνωρίζουν μια πραγματική άνθιση. Το ίδιο και οι ανθρωπιστικές σπουδές κάτω απ την επίδραση του ορθολογικού πνεύματος και του λογικού κάνει την εμφάνισή του ενας νέος θεσμός το Πανεπιστήμιο. Το Πανεπιστήμιο θα αποτελέσει τη βάση και την υποδομή εκτός απ την ανάπτυξη των μέσων παραγωγής και των αντίστοιχων νέων αστικών ιδεών και των νέων προτύπων σκέψεων και δράσης.
Η ανάπτυξη των μέσων παραγωγής θα αμφισβητήσει και σε συνέχεια θα φέρει σε σύγκρουση τις παραγωγικές δυνάμεις με τις παραγωγικές σχέσεις. Στα χρόνια του ύστερου Μεσαίωνα εκτός απ τους μεγάλους στοχαστές εμφανίζεται μια τάξη πνευματικών ανθρώπων: οι διανοούμενοι που η εμφάνισή τους συμπίπτει με τη λειτουργία των Πανεπιστημίων και την ίδρυση του νέου τύπου πόλεων, Πόλεων που ειναι πιο ανοιχτές σε σχέση με τα κάστρα στο εμπόριο και την διακίνηση των ανθρώπων και των ιδεών. Η ομάδα αυτή των ανθρώπων που με τη διδασκαλία και το πνευματικό τους έργο συνέβαλαν οχι μόνο να αναδειχθούν οι νέες παραγωγικές δυνάμεις αλλα και στην έξοδο της ανθρωπότητας απ τον ζόφο της αμάθειας και της θρησκοληψίας.
Μια βασική αρχή που βγαίνει απ την μελέτη της ιστορίας και αξίωμα επιβεβαιωμένο απ τη ζωή ειναι οτι μετά από κάθε μεγάλη Επιστημονική ανακάλυψη και Τεχνική μεταβολή, ακολουθεί μια κοινωνική Επανάσταση. Η ανακάλυψη του κασμά, της τσάπας, του φτιαργιού και του Αλετριού αργότερα οδήγησαν στην αγροτική επανάσταση και τον Μεσαίωνα. Η ανακάλυψη του ατμού και του ηλεκτρισμού εκτός του οτι διέλυσε τις Φεουδαρχικές και μεσαιωνικές σχέσεις παραγωγής και τις όποιες αυτοκρατορίες και συνέβαλε στην ολοκλήρωση της βιομηχανικής επανάστασης. Βρισκόμαστε ήδη στη μεταβιομηχανική κοινωνία και στην εποχή που το κεφάλαιο αντικαθίσταται απ τη γνώση. Ειναι κρίμα αν οχι φρίκη και σαν σκέψη ακόμα να βρίσκεται ο Ανθρωπος, ο

δημιουργός των πάντων στο περιθώριο. Και το ακόμα ποιό τραγικό να είναι οτι με διάφορες μορφές και τρόπους να ειναι το 95% δούλοι στο 2% ή το πολύ πολύ στο 5%.
Η διατροφή, η υγεία και η εκπαίδευση αποτελούν οι τρεις βάσεις-βάθρα της επιβίωσης και της εξέλιξης της κοινωνίας των ανθρώπων. Η συνεισφορά του κάθε ταπεινού και άσημου Ανθρώπου, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, στο ενα ή στον άλλο βαθμό συνέβαλε, ώστε να πάει η ζωή πιό ψηλά και πιό πέρα...Ειναι απάνθρωπο, ειναι φρίκη και έγκλημα. Προσχεδιασμένο έγκλημα στο τέλος του 20ου αιώνα, τον αιώνα του πλούτου και της ευημερίας, να πεθαίνουν Ανθρωποι απ την πείνα και τις αρρώστιες; Στην εποχή που το κεφάλαιο αντι καταστάθηκε ήδη απ τη γνώση να υπάρχει σε αυτήν την έκταση ο αναλφαβητισμός; Αφού δικαίωμα στη μόρφωση στο μεγαλύτερο μέρος του πλανήτη δεν υπάρχει. Με ποιά δικαιολογία οι αναπτυγμένες χώρες του βορρά κράτησαν υπόδουλες δεκάδες χώρες η κάθε μια, βορά τους λαούς αυτούς για εκατοντάδες χρόνια στη δυστυχία και τον αναλφαβητισμό; Και πώς η άρχουσα τάξη της κάθε αποικιακής χώρας αξιοποίησε τόσο τον φυσικό αλλο τόσο και τον κοινωνικά παραγόμενο πλούτο αυτών των λαών που λήστεψε;
Αν ο πλούτος αυτός φυσικός και κοινωνικά παραγόμενος χρησιμοποιούνταν για την κοινωνική ανάπτυξη και την ευημερία έστω των λαών τους, η πίκρα και ο πόνος των ληστευμένων λαών δεν θα ηταν τόσο μεγάλη. Ομως παρά τον πακτωλό του πλούτου που λήστευσαν οι Μητροπόλεις του κεφαλαίου η τραγική θέση των λαών τους δεν άλλαξε. Εξακολοθούν να ειναι δούλοι στους αφέντες γεγονός που επαληθεύει το ρητό : Ανθρωπος που εχει δούλο ειναι και ο ίδιος δούλος σε κάποιον που του δίνει τη δυνατότητα να εχει δούλο. Και κατ' επέκταση λαός που έχει αλλο λαό ή λαούς δούλους είναι και ο ίδιος δούλος.
Ηταν όμως και παραμένει μεγάλη, γιατί το μεγαλύτερο μέρος αυτού του τεράστιου πλούτου τον σπατάλησαν στα καπρίτσια και τα βίτσια, την παραγωγή όπλων που θα τους επέτρεπαν τη παράταση της σκλαβιάς. Και ενα εξ ίσου μεγάλο μέρος το σπατάλησαν στη διαφθορά των δικών τους λαών, την διαφθορά και εξαγορά της τοπικής Ελίτ- ηγεσιών-που εκ κόλαμψαν κάτ' εικόνα και ομοίωση στη διάρκεια της κατοχής για να διασφαλίσουν τα συμφέρονταν των αποικιοκρατών, όπως το έκαναν οι ίδιοι μέχρι την ημέρα της «απελευθέρωσης».
Ειναι γεγικά αποδεκτό πώς πέντε μεγάλοι τύποι-σταθμοί κοινωνιών σημάδεψαν την κοινωνική εξέλιξη απ την εποχή που ο άνθρωπος βγήκε απ την κατάσταση του ζώου: η πρωτόγονη κοινότητα, η δουλοκτητική κοινωνία, η φεουδαρχική κοινωνία, η καπιταλιστική κοινωνία και, από το 1917, έγινε μια πρώτη προσπάθεια να περάσει η κοινωνία των ανθρώπων στην σοσιαλιστική κοινωνία. Κινητήρια και δύναμη του μετασχηματισμού της κοινωνίας από το ενα στάδιο στο αλλο ειναι η ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων της κοινωνίας αυτής, δηλαδή η πρόοδος στα εργαλεία της παραγωγής και η ικανότητα των ανθρώπων να τα χρησιμοποιεί. Ενας ορισμένος τύπος σχέσεων ανάμεσα στους ανθρώπους δημιουργείται ανάλογα κάθε φορά με το επίπεδο που έχει φτάσει η ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, τα μέσα που ανακαλύπτουν οι άνθρωποι για να εξασφαλίσουν την ύπαρξή τους, φέρνουν μια μεταβολή στις σχέσεις που υπάρχουν ανάμεσα τους ανθρώπους. Ο Μάρξ λέει :
«Οι κοινωνικές σχέσεις ειναι στενά δεμένες με τις παραγωγικές δυνάμεις. Αποκτώντας νέες παραγωγικές δυνάμεις, οι άνθρωποι αλλάζουν τον τρόπο παραγωγής τους και, αλλάζοντας τον τρόπο της παραγωγής τους, τον τρόπο με τον οποίο κερδίζουν τη ζωή τους, αλλάζουν όλες τις κοινωνικές σχέσεις. Ο Νερό-χειρόμυλος θα σας δώσει την κοινωνία με τον Φεουδάρχη, ο ατμοκίνητος μύλος την κοινωνία με τον βιομηχανικό καπιταλιστή» και ο Ηλεκτρισμός την Σοσιαλιστική κοινωνία.
Οι άρχουσες τάξεις του Δυτικού αναπτυγμένου κόσμου, προκειμένου να διασφαλίσουν την άνεση και το «δικαίωμα» να αρπάζουν ανενόχλητοι τον φυσικό και κοινωνικά παραγόμενο πλούτο των αποικιακών λαών, χώρισαν την ανθρωπότητα σε πολιτισμένους και βαρβάρους. Το γεγονός αυτό πείθει οτι ο Χριστιανικός Δυτικός πολιτισμός, του οποίου πολλά στοιχεία του προέρχονται απ τον πολιτισμό των «βαρβάρων» σε αντίθεση με τον υπόλοιπο κόσμο δεν δέχεται την διαφορετικότητα. Απορρίπτουν και περιφρονούν τους αρχαίους πολιτισμούς απ τους οποίους αντλούν, διαμορφώνουν και στηρίζουν τον δικό τους πολιτισμό.

Δεν αποδέχονται έστω ισότιμους τους πολιτισμούς και τα μεγαλειώδη επιτεύματα των λαών της αρχαίας Ανατολής, που ειναι απόρροια της συνεργασίας με τη φύση. Οι πολιτισμοί αφού αναπτύχθηκαν σε διαφορετικές χρονικά εποχές και περιοχές του πλανήτη, ηταν επόμενο οι πορείες να είναι ασύμμετρες, και απ ό,τι φαίνεται αν δεν απαλλαγούν από αυτήν την φανατική θρησκευτική και εθνικιστική θεώρηση του κόσμου. Μια θρησκευτική και εθνικιστική άποψη δομημένη κατά τέτοιον τρόπο που η ζωή των λαών να ρυθμίζεται από τη Θρησκεία, που σχεδόν σε όλον τον πλανήτη ταυτίζεται πάντα με το κεφάλαιο και το κράτος και επηρεάζει το σύνολο του πολιτισμού.
Ετσι δίπλα στη σύγκρουση συμφερόντων-αγορές, πρώτες ύλες- και τα γεωστρατηγικά θέματα θα μας προκύψει και η σύγκρουση των πολιτισμών και αργότερα και του Νερού. Βέβαια η σύγκρουση των πολιτισμών δεν ειναι μεν σήμερα ακόμα πραγματικότητα, όλα όμως τα συστατικά που θα μπορούσαν να μας οδηγήσουν σε αυτήν ειναι παρόντα. Και το βασικότερο αυτή η στενή εθνικιστική αντίληψη της Δύσης και με την συναισθηματική απόρριψη του διαφορετικού αναρωτιέται κανείς αν ειναι σε θέση σήμερα η Δύση να αρχίσει ενα διάλογο σαν ίσιος προς ίσιον και κυρίως αν ειναι σε θέση να αναγνωρίσει την ισότιμη «νομιμότητα» των άλλων πολιτισμών, τη λογικής τους και, στο όνομα των παγκοσμίων αξιών, να αφήσει να ανθίσουν οι παγκόσμιες αξίες σε όλον τον πλανήτη.
Να απαλλαγή από μια θεώρηση εγωκεντρική που στην αρχαιότητα και ειδικά στην Ελλάδα μέσα απ τις Αμφικτιονίες οδήγησε σε προσχεδιασμένους ιερούς πολέμους. Οι Ολυμπιακοί αγώνες καθιερώθηκαν γι' αυτό ακριβώς το σκοπό : να σταματήσει εστω και για λίγο ο ιερός αλληλοσπαραγμός. Θεώρηση που στο μεσαίωνα οδήγησε στις σταυροφορίες, την Ιερά εξέταση και σήμερα θα οδηγήσουν στον τρίτο παγκόσμιο πόλεμο, αν δεν παρθούν τα κατάλληλα μέτρα και αν δεν απαλλαγή η διεθνής πολιτική από τον θρησκευτικό και εθνικιστικό φανατισμό και κυρίως, αν δεν αποσυνδεθεί ο θρησκευτικός φανατισμός απ την αγιαοποίηση, την μεταθανάτια ζωή, τον παράδεισο και ο φανατικός εθνικισμός από τους ήρωες που θυσιάζονται στο όνομά του εθνικισμού.
Αν δε σταματήσει αυτός ο κατήφορος, πολύ σύντομα θα διαγραφεί η προοπτική ενός εκδικητικού πολέμου, που θα καταλήξει σε ενα πόλεμο πολιτισμών μεταξύ των «καλών» λευκών της Δύσης και της «κακής» σκουρόχρωμης Ανατολής, αυτές οι ασύμμετρες πορείες δεν θα συναντηθούν παρά μόνο στα πεδία των μαχών με οποιαδήποτε έννοια.
Ενώ τα πράγματα ειναι απλά. Οι ανάγκες των λαών στη σύγχρονη εποχή ειναι να διασφαλισθούν η ειρήνη, η δημοκρατία, η αλληλεγγύη, η ισονομία, ο πολιτισμός, η παιδεία και μέσω της παιδείας, της τέχνης και της επιστήμης η προσέγγιση των λαών, η όσμωση των πολιτισμών κλπ. Η αλαζονεία, η κυριαρχία και η επιβολή της μιάς άποψης οδηγούν στη χειραγώγηση των λαών, στην υποταγή, στη συνέχιση της δουλείας, με την καταστρατήγηση όρων και συνθηκών, που είναι καρπός αγώνων χιλιάδων ετών. Η αμερικάνικη ηγεσία ετοίμασε τους στρατιωτικούς, ιδεολογικούς και κοινωνικό-πολιτικούς αυτοκρατορικούς μηχανισμούς. Και οχι μόνο ψάχνει, αλλα και μεθοδεύει με τους κατασκοπευτικούς μηχανισμούς μια δικαιολογία πχ (ένα νέο Πέλ-Χάρμπορ) για να αρχίσει και με πολεμικά πλέον μέσα να επιβάλει σε όλο τον πλανήτη τον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής και υπό την ηγεσία της, τη Νέα Τάξη Πραγμάτων. Ειναι τόση η δυστυχία που το ιδιοκτησιακό σύστημα παραγωγής και διανομής προκάλεσε στο ανθρώπινο γένος ώστε η ζωή να μην ειναι το ποιό πολύτιμο αγαθό.
Ο Β! παγκόσμιος πόλεμος αφού άλεσε πενήντα και πλέον εκατομμύρια ψυχές, τελείωσε με την χρήση ατομικών βομβών, στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι της Ιαπωνίας. Ο τρίτος αν αρχίσει...Κάποτε πρέπει να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους. Οι περισσότεροι, οι ποιό αιματηροί και απάνθρωποι πόλεμοι, έγιναν ανάμεσα στους λαούς του ίδιου πολιτισμού και θρησκείας. Μήπως δεν είναι οι χώρες του χριστιανικού κόσμου και του Δυτικού πολιτισμού, που παράγουν τα πιό φονικά όπλα ή μήπως από αλόθρησκους λαούς βιάζεται κατ εξακολούθηση η ανθρωπότητα και η φύση; Δεν ειναι ο πολιτισμένος κόσμος αυτός που αποθεώνει την δύναμη των οπλών μαζικής καταστροφής; Δεν ειναι ο Δυτικός πολιτισμένος κόσμος αυτός που οργάνωσε το δουλεμπόριο και τα σκλαβοπάζαρα; Δεν είναι ο Δυτικός πολιτισμένος κόσμος αυτός που ρυπαίνει την ατμόσφαιρα; Η μήπως δεν παραμένει ατάραχος ο σύγχρονος μεσαίωνας και το επί αιώνες δουλεμπόριο και το εμπόριο ναρκωτικών; Δεν είναι αυτός που εν ονόματι του κέρδους, της δύναμης

και της επιβολής, που συνεχίζει τους ξέφρενους εξοπλισμού, που καταστρέφει το περιβάλλον; Που μετέτρεψε τη ζωή του Ανθρώπου σε κόλαση, ετσι ώστε να εχει και η θρησκεία περιεχόμενο να του υποσχεθεί και να τον προετοιμάσει υποτάσσοοντάς τον για την αλλα την επουράνια και αιώνια ζωή.
Κατά χιλιάδες πεθαίνουν οχι μόνο τα αλόθρησκα παιδιά του τρίτου κόσμου απ την έλλειψη νερού, φαρμάκων και την πείνα, αλλά και του πολιτισμένου κόσμου. Ειναι και τα εκατομμύρια των απόκληρων, του περιθωρίου και οι κάθε είδους παρίες. Ανενόχλητο λειτουργεί το σύγχρονο δουλεμπόριο της παιδικής και όποιας άλλης πορνείας. Ασύστολα επιβραβεύεται το ψέμα, η διαφθορά και η υποκρισία. Ο δοσιλογισμό, η απάτη και το έγκλημα. Στο όνομα του Δυτικού πολιτισμού, καταδικάζονται χώρες και λαοί επί αιώνες τώρα που συμβαίνει να μην συμφωνούν με τον Δυτικό πολιτισμό στην εξόντωση.
Ζούμε αναμφισβήτητα σε μια μεταβατική εποχή. Ο ψυχρός πόλεμος τελείωσε το 1989, με τη συμβολική πτώση του τείχους του Βερολίνου. Με το τέλος του διπολισμού εγκαινιάστηκε ο νέος ρόλος της Αμερικής στον κόσμο, που δεν διαφέρει απ τον παλαιό, παρά μόνο κατά το ιδεολογικό περίβλημα. Αυτή η εξέλιξη θα μπορούσε να θεωρηθεί σταθός προς τη διαμόρφωση νέων διεθνών κανόνων με παγκόσμια εμβέλεια. Η πολιτική διεθνούς αυτοδικίας ομως που επιφύλαξαν στον εαυτό τους οι ΗΠΑ, δεν θεμελιώνει διεθνές σύστημα αλλα επιβεβαιώνει την απουσία συστήματος και διεθνούς νομιμότητας. Αμέσως μετά την πτώση της «αυτοκρατορία του κακού», οι ΗΠΑ σαν η μόνη ποια υπερδύναμη παγκόσμιας παρέμβασης, άρχισαν να εφαρμόζουν την νέα τους στρατηγική την οποία ονόμασαν : παγκοσμιοποίηση, με την έννοια οτι εχει σαν στόχο ενα νέο κόσμο στον οποίο θα πρυτανεύει το «δίκαιο, η σταθερότητα και η ειρήνη».
Η πραγματικότητα όμως είναι εντελώς διαφορετική, γιατί η λέξη παγκοσμιοποίηση που δειλά-δειλά άρχισε να μπαίνει στα χείλη της ηγεσίας των ΗΠΑ σημαίνει α) την κατάργηση των διεθνών οργανισμών β) απελευθέρωση των ΗΠΑ απ οποιαδήποτε διεθνή νομιμότητα, ακόμα και απ τη δική της γ) την απεριόριστη αναγνώριση της αμερικάνικης ισχύος στον κόσμο, πέρα απ οποιαδήποτε νομιμότητα και δ) την παντοδυναμία και το ανεξέλεγκτο της εκτελεστικής εξουσίας στο εσωτερικό με παράλληλη αποδυνάμωση της δικαστικής και τη διαμόρφωση μηχανισμών αναζήτησης οχι μόνο του εξωτερικού αλλα και του εσωτερικού εχθρού.
Απόδειξη αποτελεί το γεγονός η ομιλία-διακήρυξη του Πρόεδρο Μπούς, στο περίφημο διεθνές Ινστιτούτου ASPEN ΣΤΟ Κολοραντό των ΗΠΑ, που προσκεκλημένος στις 2/8/1990. Ακριβώς την ημέρα που άνοιγε η αυλαία της πρώτης πράξης της μεταψυχροπολεμικής εποχής στον Περσικό κόλπο, την Νότια Αμερική κλπ. Στην ομιλία του ο Πρόεδρος Μπούς είπε επί λέξη: «Θα διατηρήσουμε δυνάμεις για τη διαφύλαξη των διαρκών συμφερόντων μας, την εξασφάλιση προωθημένης παρουσία μας στην Ευρώπη, τον Ειρηνικό, τον Περσικό και τη Μεσόγειο, για να έχουμε τη δυνατότητα και την ικανότητα να τις ανεβάσουμε στο απαιτούμενο επίπεδο». Και συνέχισε: «θα παραμείνουμε στην Ευρώπη όσον καιρό μας το «ζητήσουν» και ειναι αναγκαίο για να αποτρέψουμε οποιονδήποτε κίνδυνο, όντας δύναμη σταθερότητας, να εξασφαλίσουμε σε όλη την Ευρώπη, Δυτική και Ανατολική, οτι το ισοζύγιο θα παραμείνει σταθερό» για να κλείσει με την...Θα είμαστε έτοιμοι να απαντήσουμε σε απειλές οπουδήποτε και αν φανούν στον κόσμο. Η τρομοκρατία η τα αιρετικά καθεστώτα και οι απρόβλεπτοι ηγέτες, ειναι οι πηγές της αστάθεια που απαιτούν την ύπαρξη ισχυρής και έτοιμης να εμπλακεί Αμερική».
Για το σκοπό αυτό και μετά την πτώση της « αυτοκρατορίας του κακού» διατηρούν και εκσυγχρονίζουν σημαντικές πυρηνικές δυνάμεις αποτροπής με διηπειρωτικούς πυραύλους, πλοία και αεροσκάφη. Διατηρούν το σύστημα στρατηγικών βάσεων σε όλο τον κόσμο. Συνεχίζουν αμείωτο το πρόγραμμα των άστρων. Αναδιοργανώνουν το σύνολο των στρατιωτικών τους δυνάμεων, ετσι ώστε να ειναι ευέλικτες, ταχυκίνητες και σε υψηλή ετοιμότητα και διαθέτουν κατά κύριο λόγω την τεχνολογία αιχμής για τον εκσυγχρονισμό των όπλων τους. Για τους μεγά λεπίβολους αυτούς στόχους, μετά την επιτυχία στον Κόλπο ζήτησε ευρύτερες εξουσίες που θα επιτρέψουν την πώληση όπλων και τη χορήγηση πάσης φύσεως «βοήθεια» σε ξένες χώρες, χωρίς την άδεια του Κογκρέσου.

Ο πρόεδρος Μπούς αν επανεκλεγεί, ελπίζει να πετύχει εκεί που οι αλλοι Αμερικανοί πρόεδροι απέτυχαν δηλαδή στην κατάργηση των περίπλοκων κανονισμών που εχει επιβάλει το Κογκρέσο, τα τελευταία τριάντα χρόνια. Κανονισμούς με τους οποίους περιορίζουν τον ρόλο του Λευκού Οίκου σε θέματα εξωτερικής πολιτικής. Το γεγονός αυτό πείθει οτι ο περιορισμός των εξοπλισμών-που τόσες ελπίδες είχε στηρίξει η ανθρωπότητα-προς το παρόν παραμένει απατηλό και άπιαστο όνειρο.
Με το ίδιο πνεύμα και με περισσότερη σαφήνεια είπε οτι «το πεντάγωνο αναφέρει οτι οι επεμβάσεις μπορεί να ειναι συλλογικές, αλλα οχι απαραίτητα μέσω των Ηνωμένων Εθνών. Οτι οι συνασπισμοί για τις μελλοντικές επεμβάσεις, θα συγκροτούνται κατά περίπτωση και θα διαρκούν οσο και η κρίση. Οτι ο τελικός εγγυητής της Νέας Τάξης ειναι οι ΗΠΑ, οι οποίες πρέπει να ειναι προ ετομασμένες να δρουν ανεξάρτητα. Και το βασικότερο η αποστολή των ΗΠΑ, ειναι : Να μην επιστρέψουν την εμφάνιση ανταγωνιστικής υπερδύναμης στη Δυτική Ευρώπη, την Ασία και το χώρο της πρώην Σ. Ενωσης. Επίσης, οτι πρέπει να υπάρξει πρόβλεψη παρεμπόδισης της εμφάνισης καθαρά Ευρωπαϊκών διευθετήσεων που θα υπονόμευαν το ΝΑΤΟ.
Και για να θυμιθούμε και λίγη απ την ιστορία Ιδρυσης του ΝΑΤΟ. Το ΝΑΤΟ ιδρύθηκε για να αντιμετωπίσει την Σ. Ενωση που βγήκε ενισχυμένη απ τον Β! παγκόσμιο πόλεμο και τους συμμάχους της. Η ίδρυση του ΝΑΤΟ είχε σα αποτέλεσμα την ίδρυση αντίστοιχου ΝΑΤΟ με το όνομα σύμφωνο της Βαρσοβίας. Τώρα το σύμφωνο της Βαρσοβίας δεν υπάρχει, Η Σ . Ενωση, ο κύριος αντίπαλος διασπάστηκε και όλοι οι πρώην σύμμαχοί της κτυπούν την πόρτα του ΝΑΤΟ και ζητούν να γίνουν μέλη του. Λογικά λοιπόν, θα περίμενε κανείς οτι μετά την εξαφάνιση του μοναδικού λόγου για τον οποίο ιδρύθηκε το ΝΑΤΟ, δεν υπάρχει ποια και αφού δεν υπάρχει θα ειχε δρομολογηθεί μια πορεία αποδυνάμωσής του, που σε κάποιο διάστημα θα οδηγούσε και στη διάλυσή του.
Μια τέτοια προοπτική όμως δεν υπάρχει, Αντίθετα το ΝΑΤΟ επαναπροσδιορίζει τις δομές και τους στόχους. Εκσυγχρονίζει τα οπλικά του συστήματα και μόλις πρόσφατα, ύστερα απ επιμονή και πίεση απ τις ΗΠΑ, πήρε την απόφαση να μπορεί να επέμβει και σε περιοχές έξω απ τη δικαιοδοσία του. Και αναρωτιέται ο κάθε καλόπιστος άνθρωπος, ενάντια σε ποιόν στρέφεται τώρα το ΝΑΤΟ; Ποιοι είναι οι νέοι αντίπαλοι που αντιμετωπίζει η Ατλαντική συμμαχία;
Η κοινή λογική λέει οτι ένας τέτοιος αντίπαλος αυτήν τη στιγμή, που να μπορεί να βάλει σε κίνδυνο τις ισχυρότερες οικονομικά και στρατιωτικά χώρες του κόσμου δεν υπάρχει. Να δεχθεί κανείς οτι αυτός ο ισχυρός στρατιωτικός μηχανισμός θα ειναι στο εξής ενας οργανισμός υπεράσπισης της ειρήνης; Μα γι' αυτόν ακριβώς το σκοπό υπάρχει ο ΟΗΕ, που καλύπτει και αντιπροσωπεύει το σύνολο της Ανθρωπότητας και η ΔΑΣΕ που ιδρύθηκε πρόσφατα. Λογικά αυτή η εξέλιξη οδηγεί τον καθένα να υποθέσει οτι το ΝΑΤΟ, μετά τη διάλυση του Ανατολικού Μπλόκ, μετατρέπεται βαθμιαία σε μια νέα ιερή συμμαχία των ισχυρών και πλουσίων χωρών της Γής, που κύριο σκοπό της θα έχει να αντιμετωπίσει τις αναπόφευκτες εκ κρίξεις που γεννά η ένταση της εκμετάλλευσης και η απέραντη δυστυχία της μεγάλης πλειοψηφίας των κατοίκων του πλανήτη.
Η σημερινή πραγματικότητα του Ιράκ και της Γιουγκοσλαβίας ειναι η τραγική επιβαίωση αυτή της αλήθειας. Προς την ίδια κατεύθυνση λειτούργησαν και οι κραυγές του Ρήγκαν οτι θα έκανε την Αμερική το «Νούμερο Ενα» και οι σημερινές του κ, Μπούς οτι «ο 21ος αιώνας, θα είναι και πάλι αμερικανικός αιώνας». Λόγια που στην απλοελληνική τους μετάφραση σημαίνουν : Μήν ξεχνάτε λαοί του κόσμου όπου Γής και μη βαυκαλίζεστε με χίμαιρες και ουτοπίες : Η μεγάλη, η πραγματική δύναμη, δεν υποχωρεί μπροστά σε τίποτε, σε κανενός το δικαίωμα, ούτε και μπροστά σε αυτά του Θεού! Κανένας δεν εχει τη δύναμη και την τόλμη να δυσαρεστήσει ή να επιτεθεί εναντίον αυτής της δύναμης που ακούει στο όνομα Αμερική, για να την μειώσει ηθικά ή να της αποσπάσει, έστω και ένα μικρό κομματάκι απ τον χώρο επιρροής.
Πρέπει συνεπώς, όλοι οι λαοί του κόσμου, οχι μόνο να το καταλάβουν, άλλα και να το πάρουν απόφαση, οτι μόνο αυτοί που ειναι απόλυτα ικανοί για στιβαρή διοίκηση και ανάλγητοι μπρος στο καθήκον, να διοικήσουν με σκληρότητα και αναλγησία και αυτοί δεν ειναι άλλοι από τους Αμερικάνους, θα κρατούν στα χέρια τους τις τύχες του κόσμου. Η δύναμη είναι αυτή που ανοίγει τις πύλες του αμερικανικού μέλλοντος». Τα λόγια αυτά πείθουν οτι ο κόσμος του 21ου αιώνα είναι

σχεδόν βέβαιο οτι θα συνεχίσει να ειναι ενας κόσμος βίαιης πολιτική αναμέτρησης και βιαιών πολιτικών αλλαγών. Το μόνο αβέβαιο στοιχείο ειναι το που θα οδηγήσουν αυτές οι αναμετρήσει και οι πολιτικές αλλαγές.

Τα λόγια αυτά ειπωμένα από έναν οποιονδήποτε άνθρωπο, θα προκαλούσαν αγανάκτηση. Ειπωμένα όμως από δυο Προέδρους της Αμερικής, οχι μόνο προκαλούν αποτροπιασμό, αλλά και φρίκη. Και προκαλούν αποτροπιασμό και φρίκη γιατί σηματοδοτούν οχι απλώς κινδύνους για το μέλλον, αλλά προσδιορίζουν την ώρα μηδέν. Για να μην φτάσουμε στην ώρα μηδέν άμεση προκύπτει η ανάγκη ανάληψης μιας παγκόσμιας σταυροφορίας, για τη διάσωση του πλανήτη και του Ανθρώπινου γένους, που οχι απλώς κινδυνεύει αλλα βρίσκεται στο παρά πέντε. Ειναι καιρός. Ηρθε η ώρα οι Ευρωπαϊκοί λαοί που έχουν υποστεί τις μεγαλύτερες ανθρώπινες απώλειες και τις ανυπολόγιστες υλικές καταστροφές απ τους πολέμους να ξεσηκωθούν σαν ενας άνθρωπος, να βροντοφωνάξουν το μεγάλο ΟΧΙ στην φτώχια και την πείνα-οι λαοί της Αφρικής και της Ασίας πεθαίνουν σαν τις μύγες-και την καταστροφή του πλανήτη μέρος του οποίου είναι και ο Ανθρωπος. Να πουν ΟΧΙ στη Νέα τάξη πραγμάτων, που εχει δρομολογήσει η αμερικάνικη ηγεσία ερήμην και του ίδιου του αμερικάνικου λαού.

Η Ευρώπη και εννοώ ολόκληρη την Ευρωπαϊκή Ηπειρο, συμπεριελαμβανομένης και της Ρωσιας. Και λέω και της Ρωσίας γιατί η Ευρώπη για όποιον διάβασε σωστά την ιστορία « προϊόν του Χριστιανισμού, Ρωμαϊκού Νόμου και του Ελληνικού Ανθρωπισμού-πολιτισμού». Αυτή η Ευρώπη καλείται για άλλη μια φορά να αναγεννηθεί και να λειτουργήσει σαν καταλύτης, για την άμβυνση πρώτα και την εξάληψη μετά όλων των συνεπειών του ψυχρού πολέμου και τις επιπτώσεις της Νέας τάξης πραγμάτων. Την τάξη που σχεδιάζουν ορισμένοι θερμοκέφαλοι ερήμην του αμερικάνικου λαού στην Ουάσιγκτον. Τα βήματα που πρέπει να γίνουν προς την κατεύθυνση αυτή είναι: Μεγάλα, γρήγορα, σωστά και δίκαια. Να δοθούν σωστές, δίκαιες και δημοκρατικές λύσεις στην κατανομή του φυσικού και του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου, και ας ειναι βέβαιοι οτι εκτός απ την ένθερμη και ολόψυχη συμμετοχή των λαών της Ευρώπης, θα έχουν και την αμέριστη συμπαράσταση του αμερικάνικου λαού, που σε καμιά περίπτωση δεν συμφωνεί με αυτές τις διακηρύξεις, πολύ περισσότερο με το περιεχόμενο, που η Αμερικανική ηγεσία δίνει στη Νέα Τάξη Πραγμάτων. Και θα την εχει γιατί τα εγκλήματα που έχει διαπράξει η ηγεσία των ΗΠΑ απ τις αρχές του 20ου αιώνα με αποκορύφωμα το ολοκαύτωμα στην Ιαπωνία, την μαζική εξόντωση των ανά των κόσμο νηπίων με τα εμπάρκο και τους αποκλεισμούς, τις ταξιωδοτικές οδηγίες την πείνα τις αρρώστιες και τους απάνθρωπους βομβαρδισμούς αποτελούν τα στίγματα που αφυπνίζουν συνειδήσεις.

Στην εποχή μας η πολιτική σαν υποκατάστατο της θρησκευτικής πίστης τελείωσε και ο δρόμος για την προοδευτική κοινωνική εξέλιξη βρίσκεται στην πεισματική προσήλωση στα πραγματικά δεδομένα και στον ευρύ πνευματικό ορίζοντα. Χωρίς να υποτιμούνται και οι άλλες αντιθέσεις, κοινωνικές και ταξικές συγκρούσεις σκοπό πρέπει να εχει να υπαρασπιστεί την Ανθρώπινη ζωή σαν Αξιωματική Αρχή. Σήμερα το μεγάλο πλανητικό σε έκταση κοινωνικό πρόβλημα, όπως καταστάλαξε στην παγκόσμια συνείδηση τα τελευταία πριν τη δύση του 20ου αιώνα πρόβλημα ειναι η υπεράσπιση της ζωής σαν ΑΞΙΑ ΚΑΘ' ΕΑΥΤΗ και η ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ του πλανήτη απ την καταστροφή. Στο σημείο αυτό ειναι που επεκτείνεται η ηθική ευθύνη όλων μας, σε τέτοιο μάλιστα βαθμό ώστε να μας καθιστά υπεύθυνους ακόμα και για όσα δεν γνωρίζουμε. Τόσο μεγάλη είναι η ηθική μας ευθύνη.

Οι πόλεμοι, όλοι οι πόλεμοι μικροί και παγκόσμιοι ανάμεσα στη καπιταλιστική Δύση, είχαν σαν σκοπό και στόχο ποια Δυτική χώρα θα εχει το επάνω χέρι στη ρύθμιση της παγκόσμια τάξης πραγμάτων σε Δύση και Ανατολή. Στη μάχη αυτή νικητής βγήκε η Αμερική. Οι νικητές ποτέ δεν απολογούνται, γιατί ποτέ δεν εισάγονται στο δικαστήριο να αιτιολογήσουν τη νίκη. Και για να μην εισαχθούν στο δικαστήριο της ιστορίας, εκτός του οτι διαστρευλώνουν και παραποιούν τα γεγονότα, αλλα και γράφουν την ιστορία στα δικά τους μέτρα διασφαλίζοντας ετσι έκτος από την λογοδοσία-τιμωρία και την μετά θάνατο υστεροφημία.

Το καπιταλιστικό σύστημα λόγω της φύσης του και τον τρόπο λειτουργίας του, που κύριο αντικείμενο εκμετάλλευσης έχει τον ίδιο τον Ανθρωπο, δεν μπορεί να υπάρξει, πολύ περισσότερο να λειτουργήσει χωρίς εσωτερικούς και εξωτερικούς «εχθρούς». Οπως ο θεός δεν έχει λόγω ύπαρξης χωρίς το διάβολο που παράγει την αμαρτία, ετσι και το καπιταλιστικό σύστημα για να διασφαλίσει την ύπαρξη και τη λειτουργία του, ειναι υποχρεωμένο απ τη φύση του, οχι μόνο να εφευρίσκει εχθρούς, αλλα και να αναγορεύσει τον εαυτό του σε υπέρτατο κριτή των εχθρών του. Και επειδη μιλάμε για εχθρούς ο καπιταλισμός σαν εκμεταλλευτικό σύστημα που ειναι έχει και εσωτερικούς και εξωτερικούς εχθρούς. Εσωτερικούς αυτούς που εκμεταλλευετε και εξωτερικούς αυτούς που επιβουλεύεται.

Με την κατάρρευση του κομμουνισμού και την εξάντληση των ψυχροπολεμικών εντάσεων, η ανθρωπότητα επανήλθε στη φάση των ενδο καπιταλιστικών πολέμων. Στο εξής δεν θα αναμετρώνται πλέον οι δυο κόσμοι, ούτε δύο διαφορετικά συστήματα παραγωγής και διανομής. Η σύγκρουση θα δικαιολογείται με κίνητρα «ανθρωπιστικά και πολιτιστικά» και ο αντίπαλος δεν θα ορίζεται σαν «εμπόλεμος» αλλά σαν «περιθωριακός» εκτός της νέας παγκόσμιας τάξης και του πολιτισμού. Για την Paj Amerikana, κανένα διαφερετικό κοινωνικό σύστημα και άποψη, δεν ηταν και δεν θα είναι αξιόπιστο. Για τα Γεράκια και τους θεολογικό-ιδεολογικούς μηχανισμούς, η ανθρωπότητα μπήκε οριστικά στη φάση παγκόσμιας οικονομικής και πολιτισμικής σύγκλισης, χωρίς διαφοροποιήσεις, ρήξεις και ανταγωνισμούς. Οι εθνικές ιδιαιτερότητες και κράτη-έθνη μηδενίζονται μπροστά στην παντοδυναμία των ανεξέλεγκτων παγκοσμιοποιημένων αγορών.

Για το ιδιοκτησιακό σύστημα ποτέ δεν ηταν ανεκτή η διαφορετική άποψη, η αμφισβήτηση πολύ περισσότερο η ύπαρξη ανταγωνιστικού συστήματος παραγωγής και τρόπου διανομής του φυσικού και κοινωνικά παραγόμενου πλούτου. Η αρχή της απόρριψης του διαφορετικού και του ανταγωνισμού είναι συμφυής με το σύστημα. Αυτή ακριβώς η αρχή είναι η κοιτίδα-λίκνο απ όπου πηγάζουν οι κάθε μορφής πόλεμοι. Αρχή αυτή μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία που ήταν φορείς ενός διαφορετικού συστήματος παραγωγής και διανομής του φυσικού και κοινωνικά παραγόμενου πλούτου, έγινε οχι απλώς κυρίαρχη αρχή, αλλά ηταν αυτή που καθόριζε τη ζωή της κοινωνίας των ανθρώπων στο πλανήτη. Για 70 και πλέον χρόνια η ανθρωπότητα έζησε την ισορροπία του τρόμου ανάμεσα στα δυο συστήματα.

Το 1947, επικράτησε η άποψη-πρόταση του Τζόρτζ Κέναν, πρεσβευτή των ΗΠΑ στη Μόσχα-να παρθούν μέτρα «συγκράτησης» του σοβιετικού επεκτατισμού, πρόσφερε θεωρητική βάση για τον διχασμό του κόσμου σε δυο αντιμαχόμενα στρατόπεδα και την επικράτηση του ψυχρού πολέμου που διατηρήθηκε μέχρι την πτώση του υπαρκτού το 1989.

Ετσι όπως διαμορφώθηκαν τα παγκόσμια πράγματα μετά την πτώση του «υπαρκτού», η ανθρωπότητα βρίσκεται σε μια χρονική στιγμή που διαμορφώνεται η επικράτηση μιάς μόνο κοσμό-αυτοκρατορική δύναμη. Μια δύναμη που να κυρίαρχη, ασύδοτη και αυτοδύναμη και σε ενα απόλυτο βαθμό, ικανή να υπαγορεύει, σύμφωνα με τα δικά της και μόνο συμφέροντα και τους κανόνες του διεθνούς δικαίου. Η λογική της πλήρους επικράτησης πρυτανεύει στη λογική των γερακιών στον πολιτικό, οικονομικό, στρατιωτικό και διπλωματικό τομέα.

Μετά το πέρασμα της κοινωνίας των ανθρώπων στο καθεστώς ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής ο χώρος της Ευρασίας ιστορικά γνώρισε δυό μεγάλες παγκόσμιες αυτοκρατορίες. Αυτήν του Μεγάλου Αλεξάνδρου, που μεταφύτευσε στους κατακτημένους λαούς τον ελληνικό πολιτισμό και αυτή της Ρώμης, που κληρονόμησε μια σημαντική πολιτική και πολιτιστική κληρονομιά, έκανε ενα βήμα μπρος κατοχυρόντας θεσμικά την εσωτερική αυτονομία των κτήσεών της. Και οι δυο αυτοκρατορίες παρά το γεγονός οτι η προσφορά προς τους κατακτημένους λαούς ηταν μεγάλη και ειδικά του ελληνικού, που σαν φουσκωμένο ποτάμι ξεχύνεται προς τους νέους ορίζοντες, εκπολιτίζει, αναπτύσσει οσμώμενος και από τους γηγενείς πολιτισμούς, αυξάνει τα ερείσματα στα μέρη που επεκτείνεται, δεν περιφρόνησαν, κατά συρροή, βάναυσα και τόσο κατάφορα τις στοιχειώδεις αρχές του ανθρωπισμού όσο η μέλουσα να επιβληθεί αμερικάνικη αυτοκρατορία απ την αυγή του 20ου αιώνα. Μα και τα τρία ιστορικά κινήματα στον 20ο αιώνα, και τα τρία προϊόντα

πολέμου, ήτοι ο κομμουνισμός, ο ναζισμός και ο φασισμός (δεν γίνεται καμιά μεταξύ τους συσχέτιση), πρότειναν και εφάρμοσαν με επαναστατικό πνεύμα απόλυτες, συνολικές αλήθειες.
Το Σοβιετικό καθεστώς οικοδόμησε τα ποιό δεσποτικά συστήματα και η Ευρώπη υπέστει τα πάνδεινα απότον φασισμό και τον ναζισμό. Μα τί χρειάζεται παραπάνω, επιτέλους!, για να καταλάβουμε πως οι συνολικές, ολιστικές λύσεις μόνο συμφορά εχουν επιφέρει στην ανθρωπότητα, αφού κατέστρεψαν την κοινωνική συνοχή και έφεραν τον πλανήτη μας και τους κατοίκους του στο χείλος της καταστροφής.
Τον 18ο αιώνα ο Αγγλος διανοούμενος Horace Walpole, πρόβλεψε οτι ο «επόμενος χρυσούς Αιώνας του πολιτισμού θα ανατείλει απ την αντίπερα όχθη του Ατλαντικού. Τότε ίσως εμφανιστεί και πάλι ένας Θουκυδίδης στη Βοστόνη και ενας Ξενοφών στη Νέα Υόρκη». Και ενώ κατά τη πρόβλεψη και τον χρησμό του Αγγλου, η ανθρωπότητα έπρεπε να περιμένει τον Χρυσό Αιώνα απ την αντίπερα όχθη, δυστυχώς η αντίπερα όχθη του Ατλαντκού, αντί για τον Χρυσό Αιώνα με εξαίρεση την αμερικανική Επανάστηση που με τη νίκη του λαού της στάθηκε η απαρχή για το σπάσιμο των αποικιακών δομών και δεσμών με τα οποία την κρατούσε δεμένη στο άρμα της η αγγλική αστική τάξη, την κατάργηση της «δουλείας» και την τεχνολογική επανάσταση δεν εχει να προσφέρει κάτι που να εχει εστω κάποια σχέση με τον ελληνικό Χρυσό Αιώνα.
Και δεν εχει γιατί Χρυσός Αιώνας σημαίνει, εκτος από Θουκυδίδη και Ξενοφώντα σημαίνει και Δράκων, Σόλων και (Σεισάχθεια) και ό,τι αλλο προηγείται του Κλεισθένης που ηταν ο ιδρυτής της Αθηναϊκή Δημοκρατίας και ειναι η συνέχεια του Περικλή. Σημαίνει κοινωνική και πολιτική οργάνωση του κράτους, με κυρίαρχο σώμα την Εκλησία του Δήμου και Βουλή που εκλέγονται κάθε χρόνο. Σημαίεί Λαός-Δημοκρατία. Σημαίνει ελεύθεροι πολίτες, μέτοικοι (ξένοι) που κατοικούσαν στην Αθήνα που ειχαν αρκετά προνόμια. Σημαίνει δούλοι που αν σέβονταν τους όρους ζωής της Αθηναϊκής κοινωνίας γίνονταν ελεύθερη και κατατάσσονταν στην τάξη των Μετοίκων. Σημαίνει γράμματα και τέχνες, λόγος, ποίηση και επιστήμες. Σημαίνει οτι τα πάντα ξεκίνησαν απ εδώ και αυτόν ακριβώς τον πολιτισμό μετέφερε στους κατακτημένους λαούς ο Μεγάλος Μακεδόνας και αυτόν ακριβώς τον πολιτισμό σεβάστηκαν, στηρίχθηκαν και με αυτόν τράφικαν οι γόνοι των Ρωμαίων και οι Ρωμαϊκες δομές και οι θεσμοί της δεύτερης παγκόσμιας Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας.
Η Ρωμαϊκή αυτοκρατορία διατηρήθηκε επί αιώνες χάρη στον σεβασμό της πολιτισμικής πολυπλοκότητας. Η παρακμή επισπεύθηκε, οταν η μισαλλοδοξία του Καρακάλα, θέλησε να ομογενοποιήση την ισχύ του Ρωμαϊκού δικαίου στο σύνολο των υπηκόων της αυτοκρατορίας καταργώντας τα τοπικά δίκαια. Η σημερινή «αυτοκρατορία» της παγκοσμιοποίησης και της ομογενοποίηση της κατανάλωσης, που δεν οδηγεί οπωσδήποτε στην ευθυγράμμιση της συνείδησης απειλείτε απ το ξεκίνημα ακόμα, οχι λόγω της παγκόσμιας πολιτισμικής ποικιλότητας, αλλα κυρίως λόγω της αυταρχικής απόρριψης όλων των άλλων πολιτισμών, εκτός απ το δικό της.
Αντί λοιπόν, για πολιτισμό και Χρυσό Αιώνα η τρίτη να επιβληθεί παγκόσμια αυτοκρατορία από το ξεκίνημα ακόμη, οχι μόνο δεν προάγει-παράγει πολιτισμό, αλλά δεν σέβεται και τον ήδη υπάρχοντα. Ο πολιτισμός ειναι η συμπύκνωση της ανά τους αιώνες προσφορά την κοινωνίας των Ανθρώπων. Η λέξη πολιτισμός ειναι μια απ τις ποιο πλούσιες σε περιεχόμενο και έννοιες λέξεις που αφορούν τον Ανθρωπο και τη ζωή του. Ειναι αυτός ο ίδιος ο Ανθρωπος. Αντί λοιπόν για πολιτισμό ανέτειλαν και διαπρέπουν απ την απέναντι όχθη δυό ειδών πολιτισμικοί αστέρες : οι αστέρες της τέχνης της βίας, του Ιμπεριαλισμού και της κατάκτησης και οι αστέρες μιας υποκουλτούρας, που οχι μόνο δεν άφησαν τίποτε όρθιο απ τον πολιτισμό του κόσμου που κληρονόμησαν, αλλα εξοβέλισαν αν δεν κατάργησαν ακόμα τον γραπτό λόγο, και σε παγκόσμια κλίμακα επαναφέρουν με τη ntisnelay, ton mpac-mpany kai san protypo oikogeneias to spiti sto leibadi, ενα τεράστιο κομμάτι της ανθρωπότητας πίσω στο πολιτιστικό επέπεδο του προφορικού λόγου.
Τα αυθεντικά αμερικανικά, «πολιτιστικά αγαθά» της κουλτούρα που η απέναντι όχθης παράγει και που οι εν ζωή γενιές «απολαμβάνουμε» και οι επερχόμανες θα υποστούν ειναι τα έξυπνα και μεγάλου βελινεκούς καταστροφικά όπλα, τα «komiks», οπου κυριαρχεί και σε αυτά η εικόνα με συρρικνωμένο το λόγο σε ατελείς προτάσεις ή μονοσύλλαβα επιφωνήματα. Ο γυάλινος κόσμος του μικρόκοσμου της ιδιοκτησιακής κοινωνίας, που η αποστειρωμένη απ ζωή και ειδήσεις απ τους κάθε

λογής reality shows, της Ντύσλέϊ λάν. Τα προϊόντα της δεύτερης εξ ίσου δολοφονικής βιομηχανίας της ψυχής και του Νού, που εδρεύει στο Χόλιγουντ. Ειναι η Νέα Μέκα της κουλτούρας, που, με κάθε τρόπο και μέσα προβάλει, urdi et urdi, τα αμερικανικά πρότυπα και πρωτοστατεί πάντα στις υπερατλαντικές εκδηλώσεις «πολιτικής ορθότητας». Ειναι αυτή που διαμορφώνει μονοσήμαντους πολίτες. Πολίτες που μπορούν να απαντούν μόνο με ένα «Ναι» ή ένα «Οχι», που να μπορούν να σκέφτονται μόνο ανάμεσα στο άσπρο-μαύρο, που αποφασίζουν σαν να φασίζουν... Πολίτες που απολαμβάνουν τα προϊόντα του Χόλιγκουντ χαζεύοντας ανούσιοι, ποκοπίκοι... Και για να διατηρηθεί και να διαπρέψει αυτούσια και αλώβητη η «πολιτική ορθότητα» της αμερικάνικης ανά τον κόσμο κουλτούρα κατά διαστήματα ανατέλει και από ένας σωφρονιστής αστέρας τύπου Μακάρθυ.

Για αυτόν τον πολιτισμό και γι αυτή τη δημοκρατία τις αρχές του 1990, ο Καγκελάριος της Γερμανίας, ο Χ Σμίντ, απαντώντας δεν θυμάμαι σε ποιόν είπε οτι : «στις ΗΠΑ δεν είχατε ποτέ κοινοβουλευτική δημοκρατία. Εχετε εναν αυτοκράτορα που εκλέγεται για 4χρόνια και εχει μεγαλύτερη εξουσία απ τον κάθε κοινοβουλευτικό πρωθυπουργό στη Γαλλία, την Ολανδία και τη Γερμανία»

Και ενώ η αμερικάνικη μπουρζουαζία πρώτη έσπασε τις δομές και τους δεσμούς του αποικιακού συστήματος, στην ιστορία των αποικιακών επιχειρήσεων η πολιτική των ΗΠΑ εχει μια θέση ξεχωριστή Οχι μόνο για τους σκοπούς που επιδίωκε αλλα για τα μέσα που θα χρησιμοποιούσε, προκειμένου να αποσπάσει τις αποικίες απ τις άλλες αποικιακές δυνάμεις. Με το πρόσχημα οτι υποστηρίζουν τους αποικιακούς λαούς στην προσπάθεια απελευθέρωσής τους ο αμερικόνικος ιμπεριαλισμός εχει-δώσει «απελευθερωτική» χροιά στις κατακτητικές βλέψεις. Με το δόγμα Μονρόε (1823) προκειμένου να δικαιολογήσει την αμερικάνικη επεκτατική πολιτική λέει: «έφτασε η στιγμή, να καθορίσουμε σαν αρχή που εξυπηρετεί τα δικαιώματα και τα συμφέροντα των ΗΠΑ οτι η αμερικάνικη Ηπειρος...δεν μπορεί να αποτελέσει στο μέλλο αντικείμενο αποικιοποίησης. απο μέρους καμιάς Ευρωπαϊκής δύναμης...» Και στα 1835 ο Πρόεδρος Πόλκ για να δικαιολογήσει την προσάρτηση του Τέξας λέει : «Στις σημερινές συνθήκες, βρίσκω πως είναι επίκαιρο να επαναλάβω και να διακηρύξω πάλι το δόγμα Μονρόε...» Και απ το 1870 άρχισε να βλέπει το φώς μια επεκτατική ερμηνεία και το Δόγμα Μονρόε να γίνεται ιδεολογία πλέον βάση του προτεκτοράτου που θέλουν να επιβάλουν στην αμερικανικη Ηπειρο: «Η πολιτική μας, καθορίζει ο Πρόεδρος Γκάντ, πρέπει να διαμορφωθεί κατά τέτοιο τρόπο που να ενώσει τα εμπορικά συμφέροντα των Ισπανό-αμερικανικών κρατών ποιο σφυγμένα με τα δικά μας και να δώσει στις ΗΠΑ ολη την υπεροχή και όλα τα πλεονεκτήματα στα οποία απέβλεπαν ο Μονρόε, ο Ανταμ και ο Κλαίυ...»

Για τις ανάγκες λοιπόν του σκοπού ξεσκονίστηκαν τα παλιά κλισέ που νόμιζε κανείς οτι ειχαν ποια ξεχαστεί: Οι εικόνες του Ephlys επανέρχονται κάτω απ την καινούρια φιλοσοφία και τεχνική. Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός βάζει σε κίνηση το κάθε τί που έμοιαζε να ειχε αποκοιμηθεί στο βάθος της συνείδησης: Η ευγονική, η φυλετική περιφρόνηση, η ξενοφοβία, ο σοβενισμός, ο ακράτητος εθνικισμός η Θεοκρατία και θρησκολιψία σε ολο της το μεγαλείο, η προσευχή, η παράκληση και η νεκρό λαγνεία και κυρίως η βία ειναι τα εργαλεία της παγκοσμιοποίησης του πλανήτη υπό την αιγίδα του μπάρπα Σάμ.

Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός διαμόρφωσε κατά τέτοιον τρόπο το Νέο απικοιακό του σύστημα, που έκανε τις αποικιακές χώρες μέσω των επιχορηγήσεων των δικών τους γεωργικών προϊόντων, των άνισων τιμών και την μονό καλλιέργια οικονομικά τέρατα υποτάσσοντάς τες στα δικά του συμφέροντα. Ετσι η παραχώρηση της «ανεξαρτησίας» σε μια αποικιακή χώρα μπορεί να αποτελεί μια παραχώρηση περισσότερο θεαματική παρά πραγματική. Και η άρχουσα τάξη των ΗΠΑ, όταν βρέθηκε στην πλεονεκτική θέση σε σχέση με την Ευρώπη και μπορούσε να συμβάλει στο να πλατύνει το δικό της σύμπαν, έκανε και αυτή ό,τι έκανε και η Ευρώπη για να βυθίσει ακόμα περισσότερο τις κοινωνίες των άλλων Ηπείρων στη δουλεία, την πείνα, τη δυστυχία και να τις αποδεκατίσει πληθυσμιακά.

Οσον αφορά τη απελευθέρωση των δούλων η θέση του Αβραάμ Λίκνλο, που πέρασε στην ιστορία σαν ο απελευθερωτή των δούλων οταν κατηγορήθηκε απ τους Νότιους η απάντησή του ηταν σαφής

: «Ο υπέρτατος στόχος σ αυτό τον αγώνα-εμφύλια σύραξη-ειναι να σώσουμε την Ενωση και οχι καταγρήσουμε τη δουλεία. Εάν μπορούσα να σώσω την Ενωση χωρίς να ελευθερώσω ούτε ενα δούλο, θα το έκανα...» Μετά τη λήξη του πολέμου η δουλεία κάθε μέρα που περνούσε γίνονταν όλο και ποιο ασύμφορη. Και μόνο όταν η εκμετάλλευσή τους σαν προλετάριους έγινε ποιο συμφέρουσα και αποδοτική «απελευθερώθηκαν» και οχι για λόγους ανθρωπιστικούς όπως προσπάθησαν να πείσουν την παγκόσμια κοινή γνώμη.

Η ζωή είναι μια, μοναδική, μικρή σε μέγεθος και ανεπανάληπτη. Σαν τέτοια δεν μπορεί κανείς να τη διαπραγματεύεται, να την εμπορεύεται και κυρίως να την δολοφονεί.

Η ζωή και η δράση κάθε λαού, ομάδας και ατόμων ακόμα, θα κριθεί απ την πορεία που θα διανύσει και απ την ιστορία που θα γράψει: Σαν λαός, ομάδα Κόμμα-Σύλλογος και άτομα.

Ετσι στο διάβα της ζωής κάθε ανθρώπου, μπορεί να του συμβούν γεγονότα και καταστάσεις, που ούτε καν να έχουν περάσει απ το μυαλό του. Και εκεί που καταπιάνεσαι να θυμιθείς τί έκανες και που βρισκόσουν την τάδε ή τη δήνα εποχή και χρόνο, νοιώθεις ξαφνικά ενα κενό. Οταν μάλιστα το γεγονότα αυτού του κενού θελήσεις να τα κρατήσεις βαθειά μέσα στο Ειναι Σου, και μόνο για σένα, τότε το κενό μεγαλώνει. Τότε με το πέρασμα του χρόνου το κενό γίνεται μεγαλύτερο, απόμακρο και απρόσιτο. Η μνήμη δεν σε βοηθάει να ανασυρθούν εύκολα τα σημαδιακά γεγονότα στην επιφάνεια. Να απελευθερώσεις τις φυλακισμένες μνήμες. Μα και αν ακόμα κατορθώσεις να ανακαλέσει μερικές θα είναι ανάκατες. Δεν θα εχουν ούτε σειρά, μα ούτε και τάξη.

Να όμως που καμιά φορά μεσολαβούν γεγονότα που άθελά σου θυμίζουν, μερικά μικρά ή και μεγάλα χρονικά κομμάτια απ τη ζωή και γεγονότα που έβαλαν ανεξίτηλη τη σφραγίδα τους στη μικρή, μοναδική και ανεπανάληπτη ζωή σου. Γεγονότα που καθόρισαν και προαποφάσισαν για το διάβα της υπόλοιπης ζωής σου.

Μετά την αποφυλάκιση, είχα αρχίσει να κρατώ κάποιες σημειώσεις για τα χρόνια που πέρασαν. Μετά τη σύλληψή μου την αυγή της 21ης του Απρίλη του 1967, η γυναίκα μου φοβούμενη μήπως οι σημειώσει αυτές επιβαρύνουν την θέση μου τις κατάστρεψε. Κάποια εποχή στις αρχές της 10ετία του 1980, ειχα κάνει μια νέα προσπάθεια με σημειώσεις να απελευθερώσω σε πολύ χοντρές γραμμές, μερικές από τις φυλακισμένες μνήμες. Δεν θυμάμαι όμως για ποιόν ακριβώς λόγω, οχι μόνο σταμάτησα αλλά και κατάστρεψα ο ίδιος τις σημειώσεις. Να όμως που και πάλι, μεσολλάβησαν γεγονότα που με οδήγησαν...και συγκεκριμένα μεσολάβησε, η επίσκεψη του Αρχηγούς της Νέας Δημοκρατίας στις φυλακές Κορυδαλού. Την αφορμή λοιπόν, για να αναζητήσω ό,τι ειχε μείνει ακόμα ζωντανό απ τις σημειώσεις και να γραφτεί αυτό το κομμάτι βιώμα, σε πολύ χοντρές γραμμές βέβαια, μου την έδωσε ο Αρχηγός της Νέας Δημοκρατίας κ.Μιλτιάδης Εβερτ, τον οποίο και ευχαριστώ.

Μετά τη νίκη της Νέας Δημοκρατίας τον Απρίλη του 1990, με αφορμή τη συζήτηση που θα γινόταν στη Βουλή, για την κατάσταση που επικρατεί στις ελληνικές φυλακές και «θέλοντας να εχει προσωπική και άμεση αντίληψη για το πώς λειτουργούν και σε πιά κατάσταση βρίσκονται οι ελληνικέ φυλακές», ο κ Εβερτ, επισκέφθηκε τις φυλακές Κορυδαλού.

Οπως ηταν φυσικό, όταν βγήκε οι δημοσιογράφοι τον ρώτησαν ποιες ειναι οι συνθήκες που επικρατούν στον Κορυδαλό; Η Απάντηση του κ Εβερτ ήταν:«Απαράδεκτες, απάνθρωπες, ΣΚΕΤΗ ΦΡΙΚΗ» Βέβαια, οι δημοσιογράφοι, σωστά σκεπτόμενοι, δεν του θύμισαν οτι το κόμμα που ειναι Αρχηγός, οχι μόνο ηταν κυβέρνηση αλλα και για πολλές δεκαετίες κυβέρνησε αυτή τη χώρα και ώς εκ τούτου δεν ηταν άμοιρη των ευθυνών, για την κατάσταση που επικρατεί και σήμερα ακόμα στο σωφρονιστικό σύστημα.

Η ζωή του Ανθρώπου, ατομική, οικογενειακή και κοινωνική διαμορφώνεται σε όλα τα επίπεδα απ το κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι και ο τρόπος λειτουργίας του, προσδιορίζει το επίπεδο πολιτισμού και ηθικής οχι μόνο του ατόμου, αλλα και της κοινωνίας μέσα στην οποία ζει. Ομως:

Τα Ασυλα, τα Ψυχιατρεία, τα Γεροκομεία, τα Νοσοκομεία κλπ, κυρίως οι Φυλακές, αυτές οι ανθρώπινες αποθήκες ειναι οι κατ' εξοχήν χώροι, όπου καθρεπτίζονται, όσο πουθενά αλλού, οι αξίες και οι απαξίες μιας κοινωνίας. Αυτοί οι πέντε χώροι, είναι οι χώροι, όπου προσβάλετε, διασύρεται, τσαλακώνεται και εξευτελίζεται, οχι μόνο η Ανθρώπινη αξιοπρέπεια αλλά και η

ανθρώπινη αξία σαν οντότητα. Οι χώροι αυτοί ειναι οι δεξαμενές, όπου συγκεντρώνονται οι αξίες και οι απαξίες καθώς και η ποιότητα για το πώς σκέφτεται και λειτουργεί η συγκεκριμένη κοινωνία και ο κοινωνικός και δικαιϊακός πολιτισμός της και ειδικά οι κρατούντες και το σύστημα διακυβέρνησης κάθε λαού και χώρας.
Αν ψάξουμε μέσα σε αυτές τις ανθρώπινες δεξαμενές, θα βρούμε όλα τα χαρακτηριστικά της σύγκρουσης του συστήματος, με τον Ανθρωπο και ειδικά στις φυλακές όπου καταλήγουν οι ηττήμενοι από μια κοινωνική ή και ατομική ακόμη σύγκρουση του αδυνάτου με το δυνατό στο υπάρχον καθεστώς. Ενα καθεστώς όπου όλες οι κοινωνικές δομές, θεσμοί και Νόμοι, ήθη και έθιμα ενα και μόνο σκοπό έχουν: Την ύπαρξη και τη διαιώνισή του καθεστώτος με την αναγωγή σε ΝΟΜΟ τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Ενα καθεστώς που λειτουργεί μόνο με γνώμονα τα συμφέροντα της εκάστοτε άρχουσας τάξης.
Της τάξης που έχει διαμόρφωση και τις αντίστοιχες δομές, τον τρόπο λειτουργίας και απονομής της δικαιοσύνης. Μια δικαιοσύνη που εκ των πραγμάτων-Νόμων είναι υποχρεωμένη να καταδικάζει οχι μόνο την πράξη και την πρόθεση, αλλα και τη σκέψη ακόμα και κυρίως αυτήν. Μια δικαιοσύνη που λειτουργεί οχι με βάση-αρχή τον Ανθρωπο και τα Ανθρώπινα δικαιώματά του, αλλά την προστασία του αντικειμένου: Την εμπράγματι ατομική ιδιοκτησία και μόνο τους κατόχους της. Μια δικαιοσύνη που λέμε και πιστεύουμε οτι λειτουργεί με κλειστά τα μάτια. Το γεγονός οτι παρεστάνοντας τη δικαιοσύνη με κλειστά τα μάτια, δεν σημαίνει οτι δεν βλέπει τι κάνει, αλλά ΤΙ δεν θέλει να βλέπει και για ποιο λόγω κάνει αυτό που κάθε φορά κάνει.
Το πώς λειτουργεί το καθεστώς και κατ' επέκταση η κοινωνία και η δικαιοσύνη θα τη βρούμε ανάγλυφη εκεί στις φυλακές, γιατί οι άνθρωποι στις φυλακές, δεν πάνε γιατί είναι άρρωστοι, όπως πάνε στα Νοσοκομεία ή από γερατειά στα Γεροκομεία και από αρρώστιες...στα Νοσοκομεία και τα άσυλα. Στις φυλακές οι ανθρωποι δεν πάνε από μόνοι τους: Τους Πάνε! Και στα μεν άλλα ιδρύματα πάνε οι άρρωστοι να γίνουν καλά και οι γέροι, που δεν εχουν που την κεφαλή κλίνει να αφήσουν την τελευταία τους πνοή, οχι βέβαια από δική τους ευθύνη... Στις φυλακές λόγω λειτουργίας του συστήματος, πολλές φορές στέλνουμε και αυτούς που είναι αθώοι. που η καταδίκη τους οφείλεται ακριβώς στον τρόπο που λειτουργεί το καθεστώς, η κοινωνία και ο τρόπος απονομής της δικαιοσύνης. Ειδικά δε, σε περιόδους αναταραχής όπως αυτή που πέρασε η χώρα μας μετά την απελευθέρωση η τεράστια πλειοψηφία των κρατουμένων αν οχι το σύνολο, ηταν ιδεολογικοί και πολιτικοί αντίπαλοι του κρατούντος καθεστώτος:
Ηταν αυτοί που είχαν μια διαφορετική άποψη για τη Ζωή, τον τρόπο διακυβέρνησης της χώρας και την ισότιμη θέση της χώρας στις διακρατικές σχέσεις με τις άλλες χώρες του κόσμου. Ηταν αυτοί που ήθελαν να πάψει η Ελλάδα να ειναι ο αυλόγυρος-Μπανανία κάποιας άλλης χώρας και να ανήκει στους Ελληνες. Ηταν αυτοί που δεν ήθελαν να συνεχίσει η Ελλάδα να είναι η «Ψωροκώσταινα». Ηταν αυτοί που οχι μόνο το ήθελαν αλλα για την υλοποίηση αυτού του εθνικού σκοπού στρατεύθηκαν εθελοντικά οταν κατακτήθηκε η χώρα πολέμησαν τους Ούνους για την απελευθέρωσή της. Αυτή ακριβώς η διαφορετική άποψη ηταν που θα έμπαινε εμπόδιο στην επαναφορά της χώρας στην πριν στις 28/12/40. Ηταν ιδεολοδικοί αντίπαλοι, Πολιτικοί Κρατούμενοι και οχι κρατούμενοι του ποινικού δικαίου. Ηταν προγραμμένοι και καθεστωτικοί κατάδικοι πριν δικαστούν και σταλούν στις φυλακές.
Στις περιπτώσεις αυτές η δικαιοσύνη αποβάλλει τον μανδύα της «ισηγορίας» και την αρχή οτι είναι : «προτιμότερο να ειναι εκατό εγκληματίες ελεύθεροι παρά ένας αθώος στη φυλακή». Στις περιπτώσεις αυτές και η δικαιοσύνη λειτουργεί ως το καθεστώς ενέταξε αυτήν : «Ταξικά, άδικα και εκδικητικά ακόμα». Αντιστρέφει τον ποιο πάνω όρο, και λειτουργεί με τον όρο «προτιμότερο εκατό αθώοι στη φυλακή παρά ενας εγκληματίας αθώος». Με τον ίδιο ταξικό, άδικό και σκληρό τρόπο απονέμει τη δικαιοσύνη, οταν χαρακτηρίζει την κλοπή του κοινωνικού πλούτου απ τους ημέτερους «επεξαίρεση» και τη μέθη «εν ευθυμία», ενώ χαρακτηρίζει την κλοπή ενός ψωμιού έγκλημα και τη μέθη του απλού ανθρώπου «κρεπάλη».
Επρεπε λοιπόν, να πάει ο κ Εβερτ ,σε μια απ τις φυλακές, που ειναι και βιτρίνα του σωφρανιστικού μας συστήματος εν έτι 1990, για να δει με τα ίδια του τα μάτια (παρ' όλο που είχαν κάνει το σχετικό

προσεκτικό και σε βάθος ρετούς στους χώρους, ενα βρώσιμο σισήτιο και το προσωπικό φόρεσε τις γιορτινές μάσχες), πώς ζουν οι κρατούμενοι μέσα σε αυτά τα καλά οργανωμένα κάτεργα-κολαστήρια. Οταν το 1990 οι συνθήκες που επικρατούν στις ελληνικές φυλακές είναι ΦΡΙΚΤΕΣ για τους ποινικούς, αντιλαμβάνεται ο καθένας, ποιές ηταν οι συνθήκες που επικρατούσαν το 1945-1963 και 1967-1974, που στέγαζαν μόνο στην κυριολεξία τους ιδεολογικούς αντίπαλους-πολιτικούς κρατουμένους.

Το σύστημα λένε πρέπει να προστατευτεί. Υπάρχει η άποψη πως το όποιο σύστημα ζωής και διακυβέρνησης, προστατεύεται καλύτερα όταν λύνονται σωστά και δίκαια τα εθνικά και κοινωνικό-οικονομικά προβλήματα του λαού. Αυτήν ειναι η άποψη της πρόληψης. Υπάρχει ομως και η άποψη της καταστολής και της αυστηρής καταδίκης των παρανομούντων. Προκειμένου λοιπόν, να προστατευθεί πέρα από τους κοινωνικούς και ιδεολογικούς μηχανισμούς, έχει και πολλούς άλλους κατασταλτικούς, καταπιεστικούς, καταναγκαστικούς και στερητικούς της ελευθερίας μηχανισμούς .Η φυλακή όμως ειναι ο ποιο σκληρός και απάνθρωπος καταπιεστικός μηχανισμός. Ειναι ο μηχανισμός, που σκοπό έχει να απαξιώσει και να αποσυνθέσει τον Ανθρωπο. Οταν μάλιστα συμβαίνει ο κρατούμενος να ειναι ιδεολογικό- πολιτικός αντίπαλος του καθεστώτος να του πολτοποιήσει τη συνείδηση και τα πιστεύω του.. Ειναι το βασικό εργαλείο με το οποίο το υπάρχων κοινωνικό σύστημα εκδικείται τον κλέφτη- κλεφτρώνι, τον αμφισβητία και ειδικά τον πολιτικό κρατούμενο. Στη φυλακή το σύστημα εχει όσο χρόνο θέλει για να υλοποιήσει τους σκοπούς για τους οποίους καταδίκασε τον ιδεογικό-πολιτικό του αντίπαλο, γι' αυτό και οι ποινές είναι αντίστοιχες του χρόνο που του χρειάζεται.

Το καθεστώς ιδιοκτησίας χαρακτήρισε τον Αγιάννη,Αγιάννη «κλέφτη» γιατί, τόλμησε να αφαιρέσει-μετακινήσει ένα ψήγμα έστω απ την «θεϊκή πρώτα, (μια απ τις πρώτες εντολές είναι το ού κλέψεις), Ιερή αργότερα, ηθική μετά και σε συνέχεια νομικά κατοχυρωμένη ιδιοκτησία» και τον πολιτικό κρατούμενο γιατί σκέφτηκε να το αμφισβητήσει, σαν τον ειδεχθέστερο εγκληματία. Τον εγκληματία που δεν επιδέχεται έλεος.

Θεωρητικά η λέξη φυλακή, σημαίνει ο χώρος μέσα στον οποίο λόγω ποινής η πολιτεία, στερεί την ελευθερία του ανθρώπου για το αδίκημα που διέπραξε. Υποτίθεται οτι στη φυλακή, με δεδομένο του περιορισμού της ελευθερίας σαν συνέπεια της ποινής, οχι μόνο δεν θα χάσει ο κρατούμενος την Ανθρώπινη ιδιότητα, αλλά κρατείται με το σκεπτικό οτι οταν τελειώσει η ποινή του πρέπει να ξανά ενταχθεί στην κοινωνία.

Για να ξανά ενταχθεί, η πολιτεία μέσω του σωφρονιστικού συστήματος υποτίθεται, οτι θα του εξασφαλίσει εκείνους τους όρους ζωής-κρατουμένου βέβαια-που οχι μόνο θα του δώσουν τη δυνατότητα να μεταμεληθεί, για το όποιο έγκλημα τον οδήγησε στη φυλακή, αλλα κατά τη διάρκεια της κράτησης η κοινωνική αυτή βοήθεια να αποτελέσει κεφάλαιο για τη γρήγορη και αδιατάρακτη επανένταξη του στην κοινωνία. Στην κοινωνία η οποία τον γέννησε, τον ανάθρεψε, τον μόρφωσε...με την προοπτική οτι μέσω της όποιας εργασίας να κάνει την απόσβεση της επένδυσης, μα και να αφήσει ενα αποθεματικό υπόλοιπο, στο κοινωνικό γίγνεσθαι, ετσι ώστε να κάνει με το υπόλοιπο αυτό η κοινωνία ένα βήμα μπροστά.

Αντί όμως γι' αυτό, μόλις ο κρατούμενος περάσει το κατώφλι της φυλακής, βρίσκεται αντιμέτωπος με ενα απάνθρωπο σωφρονιστικό σύστημα. Ενα σύστημα που επιτρέπει στη διεύθυνση και τους σωφρονιστικούς υπαλλήλους όλων των ειδών τις στερήσεις και τις τιμωρίες: σωματικό βασανισμό, εγκλεισμό στο πειθαρχείο, στη φυλακή της φυλακής, στέρηση επισκεπτηρίου, αλληλογραφίας, τροφής κλπ και ένα σωρό ταπεινώσεις, ειδικά ηταν συμβαίνει να ειναι πολιτικός ο κρατούμενος, ενώ στον κρατούμενο οχι μόνο δεν του επιτρέπει τίποτε, αλλα του αφαιρεί τα πάντα. Ακόμα και αυτό το δικαίωμα να είναι και να παραμείνει αυτός που ηταν: άνθρωπος.

Ο κρατούμενος μετά τον εγκλεισμό του στη φυλακή το μόνο μέσο επικοινωνίας που έχει με τον έξη κόσμο είναι η αλληλογραφία και το επισκεπτήριο. Γι' αυτό και κάθε μέρα περιμένει γράμμα απ τα αγαπημένα πρόσωπα που άθελά του άφησε πίσω. Το γράμμα ειναι το μόνο μέσο επικοινωνίας με τον έξω κόσμο, με τα αγαπημένα του πρόσωπα. Από το γράμμα θα μάθει ο κρατούμενος, πως ειναι στην υγεία και αντίστροφα για τους δικούς του, οικείους, συγγενείς, γνωστούς και φίλους. Με το

γράμμα και το επισκεπτήριο θα διεκπεραιώσει τα έχοντα σχέση με την πορεία της υπόθεσης, τα οικονομικά και κοινωνικά θέματα της οικογένειας και τα δικά του καθώς και τις εκκρεμότητες που άφησε πίσω όταν τον συνέλαβαν στο δρόμο, όπως εμένα και παλιά και την 21η Απριλίου 1967. Και κυρίως το γράμμα σημαίνει οτι δεν τον εχουν ξεχάσει, οτι τον σκέπτονται, τον αγαπούν και ενδιαφέρονται γι αυτόν, οτι φροντίζουν για την υπόθεσή του. Μάλιστα όταν συμβαίνει να κρατείται σε απόμακρη φυλακή και δεν εχει επισκεπτήριο, τότε τα γράμμα ειναι αυτό με το οποίο θα διεκπεραιώσει όλες του τις υποθέσεις που τον απασχολούν.
Το γράμμα αποτελεί μια απ τις ποιο ανεκτίμητες χαρές, μια παρηγοριά στις δύσκολες μέρες της φυλακής. Κάθε φορά που ο φύλακας εκφωνεί το ταχυδρομείο, ο κρατούμενος γεμάτος αγωνία και λαχτάρα στήνει καρτέρι να ακούσει το όνομά του. Να πάρει το δικό του γράμμα, να μάθει νέα απ τους δικούς τους. Αυτήν ακριβώς την αγωνία και τη λαχτάρα, αυτήν την ανάγκη της επικοινωνίας εκμεταλλεύεται η διεύθυνση και τιμωρεί για το παραμικρό τον κρατούμενο με στέρηση αποστολής και λήψη αλληλογραφίας για μεγάλα χρονικά διαστήματα. Το ίδιο ισχύει και για το επισκεπτήριο. Αυτά οσον αφορά γενικά για τον ποινικό κρατούμενο. Αντιλαμβάνεται κανείς τη συνέβαινε με τη συμπεριφορά του καθεστώτος, και της στρατευμένης δικαιοσύνης, που στις περιπτώσεις αναταραχής όπως ηταν η μετά απελευθερωτική που σκοπό και στόχο εχει να παράγει και να αναπαράγει πολιτικούς κρατουμένους και του ιδιόμορφου τότε σωφρονιστικού συστήματος, που εκτός όλων των άλλων μέτρων, ειχε και την εντολή να εξοντώσει οσο περισσότερους μπορεί βιολογικά και ηθικά πολιτικούς αντιπάλους.
Μπορεί να κάνω λάθος, θέλω όμως να πιστεύω, οτι κανένας ελεύθερος άνθρωπος δεν μπορεί να συλλάβει, μα και να φανταστεί ακόμα τη σημαίνει να είσαι κρατούμενος και ειδικά πολιτικός κρατούμενος, σε μια εποχή που έξω απ τη φυλακή μαίνονταν ο εμφύλιος πόλεμος. Ενας πόλεμος που μαναδικό στόχο ειχε την εξόντωση των πολιτικών αντιπάλων που τους χαρακτήρισε ανατροπείς του συστήματος. Οταν ο οποιοσδήποτε άσχετος μπορούσε οχι μόνο ατιμώρητα, αλλα και με επιβράβευση ακόμα επειδή συνέβαλε στην εξόντωση του γείτονα, συχωριανού του συμπολίτη «κομμουνιστή». Αυτόν που ειχαν συνοριακές και οποίες άλλες διαφορές, ακόμα και του προσωπικού του ιδεολογικού αντιπάλου. Αντιλαμβάνεται κανείς πιά ηταν η συμπεριφορά του καθεστώς και του εντεταλμένου για το σκοπό αυτό του σωφρονιστικού συστήματος. Την εποχή εκείνη το σωφρονιστικό σύστημα ηταν ενα σύστημα προ μελετημένης εξόντωσης. Γιατί η εξ-όντωσης και η συν-τριβή ειναι κάτι πολύ ποιο ουσιαστικό, κάτι πολύ πιο πέρα απ το θάνατο.
Του πολιτικού κρατουμένου, οταν κλείσει η πόρτα της φυλακής πίσω του, του τα παίρνουν όλα. Δεν του αφήνουν τίποτε. Και μετά του παίρνουν και αυτό το τίποτε. Αυτός ειναι ο πολιτικός κρατούμενος.
Ο συναγωνιστής και για πολλά χρόνια συγκρατούμενός μου Μανώλης Γλέζος, το Νοέμβρη του 1949 στις φυλακές της Κέρκυρας με ενα του ποιήμα με τίτλο : «Μ ενα μαντήλι στο χέρι» δίνει μερικά στοιχεία για το τί σημαίνει να εισαι πολιτικός κρατούμενος στη φυλακή και την εξορία. Θα αναφέρω μερικά αποσπάσματα:
«Εδώ στην πέραν άκρια της πατρίδας, στα τελευταία σύνορα της ζωής, πίσω από τα σιδερόφρακτο κάστρο του θανάτου , όρθιος στ ακρωτήρι των πιο απίθανων ελπίδων, σε περιμένω μ ενα μαντήλι στο χέρι. Στερνό θυμητάρι από ενα παλικάρι, που...ουκ επιδών νύμφεια λέχην τον έστειλαν βίαια να κατέβει στον άφυκτον ...ξανθής Περσεφόνης θάλαμον. ...Ωρες πολλές ξεροστάλιασες μπροστά στην άξενη πόρτα με τα κρύα μάτια και τα μαύρα σίδερα...Μας πέταξεν εδώ, ...μια πρωϊνιάν η αδιαφορία καταμεσίς στον Ωκεανό να μη μπορούμε ν ακούμε ούτε τα κλάματα για το θάνατό μας, ν αφουγκραστούμε τη βοή της θάλασσας την οργή του ανέμου και να περιμένουμε την ανάσταση των νεκρών...
Στη χώρα μας δυστυχώς, μετά την ίδρυση του Κομμουνιστικού Κόμματος το 1920, στις ελληνικές φυλακές δεν υπήρχαν μόνο ποινικοί κρατούμενοι, υπήρχαν έκτοτε και μέχρι τον Σεπτέμβρη του 1974 και πολιτικοί. Η δε βασιλό-Μεταξική δικτατορία του 1936, οχι μόνο γέμισε τα ελληνικά νησιά και τις φυλακές με πολιτικούς κρατουμένους, χωρίς να προηγηθεί κάποια δίκη παρά μόνο με το «αδίκημα» του διαφορετικού, αλλά και άσκησε τόση οργανωμένη απάνθρωπη βία : ρετσινόλαδο,

πάγο, δαδόξυλα στα νύχια τα οποία άναβαν, βραστά αυγά στις μασχάλες, διπλοφάλαγγα, ηλεκτροσόκ, εκπαραθυρώσεις κλπ. Βασανιστήρια, που δεν εχουν το προηγούμενο στην παγκόσμια ιστορία.

Και πριν απ το 1909, υπήρχαν λαϊκά κινήματα. Τα κινήματα αυτά ομως μέχρι το 1917, δεν ηταν κίνημα αμφισβήτησης και ανατροπής. Ειχαν απλώς διεκδικητικό περιεχόμενο: Βελτίωση των ορων ζωή και εργασίας. Συνεπώς δεν διέγραφαν ταξικό κίνδυνο, γεγονός που επέτρεπε και τις εσωκαπιταλιστικές αντιπαραθέσεις, τους κατεφθηνόμενους διχασμούς και το αλλήλαφάγωμα για την εξουσία. Ακόμα εκτός απ τα δύο μεγάλα κόμματα τη Δεξιά και το Κέντρο υπήρχαν και αρκετά μικρά όπως: του Μιχαλόπουλου, του Παπαναστασίου, του Καφαντάρη, του Μεταξά κλπ. Σαν κόμματα εξουσίας τα δυό μεγάλα κόμματα ειχαν τις αντιπαραθέσεις για την εξουσία και σαν συνέπεια τις εξορίες και δίκες ακόμα. Αυτά μέχρις ότου δεν διέτρεχαν κίνδυνο από το λαϊκό κίνημα ηταν μια διασκεδαστική πολιτέλεια.

Η Επανάσταση του 1917 ομως και η ίδρυση του πρώτου Σοβιετικού κράτους, εκτός του οτι αναπτέρωσε τις ελπίδες των απόκληρων της ζωής, άνοιξε και νέους ορίζοντες. Νέα οράματα και προσδοκίες. Τα Σοσιαλιστικά σωματεία, η ίδρυσε της ΓΕΣΕ και του ΣΕΚΕ, που αργότερα μετονομάστηκε σε Κομμουνιστικό Κόμμα και η προσχώρηση του ΚΚΕ στην Κομμουνιστική Διεθνή σηματοδότησαν, πως η πάλη των τάξεων σε παγκόσμια πλέον κλίμακα, μπήκε σε μια νέα επικίνδυνη φάση για το αστικό καθεστώς.

Τα δεδομένα αυτά κατά τρομοκράτησαν την αστική τάξη, οχι μόνο της δικής μας χώρας, αλλα και σε παγκόσμια κλίμακα. Σαν αντίβαρο το πρώτο μέτρο που πήρε η παγκόσμια αστική τάξη και η δική μας ηταν να κηρύξουν τον ΕΜΦΥΛΙΟ ΠΟΛΕΜΟ, ενάντια στον πρωτόγνωρο αυτό κίνδυνο και σε συνέχεια δίπλα στη ποιό φρικτή Διεθνή μυστική οργάνωση όπως η Μασονία με τους ποιό σκοτεινούς σκοπούς, να δημιουργήσουν τη Διεθνή του κεφαλαίου σε αντιστάθμισμα της Κ.Δ. Και το βασικότερο : δίπλα στο επίσημο κράτος να επανδρώσουν ενα στρατιωτικό και πολιτικό ΠΑΡΑΚΡΑΤΟΣ. Ενα παρακράτος άρτια οργανωμένο και εξοπλισμένο με τα πιο σύγχρονα μέσα, που θα αποτελούσε το δόρυ στον ανειρήνευτο εμφύλιο πόλεμο σε παγκόσμια και τοπική κλίμακα. Ο εμφύλιος αυτός πόλεμος που κήρυξε η αστική τάξη στο παγκόσμιο κίνημα και τα τοπικά λαϊκά κινήματα, διέγραψαν διάφορες μορφές και φάσεις, με αποκορύφωμα την άνοδο του Μουσουλίνι στην Ιταλία και του Χίτλερ στη Γερμανία. Τη δικτατορία του Σαλαζάρ στην Πορτογαλία, τον ανοικτό εμφύλιο πόλεμο στην Ισπανία και με την διεθνή συμπαράσταση στο στρατηγό Φράγκο, την επιβολή και εκεί της δικτατορίας. Τη δική μας Βασιλό μεταξική κλπ

Το λαϊκό κίνημα όμως καθοδηγούμενο απ το ΚΚΕ και τις αλλες αριστερές δυνάμεις, κάθε μέρα που περνούσε δυνάμωνε, διεκδικούσε και πίεζε για λύσεις κοινωνικό-οικονομικές. Ειχε μπεί για καλά στη βουλή. Δημιούργησε το Λαϊκό Μέτωπο, το Σύμφωνο Σοφούλη-Σκλάβενα, δεδομένα που διέργαψαν κίνδυνο. Αυτόν ακριβώς τον κίνδυνο διαπίστωσε ο Ελευθέριος Βενιζέλος, οταν μετά την ήττα του Μάρτη του 1935 και μπροστά τον διαγραφόμενο κίνδυνο του επερχόμενου πολέμου, δήλωνε : «Εγώ έκανα ειρήνη με τους Τούρκους, θαρρείς πώς θα αρνηθώ-φοβηθώ να συνθηκολογήσω με τους Ελλήνες αντιπάλους μου, δια να μη με ειπεί ανακόλουθω η ιστορία; Η πρώτη Μαρτίου δημιούργησε νέα κατάσταση. Δεν θα αφήσω αγεφύρωτο το χάσμα μεταξύ των δύο μεγάλων παρατάξεων. Θα κινηθώ σύμφωνα με τα νέα δεδομένα και την αμετάθετον απάφασιν να θέσω τέρμα εις την εσωτερικήν διαίρεσιν...Θα κάνω ό,τι μπορώ για το σκοπό αυτό...Εσείς έχετε το δικαίωμα να μετράτε το χρόνο. Εγώ βιάζομαι».

Ο Βενιζέλος, σαν έμπειρος πολιτικός εν όψη του επερχόμενου πολέμου και την αλματώδη ανάπτυξη των κινημάτων αμφισβήτησης και ανατροπής, σαν εκπρόσωπος της αστικής τάξης προσδιόρισε σωστά τον κίνδυνο που διέτρεχε το κατεστημένο και οχι το κοινωνικό-οικονομικό σύστημα, μετά την ήττα της Φιλελεύθερης παράταξης τον Μάρτη. Με τις δηλώσεις του αυτές έδωσε το πράσινο φώς, για την επιβολή της δικτατορίας.

Ο καθένας μπορεί να φαντασθεί το κατοχικό ΕΑΜ, χωρίς να ειχε προηγηθεί η Αγγλο-Βασιλική-ολιγαρχική δικτατορία του Μεταξά, η κατάλυση των δημοκρατικών ελευθεριών του λαού και της ομαλής πολιτικής ζωής και κυρίως, αν δεν είχε προηγηθεί η αποσύνθεση του λαϊκού πολύπλευρου

κινήματος και η αποσάρθωση του ΚΚΕ. Αν δεν ειχαν προηγηθεί αυτά, η Ελλάδα θα έμπαινε στη δεκαετία του 1940, με ενα ανεκτό απ το λαό βαθμό πολιτικής νομιμότητας και κοινωνικής προόδου. Ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος, δεν θα ειχε τόσο καταστρεπτικές συνέπειες για τη χώρα και το λαό. Αν μέχρι τον Οκτώβρη του 1940, που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο, ο λαός δεν ειχε υποστεί τα πάνδεινα απ τον εσωτερικό φασισμό και η Ελληνική Εθνική Αντίσταση θα ηταν ενιαία, όπως ηταν και στις άλλες κατακτημένες χώρες της Ευρώπης. Το γεγονός οτι η δική μας Αντίσταση ειχε αυτή την ξεχωριστή ιδιομορφία, ειχε τεράστιες επιπτώσεις στη ζωή του λαού στη διάρκεια της κατοχής. Η κατοχή δεν βρήκε ούτε το λαό, ούτε και αυτήν την αστική τάξη σε κατάσταση ομοψυχίας, που απαιτούσαν οι περιστάσεις. Αυτό διευκόλυνε τους κατακτητές να βρουν στηρίγματα. Τα δεδομένα αυτά αποτέλεσαν το προοίμιο του εμφυλίου πολέμου.

Ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος ιδίως μετά απ τη χιτλερική επίθεση στη Σοβιετική Ενωση μας επιφύλαξε και μια μεγάλη έκπληξη. Στη διάρκειά του παρουσιάστηκε κάτι το πρωτόγνωρο, κάτι που δεν ειχε ξανασυμβεί σε κανένα προηγούμενο πόλεμο στον οποίο συμμετείχαν περισσότερα κράτη. Τον πόλεμο αυτόν τον ποιό σκληρό και αιματηρό, δεν τον έκαναν αποκλειστηκά και μόνο οι ένοπλες δυνάμεις των εμπολέμων, οπως γίνονταν προηγουμένως σε αυτές τις ένοπλες συρράξεις. Στον πόλεμο αυτό, από κάποιο χρονικό σημείο και μετά, πήραν ενεργό μέρος σε αυτόν εθελοντικά τεράστιες λαϊκές δυνάμεις. Οι λαοί, ξεχωριστά απ τις ένοπλες δυνάμεις της πατρίδας τους, που πολεμούσαν τους εισβολείς στο μέτωπο, εκεί που διεξάγονταν οι πολεμικές επιχειρήσεις, ή και πίσω απ αυτές δημιούργησαν ενα καινούριο μέτωπο στο εσωτερικό στην ίδια τους τη χώρα: Το μέτωπο της Εθνικής Αντίστασης. Και η προσφορά τους ηταν αποφασιστική για τη συντριβή της πανίσχυρης χιτλερικής ιδεολογικής και πολεμικής μηχανής.

Οι χιτλερικοί κατακτητές την κτηνωδία τους τη δείξανε μόλις το σιδερένιο πέλμα τους πάτησε τα ιερά χώματα της χώρας μας. Με την απύθμενη και υπερφίαλη θρασύτητα που τους διέκρινε, θεώρησαν την Ελλάδα και το λαό της ιδιοκτησία τους. Και τη μοιράσανε σαν να ηταν κάποιο περιουσιακό τους στοιχείο. Ενα μεγάλο τμήμα το δώσανε στους Ιταλούς, που τους είχαμε νικήσει στην Αλβανία, ενα άλλο στους Βουλγάρους και το σημαντικό-στρατηγικό κομμάτι, Μακεδονία και ορισμένα νησιά το κράτησαν για τον εαυτό τους.

Για το πώς και πότε ξεκίνησε αυτό το μεγάλο λαϊκό κίνημα και πότε μπήκαν στον αγώνα οι τεράστιες λαϊκές δυνάμεις. Δυνάμεις που ανατρέψανε τα μέχρι τότε καθιερωμένα στη διεξαγωγή του πολέμου ειναι ενα θέμα που προϋποθέτει πηγές. Θα μας το πουν οι ιστορικοί. Στη χώρα μας πάντως άρχισε την επόμενη της κατάρρευσης του μετώπου και πήρε σάρκα και οστά στις 27 του Σεπτέμβρη του 1941, με την ίδρυση του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου το (ΕΑΜ).

Ενα ΕΑΜ, με εθνική ενότητα και ομοψυχία, ενταγμένο όπως ηταν η ΕΑΜική Αντίσταση στο πλευρό των δημοκρατικών-αντιφασιστικών δυνάμεων, θα υποχρέωνε τις συμμαχικές δυνάμεις να κάνουν πράξη με την αντίστοιχη συνέπεια που και το ΕΑΜ έδειξε πολεμώντας ασυμβίβαστα τους κατακτητές, την κατανόηση στα μεταπολεμικά προβλήματα της Ελλάδας.

Με την πικρή σοφία που μας πλούτισαν τα σαράντα αυτά σημαδιακά χρόνια που πέρασαν, βλέπουμε σήμερα ολοκάθαρα πιά-σε όποια παράταξη και αν ανήκει ο καθένας μας- οτι οταν ο πόλεμος τελείωσε και τα συμφέροντά των ξένων διασφαλίστηκαν. Το λαό δεν τον ειχαν πλέον ανάγκη, δεν τον χρειάζονταν άλλο. Και αφού δεν τον χρειάζονταν έπρεπε να δοθεί τέλος στα μεγάλα λόγια, ο «ηρωϊκός ελληνικός λαός, ο μάγας, ο απαράμιλος», τώρα καλά θα έκανε να τα ξεχάσει αυτά, να ξαναγίνει ο «λαουτζίκος» να ξανά μαζευτεί στη γωνιά του, να δουλεύει και να μη μιλάει.

Οι Αγγλοι, ο Βασιλιάς, ενα τμήμα της ολιγαρχίας και ο Ματαξάς, ηταν οι αρχιτέκτονες της 4ο Αυγουστιανής δικτατορίας. Οι Αγγλοι εν όψη του πολέμου, ήθελαν οχι μόνο να προσθέσουν, αλλα και να προσδέσουν την Ελλάδα στην αλυσίδα των αντισοβιετικών δικτατορικών καθεστώτων.

Να στερεώσουν την επιρροή τους και τη θέση του Βασιλιά και μέσω αυτού να κρατήσουν και μεταπολεμικά τη χώρα μας δεμένη στο οικονομικό και πολιτικό τους άρμα.

Την παλινόρθωση του Γεωργίου, την προετοίμασαν οι Αγγλοι συστηματικά. Αυτοί έπεισαν το Βενιζέλο, να συμφιλιωθεί με τον Βασιλιά. Βέβαια για το Βενιζέλο, δεν ηταν η πρώτη φορά που

συμφιλιώθηκε με το Βασιλιά, ούτε η πρώτη φορά που φώναξε «Ζήτω Βασιλεύς». Οι απόψεις του για το θεσμό της Μοναρχίας εκδηλώθηκαν απ το 1909, όταν ο στρατιωτικός Σύνδεσμος με επικεφαλής τον συνταγματάρχη Ζορμπά, τον πίεζαν να διώξει το βασιλιά αυτός αρνήθηκε! Οι πρώτες κινήσεις του Γεωργίου, μετά τον ερχομό του στην Ελλάδα, δείχνουν πώς η βασική επιδίωξη δική του και των Αγγλων ηταν να συμφιλιωθούν τα δυο μεγάλα κόμματα (γι' αυτό άλλωστε έγιναν και πιο πάνω δηλώσεις) για να κυβερνήσουν τη χώρα. Βέβαια την όποια συμφιλίωση οι Αγγλοι και ο βασιλιάς των βενιζελικών με τους αντιβενιζελικούς, την εννοούσαν να υποταχθούν οι βενιζελικοί στον αντιδραστικό μηχανισμό του κράτους της άκρας Δεξιάς, που προ πολλού ειχε ήδη δημιουργήσει. Σαν αντάλλαγμα γι' αυτήν την υποταγή και την αποδοχή των «τετελεσμένων» θα έπαιρναν μέρος στη διακυβέρνηση, υπό τον όρο οτι θα έπαιζαν το ρόλο του μικρότερου συνεταίρου και θα εφάρμοζαν την πολιτική που θα υπαγόρευαν οι Αγγλοι και τα ανάκτορα. Οι περιπέτειες του λεγόμενου «αποτακτικού», θέματος ως στην κήρυξη της δικτατορίας, οχι μόνο μαρτυρούν αλλα και την επιβεβαιώνουν.

Σε αυτήν ακριβώς τη βάση της υποταγής της φιλελεύθερης παράταξης στο κράτος της Δεξιάς και στην πολιτική που οι ξένοι, υπαγόρευαν, επιχειρήθηκαν όλες οι «συμφιλιώσεις» των δύο πτερύγων του αστικού κόσμου ως τις μέρες μας. Ειναι βέβαιο ότι ξένοι, η ολιγαρχία και τα ανάκτορα με όργανο τον Μεταξά, ειχαν σχεδιάσει εν όψη του πολέμου να τσακίσουν τη ραχοκοκαλιά του ΚΚΕ, που βρίσκονταν επικεφαλής του λαϊκού κινήματος. Να το αποστελεχώσουν, να βασανίσουν ακόμα και τους συμπαθούντες, ετσι ωστε να έχουν λυμένα τα χέρια για να χειριστούν τα θέματα που θα προκύψουν από τον πόλεμο με βάση τα συμφέροντα των συμβαλομένων.

Πολιτικός κρατούμενος: Είναι κάθε ιδεολογικός αντίπαλος που καταστημένου ή και του κρατούντος κοινωνικό-οικονομικού καθεστώτος. Οι άνθρωποι, που πιστεύουν σε ενα διαφορετικό τρόπο διακυβέρνησης της χώρας και την κοινωνικό-οικονομική ζωή, ειναι οι ιδεολογικοί αντίπαλοι των κρατούντων και σαν ιδεολογικοί αντίπαλοι μπορούν από τη μιά στιγμή στην άλλη να βρεθούν στη φυλακή, χωρίς να εχουν διαπράξει κάποιο ποινικό αδίκημα. Στην Ελλάδα και πριν από τη δικτατορία της 4ης Αυγ/στου, με βάση το «Ιδιώνυμο» ειχαμε πολιτικούς κρατουμένους. Ενα Νόμο που ψηφίστηκε απ την κυβέρνηση του Παπαναστάση, για την προστασία της «δημοκρατίας» και στράφηκε εναντίον των κομμουνιστών και γενικότερα κατά της Αριστεράς και της ίδιας της Δημοκρατίας. Μετά τη επιβολή όμως της δικτατορίας το κακό παρά έγινε.

Ο λαός που έδωσε την πρώτη νίκη στο συμμαχικό αγώνα εναντίον του φασισμού με την εποποιϊα του 1940-41, που αντιμετώπισε την τριπλή κατοχή και συντάραξε την οικουμένη με την ηρωϊκή Εθνική Αντάσταση 1941-44, αντιμετώπιζε τώρα άοπλος τη μανία των κάθε μορφής δοσιλόγων και απόντων του εθνικο-απελευθερωτικού αγώνα που ξαφνικά βρυκολάκιασαν και κανοναρχούσαν το λαό και τη χώρα.

Η μετά απελευθερωτική εποχή υπήρξε από τις ποιό δραματικές, απ τις ποιό τραγικές στην Νεοελληνική ιστορία. Η Ελλάδα, που μόλις ειχε απαλλαγή απ τη μπότα του Ούνου, σπάραζε σύγκορμη κάτω απ το μαστίγιο, και το δολοφονικό μαχαίρι της λευκής τρομοκρατίας. Πριν ακόμα στεγνώσουν τα δάκρυα και το αίμα που έβαφε τους δρόμους για τη λευτεριά, αντί να ακουστούν συνθήματα και θούρια λευτεριάς, και ανασυγκρότησης, ακούγονταν τα συνθήματα του εμφυλίου πολέμου που προετοίμαζαν οι ξένοι, (Αγγλοι) η ολιγαρχία του πλούτου, οι δοσίλογοι και οι απόντες του αγώνα. Βασικός στόχος: Η εξόντωση των αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης και επαναφορά της κοινωνικό-πολιτικής και οικονομικής ζωής της χώρας και του λαού στην 27η Οκτωβρίου 1940. Αρα αδίκημα-κατηγορία του πολιτικού κρατουμένου ηταν η συμμετοχή του στην Ενθική Αντίσταση. Η συμμετοχη στην Αντίσταση ειχε μετατραπεί σε αναμφισβήτητο ποινικό αδίκημα.

Την εποχή αυτή για να γυρίσει η ζωή της Ελλάδας στην 27η Οκτωβρίου του 40, έπρεπε αυτός ο Αντιστασιακός λαϊκός χείμαρος, που αποτελούνταν από μύρια ρυάκια και εχει ορμητικά μετατραπεί σε θάλασσα, με σκοπό να συνταχτεί σε μια ανεξάρτητη πολιτεία, μια Ελλάδα που να ανήκει στους Ελληνες και μόνο. Γεγονός που θα άνοιγε το δρόμο στις καινούριες λαϊκές δημιουργικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο θα ειχε μείνει ζωντανό απ τα παλιά πολιτικά κόμματα. Θα βάδιζε ενωμένη εθνικά και σύμφωνη προς την ικανοποίηση των εθνικών της δικαίων

όλων των ελληνικών περιοχών. Θα συγχρονίζονταν, η αναγεννημένη αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της Νέας Δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης.
Περήφανη και αληθινά ανεξάρτητη, στο πλευρό των συμμάχων. Θα άνοιγε διάπλατα ο δρόμος για τη λαϊκή δημοκρατία, όνειρο, πόθος και προσδοκία μακραίωνη του ελληνικού λαού. Επρεπε ο χείμαρος αυτός να γυρίσει για άλλη μια φορά πίσω στις πηγές του. Για να γίνει ομως αυτό, ενας και μόνος τρόπος υπήρχε: Να απαξιωθεί η αξία της ζωής του Ανθρώπου σε μηδενική βάση. Να γίνει η αξία της Ανθρώπινης ζωής μικρότερη απ την αξία ενός αυγού. Να φτάσει στο σημείο να σκέπτεται κανείς περισσότερη ώρα και φορές, να αγοράσει ενα αυγό από το να αφαιρέσει μια Ανθρώπινη ζωή.
Το κράτος της Δεξιάς, την επόμενη της Βάρκιζας: εκβίαζε σκότωνε, κρεμούσε, βασάνιζε, δολοφονούσε και ρήμαζε τις ψυχές των πολιτικών της αντιπάλων και των Ελλήνων γενικότερα. Ειχε κατακτήσει το ρεκόρ της σκληρότητας, χτυπούσε αδυσώπητα τα ανυπότακτα κεφάλια αυτών, που δεν δέχονταν να κάνουν σκόντο σε πράγματα που ειχαν σχέση με την ίδια την ζωή και εξόντωνε τους ασυμβίβαστους. Οταν αυτό συνέβαινε στην κοινωνία αντιλαμβάνεται ο καθένας τη συνέβαινε στις φυλακές, τη Γυούρα και τη Μακρόνησο. Βέβαια ο πολιτισμένος κόσμος πληροφορούνταν το δράμα του λαού και των κρατουμένων από κάποιες διαρροές που έφταναν κάθε τόσο, αλλα την τραγικότητα και κυρίως την έκταση και βάθος σε καμιά περίπτωση δεν μπορούσε όμως να φτάσει στα αυτιά του ή να το συλλάβει ανθρώπινος Νους. Κάτω απ αυτές τις συνθήκες φτάσαμε λιγότεροι οι Ελληνες στις 17/6/1946.
Με το Δ! ψήφισμα της 30ης Ιουνίου 1946 προκηρύσσεται το δημοψήφισμα για τη μορφή του πολιτεύματος ως προς το κληρονομικό η το αιρετό του ανώτατου άρχοντα, δηλαδή στην πράξη για το λεγόμενο «πολιτειακό» θα «αποφάσιζε» ο ελληνικός λαός. Το δημοψήφισμα που διεξάγεται την 1η Σεπτεμβρίου του ίδιου χρόνου. Ο βασιλιάς γυρίζει στην Ελλάδα ύστερα από 28 μέρες. οπως ολοι οι προκάτοχοί του δεσμεύεται, οτι θα βασιλεύσει με «απόλυτο σεβασμό στους δημοκρατικούς και κοινοβουλευτικούς θεσμούς». Ερχόμενος ο επίορκος Βασιλάς με την «ψήφο του λαού» από το Σεπτέμβρη 1946, μέχρι την πρώτη Ιανουαρίου του 1952, που μπαίνει σε ισχύ με εκατόν σαράντα μόνο ψήφους υπέρ από τους 300 το Νέο (;) Σύνταγμα, ο Βασιλιά ηταν ο απόλυτος και ανεξέλεγκτα επικυρίαρχος. Στη χώρα μας παρά το γεγονός οτι εχουν ψηφιστεί δημοκρατικό-προοδευτικά Συντάγματα στην εφαρμογή τους ποτέ δεν λειτούργησαν στην πράξη δημοκρατικά-προοδευτικά. Το πολίτευμα νοθεύονταν και από τις ποικιλόμορφες παρεμβάσεις των ξένων και του στρατού με προ εξάρχων τον ίδιο το Βασιλιά.
Για να γίνει αντιληπτό το μέγεθος της εξουσίας που ειχε συγκεντρώσει στα χέρια του ο Βασιλίας, αρκεί να πω οτι και στο Νέο (;) Σύνταγμα, ο Βασιλιάς (το Ερμήνευε οπως οι Αγιατολάχ το Κοράνι) αφού του ειχε παραχωρηθεί η (νομοθετική) αρμοδιότητα να εκδίδει Νομοθετικά διατάγματα, ακόμη και κατά τη διάρκεια της τακτικής συνόδου της βουλής έπειτα από γνώμη «ειδικής» κοινοβουλευτικής επιτροπής για την αντιμετώπιση εξαιρετικά επειγόντων θεμάτων, δίχως να απαιτείται η έγκριση αυτών των διαταγμάτων, στη συνέχεια από την βουλή (Αρθρο 35). Η χώρα μπορεί εξ' άλου, να κηρύσσεται σε «κατάσταση πολιορκίας» οχι μόνο εξαιτίας εξωτερικών κινδύνων, αλλα και για σοβαρή διαταραχή ή έκδηλη απειλή της δημόσιας τάξης και ασφάλειας, δηλαδή εξαιτίας εσωτερικών κινδύνων(αρθρο 91), ενώ οι ιδιωτικές διαφορές σε καιρό ειρήνης μπορεί να υπάγονται και αυτά στη διαδικασία των στρατοδικείων (αρθρο 97).
Ετσι το πολίτευμα που «κατοχυρώνεται» με το Σύνταγμα του 1952 (που αποτελείται από κομμάτια του 1864/1911), οπως «κατοχυρώθηκε» το πολίτευμα με το «Σύνταγμα» του 1911, μετά την απελευθέρωση και την αποχώρηση του ΕΑΜ από την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, αυθαίρετα από το Βασιλό-ματαξικό Συμβούλιο Επικρατείας και τον Αριο Πάγο. Οπως τότε με το Σύνταγμα του 1911 έτσι και το Σύνταγμα του 1952 εφαρμόζεται στην πράξη διτά και τριπλά νοθευμένο. Και εφαρμόζεται νοθευμένο γιατί δίπλα στο πλέγμα των κανόνων υπήρχε το λεγόμενο «παρασύνταγμα». Επρόκειτο για διατάξεις που θεσπίστηκαν στη διάρκεια του εμφυλίου, οι οποίες ομως επιβιώσαν σε όλη τη μεταπολεμική περίοδο και αρκετόν καιρό μετά την μεταπολίτευση και πολλές επιβιώνουν ακόμα.

ΟΙ Ελληνες έχουμε πλούσια πείρα για το πως το καθεστώς μετατρέπει τα πολιτικά αδικήματα σε ποινικά. Η ειδική νομοθεσία ειναι πάντοτε ύποπτη ακόμα και σε ένα κράτος δικαίου. Πόσο μάλλον την περίοδο εκείνη που η γενίκευση ηταν και εύκολη και επιθυμητή. Και ειναι ύποπτη ειδική ποινική νομοθεσία γιατί σαν «ειδική» περιέχει πολιτική σκοπιμότητα: Να αφαιρέσει τον πολιτικό χαρακτήρα οχι από ενα άτομο, αλλα από ενα ολόκληρο λαϊκό κίνημα σαν το ΕΑΜ. Το οξύμωρο δε και τραγελαφικό ειναι οτι, ενώ μας συνελλάμβαναν, μας βασάνιζαν και μας κατηγορούσαν σαν ανατροπείς του κοινωνικό-οικονομικοί κεφαλαιοκρατικού καθεστώτος, μας καταδίκαζαν σαν ποινικούς «εγκληματίες».
Και στις 18/6/1946, προκειμένου να ολοκληρωθεί-να γίνει καθεστώς το προ απαφασισμένο έγκλημα, με γνωμοδότηση της «ειδικής» κοινοβουλευτικής επιτροπής μπαίνει σε εφαρμογή το Γ! ψήφισμα «περί εκτάκτων μέτρων» και ο αναγκαστικός Νόμος 509. Το Γ! ψήφισμα και ο αναγκαστικός Νόμος 509, αποτελούσε τον σκληρό πυρήνα και αποτελούσε το «βαρύ (νομικό) πυροβολικό» για την αποτελεσματική εξουδετέρωση των πολιτών αντιπάλων. Το Γ! ψήφισμα και ο αναγκαστικός Νόμος 509, δεν εκδόθηκαν για να ξεχαστούν, να μπουν στο αρχείο της ιστορίας ή να χρησιμεύσουν σαν δαμόκλειο σπάθη. Το αντίθετο μάλιστα. Πριν στεγνώσει το μελάνι της υπογραφής του, τα οσα περιείχε και πρόβλεπε άρχισαν να εφαρμόζονται με τρόπο δραστήριο, που ξεπερνούσε και τα προβλεπόμενα στο Γ! ψήφισμα και το 509. Από την ημέρα αυτή ο Αριστερός ηταν πλέον ενα είδος αποκλεισμένου από το Νόμο, το κράτος και την κοινωνία πρόσωπο. Ενα αντικείμενο κυριολεκτικά χωρίς κανένα δικαίωμα, ενάντια στον οποίο οι αρχές, το παρακράτος ή οποισδήποτε αλλος μπορούσε να διαπράξει ο,τιδήποτε εις βάρος του και να επιβραβευθεί αντί να τιμωρηθεί για την όποια αυθαιρεσία.
Την περίοδο αυτή ο ελληνικός λαός έζησε, τις πιό τραγικές και συγκλονιστικές μέρες και ώρες της ιστορίας του. Εκτός από τους εθνικόφρονες και βασιλόφρονες κανένας αλλος, δεν ήξερε αν θα γυρίσει το βράδυ στο σπίτι του. Χαρακτηριστικό γνώρισμα αυτής της μετά απελευθερωτικής εποχής ηταν οι συλλήψεις και τα βασανιστήρια και μέσω των βασανιστηρίων η κατασκευή και η διεξαγωγή δικών, όπου κατήγοροι, ανακριτές, βασανιστές και δικαστές ηταν οι ΙΔΙΟΙ.
Εκτός από τις εκκαθαρίσεις που ειχαν ήδη γίνει σε βάθος μέχρι τις 17/6/1946, τα Συμβούλια Ασφαλείας άρχισαν μία σε ακόμα μεγαλύτερο βάθος αναζήτηση του «εσωτερικού εχθρού». Αρχισαν να απολύουν, να εκτοπίζουν, να φυλακίζουν και να παραπέμπουν στα ειδικά δικαστήρια από την επόμενη ακόμα. Πριν τελειώσει ο Ιούνιος ειχαν ήδη σταλεί στα νησιά περισσότερα από χίλια άτομα και άγνωστος αριθμός βρίσκονταν στα κρατητήρια. Ο μόνος λόγος που δεν μεγάλωνε τόσο όσο θα ήθελαν οι ρυθμοί και ο αριθμός των κρατουμένων, ηταν οι τεχνικές δυνατότητες και η έλλειψη μηχανισμών για να χειριστούν τα κύματα των συλληφθέντων και των εκτοπισθέντων.
Τα στρατοδικεία και τα ειδικά δικαστήρια άρχισαν τη λειτουργία τους απ τις αρχές Ιουλίου. Μέχρι τις 15 του ίδιου μήνα τα ειδικά τελείωσαν την πρώτη τους υπόθεση στέλνοντας στο εκτελεστικό απόσπασμα, στα Γιαννιτσά, επτά στελέχη της Αριστερας-μεταξύ των οποίων και τη νεαρή Δασκάλα Ειρήνη Γκίνη, την πρώτη γυναίκα που εκτελέστηκε στην Ελλάδα. Από τότε, οι ρυθμοί και οι αριθμοί αυξήθηκαν κατακόρυφα. Σε κάθε πόλη τα ηγετικά στελέχη της Αριστεράς, η ραχοκοκαλιά της όποιας επαρχιακής Ελίτ, απέκτησε το δικό της μερίδιο σε αυτήν την επίσημη σφαγή των ταξικών στηριγμάτων της Αντίστασης και της Αριστεράς στην ελληνική ύπαιθρο. Στο μεταξύ όμως, στα βουνά ο εμφύλιος ειχε ήδη αρχίσει.
Τη ζωή των πολιτικών κρατουμένων όση προσπάθεια και αν κάνει κάποιος, που δεν εχει κάνει πολιτικός κράτούμενος, δεν μπορεί να τη συλλάβει. Μπορεί μόνο να τη φανταστεί και αυτό μέσες άκρες, αν τη συγκρίνει κανείς με αυτό που εννοούμε ευτυχία και δυστυχία για τον άνθρωπο. Με τη διαφορά οτι η ευτυχία εχει κάποια οροφή, κάποια συστατικά δεδομένα και κάποιο μέγεθος που η ύπαρξή τους, κάνουν τον άνθρωπο να νοιώθει ευτυχισμένος. Η δυστυχία όμως σε αντίθεση με την ευτυχία, που εχει οροφή ειναι απύθμενη. Δεν εχει πυθμένα και μέγεθος η δυστυχία. Ειναι αυτό που λέει ο λαός : στου κακού τη σκάλα δεν υπάρχει αλλο σκαλί να κατεβείς...
Σε κάθε εποχή η αγορά ενός αυγού προϋποθέτει κάποιο έστω μικρό ποσόν χρημάτων. Για να το αποκτήσει θα πληρώσει ο αγοραστής ενα κόστος. Αυτή λοιπόν, η εταιρία που δολοφόνησε τους

Ελληνες και την Ελλάδα, την συν αποτελούσαν α) Η παλιά, αδίστακτη, ξεσκολισμένη αγγλική αποικιοκρατία, που ήθελε με κάθε θυσία να κρατήσει αυτόν τον τόπο-κλειδί ξανά για λογαρισμό της. Εσωτερικά, η αποικιορατία ειχε λαμπρά στηρίγματα και αφοσιωμένους συνεργάτες. β) Ηταν η από θαύμα νεκραναστημένη δοσίλογη Δεξιά. Η δοσόλογη για την βασιλό-μεταξική δκτατορία, την έκβαση του αλβανικού πολέμου, για την τιμή των όπλων και οχι στη θάλασσα), τη συνεργασία με τους κατακτητές, που έτρεμε την απελευθέρωση του λαού για όλα τα ανομήματά της. Για να μπορέσει να επιβιώσει η Δεξιά, πουλούσε και την ψυχή της στο διάβολο. Ειδε σαν σωτήρες τους Αγγλους πρώτα και του Αμερικανούς μετά, όπως προηγούμενα ειχε δεί τους Γερμανούς. γ) Η ελληνική ολιγαρχία που δεν έβλεπε την ώρα να πέσει αχόρταγη στο κατασπαραγμένο κορμί της Ελλάδας. Κοινός στόχος όλων, ό ανήσυχος και ανυπότακτος λαός, που μετέτρεψε τα ρυάκια σε χείμαρο και πίστεψε πως με τον αγώνα κατά τη διάρκεια της κατοχής, δημιούργησε εκείνες τις προϋποθέσεις οχι μόνο να ανήκει η Ελλάδα στους Ελληνες, αλλα και να εκσυγχρονιστεί, να αναπτυχθεί και να προοδεύσει. Αυτοί με τον ενα η τον αλλο τρόπο έπρεπε να βγουν απ τη μέση γιατί έμπαιναν εμπόδιο στα μεταπολεμικά τους σχέδιά.

Ο πόλεμος ειχε τελειώσει, αυτοί με τα όπλα των Αγγλων νίκησαν οπως άλλωστε ειχε διατάξει ο Τσιώρτσιλ. Τα συμφέροντα τους διασφαλίστηκαν. Το λαό δεν τον ειχαν ποιά ανάγκη. Δεν τον χρειάζονταν άλλο. Ο,τι ειχε να προσφέρει το πρόσφερε. Καιρός ηταν να δοθεί τέλος στα μεγάλα λόγια, ο «ηρωϊκός ελληνικός λαός, ο μέγας και ο απαράμιλος» καλά θα έκανε αν θέλει να σώσει το κεφάλι του, να τα ξεχάσει αυτά και κυρίως εκείνο το κοινωνικό περιεχόμενο των διακηρύξεων του ΕΑΜ, να μαζευτεί πάλι στη γωνιά του, να δουλεύει και να το βουλώνει. Δεν έπρεπε η Εθνική Αντίσταση να αποτελέσει πλαίσιο εθνικής και δημοκρατικής διαπαιδαγώγησης της Νέας Γενιάς. Γι' αυτό και απωθήθηκε από τους εκπαιδευτικούς και όποιους άλλους κρατικούς και κοινωνικούς μηχανισμούς.

Με το λαό στη γωνιά, το στόμα κλειστό και τη σιωπή τάφου η Ελλάδα, εκτός του οτι έγινε το κλοτσοσκούφι των εθνών, μετατράπηκε εκ νέου σε «αγγλικό προτεκτοράτο». Αυτό υπόθηκε απ τα πιό επίσημα χείλη στην «Επιτροπή επι των εξωτερικών υποθέσεων». Η Δεξιά έπρεπε να εξοφλίσει τα γραμμάτια που της στοίχισε η δοτή εξουσία, γι' αυτό έκανε αυτό που ηταν φυσικό και μοιραίο υπό την κηδεμονία και καθοδήγηση του Φόρεϊ Οφις. Ασκούσε αυτήν τη δοτή εξουσία για λογαριασμό του κηδεμόνα. Υπό την κηδεμονία των Αγγλων η Δεξιά, προσπάθησε να αναδείξει τον κόσμο των κιοτήδων, ακριβώς γιατί αισθανόταν ένοχη, γιατί δεν ειχε ψυχικές, κοινωνικές και αγωνιστικές ρίζες με τη Γενιά της Αντίστασης: «Σόφια Μόσχα ειναι το ονειρό μας έλεγε ενα απ τα τραδούδια των κιοτήδων». «Μεγάλη Ελλάδα» φώναζαν οι ακριβοπληρωμένοι απ το δημόσιο κουρβανά παλικαράδες της Δεξιάς. Διεκδικούσαν μεγάλα κομμάτια απ τα Βαλκάνια. Δεν έβγαζαν όμως τσιμουδιά για εδάφη που κατοικούσαν Ελληνες οπως η: Κύπρος, η Ανατολική Θράκη, τα Δωδεκάνησα, το Βόριο Βόσπορο και γιατί όχι και τη Βόρια Ηπειρο αν συμφωνούσαν όλοι.

Οντας υπό κηδεμονία χαντάκωνε τις εθνικές υποθέσεις. Κατάντησε την Ελλάδα περίγελο του δημοκρατικού αντιφασιστικού κόσμου. Κάθε μέρα που περνούσε μεγάλωνε η ηθική και διπλωματική της απομόνωση. Την Ελλάδα του αλβανικού πολέμου. Την Ελλάδα που συγκλόνισε την οικουμένη με την Εθνική της Αντίσταση. Την Ελλάδα της προσφοράς και της θυσίας. Την Ελλάδα που λόγω αυτής ακριβώς της προσφορά ειχε το δικαίωμα να βρίσκεται στην πρώτη- πρώτη γραμμή των τιμημένων λαών του κόσμου και κυρίως της Ευρώπης. Αυτήν την Ελλάδα δολοφονούσαν αργά αλλά σταθερά.

Ο Τσώρτσιλ, που οταν ειχε ανάγκη από το αίμα του λαού, του έλεγε τα ποιό επαινετικά λόγια, οταν δεν τον χρειάζονταν ποιά έφερε τα τάκνς, τα αεροπλάνα και τα καράβια και τον δολοφόνησε, το ίδιο με λόγια και με σφαίρες αλύπητα με σφαίρες τώρα οπως τον επαινούσε μόνο με λόγια. Ομως ο Μέγας Τσώρτσιλ, που τόσο τον υμνούσαν, τον δοξολογούσαν και τον υπάκουαν, μαζί με το λαό δολοφόνησε και την τότε λεγόμενη ελληνική ηγεσία με μια μόνο φράση «Η Ελλάς στερείται δημοσίων ανδρών», γεγονός που σήμαινε οτι δεν υπάρχει ελληνική ηγεσία η οποία μπορεί να διαπραγματευτεί με το ΕΑΜ, παρά μόνο η αγγλική: Τσιώρτσιλ.Το ωραίο, δε ειναι, οτι δεν βρέθηκε ούτε ένας να του επιστρέψει την «ΙΒΡΗ» και αφού δεν βρέθηκε σε λίγο ο ραδιοφωνικός του

Λονδίνου, σε ημιεπίσημη ιταλόφωνη εκπομπή του, πληροφορούσε το παγκόσμιο Νοήμων κοινό οτι : « η Ελλάς ειναι διατεθειμένη να ακολουθήσει την γραμμή της επιείκιας, ήτις εχαράχθη υπο της αγγλικής και αμερικανικής αντιπροσωπείας, προκειμένου να συνταχθεί το κείμενο της ειρήνης με την Ιταλία».

Η κατάληξη αυτή ηταν μοιραία. Γιατί το μετά Δεκεμβριανό καθεστώς, δεν ειχε κληρονομήσει μόνο ατόφια την 4η Αυγούστου και την στρατιά των δοσιλόγων που «υπερείχαν πάντοτε στη σφαίρα και τον κόσμο των ιδεών παρά είς τον κόσμον της ύλης». Και ηταν μοιραία η κατάληξη, γιατί εκτός απ αυτήν την κληρονομιά προκειμένου να της δοθεί η «εξουσία-διαχείριση» ειχε υποθηκεύσει τη χώρα και τα μελλοντικά συμφέροντα του λαού ξανά στους νέο αποικιοκράτες.

Η λέξη διαχείριση ειναι αυτή που ταιριάζει περισσότερο στην δοτή «εξουσία» που παραχώρησαν οι Αγγλοι Συμμαχό-κατακτητές στη Δεξιά. Ο διαχειριστης ειναι αυτός που αναλαμβάνει να φέρει σε πέρας ό,τι του υποδείξουν τα αφεντικά του. Δεν εχει άποψη, δεν εχει λόγω, δεν μπορεί να αντιδράσει και να αρνηθεί. Αντίθετα προσπαθεί να δικαιολογήσει αυτό που κάνει, προβάλλοντας το, σαν το μόνο που μπορεί και πρέπει να γίνει σαν αντάλλαγμα για την ύπαρξή το. Αυτή η αυταπάτη στην υπερβολή της, με το χρόνο μεταλλάσσεται σε «βούληση», μια βούληση που εχει άμεση , απόλυτη και άρρηκτη σχέση με την προσπάθεια του διαχειριστή να δείξει καλή διαγωγή, ωστε να του ειναι και στο μέλλον χρήσιμος. Μια προσπάθεια «ταύτισης» με την θέληση του εργοδότη και τα συμφέροντα της επιχείρησης που εργοδότη.

Η παγκόσμια κοινή γνώμη, γνώριζε οτι ο ελληνικός λαό έδωσε την πρώτη νίκη στο συμμαχικό αγώνα εναντίον που φασισμού με την εποποιϊα του 1940-41. Ακόμα γνώριζε οτι αυτός ο ίδιος λαός, μετά την κατάκτηση της χώρας, οργάνωσε απ τις πρώτες ακόμα μέρες της κατοχής μια αξιοθαύμαστη Εθνική Λαϊκή Αντίσταση 1941-44. Οργάνωσε ότι εκτός από πολιτικές οργανώσεις σε ολη τη χώρα και εθελοντικό ένοπλο και αξιόμαχο στρατό, τον οποίο έθεσε υπό τις διαταγές του συμμαχικού Στρατηγείου της Μέσης Ανατολής και δρούσε υπό τις διαταγές του. Ενα στρατό που αποσχολούσε σε μόνιμη βάση 10-15 γερμανικές εμπειροπόλεμες μεραρχίες.

Ηξερε ακόμα πως η Ελλάδα, ηταν η μόνη χώρα που δεν πέτυχε η πολιτική επιστράτευση του Χίτλερ και η μοναδική χώρα, που δεν έστειλε στρατεύματα στα μέτωπα να πολεμήσουν εναντίον των συμμάχων. Επίσης γνώριζε ακόμα, οτι η συμπεριφορά των κατακτητών στην Ελλάδα ηταν οχι απλώς σκληρή και απάνθρωπη, αλλα και εκδικητική λόγω του πολέμου της Αλβανίας και την σθεναρή αντίσταση στα Μακεδονικά οχυρά. Κανένας κατεκτημένος Ευρωπαϊκός λαός δεν έζησε αυτήν τη φρίκη που έζησε λαός μας στη διάρκεια της κατοχής.

Αυτήν ακριβώς την ηρωϊκή Εθνική Αντίσταση, που άφησε πολλές φορές την παγκόσμια κοινή γνώμη έκθαυμβη. Την Ελλάδα του θριάμβου και των μεγάλων επικών αγώνων, την Ελλάδα που ξανά βρίσκοντας τον εαυτό της, την Ελλάδα στη διάρκεια της κατοχής της δόθηκε η δυνατότητα να γνωρίσει μεγαλύτερη ανάσταση η απέραντη ιστορίας της με την κοσμό ξακουσμένη Εθνική της Αντίσταση. Την Ελλάδα που στη διάρκεια του αλβανικού πολέμου και της Αντίστασης, ξεπερνώντας διχασμούς και μίση, δημιούργησε μια καινούρια κατάσταση. Μια κατάσταση πρωτόγνωρη για τον τόπο και με τη δύναμη της εθνικής ενότητας και την ομοψυχία ηταν έτοιμη να μεγαλουργήσει. Την Ελλάδα που με θυσίες και αίμα ειχε απελευθερώση σημαντικές περιοχές της χώρας, που γκρέμιζε τη μισητή εξουσία της βασιλό-μεταξικής δικτατορίας και έχτιζε πάνω σε γερές βάσεις τη λαϊκή εξουσία μακριά απ τα παλιά πρότυπα. Την Ελλάδα, που για να μην ανακοπή η πορεία για την μεταπολεμική αναδημιουργία. Η Ελλάδα που υπέργαψε τη συμφωνία του Λιβάνου και συμμετείχε την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας με 5-6 Υπουργούς και για τον ίδιο ακριβώς λόγω, με τη συμφωνία της Καζέρτας έθεσε τον ΕΛΑΣ, υπό της διαταγές του Αγγλου στρατηγού Σκόμπι, υπό τον ρητό όρο να μην κατέβει ο ΕΛΑΣ στην Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη. Αυτή η Ελλάδα έμελε με την αγγλική επέμβαση και τις συνέπειές της, οχι μόνο να ανακοπεί αυτή η θριαμβευτική πορεία προς το μέλλον, αλλά και να της κλείσει το δρόμο στην ολοκλήρωση της παλιγγενεσίας.

Η αγγλική επέμβαση το Δεκέμβρη υπήρξε η ποιό ωμή, η ποιό ξετσίπωτη επέμβαση των ιμπεριαλιστών και ενώ συνεχιζόταν ο συμμαχικός πόλεμος ενάντιον του Χίτλερ. Οπως ηταν φυσικό η αναίτια αυτή επέμβαση από μια συμμαχική, σε μια αλλη συμμαχική χώρα προκάλεσε την

παγκόσμια αποδοκιμασία και καταδίκη. Επρεπε συνεπώς να βρεθεί κάποιος τρόπος, αν οχι να δικαιολογηθεί τουλάχιστον να διασκεδαστεί η επέμβαση και αν ηταν δυνατόν απ την «τροπή» που θα έπαιρναν τα πράγματα να θεωρηθεί και επιβεβλημένη.
Ετσι λοιπόν, αφού η Αντίσταση στηρίζονταν στη τεράστια πλειοψηφία του λαού, και που κατά των κ.κ Κρίς και Ηντεν τις εκλογές που ομόφωνα και ρητά πρόβλεπε η συμφωνία του Λιβάνου, θα τις κέρδιζε οπωσδήποτε το ΕΑΜ, έπρεπε να βρεθεί κάποιος τρόπος να μην φτάσει η χώρα στις εκλογές με συντεταγμένες και κυρίως με το σύνολο των δυνάμεών του. Και πράγματι θα τις κέρδιζε το ΕΑΜ. Και θα τις κέρδιζε γιατί η ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση, ηταν ένας συνδυασμός, μια σύζευξη μαζικής λαϊκής πάλης και ενόπλου αγώνα. Η πρώτη κυριάρχισε στις πόλεις, ενώ ο ένοπλος αγώνας στην ύπαιθρο. Ανάμεσα σε αυτές τις δυο μορφές του κοινού αγώνα, υπήρχε στενή σύνδεση και αλληλεπίδραση. Από αυτήν την στενή συνεργασία ξεπήδησε, μέσα στη φωτιά του αγώνα, κάτι το καινούριο για τη χώρα μας: η λαϊκή εξουσία. Μια λαϊκή εξουσία που ειχε πετύχει εκτός από την ομοψυχία κλπ, και την ανάλογη πρόοδο στην ηθική στάση που έπρεπε να εχει κάθε άνθρωπος απέναντι στον συνάνθρωπό του και το σεβασμό στην όποια πατρογονική-εθνική κληρονομιά.
Οι ανθρωποι της Αντίστασης σέβονταν και καλλιεργούσαν τις ανθρώπινες σχέσεις και στην πιό απλούστερη ακόμα μορφή μεταξύ ατόμων και ομάδων. Δέχονταν το διαφορετικό και το δικαίωμα του διπλανού του να πιστεύει ό,τι θέλει και προπάντων να μην πιστεύει. Αυτές οι αξίες και αυτά τα δεδομένα αποτελούσαν τη βασική συγκολλητική ουσία του ΕΑΜ. Για πρώτη φορά οι Ελληνες, ένοιωθαν οτι έκαναν κάτι που το ήθελαν. ένοιωθαν οτι έκαναν κάτι για τον εαυτό τους. Γι αυτό και το έκαναν μόνοι και εθελοντικά. Αμφιβάλλω αν υπήρξαν ποτέ ελλες περίοδοι στην ιστορία, όπου οι Ελληνες ειχαν φτάσει να κυβερνούν τόσο άμεσα, όπως τις μέρες της Αντίστασης.
Ο λαό μας ένοπλος και μη, πολεμώντας τους κατακτητές και την ελληνόφωνη κυβέρνηση τους, που εκτελούσε πείθινια και πιστά τις εντολές τους. Απελευθέρωνε κάθε μερα που περνούσε και ενα κομμάτι της κατεχόμενης χώρας. Δημιούργησε απ τις αρχές ακόμα του 1943 μια συμπαγή Ελεύθερη Ελλάδα. Μια Ελλάδα στην οποία δεν μπορούσαν να επανακτήσουν οι κατακτητές. Ετσι με τον καθημερινό αγώνα γκρέμιζε τη μισητή εξουσία τους, ενώ παράλληλα, για να βοηθήσει πιό αποτελεσματικά και για να λύσει τα χρονίζοντα προβλήματά του, έχτιζε πέτρα την πέτρα τη δική του, λαϊκή εξουσία. Μια εξουσία θεμελιωμένη πάνω σε γερές βάσεις και μακριά απ τα παλιά πρότυπα της αντιπαράθεσης.
Και θα τις κέρδιζε το ΕΑΜ τις εκλογές, γιατί στη διάρκεια της κατοχής έκανε τη δυναμική της εμφάνιση μια καινούρια αντίστοιχη με το 21 πραγματικότητα και μια γενιά, που έζησε στο πετσί της τη εξάχρονη δικτατορία. Μια γενιά που στο αλβανικό πόλεμο επί έξη μήνες αναμετρήθηκε με τον ιταλικό φασισμό. Μια γενιά εμπειροπόλεμη και έτοιμη από κάθε άποψη να πάρει τις τύχες της χώρας στα χέρια της. Ο Ραγιά τότε και ο Λαός τώρα, άρχισε να παίρνει ο ίδιος στα χέρια του την εξουσία και να τη χρησιμοποιεί για το δικό του συμφέρον, ενώ προηγούμενα η εξουσία χρησιμοποιούσε το λαό για να εξυπηρετήσει συμφέροντα ξένα προς αυτόν και κυρίως εναντίον του.
Το φαινόμενο αυτό μονάχα στη δική μας χώρα παρουσιάστηκε και αυτό για δυό βασικούς λόγους α) γιατί οι τρανοί οπως το 21, που σε αυτούς έπεφτε το χρέος-κεφαλές, οι Κοζταμπάσηδες, Προεστοί, και ο Κλήρος-να προετοιμάσουν το έθνος για τον υπέρτατο αγώνα, δεν το έκαναν αυτό το καθήκον τους βρίσκοντας διάφορες δικαιολογίες, προφάσεις και υπεκφυγές και λόγω ταύτισης συμφερόνων με τον Τούρκο δυνάστη. Με τον οποίο συνεργάζονταν αρμονικά και ενόψει της αποχώρησης από την Αναστημένη με τους αγώνες του Ραγιά Ελλάδα άρπαζαν όσο όσο τα όποια περιουσιακά τους στοιχεία που μετά την Απελευθέρωση θα αποτελούσαν εθνικό κεφάλαιο.
Το ίδιο συνέβει και στη κατοχή. Οι τρανοί ηταν οι μεγάλοι απόντες αυτού του τιτάνιου εθνικού αγώνα. Οπως τότε οι «τρανοί» δεν πήραν την πρωτοβουλία για να αρχίσει ο Κοινωνικό-εθνικός Απελευθερωτικός Αγώνας. Και αφού δεν την πήραν οι «τρανοί» την πρωτοβουλία αποφάσισαν και την πήραν, οι τρεις άσημοι: Ο Σκουφάς, ο Ξάνθος και ο Τσακάλωφ, ξενιτεμένοι Ρωμιοί, να πάρουν επάνω τους το μέγα αυτό έργο το: αθάνατο 21, έτσι και τώρα, αφού οι «τρανοί» δεν πήραν την πρωτοβουλία βρέθηκαν, όπως τότε μερικοί άσημοι κομμουνιστές και δημοκράτες, που οχι μόνο άρπαξαν την πρωτοβουλία, αλλά και οργάνωσαν αυτό το μαζικό και αξιοθαύμαστο λαϊκό ΕΑΜικό

κίνημα, στο οποίο προσχώρησαν τα πιό ικανά, τα ποιό ανήσυχα και φωτεινά μυαλά και παλικάρια πατριώτες.
Οπως το χειμώνα του 1813 με 1814, συζητώντας τα βράδια στο σπίτι του Σκουφά στην Οδησσό, οι τρεις άσημοι Ρωμιοί ανιστορώντας τα βάσανα της Ρωμιοσύνης, αποφάσισαν και ίδρυσαν τη «Φιλική Εταιρεία» που αποτέλεσε το προζύμι της Επανάστασης του 21, έτσι και στις 27η Σεπτεμβρίου 1941, στο ισόγειο ενος παλιού σπιτιού στο βάθος μια λαϊκής αυλής στο τέρμα της οδού Ιπποκράτους στην Αθήνα, οι εξουσιοδοτημένοι αντιπρόσωποι τεσσάρων άξιων της πατρίδας κομμάτων, σε μια παράνομη και σεμνή τελετή, υπέγραψαν το ιδρυτικό του Εθνικού Απελευθερικού Μετώπου (ΕΑΜ). Την ημέρα αυτή ιδρύθηκε η σύγχρονη «Φιλική Εταιρεία», η μεγαλύτερη εθνική οργάνωση που γνώρισε ποτέ η χώρα.
Οπως οι τρεις ταπεινοί Ελληνες : Σκουφάς, Τσακάλωφ και Ξάνθος, ίδρυσαν την «Φιλική Εταιρεία» του 1821, έτσι και οι τέσσερεις άσημοι και ταπεινοί Ελλήνες: Λευτέρης Αποστόλου εκπρόσωπος του ΚΚΕ, Χειμωνίδης Χρήστος για ΣΚΕ, Ηλίας Τσιριμόκος για την ΕΛΔ και Βογιατζής Απόστολος για το ΑΚΕ, υπογράφοντας σαν εκπρόσωποι των κομμάτων τους ίδρυσαν το Εθνικό Απελυθερωτικό Μέτωπο την σύγχρονη «Φιλική Εταιρεία»
Ο αγώνας ξεκίνησε με το γράμμα-προσκλητήριο του Ζαχαριάδη, προς τους κομμουνιστές και το λαό τρεις μέρες μετά την κήρυξη του πολέμου. Με τα γράμμα αυτό ο Ζαχαριάδης, καλούσε τους κομμουνιστές και το λαό σε αγώνα για την «...υπεράσπιση της πατρίδας ενάντια στον ξένο εισβολέα και την εθνική λευτεριά...». Ειναι χαρακτηριστική η προτροπή-υπόδειξη του Ζαχαριάδη, για τον τρόπο που έπρεπε να διεξαχθεί ο αγώνας ενάντια στον εισβολέα «...κάθε πόλη και χωρό, κάθε βράχος και καλύβα να γίνει το ταμπούρι της λευτεριάς...». Το πνεύμα αυτό στάθηκε ο σημαιοφόρος στη συνείδηση του λαού για την απόκρουση του εισβολέα. Και όταν κατακτήθηκε η χώρα ηταν το ίδιο που συνέβαλε στή ίδρυση του ΕΑΜ.
Και οταν ήρθε η μέρα που «περιμέναμε τους βαρβάρους» και η Ελλάδα έμεινε χωρίς «εξουσία» εκτός του οτι σε ολες τις γωνιές της Ελλάδας, οι Ελληνες συζητούσαν για το πρώϊμό φευγιό των «αρχόντων» τίποτε το ξεχωριστό δεν σημειώθηκε. Αυτή η μέρα ηταν μια μέρα χωρίς εξουσία. Την ημέρα αυτή οι Ελληνες, παρά την παρουσία των βαρβάρων δε μπορούσαν να πιστέψουν πως ολα ειχαν χαθεί. Πως όλα ειχαν τελειώσει. Αυτήν ακριβώς την ημέρα χωρίς εξουσία, ηταν που οι Ελληνες με γνώμονα τα πατρογονικά και χωρίς να λογαριάσουν τις όποιες συνέπειες πήραν τη μεγάλη απόφαση για το ξεκίνημα μιας καινούριας πορείας. Ομως επειδή η πορεία αυτή ειχε άμεση σχέση και με το θάνατο. Και ηταν πολλοί αυτοί που δεν ξαναγύρισαν στα σπίτια τους. Αρκετοί δεν θέλησαν να συστρατευτούν. Εμειναν θεατές. Και αρκετοί όχι μόνο θεατές αλλά και συνεργάτες σε όλα τα επίπεδα: Πολιτικά, οικονομικά και ένοπλα
Οι μικροί και ταπεινοί μας αντίπαλοι, υπηρέτες της πλουτοκρατικής αντίδρασης. Οι ανθρωποι που ξεπούλησαν την Ελλάδα στους ξένους, που πρόδωσαν τον εθνικό αγώνα στα χρόνια της χιτλιροφασιστικής σκλαβιάς, που συνέχισαν την προδοσία με τη δεύτερη μετά απελευθεωρτική κατοχή της, άδικα προσπαθούν να εξωραϊσουν το ξεπούλημα και τη νέα προδοσία της πατρίδας. Προκειμένου να δώσουν κάποιο «αγωνιστικό» περιεχόμενο με το σύνθημα: Σόφια-Μόσχα ειναι το όνειρό μας...Και η Αγια μέρα θέλ' να ρθεί, έβγαλαν απ την ναφθαλίνη τη μεγάλη «ιδέα», που ούτε μεγάλη ηταν τώρα πλέον, ούτε και ιδέα μπορούσαν να έχουν οι εθελόδουλοι και τοποτηρητές ξένων συμφερόντων. Μήπως άλλωστε οι ίδιοι δεν διακήρυτταν οτι : «πρέπει να κυτάζουν στα μάτια τα αφεντικά τους» Αγγλους τότε και Αμερικάνους μετά για να μαντέψουν (άρθρο της «Καθημερινής») τη διάθεσή τους;
Μήπως δεν πρόσφεραν στον περήφανο ελληνικό λαό, το αηδιαστικό θέαμα του σκύλου που ενώ το δέρνει το αφεντικό του και αυτός του γλείφει τα πόδια και το ακόμα πιό τραγικό : δεν τους παρέδωσαν στρατό και λαό στην αποκλειστική διάθεσή τους; Τι αλλο εννοούσε ο κ Παπανδρέου οταν επικροτούσε και οργάνωνε μαζί με τον Σκόμπυ και Λύπερ τα Δεκεμβριανά και ο κ Κανελόπουλος οταν έλεγε στον Αμερικανό στρατηγό Βάν Φλίτ: Στρατηγέ «ιδού ο στρατό σας»!
Η εικοστή εβδόμη του Σεπτέμβρη 1941, αποτέλεσε και θα εξακολουθεί να αποτελεί σταθμό-ορόσημο στην Νεοελληνική ιστορία. Την ημέρα αυτή ενα πρωτόγνωρο ιστορικό-κοινωνικό γεγονός

κάνει την εμφάνισή του : Ιδρύεται το ΕΑΜ. Το ΕΑΜ που μέσα σε τρία χρόνια, θα διαργάψει μια ασύλληπτη διαδρομή και μια πορεία μέσα στην κατοχική θύελλα. Το ιδρυτικό του ΕΑΜ ειναι ενα κείμενο, που χωρίς φαμφαρονισμούς και μεγαλόστομες φράσεις, αλλα με σαφήνεια και ειλικρίνεια, προσδιόριζε το σκοπό της δημιουργίας του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου και τις μελλοντικές επιδιώξεις του.
Καλούσε σε συνεργασία ολες τις πολιτικές και κοινωνικές δυνάμεις, κόμματα και οργανώσεις του τόπου, που επιθυμούσαν να βοηθήσουν στον αγώνα για την απελευθέρωση της χώρας μας. Στο ιδρυτικό του, δεν υπάρχει, και πολύ σωστά, το «διεθνιστικό» πνεύμα της 6ης ολομέλειας της Κ.Ε του ΚΚΕ. Ενα πνεύμα που εμφορούνταν από τη νοοτροπία που-μετέφραζε τον Μαρξισμό, Λενινισμό, Σταλινισμό-σαν θρησκεία, σαν κάτι που εχει σχέση με καλούπια, σαν έτοιμες συνταγές, που πρέπει να εφαρμοστούν ατόφιες και ομοιόμορφα σε κάθε χώρα και σε κάθε εποχή. Αυτή ηταν άλλωστε και η μεγάλη αρρώστια την εποχή εκείνη σε ενα ευτυχώς μικρό μέρος του ΚΚΕ : ο δογματισμός.
Ο Μαρξισμός όμως δεν ειναι δόγμα, μα μέθοδος-εργαλείο. Ειναι τρόπος σκέψης, καθημερινής δουλειά και επαναστατικής δράσης. Και οι τέσσεροι αντιπρόσωποι ηταν αξιόλογοι πολιτικοί άνδρες, νέοι στην ηλικία, ρεαλιστές και με σύγχρονες ιδέες, χωρίς δογματισμούς. Ανθρωποι, που συμμετείχαν στη ζώσα πραγματικότητα και γνώριζαν την ψυχολογία του λαού μας.
Ο αγώνας του ΕΑΜ απ την ημέρα της ίδρυσής του, ηταν εθνικό απελευθερωτικός, αλλα και με κοινωνικά οράματα, που στην πορεία του αγώνα έγιναν πιό συγκεκριμένα. Τα οράματα αυτά τα αποδέχθηκε ο λαός, τα εφάρμοσε στις ελεύθερες περιοχές. Το ΕΑΜ στο πρόγραμμά του δεν το κράτησε μυστικό. Το εκλαϊκευσε και το διαλαλούσε σε ολόκληρη την επικράτεια. Εκείνοι που πύκνωσαν τις τάξεις του ΕΑΜ και του έδωσαν τα φτερά για να παίξει αυτόν τον προ εξέρχοντα ρόλο, προέρχονταν απ όλα τα κοινωνικά στρώματα και το πιό σημαντικό, ηταν οι αξιότεροι και οι ικανότεροι εκπρόσωποί του. Μέσα σε αυτό το παλλαϊκό προοδευτικό κίνημα προσχώρησαν εθελοντικά και αγωνίζονταν συναδελφωμένοι οι εργάτες και οι επιστήμονες, οι αγρότες, οι κτηνοτρόφοι, οι ελεύθεροι επαγγελματίες, οι δημόσιοι υπάλληλοι, άντρες και γυναίκες. Ακόμα και βιομήχανοι, έμποροι κλπ. Ολοι εύρισκαν κάποια αποδεκτή θέση στην πυραμίδα της οργάνωσης, στο χωριό, τη συνοικία και την πόλη. Πάνω από 1,500 μόνιμοι αξιωματικοί στελέχωσαν το λαϊκό στρατό τον ΕΛΑΣ και ανάμεσά του και οκτώ (8) στρατηγοί. Ενα πολύ σημαντικό κομμάτι του Κλήρου με επικεφαλής τους δύο άξιους Ιεράρχες, τους Μητροπολίτες Κοζάνης Ιωακείμ και Ηλείας Αντώνιο, που και οι δυό εκλέχτηκαν και Εθνοσύμβουλοι.
Σε πολλή μεγάλη αναλογία ηταν και η συμμετοχή των εκπαιδευτικών- Καθηγητές και Δάσκαλοι κατά κύριο λόγο- Το ίδιο μεγάλη ηταν και η συμμετοχή και του καλλιτεχνικού κόσμου. Απ τις πανεπιστημιακές σχολές στο ΕΑΜ προσχώρησαν οι άρεστοι. Ανάμεσα σε αυτούς και τα πιό ηθικά, ικανά και προοδευτικά στελέχη του παλιού πολιτικού κόσμου. Και πρώτα και πάνω απ όλα, τα φλογερά νιάτα, που ενταγμένα στην ΕΠΟΝ, ηταν αυτά που έδωσαν την ορμή, τη ζωντάνια και το Νεανικό ενθουσιασμό στο λαϊκό κίνημα, από τη σπουδάζουσα Νεολαία μέχρι και τα θρυλικά Αερόπουλα. Και επειδή πολλοί ήταν αυτοί που διακωμόδισαν τα Αετόπουλα και την προσφορά τους, θα θυμίσω στους επικριτές ότι ο βασικότερο Σύνδεσμος του Μακεδονικού Κομητάτου στη Θεσσαλονίκη ήταν η Οκτάχρονη Οικονόμου!
Τα Νιάτα την εποχή εκείνη εκτός απ την πολυάριθμη και έντονη παρουσία τους ειχαν κοινωνικούς προβληματισμούς. Ηταν ανήσυχα για το μέλλον, το δικό τους και της χώρας. Ηταν μεστά από ιδέες, ακόμα και για ανατροπές των κακώς εχόντων κατεστημένων. Ειδικά η σπουδάζουσα βρέθηκε στην πρωτοπορία των κοινωνικών και πολιτικών αγώνων. Οι Νέοι και ειδικά οι φοιτητές κάθε μέρα βρίσκονταν στο πεζοδρόμιο. Ενας στίχος του Παλαμά λέει : «Ο,τι αξίζει μιά δραχμή, για άλλους αξίζει μια ζωή».
Ολος αυτός ο κόσμος φοίτησε στο μεγάλο σχολείο της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης. Ενστερνίστηκε τα οράματα και τα ιδανικά του ΕΑΜ. Αγωνίστηκε με την καρδιά και τη ψυχή για την πραγματοποίησή τους. Αυτό το λαϊκό κίνημα, που το ειχαν αγκαλίσει ολα τα κοινωνικά στρώματα του λαού, Υπηρξε κατά κοινή ομολογία το πολυπληθέστερο της κατεχόμενης Ευρώπης.

Και οχι μόνο ηταν το πολυπληθέστερο, αλλα και το μοναδικό που στη διάρκεια του ανειρήνευτου αγώνα με τους Ούνους, ασκούσε εξουσία σε ενα τεράστιο κομμάτι της χώρας.
Η ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση έθρεψε στα σπλάχνα της, γέννησε, γαλούχισε, ανέθρεψε και ανέδειξε εκατοντάδες χιλιάδες αγωνιστές. Την ηρωϊκή εκείνη εποχή τα πάντα ηταν πάνω απ τα συνηθισμένα. Το κάθε τι ξεπερνούσε τα καθιερωμένα. Οι άφταστοι, ηρωϊσμοί, η αυταπάρνηση και η αυτοθυσία αυτών των απλών ανωνύμων αγωνιστών, ηταν καθημερινό φαινόμενο. Οσοι ευτυχήσαμε να ζούμε τις αλησμόνητες εκείνες μέρες της απελευθέρωσης της πατρίδας μας απ τη μισητή σκλαβιά και δίνουμε και σήμερα το παρόν, θυμόμαστε τον πρωτοφανή ξεσηκωμό του λαού μας και τον φρενίρη ενθουσιασμό του κατά την υποδοχή των δυνάμεων του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, που έμπαινε στις απελευθερωμένες πόλεις και τα χωριά της πατρίδας μας. Δεν θα ηταν υπερβολή αν έλεγα οτι όποιος δεν ευτύχισε να βρεθεί ανάμεσα σ αυτόν τον αξιοθαύμαστο κόσμο, που βρέθηκε απ τη σκλαβιά στη λευτεριά, όποιος δεν αγωνίστηκε μαζί του και δεν έζησε τον ίδιο κίνδυνο και την έξαρση με αυτούς, που ξεχύθηκαν στους δρόμους με κάθε είδους συνθήματα και λάβαρα να προϋπαντήσουν τους αγωνιστές της λευτεριάς, δεν θα μπορέσει να καταλάβει μα και να δεχθεί τα όσα προανάφερα.
Το ΕΑΜ ήξερε και μπορούσε να επικοινωνεί με τον λαό και την ιστορία. Ηξερε πώς να του ανάβει τη σπίθα της ελπίδας κάθε φορά που τη χάνει. Πως να τον κάνει να νοιώθει περήφανος. Με μια μόνο λέξη ή τη σιωπή του έδειχνε οτι καταλαβαίνει τον πόνο του. Το δράμα του από την εγκατάληψη και το φόβο να μην χαθεί η ευκαιρία να έρθουμε σε κάποια συνεννόηση οι Ελληνες. Το θέμα της ενότητας και της συνεννόησης ηταν το κυρίαρχο πρόβλημα του ΕΑΜ. Το απασχολούσε πριν και κυρίως μετά την ίδρυσή του. Ηξερε και μπόρεσε να του δώσει αποδείξεις, οτι οχι μόνο τον σκέφτεται και τον αγαπά, αλλά και οτι προσπαθεί μέσω της κοινής προσπάθειας, να λύθουν τα χρονίζοντα προβλήματα. Ηξερε να μεταλαμπαδεύει τη φλόγα και να ανάβει τη σπίθα της ελπίδας στο λαό. Τη θέληση για ζωή και γνώση. Με τη γνώση θεμελιωμένη στην ελπίδα και τη θέληση θα μπορέσει να βρει το δρόμο να απαλλαγεί από τα πνευματικά και «διανοητικά κατάλοιπα» και τις αγγιλώσεις της επάρατης αποικιοκρατίας.
Επειδή σε αρκετά σημεία εχω αναφέρει τη λέξη Λαϊκή Δημοκρατία, που ηταν το βασικό σύνθημα την επόμενη της απελευθέρωσης στην πιό μεγάλη συγκέντρωση που έγινε ποτέ στην πλατεία Συντάγματος στην οποία μίλησε ο Πρωθυπουργός Γ. Παπανδρέου, που στο αίτημα-σύνθημα του λαού για λαοκρατία-Λαϊκή Δημικρατία απάντησε με τον ιδιότυπο τρόπο: «ΠΙΣΤΕΥΟΜΕΝ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΑΟΚΡΑΤΙΑΝ».
Πριν προχωρήσω για το πως αντιλαμάνεται ο λαός την Λαϊκή δημοκρατία και θα εφάρμοζε μια εκλεγμένη απ το λαό ΕΑΜική κυβέρνηση ή μια κυβέρνηση στην οποία θα συμμετείχε και το ΕΑΜ, θα πω δυο λόγια για το ποιός ηταν ο τότε Πρωθυπουργός Γ Παπανδρέου, ποιός τον έχρησε Πρωθυπουργό και γιατί χρησιμοποίηση και αυτός τον Ορο λαοκρατία.
Γεννήθηκε στην Πάτρα. Σπούδασε νομικά και πολιτικό-κοινωνικές επιστήμες. Διατέλεσε Νομάρχης, Υπουργός και δυό του λάχιστον Πρωθυπουργός. Διώχθηκε και αυτός απ τη βασιλό-μεταξική δικτατορία. Ηταν ενας απ τους ικανότερους ρήτορες της αστικής παράταξης. Το 1943 η Κ Ε του ΚΚΕ και του ΕΑΜ για το σχηματισμό ενιαίας κυβέρνησης στα βουνό ζήτησε να αναλάβει την ηγεσία του ΕΑΜ. Απάντησε αρνητικά χωρίς να κόψει τη συζήτηση με την Αριστερά, γιατί πίστευε πως το ΕΑΜ αποτελεί αξιόλογη πολιτική δύναμη και πρέπει να παίρνεται σοβαρά υπόψιν. Σε σχέση με τον ερχομό του Βασιλιά στην Ελλαδα πότε ηταν υπέρ και πότε κατά. Ανάλογα πως φυσούσε κάθε φορά ο αέρας.
Ειχε γράψει και στείλει πολλά υπομνήματα προς τη βρετανική κυβέρνηση. Οταν οι Γερμανοί αντί για το στήθος γύρισαν την πλάτη στους Ρώσους, ο Παπανδρέου, σε ένα αυτά το 1943 εξέφραζε την «...Πεποίθηση του πως η ταυτότητα των Βρετανικών και Ελληνικών συμφερόντων για πρώτη φορά στην ιστορία ειναι απόλυτη». Από αυτήν την άποψη και το σύνθημα ο Γεώργιος «εγγυητής των βρετανικών και ελληνικών συμφερόντων». Οτι « η Γερμανία ξόφλισε σαν παγκόσμια δύναμη, η Σοβιετική Ενωση θα γίνει η μεγαλύτερη δύναμη της Ευρώπης και οτι διαμορφώνονται δύο παγκόσμια μέτωπα α) ο κομμουνιστικός πανσαβισμός και β) ο αγγλοσαξωνικός φιλελευθερισμός. Από εδώ ίσως και το σύνθημα οτι οι αξιωματικοί πρέπει να «σταθούν στο πλευρό των

αγγλοσαξώνων και να μην συμμετάσχουν στην Αντίσταση». Και οτι η Γερμανία και η Ιταλία στο τελευταίο μέτωπο αναμέτρησης με την ΕΣΣΔ, θα εχουν θέση μετά την ήτταν του Χίτλερ.
Το ίδιο έκανε και τον Γενάρη του 1944 που του άνοιξε το δρόμο σαν «σημαιοφόρο της εθνικής ενότητας» με το ΕΑΜ, σύμφωνα με τον ελιγμό της αγγλικής πολιτικής μετά τη Διάσκεψη της Τεχεράνης.
Να πως εξιστορεί τα γεγονότα ο Ηλίας Βενέζης στο έργο του «Αρχιεπίσκοπος Δαμαστηνός» καθ' υπαγόρευση του ιδίου του Παπανδρέου: «Στις 15 Απριλίου έφτασε στο Κάϊρο από τας Αθήνας ο Γεώργιος Παπανδρέου. Βρήκε να ειναι στην αρχή η κυβέρνηση Σοφοκλή Βενιζέλου. ο Ελληνικός στόλος επαναστατημένος, ηταν στο λιμάνι της Αλεξάνδρειας. Ο βασιλεύς κάλεσε τον Γ. Παπανδρέο να αναλάβει την κυβέρνησιν, του είπε: Και οι Αγγλοι ειναι σύμφωνοι; Ο Βασλεύες ειχε καλέσει τον Ναύαρχο Κάννιγκαμ, με τον οποίο μίλησε ιδιαιτέρως. Ο Γ Παπανδρέου κατά τη διάρκεια αυτής της συνομιλίας έμεινε στο παραπλεύρως δωμάτιο. Οταν τελείωσε η συνομιλία, ο βασιλεύς είπε στον Γ. Παπανδρέου: Ο Ναύαρχος ειναι της γνώμη να τελειώσει πρώτα το ζήτημα της ανταρσίας (να μην την χρεωθεί) του στόλου. Και έπειτα να αναλάβετε την κυβέρνηση». Ο Αγγλος Ναύαρχος ειχε στείλει τηλεσίγραφο στην ελληνική κυβέρνηση «Η θα καταστείλετε το κίνημα ή θα βουλιάξω τα πλοία». Ο Σ. Βενιζέλος κάλεσε σε σύσκεψη τα πολιτικά πρόσωπα που ηταν τότε στο Κάϊρο : τον Γ, Παπανδρέου, τον Π κανελόπουλον, τον Μπέη Μαυρομιχάλη. Ζήτησε εγγράφως τη γνώμη τους οτι εξουσιοδοτείται να χτυπήσει το κίνημα. Και οταν έλαβε την εξουσιοδότηση, έδωσε εντολή στο Ναύαρχο Βούλγαρη να καταλάβει τα πλοία. Στις 23 Απριλίου 1944 η κυβέρνηση Βενιζέλου παραιτήθηκε. Και στις 26 Απριλίου ορκίστηκε ως Πρωθυπουργός ο Γ. Παπανδρέου».
Αλλη μια ενδιαφέρουσα μαρτυρία για το πώς στήθηκε η σκηνοθεσία εκείνων των πολιτικών εξελίξεων μας τη δίνει ο ιστορικός Γρ. Δάφνης. «... Την ημέρα της ορκομωσίας, του Γ. Παπάνδρέου δηλαδή στις 27 του Απρίλη 1944, ο Αγγλος πρεσβευτής κάλεσε τον διωγμένο πρωθυπουργό Σ. Βενιζέλο σε ουϊσκυ και του δήλωσε : «Θεωρούμεν την χώραν σας ως ζωτικόν τομέα δια την αυτοκρατορίαν , του είπε και δι' αυτό δεν ημπορούμεν να αδιαφορήσωμεν δι' όσα συμβαίνουν εις τας ελληνικάς δυνάμεις Μέσης Ανατολής. Δι' αυτόν τον λόγον συνέχισε ηναγκάσθη (ο Τσιώρτσιλ) και προσωπικώς να επέμβει κατά την τελευταίαν κρίσιν. Ο Λήπερ ζητάει (ίσον εντέλεται) από τον Σ Βενιζέλο να στηρίξει τον Γ. Παπανδρέου. Ο βενιζέλος δέχεται, υπό τον όρο οτι η κυβέρνηση θάναι μεταβατική ως την επίτευξη της εθνικής ενότητας, που ηταν πολιτική του Σ Βενιζέλου». Ενώ συναίβεναν αυτά στην έση Ανατολη στην Ελλάδα είχε ήδη συγκροτηθεί η ελληνόφωνη Γερμανική κυβέρνηση
Στις 4 Μαϊου 1944 ο Αγγλος Πρωθυπουργός Τσιώρτσιλ, έλεγε στον Ελληνα πρεσβευτή στο Λονδίνο: «δεν θα επιτρέψωμεν εις το εξης ταραχάς και στάσεις εις τον στρατόν και τον στόλον... Επολέμησα δια σας ως τίγρις, και ο βασιλεύς σας αντιμετώπισε την πρόσφατον κρίσιν μετ' άκρου πατριωτισμού και θάρρους...» Σε τηλεγραφική αίτηση του Παπανδρέου οταν σε λίγο έγινε Πρωθυπουργός, με τηλεγράφημά της 10ης του Ιούνη 1941, του ζήτησε να διευκρινιστεί «κατά τίνος επολέμησε δι' ημάς» η πρεσβεία του Λονδίνου απαντά στις 15 του Ιούνη 1944: «εβεβαιώθην εγκύρως οτι η φράσις «επολέμησα δια σας ως τίγρις αναφέρετο εις την αποφασιστικήν στάσιν του βρετανού Πρωθυπουργού κατά των καταστρεπτικών και διαλυτικών στοιχείων τόσον εις την Ελλάδαν, οσον και εις την Αίγυπτον». Γράφει ο Β Παπαδάκης στη «Διπλωματική ιστορία του ελληνικού πολέμου1940-1945» Σ 362 .Και συνεχίζει ο Γρ Δαφνης «Μ άλλα λόγια ο Τσιώρτσιλ αναγνωρίζει πως πολέμησε με λύσσα τις δυνάμεις του ΕΑΜ και της δημοκρατίας, Και οι Ελληνες υπηρέτες του, μαζί και ο Σ Βενιζέλος, τον ευχαριστούσαν γι' αυτό με γράμμα τους» Ολα ειχαν προετοιμαστεί με το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» κατά τον πατροπαράδοτο τρόπο της «Γηραιάς Αλβιώνος» και των υποχειρίων της «Ελληνων πατριωτών» τον οποίο τρόπο η Ελλάδα γνώριζε περισσότερο από εκατό χρόνια.
Αυτοί οι «πατριώτες» αφού εξόντωσαν το στρατό της Μέσης Ανατόλης, με Πρωθυπουργό τον Γ. Παπανδρέου αποδεχόμενοι τις όποιες εντολές του Τσιώρτσιλ, σφυχταγκαλιάστηκαν και εναρμονισμένοι με αυτούς που είχαν μείνει στην Ελλάδα, οι Αγγλοι σαν κατακτητές και οι ελληνες σαν εκτελεστές αναζωογόνησαν τον φασισμό, μετέτρεψαν τη συμμετοχή στην Αντίσταση σε

έγκλημα, την υποψία συμμετοχής σε καταδίκη. Στήριξαν την κοινωνική συνοχή στην τρομοκρατία και το φόβο, νέκρωσαν οχι μόνο την κριτική σκέψη, στέρεψαν σκέψη αυτή καθ' εαυτή, λιγόστεψαν σε μεγαλύτερο βαθμό τα μετά κατοχικά χρόνια τους Ελληνες και μαυροφόρεσαν την Ελλάδα.
Η Λαϊκή Δημοκρατία, την όποια τόσο κυνικά περιέπαιζε ο κ Παπανδρέου, ειναι το πιο δημοκρατικό κοινοβουλευτικό σύστημα διακυβέρνησης. Ειναι το μόνο σύστημα που πλησιάζει προς την άμεση Δημοκρατία. Οι εκλογές Συνταγματικά κατοχυρωμένες γίνονται με το σύστημα της απλής αναλογικής και οι βουλευτές κάθε κόμματος εκλέγονται με βάση το πρόγραμμα του κόμματός και οχι τον εκλογικό νόμο, την πελατειακή σχέση και το ρουσφέτη, την βία, τη νοθεία και την εξαγορά συνειδήσεων. Η Λαϊκη Δημοκρατία απ τον τρόπο εκλογής του κοινοβουλίου, ειναι η μόνη κοινοβουλευτική δημοκρατία, που εχει και κοινοβουλευτικό ουσιαστικό περιεχόμενο. Η Λαϊκή δημοκρατία την οποία επαγγείλονταν το ΕΑΜ, θα κατοχύρωνε.
α) τη Λαϊκή Αυτοδιοίκηση Α. Β και Γ, βαθμού και τα περιφεριακά κοινοβουλια, την οποία ενώ την ειχε λύσει και αποδεχθεί ο ίδιος ο λαός ακόμα αναζητείται λύση, Η ηγεσια του 21, αμέσος μετά την εδραίωση της κρατικής οντότητας έδωσε τα καλύτερα και πιό αξιόλογα στελέχη της στην οργάνωση της Τοπικής Αυτοδιοίκησης.
β) στη Λαϊκή Δικαιοσύνη. θα ήξερε ο κατηγορούμενος οτι δικάζεται απ τον δικαστή που οι ίδιοι οι δικαστές τον εξέλεξαν, ανάμεσα στους ικανούς τον ικανότερο και οχι τον διορισμένο και διαπλεκόμενο. Το γεγονός αυτό θα καθιστούσε αδιάβλυτη τη δικαιοσύνη, θα περιόριζε την αυτοδικία και θα έχανε την «αίγλη» της η βεντέτα. Και ήδη εφάρμοζε δειλά και τη συναινετική δικαιοσύνη.
Οι αλλαγές που ειχαν συντελεστεί ηταν πρωτόγνωρες. Ηταν ποιοτικές αλλαγές που εκφράζονταν άμεσα στον τρόπο της ζωής, στη σκέψη, στη συμπεριφορά, στη δράση, ενώ παράλληλα ειχαν μπει σε κίνηση οι διαδικασίες που οδήγησαν βαθμιαία στην ανατροπή των παλιών πολύμορφων κοινωνικών φραγμάτων και προ καταλήψεων. Ειχαν μπεί σε κίνηση και δράση νέα πρότυπα σκέψης και αξιών σε όλους τους τομείς της ζωής και της δράσης, συνολικά στην κοινωνική και πολιτική παρουσία του λαού. Ειχαν δημιουργηθεί νέοι δεσμοί όπου κυριαρχούσε η συντροφικότητα, η φιλία και η αλληλεγγύη. Με την καθημερινή δράση ωρίμαζε η νέα κοινωνική και πολιτική συνείδηση. Συνειδοποιούνταν και συμπορεύονταν αδιάκριτα τα δικαιώματα.
Το νεοελληνικό σχολείο, σύμφυτο με το Νεοελληνικό κράτος. Τα πλαίσια και οι κανόνες «σαν διοίκηση και εποπτεία» δεν έλειψαν μόνο που όλοι οι κανόνες λειτουργίας δεν απορρέουν απο κάποια αυτόνομη και αμετάβλητη εσωτερική φύση του σχολικού θεσμού-παρ' όλο που κάποιοι παιδαγωγοί από πολύ παλαιά κατέβαλαν φιλότιμες προσπάθειες να αναδείξουν κάτι τέτοιο. Ολοι οι κανονισμοί, θεμελιώνονται, αντίθετα, στην ίδια την κρατική εξουσία-απόδειξη η συσσώρευση της σχολικής Νομοθεσίας-και συγκεκριμένα στην κοινωνική λειτουργία τους σχολείου (το επίθετο «κοινωνική») πάντα ξεχυνόταν και ξεχνιέται από το Υπουργείο Παιδείας και Θρησκευμέτων, που στις καπιταλιστικές κοινωνίες συνίσταται στην ειδική συμβολή του στη διευρυμένη αναπαραγωγή του κοινωνικού καταμερισμού της εργασίας.
Από αυτήν την οπτική δεν αίρεται μόνο η τεχνητή διχοτομία «μέσα-έξω» από το σχολείο, αλλά και αποδείχνονται και εν έτη 1989 «φούμαρα» οι διακηρύξεις για την αυτονομία της παιδαγωγικής θεωρίας και πρακτικής. Το σχολείο «μορφώνει», «εξειδικεύει», «διακρίνει», «ομαδοποιεί», και «καθυποτάσσει», τα άτομα-μάθητές μέσα σε ενα σύνολο τυπικών και φαινομενικά ατύπων πρακτικών. Πρακτικών στις οποίες αποτυπώνονται εκείνες οι μορφές της κυρίαρχης αστικής ιδεολογίας που εγγυώνται τη διευρυμένη αναπαραγωγική διαδικασία των ταξικών σχέσεων.
γ) Λαϊκή Παιδεία θα παιρνούσε στα χέρια των εκπαιδευτικών που σαν υπεύθυνοι με ενα νέο σάλπισμα και με γεναίες αποφάσεις θα έσπαγαν το απόστημα της ταξικής παιδείας, που παράγει οχι μόνο την ποιότητα των ανθρώπων που χρειάζεται το σύστημα για να διατηρηθεί στη ζωή και αναλλοίωτο, αλλα και την ποσότητα που αυτό μόνο χρειάζεται για να λειτουργήσει, εγκαταλείποντας το υπόλοιπο κομμάτι της κάθε γενιάς αμόρφωτη ή και αναλφάβητη. Θα παραμέριζε το κομμάτι εκείνο της παράδοσης που συγκρούεται με την Μόρφωση. Την παράδοση του Πατριάρχη Γρηγόριο, που ειχε θέσει υπό διωγμών την κοσμική παιδεία και απαγόρευε να

διδάσκονται στα σχολεία, οι φυσικές επιστήμες και τα μαθηματικά. Με μια ριζική μεταμόρφωση της παθητικής εκπαίδευσης, θα έσπαγε το παπαγαλί, τον απονωνοτισμό και θα έδιναν μια στροφή προς τον Ανθρωπο. Με τη σταδιακή υποκατάσταση που περιορισμένου χρόνου σπουδών με ενα εκαιδευτικό πρόγραμμα που θα διαρκεί σε όλη τη διάρκεια της ζωής του ανθρώπου. Σε ενα ενοποιημένο εκπαιδευτικό σύστημα ζωής και παραγωγής. Η Λαϊκή παιδεία θα απέβλεπε στη συνεχή ανάπτυξη των προσωπικών γνώσεων και της ατομικής δημιουργικότητας. Θα διαμόρφωνε Ανθρώπους, σκεπτώμενους, να αποφασίζουν και ικανούς να πάρουν την τύχη της ζωής και της χώρας στα χέρια τους. Ανθρώπους που θα έδιναν ενα νέο πρόσωπο στον πολιτισμό μας. Θα έκανε αυτό ππου σήμερα αποκαλούμε δια βίου μόρφωση.

Η Επιστήμη ειναι παιδί της Ελευθερίας, οσες φορές δεν είναι η μητέρα της. Σκόπος της Λαϊκής Δημοκρατίας θα ειναι να πάψει η Επιστήμη να ειναι κοινωνικό προνόμιο της συντιρητικής ολιγαρχίας και να γίνει λαϊκό απόκτημα. Οι Επιστήμες στο σύνολό τους να εχουν στη διάθεσή τους ολα εκείνα τα εφόδια, τις γνώσεις και την πείρα για να χρησιμοποιθεί για ευημερία του λαού και για την ανάπτυξη της ίδιας της Επιστήμης.

Η μόρφωση που θα παρείχε η λαϊκή παιδεία, δεν θα ηταν μόνο μια στεγνή αποστήθηση του αναλυτικού προγράμματος που εφαρμόζεται στις αίθουσες διδασκαλίας. Θα υπήρχε ενα μεγάλο ποσοστό γνώσεων που θα οφείλονταν κυρίως στη διδαχθήσα ύλη, στον τρόπο της διδαχής και στο μεράκι των Ανθρώπων εκείνων, που διάλεξαν συνειδητά το λειτούργημα του εκπαιδευτικού και θα αφιερωνόταν ψυχή τέ και σώματι στους μαθητές τους. Η παιδεία θα απαντούσε στο μέγα ερώτημα που βασάνιζε και βασανίζει την κάθε νέα γενιά. Ποιός ειναι ο μύθος και πιά η πραγματικότητα για τη θρυλική πιά πρόοδο και ευημερεία; Και κυρίως πώς θα κάνουμε την έρημο να ανθίσει; Να γνωρίσει ο νέος άνθρωπος καλύτερα τον εαυτό του και τον κόσμο γύρω του. Ωστε να μην ταλαντεύεται στο κατόφλι της ζωής του. Θα άνοιγε το δρόμο στη εκπαίδευση, τη γνώση, τη Επιστήμη, την τεχνολογία, τις καλλές τέχνες, τον αθλιτισμό και στην τέχνη της ζωής.

Η παιδεία ειναι αυτή που μεταφράζει, εκφράζει και συνδέει τις γνώσεις του ατόμου με αυτές του συνόλου και προς όφελος του συνόλου, και τις γνώσεις του συνόλου προς όφελος του ατόμου, με βασική επιδίωξη να ανοίξουν-πλατύνουν τα μυαλά και να μαθαίνουν. Η παιδεία και η αγωγή θα είχε σαν σκοπό να βοηθήσει-να ξυπνήσει, να φρέψει και να στηρίξει ό,τι καλύτερο υπάρχει μέσα στον Ανθρωπο. Να μάθει. Να σκάψει βαθιά το μεγάλο κοίτασμα της ανθρώπινης ευφυϊας.

δ) θα κατοχύρωνε Συνταγματικά την ισότητα των δύο φύλων, και την ψήφο στα (18) χρόνια σε άντρες και γυναίκες, οπως είδη ειχε κάνει με την εκλογή των αντιπροσώπων της ΠΕΕΑ, που αποτελούσε την κυβέρνηση του Βουνού. Να καταργήσει τις δομές εκείνες που κρατούν σε απόλυτη υποταγή τη γυναίκα στην εξουσία του άντρα. Η γυναίκα δεν γενιέται γίνεται. Τις δομές που διαμορφώνουν τον θηλικό άνθρωπο σε γυναίκα, ετσι ωστε να πάψει η γυναίκα να ζεί μέσα απότους αλλους και για τους αλλους. Αυτές ακριβώς τις δομές που οδήγησαν τα δυο φύλα από συνεργάτες σε ανταγωνιστές και την αγάπη σε εμπόριο. Τις δομές που ειναι οι κύριοι παράγοντες, που επέβαλαν και τις φυλικές σεξουαλικές διακρίσεις, αντικειμενοποίησαν το γυναικείο σώμα και σε συνέχεια στην εμπορευματοποίησή του. Ενώ βρισκόμασταν σχεδόν στα μέσα του 20ου αιώνα η θέση της γυναίκας, εξακολουθούσε να βιώνει τη Ρωμαϊκή εποχή, όπου η Νομική θέση της γυναίκας τη χαρακτήριζε η πλήρης υποταγή στην εξουσία του πατέρα, ή τους αδερφού και αργότερα του συζύγου. Τις συνδικαλιστικές ελευθερίες του λόγου, του συνέρχεσθε και ελευθέρως εκλέγεσθε, συνεταιρίζεσθε και η διασφάλιση συνταγματικά την εργασία.

ε) Υγεία βασικό στόχο ειχε την εγκατάσταση ενός λειτουργικού και εκτεταμένο εθνικό δίκτυο Ιατροφαρμακευτικής και Νοσοκομειακής περίθαλψης, που θα κάλυπτε όλες τις βαθμίδες, Υγείας και ειδικά τους υπερ ήληκες και τα παιδιά .

ζ) Θα επανέφερε τη Θρησκεία στην αρχική της κοιτίδα, ώστε να πάψει να ειναι αίρεση. Οπως όλα τα αλλα ιστορικά κοινωνικά φαινόμενα, ετσι και η Θρησκεία ειναι και αυτή ενα ιστορικό κοινωνικό φαινόμενο. Αφού ειναι και αυτή ενα φαινόμενο κοινωνικό, δεν ειναι δυνατόν να εχει διαφορετική νομοτέλεια, κατά την λειτουργία της σε σχέση με τα αλλα κοινωνικά φαινόμενα. Ο Χριστιανισμός σαν Θρησκεία-Κλήρος επικράτησε-επιβλήθηκε σαν λαϊκό κληρικός θεσμός και με διακηρύξεις

κοινοκτήμοσύνης. Αυτά ήταν τα κηρύγματα των Αποστόλων. Αυτά διδάχθηκαν από τον Ισού που ο ίδιος τους είπε δεν βλέπεται Τα πετεινά του ουρανού;

Ο τρόπος ομως οργάνωσης και λειτουργίας με την πάροδο του χρόνου και για λόγους που δεν ειναι του παρόντος, δεν πληρεί-τηρεί τους όρους του κοινωνικού φαινομένου και αυτό γιατί, ενώ τα πιστεύω του Χριστιανισμού ειναι κοινωνικό-λαϊκά, ο ιστορικός Χριστιανισμός μετατράπηκε σε Κληρικό-λαϊκός. Οταν λειτουργούσε λαϊκό-κληρικά ο λαός έκανε την εκλογή του κλήρου. Με την κληρικό-λαϊκή του πλέον μορφή λειτουργίας ο κλήρος, εχει μετατραπεί σε μια κλειστή κάστα. Αυτή ορίζει και διορίζεις τον κατώτερο κλήρο. Ο ανώτερος Κλήρος, τα βρίσκει με το εκάστοτε καθεστώς, ταυτίστηκε με το σύστημα, έγινε επίσημη κρατική Θρησκεία, και δεν δίστασε να γίνει δημόσιος υπάλληλος και να ασκεί όλων των ειδών το εμπόριο. Σαν υπάλληλος εχει αποβάλλει και την τελευταία ακίδα πίστης.

Λειτουργώντας κληρικό-λαϊκά ο κλήρος, έγινε αρνητής οχι μόνο του πνεύματός, και των χριστιανικών ιδανικών, αλλά κατάντισε συντηρητικός. Τόσο συντηρητικός και αντιδραστικός που εξακολουθεί να θεωρεί και σήμερα ακόμα τη γυναίκα υπεύθυνη για την πτώση του Αδάν και δευτερης κατηγορίας ανθρώπινο Ον. Δεν ειναι πλέον κριτικός, δεν ανατρέπει, μα ούτε καταγγείλει και καταπολεμα πολλές από τις «αξίες» που κατοχυρώνουν άνομα συμφέροντα. Λειτουργεί οποτρουνιστικά, συμβιβάζεται με τους ισχυρούς. Εγινε ταξικός και πολλές φορές ιδιωτικός και προσωπικός...

Η ελλαδική Εκκλησία βίωνε και βιώνει πολλαπλές αντιφάσεις. Καμώνεται την ανεξάρτητη αλλα επιζητεί σαν εταίρος του καθεστώτος πάντα την κρατική προστασία και εμπλέκεται με τις κοσμικές φιλοδοξίες. Υποκρίνεται οικουμενικότητα και κοσμοπολιτισμό, αλλα προπαγανδίζει αφελώς ελληνικοκεντρικές απόψει περί περιούσιου λαού, ενω συγχρόνως την αμύθητη περιουσία της δεν την μοιράζεται με κανέναν εκ των αδελφών ημών των ελάχιστων. Και αν μιλήσουμε για τις κατ' εξοχήν αρετές της ορθόδοξης παράδοσης, που ειναι η φιλοκαλία, η αγαπητική σχέση, η ταπεινότητα, ο εσωτερικός βίος, η ανοχή, η πνευματικότητα κλπ, τότε θα μιλήσουμε για κόλαση!

Οι ορθόδοξοι κατοχικοί αριστεροί θέλαμε, μακριά από τα δαιμόνια και δαιμονοποιήσεις, να διαμορφώσει η Εκκλησία ενα άλλο ήθος: το ήθος του Παπαδιαμάντη, του Κόντογλου, του Καρούζου. Το ήθος του Ροϊδη και του Εμπειρίκου, που οταν μιλάει για τον περήφανο αίγαργο, ο οποίος αποστρέφεται τους προσκηνημένους του κάμπου και που ψηλά στ απόκρημνα βράχια οι όρχεις του πάλονται σαν τις καμπάνες. Τις «καμπάνες της ακραιφνούς, της ποιο απόλυτης ορθοδοξίας» Σ αυτήν την ορθοδοξία θα επανέφερνε η Λαϊκή Δημοκρατία τον κλήρο: στη λαϊκό-κληρική μορφή και λειτουργία. Με οργάνωση δημοκρατική γεγονός, που θα του έδινε τη δυνατότητα να ξαναβρεί τη θερμή χριστιανική γλώσσα, την ανθρώπινη ηθική, αυτή που ταιρίαζει με την ελληνική νοοτροπία, τα σύμβολα της οικείας και αναντικατάστατα στη λαϊκή συνείδηση.

η) θα κατοχύρωνε Συνταγματικά και όλους τους νέους θεσμούς που ξεπήδησαν στη διάρκεια του αγώνα και εφαρμόστηκαν με τόση επιτυχία στις ελεύθερες περιοχές. Οσον αφορά τον οικονομικό τομέα: τη διατήρηση της ατομικής ιδιοκτησίας, αλλα και την κοινωνικοποίηση των μεγάλων μοχλών της παραγωγής (ηλεκτρισμός, βαριά βιομηχανία, συγκοινωνίες κλπ). Θα έκανε δηλαδή κάτι που το έκαναν αργότερα σε μεγαλύτερο βαθμό και με ενα τεράστιο κόστος οι κυβερνήσεις της Δεξιάς που για να γίνει η ελάχιστη ανάπτυξη αποστράγγισανν τα ταμεία των Εργατών. Με τη διαφορά οτι τότε θα γίνονταν για λογαριασμό του συνόλου του λαού, ενώ τώρα έγιναν και γίνονται για λογαριασμό του κεφαλαίου. Ολοι οι θεσμοί που κατοχύρωναν τις λαϊκές ελευθερίες, τον πολυκομματισμό, την ελεύθερη διακίνηση ιδεών, εργασίας και κεφαλαίου. Σε αυτό το λαϊκό καθεστώς πίστεψε και για αυτό αγωνιζόταν. Ηταν ακλόνητη η πίστη του λαού, οτι αυτό ηταν το ποιό δίκαιο κοινοβουλευτικό σύστημα που ταίριαζε και εξέφραζε τους προαιώνιους πόθους ολοκλήρου του λαού.

Οι κίνδυνοι γι' αυτόν που θα συμμετείχε στην Αντίσταση, ηταν πολλοί, μεγάλοι, ορατοί και ανά α πάσα στιγμή. Τον βλέπαμε, τον ζούσαμε και γνωρίζαμε πολύ καλά τους αδίστακτους κατακτητές και τους ντόπιους που πρωτοστατούσαν. Ομως μας ειχε συνεπάρει το εθνικό μας χρέος προς τη σκλαβωμένη πατρίδα και το λαό που δεινοπαθούσε. Καθημερινά έφταναν τα μηνύματα οτι κάποιος

σύντροφος, δεν θα ξαναγύριζε στο σπίτι του. Και τότε κάποιος άλλος θα έπαιρνε τη θέση- πόστο, που ειχε αυτός στη οργάνωση η στο λόχο. Ο αγώνας συνεχιζόταν. Η ψυχοσύνθεση των αγωνιστών τότε ηταν πολύ διαφορετική, και όποιος θελήσει να αξιολογήσει τις λαϊκές εξάρσεις της εποχής εκείνης με τα όποια σημερινά δεδομένα θα κάνει λάθος.

Ζούσαμε όλοι με την προσμονή μιας Ελλάδας που να ανήκει στους Ελληνες και ενα καλύτερο κόσμο. Μια κοινωνία ελεύθερη, απαλλαγμένη απ τη βία και την αδικία. Μια κοινωνία οχι των ολίγων προνομιούχων, αλλά του συνόλου. Βλέπαμε τον κίνδυνο, δεν τον περιφρονούσαμε. Δαμάζαμε το φόβο γιατί είχαμε συμβιβασθεί με την σκέψη οτι στον αγώνα σε κάθε αγωνιά τα πάντα μπορούν να συμβούν. Οι ηρωϊκές πράξεις των απλών ανθρώπων ηταν το ποιό συνηθισμένο φαινόμενο. Αν συμβεί σήμερα κάποιο παρόμοιο θα το θεωρούσαμε καταπληκτικό. Τότε ηταν τρόπος ζωής και ύπαρξης.

Το ΚΚΕ και πριν απ την ίδρυση του ΕΑΜ, απευθύνθηκε σε όλα τα κόμματα και τις πολιτικές προσωπικότητες, προκειμένου να δουν από κοινού το θέμα Κατοχή, το μέλλον του λαού και της χώρας. Επειδή δεν υπήρξε ανταπόκριση προχώρησε στην ίδρυση του ΕΑΜ. Και αμέσως μετά την ίδρυσή του, ξανά έκανε έκκληση για συμμετοχή. Για άλλη μια φορά η έκκληση δεν βρήκε ανταπόκριση. Μα ούτε και αυτοί που κλήθηκαν και δεν θέλησαν να συμμετάσχουν, δεν άρχισαν να κάνουν κάτι όσον αφορά την κατοχή και το μέλλον της χώρας.

Η ζωή ειχε αποδείξει πως η ιστορία εχει πάντοτε τα πίσω μπρος γυρίσματά της. Μεγάλοι και τρανοί υπήρχαν και θα υπάρχουν σε κάθε εποχή του ιστορικού μας βίου. Τρανοί υπήρχαν και τότε που οι μεγάλοι οραματιστές της απελευθέρωσης του ελληνικού έθνους, δεν αποπειράθηκαν ομως να υλοποιήσουν τα οράματα. Οι τρεις άσημοι Φιλικοί (Σκουφάς, Ξάνθος και Τσακάλωφ), νοιώθανε θλίψη και αφάνταστη πίκρα που οι κεφαλές του γένους, δεν έπαιρναν την πρωτοβουλία να εκπληρώσουν το πατριωτικό τους χρέος. Δυστυχώς το ίδιο συνέβει και την περίοδο της κατοχής. Πάλι οι τρανοί ειναι οι μεγάλοι απόντες του εθνικού αγώνα. Και οχι μόνο δεν θα πάρουν την πρωτοβουλία να τον ξεκινήσουν, αλλά θα αρνηθούν να συνεργαστούν με εκείνους που πήραν τη μεγάλη απόφαση να ιδρύσουν τη «Νέα Φιλική» Εταιρεία για την απελευθέρωση της σκλαβωμένης πατρίδας. Πολλοί από αυτούς που κλήθηκαν αντί γι' αυτό θα κάνουν κάτι πιό τραγικό για το λαό και τη χώρα. Δεν θα συνεργασθούν μόνο με τους κατακτητές για να πολεμήσουν την Αντίσταση στην οποία θα έπρεπε να πρωτοστατήσουν, αλλα θα οργανώσουν και ένοπλα τμήματα να την πολεμήσουν,.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα οι στρατιωτικοί ηγέτες, που υποτίθεται οτι καταστρώνουν σχέδια εν καιρό ειρήνης, που θα τα χρησιμοποιήσουν εν καιρό πολέμου ή και για την απέλευθέρωση της χώρας σε περίπτωση κατοχής. Αυτά τα σχέδια υπάρχουν πάντα. Ειναι επτασφράγιστα σε κάποια συρτάρια του Υπουργείων εθνικής άμυνας κλπ συνυπεύθυνα Υπουργεία και περιμένουν την ημέρα που θα εφαρμοστούν. Αυτοί που εχουν εκπονήσει τα σχέδια και εκπαιδεύσει παράλληλα και κατάλληλα και τον έμψυχο υλικό για το σκοπό αυτό, εχουν και αυξημένη υποτίθεται τη συναίσθηση του εθνικού χρέους. Οταν συνεπώς η πατρίδα κινδυνεύει και πολύ περισσότερο οταν η πατρίδα υποδουλώνεται από κατακτητές, ειναι αυτοί οι στρατιωτικοί ηγέτες που κατέχουν τα ανώτατα αξιώματα στο στρατό και ορκίζονται οτι θα υπερασπισθούν «μέχρι τελευταίας ρανίδας του αίματός των την πατρίδα». Ειναι αυτοί που πρέπει να πρωτοστατήσουν στην οργάνωση Εθνικής Αντίστασης.

Υστερα απ ολα αυτά αναρωτιέται ο κάθε καλόπιστος Ελληνας για ποιόν ακριβως λόγο άφησαν τη χώρα και το λαό ανυπεράστιστο; Οταν έφυγαν ο Βασιλιάς κλπ, σε ποιανού τα χέρια άφησαν το λαό και τη χώρα; Και αν μέν άφησαν κάποιους, γιατί αυτοί που ειχαν την ευθύνη δεν ενεργοποίησαν τα επιτελικά σχέδια; Και κυρίως γιατί δεν κάλεσαν το λαό σε Αντίσταση; Πολλοί μάλιστα οχι μόνο δεν κάλεσαν το λαό σε Αντίσταση αλλα οπλίστηκαν απ τους κατακτητές και συνεργάστηκαν μαζί τους στην καταπολέμησή της. Και αφού δεν έκαναν τίποτε απ ολα αυτά πώς τελικά βρέθηκαν ξανά στην εξουσία; Ποιοί τους ξανά έδωσαν την εξουσία; Μήπως ο λαός; Αυτά και τόσα αλλα ειναι μερικά απ τα ερωτήματα που δεν απαντήθηκαν ΑΚΟΜΑ. Η μήπως ερήμην του λαού ειχαν αποφασίσει να

γίνει η Ελλάδα επαρχία του Γ! Ράϊχ; ή γιατί επέτρεψαν να γίνει ιδιόμορφο προτεκτοράτο των Τόριδων και των Γιάνκιδων μετά την απελευθέρωση;
Μάλιστα μερικοί ισχυρίζονται οτι ο Μεταξά, δικαιώθηκε ιστορικά ξεχνώντας ή παραβλέποντας οτι η δικαίωση οφείλεται στο γεγονός οτι ο Λαός σχεδόν στην παμψηφία του, τον ιταλικό πόλεμο, τον είδε σαν το μέσω οχι μόνο να απαλλαγεί απ τον εσωτερικό φασισμό αλλα και για να του δοθεί η ευκαιρία να αγωνιστεί, αλλη μια φορά για τη σωτηρία όλων εκείνων των υψηλών αξιών που αποτελούν τον πνευματικό και ηθικό πολιτισμό, την πολύτιμη παρακαταθήκη που κληροδότησαν στην Ανθρωπότητα οι δοξασμένοι μας πρόγονοι. Αξίες και παρακαταθήκες που τόσο βάναυσα παραβιάστηκαν απ το φασισμό, ντόπιο και ξένο και τώρα απειλούνταν με εξαφάνιση. Ηθελάν σαν απόγονοι των ένδοξων προγόνων να πολεμήσουν αλλη μια φορά για τη διάσωση του πολιτισμού και τη μοίρα του κόσμου.
Αν αυτό ειναι δικαίωση του Μεταξά ή του λαού, που συνέχισε τον πόλεμο απτόητος και μετά τη δική του είς κύριον αποδήμηση και τέσσερα χρόνια μετά για να ολοκληρωθεί ο πόθος της λευτεριάς, ειναι ενα ερώτημα που η ιστορία δεν απάντησε ακόμη. Πάντος το καθεστώς προκειμένου να τον τιμήσει και να μας τον θυμίζει, αντί για εθνική επέτειο να γιορτάζουμε την απελευθέρωση της χώρας απ τους κατακτητές, όπως κάνουν όλες οι άλλες χώρες του κόσμου εμείς γιαρτάζουμε την έναρξη του πολέμου.
Πριν συνθηκολογήσουν με τους Γερμανούς, όλοι τους παπαγάλιζαν μεγαλόστομα τον υπέρ πατριωτισμό τους. Αυτοί λοιπόν, οι εκλεκτοί της κυβέρνησης Μεταξά, που η πατρίδα τους ειχε φοτρώσει με χρυσές επωμίδες για να την υπερασπιστούν από κάθε κίνδυνο, αυτοί σπεύσανε με δική τους πρωτοβουλία να συνθηκολογήσουν με τους κατακτητές, χωρίς να συμβουλευτούν την πολιτική ηγεσία που και αυτή βέβαια, το ειχε σκάσει πριν τη συνθηκολόγιση, συναποκομίζοντας μαζί τα αποθέματα χρυσού, έπιπλα και πιατικά για απάνεμα λιμάνια. Και οι Γερμανοί δεν φάνηκαν αχάριστοι.
Για αυτήν τους την πρωτοβουλία οι κατακτητές τους ανταμείψανε πλουσιοπάροχα. Το στρατηγό Τσολάκογλου, τον διορίσανε πρωθυπουργό της πρώτης ελληνόφωνης γερμανικής κυβέρνησης της χώρας. Και μια σειρά όμοιοί του, που και αυτούς η σκλαβωμένη πατρίδα τους ειχε απονέμει χρυσές επωμίδες και χρυσά παράσημα για να την υπερασπιστούν, εκτός ελάχιστων γίνανε όλοι τους υπηρέτες του κατακτητή ή έφυγαν και αυτοί για τα απάνεμα λιμάνια. Οταν ο λαός μάζευε όπλα και οργάνωνε τις παράνομες οργανώσεις, αυτοί την ειχαν αράξει στον επισιτισμό αρπάζοντας «νόμιμα» για λογαριασμό των κατακτητών τη μπουκιά απ το στόμα του λαού. Και όταν κάποιος τολμούσε να τους θυμήσει το καθήκον προς την πατρίδα απαντούσαν με στεντόρια τη φωνή: «Εμείς πολεμίσαμε, τώρα ας πολεμήσουν οι άλλοι». Οταν ομως ο Τσιώρτσιλ, με το κατεστημένο της επάρατης 4^{ης} Αυγούστου, δεν θέλησαν ή δεν μπόρεσαν να κάνουν κάτι δικός τους, συνέλαβε την ιδέα των «Ταγμάτων Ασφαλείας», και όλους τους άλλους Εθνοϊσμούς, με εξαίρεση αυτούς που πήραν το δρόμο για το βουνό, έτρεξαν να τα επανδρώσουν και να πολεμήσουν την ΕΑΜική Αντίσταση στο πλευρό των κατακτητών και σε συνέχεια στο πλευρό των Αγγλων Νέο κατακτητών πρώτα και συμμετείχαν στα απάνθρωπα όργια στον εμφύλιο πόλεμο στο πλευρό των Αμερικανών.
Αλλα και η πολιτική ηγεσία δεν διέφερε πολύ απ αυτήν των αξιωματικών. Αποδέχθηκε και αυτή τη νέα κατάσταση πραγμάτων και την κατοχή αδιάφορα και μοιρολατρικά. Ολοι τους έβαλαν την ουρά στα σκέλη, χώθηκαν στο καβούκι τους και άφησαν τους άλλους να βγάλουν τα κάστανα απ τη φωτιά. Οι αντιπρόσωποι του ΚΚΕ τους επισκέφθηκαν διαδοχικά όλους. Αρνήθηκαν κάθε συνεργασία με το ΚΚΕ και με το ΕΑΜ, αλλά και δεν έκαναν και αυτοί όπως και οι στρατιωτικοί κανένα δικό τους ξεκίνημα. Για τη συμπεριφορά τους αυτή θα γράψει ο Δήμος Θεσπρωτός στο βιβλίο του «Αυτοκριτική»:
«...Στη σύσκεψη του προδότη Τσολάκογλου σπεύσανε και πήγαν. Και με πρόσχημα την εκπλήρωση «πατριωτικού καθήκοντος», του συμπαραστάθηκαν στο «εθνικό» του έργο. Στη σύσκεψη που πριν από λίγο ο Τσολάκογλου, ειχε σχημετίσει «κυβέρνηση» και ειχε δώσει υπόσχεση μέσω του στρατάρχη Λίστ, προς τον Φύρερ, οτι θα «εκτελέσωμεν τας υπό αυτού δοθησομένας οδηγίας». Οδηγίες που τις εκτέλεσε με ζήλο! Σε βαθμό που ο Ρίμπεντροπ γράφει:«Θα πρέπει να είμαστε

ευχαριστημένοι διαθέτοντας τον Τσολάκογλου, επικεφαλής του εκεί υπουργικού συμβουλίου». Στη σύσκεψη όμως για τη ίδρυση του ΕΑΜ αρνήθηκαν να μετάσχουν. Ειναι οι απόντες της Εθνικής Αντίστασης. Δειλοί, μικρόψυχοι, ηττοπαθείς, δισταχτικοί και μοιραλάτρες. Πρόκειται ακόμη και για τους κάθε λογής κεροσκόπους, που ειχαν επιλέξει τη στάση : ούτε αντίσταση, ουτε φανερή συνεργασία με τον κατακτητή, αλλά ας περιμένουμε να δούμε...».(σελ 40/41).

Ο Ανθρωπος δεν ζεί μόνο με ψωμί και «θεάματα» εμπνευσμένα απ τους ειδικούς για να του συμπληρώσουν τα κενά της πείνας που δεν καλύπτει και οταν ακόμα το εχει το καθορισμένο απ τον κεφαλαιούχο μεροκάματο. Θέλει ελευθερία και δίκαιο, πραγματική ελευθερία και δίκαιο. Θέλει το δίκαιο που του αναλογεί και την Ελευθερία που να μπορεί να ρυθμίζει τη ζωή του. Αυτά η διαρθρωμένη και διαβρωμένη απ τους επικυρίαρχους ηγεσία, οταν η χώρα και ο λαός διέτρεχε τον μεγαλύτερο κίνδυνο αφανισμού, ευτυχώς στη διάρκεια της κατοχής τα άφησε στον ίδιο το λαό να τα λύσει. Και θα τα έλυνε αν μοίρα κακή, δεν μεσολαβούσαν γεγονότα που επέτρεψαν σε άλλους να καθορίσουν την μεταπολεμική πορεία της χώρας μας.

Η Αντίσταση υπήρξε η μήτρα, το «καμίνι» θα έλεγα, όπου σφυρηλατήθηκε και διαμορφώθηκε μια γενιά αριστερών ανθρώπων, η οποία με έμπνευση, δυναμισμό, νέες ιδέες και οράματα, έσκηψε στα προβλήματα της μεταπολεμικής κοινωνίας: Μια ανάταση, μια αναγεννητική ορμή που ενέπνεε τα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια, γίνεται αισθητή στο μικρό διάστημα απ την απελευθέρωση μέχρι την αρχή τους εμφυλίου. Μια συντονισμένη προσπάθεια, που θα ανακόψει βίαια τα όποια εγχειρήματα. Εγχειρήματα, που θα έδιναν τη δυνατότητα στην Ελλάδα να ξεφύγει απ την ιδεολογία της φτώχειας, με την αξιοποίηση του τεράστιου υλικού και πνευματικού πλούτου της χώρας. Μέσα από μια συμμαχία όπου η πολιτική και η Επιστήμη θα πορεύονταν χέρι-χέρι, συνδεδεμένες με ενα ισχυρό πρόταγμα: Κινητοποίηση και αξιοποίηση ολοκλήρου του επιστημονικού και εργατικού δυναμικού της χώρας με κύρια αιχμή και άξονα την Εκβιομηχάνιση-ανάπτυξη της χώρας και σε τελευταία ανάλυση την κοινωνική απελευθέρωση.

ΟΙ αριστεροί επιστήμονες οχι μόνο πρωτοστάτησαν αλλα στρατεύονταν για αυτό το μεγάλο εγχείρημα. Κινητοποιούσαν και αξιοποιούσαν για το σκοπό αυτό όλο τους τον επιστημονικό εξοπλισμό: Μελέτες, σχέδια, προγράμματα και με βάση την περίφημη μελέτη-βιβλίο του Δημήτρη Μπάτση «Βαριά βιομηχανία στην Ελλάδα» ειχαν αρχίσει τις αντίστοιχες γεωλογικές έρευνες. Πρόβλεπε δε και μετάκληση των Ελλήνων επιστημόνων από το εξωτερικό. Μάλιστα αν θυμάμαι καλά, την μεγαλύτερη βιομηχανική μονάδα της βαριάς βιομηχανίας : την κάθετη μονάδα, την τοποθετούσε στο Νότιο-Ανατολικό τμήμα του Νομού Ημαθίας. Και αυτό γιατί ο χώρος αυτός συνδύαζε χωροταξικά την πιο στρατηγική θέση για τα πλούσια σε μεταλλεύματα Μακεδονικά βουνά, τις υδατοπτώσεις του Αλιάκμονα, του Βόδα της Αραπιτσα και του τριποτάμου που διασχίζει τη Βέροια και τα νερά του Λουδία για βιομηχανική χρήση και τα εξ ίσου μεγάλα θερμικά αποθέματα του Ημαθιώτικου κάμπου. Ενα αλλο πλεονέκτημα ηταν η εξασφάλισει των ειδικευμένων επιστημονικών και εργατικών χεριών της Θεσσαλονίκης.

Η τοποθεσία αυτή, εκτός απ τα πιο πάνω πλεονεκτήματα εξασφάλιζε και την προστασία του περιβάλλοντος απ τη μόλυνση. Οι Βόρειο-Δυτικοί άνεμοι -του Βερμίου-Καϊμακ Τσαλάν-θα ωθούσε τα καυσαέρια και τη ρύπανση της ατμόσφαιρα προς τη θάλασσα και ο Βαρδάρης, θα την ωθούσε προς το θερμαϊκό κόλπο προστατεύοντας τη Θεσσαλονίκη από τη μόλυνση. Στο Λιμάνι του Ημαθιώτικου θαλάσσιου χώρο, θα έφταναν τα καράβια με τα μεταλλεύματα απ τη κεντρική Ελλάδα και θα φορτώνονταν τα παραγόμενα για τον προορισμό τους προϊόντα κλπ. Στο πρόσωπο του Δημήτρη Μπάτση, οι αντιδραστικές δυνάμεις συνεργαζόμενες και υποτασσόμενες στα συμφέροντα των παλιών και Νέων αποικιοκρατικών δυνάμεων, που τα συμφέροντά τους θα θίγονταν από μια τέτοια εξέλιξη εκτός του ότι δολοφόνησαν το βιομηχανικό πρόγραμμα του ΕΑΜ, δολοφόνησαν και τον ίδιο τον Επιστήμανα Μπάτσι.

Βέβαια, το βιομηχανικό πρόγραμμα του ΕΑΜ δεν περιορίζονταν σε αυτήν την βιομηχανική ζώνη. Αν το αναφέρω ειναι γιατί οφορούσε το Νομό μας.

Για αυτούς τους αρχηγούς πάντα ειναι καιρός να υλοποιηθεί η ρήση του ευαγγελίου «οι πρώτοι έσχατοι και οι έσχατοι πρώτοι». Επειτα θα υπάρχει και η υστερική προσπάθεια του κατεστημένου,

οχι μόνο να αγνοήσει, αλλά και να αμαυρώσει, να ρυπάνει το αθάνατο αυτό έπος. Γιατί να βάλουν σε κίνδυνο τη ζωή τους οι άνθρωποι!!! Το καθεστώς θα τους χρειαστεί όποια στάση και αν...
Αργότερα, οταν θα διαπιστώσουν οτι ο λαός αγκάλιασε το ΕΑΜ, τότε θα προσπαθήσουν να δημιουργήσουν διάφορες αντιστασιακές οργανώσεις με προσανατολισμό την αντί ΕΑΜική οι οποίες, δεν ειχαν καμιά απήχηση στον κόσμο. Το ΕΑΜ είχε μιλήσει στην ψυχή του λαού. Ο λαό εγκατάλειψε τα παλιά κόμματα που οι ηγέτες τους έδειξαν ασυγχώρητη αδράνεια. Προσχώρησε στο ΕΑΜ και οι αρχηγοί έμειναν χωρίς οπαδούς.
Αλλά και η συμπεριφορά του επίσημου πνευματικού κατεστημένου ηταν ακόμα χειρότερη. Αυτή οχι μονάχα συμβιβάστηκε με τη νέα κατάσταση και την αποδέχθηκε χωρίς καμιά επιφύλαξη, αλλα και έσπευσε να το εκδηλώσει και δημόσια, λές και φοβίθηκε μην τυχόν και χάσει τη μεγάλη και μοναδική ευκαιρία που της δόθηκε ποτέ. Θα μείνει μνημείο υποταγής και γραικυλισμού το συγχαρητήριο έγγραφο που απήυθυνε στον Τσολάκογλου, μόλις τον διορίσανε οι Γερμανοί Πρωθυπουργό. Το ίδιο και η συμμετοχή τους στην έκκληση του δικτάτορα Παπαδόπουλου το 1968 ή 1969, που υπό τους ήχουν του Σίλερ τους ειπε και σκέπτεται και τι πρέπει να κάνουν αυτοί...για να πάει η χώρα μπροστά και να απαλλαγεί από το «μίασμα» του κομμονισμού!
Η Ελίτ γενικά και η πολιτική ειδικά ειναι η ποιό περιγεγραμμένη, διϊστορική, ενιαία σε θέληση, σκοπό, ήθη, και στάση πνεύματος κάστα της πολιτικής κοινωνίας σε όλες τις εποχές, σε ολα τα συστήματα και τα καθεστώτα. Σε όλους τους θεσμούς και τις δομές της πολιτείας. Η Ελίτ στην πολιτική, όπως παντού, ετσι και στη χώρα μας αποτελούνται-αποτελείται από ανθρώπους με προσόντα, δραστήριους, ικανούς, φιλόδοξους και θετικούς και προπαντώς «θετικούς». Η ουτοπία, η αμφιβολία, η αμφισβήτηση, ο άστοχος στοχασμός και η ανειροπόληση, τα κινήματα συνείδησης, ψυχής και η φαντασία δεν ειναι το φόρτε σε αυτούς τους χώρους, ούτε, βέβαια, η υπερβολική εξέταση της συνείδησης στα υψηλά ιστάμενα κλιμάκια. Αυτά ειναι πράγματα για τους μη «οργανικούς διανοουμένους».
Και όμως. Και μόνο η ύπαρξη των ελίτ, διαψεύδει και χρεωκοπεί όλες τις ουτοπίες, όλους τους εγκαλιταρισμούς, τον ίδιο τον θετικισμό και τη θεωρία της «προόδου» ή του περιβόητου «νοήματος της ιστορίας», εμπαίζει και λοιδορεί τη χαμένη τιμή της δημοκρατίας.
Θυμάται κανείς κάποιον απ τους μη οργανικούς διουνοουμένους: Ποιητή, στοχαστή, εφευρέτη, θεωρητικό κάποιας Επιστήμης, μεγάλο ερωτευμένο με τα γράμματα τέλος πάντων κεφαλή της πολιτείας ή εστω Δημαρχίας, κόμματος, σωματείου ή εξωραϊστικού συλλόγου;
Ενώ εκατομμύρια Ανθρωποι ενδιαφέρονται για τα κοινά, και οταν η χώρα διατρέχει κάποιον κίνδυνο, στρατεύνται και εθελοντικά όπως στην κατοχή, σε μια υπόθεση απο περίσευμα ψυχής ή το υστέρημα της ζωή τους. Οι «προορισμένοι», οι «λίαν ενδεδειγμένοι» να υπηρετήσουν την προσφιλή πατρίδα, Θρησκεία, και όποιο αλλο υψηλό θεσμό, όπως π.χ να στελεχώσουν την ΕΟΝ κλπ, κάνουν το ίδιο αλλα εννοούν να το κάνουν από θέση ισχύος και-τι να κάνουμε; Με το αζημίωτο! Αλλιώς πάμε στον ΥΡΚΑΝΟ...
Οπώς γράφω και πιό πάνω η πολιτική ελίτ είναι η πιό περιχαρακωμένη, διϊστορική, ενιαία σε θέληση, σκοπό και ήθη κατάσταση πνεύματος κάστα της πολιτικής κοινωνίας σε όλες τις εποχές, σε ολα τα συστήματα και τα καθεστώτα, σε όλους τους θεσμούς και τις δομές της πολιτείας. Και όμως, αυτή η ολιγαρχία αποτελεί αγκάθι στην κοινωνιολογία-μόνο περιγραφές, αντιφάσεις και απορίες διατυπώνονται περί αυτής. Αν η ιστοριογραφία δεν την αγνοεί, η φιλοσοφία της ιστορίας απαξιοί να ασχοληθεί με την ουσία της.
Τέτοια κενά και σήμερα ακόμη οφείλονται στη μη συνεργασία μεταξύ των επιστημών του Ανθρώπου (εν προκειμένω κοινωνιολογία, ψυχολογία-φιλοσοφία-ιστορία) και οχι λιγότερο, στη μοντέρνα ακατάσχετη κλίση των επιστημών αυτών να εξελεχθούν σε ακριβείς επιστήμες. Ο μαρξισμός στη μονομέρεια της ταξικής ανάλυσης αμέλησε το φαινόμενο και τον ρόλο της ελίτ στους πιο πάνω χώρους. Την οργανική διανόηση που η άρχουσα τάξη, προκειμένου να την χρησιμοποιήσει ταξικά, έκανε την ελίτ συμμέτοχη-συν ιθύνουσα της τάξης, περιχαρακωμένη, με μητρώο στο Λίμπρο Ντ Ορο: «Νομεγκλατουρα»-όνομα και πράγμα.

Και όμως. Και μόνο η ύπαρξη των ελίτ, διαψεύδει και χρεωκοπεί όλες τις ουτοπίες, όλους τους εγκαλιταρισμούς, τον ίδιο τον θετικισμό και τη θεωρία της «προόδου», λοιδορεί δε τη χαμένη τιμή της δημοκρατίας. Οι ελίτ αποφασίζουν για τα μεγάλα και τα μικρά: Εμφύλιοι πόλεμοι. Αποσχιτικές τάσεις. Εκκριξη πολυεθνικών, πολυθρησκευτικών κοινωνιών. Αυτοί καθορίζουν τους μισθούς του Δημοσίου και τα ητικά πόστα, μηχανισμούς, δόξες κι έχει πάρει, κατ' αποκλειστικότητα, το θεό, το «λαό», την ιδέα με το μέρος της. Οι ελίτ αποφασίζουν πόσα θα πληρωσουμε για τις στρατιές των συμβούλων, για τους γιγαντομισθούς των όποιων και όποιας μορφής παρασίτων και των σιτήζομένων απότο κράτος, στρατιωτικό και πολιτικό παρακράτους..

Η γενιά μου έζησε σε όλο της το μεγαλείο τη συντηρητική-αντιδραστική ελίτ. Την ελίτ που στους χώρους που συναγελάζονταν απόπνεε μούχλα και δεν άφηναν να μπει εστω μια ακτίδα φωτός μέσα. Την ελί που ορεγόμενη κυβερνητικά πόστα, μηχανισμούς και δόξες, κάλυψε με σκοπιμοθηρική πολιτική όλες τις παρανομίες της βασιλο-μεταξικής δικτατορίας, τις κατοχικές και μετά κατοχικές κυβερνήσεις και στο άψε σβήσε, ενώ ψήφιζε έκτακτους Νόμους, έδωσε λευκές περιστερές τους κάθε είδους δοσίλογους. Την ελίτ που χωρίς ντροπή και βάσανο, καθυστέρηση και ενδιασμούς συνέθεσε, ψήφισε, στήριξε και εφάρμοσε με σκληρότητα αυτούς τους απάνθρωπους Νόμους. Νόμους «κουρελούδες» στους οποίους τρύπωναν κάθε είδους «ειδικές» εγκληματικές ταξικές και εκδικητικές διατάξεις. Νόμους που μετέτρεψαν τους αγωνιστές της Αντίστασης σε εχθρούς και προδότες της πατρίδας και τους συνεργάτες και δοσίλογος σε «αγωνιστές» και «ήρωες». Προσυπόγραφαν Νόμους και εφάρμοζαν αποφάσεις που περιείχαν άδικο, προαποφασισμένο και σκόπιμο θάνατο.

Βέβαια, το φαινόμενο να μετατρέπονται τα θύματα σε θύτες, δεν ειναι προτότυπο. Σστην ιστορία και μόνο στη χώρα μας. Αλλα τόση ποιά αντιγραφή και με τόσο ταξικό και αντεθνικό πάθος. Θα έλεγε κανείς πως δεν άφησαν τίποτε που να μην αντιγράψουν από τον Ρωμαϊκό «Νόμο», που ανάμεσα στα άλλα προβλέπει α) να δημεύουν και την περιουσία του ιδεολογικού αντιπάλου, β) να τους διαγράψουν απ τα μητρώα (σε χιλάδες ανέρχονταν Οι Ελληνες που τους στέρησαν την ιθαγένεια και σήμερα ακόμα υπάρχουν πολλοί που την στερούνται ακόμα) και γ) να μη να επιτρέπουν στους οικείους να κλάψουν για τον χαμό των αγαπημένων τους προσώπων.

Οι ιεροφάντες «του τέλους της ιστορίας και των ιδεολογιών», της «οριστικής»-υποτίθεται-λύσης όλων των ιστορικών προβλημάτων με την παγκόσμια επικράτηση της «κοινωνίας της αγοράς και τη δημιουργία του κράτους της παγκοσμιοκρατίας των G7». Την αγορά που θα συμβάλει στην ταχύτερη, συσσώρευση του παγκόσμιου φυσικού και παραγόμενου κοινωνικά πλούτου στα χέρια ολίγων, την αύξηση της ανισότητας και την εξαθλίωση εκατομμυρίων κατοίκων του πλανήτη. Σήμερα κανένας δεν μπορεί να αμφισβητήσει, οτι ο πλούτος του πλανήτη αυξήθηκε σημαντικά. Μόνο που τον πλούτος αυτόν ενώ τον παρήγαγε συνολικά η κοινωνία των Ανθρώπων, δεν διανεμήθηκε ισότιμα στην ανθρωπότητα, με αποτέλεσμα οι ήδη τεράστιες ανισότητες μεταξύ των εθνών να μεγαλώσουν ακόμα περισσότερο.

Και το ακόμα σημαντικότερο, ο τρόπος με τον οποίο παρήθχει και διανεμήθει τα τελευταία χρόνια ο πλούτος των εθνών ηταν τέτοιος, ώστε η πείνα, η φτώχεια και οι αρρώστιες αυτές που μπορούν να καταπολεμηθούν να συνεχίζουν να σκοτώνουν ανθρώπους και κυρίως παιδιά και ειναι βέβαιο οτι, αν η κατάσταση συνεχίζει να παραμένει η ίδια οι ιάσιμες ασθένειες θα εξακολουθούν να κάνουν θραύση.

Και ενώ για όλα αυτά η υψηλά ιστάμενη Ελίτ, δεν κάνει σχεδόν τίποτε, συνειδητά και αναντήρητα οχι μόνο ανέχονται αλλα και συμμετέχουν στην εξέλιξη των όπλων μαζικής καταστροφής, την καταστροφή και μόλυνση του περιβάλλοντος. Των ανθρώπων που στερούνται τα στοιχειώδη, ειναι αναπόφευκτο να σημειωθεί αργά ή γρήγορα μια κοινωνική έκ κριξη με απρόβλεπτες διαστάσεις, η οποία θα σαρώσει οχι μόνο τις φτωχές αλλα και τις πλούσιες χώρες. Η σημερινή «κοινωνία της αγοράς» που ευαγγελίζονται οι ιεροφάντες της ιστορίας, δεν ειναι η αγορά που η κοινωνία των ανθρώπων γνώρισε προ κεφαλαιοκρατικά. και έζησε μέχρι σήμερα. Ολος ο πλανήτης ειναι μια γειτονιά και ο πλούσιος, δεν θα μπορεί να αισθάνεται ασφαλής περιτριγυρισμένος από φτωχούς και

εξαθλιωμένους γείτονες. Θα ήταν αφελές να μήν αναγνωρίσουμε τη συνητική σύγκρουση ανάμεσα στην επιδίωξη του κέρδους και την προστασία των Ανθρώπινων δικαιωμάτων.
Η πίστη των ιεροφαντών οτι με την επικράτηση της « παγκοσμιοποιημένης κοινωνίας της αγοράς» θα λυθούν όλα τα προβλήματα και οτι η Επανάσταση του 1917, που η επίσημη ανάγνωση της ιστορίας τη θεωρεί «θλιβερή παρένθεση» που έκλεισε οριστικά και αμετάκλητα το 1989 με την «πτώση» δεν απαντά στο πρόβλημα. Απλώς το μεταθέτει. Επειδή η πίστη δεν εχει ανάγκη αποδείξεως και αποτελεί πρόσφορο μέσο για την εξόντωση του ιδεολογικού αντιπάλου, δανείζομαι τον τίτλο απ τον επιζώντα του ολοκαυτώματος Ιταλό συγγραφέα Πρίβο Λέβι, που ανάμεσα στα τόσα άλλα αξιόλογα πράγματα λέει: «Συνέβει, επομένως μπορεί να ξανασυμβεί»:
Μπορεί να ξανά στηθεί όρθιο το παρελθόν, αφού έτσι πρόχειρα και αβασάνιστα το πηδάμε. Αυτή ειναι η ουσία των οσων έχουμε να πούμε όσοι πιστεύουμε διαφορετικά για το μελλοντικό κοινωνικό γίγνεσθαι της κοινωνίας των Ανθρώπων. Η «κοινωνία της αγοράς» θα βοηθήσει...
Αυτή περίπου ηταν η στάση και η συμπεριφορά του προπολεμικού κατεστημένου και τον τρόπο που οι ποιό ζωτικοί φορείς του τόπου είδαν την κατοχή της χώρας απ τους Ναζί. Πως σκέφτονταν να αντιμετωπίσουν την κατοχή και την απελευθέρωση της χώρας. Πόσο σκέφτηκαν την εθνικής της υπόσταση και τη θέση του λαού υπό τον κατοχικό ζυγό. Βέβαια δεν έλειψαν τα φωτεινά μυαλά και οι εξαιρέσεις, που ηταν οχι μόνο πολυάριθμες αλλα και αξιοθαύμαστη η συμβούλη και συμβολή τους στην Αντίσταση και γενικότερα.
Η δημοκρατία στην Ελλάδα, υπό τη «σκέπη» της μοναρχίας και κατά καιρούς εναλλασσόμενη με τις δικτατορίες, το ελληνικό κοινοβουλευτικό σύστημα στην Ελλάδα από το 21 και μετά, ενώ ειχε διαμορφώσει και ψηφίσει τα ποιό φιλελεύθερα και δημοκρατικά Συντάγματα, η εφαρμογή τους λειτουργούσε με βάσει την οικογενειοκρατεία, τα περίφημα Τζάκια. Ειδικά στο μεταπολεμικό κατεστημένο, ποτέ και κανένα κοινοβούλιο δεν εκλέχθηκε με την ψήφο του λαού γι αυτό και δεν είχαν την συγκατάθεσή του. Η κρίση κάθε νέας κοινοβουλευτικής περιόδου άρχιζε την επόμενη των εκλογών. Ηταν και παραμένουν κοινοβούλια συναλλαγής, διαπλοκής και επιβολής. Οι καθημερινές υποταγές και υποχωρήσεις λεηλατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, συρρικνώνουν τα όνειρα και δολοφονούν τα ιδανικά. Ο ελληνικό λαός απ την εποχή της παλιγγενεσίας και τον ιστορικό συμβιβασμό των αστών, που οδήγησε στη συγκρότηση του καθεστώτος και τη διακυβέρνηση της χώρας απ την Αγίας τριάδας αποτελούμενη από : αστούς, Κοτζαμπάσηδες και τον Κλήρο, (αργότερα προστέθηκε και η Μοναρχία), ο λαός μας δεν έζησε σε δημοκρατικό καθεστώς, δεν γνωρίζει την πραγματική δημοκρατία, δεν βίωσε έστω και την αστική τη δημοκρατία, δεν του επιτράπηκε ποτέ να αρθρώσει οχι μόνο δημοκρατικό λόγω, αλλα ακόμα και σκέψη δημοκρατική, γι' αυτό και δεν έχει δημοκρατικά βιώματα.
Να που υπήρξε η μεταπολεμική εποχή για να διαλύσει τις ψευδαισθήσεις της απόσταση του πολιτισμού μας απ τον Μεσαίωνα για να διαψευσθούν οι ισχυρισμοί της εξουσίας, οτι ο αυταρχισμός και η αναίδεια της εξουσίας απέναντι στον άνθρωπο ειναι προνόμιο άλλων εποχών. Οταν η εξουσία λειτούργησε τόσο προκλητικά ανάλγητη και αυθάδης προς τους πολίτες, τί να φαντασθεί κανείς, για τη συμπεριφορά αυτών που λειτουργούσαν εν κρυπτώ και παραδίστω. Στους σκοτεινούς πολύπλοκους και τους πολύ δέδαλους μηχανισμούς του παρακράτους. Πολύ περισσότερο πως να συλλάβει, μα και να φανταστεί ακόμα κάποιος πως λειτουργούσε και ενεργούσε η εκ κολαπτική μηχανή του στρατιωτικού και πολιτικού παρακράτους και ο «βιασμός της δημοκρατίας». Οταν για μια απλή προσαγωγή «υπόπτου» η κρατική μηχανή μετατρέπονταν σε οδοστρωτήρα των ατομικών ελευθεριών και της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Τι μπορεί να περιμένει κανείς απ την επέλαση της κατά του «βεβαρυμένου» με κάποιες υπόνοιες ενοχής ή του «αποδεδειγμένα» ένοχου...
Πουθενά αλλού η διάσταση μεταξύ θεωρίας και πράξης, δεν ειναι τόσο τραυματική για το κύρος των αρχών-κρατούντων οσο στο χώρο της καταστολής και ειδικά στη φυλακή και στη φυλακή της φυλακής. Το κρατητήριο, που στις εγκληματικές φυλακές ο έρας ανανεώνεται κάθε μερικές μέρες.
Η λέξη Λαϊκή Δημοκρατία με το περιεχόμενο που της έδωσε η δοσίλογη Δεξιά, έγινε συνώνυμη με τη δικτατορία του προλεταριάτου, ξεχνώντας οτι κάτω απ τη σημαία του ΕΑΜ και το

πρόγραμματος της Λαϊκής Δημοκρατίας στρατεύτηκαν οι Ελληνες, η τεράστια πλειοψηφία του λαού. Ακόμα παραγνωρίζουν οτι όλος αυτός ο κόσμος που ακολούθησε με πίστη και αφοσίωση το ΕΑΜ, δεν το έκανε από ταξική συνείδηση, με απώτερο σκοπό την ανατροπή του κοινωνικού καθεστώτος και την εγκαθίδρυση κάποιου άλλου ξένο προς τα ήθη και τα έθιμα του τόπου μας καθεστώς. Τέτοιες σκέψεις δεν απασχολούσαν τον κόσμο της Αντίστασης, ούτε είχαμε ανάλογες εκδηλώσεις. Δεν αποκλείεται να ειχαν παρόμοια νοοτροπία μερικά στελέχη του ΚΚΕ, που απ την προπολεμική περίοδο όπως γράφω και ποιο πάνω, ειχαν γαλουχηθεί με αυτά τα ιδεώδη. Αλλα αυτοί οι ελάχιστοι επιζήσαντες από την λαίλαπα του Μανιαδάκη και το στόχοστρο των Γερμανών πνίγονταν, χάνονταν μέσα στην απέραντη ΕΑΜική λαοθάλασσα.
Μέσα σε αυτόν τον υπέροχο ΕΑΜικό κόσμο, σε αυτόν τον ΕΑΜικό ωκεανό, ήμασταν και εμείς οι Νεοφώτιστοι κομμουνιστές, που γίναμε μέλη του στη διάρκεια του εθνικού απελευθερωτικού αγώνα. Είμασταν δε και η συντριπτική του πλειοψηφία. Αν πάρουμε υπόψη οτι λίγο πριν απ την απελευθέρωση τα μέλη του ΚΚΕ ξεπερνούσαν τις 400,000 και οτι στην προ κατοχική περίοδο τα μέλη-οχι οι οπαδοί ηταν μόλις μερικές χιλιάδες. Αν σε αυτό συμπεριληφθουν τα «χειρουργεία» της ειδικής Ασφάλειας, το ριτσενόλαδο, ο πάγος και ο μεζές της ρέγγας, ο καθένας αντιλαμβάνεται τη αντιπροσώπευε το δογματικό έστω ΚΚΕ στη νέα συνολική δύναμή του και στη λαοθάλασσα του ΕΑΜ.
Αυτός ο κοινός αγώνας και ο κοινός κίνδυνος που αντιμετωπίζαμε καθημερινά όλοι οι αγωνιστές της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, η επιδίωξη των ιδίων οραμάτων και ιδανικών που περικλείονταν στο δίπτυχο «εθνική απελευθέρωση» με το διώξιμο των μισητών κατακτητών και σε συνέχεια ο αγώνας για την κατοχύρωση των λαϊκών κατακτήσεων με την καθιέρωση μιάς «λαϊκής εξουσία», αυτό ηταν που ένωνε το λαό περισσότερο. Αυτά τα δυο δεδομένα τους ένωσαν με ακατάλυτους δεσμούς συντροφικότητας. Εγιναν μέλη της μεγάλης ΕΑΜικής οικογένειας και αγωνίζονταν για να γνωρίσει ο λαός μας καλύτερες μέρες.
Αυτό ηταν και το ποιό καταπληκτικό επίτευμα του ΕΑΜ το οτι :πέτυχε να συνενώσει σε μηδέν χρόνο, όλον αυτόν τον κόσμο, που προέρχονταν από όλα τα κοινωνικά στρώματα σε μια πανστρατιά και να διοχετεύσει σε αυτή τη λαοθάλασσα τα ίδια οράματα και ιδανικά: τα ιδανικά της ελευθερίας, της προόδου και της κοινωνικής δικαιοσύνης.
Σε αυτόν τον κοινό αγώνα ο λαός μας, απέκτησε μεγάλη πολιτική ωριμότητα και του έγινε πίστη, οτι ειχε τη δύναμη μα και τη θέληση να γίνει επιτέλους νοικοκύρης στον τόπο του. Οτι ειχε τη δύναμη αλλα και την ακατανίκητη θέληση να δημιουργήσει μια νέα Ελλάδα. Την καινούρια κοινωνία όπως εκείνος την οραματίστηκε, μια κοινωνία με τα ποιο Ανθρώπινα ιδανικά. Τα όποια προβλήματα θα παρουσιάζονταν στη δύσκολη αυτή πορεία θα τα ξεπερνούσε. Ειχε μάθει να αγωνίζεται σκληρά, να αντιμετωπίζει με θάρρος και με καρτερικότητα τις μεγάλες δυσκολίες. Ειχε ατσαλωθεί στον αγώνα και όπως πολέμησε με το ντουφέκι και την πένα τους τρείς κατακτητές και υπόμεινε όλες τις συνέπειες και τις στερήσεις, ετσι και μετά απελευθερωτικά θα διατηρούσε αραγή την λαϊκή ενότητα και θα κέρδιζε όπως σωστά πρόβλεψε ο κ Ηντεν τις εκλογές. Αυτήν ακριβώς την πλειοψηφία, την πολιτική ωριμότητα και την απόφασή του λαού να κρατήσει την Ελλάδα για τους Ελλήνες, ηταν που έβαλαν στο στόχαστρο οι Αγγλοι και η δοσίλογη Δεξιά. Αυτή τους συσπείρωσε και οχι ο φόβος του κομμουνισμού.
Για να μη τις κερδίσει το ΕΑΜ τις εκλογές, οι ελληνικές υπηρεσίες ασφαλείας, με την αξιόλογη αντι κομμουνιστική πείρα που διέθεταν και την μακρόχρονη πολύτιμη συνεργασία τους με τις ανάλογες των γερμανικών αρχών κατοχής (Ες-Ες Γκεστάπο κλπ) και τις παρεμφερείς αγγλικές από κοινού ορμόμενοι, μεθόδευσαν και πραγματοποίησαν την μεγαλύτερη και την πιο απίθανη προβοκάτσια σε βάρος του αντιστασιακού κινήματος. Ειχαν τη σατανική, την απάνθρωπη έμπνευση να κινηθούν και να δράσουν σαν αληθινοί τυμβωρύχοι-κανίβαλοι, προκειμένου να συκοφαντίσουν και να σπιλώσουν ηθικά το λαϊκό κίνημα, αφού δεν μπορούσαν να το θίξουν αλλοιώς και αλλού.
Μή μπορώντας λόγω μέσων να αντιδράσει το ΕΑΜ στο σατανικό σχέδιο, τους προσφέραμε την ευκαιρία για μια καταπληκτική νίκη στο πιό ευαίσθητο σημείο για ενα λαϊκό-εθνικό

ανθρωποκεντρικό κίνημα όπως ηταν το ΕΑΜ. Ηταν τόση η λύσσα και διακαής ο πόθος να συκοφαντίσουν και να σπιλώσουν ηθικά το ΕΑΜ.
Κατά τη διάρκεια της Δεκεμβριανής σύγκρουσης τα θύματα υπήρξαν πολλά. Ομως το μεγαλύτερο φόρο αίματος τον πλήρωσε ο άμαχος πληθυσμός. Οταν μπήκαν στη μάχη οι Αγγλοι, με βάση τις εντολές του Τσιώρτσιλ, (κατακτημένη χώρα, νίκη με οποιοδήποτε τίμημα κλπ) χρησιμοποίησαν χωρίς κανένα δισταγμό τα ποιό φονικά μέσα πυρός: αεροπλάνα, τάνκς και καράβια, τα όπλα καμπύλης τροχιάς (όλμοι) και κάθε είδους αυτόματα, στραμένα κατά του ΕΛΑΣ. Τα αεροπλάνα που πετούσαν σε χαμηλό ύψος, αφού ο εφεδρικός ΕΛΑΣ, μα ούτε και ο μόνιμος, δεν διέτετε αντιαεροπορικά όπλα, πολυβολούσαν ανενόχλητα συνεχώς και αδιακρίτως, χωρίς να ξεχωρίζουν τον άμαχο πληθυσμό. Κατά κανόνα σε αυτές τις περιπτώσει των αεροπορικών και Ναυτικών βομβαρδισμών, οι άμαχοι των φτώχο συνοικιών ειναι αυτοί που την πληρώνουν, γι' αυτό και τα περισσότερα θύματα υπήρξαν θύματα των βομβαρδισμών.
Από τα ίδια λοιπόν, τα πράγματα προκειμένου να ταφούν οι πολλοί-άριθμοι νεκροί, οι τάφοι κατ' ανάγκη θα ηταν κοινοί .Τέτοιοι τάφοι ανοίχθηκαν και μέσα στον Εθνικό Κήπο, μα και αλλού στο χώρο που ελέγχονταν από τους Αγγλους και τα κοπέλια τους. Περιοχές στις οποίες δεν πλησίασε ποτέ ο ΕΛΑΣ. Αυτά οσον αφορά το λεκανοπέδιο της Αττικής. Από τη συμφωνία της Καζέρτας ο ΕΛΑΣ, δεν μπορούσε να μπει στην Αθήνα πόσο μάλλον σε αυτόν το χώρο και ο Σκόμπι, για το σκοπό αυτό με υπόδειξη και προτροπή του Τσώρτσιλ, ειχε δώσει ρητές εντολές: «Να συνετήσουν δια πυρός όποιον ΕΛΑΣίτη θα τολμούσε να παραβιάσει τη συμφωνία».
Η ΕΑΜική Αντίσταση ηταν μια τεράστια δύναμη. Η επιρροή του ΕΑΜ αγκάλιαζε όλα τα στρώματα του λαού και το πρόγραμμα του οχι μόνο προέτρεπε αλλα και απαντούσε στους πόθους του λαού, να μη χαθεί η πρώτη και μοναδική ευκαιρία που μας παρουσιάστηκε από το 21, για να θεμελιώσουμε εμείς οι ίδιοι μια πατρίδα ελεύθερη και ανεξάρτητη. Μια πατρίδα που να κυβερνιέται, για πρώτη φορά απ τον ίδιο το λαό της και οχι απ τους ξένου, τους αυτοαποκαλούμενους «προστάτες» ή «συμμάχους», με τους οποίους θα διατηρούσαμε φιλικές σχέσεις, βασισμένες όμως στις αρχές της ισοτιμίας και οχι της υποταγής. Το πρόγραμμα του ΕΑΜ, οχι μόνο το αποδέχθηκε ο λαός, αλλα και αγωνίστηκε με όλες τις μορφές πάλης για να το κάνει πράξη. Η χώρα μας θα ειχε μια παρουσία πολύ διαφορετική σ όλους τους τομείς της ανθρώπινης δραστηριότητας. Δεν θα ειχε καμιά σχέση με την σημερινή. Που υποτάσεται, υποθηκεύει, και πουλάει κομμάτια από τις σάρκες της για να ψωμοζήσει.
Ο Κομνηνός Πυρομάγλου, ο γεναίος υπαρχηγός του ΕΔΕΣ λέει οτι «Ουδεμία άλλη αντιστασιακή οργάνωση έδωσεν εν αναλογία τόσα θύματα είς την Εθνικήν Αντίστασιν, όσα έδωσεν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ» και συνεχίζοντας «...Ειναι καιρός να γίνει η ιστορία της Ελλάδος ιστορία όλων των Ελλήνων...»
Το ηθικό γόητρο, αλλά και το υλικό βάρος της Εθνικής Αντίστασης τόσο στο εσωτερικό αλλο τόσο στο εξωτερικό και τον αντιφασιστικό αγώνα ηταν τεράστιο. Η οικουμένη ήξερε πώς ο υπόδουλος λαός μας, για να φτάσει να αποκτήσει αυτό το ηθικό γόητρο και το υλικό βάρος, χρειάστηκε να κοινητοποιήσει και το έσχατο απόθεμα του ηθικού σθένους, της τόλμης, της αυτοθυσίας και του πατριωτισμού. Ηξερε ακόμα οτι η μεγαλύτερη δυσκολία δεν ήταν αυτή με τους στρατούς του Χίτλερ και του Μοσουλίνι, αλλά με την εγχώρια Πέμπτη φάλαγγα, πολιτική και ένοπλη.
Το ΕΑΜ, με τη συνέπεια που έδειξε πολεμώντας ασυμβίβαστα τους κατακτητές, την αμέριστη φροντίδα του για το χειμαζόμενο λαό μας και προστατεύοντας με κάθε τρόπο τα λαϊκά συμφέροντα, που τα καταπατούσαν βάναυσα οι κατακτητές και οι απάτριδες συνεργάτες τους, διέγραψε μια καταπληκτική ανοδική πορεία με αφάνταστα γοργούς ρυθμούς. Ηταν επόμενο αυτή η μεγάλη επιρροή του μέσα στον λαό, που ηταν οφθαλμοφανής σε όλους, να ανησύχησε το κατεστημένο στη χώρα μας, αλλα και το «συμμαχικό» παράγοντα, που τόσο πολύ πάσχιζε για τα «συμφέροντα» του τόπου μας...
Οι Αγγλοι διατηρούσαν στενούς δεσμούς-οικονομικούς, πολιτικούς, ιδεολογικούς κλπ-με τό κατεστημένο και όπως παλιά, ετσι και τώρα στην κρίσιμη αυτή περίοδο ανέλαβαν να το στηρίξουν. Η αυθόρμητη και μαζική συμμετοχή του λαού, τρόμαξε οχι μόνο τους δικούς μας αλλά και τους

άσπονδους «φίλους» μας Αγγλους. Η τέτοια ραγδαία ανάπτυξη του ΕΑΜ, οργανωτικά, πολιτικά και στρατιωτικά, τους έβαλε σε σκέψη για τον κίνδυνο που μπορούσαν να διατρέξουν. Τρόμαξαν στη σκέψη οτι μπορούσε ο λαός να πάρει στα χέρια του με δημοκρατικές διαδικασίες την εξουσία.
Για να μη συμβεί αυτό μετά τη διαπίστωση της επιρροής του ΕΑΜ στο λαό, καταβλήθηκαν μεγάλες, συνεχείς και επίμονες προσπάθειες απ τους δικούς μας και τους ξένους για τη δημιουργία «αντιστασιακών οργανώσεων», που θα αποτελούσαν το αντίβαρο του ΕΑΜ. Για το σκοπό αυτό πέρα από κάθε είδους συμπαράσταση, διέθεσαν και άφθονα υλικά μέσα και κυρίως χρυσό. Δεν βρήκαν όμως ανταπόκριση απ το λαό. Βοηθά αναμφισβήτητα το χρήμα και ειδικά το χρυσάφι, αλλά δεν δημιουργεί ιδανικά και οράματα για μια καλύτερη ζωή. Μια ελεύθερη και δίκαιη ζωή, που τόσο την εχει ανάγκη ο άνθρωπος. Και τα ιδανικά ειναι εκείνα που δίνουν αξία στον άνθρωπο, που απαντούν στα προβλήματα που κάθε φορά βάζει η ζωή μπροστά για λύση. Αυτά τα ιδανικά ηταν που συγκινούσαν, ενέμπνευαν και έδιναν περιεχόμενο στον αγώνα.
Ειναι γεγονός οτι σε διάφορα χρονικά διαστήματα έκαναν την εμφάνισή τους μια σειρά από οργανώσεις, οπως ο ΕΔΕΣ, η ΕΚΚΑ, η ΠΕΑΝ, ο ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ, η ΤΡΙΑΙΝΑ, ο ΜΙΔΑΣ και πολλές αλλες μικρότερες. Αν ομως εξαιρέσουμε τον ΕΔΕΣ, που υπήρξε η πιό αξιόλογη αντιστασιακή οργάνωση μετά το ΕΑΜ και που ειχε αρκετή δύναμη αντάρτικου στρατού που δρούσε στην περιοχή της Ηπείρου, η ΕΚΚΑ μερικά, όλες οι άλλες δεν ειχαν καμιά απήχηση εκτός από τη συλλογή πληροφοριών και την πρακτορική συνεργασία με τους Αγγλους.
Γι' αυτό είτε αυτοδιαλύθηκαν ή παρέμειναν σε πλήρη αδράνεια και μερικές έδρασαν ατομικά. Η ΕΚΚΑ διαλύθηκε απ τον ΕΛΑΣ. Η αλματώδη ανάπτυξη του ΕΑΜ, απογύμνωσε ολα τα παλιά κόμματα απ τους οπαδούς τους. Οι παλαιό κομματικοί παράγοντες συνειδητοποίησαν οτι ένας και μοναδικός τρόπος υπήρχε για να αποφύγουν την οριστική τους εξαφάνιση από το πολιτικό προσκήνιο: να συμπαραταχθούν και να αντιμετωπίσουν δυναμικά το ΕΑΜ. Και σε αυτό το σημείο ειχαν αμέριστη τη βοήθεια και τη συμπαράσταση πρώτα των Γερμανών και μετά των Αγγλων. Προκειμένου να διασωθούν κινήθηκαν σηκώνοντας τη σημαία του αντι κομμουνισμού και οργάνωσαν στο πλευρό των Γερμανών στην κατοχή και των Αγγλων μετά απελευθερωτικά συστηματικά και μεθοδευμένα αυτόν τον κατάπτυστο αντι-ΕΑΜμικό πληθωρικό εθνοϊσμό.
Ο Τσιώρτσιλ ηταν αποφασιασμένος να εμποδίσει με ολα τα μέσα μια ενδεχόμενη κατάληψη της εξουσίας απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ μετά την αποχώρηση των Γερμανών. Με προσωπική καθοδήγηση του Τσιώρτσιλ, ο Βρετανός στρατηγός Χένρυ Ουϊλσον επεξέτεινε το περιεχόμενο του σχεδίου «ΜΑΝΝΑ» σχεδιάζοντας μια αποβατική επιχείρηση για την απελευθέρωση της Ελλάδας. Μια άλλη πτυχή αυτού του πολύπλοκού σχεδίου «ΜΑΝΝα» ειναι η ενοποίηση των αντιστασιακών κινημάτων της Ελλάδας, κάτι που έγινε μερικώς με τη συμφωνία της Καζέρτας, η οποία συμφωνία έβαλε τις ελληνικές αντάρτικες δυνάμεις υπό την ηγεσία του στρατηγού Σκόμπυ. Ομως παρά τη συμφωνία και τη συμμετοχή του ΕΑΜ στην Κυβέρνηση, ο Τσιώρτσιλ εξακολουθούσε να δυσπιστεί απέναντι στις προθέσεις του ΕΑΜ, γιατί το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ επικρατούσε σχεδόν σε όλη την υπόλοιπη Ελλάδα. Φοβόταν οτι μετά τον πόλεμο τα Βαλκάνια θα κυριαρχούνταν από τους κομμουνιστές και θα περιέρχονταν στη Σοβιετική σφαίρα επιρροής. Για να το αποτρέψει αυτό πέρα απ τα οσα πρόβλεπε το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» για την Ελλάδα, έβαλε σε κίνηση τους μηχανισμούς συνεργασίας με τους με τους Γερμανούς «Λισαβόνα κλπ» ετσι ώστε η αποχώρηση των Γερμανών να ειναι ταυτόχρονη με τον ερχομό των Αγγλων στην Ελλάδα. Το θέμα αυτό δεν έγινε ευρύτερα γνωστό και από την ιστορία ξεχάστηκε.
Οι συζητήσεις προχώρησαν αρκετά και αν δεν έγινε πράξη η συμφωνία αυτή οφείλεται στο γεγονός οτι οι Αγγλοι, δεν ηταν σε θέση να στείλουν στην Ελλάδα στρατιωτικές δυνάμεις ικανές που θα εξασφάλιζαν την αξιοπρεπή παράδοση των Γερμανών. Οταν η αδυναμία αυτή των Αγγλων έγινε γνωστή στους Γερμανούς η απάντηση ηταν οτι θα παραδοθούν μόνο αν οι σύμμαχοι τους «ασκούσαν ασφυκτική πίεση».
Η παράδοση των Γερμανών στους Αγγλους, θα απέκλειε εκτός από ολα τα αλλα και την πιθανότητα μέρος των γερμανικών όπλων να περάσει στα χέρια του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, που οπωσδήποτε θα τους

πολεμούσε κατά την αποχώρησή τους από τη χώρα μας. Και η πιθανότητα αυτή ηταν μέρος του σχεδίου «Κιβωτος» για να επειλθεί κάποιο ισοζύγιο στην κατανάλωση οπλισμού και πυρομαχικών.
Το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ», λειτουργούσε σαν τον φούρνο του Χότζα. Αφού δεν μπορούσε να γίνει αμοιβαία η παράδοση των Γερμανών και ταυτόχρονη ανάληψη της εξουσίας από τους Αγγλους, βάση του σχεδίου «ΜΑΝΝΑ» ξεκινησαν το σχεδιασμό της αποβατικής επιχείρηση για την «απελευθέρωση» της Ελλάδας από τους Ελληνες που την ειχαν ήδη απελευθερώσει, ενώ παράλληλα εκπώνεσαν το γνωστό σχέδιο «Κιβωτός» να πολεμήσει ο ΕΛΑΣ τους Γερμανούς κατά την αποχώρηση από τη χώρα μας, προκειμένου να εξαντλήσει τα λίγα πυρομαχικά και σε συνέχεια επικέντρωσε τις προσπάθειες στη συγκρότηση ενός μετώπου εναντίον του ΕΑΜ.
Η αβέβαιη κατάληξη των επαφών-συνεργασία με τους Γερμανούς οδήγησε τις Αγγλικές αρχές να επικεντρώσουν τις προσπάθειές τους στη συγκρότηση και ενός νέου μετώπου ενάντια στο ΕΑΜ δίπλα σε αυτό που ειχε δημιουργηθεί και δρούσε απ τους διάφορους κατοχικούς εθνοϊσμούς. Το μέτωπο αυτό περιλαμβάνει ενα ετερόκλητο σύνολο οργανώσεων και ομάδων της άκρας δεξιάς και της κεντρό-δεξιάς, που το συνδετικό τους στοιχείο ειναι ο ισχυρός αντικομμουνισμός. Οι περισσότερες από αυτές δρούσαν στην Αθήνα και ειχαν δημιουργηθεί τους τελευταίους μήνες της απελευθέρωσης. Το γεγονός οτι ενας μεγάλος αριθμός από αυτές τις οργανώσεις ηταν στενοί και μακρόχρονα συνεργάτες με τους Γερμανούς αποσιωπήθηκε από την ιστορία που έγραψαν οι νικητές.
Η συμμετοχή χιλιάδων Ελλήνων συνεργατών των Γερμανών στο πλευρό των Αγγλων, τους έδωσε το άλλοθι για να μην οδηγηθούν στις φυλακές. Αυτός ο αγώνας κατά του ΕΑΜ εκτιμήθηκε υπέρ το δέον απ τα δικαστήρια των δοσιλόγων ως τεκμήριο σαν «πρότερος έντιμος βίος». Μέχρι τον Απρίλιο του 1946 ειχαν εκδοθεί 2642 βουλεύματα που αφορούσαν 3,500 δοσιλόγους από αυτού που ο λαός τόμλησε κάτω απ τις γνωστές τότε συνθήκες να καταγγίλει. Απ αυτά μόνο το 7% ηταν παραπεμτικά. Και από αυτά ελάχιστοι δικάστηκαν και έμειναν για λιγό στη φυλακή. Και από αυτούς οι περισσότεροι ηταν δίγλωσσοι Ελληνες. που τους αποκαλούμε Σλαβομακεδόνες. Αυτούς μόνο συναντήσα στις διάφορες φυλακές. Με μερτημένους στα δάκτυλα: Τσολάκογλου, Ράλλης, Λάμπρου, Κορεμπανά κλπ και με αυτούς τους δίγλωσσους κάλυψαν το παχυλό συνονθύλευμα του δοσιλογισμού.
Στην μακρόχρονη παραμονή μου στις φυλακές και μεταφέρθηκα σε πολλές, σε καμιά δεν συνάντησα κάποιον αξιόλογο δοσίλογο. Γεγονός που προϋποθέτει οτι ή δεν καταδικάστηκε κανένας από αυτό το 7% που παραπέμφηκε ή κρατούνταν σε κάποια πολυτελή ξενοδοχεία τιμής ένεκεν για την υψηλού επιπέδου προσφορά τους!
Τα αστικά κόμματα Δεξιά και Κεντρώα, χωρίς καμιά αναστολή, συστολή και ντροπή, αφού δεν ειχαν σχέσεις-επαφές και βάσεις στο λαό, στη διάρκεια της κατοχής αφομοίωσαν τους πρωτεργάτες και τους οπαδούς της Βασιλό-Μεταξικής δικτατορίας. Μετά την κατοχής για τον ίδιο λόγω έκαναν τα πάντα να αφομοιώσουν τους δοσιλόγους- συνεργάτες των κατακτητών και μετά την πτώση της Δικτατορίας 1967-74 τους οπαδούς της χούντας των συνταγματαρχών. Για τα κόμματα αυτά δεν υπήρξαν ούτε προπολεμικά φασίστες, ούτε συνεργάτες δοσίλογοι των κατακτητών, ούτε οπαδοί της χούντας παρά μόνο το «μίασμα» του κομμουνισμού που έπρεπε να εξοντωθεί. Ετσι εκτός από όλους τους άλλους λόγους που τους «υποχρέωναν» να ειναι αδίσταχτοι με την Αριστερά, προστέθηκε και η ανάγκη να φιμώσει την φωνή της Αριστεράς που θα αποκάλυπτε αυτήν την κατ' εξοχήν αντεθνική προσπάθεια.
Η ελληνική κοινωνία μετά την πτώση της χούντα, έζησε το φαινόμενο της 17ης Νοεμβρίου. Η 17Ν ειναι η συνέπεια της βιασύνης του καταστημένου να κλείσει μέσω της εφεύρεσης-τέχνασμα του «Στιγμαίου Αδικίματος» την εφτάχρονη χούντα, τιμωρώντας όπως προέβλεπε το «στιγμαίο» μόνο τους άμεσα υπεύθυνους. Αυτούς που κάποια στιγμή συγκεντρώθηκαν οι πρωτεργάτες Παπαδόπουλος, Πατακός, Ζωϊτήκης κ ΣΙΑ και πήραν την απόφαση να βγάλουν τα τάνκς στους δρόμους. Με το τέχνασμα αυτό το κατεστημένο απέβλεπε σε δυο στόχους: α) Τιμωρώντας ελάχιστους από τους πρωτεργάτες να ικανοποιήσει το δημόσιο αίσθημα και β) Να διασώσει ολόκληρη την υπόλοιπη πυραμίδα των χουντικών. Για το κατεστημένο, όπως δεν υπήρχαν

προπολεμικά φασίστες και στην κατοχή δοσίλογοι συνεργάτες των κατακτητών, ετσι και στην περίοδο της 7ετίας δεν υπήρχαν χουντικοί που συνέβαλαν στην επιβολή της, που την στήριξαν και που εφάρμοσαν στην πράξη το ανανεωμένο μετά χουντικό αντι κομμουνιστικό δόγμα.
Με το τέχνασμα του στιγμαίου για αλλη μιά φορά το κατεστημένο αμνήστευσε σιωπηρά τα αδικήματα, που διέπραξαν οι ατιμώρητοι δοσίλογοι χουντικοί εις βάρος του λαού και της χώρας. Αφησε ατιμώρητούς επώνυμους και δεδηλωμένους χουντικούς ντόπιους οπως ο Μπάμπαλης κλπ και ξένους οπως ο Ουέλς κλπ. Οπως ηταν φυσικό η τιμωρία των ελάχιστων-οπως έγινε και για τους δοσίλογους της μεταξικής και κατοχικής περιόδου-μπορεί να ικανοποίησε όλους αυτούς και πολλούς άλλους ιδεολογικά προσκηνημένοι στη χούντα, δεν ικανοποίησε ομως το δημόσιο αίσθημα. Για αλλη μια φορά το δημόσιο αίσθημα, δεν ένοιωσε εκείνη την ανακούφιση, εκείνη την ψυχική λύτρωση οτι επιτέλους έγινε κάποια εστω μικρή εκ καθάριση λογαριασμών με τους εσαεί έλληνες δοσιλόγους.
Αν η πολιτεία είχε συλλάβει και τιμωρήσει ανάλογα με το μέγεθος της ευθύνης που βάρυνε τον καθένα, δεν θα υπήρχε κανένας λόγος να βρεθούν άνθρωποι σαν αυτούς της 21ης Απριλίου 1967, να αναλάβουν στο όνομα της ικανοποίησης του δημοσίου αισθήματος να κάνουν παράνομα και ανορθόδοξα αυτό που όφειλε, που ηταν υποχρεωμένη να κάνει ορθόδοξα και νόμιμα η πολιτεία. Θα έλεγε κανείς οτι το ελληνικό κατεστημένο οπως μετά απελευθερωτικά, ετσι και μετά χουντικά αντί να προστατεύσει δημόσιο αίσθημα για αλλη μια φορά έδωσε στέγη, τροφή και προστασία στο αυγό του φιδιού. Και οχι μόνο τους κάλυψε κάτω από τις φτερούγες του για να τους σώσει, αλλά προκειμένου να τους δώσει αργότερα και λευκές περιστερές, κατάφυγε οπως πάντα στα πιό βρώμικα και ταπεινά μέσα. Προσπάθησε και τη φορά αυτή να μετακυλήσει τις ευθύνες πάλι στην Αριστερά και ειδικά στους αγωνιστές του αντι χουνικού αγώνα, ενώ παράλληλα η χουντική δικτατορία έθεσε εν αμφιβόλω για αλλη μια φορά και τους αγωνιστές της Ενθικής Αντίστασης, ταυτίζοντας συλλήβδην την Αριστερά με την τρομοκρατία. Ταυτίζοντας την Αριστερά με την τρομοκρατία και η αναζήτηση των τρομοκρατών στο χώρο της Αριστεράς από πρασανατολίζει τις διωκτικές αρχές στην ανεύρεση των πραγματικών ενόχων.
Πρώτος ένοχος ειναι το κατεστημένο που δεν θέλησε να θυσιάσει μερικά από τα παιδιά του και οι ξένους που συνδαυλίζουν και συντηρούν έντεχνα και με ολα τα μέσα την ελεγχόμενη από αυτούς τρομοκρατία. Το ελληνικό κατεστημένο, δεν μπορεί να συμβιβαστεί με την ιδέα οτι μπορεί να υπάρχουν Ελληνες, που κάθε φορά του χαλάνε τη σούπα. Ειναι λυπηρό οτι και τη φορά αυτή υπήρξαν θύματα, χάθηκαν ζωές και ειναι κρίμα.
Ενα άλλο γεγονός που συνέβαλε σε μεγάλο βαθμό στη δυσφήμιση του ΕΑΜ ηταν το γεγονός οτι οι Γερμανοί φεύγοντας ειχαν αφήσει στα μετώπισθεν, εκτός απ τα όποια συνεργαζόμενα ελληνικά τσανάκια τους και αρκετούς δεδηλωμένους ξένους αντι κομμουνιστές, Αγγλοι και γνώστες των ελληνικών πραγμάτων που ειχαν φέρει μαζί τους οι Γερμανοί κυρίως Βουλγάρους φασίστες με εντολή να προβούν σε πράξεις δολιοφθοράς που θα επιβάρυναν το ΕΑΜικό κίνημα. Εκμεταλλεύτηκαν με δεξιοτεχνία αυτές τις ευκαιρίες, τις πρακτορικές και προβοκατόρικες στημένες παγίδες και μια σειρά λάθη, ατομικά, αλλα και της ηγεσία που έγιναν στη διάρκεια της κατοχής και οι προδότες, οι απόντες και οι καταδότες βγήκαν στον αφρό. Ηταν τόση η ζημιά που προκάλεσαν είς βάρος του ΕΑΜ αυτοί στο ηθικό κυρίως μέρος που η μετά απελευθερωτική δοσίλογη Δεξιά τους απαίνεμε επαίνους υλικούς και ηθικούς. Τους μεταμορφώσε ως δια μαγείας σε «πατριώτες» και αργότερα θα του κάνει και ήρωες, μια και η άρχουσα τάξη, η κάθε άρχουσα τάξη δεν μπορεί να μην έχει τους δικούς της ήρωες.
Σε αυτό τους βοήθησαν και η αδυναμία που έδειξε η ηγεσία του ΚΚΕ, να αντιληθφεί οτι ο κόσμος του ΕΑΜ, δεν ηταν ενα πλήθος ετερόφωτων οπαδών χωρίς δική τους σκέψη και γνώμη, άνθρωποι δίχως γνώση του αντικειμένου και του σκοπού. Δεν συνειδητοποίησε στο βαθμό που έπρεπε, οτι ο κόσμος αυτός διέθετε οχι μόνο αντικειμενικά ανεκτίμητα αλλα και αγωνιστικά προσόντα. Οτι η τεράστια πλειοψηφία του ειχε υψήλο πολιτιστικό επίπεδο, μόρφωση και δημιουργική φαντασία. Συνεπώς, και αν ακόμα επικρατούσε το ΕΑΜικό κίνημα η δική μας ΛαΪκή Δημοκρατία, δεν θα

ήταν ούτε στη μορφή, πολύ περισσότερο στο περιεχόμενο με αυτές που επεβλήθηκαν στις γειτονικές χώρες.
Οπως ηταν φυσικό αυτή η απρόκλητη και η πιο ωμή ιμπεριαλιστική επέμβαση των Αγγλων, αμέσως μετά την απελευθέρωση σε μια σύμμαχο χώρα, ξεσήκωσε την παγκόσμια κατακραυγή και καταδίκη ειδικά στην Αμερική και την ιδια την Αγγλία. Αυτήν ακριβώς την παγκόσμια κραυγή και καταδίκη, ήθελε οχι μόνο να καταλαγιάσει αλλα και να αντιστρέψει ο Τσωρτσιλ. Να εκμεταλλευτεί τη διπλωματική απειρία του ΕΑΜ και να μετατοπίσει την ευθύνη του εγκλήματος που διέπραξε σε βάρος αυτού του υπέροχου λαϊκού κινήματος την ευθύνη.
Στις 12/10/1944, μετά από τριάμισι χρόνια μαύρης σκλαβιάς και το πένθος. Μια σκλαβιά που βύθισε την πατρίδα μας στο σκοτάδι, με ανυπολόγιστες συνέπειες σε ανθρωποθυσίες και ολοκληρωτική καταστροφή της εθνικής οικονομιάς, τα 57 ολοκαυτώματα, τα γερμανικά στρατεύματα εκκένωσαν εσπευσμένα την Αθήνα. Η ραγδαία προέλαση του Κόκινου Στρατού στα Βαλκάνια, τους ανάγκασε να εγκαταλείψουν τη χώρα μας, για να αποφύγουν τη σίγουρη αιχμαλωσία. Και στις 12/1/1944 έφτασε στην ελληνική πρωτεύουσα η μέρα της λευτεριάς.
Σιγά-σίγα η λευτεριά απλωνόταν και στη υπόλοιπη κατεχόμενη Ελλάδα. Ο λαός ζούσε ανεπανάληπτες στιγμές χαράς. Νοιώθεις κάτι το συγκλονιστικό τη στιγμή που ξαναβρίσκεις, μετά από χρόνια σκλαβιάς τη χαμένη σου λευτεριά. Τα πάντα, έμψυχα και άψυχα γιόρταζαν εκείνες τις αλησμόνητες μέρες και ώρες. Τις μέρες εκείνες της απελευθέρωσης γιορτάζαμε, οχι μόνο τη λευτεριά απ τον ξένο, αλλα και απ το δικό μας φασισμό και πιστέψαμε οτι το δεκάχρονο και γιατί οχι το εκατοντάχρονο όνειρο έγινε πραγματικότητα. Οτι οι θυσίες όσες και αν ηταν δεν πήγαν χαμένες και οτι ο αγώνας θα δικαιώνεται σιγά σιγά.
Πως να χωρέσει σε ανθρώπινο Νού και ειδικά των αγωνιστών πως αυτός ο υπέροχος κόσμος που γεύονταν τη λευτεριά του, οτι σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα, με τη βία και αδιάκριτα ευθύνης, αλλά με μόνο τη συμμετοχή στην Αντίσταση, θα σπρώχνωνταν στο Τούνελ μιας άλλης σκλαβιάς ποιό μακρόχρονης και ασύγκριτα πιο οδυνηρή απ την προηγούμενη; Ποιό σκληρή και ποιό απάνθρωπη; Οτι θα χτηπιόταν ανελέητα, θα μάτωνε τόσο πολύ απ αυτούς (Αγγλους), που με όλα τα μέσα επικοινωνίας τον καλούσαν να πάρει μέρος στην Αντίσταση; Οτι θα τον εξανδραπόδιζαν και τελικά θα έχανε τα πάντα και μαζί με αυτά και τη λευτεριά και αρκετές εκατοντέδες χιλιάδες τη ζωή τους ; Παραμείναμε αθεράπευτα αισιόδοξοι για την πορεία του κινήματος και για τη σιγουριά της νίκης. Και αυτό γιατί ειχαμε κάνει το καθήκον προς την πατρίδα και η λευτεριά για την οποία ο λαός αγωνίστηκε ειχε έρθει. Ίσως η αισιοδοξία μας προέρχονταν απ το γεγονός, οτι αγνοούσαμε τα παρασκήνια και ούτε μπορούσαμε να διανοηθούμε οτι στο Λίβανο και την Καζέρτα, η ηγεσία μας στο όνομα της ομαλής δημοκρατικής πορείας, τα παράδωσε όλα στους αντιπάλους μας, οτι τους αναγνωρίσαμε το δικαίωμα να αποφασίζουν αυτοί για όλα, ακόμα και για την τύχη του λαϊκού κινήματος!
Ηταν τόσος ο πόθος του κινήματος για ομαλή δημοκρατική εξέλιξη που δεν υπάρχει έλληνας ή ξένος ιστορικός, που να αμφιβάλλει για τη σκέψη πως αν το ΕΑΜ, ειχε αποφασίσει να μην καταλάβει πραξικοπηματικά την εξουσία. Αλλωστε γι' αυτόν ακριβώς το λόγο έθεσε τον ΕΛΑΣ υπό τις διαταγές της κυβέρνησης και του στρατηγού Σκόμτυ. Δέχθηκε να μην κατάβει-μπει ο ΕΛΑΣ στην Αθήνα και ανέθεσε στον εφεδρικό ΕΛΑΣ να τηρήσει την τάξη μέχρις ότου τακτοποιηθούν τα διαδικαστικά θέματα. Εκείνο που δεν επιδέχεται αμφιβολία ειναι το γεγονός, πως αν ο ΕΛΑΣ ήθελε να καταλάβει την εξουσία μπορούσε να αγνοήσεις τις οποίες δεσμεύσεις. Μπορούσε την επομένη της αποχώρησης των Γερμανών να κυριαρχίσει στην Αθήνα χωρίς καμιά δυνατότητα αντίστασης απ κανέναν.
Παρά τις εγχώριες καυσιολογίες και τους ποικίλους-πολλαπλούς παλικαρισμούς, καθ' ύλην αρμόδιος, στρατιωτικός διοικητής Αθηνών Παν Σπηλιοτόπουλος, δεν ειχε αυταπάτες. Το ίδιο και ο στενός συνεργάτης του κ Παπανδρέου στρατηγός Κατσιώτας ειναι αφοπλιστοί. Ο πρώτος λέει πως «αν ο ΕΛΑΣ αποφάσιζε να καταλάβει την εξουσία, και αν ακόμα έδιδα διαταγήν αντιστάσεως εις την εισβολήν, η απόκρουσις της θα ήτο αδύνατος». Ο δε στρατηγός Κατσιώτας εινα αφοπλιστικός:

«δεν είχαμε τίποτε στη διάθεσή μας» ! Εγώ φτάνοντας απ την Ιταλία, ήρθα μόνο με τη...λεβεντιά μου!
Αυτό το εχει γράψει και επιβεβαιώση πολλές φορές και ο Γουντχάους ο κατ εξοχήν εκπρόσωπος του Τσιώρτσιλ στην Ελλάδα. Γράφει λοιπόν : «Αν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ηταν αποφασισμένο να καταλάβει την εξουσία με τη βία αμέσως με την απελευθέρωση της Ελλάδας, η πρωτεύουσα ηταν απόλυτα στη διάθεσή του την ίδια μέρα που έφυγαν οι Γερμανοί. Αν το αποφάσιζαν οι Αγγλοι με εισβολή του θα στοίχιζε ακριβά θα ηταν δυνατόν να εκδιωχθεί, την οποία εισβολή η συμμαχική πίεση και η κοινή γνώμη θα την έκαναν αδύνατη»
Εκείνα που πρέπει και αξίζει να τονιστεί ειναι το γεγονός, οτι αν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ καταλάμβανε την εξουσία, ηταν φύσει αδύνατο να εγκαθιδρύσει κυβέρνηση Σοβιετικού τύπου ακόμα και αν το ήθελε. Η Ελλάδα απ το 1830, ηταν για τους δυτικούς και ειδικά για την Αγγλία αδιαπραγμάτευτη. Συνεπώς δεν υπήρχαν τέτοιες σκέψεις οτι μπορούσε να περάσει στον ανατολικό συνασπισμό. Αυτό όπως γράφω και σε αλλο σημείο, θα μπορούσε να γίνει μόνο αν έμπαινε και στη χώρα μας ο Κόκκινος στρατός. Η «κάθοδος ομως του Κόκκινου στρατού στα Βαλκάνια ειχε από πριν περιοριστεί, με συμφωνία των συμμάχων, ως τα βόρεια σύνορα της Ελλάδας». Τολμώ να πώ πως ετσι οπως ηταν διαμορφωμένο και οργανωμένο το ΕΑΜ και με την κάθοδο ακόμα του Κόκκινου στρατού, το ΕΑΜ θα εφάρμοζε το πρόγραμμά του, που δεν ηταν άλλο απ τη λαϊκή Δημοκρατία, με περιεχόμενο την ολοκλήρωση της αστικό-Δημοκρατικής επανάστασης.
Αν υπάρχει κάποιο λάθος καθοριστικής σημασίας απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ειναι ακριβώς η μην κατάληψη της εξουσίας την επόμενη της αποχώρησης των Γερμανών. Η κατάληψη της εξουσίας θα δρομολογούσε μια εντελώς διαφορετική εξέλιξη στη χώρα. Αφού δεν ειχε στο πρόγραμμά του την μονομερή κατάληψη της εξουσίας και την εγκαθίδρυση δικτατορικού καθεστώτος, θα άρχιζαν οι πολιτικές ζημώσεις για το σχηματισμό μιάς μεταβατικής κυβέρνησης και με τους παράγοντες της Δεξιάς. Αλλωστε η πρώτη ένδειξη για πολιτικές εξελίξεις η αποδοχή του Τσιώρτσιλ, την απόφαση του Κ Παπανδρέου να μήν δεχθεί να τον συνοδεύεται ερχόμενος του στην Αθήνα απ το Βασιλιά. Με μιά δημοκρατική κυβέρνηση και ενα αδιάβλητο δημοψήφισμα η μοναρχία ηταν καταδικασμένη, δεν θα ειχαν λόγω τα Δεκεμβριανά και ο εμφύλιος 1946-49, ούτε θα αναστένονταν οι βρικόλακες του παρελθόντος που οδήγησαν στη δικτατορία του 1967 και η προδοσία της Κύπρου το 1974, απ αυτούς ακριβώς που η μή κατάληψη της εξουσίας τους άνοιξε το δρόμο να δολοφονήσουν τον λαό και την Κύπρο.
Αν έμπαινε ο ΕΛΑΣ στην Αθήνα, η Ελλάδα θα απολάμβανε από τότε μια κοινοβουλευτική ουσία και περιεχόμενο Δημοκρατία οπως οι αλλες Ευρωπαϊκές χώρες. Δεν θα χάνονταν-θα είχαν χαθεί τόσα πολύτιμα χρόνια σε αυτοκαταστροφές και οι αγωνιστές δεν θα ηταν οι «ποινικοί εγκληματίες και οι προδότες».
Ηδη απ το 1943 πριν βέβαια την εκπόνηση του σχεδίου «ΜΑΝΝΑ» ο κ Ιντεν ειχε δηλώσει στον κ Τσουδερό πως «εάν στην Ελλάδα κατά την ώρα της απελευθέρωσης θα ειναι στην εξουσία ΕΑΜική κυβέρνηση, θα την αναγνωρίσουμε και θα συνεργαστούμε μαζί της». Αυτά όμως μέχρι την ημέρα που δεν ειχε αποσαφηνιστεί μέχρι που θα φτάσει η προέλαση του Κόκκινου στρατού στα Βαλκάνια. Απ την ώρα ομως που οι Αγγλοι σε συνεργασία με τους Σοβιετικούς συμφώνησαν οτι η προέλαση του Κόκκινου στρατού θα σταματούσε στα βόρεια σύνορα της Ελλάδας μπαίνει σε δράση και εφαρμογή το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» που ειχε εκπονηθεί τον Αύγουστο του 1943.
Στη διάρκειας της σύγκρουσης του Δεκέμβρη, τα θύματα ήταν πολλά. Το μεγαλύτερο ομως φόρο αίματος το πλήρωσε ο άμαχος πληθυσμός. Οταν μπήκαν στη μάχη οι Αγγλοι, που χωρίς δισταγμό χρησιμοποίησαν τα ποιο φονικά μέσα πυρός. Τότε άρχισε το μεγάλο κακό και το μακελειό πήρε τεράστιες διαστάσεις. Με τα αεροπλάνα που πετούσαν σε χαμηλό ύψος, χωρίς τον κίνδυνο κατάρρευσης πολυβολούσαν αδιακρίτως τον άμαχο πληθυσμό. Με αδιάκριτους κανονιοβολισμούς απ τα αγκυροβολημένα στον Πειραιά καράβια, τα τάνκς και τα όπλα καμπύλης τροχιάς ηταν επόμενο τα θύματα οχι μόνο να ειναι πολλά αλλα και να προέρχονται απ τον άμαχο πληθυσμό.
Και αναρωτιέται κανείς αφού τους τα είχαμε δώσει-τα ειχαν πάρει με ειδικές και συγκεκριμένες συμφωνίες-όλα, γιατί κατάφυγαν στα αεροπλάνα, τα τάνκς, τα καράβια, τα κανόνια και όπλα

καμπύλης τροχιάς; Γιατί κατάφυγαν σε μέσα και όπλα μαζικά; Σε όπλα που δεν κάνουν διάκριση, ανάμεσα στον συγκεκριμένο πολεμιστή αντίπαλο και τον άμαχο πληθυσμό; Ο ΕΛΑΣ, εκτός του οτι δεν ηταν μέσα στην Αθήνα, γνώριζαν πολύ καλά οτι δεν διέθετε ούτε κανόνια, μα ούτε και αντι αεροπορικά όπλα. Επειτα ειναι σε όλους γνωστό οτι οι μάχες στις περιπτώσεις αυτές (οδομαχίες), δεν διεξάγονται όπως γίνεται στο πολεμικό μέτωπο. Οι αντάρτες μετά από κάποια αψιμαχία σε κάποιο συγκεκριμένο σημείο θα μετακινηθούν σε άλλο πριν γίνουν στόχος.
Αν η χρήση αυτών των όπλων μεγάλου βελινεκές και μαζικής καταστροφής, δεν ειχαν σαν στόχο να προκαλέσει θύματα και καταστροφές δεν συνέτρεχε κανένας, μα κανένας απολύτως αλλος λόγος να χρησιμοποιηθούν στον ανταρτοπόλεμο και ειδικά στον πολυάνθρωπο πυκνό κατοικημένο χώρο της Αθήνας και του Πειραιά. Ακόμα και αυτοί οι κατακτητές σπάνια χρησιμοποιούσαν συνδυασμένα αυτά τα όπλα, εκτός ποια και η μάχη έπαιρνε τη μορφή μετώπου. Η ανεπιφύλακτη και εκτεταμένη χρήση αυτών τον όπλων σημαίνει, οτι πράγματι αυτόν τον σκοπό θα εξυπηρετούσε η χρήση τους στο ανταρτοπόλεμο με τον εφεδρικού ΕΛΑΣ. Και αυτό, γιατί στο σημείο της σύγκρουσης ποτέ με τον οπλισμό που διέθετε ο ΕΛΑΣ και ειδικά ο εφεδρικός δεν μπορούσε μια αψιμαχία να μετατραπεί σε μάχη μετώπου, ώστε να προκύψει η ανάγκη να χρησιμοποιηθούν αυτά τα όπλα.
Σε κάθε μετακίνηση του αντάρτη και αψιμαχία, οι Αγγλοι χρησιμοποιούσαν αυτά τα μαζικά φονικά όπλα. Αν σε αυτό προστεθεί οτι η ζωή ενός Αγγλου, ειναι πάντα ακριβότερη απ του Ελληνα, προτιμούσαν τα μαζικά όπλα παρά τα ατομικά, που θα έβαζαν σε κίνδυνο και τον ίδιο Αγγλο στρατιώτη που θα το κρατούσε, ενώ τα μαζικά ειχαν και το πλεονέκτημα της απόστασης.
Στη διάρκεια της κατοχή οι Γερμανοί, τη δική τους ζωή την ειχαν αποτιμήσει ενα προς 50 στην αρχή και ενα προς 100 αργότερα οταν τα πράγματα δυσκόλεψαν. Οι Νέοι κατακτητές αγγλοι, βέβαια δεν ειχαν εκδόση συγκεκριμένες διαταγές για την αποτίμηση της ζωής του Αγγλου, οπως ειχαν κάνει οι Γερμανοί σε σχέση με του Ελληνα. Συνεπώς δεν γνωρίζουμε με πιό σκεπτικό ενεργούσαν. Εκείνο όμως που ξέρουμε, ειναι οτι οι Γερμανοί, μπορεί να έκαναν μετά τη μάχη σκληρά και απάνθρωπα αντίποινα και ολοκαυτώματα ακόμα, σπάνια όμως χρησιμοποιούσαν τα αεροπλάνα και τα καράβια στις μάχες. Και μόνο η αλόγιστη χρήση όπλων μαζικής καταστροφής, όπλων που έχουν μια εκτεταμένη ακτίνα δράσης σε μια πυκνό κατοικημένη πόλη σαν την Αθήνα και τον Πειραιά, δείχνει οτι οι Αγγλοι, δεν αναζητούσαν τον συγκεκριμένο αντίπαλο. Ηθελαν να τιμωρήσουν παραδειγματικά το λαό μας που τους γύρισε την πλάτη. Εκαναν γενοκτονία από απόσταση και εκ του ασφαλούς.
Αν σε αυτό προστεθεί οτι οι χώροι που βομβάρδιζαν από αέρα και θάλασσα, και μεδραλιοβολούσαν τα τάνκς ηταν κατά κύριο λόγο πυκνό κατοικημένες εργατοσυνοικίες. Ο καθένας αντιλαμβάνεται το σκεπτικό με το οποίο εκτιμούσαν την αξία της ζωής του Αγγλου, με αυτήν του Ελληνα. Σε εκατοντάδες ανέρχονταν κάθε μέρα οι νεκροί απ τους βομβαρδισμούς. Αυτούς τους νεκρούς. Τους νεκρούς που οι ίδιοι άνανδρα και από απόσταση δολοφόνησαν στις φτωχό συνοικίες (Περιστέρι, Δεξαμενή κλπ) που λόγω του μεγάλου αριθμού, ο λαός τους έθαβε σε ομαδικούς τάφους. Αυτοί ηταν οι νεκροί, που τα διεφθαρμένα στοιχεία και οι τυμβοριούχοι άνοιξαν και ασέλγησαν βάναυσα βάση σχεδίου πάνω στα πτώματα.
Παρ' όλο που και το παράδειγμα που θα επικαλεστώ, αφορά τους Ελληνες και την Ελλάδα, χωρίς να το συσχετίσω, απλώς σαν ένδειξη για τον τρόπο που σκέπτονται και ενεργούν οι αποικιακές δυνάμεις στις κατακτημένες χώρες και ειδικά οι Αγγλο-Σάξωνες. Το 1956 οι Ρώσοι, εκτόξευσαν στο διάστημα τον πρώτο επανδομένο δορυφόρο, μέσα στον οποίο αντί για άνθρωπο, ειχαν πειραματικά βάλει μια σκυλίτσα την περίφημη Λάϊκά. Λόγω των συνθηκών, η διάρκεια ζωής της ηταν προκαθορισμένη. Οταν επέστρεψε ο δορυφόρος και έγινε γνωστός ο θάνατο της ΛάΪκάς, οι Αγγλίδες, έξαλες στους δρόμους του Λονδίνου, έκαναν επί μέρες συλλαλητήρια διαμαρτυρίας για το θάνατό της Λάϊκα. Τις ίδιες ομως μέρες συνελάμβαναν, βασάνιζαν και εκτελέστηκαν τρεις Κύπριοι αγωνιστές, ο Καραολής, ο Δημητρίου. Το όνομα του αλλου αγωνιστή δεν το θυμάμαι χωρίς να...
Μόνο με αυτόν τον τρόπο, με αυτό τον απάνθρωπο, απαίσιο και αποτρόπαιο τρόπο μπορούσαν οι ξεσχολισμένοι και στυγνοί αποικιοκράτες, να εκθέσουν ηθικά αυτό το παλαϊκό κίνημα. Ενα κίνημα

σαν αυτό του ΕΑΜ. Ενα κίνημα που το συνέλαβε, το κοιοφόρησε πολλές δεκαετίες στα πονεμένα σπλάχνα του ο λαός, το γέννησε στις 27/9/1941, το γαλούχισε και του έδωσε τα πάντα για να αντρωθεί και συμμετείχε ολόψυχα για να γιγαντωθεί. Και έγιναν μυριάδες οι αγωνιστές, ακολουθώνταν την παράδοση των προγόνων. Εγιναν ο φόβος και ο τρόμος των τριών κατακτητών και των ντόπιων λακέδων-Νενέκων τους. Αυτοί η πάσης φύσεως βδελυροί ελληνόφωνες συνεργάτες που καίγανε, εκτελούσαν και σκότωναν αδιάκριτα-στα Καράβρυτα, το Δίστομο, στο Χορτιάτη, στη Κατράνιτσα κλπ. Που έκαιγαν στους ατομικούς φούρνους των χωριών βρέφη, μικρά παιδιά, και ανυπεράσπιστους γέρους. Που βίαζαν γυναίκες και γριές ακόμα, πρωτοστατούσαν στα μπλόκα φορόντας από το φόβο τις μισητές κουκούλες και στις πολυαίμακτες μάχες με το στρατό της Αντίστασης-και ηταν χιλιάδες οι νεκροί των αγωνιστών.
Το δίκαιο, η ηθική υπόσταση, η αξιοπρέπεια, και οι Ανθρώπινες αξίες ηταν τα βάθρα, το μεγαλείο και η ακτινοβολία του ΕΑΜικού κινήματος. Σε αυτά στηρίχθηκε, με αυτά πορεύτηκε, και για αυτά αγωνιζόταν. Για τον ίδιο λόγω αυτά ηταν και η Αχίλλεως φτέρνα του. Γι αυτό και οι επιπτώσεις απ αυτή τη σατανική πλεκτάνη των Μέτρ της αποικιοκρατίας, να κατακρεουργήσουν σώματα νεκρών, που οι ίδιοι έστειλαν στον Αγιο Πέτρο και να συνδέσουν-καλύψουν με μια έκθεση που οι ίδιοι ειχαν προετοιμάσει, ηταν κάτι που δεν χωρούσε στο μυαλό του αγωνιστή. Του αγωνιστή που εγκατάλειψε τα πάντα και εθελοντής στρατεύτηκε να πολεμήσει γι' αυτά τα ιδανικά. Πως ηταν δυνατόν να του καταλογίζουν μια τέτοια ευθύνη με την έκθεση Σετρίν; Την έκθεση του εργατοπατέρα Σετρίν που ειδικά τον έφεραν απ τη Λόντρα.
Η έκθεση αυτή, ηταν φοβερή σε εντύπωση και επιπτώσεις, τόσο στο εξωτερικό πολύ περισσότερο ομως στο εσωτερικό και μακροπρόθεσμες. Πρέπει να τους αναγνωρίσουμε οτι κατόρθωσαν, με δυό κινήσεις α) την ένοπλη επέμβαση και β) την πτωματολογία ενα κίνημα που ειχε σημαία και κορωνίδα του την ηθική, την αξιοπρέπεια και τις Ανθρώπινες αξίες. Που αγωνίζονταν για λευτεριά και το δίκαιο, κατόρθωσαν να το εκθέσουν στα μάτια του κόσμου, ακόμα και αρκετών που συμμετείχαν στο ΕΑΜ. Δεν θα ηταν υπερβολή αν έλεγε κανείς οτι και σήμερα ακόμα εξακολουθεί να εχει σε κάποιους επιπτώσεις. Πχ στους παλιό-συναγωνιστές που λένε «οτι καλύτερα που δεν επικρατήσαμε κλπ». Και το πιό δυσάρεστο αν οχι τραγικό ειναι οτι παραβλέποντας την βάρβαρη ένοπλη επέμβαση των Αγγλων, χρησιμοποιούν την πτωματολογία σαν ενα από τα ποιο βασικά επιχειρήματα προκειμένου οχι μόνο να καλυφθεί αυτή η εγκληματική ενέργεια των Αγγλων, αλλά και να εδραιώσουν το «δίκαιο» της επέμβασης!!!
Οι Αγγλοι πάντα θεωρούσαν την Ελλάδα, προέκταση της Αγγλικής κοινοπολιτείας. Αυτό το επιβεβαιώνει η φράση του κ Ηντεν οταν έλεγε οτι: «Ελπίζουμε οτι θα μπορούσαμε να το περιλάβουμε-το ΕΑΜ-σε μια εθνική κυβέρνηση». Αυτά στις 19/5/44, ενώ στις 12/5/44 ειχε υπογραφεί η συμφωνία του Λιβάνου για τη συγκρότηση κυβένρησης Εθνικής Ενοτητας, στην οποία κυβέρνηση συμμετείχε και το ΕΑΜ. Αυτή η δήλωση του κ Ηντεν ηταν σαφής, ενώ απ τις 12/5/44, ύστερα απ την υπογραφή της Συμφωνίας του Λιβάνου, υποτίθεται οτι συμμετείχε και το ΕΑΜ στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, εφτά μέρες αργότερα ο ίδιος, χρησιμοποιεί τον όρο «ελπίζουμε οτι θα μπορούσαμε...», γεγονός που σημαίνει οτι η υπογραφή που έβαλαν για τη συμμετοχή του ΕΑΜ, στη συγκρότηση της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας εξακολουθούσε να ειναι κάτι το αδιανόητο γι τους Αγγλους.
Οταν όμως ο λαός σε μια χωρίς προηγούμενο κοσμοσυρροή και αυθορμητισμό κατά την υποδοχή των μελών της κυβέρνησης εθνικής ενότητας και των Αγγλων επισήμων Μάκ Μίλαν, τότε Υπουργός για θέματα Μεσογείου και μετά Πρωθυπουργός, τον πρεβευτής Λίπερ και το στρατηγός Σκόμπι, παρακολουθούσαν έκθαμβοι σε ολόκληρη τη διαδρομή απ τον Πειραιά στο Σύνταγμα, αυτή τη λαοθάλασσα, και ο Μάκ Μίλαν, σαν έμπειρος πολιτικός αντιλήφθηκε το τί πραγματικά αντιπροσωπεύει το ΕΑΜ. Με μιά φράση του, έδωσε το στίγμα των εκτιμήσεων του:ΤΟ ΕΑΜ ΘΑ ΚΕΡΔΙΣΕΙ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ. Αυτό λοιπόν, που μέχρι την ημέρα εκείνη ηταν ίσως αδιανόητο για τους Αγγλους, οριστικοποιήθηκε με το αδύνατο και το απαράδεκτο να συμμετάσχει και το ΕΑΜ σε μια Εθνική κυβέρνηση.

Το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» υπήρχε, δεν έμεινε παρά να βρεθούν τα προσχήματα εκείνα που οχι μόνο θα κονιορτοποιήσουν το ΕΑΜ, αλλα και θα του μετακυλήσουν και την ευθύνη. Για το αιματό κυλίσμα του λαού υπήρχαν τα τάνκς, τα αεροπλάνα και τα καράβια. Το δύσκολο ηταν η μετά κύληση των ευθυνών. Και ηταν το πιό δύσκολο, γιατί οι αποικιοκράτες ήξεραν πολύ καλά οτι ένα λαϊκό κίνημα σαν το ΕΑΜ, δεν νικιέται με τα όπλα. Μόνο ηθικά νικιέται. Αν δεν ηττηθεί και ηθικά ζεί στις καρδιές του λαού. Γίνεται συνείδηση, οδηγός και πρότυπο.
Για τους Μέτρ της αποικιοκρατίας όμως, με την μακρόχρονη πείρα στο χτίσιμο σκηνικών εξαπάτησης, αλείωσης, μεταστροφής δεδομένων και μετά κύληση ευθυνών, αν δεν ηταν εύκολη ηταν όμως δυνατή. Δεν έμεινε παρά να θέσουν σε κίνηση τους αντίστοιχους μηχανισμούς. Οι εραστές της δοτής εξουσία πολλοί. Οι ορκισμένοι εχθροί του ΕΑΜ το ίδιο πολλοί. Αυτοί που θα συμπαραταχθούν στο πλευρό των Αγγλων ακόμα περισσότεροι. Οι «ειδήμονες» που θα κάλυπταν ηθικά τους Αγγλους σε αυτό το τερατούργημα υπήρχαν και ηταν πρόθυμοι!
Βέβαια η καταδίκη οχι μόνο του ΕΑΜ, της Ελλάδας και του λαού μας, ηταν προ απαφασισμένη για το πού θα οδηγηθεί η χώρα μας μετά την ένταξή της στη διεθνή του κεφαλαίου από το 1920. Πάρθηκαν πρακτικά μέτρα γενικά. Εγινε η δικτατορία του Πάγκαλου, του Κονδύλη, το κίνημα του 1935, εξειδικεύτηκαν στη βασιλό-μεταξική δικτατορία. Μπήκαν στη φάση εφαρμογής στα μέσα του 1943, με το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ». Εγινε η υποδομή με τα τάγματα ασφαλείας και τους άλλους εθνοϊσμούς. Και επειδή και αυτά τα μέτρα κατά τον Μακ Μίλαν, δεν θα ηταν ικανά-αρκετά να νικηθεί το ΕΑΜ κατά μέτωπο, κρίθηκε απαραίτητο να μπει σε εφαρμογή το σχέδιο Σετρίν. Ενα σχέδιο απ τα ποιο ειδεχθή, βρωμερά και απάνθρωπα. Απαραίτητο ομως και μοναδικό να καταφέρει βαρύ ηθικό πλήγμα στο ΕΑΜ.
Αυτό όμως από μόνο του σαν σύλληψη, σε μια απ τις μεγαλύτερες αποικιακές χώρες όπως η Αγγλία, παρά την μακρόχρονη και αύθονη πείρα σε παρόμοια απάνθρωπα σκηνικά δεν αρκούσε. Χρειάζονταν και αυτοί που θα έκαναν πράξη τη σύλληψη. Και τότε την υπόθεση την πήραν στα στιβαρά τους χέρια οι Ηρόστρατοι. Αυτοί που γκρέμιζαν με αντεθνικό πάθος, με ταξικό μίσος και με απέραντη ασυνειδησία, αυτό που με αίμα, σάρκα και κόκαλα έχτιζε πέτρα την πέτρα ο λαός. Χωρίς δισταγμό και τύψεις έδωσαν το πράσινο φώς στις ύαινες. Τα τρομερά ανθρωπάκια και όλοι οι γύρο τους-η στρατιωτική «ηγεσία» της Μέσης Ανατολής και μέλλουσα να αναλάβει την μεταπολεμική ηγεσία του «έθνους» υπήρχαν. Οι ακραιφνείς «πατριώτες», οι αδέκαστοι εθνικόφρονες που διαπαιδαγωγήθηκαν τις ποιο άξεστες, αντιδραστικές και διχαστικές δεξιές ιδεολογίες το ίδιο. Οι ειδικοί για το στήσιμο του σκηνικού, οι χαράκτες-κόφτες και οι ειδικούς ρετουσαρίστες ήρθαν απ τη Λόντρα μαζί με τον Σετρίν. Δεν έμεινε παρά να βρεθούν οι τυμβοριούχοι. Οσο για νεκρούς ας ηταν καλά τα τάνκς, τα καράβια και τα αεροπλάνα. Τόσες μέρες δούλεψαν για τον άκοπο αυτό εντατικά.
Και ενώ αλλα περιμέναμε, μετά την απελευθέρωση αλλα βλέπαμε να γίνονται. Ετσι σε ορισμένες προκλητικές ενέργειες τόσο της κυβέρνησης γι' αυτήν την κυβέρνηση στην οποία συμμετείχε και το ΕΑΜ ο Τσιώρτσιλ, ειχε πεί οτι δεν χρειάζεται να ενημερώνεται για τα δικά τους σχέδια και δεν αντέδρασε ο Παπανδρέου, προκάλεσαν τη γενική κατακραυγή, γιατί θεωρήθηκαν προκλητικές και παραβίαση συμφωνηθέντων για το λαϊκό κίνημα. Ενδεικτικά απ τα τόσα και τόσα αυτών των προκλητικών ενεργειών θα αρκεστώ σε τρεις χαρακτηριστικές περιπτώσεις.
Η πρώτη εχει σχέση με τη δίωξη των πρωτοκλασάτων δοσιλόγων. Η κυβέρνηση με τη συμπεριφορά της έδειξε, οτι οχι μόνο δεν την απασχολούσε αυτό το παλαϊκό αίτημα, αλλα αντίθετα με ό,τι πρόβλεπε η συμφωνία μεθοδευμένα κωλυσιεργούσε και μάλιστα σκόπιμα την μείωση της σημασία του δοσιλογισμού. Καθυστερούσε αντί να διατάξει τη άμεση σύλληψη των γνωστών και φοβερών δοσιλόγων. Ούτε και για αυτούς ακόμα τους πρωτοκλασάτους δοσιλόγους, τους σιχαμερούς και προκλητικούς συνεργάτες των Γερμανών. Αντί να διατάξει τη σύλληψη και αυτούς ακόμα τους πρωτεργάτες τους διευκόλυνε να φύγουν για το Κάϊρο. Τους πρόσφερε τις όποιες διευκολύνσεις τους ζητούσαν οι δοσίλογοι για να μην λογοδοτήσουν στην δικαιοσύνη για τα τόσα τρομερά εγκλήματα διέπραξαν σε βάρος της χώρας και του λαού.

Η δεύτερη περίπτωση αφορά τη μεταχείριση των ταγμάτων ασφαλείας και των δοσιλόγων γενικά. Κατά τρόπο προκλητικό ο Σκόμπυ, έβαλε υπό την υψηλή προστασία του τα περιβόητα τάγματα ασφαλείας, που ειχε συλλάβει και παράδοση ο ΕΛΑΣ, στο Σκόμπυ ύστερα από διαπραγμάτευση παρουσία και του τότε Υπουργού στρατιωτικών της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας Παναγιώτη Κανελόπουλο, και ανάμεσα τους και αυτούς της Πελοποννήσου, που αρχηγό τους ειχαν τον πασίγνωστο εθνοπροδότη συνταγματάρχη Παπαδόγκωνα. Οι γερμανοντυμένες αυτές μονάδες των ταγμάτων ειχαν μαυροφορέσει την Πελοπόννησο.
Μετά την αποχώρηση των Γερμανών προστατών τους, τους ανέλαβε υπό την προστασία του ο Σκόμπυ. Για να μην ενοχληθούν απ τον κόσμο, που τον ειχαν μαυροφορέσει, μετέφεραν τον Παπαδόγνωνα και τους ταγματασφαλίτες του, με τον οπλισμό τους, στην Αθήνα-μέσω Σπετσών-συνοδευόμενοι από Άγγλους και σε συνέχεια μαζί με αυτούς που ειχε συλλάβει και σε άλλες περιοχές και παραδώσει ο ΕΛΑΣ, τους εξασφάλισαν σίγουρη και ανενόχλητη, αναχώρηση σε αυτούς που έπρεπε να φύγουν και ευχάριστη διαμονή τους υπολοίπους στην Αθήνα. Η Τρίτη αφορά την απαγόρευση, με διαταγή του Σκόμπυ την είσοδο τμημάτων του ΕΛΑΣ στην Αθήνα για να συμμετάσχει στη γιορτή απελευθέρωσης.
Ενώ σαν λαός πιστεύαμε οτι σε καμιά περίπτωση δεν θα επιχειρούσαν οι Αγγλοι να χτυπήσουν την Αντίσταση, που ηταν αναγνωρισμένη διεθνώς συμμαχική δύναμη και χώρα. Η Ελλάδα δεν ηταν εχθρικό έδαφος αλλά σύμμαχος χώρα. Και σαν σύμμαχο δεν θα τολμούσαν να την κατακτήσουν, όπως έκαναν οι Γερμανοί. Ενώ εμείς πιστεύαμε οτι οι «σύμμαχοι» και «φίλοι» που καλούσαν το λαό σε αγώνα κατά των κατακτητών, που με τα ποιο επίσημα χείλη αναγνώρισαν, με λόγω και γραπτά συγχαρητήρια τον αξιοθαύμαστο αγώνα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, αυτοί ακριβώς οι...ειχαν αποφασίσει-οργανώσει από πολύ νωρίτερα και με ταχύτητα την «κονιορτοποίηση» του ΕΑΜ. Ετσι μόλις διαπίστωσαν την καταπληκτική απήχηση που το ΕΑΜ ειχε στο λαό, έθεσαν σε κίνηση τους μηχανισμούς εξόντωσης.
Μόλις αποχώρησε ο ΕΛΑΣ, απ την περιοχή της Αττικής οι μέτρ της προπαγάνδας συγκρότησαν συνεργεία από ορκισμένους εχθρούς της Αντίστασης, τους πάσης φύσεως δοσιλόγους, τους κρετίνους ταγματασφαλίτες, τους Χίτες και κάθε λογής χαφιέδες και ο,τι διεφθαρμένα στοιχεία σε ενα συμπόσιο κρεπάλης. Ανοιξαν τους τάφους και έκαναν αποκομιδή των νεκρών στις περιοχές που κατείχε το εφεδρικό ΕΛΑΣ, Περιστέρι και τη Δεξαμενή κλπ, όπου ο ΕΛΑΣ πράγματι ειχε κάνει μερικές εκτελέσεις. Εκει ποια βυσσοδομούσαν. Εδειξαν τον πραγματικό τους εαυτό, την άβυσσο που τους χώριζε απ τα υψηλά ιδανικά της Αντίστασης και το πολύχρονο μίσος που έτρεφαν γι αυτήν. Στην προσπάθεια να φανούν πειστικοί ξεπέρασαν και τους ποιο ειδεχθείς τυμβωρύχους. Ασέλγησαν στην κυριολεξία πάνω στα πτώματα: Βγάλανε μάτια, κόψανε γεννητικά όργανα, αυτιά, μύτες και ό,τι άλλο έκριναν τα άρρωστα μυαλό τους, ό,τι θα μπορούσε να τους βοηθήσει στο καταχθόνια έργο τους. Χρησιμοποίησαν κονσερβοκούτια και με αυτά χάραξαν τους λαιμούς των εκταφέντων πτωμάτων για να ισχυρισθούν μετά, οτι αυτά τα έκαναν οι κομμουνιστές. Πράξεις που μόνο αρρωστημένα εγκληματικά μυαλά μπορούσαν να διανοηθούν και να διαπράξουν. Αυτή ηταν η πρώτη φάση-πράξη του σχεδίου.
Βέβαιά αυτά αργότερα θα τα έκαναν στην πράξη σε ζωντανούς ανθρώπους. Θα έκοβαν κεφάλια όπως του Βελουχιωτή και εκατοντάδων άλλων αγωνιστών. Κεφάλια πολλά που κατόπιν συμφωνίας θα κρεμούσαν στους φανοστάτες των πόλεων, και αλλα θα τα παραδίνουν στα αστυνομικά τμήματα και θα εισέπραταν το αντίτιμο σε χρυσό για το κάθε κεφάλι. Για την ιστορία υπάρχει και στάλθηκε τέτοια εγκύκλιος απ το Υπουργείο Εσωτερικόν στα Αστυνομικά Τμήματα.
Ακολούθησε η δεύτερη φάση-πράξη. Οταν ετοιμάστηκαν και οι τελευταίες λεπτομέρειες, κάλεσαν τους δικούς τους, αλλά και τίμιους ανθρώπους να δουν αυτό το φρικτό και αποτρόπαιο θέαμα. Ηταν φυσικό ο καθένα θα έμεινε εμβρόντητος μπροστά σ αυτό το ανήκουστο και αποκρουστικό μενού που ειχαν ετοιμάσει. Οποια και αν ηταν τα πιστεύω αυτών των ανθρώπων, που βίωσαν αυτές τις εικόνες, θα τους ηταν αδύνατο να διανοηθούν οτι αυτό το βρομερό, το απάνθρωπο και εγκληματικό έργο που αντίκρισαν, ηταν μια καλοσχεδιασμένη σατανική σκηνοθεσία. Από ανθρώπους που ειχαν λόγω να την κάνουν. Από ανθρώπους ειδικούς. Από ανθρώπους που τα έχουν ξανακάνει.

Το σχέδιο-έργο πρόβλεπε και τρίτη πράξη. Η Τρίτη αφορούσε τους εκπροσώπους των αγγλικών εργατικών συνδικάτων με επικεφαλής το Γενικό Γραμματέα τους, τον Σέρ Σιτρίν. Οι αγγλικές υπηρεσίες τα ειχαν όλα εκ των προτέρων ετοιμάσει, γιατί εκείνο που τους ενδιέφερε ηταν να κλείσουν τα στόματα όλων αυτών, που τους καταδίκαζαν μέσα στην ίδια τους τη χώρα, την Αμερική και σε ολόκληρη την Ευρώπη, για την απροκάλυπτη ένοπλη επέμβασή τους στην Ελλάδα. Γι' αυτόν ακριβώς το σκοπό προετοίμασαν αυτό το τρομερό σκηνικό και οταν τα πάντα ηταν έτοιμα, έφεραν και συνέταξαν την περιβόητη έκθεση Σετρίν, που μιλούσε για τα «φοβερά εγκλήματα και τά κακουργήματα των κομμουνιστών». Η έκθεση αυτή οπως ηταν προγραμματισμένο, έκανε το γύρω της Αγγλίας, της Αμερικής, του Καναδά και όλων των συμμαχικών χωρών. Το αντι κομμουνιστικό κατεστημένο στις χώρες αυτές και ειδικά στο εσωτερικό, με βάση την πτωματολογία, εξαπέλησε ενα δισφιμηστική και αχαλύνωτο όργιο εναντίον του ΕΑΜ.

Τη δυσφημιστική εκστρατεία στο εξωτερικό την αναλάβανε σημαίνοντες Αγγλοι με επικεφαλής τον ίδιο τον Τσιώρτσιλ. Η έκθεση Σετρίν ειχε γίνει η σημαία τους. Το ΕΑΜ δεν ειχε τη δυνατότητα να αντιδράσει, ούτε στην ίδια μας τη χώρα. Τι μπορούσε να κάνει στην Αγγλια και την Αμερική; Ο Τσιώρτσιλ ειχε το πεδίο ελεύθερο να συκοφαντεί ανέσχυντα και αναπάντητα. Ετσι σε κάποια στιγμή εκείνες οι θαρραλέες φωνές που στηλιτεύανε την επέμβαση και ειχαν φέρει σε πολύ δύσκολη θέση τον αρχιτέκτονα της επέμβασης σιώπησαν. Δημοσιογράφοι, προσωπικότητες του πολιτικού κόσμου και διανοούμενοι παγκοσμίου κύρους, που ειχαν ξεσηκώσει τη μεγαλύτερη καμπάνια κατά της αγγλικής επέμβασης μετά την έκθεση Σετρίν στάθηκαν και αυτοί ανήμποροι να αντιδράσουν.

Στη χώρα μας ξεσήκωσαν μια πρωτοφανή δυσφημιστική εκστρατεία χρησιμοποιώντας κάθε μέσο. Ο τύπος, το ραδιόφωνο, οι άμβωνες των Εκκλησίων, τα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα, τα σχολεία, οι δημόσιοι οργανισμοί, τα σώματα ασφαλείας και ειδικά το καλοθρεμένο και υπέρογκο παρακράτος, πολιτικό και στρατιωτικό που υπαγόρευε και έλεγχε την πιστή εφαρμογή της εκστρατείας. Τα πάντα στη διάθεση της σπίλωσης του προοδευτικού κινήματος. Τυπώθηκαν γιγαντοαφίσες, γέμισαν τις πόλεις και την ύπαιθρος από αυτές. Δεν έμεινε πλατεία, δρόμος, στύλος και δέντρο που μην εχουν κολλημένη μια αφίσα. Οποιος τολμούσε να αμφισβητήσει αυτά τα «φρικτά κομμουνιστικά εγκλήματα» ή δεν ταύτιζε το ΕΑΜ με το ΚΚΕ, τον καλούσαν στην ασφάλεια. Η μοναδική συζήτηση που επιτρέπονταν στα καφενεία ηταν για αυτά τα φοβερά εγκλήματα και η «εθελοντική» παραδοχή οτι τα «εγκλήματα» αυτά τα ειχαν διαπράξει οι ΕΑΜο Βούλγαροι κομμουνιστές και αυτό γιατί μόνο αυτοί ηταν ικανοί να διαπράξουν τέτοια αποτρόπαια εγκλήματα.

Η δημόσια αντίκρουση του ΕΑΜ ηταν ανύπαρκτο, αφού και ο τύπος της ηταν απαγορευμένος. Η πτωματολογία ηταν ο προπομπός για το τι θα επακολουθούσε. Συνδυασμένη με την ιδεολογία της τρομοκρατίας και με πράξεις τρομοκρατικές η πτωματολογία, έπαιξε καθοριστικό ρόλο ειδικά στην ύπαιθρο στην ψυχολογία του λαού. Οταν προσπαθούσαμε να εξηγήσουμε στον κόσμο, οτι όλα αυτά ηταν πράξεις και επινοήσεις των αντιπάλων μας. Πράξεις κατασκευασμένες για αυτόν ακριβώς τον σκοπό, δεν μας πίστευαν και αν ακόμα μας πίστευαν δεν αντιδρούσαν.

Ετσι άνθρωποι που έβλεπαν τον αγώνα δίκιο, που καταδίκαζαν ανεπιφύλακτα τη συνεργασία και καυτηρίαζαν το δοσιλογισμό. Που αποδοκίμαζαν την επέμβαση των Αγγλων και ειχαν απογοητευθεί απ τους παλαιούς πολιτικούς μέσα τους να μας πίστευαν. Μας πίστευα γιατί ήξεραν πως ένα Εθνικό Απελευθερωτικό λαϊκό κίνημα όπως ηταν το ΕΑΜ. Ενα κίνημα που ο ίδιος ο λαός το έζησαν επί τέσσερα σχεδόν χρόνια, που το στήριξε, το έθρεψε, το στέγασε, δεν ηταν δυνατόν να προβεί σε τέτοιες εγκληματικές πράξεις. Ανοιχτά όμως δεν τολμούσαν να το πουν ή να το συζητήσουν μαζί μας, οτι όλα αυτά ηταν μια καλοστημένη προπαγάνδα-παγίδα. δεν αρκέστηκαν όμως σε αυτήν τη δυσφημιστή καμπάνια-προπαγάνδα. Οι Αγγλοι, με την πείρα που διέθεταν, πριν απ την πτωματολογία για να παραπλανήσουν και αποπροσανατολίσουν την ηγεσία του ΚΚΕ, ώστε να μή δεχθεί τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ, γιατί μια ομαλή εποστράτευση θα τους ανέτρεπε ως ενα βαθμό ολα τα σχέδιά τους και για να μπορέσουν να οδηγήσουν την ηγεσία του ΚΚΕ, οπως το ειχαν

σχεδιάσει στη ένοπλη σύγκρουση, χρησιμοποίησαν κατά τρόπο αποτελεσματικό τις θαυμάσια οργανωμένες μυστικές υπηρεσίες τους και τις διασυνδέσεις με τις αντίστοιχες γερμανικές.

Στην καταπολέμηση του κομμουνισμού και την υπεράσπιση του καθεστώτος, οι όποιες διαφορές στο κεφαλαιοκρατικό τρόπο σκέψης μπαίνουν στην άκρη. Από καιρό έπλασαν το μύθο α) οτι δεν θα επέμβουν β) οτι και αν ακόμα να ήθελαν να επέμβουν, δεν θα ειχαν τις αντίστοιχες για την περίπτωση δυνάμεις, αφού ο πόλεμος στην Ευρώπη συνεχίζονταν και γ) άφησαν να νοηθεί οτι το ελληνικό θέμα το θεωρούσαν εσωτερικό μας πρόβλημα. Συνεπώς σαν τέτοιο θα το λύναμε μόνοι μας. Από ό,τι φαίνεται ομως, ο μύθος αυτός έφτασε έγκαιρα στα αυτιά εκείνων για τους οποίους τον προορίζανε. Δυστυχώς τον πίστεψαν και επειδή στη συμφωνία του Λιβάνου στο 2ο άρθρο πρόβλεπε το ταχύτερο δυνατό «τη δημιουργία του Εθνικού Στρατού», η ηγεσία της Αντίστασης θεώρησε πως πράγματι θα άρχιζε η συγκρότησή του.

Λένε πως ο «στρατός αρχίζει από εκεί που τελειώνει η λογική». Και όμως ειναι πολύ σημαντικό για την κοινωνία των πολιτών και την κοινωνικό-οικονομική και πολιτιστική ανάπτυξη της χώρας να βρεθεί ενας τρόπος, μια ισορροπία και μια υγιής σχέση ανάμεσα στην κοινωνία των πολιτών και το στρατό. Το ΕΑΜ αυτό ακριβώς ζήτησε: να υλοποιηθεί αυτός ο όρος, έτσι ώστε να συγκροτηθεί πράγματι Εθνικός Στρατός, που θα αποτελούσε εγγύηση για την ομαλή δημοκρατική πορεία της μεταπολεμικής Ελλάδας και οχι ενα επίορκο, σε κλίκες και συσπειρώσεις πραιτοριανό στρατό, όπως ειχαν καταντήσει το στρατό της Μέσης Ανατολής. Οταν εχουν υπάρξει αυτές οι κινήσεις και η οργάνωση του ΙΔΕΑ, ηταν εμφανής οτι δεν μπορούσε να υπάρχει στρατός εθνικός. Αυτής της σύνθεσης στρατός ύστερα από λίγο γίνεται ταξικός και σε συνέχεια αυτονομείται...

Ετσι οπως ειχε καταντήσει αυτός ο στρατός και ειδικά οι αξιωματικοί οργανωμένοι στον ΙΔΕΑ κλπ, σε τίποτε δεν διέφεραν απ τους αξιωματικούς που εντάχθηκαν στα τάγματα ασφαλείας και πολέμησαν την Αντίσταση στο πλευρό των κατακτητών. Αν υπήρχε κάποια διαφορά για το λαό και τη χώρα, ειναι οτι και οι μεν και οι δέ σαν αξιωματικοί έγραψαν στις παλιές τους μπότες τον όρκο που έδωσαν και την αποστολή οτι μοναδικό έργο τους : η «υπεράσπιση της ακεραιότητας της Πατρίδας και των ελευθεριών των Ελλήνων», προηγούνται κάθε άλλης υπακουής και υποταγής. Οι πρώτοι υπηρέτησαν και υπερασπίστηκαν τους Γερμανούς κατακτητές και οι δεύτεροι τους Αγγλους νέο κατακτητές. Και η Ελλάδα! Και οι Ελληνες! Ερμαιο στα χέρια... Ευτυχώς υπήρξαν και οι Αξιωματικοί, που σκεπτόμενοι οτι η Πατρίδα μας ειναι μικρή. Και σαν μικρή δεν εχει να παρουσιάσει μάζες, όγκους και μεγάλους αριθμούς. Βασίζεται στην ποιότητα. Αξιωματικοί που οχι μόνο τίμησαν και επιβεβαίωσαν τον όρκο, πολεμώντας τον όποιο κατακτητή. Καλλιέργησαν την ποιότητα και έμειναν σ όλο το διάβα της ζωής τους «Ευέλπιδες» οπως αποκάλεσε τη σχολή «Ευελπίδων» τους πρώτους Ελληνες Αξιωματικού ο Ιωάννης Καποδίστριας.

Την επόμενη της παράδοσης των όπλων από τον ΕΛΑΣ, οι αφοπλισμένοι ΕΛΑίτες, τραγουδώντας ή κλέγοντας πορεύονταν τον δρόμο της επιστροφής στα σπίτια τους. Ομως οι άνανδροι δολοφόνοι, που τους ειχαν μια ή δυο μέρες πριν την παράδοση των όπλων τους χρεώσει μέσω της πτωματολογίας με τα ποιο «φρικτά εγκλήματα» καιροφυλακτούσαν, έχοντας διπλή αποστολή. Να δολοφονήσουν άοπλους πολίτες, εμποδίζοντας την ομαλή εξέλιξη της εσωτερικής ζωής της πατρίδας μας. Πέτυχαν και τα δύο. Αρχισαν οι συλλήψεις, σκότωναν αμέριμνους πολίτες. Στην ύπαιθρο, η βία και η λευκή τρομοκρατία οργίαζε. Οι απειλές διαδέχονταν την άλλη. Κάθε μέρα που περνούσε, το παρακράτος με την ανοχή και τη συμπαράσταση και του επίσημου κράτους, γίνονταν οχι μόνο ποιό παντοδύναμο αλλα και ποιό ανεξέλεγκτο. Δρα-ενεργεί κατά βούληση και αποφασίζει για ζωή και θάνατο. Και τότε ακολούθησε η πολύχρονη μαύρη σκλαβιά και η ανύποτη τραγωδία: Ο μακρόχρονος Γολγοθάς του λαού μας και η σταύρωση της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης.

Δολοφονούσαν τους ανθρώπους που έχυσαν το αίμα τους. Συνελάμβαναν αυτούς που θα έχτιζαν τη Νέα Ελλάδα, αυτούς που ηταν οι καλύτεροι, οι μοναδικοί, αυτούς που θα ηταν οι αρχιτέκτονες. Οι άνθρωποι που θα αναλάμβαναν με ήθος, ανθρωπιά, ανιδιοτέλεια, οπως και στην Αντίσταση και αγάπη για την πατρίδα και το λαό την ανοικοδόμηση. Με δημιουργική έμπνευση και φαντασία θα ηταν τα τεχνολογικά δομικά υλικά, που θα χρησιμοποιούσαν για την οικοδόμηση της σύγχρονης Ελλάδας. Της Ελλάδας που για πρώτη φορά θα ανήκε τους Ελληνες. Αυτούς τους ανθρώπους

δολοφονούσαν. Προσπαθούσαν να σκοτώσουν την αγάπη του λαού για το ΕΑΜ. Το ΕΑΜικό θαύμα ομως ηταν και παραμένει το δημιούργημα του ιδίου λαού μας. Πρόκειται για μια αντίληψη, βέβαια, που μπορεί και πρέπει, να γίνει κατανοητή στο πλαίσιο εκείνης της εποχής: μια εποχή των ελπίδων, της πίστης στην πρόοδο, στις απεριόριστες δυνατότητες του λαού σε συνδυασμό με την τεχνική, την Επιστήμη και της αέναης ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων- μιας αντίληψης που σήμερα ζούμε το μεγαλείο αλλα και τους περιορισμούς της για τους ίδιους ακριβώς λόγους.
Η υστερία, υποπροϊόν μιας πραγματικής κατάστασης στο παρελθόν, τώρα λειτουργεί σαν γενικευμένη παράνοια, σε αυτοτελή και αφηρημένη μορφή, χωρίς την ανάγκη εντοπισμού του φτέχτη. Η Δεξιά προσπαθούσε να πείσει τον κόσμο σχετικά με το μέγεθος της απειλής, ωστε να πετύχει τη συστράτευση όλων των...
«Σύμπας», ο κόσμος των κιοτήδων της Δεξιάς: Συν γυναιξί και τέκνεις προτείνει και απαιτεί, όχι συμφιλίωση, αλλα εκδίκηση! Μεγάλες οι ανάγκες. Δύσκολα τα προβλήματα. Το ΕΑΜ ειναι ακόμα ζωντανό, συμπαγή και ισχυρό. Ο λαός ειχε κάνει όνειρα, ειχε στηρίξει ελπίδες στο ΕΑΜ, ειχε πιστέψει και ειχε μεταλάβει για πρώτη φορά μετά το 21, των «Αχράντων Μυστηρίων» για λευτεριά και δίκαιο. Πολλοί ηταν αυτοί που έπρεπε να συλληφθούν ή να αναγκαστούν να φύγουν στις μεγάλες πόλεις και ειδικά στη Αθήνα για να εχει-όπως το 1922 η άρχουσα τάξη φτηνά εργατικά χέρια-και πολύ περισσότεροι ηταν αυτοί που πρέπει να «πειστούν» να φύγουν στο βουνό για να εξοντωθούν ποιό εύκολα και ομαδικά. Βαριές οι ευθύνες του κράτους, μεγαλύτερες, των παραστρατιωτικών οργανώσεων και του παρακράτους. Πολλές και μεγάλες οι πιέσεις του επίσημου κράτους προς το παρακράτος να ενεργοποιηθεί. Να δράσει, να αναλάβει για μια ακόμα φόρα, οπως και στην κατοχή την υπόθεση στα «στιβαρά» του χέρια. Οι περιστάσεις το απαιτούν. Οι καιροί ού μενετοί. Πρίν ειναι πολύ αργά μας χρειάζεται Πανστρατιά...φώναζαν οι συνεργάτες, οι γλήφτες, οι κιοτήδες και οι απόντες του αγώνα.
Η ζωή τότε δεν άξιζε τίποτε. Μα και τίποτε δεν αξίζει οσο μια ζωή, την οποία αφαιρούσαν κατά βούληση. Χωρίς λόγο και αναξέλεγκτα οι επιβήτορες της εξουσίας σε συνεργασία με το παρακράτος της 4ης Αυγούστου, που σύσσωμο συμμετείχε στις κατοχικές κυβερνήσει, στα «Τάγματα Ασφαλείας» και σε κάθε άλλο δοσίλογο σχηματισμό. Σ αυτούς τους σκληρούς στην όψη, άνανδρους στη καρδιά, τα αισθήματα και απάνθρωπους στην πράξη. Σ αυτούς που στη διάρκεια της κατοχής ειχαν κάνει επάγγελμα να σκορπούν την καταστροφή και το θάνατο. Σ αυτούς που δεν οροδούσαν προ ουδενώς. Σ αυτούς που αφυδάτωσαν το νόημα της ζωής και μηδένισαν την αξία του Ανθρώπου. Απ αυτούς ζητούσε πανστρατιά η Δεξιά και οι «χείρες του Ισσάκ» (ο κ Ρέντης κλπ) πρίν ειναι αργά...Σ αυτούς που τους ειχαν μετατρέψεί σε άργια ζώα. Τους ειχαν φωλιάσει μέσα το μίσος και την εκδίκηση. Ενα μίσος κρυφό, τυφλό και ψυχρό μίσος ενάντια, σε κάθετί που θύμιζε Αντίσταση σε βαθμό τρέλας. Γιατί αν δεν ηταν σε αυτό το βαθμό, δεν θα μπορούσαν όσο κακοί και καλοπληρωμένοι και αν ήταν, δεν θα ειχαν το κουράγιο να προβούν σε τέτοιες και τόσες εγκληματικές πράξεις. Και ολα αυτά τα κακουργήματα και οι καταστροφές στο όνομα του «πατριωτισμού». Αν ηταν από πατριωτισμό, θα μπορούσαν να μην συνεργασθούν με τους κατακτητές. Αυτό και μόνο θα αρκούσε να θεωρηθούν πατριώτες. Δεν θα τους χρειάζονταν τα κατοχικά και μετά κατοχικά εγκλήματα για θα χρηστούν « ήρωες και πατριώτες». Τον τίτλο αυτό θα τον ειχαν κερδίσει αγωνιζόμενοι για την Ελλάδα ή και απέχοντας ακόμα.
Και αναρωτιέται κανείς, γιατί οι νικητές δεν ήθελαν συνδιαλλαγή και συμφυλίωση; Τι ηταν αυτό που τους επέβαλε σαν μοναδική λύση την εξόντωση των αγωνιστών; Ο φόβος για την εξουσία; Μα την εξουξία την ειχε το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και τους την παρέδωσε. Το ίδιο και τα όπλα. Επειτα ηταν και οι Αγγλοι, που οχι μόνο την πήρε απ το ΕΑΜ και τους την έδωσαν, αλλα και τους στήριζαν ένοπλα, «πολιτικά και διπλωματικά». Η παρουσία τους στη χώρα μας αποτελούσε εγγύηση οτι δεν διέτρεχε κίνδυνο η εξουσία τους. Τι φοβόταν επιτέλους και συμπεριφέρθηκαν τόσο σκληρά και απάνθρωπα στους αγωνιστές-πρωτεργάτες και εκδικητικά τον απλό λαό, τους οπαδούς και τους συμπαθούντες ακόμα; Πως να εξηγήσει κανείς την τέτοια συμπεριφορά την επόμενη της συμφωνίας της Βάρκιζας; Και πώς να δικαιολογήσει τα τρομερά και εν ψυχρώ εγκλήματα που διέπραξαν οι επίγονοι της 4ης Αυγουστου, αν οχι να οδηγηθούν τα πράγματα στον εμφύλιο πόλεμο;

Σ αυτό το ακροδεξιό συνοθύλευμα απευθύνθηκαν οι «Ελέω Τσιώρτσιλ» εραστές της παράνομης εξουσίας. Στο όνομα του πατριωτισμού και της «εθνικοφροσύνης» κάλεσαν τους εργολάβους του μίσους και της εκδίκησης, οχι μόνο να δολοφονήσουν τη Νεογέννητη μεταπολεμική Δημοκρατία, αλλα και να μεταφέρουν σε κάθε γωνιά της Ελλάδας τον εμφύλιο πόλεμο, έτσι ώστε να στραγκαλίσουν τη θέληση του λαού να ζήσει ύστερα από ενα μακρόχρονο, σκληρό αιματηρό και αιξοθαύμαστο αγώνα με Δημοκρατία και Ειρήνη.
Η περίοδος αυτή ηταν η μετά τον Σκόμπυ εποχή. Ηταν η εποχή που η Δεξιά βοηθούμενη έμμεσα, και οχι άμεσα πλέον απ τους Αγγλους, έδινε τη μάχη για να εδραιώσει τη δοτή εξουσία στηριγμένη ηθικά στους Αγγλους και πρακτικά στον αγγλικό εξοπλισμό και στους κάθε είδους δοσιλόγους. Ετσι με ένα σμπάρο δυό τρυγόνια. Ενω με την τρομό υστερία δολοφονούσε τη Νεογέννητη μεταπολεμική δημοκρατία, παράλληλα διαμόρφωνε τη σύγχρονη τυραννία: Την αγοραία συνείδηση και τον παθητικό πολίτη. Τον πολίτη του αδυνατεί να αντισταθεί, να αυτό ενεργήσει. Η παθηκοποίηση ειναι η ηπιότερη μορφή ολοκληρωτισμού απ τη βία. Γιατί ειναι και αυτή μια μορφή χειραγώγησης και κυριαρχίας και επόμενα προετοιμάζει την αντίστοιχη αντιδημοκρατική αυταρχική και φασιστική συνείδηση και κοινωνία.
Ενώ το μέλλον του ανθρώπου δομείται μέρα τη μέρα, γι αυτό εκεί που πρέπει να δώσει μεγαλύτερη προσοχής και το ιδιαίτερο βάρος ειναι η παιδεία, η διαπαιδαγώγηση και το πολιτιστικό περιβάλλον.
Η Αντιδραστική Δεξιά, ήξερε οτι δημοκρατία υπάρχει μόνο εκεί που αναπτύσσεται η πάλη των ιδεών, των προτάσεων και η αντιπαράθεση των προγραμμάτων και κυρίως η πάλη ενάντια στην κυριαρχία και τη χειραγώγηση. Και το ΕΑΜ και ιδέες και οράματα μα και ιδανικά ειχε να αντιπαρατάξει. Ηξερε ακόμα, πως ο φασισμός ποτέ δεν κατέκτησε την ψυχή των Ελλήνων. Ο,τι κατόρθωσε ο Μεταξάς με τη κυβερνητική βία, ηταν τυπική σωματική κατάκτηση, δεν διάβρωσε την ηθική και τη συνείδηση της Νεολαίας μας. Οτι η ΕΟΝ ειχε επιβληθεί με την κρατική βία. Γι αυτό και πρωταρχική προσπάθεια ηταν να ελέγξει τους διαπαιδαγωγικούς μηχανισμούς ιδιαίτερα της Νέας γενιάς. Τους μηχανισμούς που παράγονται οι ανθρωποι, και που αυτοί θα αναπαράγουν τον εαυτό τους. Οταν μια κοινωνία αναπαράγει τον εαυτός της, στην καλύτερη περίπτωση ειναι δυό γενεές πίσω σε σχέση με τις ανάγκες της τρέχουσας ζωής, πολύ περισσότερο για την μελλοντική ζωή του παιδιού. Το ίδιο ισχύει και για την παράδοση. Αντί το καθεστώς να παράγει Ανθρώπους, με θέληση και γνώση, που θα το αμφισβητούν και μέσω της αμφισβήτησης να το βελτιώνουν, το καθεστώς μέσω των μηχανισμών και ειδικά της παιδείας παράγει τους ανθρώπους που θα το ζητωκραυγάζουν. Αυτός ειναι ενας ακόμα απ τους βασικότερος μοχλούς που χρησιμοποιεί το καθεστώς για να κρατήσει στάσιμη και στα δικά της μέτρα την κοινωνία των Ελλήνων.
Το ίδιο ισχύει και για την παράδοση που ουσιαστικά περιορίζεται στο να εκθειάζει την Αγιοπρό γονολατρεία και το δίπολο κόλαση-παράδεισο. Αλλωστε γι αυτόν ακριβώς τον σκοπό εχουν εντάξει στο Υπουργείο παιδείας και το Θρησκείας. Αυτή η σύζευξη ειναι που παράγει τους κάθε είδους Καμικάζι του καθεστώτος.
Το καθεστώς με τους κάθε φορά Υπουργούς παιδείας και Θρησκευμάτων, προαναγγέλλει προγάμματα για την παραπέρα ανάπτυξη του μορφωτικού επιπέδου των νέων γενεών. Μελετώντας κανείς αυτά τα βαθυστόχαστα προγράμμα, θα διαπιστώσει οτι εκτός από μια ανάπτυξη της τεχνολογίας και των θετικών επιστημών, στο χώρο των ανθρωπίνων επιστημών, αυτών που εχουν σχέση με τον Ανθρωπο :την παιδεία, την παιδαγωγική και την διαπαιδαγώγηση. Τις επιστήμες που ασχολούνται με την ανάπτυξη: των σωματικών, διανοητικών και ηθικών δυνάμεων του παιδιού. Την ανατροφή και την μόρφωση των γενεών, ουσιαστικά εξακολουθούμε να ανακυκλώνουμε αυτά που εμάς μας έκαναν χειρότερους. Πως λοιπόν, πιστεύουμε-θέλουμε να ειναι-γίνουν οι νέες γενεές καλύτερες απ εμάς, οταν το καθεστώς για ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους τα διδάσκουμε αυτά που εμάς λόγω παροχημότητας σε σχέση με τις ανάγκες οχι μόνο τις καθημερινές αλλά και αυτές που θα προκύψουν στο μέλλον μας έκαναν πρόχειρους αν οχι χειρότερους;
Οι εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις στηριγμένες στις πιό πάνω αντιλήψεις έχουν αλλάξει δραματικά την κατάσταση της Νεολαίας, αφού ενέτειναν τους κοινωνικούς-ταξικούς αποκλεισμούς απ τη γνώση, και η κάθε μιά πολλαπλασιάζει τον αριθμό των νέων που εγκαταλείπουν το Σχολείο πριν

τελειώσουν το Λύκειο. Γιγαντώνουν τη φροντιστηριακή παιδεία, απαξιώνουν το ρόλο του Δημόσιου Σχολίου, μετατρέποντάς το σε εξεταστικό κέντρο, ενώ παράλληλα μηδένισε τον ελεύθερο δημιουργικό χρόνο των μαθητών, χρόνο πολύτιμο για μια τόσο ευαίσθητη ηλικία.
Το ίδιο ασφυκτικό πλαίσιο εντατικοποίησης και ανταγωνισμού εχει μεταφερθεί και στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, μετατρέποντας την εικόνα του Φοιτητή-διανοούμενου και ενεργό συμμέτοχου στα κοινωνικά και πολιτικά πράγματα, σε αυτή του Φοιτητή-σκληρά εργαζόμενου, ξεκομμένου και αδιάφορου για την πολιτική ζωή, αφού το πλήρως ανταγωνιστικό περιβάλλον του σημερινού Πανεπιστημίου, δεν του επιτρέπει αλλα ενδιαφέροντα, ενώ οι απαιτήσεις της εποχής σε λίγο δεν θα καλύπτονται με ενα μόνο πτυχίο.
Ετσι χωρίς εφόδια ικανά να προβάλουν αντιστάσεις, φτάσαμε μέσα σε λίγα χρόνια να αναδεικτύονται και να προβάλονται οσο ποτέ άλλοτε «αξίες», οπως η ιδιωτικότητα, ο αχαλίνωτος ανταγωνισμός, η ατομική ευμάρεια, η κοινωνική αναλγησία. Με τις αντιλήψεις αυτές, που να μείνει χρόνος να αντιπαλεύουν αξίες και κατακτήσεις που σύγχρονου πολιτισμού μας, οπως αυτές της αλληλεγγύης, της συνεργασίας, της συλλογικότητας, της συνεπευθυνότητας κλπ. Και στη χώρα μας μεταπολιτευτικά η κυριαρχία στο πολιτικό σκηνικό των δυνάμεων που προωθούν τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές, εχουν δημιουργήσει ασφυκτικό πλαίσιο για τις κοινωνικές κατακτήσεις και τα δικαιώματα των εργαζονένων και κυρίως της νεολαίας.
Στο ιστορικό αρχείο της Μακεδονίας, υπάρχουν στοιχεία που επιβεβαιώνουν οτι αμέσως μετά τη λήξη του εμφυλίου πολέμου, μπαίνει σε δράση το πρόγραμμα αξιολόγησης-παρακολούθησης των μαθητών της Α! και Β! βάθμιας εκπαίδευσης. Για το σκοπό αυτο ιδρύθηκε ο «Οργανισμός Ηθικού Εξοπλισμού Νεότητος» (ΟΗΕΝ), και καθιερώνεται ο «Βαθμός Αρετής» σαν έπαθλο της προσπάθειας του Μαθητή. Επικεφαλής της ΟΗΕΝ ειναι ο κ Γ. Σακελαρίου και βασικοί πρωταγωνιστές αυτής της υπόθεσης ειναι Καθηγητές Πανεπιστημίου, οι Νομάρχες, οι Μητροπολίτες, οι Αστυνομικοί και υψηλόβαθμοι εκπαιδευτικοί. Αυτοί ασκούν αδιάκοπο έλεγχο των μαθητών σε κάθε πτυχή της ζωής του καθημερινά.
Σύμφωνα με το σύστημα κάθε Σαββάτο ο Δάσκαλος, ζητούσε απ τον κάθε μαθητή να αυτό βαθμολογηθεί απ το 1-10. Ο βαθμός που προτείνει ο μαθητής για τον εαυτό του, μπορεί να αμφισβητηθεί απ τους συμαθητές που ενθαρρύνονται να «καρφώνουν» αν γνωρίζουν κάτι που το παιδί προσπάθησε να κρύψει. Σε μια αλλη στήλη υπάρχει η βαθμολογία του κάθε γονιού. Εκπαιδευτικοί και γονείς σε ρόλο μπάτσου ειχαν αναλάβει, εθελοντικά και μή να παρακολουθούν νύχτα και μέρα τη ζωή του παιδιού και να βαθμολογούν κάθε του κίνηση και σκέψη. Την ΟΗΝΕ που την ενέκρινε αργότερα και ο Πρωθυπουργός Παπάγος, εκτός απ το «βαθμό αρετής» που απονέμει ειχε και σαν βασικό σύνθημα :« Η Ελληνίς ειναι περιζήτητος ως σύζυγος εις ολα τα μέρη του κόσμου»
Απ κοινού το Υπουργείο Παιδείας και Θρησκευμάτων, αναβίωσαν το φασιστικό βασιλό-μεταξικό καθεστώς και τα περιβόητα συνθήματα : το «ΑΚΟΥ ΒΛΕΠΕ ΣΩΠΑ». Και το οι «ΤΕΙΧΗ ΕΧΟΥΝ ΑΥΤΙΑ», Τα κελιά ανοιχτά...Και τα νησιά βατά…
Επειδή το θέμα αυτό ειναι ενα θέμα που προϋποθέτει εκτεταμένη γνώση και ανάπτυξη. Ενα θέμα που βέβαια εχει μεγάλη και άμεση σχέση με την ιστορία. Και επειδή δεν εχω τις απαιτούμενες γνώσεις να το αναπτύξω. Θα αρκεστώ σε ενα παράδειγμα, που θεωρώ οτι θα βοηθήσει στην έστω και εν μέρει κατανόηση, τί ενοώ με τον όρο παραγωγή Ανθρώπων. Ειναι αυτό που συμβαίνει ανάμεσα σε ένα πραγματικά δημοκρατικό καθεστώς και σε ενα μοναρχικό. Στη δημοκρατία ο λαός με την ψήφο του άμεσα ή έμμεσα, εκλέγει τον Πρόεδρο της δημοκρατίας. Αν στη διάρκεια της θητείας δεν ανταποκριθεί στα καθήκοντα που του ανατέθηκαν, δεν τον επανεκλέγει. Στη μοναρχία όμως συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο. Στο μοναρχικό καθεστώς, εκτός του οτι η μοναρχία δεν ειναι αιρετή αλλα κληρονομική για να διατηρηθεί σαν θεσμός παράγει τους ανθρώπους, που οχι μόνο δεν θα την αμφισβητήσουν, αλλά και να μην ειναι σε θέση να σκεφτούν οτι μπορούν να ζήσουν χωρίς τη μοναρχία. Παράγει ανθρώπους που να φωνάζουν «Ελιά, ελιά και Κώτσο Βασιλειά».
Ενώ δολοφονούσε την ηγεσία της Αντίστασης, ήθελε να κρύψει απ τις Νέες γενιές το εθνικό-πατριωτικό και κοινωνικό της έργο. Ηθελε να τελειώσει με την «Ελλάδα του Βουνού». Να

ταπεινώσει τους Ανθρώπους που τόλμησαν οχι μόνο να αποφασίσουν αλλα και να δράσουν χωρίς τις δικές της ευλογίες. Την Ελλάδα με την μεγάλη ψυχή και τα πιστεύω εκείνης της Γενιάς. Η πείρα της ασέλγειας στο σώμα της Ελλάδας υπήρχε απ το 21. Και τότε το ελληνικό κράτος εξόντωνε μεθοδικά έναν εναν τους άξιους αγωνιστές. Και τότε φυλάκιζαν και εξόριζαν την ηθική και την ψυχή του Εθνους. Τόση ηταν η δολοφονική και καταδιωκτική μανία των Γές Μάν, που έφτασαν στο ποιό τερατώδες γεγονός. Προσπάθησαν να οδηγήσουν σε δίκη ακόμα και τις υπηρεσίες της ΠΕΕΑ, της κυβέρνησης του Βουνού για «αντιποίηση εξουσίας». Επειδή δεν εχω αντίστοιχες νομικές γνώσεις για να εξηγήσω τη σημαίνει αντιποίηση εξουσίας. Υποθέτων οτι η εξουσία ασκείται από μια νόμιμη αρχή, εμφανίζονται κάποιοι άλλοι (οπως θεωρήθηκε η ΠΕΕΑ) που χωρίς να εχουν το «δικαίωμα» ασκούν ανταυτού εξουσία.

Ετσι μερικοί κομμουνιστό φάγοι «υπέρ πατριώτες» σκέφθηκαν οτι τη νόμιμη εξουσία στην πατρίδα μας στη διάρκεια της κατοχής την ασκούσαν σε όλη τη χώρα οι κατακτητές και η ελληνόφωνη κυβέρνησή τους. Η ΠΕΕΑ, συνεπώς που άσκησε εξουσία στις απελευθερωμένες περιοχές, γι' αυτούς παρανομούσε. Και παρανομούσε γιατί αυτό το δικαίωμα δεν της το παραχώρησαν αυτοί που την ασκούσαν «νόμιμα» δηλαδή οι Γερμανοί και η ελληνόφωνη κυβέρνησή τους. Συνεπώς μια και όλοι μαζί τότε δεν μπόρεσαν να τους τιμωρήσουν και αφού οι Γερμανοί έφυγαν, το χρέος να τιμωρησει τις υπηρεσίες της ΠΕΕΑ για «αντιποίηση εξουσίες» έπεφτε τις δικές τους πλάτες!!!

Οπως το 21, που δεν είχε προλάβει ή μόλις στήθηκε το νέο κράτος στα τρεμάμενα ακόμα πόδια του, τα κόμματα που έγιναν αμέσως δεν ηταν ΕΛΛΗΝΙΚΑ αλλα «αγγλικό»,«ρώσικο»,«γαλλικό» και αργότερα σε γερμανόφιλα και ανταντικά, ετσι κατάληξαν τα πολιτικά κόμματα να λειτουργούν σύμφωνα με τις υποδείξεις των ξένων και να αλληλοσφάζονται οι οπαδοί (επίστρατοι κλπ), χωρίς να αναρωτηθούν ποιό ηταν το καλό για την Ελλάδα. Φτάσαμε στην δεκαετία του 1930-40 στα μέσα της οποίας το κατεστημένο-Αγία Τριάδα, επέβαλε την δικτατορία, να υποτάξει και να ελέγξει τις ανησυχίες του λαού για τον επικείμενο πόλεμο τοπικό και παγκόσμιο. Και οταν η χώρα κατακτήθηκε, γνωρίζοντας τις επιδιώξεις αυτής της φάρας, ο λαός διδασκόμενος απ το πατρογονικό παρελθόν, δεν θα τους ακολουθούσε στο καταστροφικό τους έργο, γιατί εχει διαμορφώσει δικά του όνειρα, ιδανικά και οράματα. Διαχώρησε τη θέση του και άνοιξε τους δικούς ορίζοντες και δρόμους. Αυτοί όπως πάντα στις δύσκολες ώρες, οχι μόνο ζήτησαν τη βοήθεια του Γ! Ράϊχ, αλλά συνεργάστηκαν σ όλα τα επίπεδα προκειμένου να καταστεί για αλλη μια φορά αδύνατη η προσπάθεια του λαού να κάνει πράξη τα οράματά του.

Τα δύο μεγάλα διδάγματα που έβγαλε ο λαός απ τη μελέτη της ιστορίας ειναι α) Οι ξένοι για να επιβάλουν την θέληση τους εφαρμόζουν εκτός απ την αρχή του «διαίρει και βασίλευε» και το δόγμα οτι το δίκαιο βρίσκεται εκεί που υπάρχει η δύναμη και ο «δυνατός επιβάλει όπου μπορεί και οσο μπορεί τη θέλησή του». Αρχή που οδηγεί τα κόμματα σε μια παρατεταμένη τεχνιτή αντιπαράθεση, που κοστίζει περισσότερο απ οποιόδήποτε κέρδος, θα μπορούσε να εχει και αυτή η αντιπαράθεση οχι για τα συμφέροντα της χώρα αλλα και για θέματα που αφορούν τις σχέσεις με τους τρίτους. Συνεπώς σε ό,τι αφορά τις σχέσεις της χώρας με τις άλλες χώρες όποιες και αν ειναι αυτές, εχθρικές ή φιλικές, δεν μπορεί, δεν συμφέρει στη χώρα μας να θεωρείται χώρος ανταγωνισμού για να πετύχει κάποιος, προσωπικό ή κομματικό όφελος ή να αποφύγει το όποιο κόστος και β) Οτι ο σεβασμός του διακαίου αποτελεί ενα κοινό αγαθό. Ενα αγαθό που δεν ειναι τίποτε αλλο απ τη συνάντηση και ταύτιση του δικαίου με το συμφέρον του ατομού με αυτό του συνόλου.

Το συμφέρον της χώρας ηταν να πάψει αυτή η αντιπαλότητα και να επικρατήσει η ομοψυχία. Η ομοψυχία που ηταν ενα από τα πιό βασικά μέσα για να αντιπαλέψει την κατοχή. Η ηγεσία του ΕΑΜικού κινήματος απ τις πρώτες ακόμα μέρες καλούσε το λαό σε ομοψυχία και ενότητα. Με αυτό ακριβώς το σκεπτικό συμμετείχε το ΕΑΜ στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας.

Δυστυχώς, η διαγραφή της ήττας του άξονα οχι μόνο αναβίωσε την αντιπαλότητα, αλλα το ταξικό συμφέρον κυριάρχησε του εθνικού, στην πιό κρίσιμη για τη χώρα στιγμή. Τη στιγμή που μπορούσαμε να συνταχτούμε σε μια ανεξάρτητη πολιτεία, να κρατήσουμε τα προβλήματα, και τις όποιες διαφορές που μας χώριζαν, σε όποια παράταξη και αν ανήκε ο καθένας, να τις λύσουμε

μεταξύ μας και να την ανασυγκροτήσουμε την Ελλάδα. Ομως ο πόλεμος ειχε τελειώσει με πρωταγωνιστή το λαό. Καιρός ηταν να δοθεί τέλος στο λαϊκό κατσαπλιάδικο, να μαζευτεί ξανά στη γωνιά, να δουλεύει και να μή μιλάει και κυρίως να ξεχάσει τα μεγάλα λόγια για αναγέννηση της Ελλάδας, προσφοράς και αυτοθυσίας.

Πανικόβλητη και κατατρομαγμένη η Αγία Τριάδα απ τη δύναμη που έκρυβε μέσα του τούτος ο λαός, σηφταγγαλιάστηκε τώρα με τους Αγγλους νέο κατακτητές, οπως ηταν προηγούμενα με τους Γερμανούς και στηριζόμενη σε αυτούς δολοφόνησαν την προσπάθεια του λαού να αναγεννηθεί μεταπολεμικά η Ελλάδα. Αυτός ηταν ο λόγος για τον οποίο οργίαζαν τα άδεια πουκάμισα στα πληγωμένα σώματα των αγωνιστών, αλλά και την ίδια την Ελλάδα.

«Η αναγέννηση, ειναι μια λέξη ειχε πει ο Δ. Γληνός το 1925. Μα δεν ειναι λέξη κενή. βρίσκεται στην καρδιά των Ελλλήνων, ακοίμητη έγνοια αιώνες τώρα...Κι άν πέρασαν καιροί κι άλλαξαν τα πρόσωπα και ήλθαν άλλοι διαλεχτοί και οραματίστηκαν κι αυτοί την Ελλάδα, η επίκληση μένει ακέραια, η λαχτάρα ολόθερμη, ο πόθος άσβεστος, το όραμα πάντα μακρινό και άπιαστο και πάντα νέο. Και όσοι νοιώθουν μέσα τους να ζεί του λαού των ο πόνος, έχουν μπροστά τους ενα σκοπό ζωής, πλούσιο, μεγάλο, γεμάτον αγώνα και δημιουργική χαρά».

Ιστορικά ειναι επιβεβαιωμένο, οτι η μάχη για την επιβολή και την εδραίωση της εξουσίας, ειναι η πιό σκληρή και απάνθρωπη μάχη απ αυτήν της κατάληψης. Οταν μάλιστα συμβαίνει να μην υπάρχει και η απαραίτητη λαϊκή βάση-να ειναι εξ ολοκλήρου δοτή-τότε γίνεται ακόμα πιό σκληρή και αδυσώπητη. Και γίνεται πιό σκληρή και απάνθρωπη, γιατί εκτός απ την ικανοποίηση των φιλοδοξιών για την εξουσία, αυτή καθ' εαυτή, υπάρχει και η υποχρέση της ανταπόδοσης προς αυτούς που τους την έδωσαν και εξακολουθούν να σε στηρίζουν. Και στην προκειμένη περίπτωση οι Αγγλοι, που την έδωσαν, και οι κάθε λογής δοσίλογοι και απόντες που τη στήριξαν απαιτούσαν τα αντίστοιχα πρόσβαρα ανταλλάγματα.

Το ΕΑΜ στη διάρκεια της τετράχρονης κατοχής ειχε δημιουργήσει όλες εκείνες τις προϋποθέσεις οπως: το θεσμό της λαϊκής αυτοδιοίκησης, της Λαϊκής δικαιοσύνης, την πολιτιστική επανάσταση, τις υγειονομικές και επισιτηστικές υπηρεσίες, την ψήφο στα δέκα οκτώ και για τα δυο φύλα, τον λαϊκό στρατό, την λαϊκή Πολιτοφυλακή και τόσες άλλες πρωτόγνωρες λαϊκες κατακτήσεις οφειλόταν στη δημιουργική φαντασία του λαού, αποτελούσαν βασικές προϋποθέσεις, για να αναγεννηθεί η Ελλάδα.

Για να μη διαπραχθεί το έγκλημα στην έκταση που το ειχε προγραμματίσει αυτή η ελληνόφθονη δοσίλογη εταιρεία, μιά μόνο ελπίδα υπήρχε: Η μεγάλη μερίδα της εθνικής αστικής τάξης που ειχε απ το 21 ακόμα φύσει εχθρούς της αυτήν την Αγια και ομοούσιο εταιρεία, να συμπαραταχθεί με τον αγωνιζόμενο λαό, που ειναι φύση-θέση σύμμαχός της για να κρατήσουμε την Ελλάδα μόνο για μας τους Ελληνες. Δυστυχώς ομως και αυτή η μερίδα στην πιο κρίσιμη στιγμή για τη χώρα, αντί να συμπαραταχθεί με το λαό, τον φοβήθηκε και αυτή. Συντάχθηκε με τους φύσει εχθρούς της, τους βοήθησε με αποτέλεσμα να οδηγηθεί η χώρα σε νέες καταστροφές και ο λαός να βρεθεί για αλλα τριάντα ακόμα χρόνια χειροπόδαρα δεμένος με τις γνωστές σε ολους συνέπειες. Το γεγονός αυτό επέτρεψε σ αυτούς που ήθελαν να γυρίσουν τη ζωή του λαού, απ τις 12 Οκτωβρίου 1944, στην 27η του Οκτώμβρη του 1940 να πετύχουν το σκοπό τους.

Για να το πετύχουν αυτόν το σκοπό έπρεπε οχι μόνο η ζωή του Αντιστασιακού Ανθρώπου, να στοιχίζει φτηνότερα απ την αξία της αγοράς ενος αυγού, αλλά και αυτός που θα την αφαιρούσε να εχει και κάποιο αντάλλαγμα και κυρίως να μην του καταλογιστούν ευθύνες. Για να μήν του καταλογιστούν ευθύνες, έπρεπε να εχει εξασφαλίσει την ατιμωρησία των όποιων εγκληματικών πράξεων που ειχε ήδη διαπράξει συνεργαζόμενος με τους κατακτητές, αλλα και θα διέπραται στο μέλλον για να φέρει σε πέρας αυτήν την αποστολή που του ειχαν αναθέσει. Ετσι ώστε απαλλαγμένος από ευθύνες, έλεγχο και τιμωρία, να μπορεί ανά πάσα στιγμή, με την παραμικρή ή και χωρίς αφορμή και αιτία να σκοτώνει, να κρεμά τον ίδιο τον «φτέχτη», την οικογένειά του και ολόκληρο το γενεολογικό του δέντρο: Ανιόντων και κατιόντων και εξ αγχιστίας ακόμα. Να κάψει το σπίτι, να αρπάξει τα όποια περιουσιακά του στοιχεία, να κάψει το Μαχαλά, τη συνοικία, το

χωριό που συνελλήφθει ο Αντιστασιακός ή και ο άσχετος ακόμα, αρκεί να έκανε κάποια άστοχη κίνηση ή να μην του άρεζε η φάτσα.
Να μπορεί να εξοντώνει αυτόν που ειχε όμορφη γυναίκα, αδερφή ή κόρη, πολλά και γόνιμα χωράφια. Να ξεριζώνει τα δέντρα, το αμπέλι ή να αρπάζει τα ζώα και την προίκα του κοριτσίου. Να μπορεί να εξοντώνει άφοβα και με το αζημίωτο τον προσωπικό του εχθρό και όποιον άλλο του έκανε κέφι και γούστο!!!
Για το ποιόν των ανθρώπων πάνω στους οποίους στηρίχθηκε και στήριξαν την δοτή εξουσία η Δεξιά, ειναι ενδεικτική η αγόρευση του Επιτρόπου σε μιά μετά Δεκεμβριανή δίκη. Στη δίκη αυτή δικάζονταν για βασανιστήρια δυό υπαξιωματικοί του περιβόητου 106 τάγματος Εθνοφυλακης που δρούσε στη Στυλίδα: ο ενας ονόματι Μαργαρίτης και ο αλλος Αυγέρης, (ποιός δεν θυμάται το περιβόητο 518 τάγμα που έδρευε-δρούσε στο Νομό μας), για συλλήψεις, βασανιστήρια κλπ. Ο Κυβερνητικός Επίτροπος στην αγόρευσή του, δίνει ανάγλυφη την εικόνα των δύο «ηρώων» : «Πρόκειται περί εγκληματικών και διεστραμένων φυσιογνωμιών, που παρεισέφρυσαν στην Εθνοφυλακή. Οι εθνοφύλακες αυτοί κατερράκωσαν την έννοια του κράτους και έγιναν αφορμή μια ολόκληρος πόλις να υφίσταται ανήκουστον τρομοκρατίαν και φρικτά βασανιστήρια». Οι ίδιοι οι κατηγορούμενοι δεν αρνήθηκαν αυτά τα φρικτά βασανιστήρια που τους καταλόγιζε το κατηγορητήριο, για τα οποία υπήρχαν πλήρείς και επίσημες ιατροδικαστικές εκθέσεις (τραύματα, κατάγματα θώρακος και πλευρών, έκχυμώσεις, κακώσεις δια σιδηρών οργάνων, μαστιγίου και λακτισμάτων κλπ, κλπ). Στην απολογία τους ειπαν οτι «αυτοί που βασανίστηκαν ηταν ΕΛΑΣίτες» και οτι οι ίδιοι ειναι εθνικόφρονες. Το Στρατοδικείο, παρά το γεγονός οτι ο Επίτροπος ζήτησε την παραδειγματική τιμωρία και των δυό υπαξιωματικών της Εθνοφυλακης Καταδίκασε (ευτυχώς) τον ενα σε τέσσερες (4) μήνες φυλακή και τον άλλο σε δύο (2) και τέσσερες χιλιάδες δρχ ψυχική οδύνη για όλους μαζί τους παθόντες.
Οταν το κράτος με το στρατό του προβαίνει σε συλλήψεις και βασανισμούς, τρομοκρατεί μιά ολόκληρη πόλη σαν τη Στυλίδα που δεν ειναι ούτε απομονωνένη, ούτε ξεκομένη απο επικοινωνία και συγκοινωνία, αντιλαμβάνεται ο καθένας τη συνέβαινε στην ύπαιθρο και κυρίως στα ορεινά και απομονωμένα χωριά απ το επίσημο κράτος. Και το ερώτημα που μπαίνει ειναι ; Οταν το επίσημο κράτος με τα όργανά του προβαίνει σε τέτοιες αυθαίρετες ενέργειες και πράξεις: Να συλλαμβάνει και να βασανίζει σε βαθμό που το ίδιο υποχρεώνεται να επιβάλει ποινές (μόνο για την επερβολή) μπορεί να υποθέσει κανείς τη συνέβαινε με τις παρακρατικές συμμορίες. Οι συμμορίες που πέρα απ το εκδικητικό πάθος και το βέβαιο άγχος της καταδίκης τους αν τα πράγματα δεν οδηγούνταν στην ολοκληρωτική ήττα του ΕΑΜ, ειχαν και πολλούς αλλους λόγους και κυρίως οικονομικούς να προβαίνουν σε τέτοιες πράξεις στο πολλάπλάσιο. Αυτοί που ηταν και επιφορτησμένοι με την εντολή για να δράσουν ακριβώς οπως έδρασαν ειχαν επιπρόσθετα εξασφαλισμένο το κατά βούληση έγκλημα και το ατιμώρητο της όποιας μορφής εγκλήματα. Η σύλληψη, η καταδίκη και το έγκλημα βρίσκονται στο επίκεντρο της προσοχής. Ηταν η κινητήρια δύναμη τους, το αποτύπωμα της αγωνίας τους. Οι πράξεις αυτές ειναι άμεσα συνδεδεμένες με την ίδια τους την ύπαρξη. Το αιτιολογικό των συλλήψεων και του βασανισμού του συλληφθέντα ηταν οτι : ο συλληφθής και βασανιζόμενος «Ηταν ΕΑΜίτης, ΕΛΑΣίτης, ΕΠΟΝίτης».
Αλήθεια αυτοί οι άνθρωποι, που έδιναν αυτές τις εντολές και ανέθεσαν στα επίσημα κρατικά όργανα και στις στρατιές των ανεξέλεγκτων συμμοριών να τις κάνουν πράξη δεν αναρωτήθηκαν : Γιατί ηταν ΕΑΜίτης, ΕΛΑΣίτης και ΕΠΟΝίτης; Και σαν ΕΛΑΣίτης τι κακό έκανε αυτός ο ΕΑΜίτης, ο ΕΛΑΣίτης και ΕΠΟΝίτης στο λαό και την πατρίδα; Δεν ηταν αυτός που οταν η πατρίδα δέχθηκε την Ιταλική εισβολή και μετά που κατακτήθηκε η χώρα, εγκατέλειψε τα πάντα και πέρασε στην παρανομία ή πήγε στο βουνό να πολεμήσει τους κατακτητές, ώστε μετά που παράδωσε του όπλου του να συλλαμβάνεται, να βασανίζεται, να καταδικάζεται και να εκτελείται ακόμα με αυτήν και μόνο την κατηγορία;
Προς το τέλος του 1945 συνέλλαβαν τον αδερφό μου Κόγια Αντώνιο του Γεωργίου και της Μαρίας το γένος παλληκάρια, κάτοικο Βεροίας Βερμίου 20. Πατέρα εφτά (7) παιδιών. Πέντε (5) Κορίτσιων

και δυό αγοριών. Το μεγαλύτερο ηταν Κορίτσι δεκαέξη (15) χρονών τότε και το μικρότερο (2,5) και τη σύζυγό του Μαρία.
Οταν μπόρεσε να σταθεί στα πόδια απ τα βασανιστήρια (ηταν σε τέτοιο βαθμό κτυπημένος, που έκτοτε φορούσε δύο νούμερα μεγαλύτερο παπούτσι απ το κανονικό) κάθε μέρα, μέχρις ότου περάσουν οι υποθέσεις του απ το έκτακτο στρατοδικείο Γιαννιτσών, για τις οποίες τον κατηγορούσαν, τον χρησιμοποιούσαν σαν προπέτασμα στην κλούβα που ο στρατός και η χωροφυλακή χρησιμοποιούσαν στις μετακινήσεις τους. Και επειδή κανένας ελεύθερος άνθρωπος, δεν θα δεχόταν να οδηγήσει το αυτοκίνητο ή το βαγόνι-φέρετρο-και αν ακόμα το αντίτιμο ηταν μια χούφτα χρυσός ανά δρομολόγιο, γι' αυτό και ο οδηγός της κλούβας έπρεπε να ειναι κρατούμενος. Για την εξασφάλιση του οδηγού ή του μηχανοδηγού του τρένου, φρόντιζε η ασφάλεια σε συνεργασία με τους ποικιλώνυμους χαφιέδες. Ετσι οδηγός της κλούβας, που ξεκινούσε κάθε πρωί απ τη Βέροια ηταν ο κρατούμενος Φωκίον Μπιτζέλης.
Η κλούβα αυτή δεν ηταν η γνωστή σε μας κλούβα, που η χωροφυλακή μεταφέρει τους συλληφθέντες στον Ανακριτή ή απ τις φυλακές στα Δικαστήρια. Η κατοχική κλούβα ηταν μιά ανθρώπινη ασπίδα, ενα ανθρώπινο τείχος που οι κατακτητές προκειμένου να προστατεύσουν την «πολύτιμη» ζωούλα τους, την έβαζαν προπέτασμα ανάμεσα σ αυτούς και τους αντάρτες για να μήν τους επιτεθούν.
Οταν οι αγέροχοι Ούνοι, παρά τη φήμη του αήττητου και τα μέσα που διέθεταν βρέθηκαν εγκλωβισμένοι απ τις αλλεπάλληλες επιθέσεις του ΕΛΑΣ, και οι ανατινάξεις τρένων, γεφυρών σιδηροδρομικών γραμμών, δρόμων και αποθηκών. Το κόψιμο καλωδίων και οι καθημερινές ενέδρες και τα κάθε είδους σαμποτάζ πήραν μεγάλες διαστάσεις και έκαναν σχεδόν αδύνατη την επικοινωνία, την μετακίνηση μονάδων, τη μεταφορά εφοδίων ανάμεσά τους στο εσωτερικό, μα και το εξωτερικό ακόμα ειχε καταντήσει εφιάλτης. Για να διασφαλίσουν λοιπόν, τις εντελώς απαραίτητες μετακινήσεις και επικοινωνία μεταξύ τους, κατέφυγαν στην πιό αποτρόπαια, ταπεινή απάνθρωπη μέθοδο υπεράσπισης του εαυτούλη τους: Κατέφυγαν στη μέθοδο της ΦΟΝΙΚΗΣ ΚΛΟΥΒΑΣ.
Τη δύσκολη θέση στην οποία βρέθηκαν οι δυνάμεις κατοχής στη χώρα μας την ομολογούν και οι ίδιοι οι Γερμανικές Υπηρεσίες Πληροφοριών και Αντικατασκοπείας Αϊν- Τσέ οταν πληροφορεί το Γενικό Στρατηγείο αναφέρει οτι «...Αι ημέτεραι δυνάμεις δεν επαρκούν δια μίαν αποτελεσματικήν αντιμετώπισιν ή εκμηδένισιν των ανταρτικών μονάδων. Αι μεταφοραί μας εβρίσκονται υπο συνεχήν απειλήν των ανταρτικών επιθέσεων. Αι αδιάκοπαι επιθέσεις των ανταρτών εναντίον κυρίων οδικών και σιδηροδρομικών γραμμών-γεφυρών ...εντυποσιακά σαμποτάζ...ανατινάξεις δρόμων, σιδηροτροχιών και επιθέσεις εμπροστοφυλάκων και φαλαγγών σε πορείες, που δημιουργούν κινδύνους δια τον ανεφοδιασμόν των δυνάμεων εις την Νότια Ελλάδα και για τις μεταφορές και μετακινήσεις των στρατευμάτων και των στρατηγικών θέσεων μας». Η καταφυγή στην κλούβα κρίθηκε αναγκαία
Η κλούβα για τις σιδηροδρομικές μετακινήσεις των στρατευμάτων κατοχής ηταν : ενα βαγόνι του τρένου γεμάτο με κρατούμενους δεμένους, που το έβαζαν σε αρκετή απόσταση απ τη μηχανή, με ενα κιβώτιο γεμάτο δυναμίτη στη μέση συνδεδεμένο με τον μηχανισμό πυροδότησης με τη φρουρά του τρένου. Σε περίπτωση του το τρένο χτυπηθεί απ τους αντάρτες, ή ανατιναχθεί από κάποια νάρκη, να σκοτωθούν οι κρατούμενοι.
Την ίδια μέθοδο της κλούβας εφάρμοζαν και για τις οδικές μετακινήσεις. Επειδή απ την άνοιξη του 1944, μόνο με οργανωμένη φάλαγγα και με ισχυρή συνοδευτική δύναμη μπορούσαν να κάνουν τις αυστηρά απαραίτητες μετακινήσεις, για να περιορίσουν κατά το δυνατόν τα χτυπήματα εφάρμοζαν ευρύτατα τη μέθοδο της κλούβας. Το σκεπτικό ήταν οτι αφού με τη μέθοδο αυτή θα σκοτωθούν οπωσδήποτε οι κρατούμενοι, ο ΕΛΑΣ θα περιόριζε τις επιθέσεις.
Ηταν τόσος ο φόβος τους απ τις ενέδρες, που για να διασφαλίσουν το ακίνδυνο τις μετακινήσεις-μεταφορές που απ το Σεπτέμβρη του 1943, υποχρέωσαν, (οπως γράφω και σε αλλο σημείο) τον κόσμο που ειχε χωράφια κατά μήκος της σιδηροδρομικής γραμμής, να ξεριζώσουν τα ήδη υπάρχοντα σπαρτά και δέντρα και να μην ξανά σπείρουν σε απόσταση 500 μέτρα και απ τις δύο

πλευρές της γραμμής απ την Εδεσσα μέχρι τη Θεσσαλονίκη και τα τέμπη, ωστε να έχουν την ανάλογη ορατότητα.
Με τη μέθοδο της κλούβας γίνονταν και οι οδικές μεταφορές . Μπροστά απ τη φάλαγγα των αυτοκινήτων, έβαζαν ενα αυτοκίνητο γεμάτο με δεμένους κρατουμένους, που υποχρεωτικά οδηγούσε κρατούμενος οδηγός, να προηγείται αρκετά μέτρα απ τη φάλαγγα. Στο πρώτο αυτοκίνητο της φάλαγγας που ακολουθούσε σε απόσταση αρκετών μέτρων-σε απόσταση βολής-ηταν στημένα τα πολυβόλα, ετσι ωστε σε περίπτωση που θα απομακρυνθεί περισσότερο απ το κανονικό ή γίνει κάποια συμλποκή, οι πρώτοι που θα σκοτωθούν θα ηταν οι κρατούμενοι απ τα στημένα πολυβόλα του αυτοκινήτου που ακολουθούσε ή από τη νάρκη.
Δυστυχώς, αυτήν τη σατανική εφεύρεση, που εκτός απ το σώμα σκοτώνει πρώτα την ψυχή του κρατουμένου, που σε πολλές περιπτώσεις η συγκυρία ή κάποιος χαφιές ή συνεργάτης του κατακτητή από ελεύθερο τον μετέβαλε σε κρατούμενο. Χωρίς δίκη και πριν απ τη δίκη, γιατί το ήθελε κάποιος καταδότης ή ιδεολογικά αντίθετος καταδικάστηκε εκ των προτέρων στον πιό φρικτό θάνατο. Σε πάρα πολλές περιπτώσεις οι συλλήψεις γίνονταν γι αυτόν ακριβώς και μόνο σκοπό.
Αυτή λοιπόν, τη σατανική εφεύρεση τη χρησιμοποίησαν και μάλιστα σε μεγαλύτερη έκταση και οι ελληνικές κυβερνήσεις κατά τη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου. Και οι μεν Γερμανοί κατακτητές θεωρώντας μας κατώτερα όντα-μηδαμινά, δεν υπολόγιζαν τη ζωη των Ελλήνων γενικά, πολύ περισσότερο οταν επρόκειτο να προστατεύσουν τη δκή τους. Βέβαια, δεν υπάρχουν επιχειρήματα που θα μπορούσαν να δικαιολογήσουν αυτήν την αποτρόπαια εγκληματική πράξη. Ηταν ομως κατακτητές και σαν κατακτητές μέχρις ότου έλεγχαν τα πράγματα μπορούσαν να κάνουν ό,τι ήθελαν.
Οι Ελληνες κυβερνώντες όμως; Με πιο αιτιολογικό-επιχείρημα και δικαίωμα, χρησιμοποιούσαν τους ιδεολογικούς και πολιτικούς τους αντιπάλους για τον ίδιο σκοπό και τρόπο Ελληνες κρατουμένους; Κρατουμένους που κάποιος χαφιές για λόγους που μόνο αυτός γνώριζε και ήθελε χαρακτήριζε κάποιον κομμουνιστή, ΕΑΜίτη ή ΕΛΑΣίτη και ΕΠΟΝίτη. Ο καταδότης έκανε αυτό που έκανε εστω και αν του το είχαν ζητήσει; Το επίσημο κράτος, όμως χωρίς να ελέγξει δικαστικά την καταγγελία του χαφιές με μόνη την αυθαίρετη-άποψη κρίση του καταδότη, έστελνε αθώους πολίτες ,όπως και οι κατακτητές, στην φρικτότερη μορφή αναμονής ενός βέβαιου θανάτου; Μπορεί κάποιος να φανταστεί ποιό αποτρόπαιο έγκλημα;
Πχ τον αδερφό μου, που κάποιος καλοθελητής για δικούς του ίσως λόγους τον κατέδωσε στην Ασφάλεια. Αυτή τον συνέλλαβε, τον βασάνισε και του σκηνοθέτησε δυο κατηγορητήρια να δικαστεί από το έκτακτο στρατοδικείο. Στη διάρκεια ομως που ηταν υπόδικος τον έβαζαν κάθε πρωϊ στην κλούβα και μπορούσε σε μια συμλποκή ή νάρκη να ειχε σκοτωθεί, ενώ το στρατοδικείο τον αθώωσε και για τις δυο υποθέσεις. Το ίδιο απαλλάχθηκε ο κατά τον ίδιο τρόπο συλληφθής και ο οδηγός της Κλούβας Φωκίων Μπιτζέλης
Για να γίνει κατανοητός ο μεγάλος αγώνας του λαού μας, και για να βγούν τα απαραίτητα συμπεράσματα, πρέπει να συσχετισθεί με εκείνα τα γεγονότα που άσκησαν επίδραση σ αυτόν. Μετά τη δεύτερη δεκαετία του εικοστού αιώνα, το γεγονός που βάζει την σφραγίδα του στη ζωή και την ιστορία των λαών, ειναι η Οκτωβριανή Επανάσταση. Με την Οκτωβριανή Επανάσταση οι λαϊκοί αγώνες αποκτούν καινούργιο νόημα και μεγάλη προοπτική. Μια προοπτική που δίνει πλέον τη δυνατότητα στα εργατικά και κοινωνικά κινήματα διεκδίκησης να μετατραπούν από κινήματα διαμαρτυρίας και διεκδίκησης, καλύτερων όρων ζωής και εργασίας σε κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής.
Η ολιγαρχία ξενοκίνητη καθώς ηταν και η δεξιά σαν φορέας αντιδραστικός και δοσίλογος για ανοικτή απ το 21 ακόμα συνεργασία με τους ξένους και ειδικά τους Αγγλους και με τους Γερμανούς κατακτητές συνεργασία δικαιολογημένα πανικοβλήθηκε. Η αστική τάξη ομως, σαν φορέας προόδου και προοπτικής για πιό λόγω τρομοκρατήθηκε; Βέβαια και αυτή δεν ειχε ψυχικές ρίζες με το λαό, πολύ περισσότερο με τη γενιά της Αντίστασης. Αυτό ομως δεν σημαίνει οτι δεν ζούσε απ κοντά τα γεγονότα τοπικά και παγκόσμια. Και το ερώτημα που μπαίνει ειναι: Η αστική τάξη πράγματι δεν μπόρεσε να δει, οτι και σάν κινήματα ανατροπής στην κατοχή ο αγώνας του λαού δεν στρέφονταν

εναντίο της Αστικής. Το ίδιο και τα Αντιστασιακά κινήματα (σχεδόν ολη η Ευρώπη ειχε), η επικράτησή τους ηταν άμεσα και άρρηκτα συνδεδεμένα με την κατάληψη της χώρας απ τον κόκκινο στρατό; Και στην Ελλάδα ηταν δεδομένο οτι θα ερχόταν οι Αγγλοι και οχι ο Κόκκινος στρατός. Γεγονός που σημαίνει οτι μπορούσε αν ήθελε κάλλιστα να το προσεταιριστεί αυτό το λαϊκό κίνημα, αφού δεν συνέτρεχε κανένας, μα κανένας απολύτως λόγος να αναμετρηθεί με το ΕΑΜ.
Αφού λοιπόν, δεν συνέτρεχε κανένας λόγος να αναμετρηθεί με το ΕΑΜ, σημαίνει οτι τα συμφέροντα της εθνικής αστικής τάξης, αν δεν ηταν ταυτόσημα με αυτά των Αγγλων, δεν ηταν ομως σε διάσταση. Επειτα τα όπλα με τη Συμφωνία της Βάρκιζας ο ΕΛΑΣ τα ειχε παραδόσει και οι Αγγλοι ειχαν αποδεχθεί τη Συμφωνία της Βάρκιζας. Δεν της αρκούσε η παραμονή των Αγγλων στη Ελλάδα και η εγγύηση των Αγγλων για τα τυχόν δύσκολα; Συνεπώς και με το δίκαιό του αναρωτιέται ο καθένας: Για ποιόν ακριβώς λόγω η εθνική αστική τάξη, πρόδώσε για αλλη μια φορά τον ιστορικό ταξικό της ρόλο; Ο κομμουνιστικός κίνδυνος που επικαλούνταν οι ξένοι και η δοσίλογη Δεξιά προκειμένου να επέμβουν το Δεκέμβρη δεν υπήρχε πλέον.
Επειτα το ΕΑΜ δεν ηταν ταξικό κίνημα. Στις γραμμές του συμμετείχαν και συν υπήρχαν ολα τα κοινωνικο-οικονομικά στρώματα: Ο στρατηγός και ο φαντάρος ηταν ΕΑΜίτες. Το ίδιο και ο βιομήχανος, ο έμπορος με τον εργάτη, ο αγρότη, με τον υπάλληλο κλπ.
Η Συμφωνία της Βάρκιζας ειχε υπογραφεί. Ο ΕΛΑΣ βάση της συμφωνίας τα όπλα τα ειχε παραδώσει. Τί ηταν τέλος πάντων αυτό που την ανάγκασε να μην προσεταιριστεί το ΕΑΜ, οπως έκαναν όλες οι αστικές τάξεις στη Δυτική Ευρώπη; Τι ακριβώς συνέβει και αναγκάστηκε να εγκαταλήψει τον φύση σύμμαχό της-λαό και να συμπαραταχθεί με τους Αγγλους και τη δοσίλογη Δεξιά, στο προσχεδιασμένο έγκλημα του εμφυλίου πολέμου, που οδήγησε στην εθνική συμφορά; Και λέω συμφορά, γιατί πέρα απ τις χιλιάδες ανθρώπινες ζωές και τις τεράστιες υλικές καταστροφές οι -Γογούσιδες, τα εκλογικά πραξικοπήματα, η βία και η νοθεία, οι αποστασίες, τα σχέδια «Περικλής», οι χούντες, η κάθαρση που δεν είδαμε τοτέ, Κύπρος, Αιγαίο, CIA, ξένοι πράκτορες και μύρια αλλα κακά και άσχημα για τη χώρα-δεν ξεπήδησαν ετσι ξαφνικά και απρόσμενα. Οπως και αν λέγονται οι ξένοι, Γερμανοί, Αγγλοι ή Αμερικάνοι, ολοι τον ίδιο στόχο είχαν : Πως να κρατήσουν αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου που ακούει στο όνομα Ελλάδα, σφιχτά και αποπνιχτηκά δεμένη στο δικό τους ΑΡΜΑ. Βασικός στόχος πως να παραμείνει για πάντα το «αγγιστρωμένο ψάρι» που δεν θέλει δόλωμα για την εξυπηρέτηση των δικών τους και μόνο σκοπών και συμφερόντων. Τώρα προσπαθούμε κάτω από δυσμενέστερες από τότε συνθήκες να βγούμε απ τα αδιέξοδα της εξάρτησης...
Οπως ειναι γνωστό ο πρωτόγονος κομμουνισμός-κοινοκτημοσύνη στα μέσα παραγωγής, για εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια, αφού κατόρθωσε να κατανικήσει την μετά σεξουλική ζήλεια και εκδίκηση, στηρίζονταν και λειτουργούσε σε τέσσερεις βασικούς άξονες α) την εργασία, β) την άμιλλα γ) τη συλλογικότητα και δ) την αλληλεγγύη. Αυτές ηταν οι βασικές αξίες του πρωτόγονου κομμουνισμού. Μετά την πρώτη μεγάλη κοινωνική Επανάσταση που μετακίνησε τον άξονα της ζωής απ την εργασία, την άμμιλα, τη συλλογικότητα και την αλληλεγγύη στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, αυτοί οι άξονες-αξίες αντικαταστάθηκαν: η εργασίας απ το κέρδος, η συλλογικότητα απ το ατομικότητα και η άμιλλα απ τον ανταγωνισμό, . Η δέ αλληλεγγύη πήρε τη θέση της ζητιανιάς και της ελεημοσύνης. Ενα αλλο ξεχωριστό χαρακτηριστικό που υπάρχει ανάμεσα στα δυό συστήματα ειναι οτι στο καθεστώς της κοινοκτημοσύνης, ο Ανθρωπος παραμένει παραγωγός, ενω στο καθεστώς ιδιοκτησία ο άνθρωπος μετατράπηκε σε καταναλωτή.
Μετά το πέρασμα της κοινωνίας των ανθρώπων στο καθεστώς της ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, ποτέ ίσως άλλοτε πριν από Οκτωβριανή Επανάσταση, να μήν ειχε τοποθετηθεί μέσα στο σύστημα-τα θεμέλια-του καθεστώτος της ατομικής ιδιοκτησία η ζύμη της αμφισβήτηση και της ανατροπής. Με την κοινωνική αλλαγή παραβιάστηκε το φυσικό δίκαιο του Ανθρώπου. Η ζύμη που τοποθετήθηκε στα θεμέλια του νέου κοινωνικό-οικονομικού καθεστώτος ειναι το φυσικό δίκαιο που παραβιάστηκε. Εκτοτε η απόδωσει δικαιοσύνης βρίσκεται στο επίκεντρο του κάθε κοινωνικού

αγώνα. Αποτελεί την κινητήρια δύναμή του γιατί ειναι άμεσα συνδεδεμένη με την ύπαρξη του ίδιου Ανθρώπου.
Παρά τους πολλαπούς παραμορφωτικούς του περιβάλλοντος καθρέφτες, παρά τους τόσους φανταστικούς διάκοσμους και τις τάσες έκγλειστες στον τρόμο και την απειλή μερφές εξουσία που εμπνεύστηκε και επέβαλε το σύστημα ιδιοκτησία, η διαλεκτική κραυγή του ανθρώπου-Σίσυφου, που «κυλά από αιώνα σε αιώνα το ίδιο φορτίο» θα βρεί τον τρόπο μέσω του αγώνα οχι μόνο να εκφραστεί αλλα και να επιβάλει και το φυσικό και το κοινωνικό δίκαιο. Αυτή η διαλεκτική κραυγή και το διαρκές παρόν της αντανακλά τη φρίκη της ζωής που βιώνει ο άνθρωπος στο καθεστώς ιδιοκτησία. Το βέβαιο άγχος της αδικίας, προκαλεί τη βία του πόθου για την επανάκτηση του μακραίωνου στερημένου δικαίου. Αφού κάθε ύπαρξη δεν εχει εδώ αλλο στόχο από το να επιβεβαιωθεί ολοκληρωτικά και να φτάσει μέχρι τα οριά της, ο πόθος της επανάκτησης του κλεμένου, άδικα δικαίο ειναι η κινητήρια δύναμη του. Το δίκαιο ειναι η έκφραση της κίνησης της ζωής, η απόδειξη της ύπαρξης. Θα μπορούσα να πώ, οτι πρόκειται για μιά βαθύτερη επανά γνωριμιά μα και συνάντηση, με το απώτερο παρελθόν του παρόντος μας και με το παρόν του παρελθόντος μας.
Μια μαγιά ικανή να προσανατολίσει την κοινωνία των Ανθρώπων σε νέα κοινωνικό-οικονομικά λειτουργήματα και νέα πεπρωμένα. Μέχρι τον προηγούμενο αιώνα ο κοινωνικό-οικονομικός πολιτισμός, παρέμεινε στην ουσία αγροτικός τα θεμέλια του οποίου έβαλε το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής. Η γεωργία απασχολούσε το μεγαλύτερο μέρος του ενεργού πληθυσμού. Στη συνέχεια ακολούθησε η βιομηχανική εποχή σε ενα μικρό κομμάτι του πλανήτη. Αρχικά και αυτή αναπτύχθηκε χωρίς να μεταβάλλει αισθητά τις αγροτικές και χειρονακτικές εργασίες.
Οπως και σε άλλο σημείο γράφω, μια βασική αρχή που βγαίνει απ την μελέτη της ιστορίας λέει οτι : μετά από κάθε μεγάλη τεχνολογική μεταβολή (και στη συγκεκριμένη περίπτωση το αλέτρι, ο ατμός και ο ηλεκτισμός) ακολουθεί μια κοινωνική Επανάσταση. Πρέπει να γίνει κατανοητό πως η κοινωνία της πληροφορικής ειναι επέκταση της βιομηχανικής, όπως η βιομηχανική ηταν επέκταση της αγροτικής. Η Επανάστηση του Οκτώμβρη, ανεξάρτητα απ την κατάληξη που ειχε: Είναι αυτή που θα οδηγήσει τον άνθρωπο, πάνω απ το κέρδος. Τον άνθρωπο στον εαυτό του. Πρόκειται για μια θεμελιώδη μετατροπή-ανατροπή που οχι μόνο θα αλλάξει τον τρόπο παραγωγής και κατανάλωσης, αλλά και τον τρόπο της ιδιωτικής σκέψης και ζωής, την οργάνωση του κοινωνικού-οικονομικού γίγνεσθαι.
Πολλές από αυτές τις αξίες και αρχές ειναι τάσο αποδεκτές και εδραιωμένες στη συνείδηση του Ανθρώπου, που έστω υπό συνείδητα και ουτοπικά τις μεταλαμπαδεύει-μεταγγίζεις απ τη μια γενιά στην άλλη. Με αυτές γινιέται και για αυτές αγωνίζεται. Και ειναι αυτές οι αξίες και αρχές που κρατούν μέσω του αγώνα για την υλοποίησή τους την κοινωνία των Ανθρώπων στη ζωή και όρθια. Ορισμένοι θεσμοί, συνήθειες, νοοτροπίες και δομές και καπιταλιστικού τρόπου σκέψεις, θα ατονίσουν, οπως ατόνησαν και αυτές της κοινοκτημοσύνης, της Δουλοκτησίας και του Φεουδαρχισμού και στη θέση τους θα εμφανιστούν άλλες που θα πάρουν τη θέση τους. Οπως συνέβει και με την πρώτη μεγάλη κοινωνική Επανάσταση της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής. Οι αλλαγές στο κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι ειναι θέμα κουλτούρας.
Η Οκτωβριανή Επανάσταση, εκτός του οτι ασκούσε μεγάλη επίδραση στους λαούς, τους εξόπλισε με την αντίστοιχη πείρα στην πάλη τους για τη λευτεριά, την ανεξαρτησία και τη δικαιοσύνη. Για ενα καλύτερο μέλλον. Για μια ανθρώπινη ζωή. Το κομμουνιστικό κίνημα αναπτύχθηκε έκτοτε με γεωμετρική πρόοδο, με αποτέλεσμα να βγουν στο προσκήνιο οι πρωτοπόρες δυνάμεις της εποχής μας. Επέτρεψε στην κοινωνία των ανθρώπων να κάνει ενα τεράστιο βήμα προς τα μπρος και συνέβαλε να ανάψει μια εκτυφλωτική φλόγα, που ειναι αδύνατο να τη σβήσει κανείς. Εβαλε θα έλεγα τα θεμέλια του νέου πολιτισμού, προς τον οποίο η ανθρωπότητα θέλει να πορευθεί.
Ο καπιταλισμός, εκτός απ τη δύσκολη θέση που βρίσκονταν με τις αξεδιάλυτες αντιθέσεις που οδήγησαν στον Α! παγκόσμιο πόλεμο και τα προβλήματα που αυτός άφησε άλυτα. Τώρα δίπλα σε αυτά προστέθηκαν και αυτά που έφερε στο προσκήνιο η Οκτωβριανή Επανάσταση και που ηταν η

ύπαρξη της Σοβιετικής Ενωσης και η ραγδαία ανάπτυξη των εργατικών και λαϊκών κινημάτων. Η μεγάλη οικονομική κρίση του 1929-33, ειχε σαν αποτέλεσμα να αντιληφθούν οι λαοί του κόσμου και κυρίως τα εργατικά και λαϊκά κινήματα, πολλά από τα προβλήμτατα που ειχαν τεράστια κοινωνικό-οικονομική σημασία για τη ζωή τους και το κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι και κυρίως να συνειδητοποιήσουν, τί ακριβώς πρέπει να γίνει για να μην επαναληφθούν...Οι επιπτώσεις που ειχε στη ζωή των λαών αυτή η πρώτη εμφανής κρίση του συστήματος ιδιοκτησίας, ηταν τραγική για ολους και κατά κύριο λόγω για τους μεροκαματιάριδες, μα και τους μικρό ιδιοκτήτες που κάθε με χιλιους τρόπους προλαριοποιούνται .

Στο διάβα του κοινωνικού-οικονομικού γίγνεσθαι της κοινωνίας των Ανθρώπων, εχουν γίνει δυό μόνο κοινωνικές Επαναστάσεις. Η πρώτη μεγάλη κοινωνική Επανάσταση, ηταν αυτή που μετακίνησε τον άξονα-υποδομή της ζωής από την ΕΡΓΑΣΙΑ στην ιδιοκτησία και η δεύτερη εξ ίσου μεγάλη κοινωνική Επανάσταση, ηταν η Οκτωβριανή Επανάσταση, που θα επαναφέρει τον άξονα-υποδομή της ζωής από την ιδιοκτησία ξανά στη ΕΡΓΑΣΙΑ.

«Ο καιρός που πέρασε, λέει ο Μόργκαν: στο έργο « Η πρωτόγονη κοινωνία» απ την εμφάνιση του πολιτισμού=ιδιοκτησία ειναι μόνο ενα μικρό κομμάτι της περασμένης ζωής της ανθρωπότητας. Η αποσύνθεση της κοινωνίας (αυτής) ορθώνεται αποφασιστικά μπροστά μας σαν το τέρμα μιάς ιστορικής εξέλιξης, που μοναδικός τελικός σκοπός της ειναι ο πλούτος. Γιατί μια τέτοια κατάληξη της κοινωνίας κρύβει μέσα της τα στοιχεία της ίδιας της καταστροφής-αυτοκαταστροφής. Η δημοκρατία στη διοίκηση, η αδερφοσύνη στην κοινωνία, η ισότητα στα δικαιώματα, η γενική εκπαίδευση, θα εγκαινιάσουν το επόμενο ανώτερο στάδιο της κοινωνίας, στο οποίο συντείνουν σταθερά η πείρα, η λογική και η επιστήμη. Το Στάδιο Αυτό θα Ειναι Μια Αναβίωση-αλλα σε ανώτερη μορφή-Της Ελευθερίας, Της Ισότητας Και Της Αδερφοσύνης Των Παλαιών Γενιών».

Και συνεχίζει: «Σε αυτήν την πιό πρόσφατη περίοδο και πάνω στα ερείπια του πρωτόγονου κομμουνισμού και της πανάρχαιης δημοκρατίας (και τον κοινωνικά συσσωρευμένο πλούτο) γεννήθηκε η ατομική ιδιοκτησία και μαζί με αυτή η εκμετάλλευση του Ανθρωπου από άνθρωπο, και ενας δημόσιος καταναγκαστικός μηχανισμός, το Κράτος, καθώς και η αποκλειστική κυριαρχία του άντρα πάνω στη γυναίκα, τόσο στο δικαίωμα της ιδιοκτησίας, όσο και στην οικογένεια και το κράτος. Στη διάρκεια αυτής της σχετικά μικρής ιστορικής περιόδου πραγματοποιήθηκαν μεγάλες και πολύ αρυθμες πρόοδοι στην παραγωγή, στην επιστήμη, στην τέχνη, αλλα επίσης και βαθιές διαιρέσεις της κοινωνίας σε τάξεις με αντίθετα συμφέροντα και μαζί με αυτά η μιζέρια των μαζών και η υποδούλωση.

Να, ποιά ήταν η άποψη του Μόργκαν, αυτού του μεγάλου ερευνητή για το σύγχρονο πολιτισμό μας-που στηρίζεται στην ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής-και τα συμπεράσματά του στην κλασική του ερευνα: «Με τον ερχομό του πολιτισμού, η αύξηση του πλούτου έγινε τόσο τρομαχτική, οι μορφές του πλούτου τόσο ποικίλες, η εφαρμογή τρόπων πλουτισμού γενικεύθηκε τόσο πολύ, η διαχείρισή του προσανατολίστηκε τόσο επιτήδεια στα συμφέροντα των κατεχόντων ατόμων, ετσι ωστε αυτός ο πλούτος έγινε απέναντι στο λαό μια αχαλίνωτη καταπιεστική δύναμη. Το Ανθρώπινο πνεύμα βρίσκεται ετσι εγκαταλελειμένο, αλλα και γοητευμένο μπροστά στην ίδια του τη δημιουργία. Θα έρθει ωστόσο ο καιρός, όπου η Ανθρώπινη λογική θα υπερισχύσει για να δαμάσει το κράτος και τον πλούτο που το προστατεύει και θα βάλει στη σωστή τους βάση τα όρια των δικαιωμάτων της ιδιοκτησίας.

Τα συμφέροντα της κοινωνίας βρίσκονται πιό ψηλά απ τα συμφέροντα των ιδιωτών και ανάμεσα σε αυτές τις δυό κατηγορίες συμφερόντων πρέπει να αποκατασταθούν σχέσεις δίκαιες και αρμονικές. Αν η πρόοδος πρέπει να αποτελέσει το ΝΟΜΟ του ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ, οπως έγινε και στο ΠΑΡΕΛΘΟΝ, τότε το κυνήγι του πλούτου δεν μπορεί να αποτελέσει το μοναδικό σκοπό της Ανθρωπότητας. Ο καιρός που πέρασε απ τις αρχές του πολιτισμού δεν ειναι παρά ενα μικρό κομμάτι απ το παρελθόν της Ανθρωπότητας, ενα μικρό κομμάτι απ τη ζωή της, που ορθώνεται απειλητικά μπροστά μας».

Βέβαια, ο κ Μόργκαν κάνει κριτική στην ληστρική εκμετάλλευση του ανθρώπου, των φυσικών πόρων και τον τρόπο χρήσης αυτού του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου. Την κριτική όμως την

περιορίζει στην απάνθρωπη εκμετάλλευση του ανθρώπου απ τον άνθρωπο. Διατηρεί όμως δικαιώματα στη ιδιοκτησία. Ενα δικαίωμα που με την πάροδο του χρόνου μέσω αυτού του ιδιοκτησιακού «δικαιώματος» θα ανακυκλώσει την εκμετάλλευση και μέσω της εκμετάλλευσης, θα υποδουλώσει εκ νέου τον άνθρωπο. Ο πλούτος φυσικός, υλικός και πνευματικός, όσος και αν ειναι σε όγκο και μορφή, ειναι πλούτος κοινωνικά παραγόμενος και σαν τέτοιος δεν μπορεί να ανήκει σε συγκεκριμένα άτομα. Επίσης κάνει αναφορά στο «κοινωνικό πρόβλημα» χωρίς να περιγράφει ποιό είναι αυτό το κοινωνικό πρόβλημα που τον ενοχλει; Απ τα γραφτά του εύκολα υποθέτει κανείς οτι εννοεί την υπέρβαση των αντιϊστορικών σχέσεων εργασίας και κέφαλαίου, προτείνοντας σαν διέξοδο αυτό που θα μπορούσε να ειναι ο εσωτερικός κόσμος του Ανθρώπου!

Ο κ Μόργαν ενώ κάνει εκτεταμένη αναφορά στην ΑΝΑΒΙΩΣΗ που σημαίνει : Ολοι μαζί, χωρίς κανένα δικαίωμα και δεσμούς να ανοικοδομήσουμε τη Νέα κοινωνία ειναι δεδομένα που σηματοδοτούν τον «Σοσιαλιστικό Μετασχηματισμό» της κεφαλαιοκρατική κοινωνίας. Δεν τόλμησε ομως να τον προτείνει οπως έκανε ο Μάρξ, παραβλέποντας το γεγονός οτι η Ιστορία, αλλα και η θεωρία γνωρίζουν μέχρι τώρα, οτι μόνο με την σταδιακή κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής, τον μαρασμό του κράτους, αλλα και της πολιτικής, και την αυτοκυβέρνηση των ελευθέρων παραγωγών μόνο μπορεί να φτάσει η κοινωνία των ανθρώπων στο Σοσιαλιστικό Μετασχηματισμό.

Αν αυτό δεν αποτελέσει τον ακροτεύλευτο στόχο της κοινωνίας των Ανθρώπων και ο ανήλικος λαός, δεν κατανοεί την «ορθή» τη φωτισμένη σκέψη της paj amerikana να κυβερνά ο πλούτος και οχι ο Ανθρωπος που ποθεί, θέλει και αγωνίζεται για εναν αλλο κοινωνικό τρόπο παραγωγής και μια αλλη φιλοσοφία κατανομής του κοινωνικά παραγόμενου στην κοινωνία, που τον παράγει τότε η καταπίεση και η κάθε μορφή βίας θα ξανά εχει τον πρώτο λόγω.

Οπως ειναι γνωστό, το ζήτημα της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής για τους κομμουνιστές μπήκε απ την πρώτη κιόλα διακήρυξή τους. «Σε όλα τα ζητήματα προβάλουν σαν το ποιό καίριο ζήτημα αυτό της ιδιοκτησίας» Η μακρόχρονη προσπάθεια που έκανε ο Μάρξ στο κεφάλαιο αργότερα, για να απομυθοποιήσει την ιδιοκτησία και να αποδείξει οτι το κεφάλαιο ειναι ιδιοποιημένος κοινωνικός πλούτος δεν ειναι τυχαία. Με το έργο αυτό, εξηγεί οτι η αστική κοινωνία βασίζεται στην ιδιοποίηση κοινωνικού πλούτου, όπως και κάθε αλλη εκμεταλλευτική κοινωνία. Ακόμα εξηγεί και τον τρόπο με τον οποίο γίνεται η εκμετάλλευση και κατ' επέκταση η ιδιοποίηση του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου.

Η σχέση-συναλλαγή κεφαλαίου και μισθωτής εργασίας, ειναι η ειδική αστική μορφή της ιδιοποίησης του κοινωνικά παραγόμενου υλικού και πνευματικού πλούτου. Την εποχή εκείνη 1848, το ίδιο περίπου υποστήριζαν και οι Σοσιαλιστές. Αργότερα και ειδικά πριν την Εναρξη του Α! Παγκοσμίου Πολέμου, προκειμένου να μην είναι ενωμένην η Εργατική Τάξη και σε αντιπαράθεση με το κεφάλαιο στην διεξαγωγή του πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου το κεφαλαιο «έπεισε», τον Μπρστάϊν και οι οπαδοί να διασπάσει την Διενθή του Σοσιαλισμού και αναθεωρόνταν τον σε Σοσιαλ-δημοκρατία, ε επεκτείνοντας λίγο το υπαρξιακό του Βίο. Ετσι η μεν Διεθνή διατηρεί την κοσμοθεωρία της κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής και κοινωνικό μοίρασμα του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου. Ενώ η Β! κοινωνικό κράτος και δουλειά για όλους και ανταγωνισμός βασικό εργαλείο παραγωγής και ζωής!

Το ζήτημα της ιδιοκτησίας ηταν και παρέμεινε η σταθερή διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στην Αριστερας, της πολιτικής έκφρασης του εργατικού κινήματος, και ολων των αλλων αστικών πολιτικών ρευμάτων. Αυτό ίσχυε μέχρι τα μέσα του 20ου αιώνα, τόσο για το κομμουνιστικό οσο και για το σοσιαλιστικό ρεύμα της Αριστεράς. Απ τα τέλη της δεκαετίας του 1950 ομως, τα σοσιαλιστικά κόμματα και τα συνδικάτα, που ηταν υπό την επιρροή τους εγκατάλειψαν το στόχο της κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής. Αφήνοντας τον ανιδιοκτήτη εργαζόμενο έρμαιο στην αποκλειστική διάθεση του κεφαλαίου και ξεχνώντας πως ο Ανθρωπος γενιέται ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ, και οτι μόνο ελεύθερος μπορεί να διαπρέψει, αρκέστηκαν να διεκδικούν για τους απόκληρους της κοινωνίας : «πλήρη αποσχόληση και κράτος πρόνοιας». Διεκδικούν από ενα καπιταλιστικό κράτος «πλήρη απασχόληση» τη στιγμή που ξέρουν οτι ενα απ τα βασικά συστατικά μέρη της λειτουργίας

του συστήματος ειναι η ύπαρξη πρόσθετης εργατικής δύναμης. Γιατί αλλο πράγμα ειναι η πρόσθετη εργατική δύναμη και άλλο πράγμα η Ανεργία.

Στη γλώσσα του κεφαλαίο-κρατικού συστήματος παραγωγής, ανεργία εννοούμε την μη χρήση-αξιοποίηση στο σύνολο της την καθημερινή παραγόμενη Μυϊκη και πνευματική δύναμη, αλλά την εντελώς απαραίτητης εργατικής δύναμης. Τη δύναμη που ειναι εντελώς αναγκαία για να κινηθεί η παραγωγική μηχανή. Τη δύναμη που χωρίς αυτήν, δεν μπορεί να λειτουργήσει η παραγωγική μηχανή στο σύνολο και της κάθε μονάδας χωριστά. Αυτή ακριβώς η εργατική δύναμη, που ενώ ειναι εντελώς απαραίτητη, για να τεθεί σε κίνηση και να λειτουργήσει η παραγωγική μηχανή στο σύνολο και η κάθε μονάδα χωριστά, ειναι αυτό το κομμάτι που ενώ ηταν απαραίτητο, ειναι κρίσιμη μάζα για την εύρυθμη λειτουργία της παραγωγικής μηχανής και με δίαφορες μέθοδες και τερτίπια μένει εκτός παραγωγής. Αυτό μόνο το ποσοστό δέχεται σαν ΑΝΕΡΓΙΑ το κεφαλαιοκρατικό σύστημα και οχι το σύνολο του ενεργού πληθυσμού. Πχ ενώ η παραγωγική μηχανή για να παράγει εκατό μονάδες έργο χρειάζεται εκατό εργάτες στο κεφαλαιοκρατικό σύστημα παραγωγής, οι εκατό μονάδες έργο παράγεται με ογδόντα. Τις μέθοδες που χρησιμοποιεί και τα αποτελέσματα ειναι γνωστά...

Η ανεργία αποτελεί το κυρίαρχο εργαλείο με το οποίο ο κεφαλαιούχος ρίχνει το εργασιακό κόστος του προϊόντος. Σε αυτό το 20% υπόσχεται η Σοσιαλδημοκρατία απορρόφηση οταν επαγγέλεται την πλήρη απασχόληση και οχι για το σύνολο του ενεργού πληθυσμού. Ο πυρήνας του προγράμματος της σοσιαλδημοκρατίας ειναι η εργασία και οχι η ζωή. Οσο για το «κράτος πρόνοιας» πως να το δικαιολογήσει κανείς σαν δοσμένο, τη στιγμή που εξαρτάται πάντα απ την καλή θέληση αυτών που εξουσιάζουν το κράτος.

Στις αρχές όλων των σοσιαλιστικών επαναστάσεων, της Ρωσικής, της Κινέζικης και της Κουβανικής, υπήρξαν ελπίδες οτι πολύ γρήγορα θα μπορούσε, μαζί με την καπιταλιστική ιδιοκτησία, δηλαδή το κεφάλαιο, να καταργηθεί και η αγορά, δηλαδή η εμπορευματική μοφρή του προϊόντος της εργασίας. Βέβαια, ενα μεγάλο μέρος αυτού του καθοριστικής σημασίας γεγονότος στάθηκε και πηγή κρίσεων. Γεγονός που δυσκόλεψε περισσότερο την προσπάθεια για την υποκατάσταση-κατάργηση της αγοράς και έκανε πιο συχνές τις κρίσεις, οφείλεται κατά κύριο λόγω οτι στις χώρες του υπαρκτού σοσιαλισμού οι δυνάμεις της παραγωγής, δεν ηταν τόσο αναπτυγμένες οσο στις χώρες του ΝΑΤΟ, ωστε να μπορέσουν να υποκαταστήσουν οχι βέβαια πλήρως-τη διεθνή καπιταλιστική αγορά με τις σχέσεις συναλλαγής (κλίριγκ) και σε αυτό ακόμα το εσωτερικό της ΚΟΜΕΚΟΝ. Με αποτέλεσμα η διατήρηση της μισθωτής εργασίας-δηλαδή : της εργασιακής ικανότητας στη μορφή του εμπορεύματος-σήμαινε αναγκαστικά κρίσεις εις βάρος της εργατικής τάξης, με συνέπεια αντί για αύξηση και μείωση ακόμα των πραγματικών εργατικών εισοδημάτων.

Το γεγονός αυτό δεν επέτρεψε να φανεί, να γίνει αισθητό οτι η διαφορά ειναι η ταξική σκοπιά στις πρόνοιες (κοινωνικός μισθός) και τα μέτρα και η πολύ μικρότερη ένταση των κρίσεων επειδή το κέρδος δεν ηταν η κινητήρια δύναμη της οικονομικής δραστηριότητας. Σήμερα 150 χρόνια μετά τη διακήρυξη του Κομμουνιστικού Μανιφέστου, ξέρουμε οτι δεν αρκεί μόνο η κοινωνικοποίηση της ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής για να αναδυθεί και να δομηθεί μια δίκαιη κοινωνία. Το ίδιο συμβαίνει και με τους νόμους της αγοράς, που αποτελεί την εμπορευματική μορφή του προϊόντος της εργασίας.

Την κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής οι κομμουνιστές τη συνέδεαν πάντα με το κράτος-εργαλείο. Και δικαίως αφού μέχρι σήμερα δεν εχει βρεθεί ενας άλλος μηχανισμός-ίδρυμα, που να εκπροσωποίσει την κοινωνία και να διαχειριστεί στο όνομα του συνόλου της κοινωνίας τα κοινωνικοποιημένα κοινά μέσα παραγωγής. Οι λαοί σήμερα δεν θεωρούν, οπως άλλοτε το κράτος και το καθεστώς δικό τους. Μάλιστα από καιρό τώρα συνειδητοποιούν οτι η απόσταση που χωρίζει το κράτος απ την κοινωνία, εχει μεγαλώσει αντί να μικρύνει σε βαθμό που δημιουργεί συγκριτικά την αίσθηση του «αυτοί εκεί επάνω και εμεις εδώ οι κάτω».

Το λαϊκό-κοινωνικό κράτος στο οποίο θα μπορούσε να στηριχθεί η θεωρία περί του νέου κράτους, ουσιαστικά κορυφώθηκε μετά την ήττα της Κουμμούνας του Παρισιού. Το ίδιο αμφισβητήσιμη έγινε και η ένοπλη εξέγερση με την συστηματική οργάνωση των ενόπλων σωμάτων και την

τεχνολογία των όπλικών συστημάτων. Ετσι τα μέσα και οι τρόποι που διαθέτει η κοινωνία των ανθρώπων. ειναι και σήμερα ακόμη ανεπαρκή για τη διεύθυνση της κοινωνίας σαν κοινότητα ελευθέρων παραγωγών, οπως ειχε χαρακτηρίσει ο Μάρξ τον κομμουνισμό. Εχουμε όμως επαρκείς γνώσεις και αρκετά μέσα, ωστε να συνθέσουμε και συνδέσουμε το σχέδιο που στηρίζεται στην κοινή ιδιοκτησία με την αγορά.

Μάλιστα με τα πειράματα που έγιναν και η πτώση του «υπαρκτού» με τις Βελούδινες επαναστάσεις που ακολούθησε, απέδειξε οτι δεν ειναι δυνατή η μονομιάς κατάργηση κάθε ιδιωτικής ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής, μα ούτε και κάθε καπιταλιστικής εκμετάλλευσης, ή η πλήρης κατάργηση του κεφαλαίου. Ειναι γνωστό οτι κάθε τόσο γίνονται προσπάθειες επέκταση της κοινωνικοποίησης, άλλοτε με επιτυχία, άλλοτε εν μέρει και άλλοτε με αποτυχία, με ισχυρές πάντα κοινωνικές αντιδράσεις και με συχνά αρνητικές επιπτώσεις στο ανεφοδιασμό του πληθυσμού με τα απαραίτητα προϊόντα. Ετσι η επιβίωση της αγοράς, των εμπορευματικών σχέσεων, σημαίνει αναγκαστικά την ύπαρξη κρίσεων. Γι' αυτό και η αναζήτηση λύσης- απάντησης ηταν και παραμένει καθοριστικής σημασίας γεγονός.

Το εκπληκτικό, δεν ειναι οτι ολα αυτά συνέβησαν και επινοήθηκαν τρόποι για να αντιμετωπιστούν. Στραβοί, αποτυχημένοι και βάρβαροι, πάντως τώρα πλέον υπάρχει πάρα πολύ υλικό, που με βάση αυτό μπορούμε να εξετάσουμε αυτήν την περίοδο της ιστορίας με περισσότερη νηφαλιότητα, αντικειμενικά και με αλληλεγγύη. Αυτό δεν μειώνει καθόλου τη σημασίας της αυστηρής κριτικής που έγινε προκειμένου να προσδιορίσουμε τι πήγε στραβά και ανάποδα και φτάσαμε στην πτώση του «υπαρκτού». Το εκπληκτικό και το τραγικό ακόμα με την κατάρρευση, δεν ηταν τόσο η πλήρης αποκάλυψη του καταπιεστικού και αντιδημοκρατικού χαρακτήρα, αυτό που επέδρασε στη συνείδηση εκατομμυρίων κομμουνιστών και σοσιαλιστών, αλλα ηταν η παντελής σχεδόν έλλειψη Αντίστασης.

Και κυρίως αν η αστραπιαία προσχώρηση ηγετικών στελεχών του κράτους, των πολιτικών, γραφειοκρατών, στρατιωτικών και διευθυντών των δημοσίων επιχειρήσεων στη «Νέα τάξη» πραγμάτων, εξηγείται με το οτι διέβλεπαν οτι θα μπορέσουν να διατηρήσουν και να αυξήσουν την εξουσία τους και τα καλά που αυτή συνεπάγεται. Το ίδιο και η στάση του λαού στη διάρκεια των εξελίξεων στα 1989-91 και η μετέπειτα, σχετικά μικρή υποστήριξη στα κόμματα που επέμειναν να το υπερασπίζονται ηταν συγκλονιστική, ακόμα και για τους επικριτές αυτών των καθεστώτων.

Και το μέγα ερώτημα που μπαίνει ειναι τί έφτεξε και γιατί έπεσε ανυπεράσπιστος ο επί εβδομήντα χρόνια «υπαρκτός»; Πολλοί, ιστορικοί και οχι ηθικοί, λόγοι εξηγούν τη διπλή θεώρηση και χρήση της ιστορίας- και της ιστορίας απ τη μεριά της Αριστεράς. Το παλιό «προνομιακό» σχήμα αντίληψης της ιστορίας και η κατά κόρο μονομερή, σκόπιμη και κατ' εξοχήν ταξική συγγραφή και χρήση της ιστορίας, απ την πλευρά του ιδιοκτησιακού καθεστώτος, ηταν ενα απ τα δεδομένα που πρόσφερε και στην κομμουνιστική αριστερά του 20ο αιώνα, πολιτικά όπλα και δυνατότητες. Ο τέτοιος τρόπος συγγραφής και ερμηνεία της ιστορίας, ανταποκρίνονταν στην πεποίθηση των κομμουνιστών οτι πολεμούν-δίνουν την εσχάτη και καίρια-αποφασιστική μάχη στο δρόμο προς την Επανάσταση. Τη δεύτερη μεγάλη κοινωνική Επανάσταση, που θα επανέφερε τον άξονα της ζωής απ την ιδιοκτησία ξανά στην εργασία. Και αυτό δεν ηταν ψέματα.

Για πολλές 10ετίες η Νίκη του σοσιαλισμού παρουσιάζονταν οχι απλώς σαν εφικτή αλλα και δυνατή. Οι ανθρωποι πίστευαν βαθιά μέσα τους οτι αυτά τα πράγματα ειναι για το κοντινό αύριο.

Ετσι η μεταφυσική, συστρατευμένη, τελεολογική θεώρηση των πραγμάτων, από τον μονομερή ταξικό τρόπο συγγραφή της ιστορίας από το ιδιοκτησιακό σύστημα παραγωγής και ζωής, τους έδινε δύναμη, τροφοδοτούσε την πίστη τους, στήριζε τις αυστηρές, μαχητικές οργανωτικές δομές τους. Ηταν, όλοι εκεί. Το πίστευαν αυτό, η ώρα της δράσης και της υπέρβασης ειχε σημάνει. Οι βαθύτερες αναλύσεις μπορούσαν να περιμένουν. Ας έχουμε υπόψη ομως εμείς και οι επικριτές και κυρίως οι διαθέτοντες την ύστερη γνώση και τον λανθάνοντα ραστισμό απέναντι στους πρωτοπόρους του σοσιαλισμού και τους αγωνιστές της Αντίστασης, οτι αυτοί που ερμήνευσαν μεταφυσικά τον κόσμο και συστρατεύτηκαν στην προσπάθεια υλοποίησης της τελειολογικής

ουτοπίας το 1917, γεννήθηκαν σε εναν κόσμο που η κοινωνία των ανθρώπων ειχε βιώσει στο έπακρο την εκμετάλλευση, την καταπίεση, τη φτώχια και τον θάνατο.
Και η γενιά της κατοχής σε εναν κόσμο φασισμού, πολέμων και καταστροφών. Οτι θέριεψαν-σαν κίνημα, σαν αίτημα- μέσα απ εκατοντάδες εκατομμύρια νεκρούς σε αμέτρητες πραγματικές, σκληρές και αιματηρές μάχες. Σε πολέμους με τις ποιό σύγχρονες μακρίβολες και εύστοχες πολεμικές μηχανές. Συνεπώς ειχαν ανάγκη από όπλα και αυτή η αναχρονιστική αντίληψη της ιστορίας τους πρόσφερε αυτό ακριβώς το όπλο για τον τρόπο χρήσης της ιστορίας. Της ιστορίας που για να γραφεί μεταφυσικά, τελειολογικά και δογματικά ιδιοκτησιακά χρειάστηκε το κάψιμο της Αλεξανδρινής Βιβιοθήκης και κάψιμο εκατομμυρίων στις πλατεία των χωρών και των Πόλελεων, για να κοπεί μια για πάντα ο ομφάλιος λώρος από τον αρχαίγονο κοινοτικό λόγω.
Οταν η ιστορία και η πολιτική αφαιρούν και αυθερετούν στο όνομα της μεταφυσικής ηθικής κρίσης, τότε ολα επιτρέπονται και όλοι εχουν δίκαιο-ιδιαίτερα οσοι ειναι με τον πιό ισχυρό. Εμείς ομως οι επιζήσαντες και η μετά την ήττα γενιές των αριστερών-και οι αριστεροί ιστορικοί-δεν εχουν ανάγκη από τέτοια όπλα και τέτοιες πλέον αντιλήψεις. Μόνο οι ιδεολογικοί μας αντίπαλοι εξακολουθούν να τις χρησιμοποιούν. Το Αριστερό κίνημα εχει ανάγκη απ τη μεγάλη παράδοση την «κοινωνική»-ας την πούμε ετσι-ιστοριά. Αυτή που γεννήθηκε μαζί με τους πολίτες και τις κοινότητες τους. Που ειχε βασικό και μοναδικό στόχο να αναδείξει την επιστήμη και, μέσα απ την Επιστήμη, τη στενά αλληλένδετα, την δημοκρατική πολιτική, η μόνη που ταιριάζει και εκφράζει τον Ανθρωπο.
Ο Ανθρωπος τον μόνο πλούτο, θυσαυρό και ιδιοκτησία που εχει ειναι το κουφάρι του : η μυϊκή και πνευματική δύναμη που αυτό παράγει. Αυτή η μυϊκή και πνευματική δύναμη που παράγει το κορμί του, ειναι αρκετή για να του εξασφαλίση οχι μόνο τα του ζείν, αλλα τα του Ευφ ζείν. Αυτά τα δυό προικισμένα χέρια, που πάγουν τα πάντα, σε αντίθεση με τον κεφαλαιούχο, που ειναι ενά περίεργο όν, «που διαθέτει το κεφάλαιο λέει», που ομως δεν παράγει τίποτε. Σαν Ανθρωπος ομως διαθέτει και αυτός τα δυο προικισμένα χέρια, πως ο κάθε ανιδιοκτήτης σήμερα, που σε μια αλλαγή του κοινωνικό-οικονομικού γίγνεσθαι, θα του εξασφαλίσουν πλουσιοπάροχα τα του ζείν.
Ενα απλό παράδειγμα οτι τον μόνο πλούτο, θυσαυρό και περιουσία που εχει ο άνθρωπος ειναι το κουφάρι του και η μυϊκη και πνευματική δύναμη που αυτό το κουφάρι παράγει. Και οτι αυτή η μυϊκή και πνευματική δύναμη που αυτό παράγει, του εξασφαλίζει τα του ζείν ειναι ο Μετανάστης. Αυτός φεύγοντας απ τη χώρα της καταγωγής του, δεν παίρνει μαζί του παρά μόνο μια βαλίτσα με μερικά ρούχα. Με μόνη την μυϊκή και πνευματική δύναμη που παράγει του κουφάρι του, παρά την πολλαπλή εκμετάλλευση που του γίνεται μπορεί και επιβιώνει. Τα αμπέλια, τα χωράφια και οι Ελιές μενούν στον τόπο της καταγωγής του
Το κεφαλαιοκρατικό σύστημα φαίνεται, δεν ειχε να αντιπαρατάξει ή να υποσχεθεί κάτι καλύτερο παρά τη βία και τον πόλεμο. Μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία, συγκρότησε αμέσως δίπλα στη Μασονία και την διεθνή του κεφαλαίου. Και σε συνέχεια συγκρότησε διεθνή εκστρατευτικά σώματα «λεγεώνες των ξένων» απ τις διάφορες χώρες ακόμα και απ τη δική μας και τα έστειλε να πολεμήσουν με τη δύναμη τα νέα φύτρα-έμβρια στη γέννα το νέο κοινωνικό σύστημα. Και οταν δεν μπόρεσε έκρινε πως ο φασισμός ηταν η μόνη λύση αυτού του σύνθετου προβλήματος. Το επόμενο βήμα ηταν να κήρυξει εναν ανειρήνευτο εμφύλιο πόλεμο σε αυτά τα κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής. Αυτά και μόνο αυτά, ειναι τα επιχειρήματα και τα μέσα που εχει και μπορεί να αντιτάξει στα ζωτικά επιχειρήματα του Οκτώβρη.
Μετά από τριάμισι χρόνια μαύρης σκλαβιάς, που ειχαν βυθίσει την πατρίδα μας στο σκοτάδι, με ανυπολόγιστο κόστος σε ανθρωποθυσίες, με ολοκαυτώματα και ολοκληρωτική καταστροφή της εθνικής οικονομίας, τα γερμανικά στρατεύματα στις 3 του Σεπτέμβρη αποχώρησαν απ τη Νάουσα και στις 27 του Οκτώβρη 1944 αποχώρησαν από τη Βέροια. Την ημέρα αυτή έφτασε και στην πόλη μας η μέρα της λευτεριάς...
Η πόλη ηταν φιλική και η νύχτα θερμή και απαλή σαν χάδι. Οι Νέοι ορμήσανε τώρα ελεύθερα πλέον (και οχι οπως ξεχυθήκαμε παράνομα στους δρόμους της πόλης την ημέρα που μάθαμε την ίδρυση της ΕΠΟΝ), στην πόλη μεθυσμένοι από ελευθερία και Νιάτα. Εψαχναν μέσα στο ανώνυμο

πλήθος για να εκδηλώσουν την αγάπη τους για την Ελλάδα, τη χαρά τους για τη ζωή, τον έρωτα και την ελευθερία.
Τι εποχή! Τι θρίαμβος, να βγεις Ανθρωπος απ αυτό το μακελειό και να εισαι Ανθρωπος μεταπολεμικός. Αυτή η αίσθηση, οτι ενας καινούριος κόσμος ετοιμάζεται για την Ελλάδα, να υψωθεί στη θέση απ τα ερείπια που άφησε πίσω ο πόλεμος και η καταχή, ηταν μια αίσθηση αναμενόνη, αλλα και πρωτόγνωρη για τη γενιά μας. Και ενώ ζούσαμε τον θρίαμβο, πολλοί αρχίσαμε να προβληματιζόμαστε. Καλά και Αγια μέχρις εδω, από εδω και πέρα πως θα πορευτούμε. Εκείνες τις ανεπανάληπτες στιγμές ζήσαμε ενα όνειρο. Ενοιωθες κάτι το φανταστικό, που ειναι αδύνατο να υποθεί με τον γραπτό λόγω. Νοιώθεις κάτι το συγκλονιστικό τη στιγμή που ξαναβρίσκεις, μετά από χρόνια σκλαβιάς, τη χαμένη λευτεριά σου. Ξανά φέρνω στη μνήμη μου τις ανεπανάληπτες εκείνες ώρες, τότε που οι καμπάνες των Εκκλησιών, οι σειρήνες του συναγερμού, τα κλάξον των αυτοκινήτων, τα πάντα ηχούσαν ρυθμικά και ασταμάτητα, μεταδίδοντας το κορυφαίο χαρμόσυνο μήνυμα της εθνικής απελευθέρωσης. Τα πάντα έμψυχα και άψυχα, γιότραζαν εκείνες τις αξέχαστες ώρες και μέρες. Ολα διαλαλούσαν τη χαρμόσυνη είδηση και πανηγύριζαν τον ερχομό της «Νιάς ανάστασης…».
Ο κόσμος ειχε ξεχυθεί στους δρόμους τραγουδώντας και χορεύοντας σε ενα ξέφρενο πανηγύρι χαράς. Ειναι απροσμέτρητη η εύνοια της τύχης σε όποιον αξιώνεται να ζήσει ανάλογες στιγμές με εκείνες της πρώτης μέρας της λευτεριάς μας. Ειναι φανταστικό να βρίσκεσαι ανάμεσα σε εναν κόσμο που παραληρεί από χαρά, σε ενα κόσμο που γελάει, κλαίει και φιλιέται, αγκαλιάζεται και τραγουδά μαζί σου .
Οσοι ευτυχήσαμε να ζήσουμε τις αλησμότητες εκείνες μέρες της απελευθέρωσης της πατρίδας, οι Αθηναίοι στην Αθήνα και οι υπόλοιποι στις Επαρχιακές πόλεις και τα κεφαλοχώρια. μας απ τη μισητή σκλαβιά και εξακολουθούμε να δίνουμε το παρόν και σήμερα, θυμόμαστε τον πρωτοφανή ξεσηκωμό του λαού μας για τον αλβανικό πόλεμο και τον έξαλλο ενθουσιασμό του κατά την υποδοχή του ΕΛΑΣ, που έμπαινε στην απελευθερωμένη πόλη. Τα αντιστασιακά τραγούδια, τα κάθε είδους συνθήματα με λάβαρα και πλακάτ του ΕΑΜ κυριαρχούσαν. Το ίδιο και οι σημαίες των συμμάχων χωρών ειχαν τη θέση τους ανάμεσα στα λάβαρα.
Και ηταν τόσο μεγάλη και ενθουσιώδης η συμμετοχή του λαού στην προ υπάντηση της λευτεριά γιατί στην πραγματικότητα, ο λαός μας τη λευτεριά του δεν την ειχε στερηθεί μονάχα τα τριάμισι χρόνια της ξένης κατοχής, αλλα πολύ πριν, απ το 1936, απ τον ντόπιο φασισμό που μας επιβλήθηκε με τη δικτατορία του Γλύξμπουργκ. Τις μέρες εκείνες γιορτάζαμε την απελευθύρωσή μας οχι μόνο απ τον ξένο αλλα και απ το δικό μας φασισμό και πιστέψαμε οτι το όνειρο έγινε πραγματικότητα, οτι οι θυσίες μας δεν πήγαν χαμένες και επειδή τη λευτεριά την κατακτήσαμε μέσα από σκληρό αγώνα και αμέτρητες θυσίες. Θυσίες ανείπωτες, πρωτόγνωρε και ανεπανάλυπτες με το 21, πιστέψαμε οτι ο αγώνας δικαιώνεται.
Θυμάμαι σαν τώρα στις 5 το απόγευμα η είσοδος του ΕΛΑΣ στη Νάουσα στο μεγαλύτερο μέρος έγινε από την πλευρά του Νεκροταφείου Αντρες, γυναίκες και παιδιά είχαν ξεχυθεί στα χωράφια και μαζέψει διάφορα φρούτα κυρίως σταφύλια τα οποία έιχαν κάνει σωρούς κατά μήκος του δρόμου και μας τα έδιναν καλοσορίζοντας.
Με απέραντι αισιοδοξία αλλά και σιγουριά βλέπαμε, οτι το παντοδύναμο λαϊκό κίνημα διαθέτει τις δυνάμεις να τραβήξει μπροστά. Πιστεύαμε οτι μετά την ολοκληρωση της εθνικής απελευθέρωσης, οδηγούμασταν στην κατοχύρωση των λαϊκών κατακτήσεων, που ηταν και το αδιαπραγμάτευτο αίτημα του ΕΑΜικού κόσμου. Είχαμε απεριόριστη εμπιστοσύνη στην ηγεσία μας. Δεν ξέραμε τίποτα για τις παρασκηνιακές διαπραγματεύσεις. Δε γνωρίζαμε οτι τα είχαμε δώσει όλα στους Αγγλους.
Πώς να φανταστούμε τότε οτι το σύντομο χρονικό διάστημα που μεσολάβησε απ την αυγή της απελευθέρωσης μέχρι τα Δεκεμβριανά θα ήταν οχι μόνάχα η αρχή αλλα και το τέλος του αυτού του λαϊκού πανηγυργιού...Οτι αυτές οι πενήντα μέρες, οι ευτυχέστερες της ζωής μας, θα ηταν οι μοναδικές και δεν θα τις ξαναζούσαμε...Οτι αντιστοιχούσαν την αρχή και το τέλος των λαϊκών κατακτήσεων και το όραμα, που σε κάποια στιγμή πιστέψαμε σαν λαός οτι γίνεται πραγματικότητα,

αποδείχθηκε οτι ηταν απατηλό. Και οχι μόνο ενα απατηλό όνειρο αλλα και η αρχή ενός Νέου μακρόχρονου γολγοθά για το λαό και τη χώρα.
Αφού η παρουσία των ηγετών του ΚΚΕ σαν επικεφαλής του λαϊκού κινήματος, υπήρξε καταλυτική και ειχε τα θετικά ως προς την οργάνωση του αγώνα και τραγικά για τη χώρα επακόλουθα ως προς το αποτέλεσμα. Θεωρώ οτι επιβάλετε να αξιολογηθούν στο βαθμό που γνωρίζει ο καθένας τις όποιες ικανότητες τους, τα θετικά και τα αρνητικά τους, για να αξιολογηθεί με αυτόν τον τρόπο η ιστορική τους τοποθέτηση. Από ό,τι είμαι σε θέση να γνωρίζω για τη διάρκεια της κατοχής απ το νομό μας και ειδικά τη Βέροια, πέρασαν πολλά και αξιόλογα στελέχη, υπήρξαν όμως δυστυχώς και μερικά κατά κύριο λόγω Ακροναυπλιώτες, που με τη σεχταριστική πολιτική τους οχι μόνο δεν βοήθησαν αλλά βλάψανε το λαϊκό κίνημα. Αρκετοί απ αυτούς τους «καθοδηγητές» αποδείχθηκαν οχι μονάχα ανεπαρκής αλλά και πολύ αρνητικός ηταν ο ρόλος τους για το ίδιο το κίνημα.. Δυστυχώς ο Νομός δίπλα τους ταλαντούχους και αξιόλογους που ειχε και πέρασαν, ειχε την κακή τύχη με την απελευθέρωση να εχει επικεφαλής ενα ή δυο τέτοια «στελέχη»
Υπήρχαν άνθρωποι ταλαντούχοι, προικισμένοι με ικανότητες και ευρύτητα γνώσεων αλλά και άνθρωποι με περιορισμένη αντίληψη, χαμηλού πνευματικού επιπέδου, με ελάχιστες γραμματικές γνώσεις και το σημαντικότερο, μερικοί ηταν εκτός εποχής, ξεκομμένοι από την πραγματικότητα. Μερικοί ίσως δεν μπόρεσαν να συνειδητοποιήσουν οτι το ΕΑΜ ηταν ενα πατριωτικό, δημοκρατικό και οχι ταξικό κίνημα. Οτι ηταν ενα μαζικό, λαϊκό κινήμα που ειχε αγκαλιάσει οχι μόνο την πλειοψηφία του λαού αλλα ηταν και κοινωνικά διαστρωματωμένο και στόχευε στην απελευθέρωση της χώρας και συνεπώς το κοινωνικό όραμα που ειχε διαμορφώσει, δεν απέβλεπε στην ανάτροπη του υπάρχοντως κοινωνικού καθεστώτος, αλλά στην καθιέρωση της λαϊκής εξουσίας. Αρκετοί ειχαν μείνει στάσιμοι και πολλοί έσερναν μαζί τους τη νοοτροπία του ταξικού αγωνιστή, επαναστάτη. Ενώ η χώρα μας ήθελε αλλαγή δομών και θεσμών και οχι επανάσταση. Μερικοί τα μόνα που γνώριζαν και διδάχθηκαν στην πολύχρονη φυλάκισή τους ηταν η σιδερένια πειθαρχία, ο αυστηρός δημοκρατικός συγκεντρωτισμός και κυρίως τα θέματα οργάνωσης.
Οι κατακτητές εκτός απ την τεράστια δύναμη πυρός, τα ταχυκίνητα μέσα που τους επέτρεπε την εύκολη διακίνηση, οπωσδήποτε διέθεταν και κάποιους μηχανισμούς παρακολούθησεις για το πώς σκέπτεται, κινείται και συμπεριφέρεται ο κατακτημένος λαός. Οσα πράγματα και αν γνώριζαν ομως για την ιστορία, τον πολιτισμό, τα ήθη, τα έθιμα και τη συμπεριφορά του λαού σε καμιά περίπτωση δεν ηταν σε θέση να γνωρίζουν τα ιδανικά και τα όνειρα με τα οποία τρέφονταν ο λαός μας. Βέβαια γεωστρατηγικά γνώριζαν τη σημασία της χώρας και σε χοντρές γραμμές τα βασικά στρατηγικά περάσματα. Ηταν ομως των αδυνάτων αδύνατον οσες πληροφορίες και αν τους ειχε δώσει ο Μεταξάς, να γνωρίζουν λεπτομερώς την εδαφική διαμόρμωση του κάθε χώρου και κυρίως να προσδιορίζουν επακριβώς τους πολύπλοκους Αντιστασιακούς μηχανισμούς και να συλλαμβάνουν συγκεκριμένα άτομα. Και το κυριότερο να κάνουν σε τέτοια έκταση τις ζημιές που έκαναν σε υλικές καταστροφές, αρπαγή του εθνικού μας πλούτου και τον τεράστιο αριθμό θυμάτων που προκάλεσαν στο λαό μας.
Τα δεδομένα αυτά για να αποδώσουν τους αναμενώμενους κάθε φορά καρπούς μόνο με ενα τρόπο μπορούν να αποδώσουν: Με τη δημιουργία ενός καλά οργανωμένου δίκτυο αφοσιωμένων χαφιέδων και καταδωτών. Ενα πυκνό δίκτυο χαφιέδων και καταδοτών που να βασίζεται σε τρεια δεδομένα. Να συνδυάζει τον μισθό με την ιδεολογική εμπάθεια, την πρόσθετη αμοιβή για την κατάδοση και την αναγνώριση των πράξεων αυτών σαν προσφορά... Ενα δίκτυο από ανθρώπους που στο όνομα του οφέλους, δεν δυστάζουν συνεργαζόμενοι με τον κατακτητή να προδώσει την πατρίδα και να στείλει Ελληνες όμηρους στη Γερμανία, στη φυλακή και στο εκτελεστικό απόσπασμα.
Φαίνεται πως οι «άρχοντες» της Βασιλο-Μεταξικής δικτατορίας και οι κατοχικοί «ελληνοέλληνες» κυβερνώντες, οχι μόνο αφομοίωσαν σωστά αλλα και εφάρμοσαν στην εντέλεια την απάντηση που έδωσε ο Χίτλερ σε κάποιο φίλο του που τον ρώτησε πως θα κυβερνήσει-ελέγξει τους λαού που σκέπτεται να κατακτησει: «Σε κάθε χώρα φίλε μου, υπάρχουν και θα βρεθούν και αλλα καθάρματα, που θα θελήσουν να πλουτίσουν και να αναδειχθούν στις κοινωνίες τους συνεργαζόμενοι μαζί μας».

ΑΥΤΑ λοιπόν, τα παντώς είδους καθάρματα, αυτή η στρτιά των καταδοτών, των κουκουλοφόρων και των χαφιέδων, που γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα, που γνώριζαν και την πιό μικρή καλύβα, δρόμο, σπηλιά και λιμέρι.
ΑΥΤΟΙ ηταν που καθοδηγούσαν τους κατακτητές στα χωριά, τα λιμέρια των ανταρτών και στην καρδιά των πολιτικών οργανώσεν.
ΑΥΤΟΙ ηταν που προσπιούμενοι τον «πατριώτη» και τον «αγωνιστή» προσπαθούσαν να διεισδήσουν στις Αντιστασιακές οργανώσεις, πολιτικές και ένοπλες προκειμένου να τις εκθέσουν στα μάτια του κόσμου ή με πράξεις σαμποτάζ, να σπείρουν τη σύγχιση στο εσωτερικό της οργάνωσης.
ΑΥΤΟΙ ηταν που πρωτοστατούσαν και στις μεγάλες επιχειρήσεις και έκριναν πιά χωριά θα καούν, ποιοί θα συλληφθούν και ποιοί θα κρεμαστούν στις πλατείες των χωριών. Δεν θα ηταν υπερβολή αν έλεγα οτι στις επιχειρήσεις μικρές ή μεγάλες ηταν
ΑΥΤΟΙ, που χρησιμοποιούσαν τους Γερμανούς σαν εκτελεστικά τους όργανα και οχι οι Γερμανοί αυτούς. Σαν όργανα για να πετύχουν το σκοπό τους.
ΑΥΤΑ λοιπόν, τα παντώς είδους καθάρματα και οι διάφοροι εθνοϊσμοι, ηταν που προκάλεσαν τις μεγαλύτερες υλικές καταστροφές και τα ανθρώπινα θύματα. Χωρίς αυτά μόνοι τους οι Γερμανοί, δεν θα μπορούσαν να θίξουν ούτε μιά τρίχα απ το κεφάλι κάποιου Ελληνα, πόσο μάλλον να του το πάρουν. Χαρακτηριστικό παράδειγμα την ημέρα που έκαναν την μεγάλη επίταξη βοωειδών. Οταν οι ΕΠΟΝίτες άνοιξαν τα κουτιά με τις μύγες και τα γελάδια «φρούμαξαν» σήκωσαν τις ουρές επάνω, έσπασαν σχοινιά και καπίστρια και ξεχύθηκαν στους 5 ή 6 δρόμους της Πλατεία Τσιρμενιού, οι Γερμανοί εκτός του οτι τα έχασαν οταν ειδαν να πάει στο βρόντο η προσπάθεια τους ήταν αδύνατο και να βγουν ακόμα μόνοι τους απ το λαβύρινθο της πλατείας. Μέχρι αργά τη νύχτα τα ΕΠΟΝίτικα συνεργεία, που βγήκαν να γράψουν συνθήματα, συνάμτησαν Γερμανούς που προσπαθούσαν ακόμα να βρουν κάποιον δρόμο που θα τους οδηγούσε στην πλατεία Ωρολογίου.
ΑΥΤΟΙ τους πήγαιναν στα σπίτι, τα κρυσφύγητα των ανταρτών και των καδιωκομένων οταν κατασκοπεύοντας τους εντόπιζαν. Μα και στους αρχαιολογικούς χώρους για να αρπάξουν ό,τι πολύτιμο, σπάνιο και ακριβό υπήρχε στη χώρα μας.
Καθημερινά από το σιδηροδρομικό σταθμό της Βεροίας, περνούσαν τα τρένα κατάφορτα για τη Γερμανία. Οι μηχανές αγκομαχούσαν για να σύρουν τα βαριά φορτωμένα πολυάριθμα βαγόνια με τα πολύτιμα φορτία. Και η ΕΠΟΝ κατέγραφε το πέρασμά τους αριθμητικά και τον αριθμό των βαγονιών που είχε το κάθε τρένο.
Την προπαραμονή της αναγγελίας της επιστράτευση, αφού προηγούμενα αφαιρέθηκαν τα βασικά έγγραφα και το βιβλίο Αρένων που θα επιστρ΄΄ατευαν, Η Ν Επιτροπή του ΕΑΜ, έδωσε εντολή να καεί το Δημαρχείο προκειμένου να καλυφθεί η αφαίρεση, αλλα και να μην υπάρχουν τα απαραίτητα στοιχεία για την επιστράτευση που ειχαν αποφασίσει. Τον Σεπτέμβρη του 1943 κηρύχθηκε γενική απεργία. Εκλεισαν ολα τα καταστήματα με τρία αιτήματα α) την ομηρία που ήδη ειχε αρχίσει να παίρνει διαστάσεις, β) την υποχρεωτική εργασία και γ) μέτρα κατά της τρομοκρατίας που ειχε γίνει καθημερινό φαινόμενο. Τον Μάρτη του 1944 κηρύχθηκε εκ νέου γενική απεργία, κλείσιμο καταστημάτων και πάνδημο συλλαλητήριο στην πλατεία Αγίου Αντωνίου. Στο συλλαλητήριο αυτό εκτός απ τα ποιό πάνω αιτήματα σύσσωμος ο λαός της πόλης απαιτούσε να φύγουν τα τάγματα ασφαλείας (του Πούλιου) απ τη Βέροια, που ασύδοτα έκαναν συλλήψεις, βασάνιζαν και λεηλατούσαν τον κόσμο.
Ηταν τόσες οι συλλήψεις που μια ή και δυό φορές την εβδομάδα προκειμένου να αποσυμφορήσουν την φυλακή έφευγαν γεμάτα τα κανιόνια για το στρατόπεδο Παύλου Μελά στη Θεσσαλονίκη. Για να σταματήσει το κακό, η Ν Επιτροπή του ΕΑΜ έδωσε τη συγκατάθεσή της σε μια ομάδα κρούσης να χτυπήσει τους ταγματασφαλίτες πουλικούς στο έκτο Δημοτικό Σχολείο Βεροίας με πολλά θύματα. Βέβαια σε λίγες μέρες έφυγαν. Σε αντίποινα σκότωσαν 70 και πλέον ανύποπτους Βεροιώτες, και πριν φύγουν στο χωριό Πατρίδα Βεροίας δολοφόνησαν εφτά αγωνιστές και ενα άγνωστο για το χωριό πολίτη. Ηταν τόσο το εκδικητικό τους μένος, που οταν σταμάτησαν τα πυρά των ανταρτών και αποσύρθηκαν, στο βαθμό που αυτοι καταλάμβαναν το χώρο που κατείχαν πριν οι

αντάρτες και μέχρι την πλατεία Αγίου Αντωνίου, εκτό του οτι σκότωναν αδιάκριτα και έβαζαν φωτιά στα γύρω σπίτια στην πλατεία ειχαν κάνει μπλόκο. Εβγαλαν τον κόσμο απ τα γύρω Καφενεία και καταστήματα και έστησαν τα πολυβόλα να πολυβολήσουν στο ψαχνό τον συγκεντρωμένο κόσμο. Ευτυχώς που το γερμανικό φρουραρχείο ειχε πληροφορηθεί το γεγονός και εσπευμένα κατέφθασε (με άλματα μου είπαν οι αυτόπτες μάρτυρες) φωνάζοντας-ουρλιάζοντας μου ειπαν «Νίξ Μπουμπούμ, Νίξ Μπουμπουμ» Λένε πως αν δεν ειχε προλάβει ο φρούραρχος οι νεκροί θα ξεπερνούσαν τους 200.

Ομως παρά την τρομοκρατία, τη βία, τις συλλήψεις, τα βασανιστήρια, τις εξαφανίσεις και τις ομαδικές εκτελέσεις ακόμα, οπως αυτή των 25 της Νάουσας και τα κάθε είδους εγκλήματα εις βάρος του λαού στο Νομό μας, που ηταν υπό γερμανική κατοχή ο αγώνας του λαού, δεν κάμθηκε. Οι ΕΑΜικές οργανώσεις πλήθαιναν και ο ΕΛΑΣ αυγάτιζε. Αντρες, γυναίκες, Νέοι και παιδιά εντάσονταν στο ΕΑΜ, τον ΕΛΑΣ και την ΕΠΟΝ, μα και τα Αετόπουλα, οι Γεβριάδες της Αντίστασης, δεν υστερούσαν σε προσφορά. Ολοι από κοινού πρόσφεραν με ενθουσιασμό και αυταπάρνηση τις όποιες πολύτιμες υπηρεσίες μπορούσε ο καθένας, στον Ιερό εθνικό μας αγώνα.

Μετά την ίδρυση του ΕΛΑΣ, άρχισε και ο ένοπλος αγώνας. Η πρώτη μάχη του ΕΛΑΣ δόθηκε μόλις ιδρύθηκε ο ΕΛΑΣ, τον Μάτρη του 1943 στα υψώματα του Τριλόφου Βεροίας-το παλιό Ντιχαλεύρι. Ενα χωριό που και το 1821 έπαιξε καθοριστικό ρόλο στις μάχες με του Τούρκους. Η μάχη αυτή εκτός του οτι σηματοδοτούσε την έναρξη και του ένοπλου αγώνα, ειχε και τον ξεχωριστό συμβολικό της χαρακτήρα : Την σύζευξη-ταύτιση του Εθνικού Απελευθερωτικού Αγώνα με αυτόν του 1821. Ακολούθησαν πολλές σκληρές και αιματηρές μάχες, πολλές ενέδρες και πολλά σαμποτάζ. Ειδικά συνεργεία κατάστρεφαν γέφυρες αποθήκες, την αποσύνδεση και αποσύνθεση του σιδηροδρομικού και το επικοινωνιακού δίκτυο που χρησιμοποιούσε ο κατακτητής. Και οταν συγκροτήθηκαν οργανωτικά οι διμοιρίες, οι λόχοι, τα τάγματα και τα συντάγματα: Το 16ο Βεροίας, 30ο Εδέσης και το 50ο Κατερίνης που αποτέλεσαν τη Χη Μεραρχία του ΕΛΑΣ, άρχισαν οι μεγάλες πλέον μάχες του Βερμίου και των Πιερίων, του Καϊμάκ Τσαλάν, της Τζενας τα Χάσια και Αντι-χάσια, στην Ηπειρο, την Θεσσαλία, το Μουχαρέμ Χάνι κλπ, και πολλές μικρότερες τοπικές: Παλατίτσια, Γεωργινή, Ινστιτούτο βάμβακος, Σταυρό βεροίας, στον Προδρόμο της Νάουσας, η απελευθέρωση της Νάουσας δυο φορές την πρώτη στις 30/4/1943, με αποκορύφωμα τις συχνές εκκαθαριστικές επιχειρήσεις που οργάνωναν οι Γερμανοί με το έμπα της άνοιξης του 1944. Σε όλες αυτές τις συχνές επιχειρήσεις συμμετείχαν και οι κάθε μορφής εθνοϊσμοί, οι οποίοι δυστυχώς επειδή γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα έκαναν τεράστια ζημιά βοηθώντας τους Γερμανούς, μα και ίδιοι πρωτόβουλα και για λογαρισμό τους.

Γνωρίζομε οτι οι Γερμανοί κατακτητές, προκειμένου να εχουν την πλήρη συμπαράσταση και την ολόθερμη συμμετοχή των διαφόρων Εθνοϊσμών τους επέτρεπαν πέρα απ την έκφραση του «πατριωτικού» τους μένους και τον προσωπικό πλουτισμό.

Σε μια απ τις πολυάριθμες, πολυάνθρωπες και άρτια οπως παντά οπλισμένες επιχειρήσεις στο Βέρμιο, εκτός που έκαψαν για δεύτερη φορά το χωριό Μεσόβουνο και δολοφόνησαν όσους απ τους χωριάτες δεν πρόλαβαν να φύγουν με την βοήθεια και την άμεση συμμετοχή των εθνοϊσμων προκάλεσαν ενα ακόμη Ολοκαύτωμα. Το Ολοκαύτωμα της Κατράντσας (Πύργούς ειχε προηγηθεί αυτό του Ασζεστοχωριού) Στο Ολοκαύτωμα αυτό δολοφονήθηκαν 320 γυναικόπαιδα, μα και αυτούς που κατόρθωσαν να φύγουν απ το χωριό με μιά νέα πιό εκτεταμένη κυκλωτική επιχείρηση στο κοντινό δάσος που ειχαν κρυφτεί τους μάζεψαν και τους έκαψαν μέσα στην Εκκλησία του χωριού. Το δε τμήμα της επιχείρησης που πέρασε απ το χωριό Σέλι-Κάτω Βέρμιο- με κατεύθυνση τα Πριόνια λίγα χιόμετρα έξω απ το Σέλι, και στο διάβα τους συνάντησαν στη θέση Πριόνια, τις οικογένειες των τριών δασοφυλάκων του Δασικού συνεταιρισμού Σελίου. Τρείς οικογένειες που λόγο της δουλειάς των συζύγων τους έμειναν μόνιμα εκεί χειμώνα καλοκαίρι, δεν δύστασαν να τις ξεκληρήσουν. Τρείς μεμονωμένες οικογενείες που αριθμούσαν δεκαέξη άτομα (16). Ηταν η οικογένεια Του Γεωργίου Τσίρη Εξη (6) άτομα, του Ιωάννη Βόλκου έξη (6) και του Γεωργίου Φάκα τέσσερα (4) άτομα. Το μεγαλύτερο απ τα παιδιά τους ηταν 14 χρονών και το μικρότερο, δεν ειχε κλείσει τα 3 χρόνια.

Μια βασική πτυχή του αγώνα για την επιβίωση του λαού ηταν οι μάχες της Σοδειάς. Τις μάχες αυτες ο λαός μας τις άρχισε απ τις πρώτες ακόμα μέρες της σκλαβιάς και κορυφώθηκαν το 1944, οταν το απελευθερωτικό κίνημα ειχε πιά αντρωθεί και ηταν σε θέση να τις διεξάγει νικηφόρα. Η μεγάλη πείνα του 1941-42, που ηταν το αποτέλεσμα της καταλήστεψης του εθνικού πλούτου απ τους κατακτητές και τους μαυραγορίτες με τις εκατοντάδες χιλιάδες θύματα ιδιαίτερα στις μεγάλες πόλεις, ηταν ενα οδυνηρό παρελθόν που ομως άφησε ανεπανόρθωτες πληγές και ανεξίτηλες μνήμες φρίκης. Μνήμες φρίκης και κλοπής σε βαθμό που και ο ίδιος ο Μουσουλίνι αναγκάστηκε να πεί οτι οι «Γερμανοί άρπαξαν απ τους Ελληνες ακόμα και τα κορδόνια απ τα παπούτσια τους»
Αλλα και οι λεηλασίες και οι συγκεντρώσεις προϊόντων το 1942-43 απ τα ιταλικά κονσόρτσιουμ με το κατοχικό νόμισμα και τους ντόπιους συνεργάτες, που την έκτασή τους εύλογα αποκάλυψαν οι κάμποσες αποθήκες που κυριεύτηκαν απ τον ΕΛΑΣ, έβαζαν επιτακτικά το καθήκον της διάσωσης ολόκληρης της παραγωγής του 1944. Τη χρονιά που η αρπακτική διάθεση των Γερμανών και η βουλιμία των μαυραγοριτών έφτασε στο κατακόρυφο.
Από τις πρώτες ακόμα μέρες του αγώνα, ενα απ τα βασικά συνθήματα ηταν: «Ούτε ενα σπυρί σιτάρι στους κατακτητές» και όταν ο αγώνας δυνάμωσε, προκειμένου το σύνθημα αυτό να πάρει μια γενικότερη έννοια αντικαταστάθηκε απ το σύνθημα η «μάχη της Σοδειάς». Το σύνθημα εφαρμόστηκε ευρύτατα στις σιτοπαραγωγικές περιοχές και στο δικό μας Νομό, που την εποχή εκείνη ηταν κατ εξοχήν σιτοπαραγωγικός. Η πρώτη μεγάλη σε έκταση εφαρμογή του συνθήματος στο Νομό μας έγινε το καλοκαίρι του 1943. Σε συνεργασία των Υπαλλήλων της Ενωσης Γεωργικών Συνεταιρισμών Βεροίας και της Αντίστασης 18.000 οκάδες σιτάρι απ τις αποθήκες της Ενωσης στο Σταθμού Ναούσης, με την ένοπλη κάλυψη του ΕΛΑΣ, πήρε το δρόμο για το βουνό. Το καλοκαίρι του 1944 εφαρμόστηκε στον κόμπο της Βεργίνας-Παλατίτσιας όπου 15-20 χιλιάδες στρέμματα ηταν σπαρμένα με σιτάρι. Οταν ετοιμάστηκαν τα συνεργεία θερισμού, λιχνίσματος και μεταφορά της σοδειάς, αρχισε ο θερισμός κάτω απ την προστασία του 50ου Συντάγματος του ΕΛΑΣ. Επικεφαλείς της επιχείρησης ηταν ο Ψαλτόπουλος και ο Κακουλίδης (δεν θυμάμαι τον βαθμό τους και το μικρό όνομα.
Οταν οι Γερμανοί πληροφορήθηκαν την επιχείρηση 1,400 Γερμανοί και 1,000 περίπου ΠΑΟτζήδες, κινητοποιήθηκαν προκειμένου να ματαιώσουν τον θερισμό και να αρπάξουν αυτοί τη σοδειά της χρονιάς. Η μάχες που ακολούθησαν ηταν σκληρές. Οι Γερμανοί υποχώρησαν αφήνοντας το πεδίο της μάχης 8 νέκρους απ του οποίους 38 Γερμανοί και 60 αιχμάλωτοι και πολλά λάφυρα σε οπλισμό και πυρομαχικά. Ο ΕΛΑΣ ειχε τρείς νεκρούς και δέκα τραυματίες. Το ίδιο έγινε και στον κάμπο της περιοχής Αλεξανδρείας, κυρίως στην περιοχή του βάλτου. Εκείνη τη χρονιά ηταν συνηθισμένο φαινόμενο να βλέπεις τους αντάρτες, με το όπλο χιαστί, να δίνουν ενα χέρι βοηθείας για την συγκομιδή. Ατμόσφαιρα ενθουσιασμού και συγκίνησης επικρατούσε στους κάμπους ειδικά της Μακεδονίας και της Θασσαλίας. Τραγούδια, δρεπάνια και αχός απ τις μάχες. Ο ιδρώτας ανάμιχτος με αίμα πότιζε τους κάμπους της χώρας.
Στην Εθνική Αντίσταση και ειδικά στο Νόμο μας, που ηταν και παραμένει κατ' εξοχήν δημοκρατικός στα πιστέυω του, με τον ενα ή τον αλλο τρόπο πήρε στο σύνολό του μέρος, Επειδή κάνω ειδική αναφορά στους Βλάχους και επειδή συμβαίνει να ειμαι και εγώ δίγλωσσος και από τα δυό δέντρα, θεωρώ οτι πρέπει να έξηγήσω αν οχι να δικαιολογήσω την τέτοια συμμετοχή των δίγλωσσων Ελλήνων στην Αντίσταση. Και το κάνω αυτό γιατί και μέσα στο ίδιο το κίνημα ευτυχώς από λίγους ακούστηκαν φωνές ή και διατυπώθηκαν απόψεις οτι οι βλάχοι αν οχι στο σύνολο αλλα πολλοί το έπαιζαν δίπορτο. Οταν βρίσκονταν σε γερμανοκρατούμενη περιοχή ή σε περιοχή που ελέγχονταν από κάποιον εθνοϊσμό (Πουλικούς κλπ), σκεπτώνενοι τα περιουσιακά τους και μόνο στοιχεία προσάρμοζαν τη στάση τους με αυτούς που έλεγχαν το χώρο πχ (το χειμώνα) στον κάμπο με τους Πουλικούς οι όποιου άλλου φιραματος και οταν την άνοιξη ανέβαινε στα βουνά συνταύτιζε την στάση του με αυτή του ΕΑΜ.
Ο πόλεμος, ο κάθε πόλεμος προκαλεί ολων των ειδών τις καταστροφές υλικές αλλά και ανθρώπινες ζωές. Νικητής απ τον πόλεμο βγαίνει αυτός που είναι παρών μετά τη λήξη του. Το ίδιο ισχύει και για τις υλικές καταστροφές. Μπορεί ο πόλεμος να εχει νικηφόρα κατάληξη για τη χώρα, αν όμως το

κάθε συγκεκριμένο άτομο, για λόγους αντικειμενικού όπως αυτή των (βλάχων) δεν περισώσει και τα προ του πολέμου υπάρχονταν περιουσιακά του στοιχεία, τότε αυτό το άτομο ή η οικογένεια, δεν συγκαταλέγεται ανάμεσα στους νικητές του πολέμου, αλλα στους ηττημένους αφού εχει ήδη καταστραφεί οικονομικά.

Η τέτοια συμμετοχή των βλάχων στην Αντίσταση, οφείλεται στην κατ αποκλειστικότητα απασχόλησή τους με την κτηνοτροφία και τις μεταφορές, καθώς και η μόνιμη εγκατάστασή λόγο της φύσης της εργασίας τους στους ορεινούς όγκους της χώρας. Οι Βλάχοι ηταν απ τους πρώτους που εντάχθηκαν στην Αντίσταση. Αν σε αυτά προστεθεί και η παράδοση της συμμετοχής τους στους εθνικούς αγώνες, οι Βλάχοι και στην Αντίσταση είχαν μεγάλη αναλογικά συμμετοχή και έπαιξαν εναν ξεχωριστό ρόλο, οπως ξεχωριστός ηταν ο ρόλος των Βλάχων στο διάβα των αιώνων.

Οι Βλάχοι ηταν πάντα πρώτοι στ Αρματα, τα Τάματα, τα Γρόσια και τα Γράμματα και στην Αντίσταση, δεν υστέρησαν σε συμμετοχή και προσφορά. Οι βλάχοι γενικά και τα βλαχοχώρια ειδικά, χωρίς εξαίρεση απ την πρώτη μέρα της κατοχής εντάχθηκαν στο αγώνα και πρόσφεραν ανεκτίμητες υπηρεσίες. Μια απ τις πολλές η πιό πολύτιμη, ηταν οτι με τον οπλισμό, τα πυρομαχικά και τα ζώα που ειχαν και φέρει μαζί τους απ τον αλβανικό πόλεμο και αυτά που ειχαν μαζέψει απ τα εγκαταλειμένα απ τον υποχωρούντα στρατό όπλα, έδωσαν τη δυνατότητα στα πρώτα ανταρτοτμήματα του ΕΛΑΣ, να οπλισθούν με τα όπλα και πυρομαχικά και να αποκτήσει μέσα μεταφοράς. Ομως και οι ίδιοι απ τη αρχή ακόμα εντάχθηκαν ομαδικά στις ανταρτοομάδες του ΕΛΑΣ. Ενας πολύ μεγάλος αριθμός συμμετείχε στην ανωτάτη ηγεσία του απελευθερωτικού κινήματος οπως: ο Γεωρ Σάντος, ο Στεφ Σαράφης, ο Α Τζίμας (Σαμαρινιώτης), ο Αλέξ Σλώλος κλπ και τα χαμηλότερα κλιμάκια και εκατοντάδες ειναι αυτοί που διακρίθηκαν για την ξεχωριστή παλικαριά τους και αναδείχθκαν διοικητές τμημάτων και σε αρκετές εκατοντάδες ανέρχονται αυτοί που έπεσαν στον αγώνα για τη λευτεριά της πατρίδα

Οι Βλάχοι κατά κύριο λόγο προπολεμικά, ασχολούνταν με τις μεταφορές (Καραβάνια) και την κτηνοτροφία κυρίως γιδοπρόβατα. Το γεγονός αυτό πείθει οτι λόγο του επαγγέλματος, εκτός από κάποιο σπίτι αν ειχαν (ακίνητη περιουσία και αυτοί που ηταν έμποροι) όλα τα αλλα περιουσιακά στοιχεία που ειχαν ηταν κινητά. Και οχι μόνο ηταν κινητά αλλά βρίσκονταν η περιουσία αυτή εκτεθειμένη στις εμπόλεμες περιοχές και ζώνες όπου γίνονταν συγκρούσεις. Και σε χώρους που γίνονται συγκρούσεις, δεν σκοτώνονται μόνο οι άνθρωποι που συμμετέχουν στη σύγκρουση , αλλά και τα ζώα και ο ίδιος ο αγωγιάτης ή ο τσομπάνης, που οι Γερμανοί ή οι αντάρτες τον πήραν σε υπηρεσία. Και το βασικότερο δεν ηταν μόνο κινητή ηταν και αναλώσιμη, γεγονός που σημαίνει οτι αυτό που ειχε σήμερα περιουσιακό στοιχείο : Τα πρόβατα, τα γίδια και τα μουλάρια, δεν ηταν σίγορος ο ιδιοκτήτης, οτι θα το ειχε και αύριο.

Τόσο τα καραβάνια για λόγους εργασίας, αλλο τόσο και τα γιδοπρόβατα για λόγους επιβίωσης, έπρεπε να μετακινούνται από τόπο σε τόπο και από το βουνό στον κάμπο το χειμώνα και αντίστροφα. Το γεγονός αυτό σημαίνει, οτι κατά καιρούς άλλαζε τόπο διαμονής με αποτέλεσμα άλλοτε να ζεί αυτός και τα ζώα του, σε χώρο ελεγχόμενο απ την Αντίσταση και αλλοτε απ τους Γερμανούς και τους συνεργάτες τους και το βασικότερο ποτέ δεν γνώριζε από προηγούμενα ποιός απ τους εμπόλεμους κατείχε το χώρο του προορισμού του. Μέχρις ότου το διαπιστώσει αυτό ζούσε μέσα στην αγωνία και την αβεβαιότητα. Στην αγωνιά γιατί μια λάθος κίνηση ή λέξη έβαζε σε κίνδυνο οχι μόνο τα περιουσιακά του στοιχεία, αλλά και την ίδια τη ζωής του.

Η κινητή περιουσία (αυτό ίσχυε για όλους) εκτός του οτι ειναι εκτεθεμένη σε όλους τους φυσικούς κινδύνους και τις απώλειες ζωϊκής φθοράς : αρρώστιες, κλοπές, λύκος επιτάξεις (ο πόλεμος στην Αλβανία δεν άφησε κανένα μουλάρι και άλογο που δεν το επ'ιταξαν) κλπ, σε ανώμαλες καταστάσεις, όπως ο Μακεδονικός αγώνας, ο αλβανικός πόλεμος, η κατοχή, και ο εμφύλιος, η ανώμαλη μετά απελευθερωτική περίοδο με τις πλειάδες των συμμοριτών που δρούσαν ανεξέλεγκτες και η δικτατορίες όλες οι μορφές των περιουσιακών στοιχείων διατρέχουν κάποιον κίνδυνο μικρό η μεγάλο. Οι περιουσίες ομως των βλάχων λόγω της φύσης σαν κινητή και αναγκαία για τις μεταφορές και σαν η πιό πολύτιμη-βρώσιμη για τον άνθρωπο, διατρέχει τους περισσότερους.

Το κρέας, το γάλα, το τυρί και το βούτυρο, δεν ειναι μόνο απ τα πιό βασικά είδη διατροφής, αλλά και προτιμούνται σε σχέση με τα λαχανικά και τα όσπρια. Επειτά τα βρώσιμα αυτά προϊόνταν ηταν στους χώρους που βρίσκονται οι εμπόλεμοι.Το ίδιο και τα μεγάλα ζώα τα μουλάρια και τα άλογα για όλες τις μεταφορές και κυρίως για τις ορεινές.

Δεν εχω τα απαραίτητα στοιχεία για να περιγράψω με λεπτομέρεια το τι πρόσφεραν στον αγώνα τα βλαχοχώρια και ιδιαίτερα εκείνα που βρίσκονταν στις ορεινές περιοχές. Εκείνο που γνωρίζω ειναι, οτι τα βλαχοχώρια της Πίνδου, όπως και όλα τα αλλα χωριά σε αυτήν την ορεινή περιοχή, αλλά και του Βερμίου-Πιέρια και Καϊμάτσαλ, που ηταν στην περιοχή ευθύνης της Χης Μεραρχία, ειναι τα βλαχοχώρια αυτά που έδωσαν τη δυνατότητα στα έκει συγκεντρωμένα τμήματα του ΕΛΑΣ, να διατηρηθούν σαν συγκροτημένα τμήματα, να συντηρηθούν από άποψη τροφοδοσίας, να ανασυγκροτηθούν και να οργανωθούν σε κανονικές μονάδες. Τα χωριά αυτά, έκοβαν τη μπουκιά απ το στόμα και την έδειναν στα τμήματα του ΕΛΑΣ επι μήνες.

Πολλά βλαχόφωνα χωριά, γι αυτήν ακριβώς την πολύπλευρη συμμετοχή τους στον αγώνα, δοκίμασαν τον αγριανθρωπισμό των Γερμανών και των εθνοκτώνων που τα λήστεψαν, τα έκαψαν και τα κατέστρεψαν συθέμελα Κλεισούρα κλπ. Ειναι γεγονός αναμφισβήτητο οτι όλος ο λαός πρόσφερε και ειδικά η ύπαιθρος και ειδικότερα τα ορεινά ανεξάρτητα αν ηταν Βλάχοι, Πόντιοι, Σλαβομακεδόνες ή ντόπτιοι. Αν υπάρχει κάποια διαφορά ανάμεσα στους Βλάχους και τους ασχολούμενους με την γεωργία αυτό συνίσταται στο γεγονός οτι τα περιουσιακά στοιχεία των Βλάχων ηταν κινητά, ενώ των γεωργών κατά κύριο λόγο ηταν ακίνητα.

Οι κατακτητές και οι συνεργάτες τους, μπορεί να συμβεί για λόγους στρατηγικούς να μετατρέψουν ενα τεράστιο κομμάτι γής, μέσα στο οποίο υπάρχουν πολλές αγροτικές περιουσίες σε στρατόπεδο.

Αν δεχθούμε οτι η συνείδηση κάθε λαού και ατόμου, αποτελεί αντανάκλαση του υλικού αντικειμενικού κόσμου, και οτι ανάμεσα στα αλλα δεδομένα ειναι και η περιουσία στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, αποτελεί στοιχείο που συμμετέχει στη διαμόρφωσει της συνείδησης, τότε πρέπει να δεχθούμε οτι η συνείδηση των ανθρώπων της σταθερής περιουσίας διαφέρει από εκείνη των ανθρώπων με κινητή.

Οπως ειναι γνωστό αμέσως μετά την κατάληψη της χώρας συγκροτήθηκαν ανταρτοαμάδες, που δρούσαν ανεξάρτητα η μιά απ την άλλη. Αυτό στο ξεκίνημα. Οι ανάγκες ομως του αγώνα κάθε μέρα που περνούσε μεγάλωναν. Προκειμένου να καλύψουν τις αυξημένες πολεμικές ανάγκες, στα μέσα του 1943, οι μονάδες-ομάδες αυτές συγκροτήθηκαν στο πρώτυπο που ειχε ο εθνικός στρατός προπολεμικά. Οπως προπολεμικά ετσι και στην κατοχή έδρα της Χης Μεραρχίας ηταν η Βέροια και συγκροτήθηκε απ τα ίδια συντάγματα: Το 16ο Βεροίας, το 30ο Εδέσσης και το 50ο Κατερίνης.

Η Διοικηση της Χης Μεραρχίας ανασυγκροτήθηκε: στρατιωτικός διοικητής ο συνταγματάρχης πεζικού Καλαμπαλίκης Ευάγγελος, Κικίτσας Γεώργιος καπετάνιος, Γκένιος Θανάσης (Λασάνης) αντιπρόσωπος του ΕΑΜ και ο ταγματάρχης πυροβολικού Καστανάς Νίκος επιτελάρχης, τα δε συντάγματα συγκροτήθηκαν .

1)Το 16ο συνταγμα με αρχική διοίκηση το λοχαγό πεζικού Οικονομόπουλο Γιώργο (Μπαρπαγιώργο) και σε συνέχεια τον ταγματάρχη πεζικού Παπαζήση, τον ταγματάρχη Μεσημέρη και καπετάνιο τον Μελίδη Βασίλη (Βερμιώτη). Χώρος δράσης: Βέρμιο, Πιέρια, Χάσια.

2)Το 30ο με έδρα την Εδεσσα και με αρχική διοίκηση τον Μόσχο Χρήστο (που ειχε την ευθύνη και του 16ου), με καπετάνιο τον Καριοφύλλη Γιάννη (Στάθης) και πολιτικό υπεύθυνο τον Μητσόπουλο Θανάση (Σταύρο). Αργότερα, στρατιωτικός διοικητής ανέλαβε ο ταγματάρχης Ζησόπουλος Φώτης (παπούς). Χώρος δράσης: Πάϊκο-Καϊμάκτσαλαν-Τζένα.

3)Το 50ο με έδρα την Κατερίνη και με αρχική διοίκηση το λοχαγό Τσαλτίδη καπετάνιο τον Συννεφάκη Κώστα (Νικήτα) και πολιτικός υπεύθυνος Καρακίτσος Ζαχαρίας (Παύλος). Αργότερα στρατιωτικός διοικητής ο αντ/ρχης πεζικού Παπαδάκης. Χώρος δράσης : Πιέρια, Τιτάριο, Ολυμπος, Καμβούνια, Αντιχάσια και Χάσια.

Η χώρα μας κατακτήθηκε ύστερα από ενα μακρόχρονο πόλεμο με τον φασισμό του Μουσουλίνι και εναν αιματηρό πολυήμερο πόλεμο με το νέο κατακτητή. Ηταν επόμενο τα συναισθήματα που ένοιωσε ο κάθε Ελληνας και Βεροιώτης, και η στάση που θα κρατούσε απέναντι στους κατακτητές

να ηταν ανάλογη με τα πιστεύω του. Και τα πιστεύω λόγο της δικτατορίας δεν ηταν ταυτόσημα. Τα συμφέροντα ενος μεγάλου τμήματος της άρχουσας τάξης, ειχαν προπολλού ταυτιστεί με αυτά του άξονα. Προκειμένου να τα εκφράσουν επέβαλαν τη Βασιλομεταξική δικτατορία. Το γεγονός αυτό ειχε σαν αποτέλεσμα να μήν υπάρχει ταύτιση συμφερόνταν άρα και στόχων ανάμεσα στο λαό και την «ηγεσία», που αμέσως μετά την κατοχή ο λαό έψαχνε επίμονα και παντού να βρεί κάποιον «μεγάλο και τρανό»

Κάποιον από αυτούς που σε άλλους καιρούς εκθίαζαν σε ολους τους τόνους την «προσφορά» τους και δεν εύρισκε. Και δεν εύρισκε γιατί : Βασιλιάδες, Πρωθυπουργοί, υπουργοί και Στρατηγοί και σύμπασα η 4ο Αυγουστιανή «ηγεσία», όλοι μαζί από κοινού ορμόμενοι και συναποκομίζοντας ό,τι πολύτιμο, σπάνιο και ακριβό ειχε η Ελλάδα ειχαν γίνει ΛΑΓΟΙ...προς τη...

Μετά την κατάρρευση του μετώπου, ειχαν αποδιοργανωθεί τα πάντα. Και ενώ η πείνα σκότωνε ανθρώπους, με τον πιό ειδεχθή και απάνθρωπο τρόπο. Οι πόλεις και η ύπαιθρο στέναζε κάτω απ τη Μπότα των κατακτητών το εναπομείναν 4ο Αυγ/νό καθεστώς, κατ εντολή της απελθούσης «εθνικής ηγεσίας» της χώρας, όλοι μαζί (οι εντός και εκτός) μέτοχοι, συμμέτοχοι, συνενοχοί και αμετανόητοι εναν και μόνο ειχαν στόχο : Να σκοτώσουν πρώτα την αγάπη του λαού για την Ελλάδα και σε συνέχεια να την εντάξουν στο Μπλόκ του άξονα, χωρίς να νοιώθουν την παραμικρά ανησυχία για το μέλλον της Ελλάδας.

Ο φασισμός ειναι ενα καθαρό χημικό απόσταγμα της Ιμπεριαλιστικής κουλτούρας. Μιάς κουλτούρας που φασισμός και κράτος ταυτίζουν την πρόθεση και εκδηλώνουν τη θέληση να τη χρησιμοποιήσουν σαν εργαλείο μιας καλά συντονισμένης τρομοκρατίας, που να βαραίνει πάνω σε όλο το λαό. Και οι δύο εχουν στόχο την «τελειοποίηση» της εκτελεστικής εξουσία, που θα την μετατρέψει σε κράτος ολοκληρωτικό. Σε καθεστώς, όπως συνέβει στην Ελλάδα και φτάσαμε στην δικτατορία το 1936.

Στα καθεστώτα αυτά οι νέοι άνθρωποι, δεν εκπαιδεύονται σε έργα ειρήνης, αλλα πολέμου. Μέσα σε μια περιρρέουσα ατμόσφαιρα όπου επιδρά υπέρμετρα το γοητευτικό πολεμικό παρελθόν και η κοινωνική επιθετικότητα. Ετσι στο κοινωνικό πεδίο κυριαρχούν οι ρατσιστικές πρακτικές, το οργανωμένο έγκλημα, η δράση τρομοκρατικών ή θρησκόληπτων μειοψηφικών ομάδων. Οι «Ηρωες» και οι ηγέτες των φασιστών και των Ναζί στο μεσοπόλεμο όλοι σχεδόν δεν ανήκαν σε κάποια Ελίτ μορφωμένων. Ειχαν ταπεινή καταγωγή που αναμφισβήτητα ειχαν ενδιατρίψει στον «πολιτιστικό» κομπογιανιτισμό της εποχής, που εξέφραζε το αίσθημα ενός πνευματικού πεσιμισμού και σαν τέτοιοι θαύμαζαν τον φασισμό και το ναζισμό. Ο αυθεντικός, οπως ο δικός μας φασισμός, ντύνεται με τα πατριωτικά σύμβολα. Ο διάκοσμος των προτύπων εξαρτάται από την κουλτούρα. «Τιμούν» υποκριτικά και «επιδεικτικά» αυτούς που έκαναν την Ελλάδα κρατική οντότητα, προβάλουν με έντεχνο τρόπο και πληθωρικά αυτούς που ασέλγησαν στο σώμα της Ελλάδας το 21 σαν τους πραγματικούς σωτήρες και αναγεννητές του εθνους, και αγνοούν αυτούς που γονημοποίησαν τον αέρα που αναπνεύουμε, που έκαναν καρποφόρο το χώμα της Ελλάδας και μεγάλωσαν την εσωτερική και την εξωτερική της γεωγραφία.

Για αυτόν ακριβώς το λόγω Ελλάδα, που η ίδια αντί για την απελευθέρωσή της στις 12/10/1944, γιορτάζει την έναρξη του πολέμου, οχι μόνο δεν συμπεριλαμβάνεται σε αυτό το καραβάνι της μνήμης, που οι άλλες χώρες γιορτάζουν, τη νίκη του πολέμου και της Αντίστασης, αλλά ούτε και μνημονεύεται η προσφορά της στον κοινό αντιφασιστικό αγώνα. Ίσως οι οργανωτές αυτών των γιορτών δικαιολογούν την παράληψη πρόσκλησης, απ τη συμπεριφορά της ίδιας της Ελληνικής Πολιτείας και του εκπαιδευτικού μας συστήματος, που επί εκατόν ογδόντα χρόνια απ το 21, πρώτο της μέλημα ηταν η προσπάθεια για το πώς θα έκοβε με όλα τα μέσα τους δρόμους και τις δομές επικοινωνίας των Νέων Γενιών, να γνωρίσουν το πραγματικό 21, και μισό σχεδόν αιώνα τώρα παραμένει άγνωστη στις Νέες γενιές η αναγνωρισμένη και δοξασμένη απ την οικουμένη Εθνική μας Αντίσταση. Η Ελληνική πολιτεία ποτέ δεν οργάνωσε την προβολή της οικουμενικής αξίας της Εθνικής Αντίστασης. Εκανε ακριβώς το αντίθετο. Αντί γι αυτό και πάλι για τους ίδιους λόγους και για να διασφαλίσουν εκλογική πελατεία, οδήγησαν στο σημερινό χυλό την Αντίσταση και την «αναγνώριση αγωνιστών».

Οπως το 21 μηδένισε, την ψυχή της επανάστασης οταν φυλάκιζε και εξόριζε την ψυχή και την ηθική του Εθνους, αφόρισε με μεσαιωνική υστερία του αγωνιστές, σαν προϋπόθεση για την εγκατάστασης των αποικιακών θεσμών και δομών εξάρτησης και συνέβαλε στην δολοφονία αξιόλογων αγωνιστών και πρωτεργατών της Επανάστασης. Ετσι και τώρα για τους ίδιους λόγους μηδένισε τη σημαντικότερη ιστορική μετά το 21 προσφορά του λαού μας, περιορίζοντας τη γεωγραφία της Εθνική Αντίστασης και έθεσε υπο απηνή διωγμών τους σύγχρονους Κολοκοτρωναίους, Ανδρούτσους, Καραϊσκάκιδες και Καρατάσους.
Κακοποίησε και ατίμασε τη γενιά που τραγουδούσε και πολεμούσε για τη χιλιάκριβη τη λευτεριά. Αν το 21, ειχε τους Ανδρούστους, τους Καραϊσκάκιδες τους Διάκους, η Αντίσταση ειχε τους δικού της : Σουκατζήδιδες, τους Σαλάδες, τους Μπελογιάννιδες, τους Κολοκοτρωναίους και τους Μεσημέριδες απ το Μακροχώρι Ημαθίας, που οταν οι Γερμανοί, λίγο πριν τον εκτέλεσή του, τον διέταξαν να βγάλει και να πετάξει το σήμα του ΕΛΑΣ απ το δίκωχο, μεγαλώνονταν και προβάλοντας το Επος και το εύρος της Αντίστασης και της Ελλάδας θα τους απαντήσει : «Πρώτα θα με χτυπήσετε εδώ (έδειξε το μέτωπο) και ύστερα θα το βγάλετε εσείς, αυτό το τιμημένο σήμα του ΕΛΑΣ», απ το μέτωπο.
Επειδή έκανα χρήση το όνομα του Σουκατζίδη, η περίπτωση για την ιστορία εχει ως εξής. Οταν την πρωτομαγιά του 1944 οι Γερμανοί πήραν τους 200, κομμουνιστές απ το Χαϊδάρ να τους εκτελέσουν σε αντίποινα και συμβολικά στην Καισαριανή, μέσα στους 200, που όλοι τους ηταν κρατούμενοι του Μεταξά, ηταν και ο Ναπολέων Σουκατζίδης. Επειδή ο Σουκατζίδης μιλούσε άπτεστα τη Γερμανικά ηταν απ την πλευρά των κρατουμένων, ο ανθρωπος που ειχε την επαφή με τον Γερμανό στρατοπεδάρχη. Οταν ο Γερμανός στρατοπεδάρχης είδε οτι μέσα στον κατάλογο των 200, ηταν και το όνομα του Σουκατζίδη, δεν ξέρω για πιό ακριβώς λόγο τον εξαίρεσε και τον έβγαλε απ τη γραμμή και στην θέση του θα έβαζε εναν αλλο. Τότε ο Σουκατζίδης είπε στον στρατοπεδάρχη, «πως θα δεχόταν την εξαίρεση αυτή με την προϋπόθεση οτι δεν μπεί άλλος κρατούμενος στη θέση του». Η απάντηση του στρατοπεδάρχη ηταν πως οι κρατούμενοι που θα εκτελεσθούν πρέπει να ειναι 200 και οχι 199. Και η απάντηση του Σουκατζίδη ηταν «Εγώ είμαι ο προγραμμένος γι αυτό και δεν μπορώ να βάλω εναν αλλο στη θέση μου», και ξαναμπήκε στη γραμμή. Εκτελέστηκε και αυτός με τους άλλους 199.
Ακόμα ειχε τις πολλές εκατοντάδες θανατοποινίτες που έδωσαν τη ζώη τους. Αυτούς που εκτός που την έδιναν πολεμώντας, αλλά και οταν δεν τους σκότωσε το εχθρικό βόλι, τους συνέλλαβε η μεταπολεμική πολιτεία και τους καταδίκασε σε θάνατο με μόνο το αδίκημα τη συμμετοχή τους στην Αντίσταση. Αυτούς τους ίδιους, λίγες στιγμές πριν την εκτέλεση, τους απάλλαζε-απάλειφε την ποινή και τους χάριζε τη ζωή, υπό τον όρο οτι θα αποκηρύξουν τη συμμετοχή τους στην Αντίσταση. Εκτός από ελάχιστους, μετρημένους στα δάκτυλα τους ενός χεριού, εκατοντάδες ηταν αυτοί που στήθηκαν λεβέντικα και παλικαρίσια, Γυναίκες, Αντρες και Παιδιά στο εκτελεστικό απόσπασμα τραγουδώντας το « ΕΑΜ, ΕΑΜ, ΕΑΜ φωνή λαού, που φτάνεις στ άστρα του ουρανού... και το «Εμπρός ΕΛΑΣ, ΕΛΑΣ για την Ελλάδα το δίκαιο και τη λευτεριά...» και δεν αποκήρυξαν τη συμμετοχή τους στην Αντίσταση. Μα και για το γεγονός οτι δεν ηταν και ούτε ένοιωθαν ένοχοι. Οι Αθώοι δεν διαπραγματεύονται την αθωότητά τους.
Μα και οταν η χώρα μας κλήθηκε στη διάσκεψη του Πότσνταμ, όπου θα συζητούνταν τα μεταπολεμική σύνορα της Ευρώπης και θέματα που αφορούσαν άμεσα την Ελλάδα όπως: της Κύπρου, των Δωδεκανήσων, της Ανατολικής Θράκης, των Στενών και των επανορθώσεων, ενώ οι άλλες ευρωπαϊκές κυβερνήσεις ηταν κυβερνήσεις συνασπισμού με πυρήνα την Αντίσταση, η «υγιής εθνικόφρον» αντιπροσωπεία μας, πήγε στη διάσκεψη με εξορκισμούς εναντίον της Εθνικής Αντίστασης, του «Δεκέμβρη» και τα «εγκλήματα της Αριστεράς», λες και αυτά ηταν τα θέματα με τα οποία θα ασχολούνταν η παγκόσμια διάσκεψη.
Οι νέοι στα φασιστικά καθεστώτα, δεν γνωρίζουν την αυτοκατάφαση (ΕΟΝ), δεν κατακτούν μέσω της προσπάθειας πρωταγωνιστικό ρόλο στα κοινωνικά δρώμενα. Διαπαιδαγωγούνται με τις πεπαλαιωμένες τυπικές λογικές του πολέμου : σύγκρουση των δυνάμεων του Καλού και του Κακού,

όπου οι εμπόλεμοι διεκδικούν ο καθένας οτι η δική του πλευρά εκφράζει το Δίκαιο και το Καλό, ενώ χρεώνουν στους αντιπάλους τον άδικο πόλεμο και το απόλυτο Κακό.
Αυτή η αδιαφορία για την Ελλάδα και το λαό της. Το πάθος να διατηρήσουν την εξουσία. Ο υπέρμετρος ζήλος και η επίμονη αγωνία να εντάξουν ό,τι έμεινε απ την Ελλάδα και το λαό της στο Γ! Ράϊχ, τους οδήγησε να αναλάβουν προδοτικά αξιώματα, έθεσαν στη διάθεση των κατακτητών όλους τους εναπομείναντες οικονομικούς πόρους της χώρας, τους κρατικούς, ιδεολογικούς και κατασταλτικούς μηχανισμούς και το Μεταξικό παρακράτος, με στόχο να οργανώσουν οχι μόνο δίκτυα επαγρύπνησης, (χαφιέδες, καταδότες, κουλοφόρους κλπ), αλλά και ποικιλόνημα ένοπλα τμήματα που τα έθεσαν στη διάθεση των κατακτητών να πολεμήσουν την Εθνική Λαϊκή Αντίσταση, αλλα και θα αποτελούσαν τον προπομπό του εμφυλίου πολέμου. Η χωροφυλακή δεν αφοπλίστηκε με την κατάρρευση. Παρέμεινε οπως ηταν υπο τις διαταγές των Κούϊσλιγκς.
Με αυτήν την εικόνα έκλεισε η αυλαία του μεσοπολέμου για το λαό, οχι όμως και της 4ο Αυγουσιανής κλίκας, η οποία τόσο στο εσωτερικό, όσο και στο εξωτερικό συνέχισαν το καταχθόνιο καταστροφικός τους έργο. Με αυτήν την εικόνα που αλβανικός πόλεμος προκάλεσε, τις τεράστιες καταστροφές που προξένησαν τα υποχωρούντα Βρετανικά στρατεύματα απ την Ελλάδα στο σιδηροδρομικό, οδικό, λιμενικό και αεροπορικό δίκτυο και γενικότερα άνοιγε για την Ελλάδα και τη Βέροια η νέα φάση της τραγωδίας του λαού μας. Η τετράχρονη τραγωδία της κατοχής.
Ετσι αντί για εθνική ενότητα και ομοψυχία, που ειναι τα βασικά προαπαιτούνα για Αντίσταση και Απελευθέρωση, οδηγηθήκαμε σε μάχες σώμα με σώμα, οχι μόνο με τους κατακτητές αλλά, και με τους ντόπιους φασίστες, τους κάθε λογής δοσίλογους και γέμισε η Ελλάδα θύματα, νεκρούς και σταυρούς. Νεκρούς που τα κόκαλα τους τρίζουν από την απονιά, την αδιαφορία και την ακατασίγαστη ακόμα εκδικητική μανία της πολιτείας. Σταυρούς και κόκαλα που δεν τιμήσαμε, μα και ούτε αξιοποιήσαμε. Σταυρούς για τους οποίους έπρεπε σαν χώρα και λαός, να νοιώθουμε ενα αίσθημα ενοχής και αυτοκριτικής για την τέτοια συμπεριφορά μας απέναντι στη θυσία που έκαναν : έβαλαν επάνω και απ αυτήν τη ζωή τους την Ελλάδα και τη λευτεριά της.
Από αυτήν ακριβώς την ανάγκη της λευτεριάς οδηγήθηκαν οι ποιητές Κωστής Παλαμάς να πεί : «μεθίσουμε με τα' αθάνατο κρασί του εικοσιένα», για τον πόλεμο της αλβανίας. Ο Αγγελος Σικελιανός για την Αντίσταση : «Ομπρος, με ορθή, μεσούρανη της λευτεριάς τη δάδα ανοίγεις δρόμο, Ελλάδα στον Ανθρωπο...Εμπρός.» και Φώτης Αγγουλές, θα συμπυκνώσει το χρέος των Ελλήνων για τη χιλιάκριβη τη λευτεριά σε στίχος το μέγεθος της ανθρώπινης θυσίας με τις λέξεις : «...Τόσοι σταυροί που στήθηκαν, τόσοι σταυροί που θα στηθούνε, εμάς μόνο με σταυρούς μπορούν να μας μετρούνε».
Στη Βέροια, βέβαια δεν υπήρχε άρχουσα τάξη. Υπήρχαν όμως οπαδοί και στελέχη, που με αυστηρή επιλογή στελέχωναν τον κρατικό μηχανισμό, Νομαρχιακή Επιτροπή διορισμένη απ τη δικτατορία, «Επιτροπές Ασφλείας» και τα στελέχη της ΕΟΝ. Ακόμα υπήρχαν και αυτοί που πίστευαν στην Μεταξική δικτατορία και τον κομμουνιστικό κίνδυνο στο όνομα του οποίου έγινε η δικτατορία, που ομως δεν συμμετείχαν στην επιβολή της, αλλά μερικοί ευτυχώς ελάχιστοι στρατεύτηκαν, στο πλευρό του κατακτητή για να την πολεμήσουν. Καραμπινιέροι και μερικοί συνεργατό-καταδότες, και αυτοί που προσχώρησαν στην Πανελλήνια Αντιστασιακή Οργάνωση (ΠΑΟ) με καθαρό αντι κομμουνιστικό περιερόμενο. Ανεφοδιάστηκαν με όπλα και βγήκαν στο βουνό να χτυπήσουν τον ΕΛΑΣ. Μετά από μια σύγκρουση στη Φυτειά και τους Αγίους Πάντες, άρχισαν διαπραγματεύσεις να συγκεραστούν οι απόψεις, με κοινό στόχο τον κατακτητή, χωρίς αποτέλεσμα. Οι αρχηγοί έφυγαν στη Μέση Ανατολή και οι οπαδοί άλλοι προσχώρησαν στο ΕΑΜ και Αλλοι πήγαν στα σπίτια τους.
Η ανάληψη πρωτοβουλίας σχεδόν αμέσως μετά την κατάληψη του Νομού απ τους Γερμανούς απ το ΕΑΜ, και η μή ανάπτυξη αλλης αξιόλογης Αντιστασιακής οργάνωσης-εκτός απ την ΠΑΟ-με σκοπό να κτυπήσει την λαΪκή Αντίσταση και η ραγδαία ανάπτυξη της ΕΑΜικης Αντίστασης, ηταν τα κύρια και βασικά δεδομένα που συνέβαλαν οχι μόνο να διατηρηθεί η ενότητα και η ομοψυχία και κυρίως όπως συνέβει δυστυχώς σε αρκετά μέρη να μην διασπαστεί η συνοχή του κοινωνικού Ιστού. Βέβαια δεν έλειψαν και απ το Νομό μας ορισμένες άσχημες, κατακριτέες και καταδικασμένες και απ τα δυο μέρη ενέργειες.

Δυστυχώς υπάρχουν και σήμερα ακόμα άνθρωποι, που οχι μόνο δεν νοιώθουν ενοχή και τύψεις που στις δύσκολες στιγμές που περνούσε η Ελλάδα της γύρισαν την πλάτη, αλλα αμφισβητούν και την προσφορά αυτών που την υπερασπίστηκαν και καταδικάζουν με τα πιό ιβριστικά λόγια τον αγώνα και τους αγωνιστές. Βέβαια την αποψή αυτή και «δικαιολογημένα» ως ενα βαθμό τη στηρίζουν και στον τεράστιο αριθμό των εξορίστων και των καταδίκων και κυρίως των «φονιάδων». Αφού λένε οτι ο αριθμός των συλληφθέντων, εξορισθέντων, καταδικασθέντων και εκτελεσθέντων ειναι τόσο μεγάλος, σημαίνει οτι διέπραξαν τα όποια «εγκλήματα» τους καταλογίζουν. Με βάση λοιπόν, τους αριθμούς, το μέγεθος της ποινής και τη διάρκεια παραμονής στη φυλακή τους επικύρωσαν-καταλόγισαν και το έγκλημα!

Στη μετά δεκεμβριανή Ελλάδα, η ποινική δίωξη των αγωνιστών της ΕΑΜικής Αθνικής Αντίστασης, προσέλαβε απίθανες διαστάσεις. Ξεκίνησε απ την Αθήνα αμέσως μετά την αποχώρηση του ΕΛΑΣ, τη συμφωνία της Βάρκιζας και την παράδωση των όπλων και απλώθηκε σαν πανώλη σε ολόκληρη τη χώρα. Την εποχή εκείνη δεν είχαμε ακραίους «κομμουνιστό φάγους» μονάχα ανάμεσα στα στελέχη των πολιτικών παρατάξεων ή στα σώματα ασφαλείας και στο στράτευμα των πραιτοριανών που το συγκροτούσαν, αλλα και μέσα στο ίδιο το δικαστικό σώμα. Και το δυστύχημα ήταν οτι το δικαστικό σώμα οχι μόνο ευθυγραμμίστηκε με το πνεύμα της αντι κομμουνιστικής υστερίας, κάλυψε και «νομιμοποίησε» την βασιλό-μεταξική δικτατορία και τις πρωτοφανείς αυθαιρεσίες «Συνταγματικά» τις μεταπολεμικές αντισυνταγματικές και παράνομες κυβερνήσεις. Τις κυβερνήσεις που οδήγησαν τη χώρα στον εμφύλιο πόλεμο, αλλα το ίδιο αυθαίρετα «νομιμοποίησε» και κάλεψε και τις πρωτοφανείς εγκληματικές αυθαιρεσίες των διωκτικών οργάνων του επίσημου κράτους. Ανέχθηκε και το οργανωμένο εγκληματικό παρακράτος και αυτές ακόμα τις αυτοσχέδιες εθνοκτώνες συμμορίες. Και το ακόμα πιό χειρότερο τα δικαστήρια αντιμετώπιζαν με μιά ανεξήγητή εμπάθεια και προκατάληψη τον κάθε αγωνιστή, που ειχε την ατυχία να βρεθεί στο εδώλιο του κατηγορουμένου.

Ηταν τόση η εμπάθεια και η προκατάληψη των δικαστών εναντίον μας, που δε μας επέτρεπαν να αντικρούσουμε τις ελάχιστες φορές που ψευδομάρτυρες τόλμησαν να παρουσιαστούν στο στρατοδικείο και τις βρισιές των πάσης φύσεως απόντων μαρτύρων κατηγορίας και τις μυθοπλασίες τους για τα δήθεν φοβερά κακουργήματα. Οταν σηκωνόμασταν και τα καταγγείλανε σαν επινοήσεις των ανθρώπων που μισούσαν την Αντίσταση, των ανθρώπων που έπρεπε να βρίσκονται στη θέση μας, μας αφαιρούσαν το λόγω. Αν επιμέναμε, μας απαγγείλανε κατηγορία για ασέβεια προς το δικαστήριο. Την ίδια προκατάληψη συναντούσαν και οι συνήγοροι υπεράσπισης.

Συνελλήφθησαν και βασανίστηκαν άνθρωποι μόνο με την υπόδειξη του καταδότη. Εξορίστηκαν και μετά την αθώωση ακόμα. Καταδικάστηκαν σε βαριές ποινές και πολλοί σε θάνατο και εκτελέστηκαν στηριγμένοι οι στρατοδίκες μόνο στις καταθέσεις του καταδότη. Στη συντριπτική τους πλειοψηφία οι υποθέσεις στα στρατοδικεία εκτός του ότι δίκαζαν με συνοπτικές διαδικασίες και οι κατηγορούμενοι καταδικάζονταν χωρίς την παρουσία του καταδότη. Μα και οταν συναίβενε να ειναι κάποιος παρών και παρά την βοήθεια της έδρας δεν μπορούσε να τεκμηριώσει τις κατηγορίες γεγονός που τον καθιστούσε αποδεδειγμένα ψευδομάρτυρα η έδρα ενώ με αυτές τις καταθέσεις έστελνε εξορία και με βαριές ποινές στην φυλακή και τα εκτελεστικά αποσπάσματα ανθρώπους, ποτέ μα ποτέ δεν επάγγειλε σε κάποιον αποδεδειγμένα ψευδομάρτυρα κάποια κατηγορία για ψευδορκία.

Αυτή η αναμφισβήτητη αποδοχή και παραδοχή των όποιων καταθέσεων και η τέτοια συμπεριφορά απ την πλευρά της πολιτείας και τα δικαστήρια εδραίωσαν, την πεποίθηση οτι οι καταδότες μετά κατοχικά και μέχρι το 1980 και... ηταν άνθρωποι υπεράνω υποψίας οσον αφορά την «προσφορά» και την «ευθυκρισία». Πρόσωπα που θεωρούνταν και εξακολουθούν να θεωρούνται και σήμερα ακόμα αφού ζούν οχι μόνο ανενόχλητοι ανάμεσά μας και απολαμβάνουν τους καρπούς της προσφοράς. Πρόσωπα ταμπού Πρόσωπα ιερά. Για τη συμπεριφορά της πολιτείας προς τα πρόσωπα αυτά μόνο μια εξήγηση υπάρχει οτι ηταν ενα απ τα βασικά εργαλεία με τα οποία έφτασε στο σκοπό και κυρίως η συνενοχή.

Η υψηλά ιστάμενη δικαιοσύνη σε συνεργασία με τη δοσίλογη Δεξιά και τις αρχές ασφαλείας τη φράση που ειπε ο Πρωθυπουργός στο Λίβανο, στις 20/5/1944, μετά την υπογραφή της συμφωνίας του Λιβάνου και του σχηματισμού της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας. «...φρονώ οτι η σημερινή επίτευξη συνεργασίας δεν μπορεί να σημάνει ούτε αμνήστευση ούτε λήθη του παρελθόντος...». Μια φράση που επιδέχεται δεκάδες ερμηνείες, αλλά που οπωσδήποτε αφορούσε στους συνεργάτες. Και αφορούσε τους πάσης φύσεως συνεργάτες των κατακτητών σαν επιστέγασμα του σχηματισμού κυβέρνησης Εθνική Ενότητας με την Αντίσταση. Χωρίς τη δήλωση αυτή που αφορούσε την καταδίκη των συνεργατών, δεν θα μπορούσε να συγκροτηθεί η κυβέρνηση συνεργασίας.

Και ο ποιο ανίδεος άνθρωπος, δεν θα μπορούσε ποτέ να φανταστεί, οτι η συμφωνία που υπογράφτηκε για το σχηματισμό κυβέρνησης εθνικής ενότητα, σε μια τέτοια συμφωνία θα υπήρχε όρος, που θα έθετε υπό διωγμών την επόμενη της απελευθέρωσης τους αγωνιστές και θα παραχωρούσανε αξιώματα στους συνεργάτες των κατακτητών και τους πάσης φύσεως δοσιλόγους, που ήδη τους ειχαν καταδικάσει σαν τέτοιους κατ' επανάληψη τα πιό επίσημα χείλη του αντιφασιστικού αγώνα και από την πρώτη μέρα που ξεκαθάρισαν τα ποιοί ειναι και τί επιδιώκουν από σύσωμη την αντίσταση. Μα και η ίδια η συμφωνία πρόβλεπε, την καταδίκη τους. Επιβεβαίωση του όρου καταδίκης τους, αποτελεί η έκδοση της υπ' αρίθ 6 Συντακτικής πράξης στις 20 του Γενάρη του 1945, πολύ πριν απ την συμφωνία της Βάρκιζας, που πρόβλεπε το ποιός ειναι δοσίλογος, άλλο τόσο και τον τρόπο με τον οποίο θα γίνει η δίκη. Ακόμα πρόβλεπε με σαφήνεια και τις ποινές κατα περίπτωση.

Και τότε συνέβει το μέγα θαύμα! Οπως η εκτός κειμένου δήλωση του κ Παπανδρέου, μεταφράστηκε οτι αφορούσε τους Αντιστασιακούς, έστι και τη Συντακτική πράξη του Γενάρη, ενώ αποδέκτες ηταν οι συνεργάτες-δοσίλογοι το εισέπραξαν οι αγωνιστές. Και οχι μόνο το εισέπραξαν αλλα και πλήρωσαν αυτοί το κόστος σε καταδίκες και συνέπειες στο πολλαπλάσιο των όσων αναλογούσαν στους συνεργάτες-δοσίλογους.

Το δικαστικό μας σώμα και ειδικά η ηγεσία του, προκειμένου να λειτουργήσει απερίσπαστη, αφού έστειλε στα σπίτια τους υπερβολικά ευσυνείδητους εισαγγειλείς και δικαστές και αφού έθαψε σε επαρχιακές θέσεις αυτούς που θα ειχαν άποψη, δυστυχώς την ερμήνευσε όπως ακριβώς συνέφερε και εξυπηρετούσε τις προοπτικές, του υπό διαμόρφωση αντι κομμουνιστικού κράτους. Με ελαφριά τη συνείδηση το μετά δεκεμβριανό δικαστικό κατεστημένο, στελεχωμένο και γαλουχημένο απ τις αλλεπάλληλες δικτατορίες και κατοχικά νάματα, ταυτιζόμενο με την προοπτική του εμφυλίου πολέμου, που τόσο πολύ τον ήθελαν οι Αγγλοι και το 4ο Αυγουστιανό κατεστημένο, και που μετά φανών και λαμπάδων μας το επέβαλαν οι Νεοκατακτητές Αγγλοι, άρπαξαν-πρόσεξαν ιδιαίτερα αυτήν την εκτός κειμένου της συμφωνίας δήλωση του Πρωθυπουργού και αντιστρέφοντας την έννοια ως προς το ποιούς εννοούσε και ευνομονούσε, το έκανε σημαία της ενάντια στους Αντιστασιακούς.

Με την ερμηνεία αυτή δόθηκε το πράσινο φώς προς κάθε κατεύθυνση να ξεκινήσουν οι μηνύσεις-χωρίς χρονικά όρια-κατά παντός αριστερού για κατοχικά «αδικήματα». Επρεπε να μπεί επειγόντος σε λειτουργία η βιομηχανία των μηνύσεων για τα αποκαλούμενα κατοχικά «αδικήματα». Ποια ηταν ομως τα αδικήματα αυτά, που έπρεπε να κολασθούν και μάλιστα αυστηρά; Στη κατοχή δεν μας πολεμούσαν μονάχα οι κατακτητές, αλλά και οι συνεργάτες τους, που τις περισσότερες φορές η δική τους παρέμβαση ηταν ασύγκρητα χειρότερη και πολύ ποιο επικίνδυνη απ αυτή των κατακτητών. Οι συνεργάτες ηταν, δυστυχώς έλληνες και μας γνώριζαν. Ηταν οι γερμανοντυμένοι, οι τσολιάδες, οι χαφιέδες, οι κουκουλοφόροι και κάθε είδους εθνοκτόνοι και αμοιβώμενοι κατά κεφαλή καταδότες των πατριωτών στους Γερμανούς. Ηταν οι υψηλά ιστάμενοι πράκτορες των Αγγλων, που ειχαν θέσει καθήκον στα πολύπλοκα δίκτυά τους,

Οπως η «συνωμοτική ομάδα απόστολοι» και η SOE που ειχε επαφές αποκλειστικά με τους απότακτους αξιωματικούς του 1933 και του 35 εν «αγνοία» της ελληνικής κυβέρνησης, να εντοπίζουν και να καταδίνουν στελέχη και οπαδούς ακόμα του ΕΑΜ στους Γερμανούς. Ηταν εκείνοι που υπηρετούσαν στην ειδική ασφάλεια και γενικότερα ένας ολόκληρος υπόκοσμος, που ειχαν μετατρέψει την κατάδοση σε μια από τις επικερδέστερες επιχειρήσεις.

Ενώ μελέτησαν και μετέφρασαν με προσοχή την ΕΚΤΟΣ κειμένου δήλωση του κ Παπανδρέου, για το ποιοί «πρέπει να θεωρηθούν εγκληματίες» απ την πλευρά της Αντίστασης, δεν έκαναν καν τον κόπο να ρίξουν μια ματιά και στη 6η Συντακτική Πράξη απ τις 20/1/45, που εκτός οτι ηταν μεταγενέστερη, της εκτός κειμένου δήλωση του κ Παπανδρέου, έλεγε μα σαφήνεια ποιοί ηταν οι πραγματικοί εγκληματίες. Οι ελληνικές μεταπολεμικές αρχές στο σύνολό τους και ειδικά το δικαστικό σώμα έδειξε πολύ μικρό ως ελάχιστο ενδιαφέρον για τους δοσίλογους και τα εγκλήματα πολέμου και οι δίκες για τα θέματα αυτά ξέφτισαν στην Ελλάδα πολύ πιό γρήγορα απ οπουδήποτε άλλου στην Ευρώπη. Και για να την παρακάμψουν τη Σ.Π του Γενάρη, και γι' αυτού ακόμα που δεν μπορούσαν να κάνουν διαφορετικά προκειμένου να δικαστούν έπρεπε η δοσίλογη εγκληματική πράξη να ειναι «εκούσια» και «αποδεκτή» απ τον ίδιο τον δοσίλογο για να καθίσει στο ειδώλιο του κατηγορουμένου και κυρίως μια και αυτεπάγγελτα δεν διώκονταν έπρεπε να γίνει καταγγελία για να αρχίσει η δίωξη.

Ενας αλλος λόγος που συνηγορούσε να μην καταδικαστούν οι δοσίλογοι και οι εγκλήματίες πολέμου ηταν ΠΟΣΟΤΙΚΟ. Ο αριθμός των καταδικασθέντων απ την κάθε πλευρά, επιβεβαίωνε το μέγεθος των εγκλημάτων που διέπραξε η κάθε πλευρά. Αφού λοιπόν, δεν υπήρχαν πολλοί καταδικασθέντες σαν δοσίλογοι και εγκληματίες πολέμου, άρα το κράτος της Δεξιάς, δεν ειχε διαπράξει «πολλά» εγκλήματα, ενώ η Αριστερά που εχει πολλούς εξόριστους και κατάδικους έκανε τα όποια εγκλήματα της καταλογίζουν.

Αν κάποτε αποφασίσουμε να κάνουμε ενα Γκάλοπ, με μόνο το ερώτημα: Τελικά ποιά πλευρά διέπραξε τα περισσότερα εγκλήματα, η Δεξιά ή η Αριστερά; Την μόνη απάντηση που θα πάρουμε θα ειναι οτι: «Η πλευρά που εχει την εξουσία ειχε περισσότερες ευκαιρίες, μέσα και τρόπους να τα διαπράξει». Με άνεση και «Νομιμό» παράνομα. Για να ξανακερδίσουν την εξουσία που ειχαν χάσει στη διάρκεια της κατοχής και για να καλυφθούν αυτά ακριβώς τα εγκλήματα, εκτός απ τη λευκή τρομοκρατία που εξαπέλυσε με όλες της τις δυνάμεις η δεξιά και ενώ μαινόταν ο εμφύλιος, αμέσως μόλις ξαναπήρε την εξουσία άρχισε μια επίσημη και συντονισμένη προσπάθεια να ξαναγραφεί η ιστορία της κατοχικής. Ολόκληρα κομμάτια της κατοχικής εμπειρίας άρχισαν να παραβλέπονται, να ξεχωιούνται και κυρίως να αντι καταστούνται όσο το δυνατόν ποιό γρήγορα με τις απόψεις των κιοτήδων, των απόντων και των δοσιλόγων συνεργατών που θα αποτελούσαν τον βασικό πυρήνα του ματά απελευρωτικού μηχανισμού.

Οταν ο κάθε εθνοφρουρίτης ή χωροφύλακας και συμμορίτης, μπορούσε να μπει στο σπίτι σου (στο δικό μας σπίτι και του αδερφού Αντώνη ειχε συμβεί...) με το αυτόματο και να κάνει ό,τι θέλει απλώς επειδή ειχε πάρει μέρος στην Αντίσταση ή και κάποιος προσωπικός εχθρός τους, είπε οτι είναι αριστερός. Να σε μαυρίζουν στο ξύλο, να ανοίγουν τα σεντούκια, το κελάρι και να παίρνει φεύγοντας ό,τι του αρέσει αλλα και εσένα μαζί να σε πάνε στην ασφάλεια. Να σε βασανίσουν να σε στείλουν εξορία, φυλακή και στο εκτελεστικό απόσπασμα ακόμα.

Στις συγκεντρώσεις, τις τοιχοκολλήσεις, στο μοίρασμα των προκηρύξεων, των τρίκ, το χωνί, και στις ένοπλες συγκρούσεις αργότερα μαζί τους, δε σκοτώνανταν μονάχα δικοί μας αλλα και δικοί τους. Στις μάχες με τους Γερμανούς, που σε συνεργασία και συμμετοχή και τις περισσότερες φορές με την υπόδειξή τους έκαναν τις επιθέσεις Οι σφαίρες στις περιπτώσεις αυτές δε θα ξεχώριζαν τους προδότες. Ο αντάρτης στο στόχαστρο ειχε την γερμανική στολή. Αν συναίβενε μέσα στη στολή αυτή να ηταν κάποιος «έλληνας» που δέχθηκε να τη φορέσει, ο αντάρτης οταν πατούσε τη σκανδάλη, την πατούσε να σκοτώσει τον Γερμανό και οχι τον «έλληνα». Τώρα αν στην Γερμανική στολή ηταν «έλληνας» κακό του κεφαλιού του. Ηταν ακόμα αυτοί που πρωτοστατούσαν στα μπλόκα και τις συλλήψεις. Αυτοί που έπρεπε να ειχαν καθίσει στο ειδώλιο του κατηγορουμένου, τώρα κλήθηκαν να διαμορφώσουν τα πινάκια των κατηγορουμένων για τα κατοχικά αδικήματα. Από προδότες έγιναν πατριώτες και από κατηγορούμενοι κατήγοροι. Για την «δολοφονία» των ποιο πάνω «ελλήνων» καταδικάστηκαν και χωρίς ενείξεις ακόμα σαν «εγκληματίες» εκατοντάδες Ελληνες Πατριώτες.

Η ελληνική κοινωνία ειναι συγκρουσιακή και αυτό το επικίνδυνο χαρακτηριστικό της που ξεκινά από πολύ παλιά έβλαψε, πολύ τη χώρα και το λαό. Πάντως αναδείχθηκε σε πρωταγωνιστικό

στοιχείο τόσο στη διάρκεια του αγώνα της παλιγγενεσίας, αλλό τόσο και στη διάρκεια του αιώνα που πλησιάζει στο τέλος.
Τρία ειναι τα δεδομένα που κάνουν συγκρουσιακή μια κοινωνία. α) Η εξάρτηση που περνά παραμορφωτικά στην ιστορία. β) Η στρεβλωτική καταγραφή και επίκληση της ιστορίας και γ) η επιλεκτική μνήμη της ιστορίας, μα και η χρήση της σε τρέχοντα πολιτικά ζητήματα την μεταβάλλουν από επιστημονικό-ερευνητικό εργαλείο σε όργανο μισαλλοδοξίας και κυρίως για επικάλυψη σκοτεινών πράξεων και εξελίξεων.
Υπολείμματα αυτών των ιδεολογικών τάσεων ειναι ορατά μέχρι σήμερα και ασκούν σημαντικές υπόγειες πιέσεις στην πολιτική. Το γεγονός αυτό εκδηλώνεται με την καταγγειλτική μανία των πράξεων, αλλα και των προθέσεων ή των υποτιθεμένων κρυφών επιδιώξεων-σκέψεων, αποτέλεσε πολύ χρησιμοποιημένο όργανο της ποθητής πάλης. Οι επιθέσεις εναντίων προσώπων μάλλον, παρά των ιδεών που προωθούν συντηρούν και σήμερα ακόμα με την ενθουσιώδη συνδρομή των μέσων ενημερώσεις, διαμορφώνουν ενα ταπεινό επίπεδο αντιπαραθέσεων, όπου το βασικό στοιχείο που αναδεικνύει ειναι αυτό του κοτσομπολιού γ) στη χώρα μας παρά τον τεράστιο ιστορικό πλούτο που έχουμε οι Ελληνες, για λόγους ταξικούς και συμφέροντος δεν επικοινωνούμε με την ιστορία. Την ιστορία, που ειναι ο ιμάντας μεταφοράς γνώσεων και δ) το κακό ειναι οτι η άγνοια της πραγματικής ιστορίας, η οποία άγνοια αντί να μειώνεται, μοιάζει με το πέρασμα του χρόνου να γίνεται βαθύτερη.
Ειναι γεγονός οτι η ιστορία δεν μας παραδίδει πάντοτε τα γεγονότα αδιάθλαστα. Τα φίλτρα του χρόνου και του χώρου που συντάχθηκαν αρκετά αργότερα, με αποτέλεσμα να εχουν προσαρμοστεί σε ανάγκες και τις αξίες του χρόνου ακόμα και του τόπου που μεσολάβησαν τα εθνικά στερεότυπα. Η τέτοια συγγραφή της ιστορίας, δεν μας βοηθά πάντοτε, να βρούμε το κλίμα της εποχής για να σταθμίσουμε τα γεγονότα με το μέτρο του παρελθόντος. Απόδειξη ο Μακεδονικός αγώνας, για τον οποίο ο εθελοντής του 1913 Εμμανουήλ Μέμνωνος γράφει επι λέξη στο ημερολόγιό του από τα πεδία των μαχών της Μακεδονίας : «Δεν υπάρχει ευγενέστερον ιδανικόν του μάχεσθαι υπέρ πατρής...υπέρ των πολλών αιώνων καταδυναστευομένων και τα πάντα υφισταμένων αδερφών μας...».
Οπως σε όλη την Ελλάδα, ετσι και στη Μακεδονία υπήρχαν Φιλικοί που προπαγάνδιζαν την ιδέα της εθνικής παλιγγενεσίας στις πόλεις και την ύπαιθρο της Μακεδονίας. Από την εποχή του Ρήγα ακόμα, πολλοί Μακεδόνες που ηταν εγκατεστημένοι στη Ευρώπη και σε όλα τα Βαλκάνια κλπ. Ιδεολόγοι, οραματιστές και διανοούμενοι. Εκπρόσωποι του ελληνικού διαφωτισμού, του ουμανισμού και της αναγέννησης. Απλοί άνθρωποι. αρματολοί και κλέφτες, διπλωμάτες και αστοί και φυσικά η Εκκλησία, συνέβαλαν ο καθένας απ τη θέση του να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις για τη μεγάλη στιγμή της αποτίναξης του Οθωμανικού ζυγού έπειτα από 400 χρόνια σκλαβιάς.
Αν αναλογιστεί κανείς το βάρος αυτής της μακρόχρονης διάρκειας σε βάθος χρόνου, τον τρόπο που ο λαός κράτησε άσβεστη τη φλόγα του ελληνισμού και τον πόθο για λευτεριά, θα αντιληφθεί το μέγεθος της αδικίας που γίνεται εις βάρος του Μακεδονικού αγώνα η αποσιώπησή του. Και η Μακεδονία όπως και ο άλλος ελλαδικός χώρος, ειχε προετοιμαστεί ψυχολογικά και ως ενα αρκετά μεγάλο βαθμό οργανωτικά, για την επικείμενη εθνεγερσία ήδη απ την αυγή του 19ου αιώνα και εν μέρει πολύ πριν.
Οι διάφοροι ιστορικοί και απομνηματογράφοι (πλην ελάχιστων Κασομούλης κλπ) το κεφάλαιο αυτό της νεοελληνικής ιστορίας, που εχει σχέση με τον Μακεδονικό αγώνα και τα γεγονότα που σημειώθηκαν στη Μακεδονία κατά τη διάρκεια της εθνεγερσίας οχι μόνο δεν συμπεριελαμβάνονται στην ιστορία, αλλα και οσα εχουν καταγραφεί ειναι κατά τέτοιο τρόπο γραμμένα, ετσι ώστε να μην παρουσιάζουν κανένα ενδιαφέρον. Τα αναφερόμενα στη Μακεδονία γεγονότα, δεν εχουν κάποια ξεχωριστή θέση, δεν εντυπωσιάζουν οπως των άλλων περιοχών της Ελλάδας και ειδικά της Πελοποννήσου. Ακόμα και οι εκτιμήσεις για αξιόλογα και καθοριστικής σημασίας γεγονότα δε εχουν καν κοιταχθεί. Γεγονότα σημαντικά οπως αυτά της Χαλκιδικής, του Ολύμπου, του Βερμίου, της Νάουσα (13 κοριτσιών και 7) στο Παλιό Πρόδρομο Βεροίας, οπου είχαμε επανάληψη της θυσίας του Ζαλόγγου, της Δοβράς, όπου στις 19/2/21 κηρύχθηκε η Επανάσταση, οι μάχες της Βέροιας, το Ελευθεροχώρι Πιερίων, των Σερρών, της Καστοριάς της Σιάτσιστας και πολλών άλλων

περιοχών με εξ' ίσου αξιόλογη δράση, δεν εχουν την αντίστοιχη αναφορά. Μα ούτε και φιλολογικά και καλλιτεχνικά έργα απ τους Ελληνες ιστορικούς και δυτικοευρωπαίων εμπνευσμένα απ τον ηρωϊσμό και τις θυσίας των Μακεδόνων αγωνιστών υπάρχουν. Μοναδική σχεδόν ζωντανή εικόνα απ τον απελπισμένο αγώνα η τραγικά μορφή του Εμμανουήλ Παπά, η Αραπίτσα στη Νάουσα και ο πρόδρομος στη Βέροια.

Αν δε παραδεχθούμε την κοινή καταγωγή, ίδια γλώσσα, κοινή θρησκεία, κοινά ήθη και έθιμα και κυρίως την άγρυπνη και φωτεινή συνείδηση της ελληνικότητας που χαρακτηρίζουν απ τα πανάρχαια χρόνια τους Μακεδόνες, τότε η παράλειψη γίνεται ακόμα ποιό μεγάλη. Λες και δεν άκουσαν τίποτε για τον μακεδονικό αγώνα ή θεωρούν οτι η απελευθέρωση της Μακεδονίας δεν ηταν τίποτε περισσότερο από την προσάρτηση μιας ξένης επαρχίας στην ελληνική επικράτεια. Η Νεοελληνική ιστορία, ποτέ δεν έκανε πράξη τη ρήση του Κικέρωνα, να δώσε :«Στον καθένα εκείνο που του ανήκει»

Η ιστορία λένε διδάσκει οτι ο λαός που δεν εχει μνήμη, δεν εχει και μέλλον. Και όποιος δεν εχει παρελθόν δεν εχει ιστορία. Και όποιος λαός δεν καταγράφει και δεν αναλύει σωστά το παρελθόν μπορεί να του ξανά στηθεί όρθιο μπροστά τους: Να το ξανά βιώσει. Για να αποτελέσει όμως μνήμη και μέλλον η ιστορία, πρέπει να ειναι η πραγματική-αληθινή ιστορία, ετσι ώστε να αποτελέσει την ανεξάντλητη πήγη στην οποία κάθε νέα γενιά να επιστρέφει, για να εντρυφήσει και να καθοδηγείται απ τη μνήμη για το μέλλον. Αλήθεια για ποιά ιστορία μιλάμε; Οταν η ιστορία παραλείπει, υποτιμά και επιλέγει; Οταν απ τον τρόπο που εχει γραφτεί δεν φαίνεται με σαφήνεια οτι ο αγώνας της μνήμης, ειναι αγώνας εναντίον της λήθης. Οτι ειναι ο αγώνας της ελευθερίας ενάντια στην τυραννία, τότε αυτή δεν μπορεί να λέγεται ιστορία. Και ας μήν ξεχνάμε οτι η ιστορία επαναλαμβάνεται και αυτοί που την καταπατούν, διαστρευλώνουν και παραποιούν χάριν άνομων, ανομολόγητων συμφερόντων ειναι οι μεγάλοι δολοφόνοι της.

Στη διάρκεια της κατοχής κάτω απ τις γνωστές συνθήκες, ο λαός μας δίπλα στην πλούσια σε αγώνες και θυσίες ιστορία, πρόστεσε αρκετές αξιοθαύμαστες νέες σελίδες δόξας. Σελίδες δόξας που υμνήθηκαν από πολλούς και κατηγορήθηκαν από κάποιους. Δεν άξιζε και ούτε άρμοζε στους Φιλισταίους ιστορικούς αυτό το εθνικό κεφάλαιο, να το αξιολογήσουν με τα δικά τους κριτήρια «αρετής και ήθους». Και το ερώτημα που μπαίνει, τί ειναι, τελικά η Ιστορία; Ερώτημα, στο οποίο το κατοχικό φαινόμενο παράχει μια εύγλωτη απάντηση οτι και η μετά απελευθερωτική ιστορία γράφτηκε και παρουσιάζεται, οπως ο ρωμαϊκός ΘΕΟΣ Ιανός, με δυο όψεις: Ιστορία κατά τον πατέρα της ιστορία Θουκυδίδη και του σύγχρονου στοχασμού Geor Wilhelm Hegel ειναι, από τη μια πλευρά, η ιχνηλάτησε και η καταγραφή των δεδομένων εκείνων που αποτελούν τα ουσιώδη στοιχεία που θεμελιώνουν εκείνες τις διεργασίες στις ανθρώπινες κοινωνίες που αποτελούν και αποκαλούμε «ιστορική εξέλιξη». «Ιστορία» όμως ειναι και το πλήθος από τις εικόνες εκείνες που δεν αντανακλούν παρά μόνο τον υποκειμενισμό εκείνων που τις φιλοτέχνησαν. Ειναι οι εικόνες, η προοπτική των οποίων δεν ξεπερνά τον ορίζοντα των προσωπικών και ταξικών συμφερόντων τους.

Το ίδιο έγκλημα διέπραξε και η δικαιοσύνη. Η ελληνική δικαιοσύνη για την οποία η αρχαία ελληνική μυθολογία αναφέρει οτι και οι θεοί του Ολύμπου ακόμα, κατέβαιναν να δικαστούν στα δικαστήρια της αρχαίας Αθήνας. Αυτό λεγόταν για να εξαρθεί το ύψος στο οποίο έπρεπε να βρίσκονται τα αρχαία ελληνικά δικαστήρια. Σε αντίθεση με την αρχαία δικαιοσύνη, η δικαιοσύνη του μεσοπολέμου και ειδικά η μετά απελευθερωτική συγκρότησε δικαστήρια σκοπιμότητας τα οποία λειτουργούσαν σαν εργαστάσια και έβγαζαν τυποποιημένες αποφάσεις, κατά προτίμηση σε θάνατο και αλλες βαριές ποινές. Κακοποιώντας και δολοφονώντας τους αγωνιστές και η δικαιοσύνη κηλίδωσε και αυτή οπως και οι Φιλισταίοι ιστορικοί αυτό το εθνικό κεφάλαιο που ακούει στο όνομα Εθνική Αντίσταση και Νέες σελίδες δόξας. Για Φιλισαίους ιστορικούς μόνο μια απάντηση υπάρχει. Μια απάντηση αποστομωτική και με αξία διαχρονική για όλους εκείνους ιστοριοδίφες που, ακόμα και στις μέρες μας, πασχίζουν να προβάλουν και να επιβάλουν στο παρελθόν τη δική τους υποκειμενική θεώρηση και μόνο. Οσο για τους δικαστικούς θα επαναλάβω αυτό που εχω γράψει και σε κάποιο άλλο σημείο οτι : δεν μπορείς να ζητήσεις ευθύνες από το χιόνι γιατί ειναι άσπρο και απ τη νύχτα γιατί είναι μαύρη.

Και αναρωτιέται κανείς μήπως τελικά οι Ελληνες, παρά την πλούσια και μακραίωνη ιστορία, υποφέρουμε περισσότερο από έλλειψη ιστορικής μνήμης και συνείδησης και λιγότερο από έλλειψη προσέγγισης; Ειναι αναγκαίο οι Ελληνες, να τα ξαναβρούμε με την ιστορία και τον εαυτό μας. Μας χρειάζεται περισυλλογή. Αλλωστε και ο Χριστός οταν αντίκρισε παρόμοια προβλήματα πήγε στην έρημο για περισυλλογή. Οταν λέω περισυλλογή εννοώ…

Απόρροια αυτής της έλλειψης ειναι που αν ο γείτονας, ο συγχωριανός ή και ο συμπολίτης, θελήσει για δικούς του λόγους προσωπικούς και συμφέροντος ακόμα, εχει αποφασίσει να εκδικηθεί κάποιον ΕΑΜίτη, ΕΠΟΝίτη, ΕΛΑΣίτη ή και άσχετο ακόμα απ αυτήν την ιδιότητα την εποχή εκείνη, αρκούσε να πάει στο ποιό κοντινό αστυνομικό τμήμα και να απαριθμήσει με μερικές δικές του φαντασιώσεις. Τότε ποιος θα ανακόψει απ έκει και πέρα μια πορεία αυστηρά προδιαγεγραμμένη; Από τη στιγμή αυτή και μετά έγινε ο υπ' αριθμών ένα εσωτερικός εχθρός και αυτόν τον εσωτερικό εχθρό θέλει οχι μόνο να ελέγχει, να μειώσει αλλα και να εξοντώσει το μετά απελευθερωτικό κατεστημένο. Η καριέρα και η ίδια η ζωή ακόμα του γείτονα και του συμπολίτη εχει διαγραφεί...

Οι μηχανισμοί κρούσης αυτής της πολιτικής, θα τον συλλάβουν και μέσω των μηχανισμών βίας, θα αναπαράγει τον εσωτερικό εχθρό στο πολλαπλάσιο, οπως στην περίπτωση του αδερφού μου!

Δυστυχώς αυτή υπήρξε η μετά απαλευθερωτική δικαιοσύνη και κυρίως ο τρόπο που αυτή λειτούργησε. Μια δικαιοσύνη στρατευμένη στο πλευρό της 4ο αυγουστιανής δικτατορίας, του κατακτητή, παλιού και νέου της δοσίλογης Δεξιάς, του παρακράτους και τη δικτατορία των συνταγματαρχών με πρώτο τον κ Κόλια. Οταν ο θεσμός της δικαιοσύνης συνεργάζεται με τον κατακτητή, καλύπτει δικτατορίες και συναγελάζεται με το παρακράτος, αυτό ανερείται σαν θεσμός εξουσίας, απαρνείται την εντιμότητα και το στέρεο ηθικό βάθρο που πρέπει να συνιστά η δικαιοσύνη σαν θεσμό εξουσίας. Ακόμα και σήμερα δεν θέλει να αναγνωρίσει οτι λειτούργησε μονομερώς και άδικα η «δικαιοσύνη» των εκτάκτων μέτρων. Δεν θέλει να δεί, έστω οτι ηταν αυστηρή, αυστηρότατη, σκληρή και άδικη με τους αγωνιστές, φειδωλή, φειδωλότατη, λυρική και γλαφυρή και με πολλές επιδαψιλέψεις-ψού-ψού και χαμόγελα προς αυτούς, που οχι μόνο της γύρισαν την πλάτη οταν διέτρεχε κίνδυνο αφανισμού, η πατρίδα αλλα και πολέμησαν χωρίς έλεος, ιερό και όσιο αυτούς που την υπερασπίστηκαν.

Αντί ο νικητής μετά τη λήξη του εμφυλίου πολέμου, να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις εκείνες, που θα έδιναν τη δυνατότητα στο λαό να ηρεμήσει απ τα τραγικά δεινά του πολέμου, της κατοχής και του εμφύλιου σπαραγμού και τις συνέπειες που ειχε υποστεί, το μόνο πράγμα-θέμα που τον ενδιέφερε ηταν να βρει τρόπο να καλύψει τις τεράστιες, τραγικές και εγκληματικές αυθαιρεσίες που έκανε στο όνομα της νίκης.

Και ο μόνος τρόπο που υπήρχε ηταν να κατασκευασθεί ενας Νόμος, κατά τέτοιον τρόπο που οχι μόνο να καλύπτει Νομικά τις όποιες αυθαιρεσίες των εκτάκτων μέτρων, αλλά και να τις επαληθεύει-δικαιολογήσει, οχι μόνο σαν επιβεβλημένες αλλα και Νομικά σωστές και δίκιες. Και σαν δίκιες να εξακολουθούν να έχουν ισχύ σε βάθος χρόνου, ετσι ώστε να παραταθεί η ισχύ των εκτάκτων μέτρων, τα νησιά και οι φυλακές να παραμείνουν γεμάτες, το παρακράτος εν δράσει, οι αυθαιρεσίες η μια να διαδέχεται την αλλη και τα δράματα του λαού ατελείωτα. Προϊον αυτής της προσπάθεια ηταν ο Νόμος 2050, που ψήφισε η κυβέρνηση Πλαστήρα.

Ο Νόμος αυτός, ενώ εχει τίτλο την «ειρήνευση» το περιεχόμενό του και κυρίως ο τρόπος που εφαρμόστηκε ηταν μια απεγνωσμένη προσπάθεια, να δοθεί νομική κάλυψη στις απαράδεκτες αυθαιρεσίες των εκτάκτων μέτρων. Τα μέτρα με τα οποία διεπράχθηκαν τα ποιό απάνθρωπα και ειδεχθή εγκλήματα, ενώ άφηνε άθικτο και σε ισχύ το εγκληματικό καθεστώς των εκτάκτων μέτρων. Τα έκτακτα μέτρα ειχαν στο στόχαστρο τη ζωή των αγωνιστών. Εμφορούνταν απ το ταπεινό πνεύμα της ενοχής και της εκδίκησης. Λένε πως η ενοχή ικανοποιείται με την εκδίκηση. Επιβεβαίωση αποτελεί το γεγονός η ευρύτητα στον τρόπο της ερμηνείας, η δυνατότητα προσαρμογής των εκτάκτων μέτρων σε κάθε περίπτωση. Η αυστηρότητα στην εφαρμογή, η εκδίκαση των υποθέσεων χωρίς την παρουσία των μαρτύρων κατηγορίας. Η κακομεταχείριση και οι απειλές των μαρτύρων υπεράσπισης, παραγνώριση των επιχειρημάτων του κατηγορούμενου, η συνοπτική διαδικασία, η

αναξιοπρεπή και βάναυση συμπεριφορά των συνοδών οργάνων τάξης στις μεταγωγές απ τη μια φυλακή στην αλλη, από τις δικαστικές φυλακές στα στρατοδικεία και αντίστροφα, καθώς και η ευκολία με την οποία έστελναν στα εκτελεστικά αποσπάσματα γυναίκες, άντρες και αμούστακα παιδιά ακόμα.

Τα έκτακτα μέτρα διασφάλισαν το κράτος της Δεξιάς, με το «νομικό» εκείνο πλέγμα που της επέτρεπε, να παραβιάζει θεσμούς, δομές και Νόμους και έδωσε το πράσινο φώς στο στρατιωτικό και πολιτικό παρακράτος να δολοφονεί ασύδοτα και ατιμώρητα οχι μόνο τους αγωνιστές της ΕΑΜκής Εθνικής Αντίστασης, αλλα και όσους αρνούνταν να δεχθούν αυτό το προσχεδιασμένο αιματοκύλισμα. Οπλισαν τα δολοφονικά χέρια του παρακράτους και τις διάφορες συμμορίες, με τη δύναμη εκείνη που θα έκανε πράξη το περιεχόμενο των εκτάκτων μέτρων. Το «νομικό» περιεχόμενο ειχε δυό στόχους : α) Να κονιορτοποίηση το ΕΑΜ δολοφονώντας τους άοπλους πλέον πολίτες και β) Να εμποδίσουν την ομαλή εξέλιξη της εσωτερικής ζωής στη χώρα. Μέ ιδεολογία την τρομοκρατία πέτυχαν και στα δύο. Χτύπησαν και σκότωσαν αμέριμνους πολίτες σε ολόκληρη την ελληνική επικράτεια και επέβαλαν τον εμφύλιο πόλεμο.

Αυτά ηταν περίπου τα εκτακτα μέτρα, και κάπως ετσι λειτούργησαν και αυτές τις αυθαιρεσίες, έπρεπε να καλύψει νομικά ο Νόμος 2050 και οχι να ειρηνεύσει ο τόπος οπως αιτιολογούσε η εισηγητική έκθεση. Αν πράγματι υπήρχε έστω πρόθεση για ειρήνευση δεν χρειαζόταν ο Νόμος αυτός, αρκούσε μιά προσθήκη με δυό μόνο φράσεις: «αναστέλεται με αναδρομική ισχύ τα έκτακτα μέτρα».

Αν δεχθούμε οτι η «Δικαιοσύνη αποτελεί το τελευταίο και πιό αξιόπιστο καταφύγιο των αδικημένων», η μεταπολεμική δικαιοσύνη για δεκαετίες δεν στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων και ούτε σεβάσητκε τον ρόλο της και κυρίως τον εαυτό της. Ενώ γνώριζε, οτι έγιναν σε απίστευτη έκταση και αγριότητα εγκλήματα στο ονομά και στο πλαίσιο μιάς έξωθεν εντολής : «Τσιώρτσιλ ενεργήστε σαν να βρίσκεσθε σε κατεχόνεμη χώρα. Πρέπει να κονιορτοποιήσουμε το ΕΑΜ. Και οχι ειρήνη χωρίς νίκη», οταν κρίνονταν η ιστορική βαρύτητα της χώρας και πελώριας ηθικής και εθνικής σημασίας θέματα έμπαιναν στο τραπέζι, της παγκόσμιας Διάσκεψης. Η χώρα διασύρονταν στα διεθνή φόρα, αντί η δικαιοσύνη να ορθώσει το ανάστημά της και συνδιαλεγεί με την ιστορία, με τις θανατικές καταδίκες που εξέδιδε κάθε μέρα αποδυνάμωνε την ιστρική συνεισφορά της χώρας στον αντιφασιστικό αγώνα και απάντησε στα θύματά της σαν τις μωρές παρθένες με οτι :«Δεν εχω το δικαίωμα να σας αποδώσω Δικαιοσύνη αν και ξέρω οτι το δίκαιο ειναι με... ». Ενώ άφηνε ατιμώρητους ή έδινε λευκές περιστερές στην κοινωνία αποδεδιμένα δοσίλογους. Εξέδιδε δικαστικές αποφάσεις, που έπρεπε να ειναι αρεστές μόνο στους ξένους και ντόπιους εντολείς και ας ηταν και εθνικά ασύμφορες και καταστροφικές ακόμα.

Αποφάσεις που στην καλύτερη περίπτωση συνιστούσαν παραλογισμό και εξ αντικειμένου αποτελούσαν διακωμώδηση της ίδιας της Δικαιοσύνης και της χώρας στα φόρα και τις διασκέψεις όπου επιμετρούσαν στην προσφορά και επιμερίζονταν οι διεκδικήσεις με βάση την προσφορά.

Εκείνο που πρέπει να τονισθεί ειναι οτι η ελληνικές αντιπροσωπίες στα μεταπολεμικά φόρα και διασκέψεις, εκεί που κρίνταν οι τύχες των λαών συμπεριφέρονταν, λες και ο ελληνικός λαός στη διάρκεια της κατοχής δεν πολέμησε τους κατακτητές για την Ελλάδα, αλλα για λογαριασμό κάποιας αλλη χώρας. Ηταν τέτοια η υποταγή στους Αγγλους νέο αποικιστές που οταν οι Αγγοι απ μόνοι και εναγνοία της Ελάδας ανακοίνωσαν απ το Λονδίνο την υπογραφή ειρήνης με την Ιταλία, δεν τόλμησαν να βγάλουν άχνα! Ομως η προσφορά του ελληνικού λαού ηταν τόσο μεγάλη και αναγνωρισμένη διεθνώς που τολάχιστον στο θέμα των Δωδεκανήσων, της Ανατολικής Θράκης και του βορίου Βοσπόρου, δεν μπορούσαν να την αγνοήσουν

Αυτόν τον ακραίο παραλογισμό τον βαθύτατα οδύνηρό, τον αντίθετο με τα χρηστά ήθη, που τίναξε στον αέρα κάθε έννοια απονομής Δικαιοσύνης, που διέσυρε την ένομη τάξη και παραγνώριζε την αρχή της «καλόπιστης διεξαγωγής της δίκης» οι τότε φορείς της δικαιοσύνη και ειδικά η ηγεσία τα επέβαλαν με τον «ισχυρισμό» :οτι «...δεν μπορούσαμε να κάνουνε αλλιώς κατοχή ηταν, εμφύλιος πόλεμος ηταν...»

Μα και οταν αργότερα με το Νόμο 2.050, «Περί Αναθεωρήσεων των δικών των», που υποτίθεται οτι με περισσότερη νηφαλιότητα θα γίνονταν οι αναθεωρήσεις των κατάπτυστων δικών, και απαράδεκτων ποινών-ποινές ταξικής εκδίκησης-για συμμετοχή και μόνο στην ΕΑΜική Αντίσταση, και την αποχή απ τις εκλογές την άνοιξη του 1946-επέβαλε ποινές παμψηφή, πεντάκις και δεκάκις σε θάνατο και έστελνε γυναίκες και αμούστακα παιδιά στα εκτελεστικά απόσπασμα, δεν τόλμησε να επανορθώσει εστω και εν μέρει την...

Τα Αναθεωρητικά Δικαστήρια, που και σε αυτά η σύνθεση ηταν αυτή των εκτάκτων στρατοδικείων, παρά την βασική επιδίωξη να καλύψουν νομικά τις αυθαιρεσίες των εκτάκτων μέτρων, ηταν τόσο εμφανής η σκοπιμότητα, οι αδικίες και το εκδικητικό παραλήρημα των εκτάκτων στρατοδικείων. Τόσο μεγάλη η ανάγκη να απαλύνουν, αφού δεν μπορούσαν να καλυφθούν στο σύνολο οι τεράστιες αυθαιρεσίες στον ελάχιστο χρόνο που λειτούργησαν και παρά τον αργό ρυθμό λειτουργίας, έπρεπε να τηρηθούν έστω τα προσχήματα. Να φανεί με κάθε θυσία η «Νομιμότητα των εκτάκτων μέτρων». Αφού δεν ειχαν διαπραχθεί στην πραγματικότητα τα εγκλήματα που καταλόγιζαν στους κατηγορούμενους όπως ισχυρίζονταν, υποχρεώθηκαν εκ των πραγμάτων ενα μέρος των κρατουμένων αθωώθηκε και αποφυλακίστηκε, και σε ενα ακόμα μεγαλύτερο μειώθηκαν στο ελάχιστο οι ποινές και δεν ηταν λίγες οι περιπτώσεις που αθωώθηκαν και πολλοί απ αυτούς που ειχαν σταλεί στο Αγιο Πέτρο.

Οταν ομως ύστερα από λίγο διαπίστωσαν, οτι αν συνέχιζαν παρά την προσπάθεια να χορτάσει ο σκύλος και να μείνει η πίτα σωστή, θα εκτίθονταν για άλλη μια φορά, αφού οι καταδικαστικές αποφάσεις στηρίζονταν σε σκηνοθετημένες κατηγορίες, κατέληξαν στο συμπέρασμα οτι δεν μπορούσε να συνεχιστεί. Γιατί αν συνεχίζονταν οχι μόνο δεν θα μπορούσε να δώσει το ποθούμενο αποτέλεσμα στο οποίο απέβλεπε: ΝΟΜΙΚΗ ΚΑΛΥΨΗ, αλλά θα άδειαζαν οι φυλακές και τότε εύλογα θα έμπαινε το ερώτημα: Μα επιτέλους σε τί απέβλεπαν τα έκτακτα μέτρα, οι αυστηρές και βαριές ποινές και οι θανατικές καταδίκες αφού απ ό,τι αποδείχθηκε δεν υπήρχε πράξη-αποδείξεις-έγκλημα και για τις περισσότερες των περιπτώσεων δεν υπήρχαν ούτε καν ενδείξεις. Αν συνεχιζόταν και κυρίως αν έμπαιναν οπως «υποτίθεται πρόβλεπε» ο Νόμος στην ουσία των υποθέσεων. Καλούνταν σε αντιπαράθεση οι μάρτυρες κατηγορίας, και υπεράσπισης, ο ογκόλιθος του εγκλήματος ηταν τόσο μεγάλος και η έκταση της άδικης επιβολής ποινών, τόσο εμφανής που θα τους ηταν πολύ δύσκολο να κρατήσουν, έστω μερικούς στη φυλακή απ τις δεκάδες χιλιάδες των πολιτικών κρατουμένων.

Τότε τα έκτακτα μέτρα οχι μόνο θα έχαναν την «νομική» τους ισχύ, αλλά θα γίνονταν και Μπούμεραγκ και κυρίως δεν θα μπορούσαν να τα κρατήσουν σε ισχύ μέχρι τις 24-7-1974. Για να μην εκτεθούν κατά κράτος, που λέει ο λαός και για να μην χάσουν την ισχύ τα έκτακτα μέτρα που τόσο πολύ τα χρειάζονταν την επομένη της νίκης του Παπάγου στις εκλογές που έγινα στις 16 Νοεμβρίου του 1952. Με το σκεπτικό λοιπόν, οτι οι φυλακές και οι εξορίες ειναι βασικό πολιτικό εργαλείο αρα και οι κρατούμενοι χρειάζονται. Θα συνεχίσουν, να αποτελούν τον μπαμπούλα του λαού λειτούργησαν και αυτά σαν έκτακτα στρατοδικεία και με συνοπτικές διαδικασίες. Πέρασε στο άψε σβήσε όσες υποθέσεις εκκρεμούσαν ακόμα με μηδενικές αθωώσεις, μειώσεις και αποφυλακίσεις. Με τον τρόπο αυτό «έκλεισε» για το καθεστώς το θέμα κρατούμενοι. Για να διασωθεί η «Νομική» και η υπόσταση των εκτάκτων μέτρων και να διατηρηθούν σε ισχύ έμειναν χιλιάδες άνθρωποι στις φυλακές μέχρι το Νοέμβρη του 1963.

Ομως παρά το γεγονός οτι ο Νόμος 2050, ειχε να παίξει ενα συγκεκριμένο σκοπό και ρόλο. Οι φυλακές ανακουφίστηκαν από την άποψη του ανυπόφορου συνασπισμού. Δεν έπρεπε ομως να πάρουν μεγάλη έκταση οι απαλλαγές, οι μειώσεις των ποινών και οι αθωώσεις. Επρεπε να κρατηθεί μια ισορροπία, ετσι ώστε να μην δημιουργηθεί η εντύπωση στο λαό οτι οι εξορίες, οι καταδίκες με συνοπτικές διαδικασίες, οι θανατικές ποινές και οι ομαδικές εκτελέσεις ηταν οργανωμένες, σκόπιμες και προαποφασισμένες, και κατ' εντολήν με συγκεκριμένο σκοπό και στόχο την «Κονιορτοποίηση» του ΕΑΜ. Δεν έπρεπε να πιστέψει, ο λαός οτι αυτό το αδελφοκτόνο αιματοκύλισμα, ειχε ταξικό και εκδικητικό χαρακτήρα και οτι ηταν προαποφασισμένο και καλά σχεδιασμένο, αλλα οτι έγινε, οσο παράλογο, σκληρό, απάνθρωπο και απαράδεκτο και αν ηταν

έγινε:, για να σωθεί η Ελλάδα απ τους Ελληνες. Και αφού «σώθηκε καιρός ειναι» να δωθεί και μια νομική υπόσταση στα κακουργήματα που διαπράχθηκαν. Να δωθεί μια επίφαση δικαιοσύνης στις αυθαιρεσίες και να καλυφθεί η σκοπιμότητα των Εκτάκτων Μέτρων και το στήσιμο σε κάθε πόλη Στρατοδικεία.
Ο Νόμος 2,05Ο οπως γράφω και πιο πάνω, ψηφίστηκε για τέσσερους βασικούς λόγους και στόχους: α) Τώρα που η Ελλάδα δεν «κινδυνεύει από τους Ελληνες», αποφυλακίζοντας ενα έστω και ελάχιστο αριθμό, μειώνοντας τις ποινές σε πολλούς και αθωώνοντας αρκετούς, ήθελε να ικανοποιήσει το δημόσιο αίσθημα και την παγκόσμια κατακραυγή και στο βαθμό που υπήρχαν «αριθμητικά περιθώρια» να πείσει το λαό οτι τώρα ποιά η δικαιοσύνη θα λειτουργήσει απερίσπαστη και ως εκ τούτου θα αποδώσει πραγματική δικαιοσύνη. β) Οτι τα «Αναθεωρητικά Στρατοδικεία-Δικαστήρια» θα δικάσουν και δεν θα καταδικάζουν μόνο χωρίς να μπουν στην ουσία οπως συναίβενε με τα έκτακτα στρατοδικεία. Αυτά θα μπουν οχι μόνο στην ουσία αλλα και στις λεπτομέρειες, γεγονός που σημαίνει πως οσοι από τους κρατούμενους κριθούν και απ αυτά τα δικαστήρια ένοχοι ηταν πράγματι ένοχοι. γ) Με την επίφαση της αναψιλάφισης των δικών, ήθελε να νομιμοποιήσει τις αυθαιρεσίες, τις παρανομίες και τα εγκλήματα των εκτάκτων μέτρων και των εκτάκτων στρατοδικείων και δ) να μή θιγεί η «νομιμότητα» και το «κύρος» των εκτάκτων μέτρων, ετσι ώστε να μείνει άθικτο το τρομοκρατικό καθεστώς. Το καθεστώς του φόβου και της σιωπής. Και το βασικότερο οι αποφυλακίσεις και οι απωλήσεις από τα στρατόπεδα να μην ξεπεράσουν την κρίσιμη μάζα.
Επρεπε για πολλά χρόνια ακόμα να παίξουν το ρόλο του μπαμπούλα και να θυμίζουν στο λαό, οτι αν δεν «προσέξει» μπορεί να βρεθεί ανά πάσα στιγμή στο νησί ή τη φυλακή. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός πως, οταν ύστερα απ την παγκόσμια κατακραυγεί σταμάτησαν οι εκτελέσεις και περιόρισαν την ισχύ των Εκτάκτων Μέτρτων, έπρεπε να βρεθεί κάποιος τρόπος να μήν αναθαρρύσει ο λαός, έβαλαν μπρός τον Νόμο 375 του Μεταξα «Περί κατασκοπείας». Ένα Νόμο με τον οποίο μέχρι το 1955, καταδίκασαν και εκτέλεσαν πολλούς αγωνιστές, μεταξύ των οποίων και τον Νίκο Μπελογιάννη, τον Μπάτση, τον Καμμένο, τον Εραιθριάδη, τον Καραγιάννη κλπ, κλπ.
Υστερα απ την κατ' εντολή ολοκλήρωση της «κονιορτοποίηση» του ΕΑΜικού λαϊκού κινήματος στο Γράμμο και στο Βίτσι, δεν ηταν δυνατόν να διανοηθεί κανείς, πως η αμερικοκρατούμενη ποια εξουσία, ψήφισε το Νόμο αυτόν για να αποδώσει δικαιοσύνη και να αδειάσει τις φυλακές και τα ξερονήσια. Ο νόμος 2,050 του 1951, ηταν η επίφαση που θα απάλυνε τη δυσαρέσκεια και την αγανάκτηση του λαού για τη σκληρότητα των εκτάκτων μέτρων, ενώ παράλληλα θα εδραίωνε τη ισχύ και θα παρέτεινε δράση τους μέχρι το Σεπτέμβρη του 1963 που αποφυλακίστηκαν και οι τελευταίοι πολιτικοί κρατούμενοι. Για να ξανατεθούν σε λειτουργία και δράση με το περίφημο σχέδιο «Περικλής», Κάρδαμα και του στρατηγού Μίτσου και η περίφημη Καρφίτσα, η ειδικά παρακρατική οργάνωση, που σκότωσε τον Δουλευτί την ΕΔΑ Γρηγόρη Λαμπράκη, τον Γεώργο Τσαρουχα και αργότερα τον Μανδιλαρά και σε συνέχεια έδρασαν με τη Χούντα των συνταγματαρχών τον Απρίλη του 1967, για να κλείσει ενας τριαντάχρονος κύκλος τρόμου, φρίκης και ζόφου μέχρι το Σεπτέμβρη του1974.
Αυτοί που έζησαν το παρελθόν και οσοι διάβασαν ή διαβάζουν την πρόσφατη ιστορία της χώρας, ξέρουν οτι αμέσως μετά την κατοχή, υπήρχε ενα στρατιωτικό καθεστώς, που το επέβαλε η ωμή ένοπλη στρατιωτική επέμβαση των Αγγλων αμέσως μετά την απελευθέρωση της Ελλάδας. Τη χώρα μετά πολεμικά την κυβερνούσε το παλάτι με απευθείας ανάμιξη των ξένων και κυρίως «ελέω Αγγλων» μέχρι το Μάρτη του Μάρτη 1947 και «ελέω Αμερικανών» μετά το 1947. Και οι Αμερικάνοι, όπως και οι προκάτοχοι Αγγλοι, διώριζαν και αυτοί οχι μόνο τους Υπουργούς και τους ανώτερους υπαλλήλους, αλλά και τους θυρορούς ακόμα των πολικατοικιών και έλεγχαν τον τύπο. Επέβαλαν εώς και τους εκλογικούς νόμους, τον χρόνο των εκλογών κλπ. Διόριζαν τους αρχηγούς των κομμάτων και τη σύνθεση των κυβερνήσεων.
Ξέρουν, οτι υπήρχε ενα πανίσχυρο αστυνομικό κράτος και ενα ακόμα πιό ισχυρό παρακράτος, που χώριζε τους Ελληνες σε «εθνικόρφονες» και «μιάσματα». Οτι οι «εθνικόφρονες» ήταν οι δωσίλογοι της κατοχής, δηλαδή οι συνεργάτες των κατακτητών, οι απόντες του αγώνα, οι μαυραγορίτες κλπ.

Ενώ αυτοί που βγήκαν στο βουνό και πολέμησαν τους κατακτητές, αποτελούσαν τα «μιάσματα» και ώς εκ τούτου, τους αντιμετωπίζαν για τη συμμετοχή τους στην Αντίσταση με διωγμούς, εξορίες, φυλακίσεις και εκτελέσεις.
Τότε το ΚΚΕ ηταν εκτός νόμου. Υπό διωγμών δεν ηταν μόνο οι κομμουνιστές, αλλά και ο χαρακτηριζόμενοι σαν «συνοδηπόροι» τους, και ολοι οσοι αρνούνταν να υπογράψουν δήλωση νομιμοφροσύνης στο στρατιωτικό καθεστώς. Μετά απελευθερωτικά εκτός από τους δεδηλωμένους εθνικόφρονες, που είχαν πρόσβαση τον κρατικό μηχανισμό και την εργασία, όλοι οι άλλοι Ελληνες έπρεπε να υπογράψουν κάποια δήλωση : Οι κομμουνιστές και οι αριστεροί δήλωση «μετανοίας» και οι δημοκράτες: Δήλωση κοινωνικών φρονημάτων, γεγονός που σημαίνει οτι ο δηλωσίας και στη μιάς και στην άλλη περίπτωση με τη δήλωσή του, δέχεται οτι τα όσα έγιναν μέχρι την ημέρα της δήλωσης, έγιναν οχι μόνο για το «καλό» της πατρίδας, αλλα έγινα «σωστά» και «δίκαια». Το ίδιο δίκαια ήταν και οι συλλήψεις, τα βασανιστήρια, οι εξορίες οι φυλακίσεις και οι εκτελέσεις που έγιναν!
Χωρίς πιστοποιητικό νομιμοφροσύνης δεν έπαιρνε κανείς διαβατήριο, άδεια άσκησης επαγγέλματος και οδήγησης, δεν μπορούσε να φοιτήσει στα Πανεπιστήμια και το κυριότερο δεν έβρισκε δουλειά οχι μόνο στο Δημόσιο, αλλα ούτε και σε ιδιωτικές επιχειρήσεις, παρά μόνο αν υπέκυπτε στον εξευτελισμό της «μετανοίας» με δημόσια και από τον άμβωνα διαβασμένη δήλωση! Μα ούτε και ο σε ιδεολογική διάσταση έρωτας επιτρέπονταν. Με αποτέλεσμα να έχουν παιχτεί χιλιάδες ερωτικά και οικογενειακά δράματα!
Τότε οι δημοκρατικοί πολίτες, δηλαδή η τεράστια πλειοψηφία των Ελλήνων βρισκόταν στο περιθώριο, θύματα του μίσους, της μισαλοδοξίας και του άγριου ψυχροπολεμικού κλίματος, έρμαια του πρώτου τυχόντα...
Επιχειρήθηκε τότε με την ψήφο του λαού ένα φιλελεύθερο άνοιγμα απ τις κυβερνήσεις του Πλαστήρα, που όμως μόνο κυβερνούσε, χωρίς να εχει και την εξουσία. Σαν κυβέρνηση χωρίς εξουσία ψήφισε το 2,050 «περί μέτρων ειρηνεύσεων». Ανοιγμα με προοπτική να βοηθήσει τις κεντρώες δυνάμεις στις επικείμενες εκλογές. Το άνοιγμα αυτό υπονομεύτηκε απ το στρατιωτικό καθεστώς με συλλήψεις, διωγμούς και εκτελέσεις, που σκοπό ειχαν να ρίξουν την κυβέρνηση Πλαστήρα, αλλά δεν μπόρεσαν. Η λαϊκή βούληση, που ήθελε την ειρήνευση και την ομαλότητα, έστω μετά τον αιματηρό εμφύλιο πόλεμο και τις κατακόμβες των νεκρών, αφού οι νέοι κατακτητές δεν την ήθελαν μετά την απελευθεύρωση, ψήφιζε τα κεντρώα κόμματα. Το παλάτι, οι Αμερικανοί και κυρίως η άρχουσα τάξη, που για μια ακόμα φόρα μετά το 21, έκανε το τραγικό λάθος να εγκαταλείψει τον φύση σύμμαχο λαό, ειχε μετά την απελευθέρωση ευθυγραμμισθεί με την φασιστική δεξιά και τους ξένους, δεν ήθελαν την ειρήνευση.
Ηταν ο μόνος τρόπος που υπήρχε να ικανοποιηθεί το δημόσιο αίσθημα, οταν πλέον πέρασε η μπόρα και η Ελλάδα δεν κινδυνεύει πλέον «από τους Ελληνες». Ο χρόνος που λειτούργασαν τα αναθεωρητικά στρατοδικεία ηταν ελάχιστος, γιατί στο μεταξύ μεθοδεύτηκε η άνοδος του Παπάγου στην εξουσία, ύστερα απ μιά τεράστια κινητοποίηση και με ενα εκλογικό νόμο κομμένο στα μέτρα του από τον αλήστου μνήμης Αμερικανό πρεσβευτή Τζόν Πιουριφόι και την βασίλισσα Φρειδερίκη, με αποτέλεσμα ούτε ο ίδιος ο Πλαστήρας να μην εκλεγεί ούτε βουλευτής. Ο λαός αντιλήφθηκε τον ρόλο του Ν 2050 και ανάλογα...
Η Βέροια και η Νάουσα, οι δυό βασικές πόλης του Νομού Ημαθίας ειναι κτισμένες στους πρόποδες του Βερμίου. Το Βέρμιο αποτελεί τον συνδετικό κρίκο ανάμεσα στα-Χάσια, Αντιχάσια- Καμβούνια, Ολυμπος-Τιτάριο Πιέρια, το Καϊμάκσταλαν-ΠάΪκο, κεντρική και ανατολική Μακεδονία. Το Βέρμιο ειναι μια ιδανική βάσει για εξορμήσεις τόσο προς τον κάμπο Βέροιας-Νάουσας-Αλεξάνδρειας-Γιαννιτσών,άλλο τόσο και προς τα υψίπεδα της Εδεσας, Κοζάνης-Πτολεμαΐδας-Αμυνταίου. Δεσπόζει σε αυτές τις κατευθύνσεις. Στις προσβάσεις του και στις πλαγιές του υπάρχουν στενά υποχρεωτικά περάσματα οπως: Τα Στενά της Εδεσας-Αρνισσας (προς Βορρά), η βασικά διάβαση «Χαντόβου», τα στενά « Αλιάκμονα-Τριποτάμου» (προς Νότο). Από τα στενά αυτά περνούν οδικές και σιδηροδρομικές αρτηρίες Κοζάνης-Βέροιας-Θεσσαλινίκης. Βέροιας-Εδεσας-Αρνησσας-Φλώρινας-Μοναστηρίου, οπως και η σιδηροδρομική γραμμή Θεσσαλονίκης-Πλατύ-Βέροια-Εδεσα-

Αμύνταιο-Φλώρινας-Μοναστηρίου. Η μοναδική σιδηροδρομική γραμμή που συνέδεε την Γερμανία με τη Νότια Ελλάδα και τα Αφρικανικά μέτωπα. Ακόμα το Βέρμιο περιβάλλεται από οδικές αρτηρίες και καρόδρομους που σε ορισμένα σημεία φτάνουν ως τις κορυφογραμμές του.
Τα δεδομένα αυτά ειναι πολύτιμα για τη σύνδεση ανάμεσα στα τμήματα που δρουν στο γεωγραφικό αυτό χώρο, όπως αυτά της Χης Μεραρχίας του ΕΛΑΣ, που ειχε στη ζώνη ευθύνης από τη Βέβη μέχρι τα Τέμπη και που, με τα κάθε είδους σαμποτάζ, ενέδρες, ανατινάξεις εμπόδιζε την ομαλή λειτουργία : Οι σιδηροδρομικοί σταθμοί και κυρίως οι γέφυρες και τα τρένα, σιδηροδρονικές γραμμές, αποθήκες ανεφοδιασμού τροφίμων, καυσίμων και οπλισμού. Το ίδιο γινόταν και με τις οδικές και αμαξωτές αρτηρίες : καταστροφές τηλεπικοινωνιακού υλικού και αλλων καταστροφών προξένησε στους κατακτητές τεράστιες ζημιές σε έμψυχο και άψυχο υλικό και δεν τους άφηνε να χαρούν τις λίγες ώρες ύπνο που μπορούσαν με πολύ κόπο και μεγάλο κόστος να εξασφαλίσουν. Τα ίδια πλεονεκτήματα ομως και σε μεγαλύτερο βαθμό, τα ειχε και τα χρησιμοποιούσε και οι κατακτητές και ειδικά οι ντόπιοι συνεργάτες που γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα και τη διαμόρφωση του εδάφους το ανάγλυφο, τις τροφές και τις πηγές του Νερού. Γι' αυτό και οι κίνδυνοι αυτής της Μεραρχίας, όπως οι επιτυχίες ηταν μεγάλες, το ίδιο μεγάλοι και καθημερινοί ηταν και οι κίνδυνοι.
Ο Νομός Ημαθίας, εκτός απ το πλεονέκτημα αυτό των Βουνών Βέρμιο και Πιέρια, που προσφέρονταν για την εύκολη φυγή από τις πόλεις, ειχε και αλλα βασικά πλεονεκτήματα που συνέβαλαν στη γρήγορη ανάπτυξη της Αντίστασης. α) Η Γεωγραφική θέση του Νομού δεσπόζουσα και πρόσφορη από κάθε άποψη για Αντίσταση. β) Η κοινωνική σύνθεση ηταν κατ' εξοχήν Δημοκρατική γ) Η διάρθρωση των πόλεων, τόσο της Βέροιας πολύ περισσότερο όμως της Νάουσας (Μαχαλάδες), επέτρεπε την ανεμπόδιστη επικοινωνία από σπίτι σε σπίτι. Και ειδικά με την ύπαρξη των Απάνξ, επικοινωνία μεταξύ των σπιτιών. Την Εποχή εκείνη η Βέροια και κυρίως η Νάουσα και η Εδεσα ηταν η ποιό βιομηχανοποιημένη περιοχή της χώρας.
Από το γεγονός αυτό πολλά στελέχη του ΚΚΕ, φιλοξενούνταν παράνομα στις πόλεις αυτές δ) Την εποχή εκείνη, ειχε λόγω της αποξήρανση της λίμνης των Γιαννιτσών είχε μεγάλη παραγωγή και ε) Ακριβώς λόγω της μεγάλης παραγωγής ένας μεγάλος αριθμός ανθρώπων απ την Ανατολική Μακεδονία που διώχθηκαν από τους Βουλγάρους και την σφαγή του Δοξάτου Δράμας, ήρθαν και εγκαταστάθηκαν στο Νομό Ημαθίας. Αρκετοί από αυτούς εντάχθηκαν στην Αντίσταση.
Στο Νομό μας δεν υπήρχε εκτός απ το ΕΑΜ άλλη Αντιστασιακή οργάνωση και η συμμετοχή του λαού ηταν μεγάλη. Ηταν τόση η δύναμη του ΕΑΜ και στο Νομό μας, που παρά την αυθαιρεσία του παρακράτους και του επίσημου κράτους τις δολοφονίες, τα ξερονήσια, τα έκτακτα μέτρα και στρατοδικεία, τις βαριές ποινές, τις γεμάτες φυλακές, δεν μπόρεσαν να ξεριζώσουν τα οράματα του ΕΑΜ. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός, οτι αμέσως μετά τη λήξη του εμφυλίου η δύναμη αυτή εκφράστηκε πολιτικά στην Ενιαία Δημοκρατική Αριστερα (ΕΔΑ) και το 1958, κάτω απ την ισχύ των εκτάκτων μέτρων, με τα στρατόπεδα και τις φυλακές γεμάτες, έγινε αξιωματική αντιπολίτευση και ο Νόμος μας έβγαλε Βουλευτή τον Δικηγόρο Αγωνιστή Φίλιππο Περισοράτη. Που ήταν και Εθνοσύμβουλος στην κυβέρνηση του Βουνού.
Οπως σε όλη τη χώρα, ετσι και στο Νομό Ημαθίας, έπρεπε η επιρροή του ΕΑΜ να περιοριστεί. Να φτάσει στο ποθητό ποσοστό κάτω του 10%. Οι προγραμμένοι πολλοί. Αλίμονο σε εκείνους που δεν περίμεναν την Ασφάλεια στο σπίτι να τους συλλάβει. Αυτούς θα τους αναλάμβανε το δοσίλογο παρακράτος. Το παρακράτος που οχι μόνο ειχαν θητεύσει στο πλευρό των κατακτητών φορώντας κουκούλες και συντάσσοντας καταλόγους πατριωτών και τώρα με τη «γνώση» και την αποκτηθήσα «πείρα» και «γνώση» για το πώς σκέπτεται και λειτουργεί η αριστερα, φώλιαζαν και αποτελούσαν τα κυρίαρχα βασικά στελέχη σε όλους τους κατασταλτικούς και ιδεολογικούς μηχανισμούς, Και αυτό γιατί εκτός την «πείρα» που ηταν απαραίτητα, ήταν και «δοκιμασμένοι σ αυτό το είδος» δράσης, θα έκαναν τη «δουλειά υπεύθυνα και σωστά».
Αυτή ηταν άλλωστε και η εντολή του επικεφαλής της αγγλικής αποστολής στην Ελλάδα Κρίς Γούτχαους : «...Και οι πράκτορες μας να καταδίνουν τους αγωνιστές του ΕΑΜ στις Γερμανικές διωκτηκές αρχές...». Οσοι απ τους προγραμμένους που απο πριν ή προγράφονταν μέσω των

«καταλόγων» που εκφωνούσε ο επικεφαλής του Γκρούπ κατά τη διάρκεια που λειτουργούσε η «μηχανή παραγωγής προγραμμένων» στην Ασφάλεια και κατόρθωναν να διαφύγουν τη σύλληψη, τους περίμεναν τα σκαλοπάτια του Δικαστικού Μεγάρου στην Βέροια, ο φράκτης του στρατιωτικού Μουσείου στη Νάουσα και η πλατεία της Μελίκης. Βέβαια οι Ασφάλειες ειχαν και παράθυρα...
Οταν λοιπόν, ο συλληφθής και αθωωθείς αδερφός μου, και από τα δυο αλλεπάλληλα στρατοδικεία, και μπόρεσε να σταθεί στα πόδια απ τα βασανιστήρια κάθε πρωϊ, μέχρις ότου εκδικαστούν οι δυο υποθέσεις για τις οποίες των κατηγορούσαν τον χρησιμοποιούσαν, σαν προπέτασμα στην κλούβα που ο στρατός και η χωροφυλακή χρησιμοποιούσε στις μετακινήσεις του.
Η Μητέρα μας, μαζί με πολλές άλλες Μάνες, γυναίκες και παιδιά κάθε πρωϊ από τα μαύρα μεσάνυχτα, περίμεναν έξω από την Ασφάλεια να δεί «αν θα τον πάρουν και σήμερα» στην κλούβα και γύριζε γεμάτη πίκρα και πόνο. Πίκρα και πόνο που έπρεπε να σφύξει την καρδιά της να μην φανεί ο πόνος της, για να μπορεί να δώσει κουράγιο στη γυναίκα του και τα παιδιά, που όλοι περίμεναν με αγωνία και λαχτάρα να φέρει την καλή είδηση: «ευτυχώς σήμερα δεν τον πήραν». Αυτή η είδηση ομως μόνο με ψέματα μπορούσε να έρθει. Το βράδυ πριν σουροπώσει ξαναπήγενε να μάθει, να δεί με τα ίδια της μάτια, αν γύρισε ζωντανός και όταν ερχόταν απαγοητευμένη σιγομουρμούριζε: «Τι θα γίνουν αυτά τα παιδιά και η γυναίκα του, αν ώ μη γένοιτο το αυτοκίνητο πατήσει κάποια νάρκα ή πέσουν σε ενέδρα;». Γλύτωσε απ τον αλβανικό πόλεμο για να σκοτωθεί τώρα στα καλά καθούμενα;...
Αυτές ήταν οι συνθήκες κάτω από τις οποίες χιλιάδες Αντιστασιακοί βρέθηκαν στα στρατόπεδα, τις φυλακές και τα εκτελεστικά αποσπάσματα με μόνη την κατηγορία «έγκλημα» η συμμετοχή τους στην Αντίσταση.
Για τις φυλακές, τις ίδιες φυλακές στις οποίες ζήσαμε για πολλά χρόνια χιλιάδες πολιτικοί κρατούμενοι, άντρες, γυναίκες και ανήλικα παιδιά, ο συμπαρτιώτης μας Δημήτριος Βικέλας μετά την επίσκεψή του, στο βιβλίο του από «Νικοπόλεως εις τον Ολυμπον» αναφέρει: «Το φρούριο τούτο εννοεί το Επταπύργιο χρησιμεύει την σήμερον ως φυλακή. Τοιούτος εν γένει ο προορισμός οσων φρουρίων διεσόθηκαν εκ της εποχής εκείνης. Είδον άλλοτε τα του Παλαμιδίου και της Χαλκίδος, σήμερον δε επισκέφθην το των Πατρών. Ουδεν θλιβερώτερον των εντυπώσεων την οποίαν προξενεί των δεσμοτηρίων τούτων η θέα» Που να ήξερε ο καημένος, οτι και εν έτη 1945-74 οι αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης στιβάζονταν στα ίδια φρούρια και τη Γυούρα! Τη φυλακή χωρίς παράθυρα. Που με στημένα τα πολυβόλα την έχτισαν οι ίδιοι οι κρατούμενοι και σε συνέχεια ενταφιάστηκαν για πολλά χρόνια μέσα;
Σε αυτές ακριβώς τις ίδιες φυλακές, που ο συμπατριώτης μας Δημήτριος Βικέλας, χαρακτήρισε «Ουδέν θλιβερότερον των εντυπώσεων την οποίαν προξενεί των δεσμοτηρίων τούτων η Θέα» έζησαν για πολλά χρόνια χιλιάδες πολιτικοί κρατούμενοι, μεταξύ των οποίων και πολλές εκατοντάδες γυναικών. Γυναίκες που ειχαν φυλακιστεί και αυτές για τις πολιτικές τους πεποιθήσεις και απόψεις και μόνο, χωρίς να εχουν διαπράξει κανένα έγκλημα. Γυναίκες της Αριστεράς που ειχαν πάρει μέρος στην Αντίστασης, μάλιστα μερικές από αυτές ηταν σε τέτοια ηλικία, που δεν ειχαν προλάβει καν να κάνουν αυτό...Γυναίκες όλων των ηλικιών. Νέες και μεγαλύτερες αλλα και μικρές κοπέλες ως και έφηβες ακόμα: εργάτριες και μορφωμένες, αναλφάβητες αλλά και γιατροί, δικηγόροι, επιστήμονες, εκπαιδευτικοί, καλλιτέχνες, ηθοποιοί, φοιτήτριες και μαθήτριες. Γυναίκες παντρεμένες, νεογέννητες και σε ενδιαφέρουσα. Γυναίκες που γέννησαν και μεγάλωσαν τα παιδιά τους για ακρετά χρόνια στη φυλακή. Γυναίκες που άφησαν πίσω δυο και τρία μωρά παιδιά. Ολες τους εκτός από τα πιστεύω και τις ιδεολογικές πεποιθήσεις, δεν ειχαν κάνει κανένα αδίκημα. Χωρίς να κάνουν τίποτε καταδικάστηκαν σε εξοντωτικές ποινές. Γυναίκες που, όντας Μητέρες ή και ανήλικες ακόμα καταδικάστηκαν σε βαριές ποινές, δις και τρις ισόβια ή ακόμα και σε θάνατο. Και δεν ηταν λίγες εκείνες, με πρώτη τη Δασκάλα Γκίνη που εκτελέστηκαν και πολλές άλλες, που δεν βγήκαν ζωντανές απ τα κολαστήρια των φυλακών και τα ξερόβραχα των τόπων της εξορίας.
Οι γυναίκες που καταδικάστηκαν σε θάνατο απ τα διάφορα στρατοδικεία της χώρας και εκτελέστηκαν ηταν πολλές. Γυναίκες που μπήκαν σαν τα μπουπούκια και βγήκαν γριές απ τις φυλακές όσες επέζησαν. Μόνο στο Γουδί που ηταν τόπος εκτελέσεων των καταδικασμένων σε

θάνατο των φυλακών Αβέρωφ, εκτελέστηκαν δεκαέξη (16) γυναίκες και δεν θυμάμαι πόσες στη Πάτρα με τελευταία μια Φαρμακοποιό. Ανάμεσά τους και μωρομάνες, μα και μπουμπούκια που τα έκοψαν το νήμα της ζωής πριν ακόμα πρόλαβουν να ανθήσουν και να γευτούν τη ζωή. Δεν μπόρεσα να μάθω ποιά από τις γυναίκες κρατούμενες έγραψε το ποιο κάτω ποίημα:
«Εσένα δεν σ' άφησαν χρυσή μου. Μπουμπούκι αγνό, μικρό ακόμα ν' ανθήσεις, να γευτείς τη ζωή. Σ' εμπόδισαν Χρυσή μου να νοιώσεις τη γλυκιά μητρική αγάπη και στοργή. Δεν έπαιξες Χρυσή μου στα δρομάκια του χωριού σου κυνηγητό με τις συνομήλικες σου, γιατί σε κυνηγούσαν οι ίδιοι από σπίτι σε σπίτι, από χωριό σε χωριό. Απ συνοικία σε συνοικία και από πόλη σε πόλη. Και οταν δεν είχες χώρο να κρυφτείς κηνυγώντας σε οδήγησαν στις σπηλιές και τότε ήρθαν οι λόχοι ορεινών καταδρομών τα ΛΟΚ ...
Αντί για οικογενειακή θαλπωρη, σε ρίξαν πολύ μικρή ακόμα στα μπουντρούμια της φυλακής. Ομως εσύ στάθηκες, πάλεψες, Νίκησες...
Δεν υπήρξε και δεν θα υπάρξει μεγαλύτερο δράμα από το να εχεις γεννηθεί Ανθρωπος, και να σε έχουν με τους κοινωνικό-οικονομικούς μηχανισμούς κατασκευάσει γυναίκα και να σε βάλουν φυλακή, γιατί αντιλήφθηκες την αδικία που σου έγινε όταν σε έχτιζαν γυναίκα. Και αγωνίζεσε τώρα να αποκτήσεις ξανά την Ανθρώπινη ιδιότητα. Και το ποιό τραγικό να εχει περάσει μισός σχεδόν αιώνες και να μην γνωρίζει ενας μεγάλος αριθμός Ελλήνων οτι εκτός από τους άντρες πολιτικούς κρατούμενους υπήρχαν και πολλές εκατοντάδες γυναίκες. Και η αναφορά αυτή στη ζωή των κρατουμένων γυναικών, δεν σημαίνει οτι προτρέπει στην οποιαδήποτε πολιτική η προσωπική μνησικακία.
Απλώς θυμίζει, πως δεν μπορεί και δεν πρέπει τα γεγονότα αυτά να ξεχνιούνται. Και δεν πρέπει να ξεχνιούνται, γιατί μέσα από τη γνώση ειναι δυνατόν να έρθει η αλληλοκατανόηση και η αληθινή συμφιλίωση που θα βοηθήσει να προχωρήσουμε μπροστά από κοινού, παρά τις όποιες διαφορετικές απόψεις και αντιπαραθέσεις στον δρόμο για ενα αύριο χωρίς απάνθρωπες «φυλακές ιδεών» για γυναίκες και άντρες...
Στις φυλακές εκτός απ την κύρια είσοδο και τις πόρτες της Διεύθυνσης που ανοίγει προς τα μέσα, όλες οι άλλες πόρτες ανοίγουν προς τα έξω και αυτό οχι βέβαια για οικονομία χώρου, αλλα για να μήν μπορεί ο κρατούμενος να υπερασπιστεί τον εαυτό του, όταν απειλείται πίσω απ την πόρτα. Μετά το κλείσιμο της πόρτας, ο λόγος του κρατούμενου «άσημος» και «αχνός», δεν φτάνει να ακουστεί και όταν ορθώνεται να καταγγείλει κατάχρηση, κακομεταχείριη ή βασανισμό. Ετσι η σχέση του κρατουμένου με τη διεύθυνση και τους εσωτερικούς μηχανισμούς της φυλακής, να ειναι μια σχέση γίγαντα με νάνο. Το Απαν με το τίποτα. Μια διεύθυνση με απεριόριστα δικαιώματα. Μονοκράτορες Ανθρωπίνων σωμάτων, ψυχών και σκέψεων. Ερμαια στα χέρια των Νονών. Και όταν συβμεί ο κρατούμενος να ειναι πολιτικός, τότε η σχέση αυτή δεν ειναι μόνο τραγική και απερίγραπτη. Ειναι μια σχέση που δεν μπορεί να την συλλάβει ανθρώπινος Νούς, αν δεν την εχει ζήσει.
Την εποχή εκείνη, το να εισαι πολιτικός κρατούμενος, ηταν ταυτόσημο με το μελλοθάνατο και αν ακόμα η ποινή σου δεν ηταν σε θάνατο. Και ήσουν μελλοθάνατος γιατί σαν πολιτικός-ιδεολογικός αντίπαλος-δεν ήξερες ΤΙ μπορούσε να σου συμβεί απ τη μιά στιγμή στην αλλη. Και δεν ήξερες, γιατί οι επιδρομές των ροπαλοφόρων-κουκουλοφόρων μπράβων στις φυλακές (Σπάρτη κλπ) και ειδικά στα αντίσκηνα-Γυάρο, Μακρόνησο κλπ-και τα κελιά καθιστούσαν εφιαλτική την εκτέλεση της όποιας ποινής.
Ο πολιτικός κρατούμενος εκτός απ όλους τους άλλους περιορισμούς, στερήσεις και τιμωρίες διέτρεχε την κάθε ώρα και στιγμή τον κίνδυνο με μια καλοστημένη προβοκάτσια, να βρεθεί εκ νέου στο στρατοδικείο και να του επιβληθεί η ποινή του θανάτου, με το αιτιολογικό οτι πρωτοστάτησε σε στάση ή συμμετείχε σε οργάνωση απόδρασης... κλπ. Ακόμα και μια λέξη μπορούσε να ερμηνευτεί σαν υβριστική. Μια λέξη γραμμένη σε μια κόλλα ή η ανεύρεση ενος βιβλίου, στις συχνότατες έρευνες μπορούσε να θεωρηθεί σύνδεση με τον έξω κόσμο, συγκρότηση κομματικής οργάνωσης, οργάνωση στάσης και απόδρασης κλπ. Και δεν ηταν λίγοι οι μικρό ποινίτες, που στήθηκαν στο

τοίχο με κατηγορητήρια που σχηματίστηκαν με κατασκευασμένες προβοκατόρικα μέσα στη φυλακή κατηγορίες.
Αυτές οι προβοκάτσιες που ηταν συχνότατες, ειχαν 4 βασικούς στόχους: α) Να εφαρμόζονται οι εντολές κατά τέτοιο τρόπο, ετσι που να γίνεται κάθε μέρα που περνά και ποιό αφόρητη και δυσβάστακτη η ζωή του πολιτικού κρατουμένου. β) Στο να αποσπάσουν μέσο της τιμωρίας-απομόνωση ξυλοδαρμούς κλπ-δηλώσεις «μετανοίας» γ) Να μην διαμαρτυρόμαστε για τις καθημερινές εκτελέσεις και και τους εκθέτουμε στον κόσκο και την παγκόσμια κοινή γνώμη και δ) Να μην διαμαρτυρόμαστε για τις τραγικές από κάθε άποψη συνθήκες και κυρίως να μην διεκδικήσουμε στο να μην μας αφαιρούν μέρος από τα ψίχουλα διατροφής, είδη καθαριότητας, νερού έστω εφάλμυρου κλπ, κλπ. που σαν κρατούμενοι υποτίθεται οτι δικαιούμασταν.
Οταν ειναι γνωστό οτι στις φυλακές κυριαρχούσε και κυριαρχεί η διακίνηση ναρκωτικών, η μαύρη αγορά, τα αναίτια βασανιστήρια, οι επί μέρες καθηλώσεις, το κρέμασμα στη συκιά-στη Γυούρα-η σταύρωση και το οργανωμένο έγκλημα. Οταν και σήμερα ακόμα η ίδια η πολιτεία παραδέχεται οτι στα κυκλώματα των φυλακών, συνυπάρχουν και δρουν αρμονικά από κοινού: δεσμοφύλακες, Διευθυντές, γιατροί, αστυνομικοί, δικηγόροι και λειτουργοί της θέμιδος ακόμη, αντιλαμβάνεται ο καθένας τι συνέβαινε τότε, που οχι μόνο οι ανθρωποφύλακες ειχαν απεριόριστα, ανεξέλεγκτα και ατιμώρητα δικαιώματα στη ζωή του κρατουμένου, αλλα ειχαν εκτός από όλα τα άλλα πλεονεκτήματα που συνεπάγονταν και συνεπικουρούσε η εξόντωση ενός πρόσθετου πολιτικού κρατούμενου και διάφορα έπαθλα : άμεση βαθμολογική προαγωγή, προνομιακή μετάθεση του σωφρονιστικού υπαλλήλου στον τόπο της καταγωγής του ή την μόνιμη παραμονή στις φυλακές του τόπου της διαμονής του, αν συναίβενε να κατάγεται απ την ίδια πόλη κλπ.
Η τύχη του κρατουμένου, μόλις κλείσει η πόρτα πίσω του εναποτίθεται στα χέρια της όποιας ανεξέλεγκτής αρχής. Μιάς αρχής που λειτουργεί αυτόνομα παραβλέποντας και παραβιάζοντας τα λίγα ψήγματα δικαιωμάτων που μπορεί να έχει ο κρατούμενος. Αν αυτό ισχύει για τον κρατούμενο του ποινικού δικαίου, αντιλαμβάνεται ο καθένας τί σημαίνει να εισαι πολιτικός κρατούμενος σε εποχές λευκής τρομοκρατία, εμφυλίου πολέμου και καθημερινών εκτελέσεων. Αυτό ακριβώς το κλήμα με έναν εκθέτη στην Νιοστή ζούσαν οι πολιτικοί κρατούμενοι σε όλες τις φυλακές.
Οι στόχοι που επιδίωκαν οι κρατούντες με τον εγκλεισμό των Αντιστασιακών στα στρατόπεδα και τις φυλακές, ηταν να εξοντώσουν όσους δεν τους έπιασε το βόλι του κατακτητή, δεν πρόλαβαν να εξοντώσουν άμεσα οι εθνοκτόνοι συμμορίτες, με συνοπτικές διαδικασίες ΧΩΡΙΣ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ Η ΚΑΙ ΕΝΔΕΙΞΕΙΣ ΑΚΟΜΑ τα έκτακτα στρατοδικεία. Και λέω χωρίς ενδείξεις, γιατί δεν ειναι λίγες οι περιπτώσει, που καταδικάστηκαν Αντιστασιακοί σε θάνατο και εκτελέστηκαν για «φόνους» που όμως πολλοί από τους «δολοφονημένους» ζουν και σήμερα ακόμα.
Τρεις λοιπόν, ηταν οι βασικοί στόχοι που επιδίωκαν με τον εγκλεισμό οι κρατούντες α) Να απομονώσουν τον Αντιστασιακό από το λαό και το λαό απ τους συναγωνιστές του β) Να τον εξοντώσουν βιολογικά με μια στημένη προβοκάτσια να τον στείλουν ξανά στο στρατοδικείο, αλλά και μέσο των στερήσεων, καλομελετημένο υποσιτισμό και αντίξοων συνθηκών ζωής και γ) Να τον εξοντώσουν ηθικά, πολιτικά και αγωνιστικά με την δήλωση «μετανοίας». Βέβαια, ποτέ δεν παράβλεπαν ή παραμελούσαν και τα άλλα δυό μέτρα και έκαναν το κάθε τί προκειμένου να δώσουν τα προσδοκόμενα. Το κύριο βάρος ομως το ρίχνανε στη δήλωση μετανοίας. Τη δήλωση την ζητούσαν μέχρι τη στιγμή που ο επικεφαλής του εκτελεστικού αποσπάσματος θα φώναζε τη λέξη «Πύρ».
Αυτή η λέξη που οχι μόνο θυμίζει θάνατο, αλλα προκαλεί και επιβάλλει θάνατο. Και ενώ είναι συνώνυμη του θανάτου, παράλληλα περιέχει και το ύψιστο ανθρώπινο μεγαλείο! Η λέξη αυτή και πριν ειπωθεί, μα και όταν ειπωθεί αποδείχνει πόσο αληθινά μεγαλοπρεπής είναι ο χαρακτήρας του Ανθρώπου, που πηγαίνοντας προς το σίγουρο θάνατο, παραμένει πιστός και επιμένει γαλήνια στα ιδανικά και τα οράματα με το κεφάλι ψηλά και αγέρωχο ύφος, που εξοργίζει αυτούς που επιζητούσαν το θάνατό του, της εξουσίας, των δικαστών και των... δημίων του. Οταν αρνείται να ζήσει με τους όρους που του προσφέρουν (δήλωση μετανοίας), γεγονός που θα αποτελούσε

λύτρωση για τους δικαστές που με συνοπτικές διαδικασίες τον έστειλαν στο απόσπασμα, μα και για τους όποια μορφής και συμμετοχής δημίους του.
Το απόσπασμα είναι ενα μικρό στρατιωτικό τμήμα με ειδική αποστολή. Το ίδιο και το Θρησκευτικό απόσπασμα των εξομολογητών. Και εδώ ειναι που μπαίνει το μεγάλο το πελώριο ερώτημα : με ποιό δικαίωμα οι επιβίτορες της δοτής εξουσίας, συγκροτούσαν εκτελεστικά αποσπάσματα από στρατιώτες επιστρατευμένους τους οποίους μετέτρεπαν και τους χρησιμοποίησαν σαν Δημίους, να εκτελέσουν τους «εγκληματίες» που στην πραγματικότητα δεν ηταν παρά ιδεολογικοί τους αντίπαλοι; Εγκλημα σημαίνει μια βαριά εγκληματική πράξη. Σημαίνει παράβαση του γραπτού η άγραφου Νόμου. Παραβίαση του δικαίου στις οργανωμένες κοινωνίες. Και αναρωτιέται κανείς ποιό ακριβώς δίκαιο παραβίασαν ή ποιο έγκλημα διέπραξαν οι αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης, ώστε να τους στήνουν οι επιβίτορες της εξουσίας στον τοίχο; Ποτέ δεν μας είπαν ποιο από τις δυο μορφές δικαίου παραβίασαν οι εκτελεσθέντες Αντιστασιακοί; Εκτός ποια και αν θεωρείται έγκλημα να συμμετάσχει κανείς στον αγώνα να μην κατακτηθεί η χώρα και για να απελευθερωθεί όταν ειχε ήδη κατακτηθεί.
Οπως όλα τα αλλα ιστορικά φαινόμενα, ετσι και το δίκαιο εμφανίζεται ιστορικά μετά το πέρασμα της κοινωνίας των Ανθρώπων στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής.
Οι Κοινωνικές μορφές ζωής, που προηγήθηκαν του καθεστώτος ιδιοκτησίας, ηταν απαλλαγμένες απ το στοιχείο της βίας, τόσο κατά τον σχηματισμό, άλλο τόσο στη λειτουργία και τη διατήρησής τους. Οι κοινωνίες αυτές δεν είχαν λόγω για να ασκήσουν βία, γιατί δεν συνέτρεχαν οι λόγοι να έχουν διαμορφωμένο δίκαιο. Το ίδιο δεν ειχαν και κράτος, αφού δεν ειχαν τα άτομα περιουσιακά στοιχεία και ξεχωριστά συμφέροντα για να τα προστατεύσει.
Το δίκαιο στις ιδιοκτησιακές κοινωνίες ειναι λένε η «έλλογη», η «ρυθμισμένη» ανθρώπινη, βία μέσα στον κοινωνικό χώρο. Η ουσία και το περιεχόμενο λοιπόν, του δικαίου βρίσκεται στο στοιχείο της ανθρώπινης βίας μέσα στον κοινωνικό χώρο, με σκοπό την προστασία της ατομικής ιδιοκτησίας της οποίας ηταν και παραμένει το παράγωγο -υποπροϊόν της ΕΡΓΑΣΙΑ. Για τους ίδιους λόγους αμέσως μετά κάνει την εμφάνισή του και ο Δήμιος. Ο Δήμιος είναι το πρώτο κατασταλτικό όργανο-μέσο, που πήρε η ιδιοκτησιακή κοινωνία να προστατευθεί η ιδιοκτησία μετά τον Μωσαϊκό Νόμο το οφθαλμός αντί οφθαλμού.
Από την εποχή που η κοινωνία των Ανθρώπων, πέρασε στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής μέχρι σήμερα, το φαινόμενο της ιδιοκτησιακής-ταξικής ΒΙΑΣ, έλλογη και ρυθμισμένη σε ομαλές περιόδους και καταστάσεις, άλλογη, ασύδοτη και δολοφονική σε έκτακτες. Αλλοτε με τυμπανοκρουσίες και άλλοτε εν κρυπτώ και παραδύστω για το παραμικρό σκίρτημα του διαφορετικού και για την εξάλειψη του διαφορετικού. Εχει διατηρήσει και εμπλουτιστεί, ετσι ώστε να αιτιολογηθεί η όποια άλλογη και δολοφονική ΑΤΙΣ: Με δύο ακόμα χαρακτηριστικά που ειναι α) ο ευσεβισμός, η εμμονή στις Νόρμες του Θρησκευτικού δόγματος προστασίας της ιδιοκτησίας, που πρώτη η Θρησκεία αλλα και β) με εναν ιδιότυπο και ιδιόμορφο εθνικο-κεντρισμό, που απ τις αρχές του 20ου αιώνα λόγω του οτι οι ανιδιοκτήτες πλήθαιναν κατάφεραν σημαντικές νίκες στην ταξική τους πάλη μαζί με τους «αλλοτριωμένους» από τις λαϊκές ρίζες διανοούμενους. Η ιδιοκτησιακή βία εκφράζεται εκτός από τη βία με εκλογικούς νόμους, με κοινοβουλευτική δημοκρατική επίφαση, με διάφορους τρομονόμους, με στρατιωτικούς Νόμους και τις δικτατορίες με εργαλείο τη βία. Και οταν και η δικτατορία δεν απόδοση το προσδοκόμενο αποτέλεσμα τον εμφύλιο πόλεμο και τα εκτελεστικά αποσπάσματα.
Οι εκτελέσεις στις οργανωμένες ιδιοκτησιακά κοινωνίες, γίνονται με πολλούς τρόπους: Λιθοβολισμό των ολίγων που τόλμησαν και άρθρωσαν διαφορετική φωνή στη αυγή του διαφορετικού, τον τροχό και την πυρά των «αιρετικών» στο Μεσαίωνα, τον απαγχονισμό και την Γκιλοτίνα των «γραφιάδων» στη Γαλλία, στους φούρνους στη Γερμανία του Χίτλερ, την διαπόμπευση των «αστών» στην Κίνα και το στραμπούλιγμα της δημοκρατίας με τα Γκουλάρ στη ΕΣΣΔ κλπ και στην Ελλάδα, το καθεστώς χρησιμοποιεί τους στρατευμένους εικοσάχρονους πολίτες. Την ίδια τύχη ειχαν και τα «μολυσμένα» με κάτι το διαφορετικό βιβλία μα και αυτοί που τα έγραφαν.

Για να αρκεστούμε στα δικά μας. Στην αρχαία Ελλάδα τις εκτελέσεις τις έκαναν οι δούλοι. Μετά το 21 τον δήμιο τον διάλεγαν ανάμεσα στους θανατοποινίτες και για αντάλλαγμα του χάριζαν τη ζωή. Τα δυο αυτά έστω γεγονότα πείθουν, οτι στην οργανωμένη κοινωνία απ την αρχαιότητα ακόμα οι πρόγονοί μας τους δήμιους, εκτός του οτι τους διάλεγαν ανάμεσα στους δούλους με κάποιο αξιόλογο αντάλλαγμα σαν αυτό που παραχωρούσαν οι σύγχρονοι προγονοί μας, την ζωή του θανατοποινίτη εκτελεστή αναρωτιέται κανείς, με ποια λογική ή δικαίωμα οι ζώντες σήμερα ακόμα σφετεριστές της εξουσίας Ελέω Τσιώρτσιλ, χρησιμοποιούσαν τα επιστρατευμένα παιδιά του λαού σαν δημίους και με την τυφλή κρατική βία μετέτρεψαν τα αθώα παιδιά σε Δήμιους;
Με ποια λογική και δικαίωμα παραβίασαν τις συνειδήσεις αυτών των παιδιών που τα επιστράτευσαν; Δεν ήξεραν οτι συνείδηση σημαίνει οτι γνωρίζω τον ηθικό χαρακτήρα των πράξεων μου; Με ποια λογική και δικαίωμα έκαναν δολοφόνους αθώα παιδιά; Με πια λογική και δικαίωμα φόρτωσαν αυτά τα παιδιά με ενοχές και ερινύες για την υπόλοιπη ζωή τους; Δεν γνώριζαν οτι οι ερινύες ηταν οι θεότητες, που είχαν σαν έργο την εκδίκηση των εγκληματιών; Με πια λογική και δικαίωμα φόρτωσαν αυτά τα παιδιά με τύψεις συνείδησης; Αν σε αυτό προστεθεί και η περίπτωση, οτι σε κάποιο από τα πολλά αποσπάσματα που κάθε πρωϊ γίνονταν στις διάφορες φυλακές εκτελέσεις: Μπορεί να συμμετάσχει και ενας φαντάρος, που κάποια αυγή στον τοίχο ηταν στημένος ο Πατέρας του, ο Αδερφό του μα και ή η Μητέρα του ακόμα; Η Μητέρα ή ο Πατέρας του, γιατί θέλοντας ή από άγνοια βρέθηκε επάνω του ή επάνω της ενα κουπόνι του ΕΑΜ ή του ΚΚΕ ή φιλοξένησαν στο σπίτι τους κάποιον συγγενή ή φίλο, χωρίς να ξέρουν οτι το κατεστημένο αυτόν τον θεωρούσε παράνομο; Με ποιά λοιπόν λογική ή δικαίωμα μετέτρεψαν αυτά τα εκατοντάδες παιδιά σε εγκληματίες και άθελά τους δολοφόνους;
Αλήθεια υπάρχει μεγαλύτερο έγκλημα να υποχρεώσεις κάποιον που υποχρεωτηκά εχει επιστρατευθεί να υπηρετήσει την πατρίδα να τον μετατρέψεις σε εκτελέστή-δήμιο; Και το ακόμα πιό τραγικό, κάποια μέρα να βρεθεί στην ανάγκη να γίνει κατ εντολή άλλων πορταλοίας-πατροκτόνος, Μητροκτόνος και αδερφοκτόνος. Να σκοτώσει το φίλο, το γείτονα και τον συμπολίτη του;
Τέτοιας μορφής και φρίκης εγκλήματα μόνο άνθρωποι πωρωμένοι, δειλοί και ηθικά αναίσθητοι, αδιάφοροι, δημαγωγοί και ασυνείδητοι, μπορούν να το σκεφτούν. Να μετατρέπουν σε δημίους εικοσάχρονα παιδιά υπό την απειλή, οτι αν αρνηθούν να συμμετάσχουν ή αν δεν στοχεύσουν σωστά, θα βρεθούν οι ίδιοι στον τοίχο. Ετσι δίπλα στους δικαστικούς φόνους, προστέθηκαν και οι εξαναγκασμένοι στρατιώτες να γίνουν άθελά τους Δήμιοι. Ούτε και αυτοί που κατατάσσονται εθελοντικά και με επίγνωση στη «Λεγεώνα των Ξένων» και τα «Τάγματα θανάτου» δεν χρησιμοποιήθηκαν με τον τρόπο, που χρησιμοποιήθηκαν τα επιστρατευμένα ελληνόπουλα.
Την δήλωση δεν παρέλειπε να τη ζητάει και ο Παπάς, που εξομολογούσε τον θανατοποινίτη ή την θανατοποινίτησα γιατί δεν ηταν λίγες και οι γυναίκες που εκτελέστηκαν και παραβρίσκονταν και κατά τη διάρκεια της εκτέλεσης. Η διαφορά ανάμεσα στη διεύθυνση και τον Παππά ήταν, οτι ή μεν διεύθυνση τη ζητούσε με αντάλλαγμα: Τη ζωή, την ποινή και τη λευτεριά, ο Παπάς εκτός από αυτά και σε αυτά πρόσθετε και την παραβίαση της Θεϊκής εντολής : «οτι η ζωή του Ανθρώπου πρέπει να τελειώνει με δική του και μόνο εντολή».
Υπήρξαν χιλιάδες Ανθρωποί, που για το πιστεύω τους και μόνο : οτι η ζωή μπορούσε να γίνει οχι απλώς καλή αλλά και Ανθρώπινη αν αλλάξουν μερικά πράγματα. Οι Ανθρωποι αυτοί που έδωσαν τη ζωής τους και χιλιάδες άλλοι που έμειναν όπως εγώ 16,5 και πλέον χρόνια στη φυλακή και τρία στην εξορία την περίοδο της χούντας των συνταγματαρχών της 21ης Απριλίου του 1967, γι' αυτόν ακριβώς το σκοπό. Οι άνθρωποι αυτοί για την Εκκλησία δεν υπήρχαν. Αυτή λοιπόν η Εκκλησία, που πρωτοστατούσε στην απόσπαση «δήλωσης», στα 38 και πλέον χρόνια που υπήρχαν πολιτικοί κρατούμενοι στη χώρα μας, δεν υπήρχαν πολιτικοί κρατούμενοι. Δεν τους θυμίθηκε ποτέ αυτές τις χιλιάδες των κρατουμένων παρά μόνο για τη δήλωση. Η Εκκλησία δεν εχει προσφέρει στις χιλιάδες των πολιτικών κρατουμένων τίποτε, μα τίποτε απολύτως εκτός από μια Αγία Γραφή που ζήτησα από τον Μητρολίτη Σύρας που επισκεύτηκε στο Νοσοκομείο της Σύρας, όπου νοσηλεύτηκα μεταφερμένος με το φορείο απ τη Γυάρο, την οποία Αγία Γραφή όμως, μου την πήραν στις φυλακές

της Κέρκυρας, με το αιτιολογικό οτι θα την χρησιμοποιούσα για «χαρτί υγείας». Ενα κόκκινο αυγό και ενα κουλουράκι το Πάσχα του 1952 στις φυλακές Αργοστολίου της Κεφαλονιάς. Και μισή οκά τυρί στις φυλακές τη Αίγινας από ένα Μοναστήρι.
Και ήρθε η δικτατορία του 1967, που τόσες καταστροφές προκάλεσε στη χώρα και το λαό με αποκορύφωμα τη διχοτόμηση της Κύπρου. Για να μην γίνει έστω και το 1967 η κάθαρση με τις εκλογές που ζητούσε ο λαός να γίνει ακόμα απ το 1944. Κινήθηκαν Θεοί και δαίμονες και μαζί με τους δαίμονες και η Εκκλησία, με πρώτο και καλύτερο τον Αρχιεπίσκοπο Ιερώνυμο, να μην τιμωρηθούν όλα τα παιδιά που συμμετείχαν σε αυτό το αποτρόπαιο έγκλημα. Εστοιψαν όλοι μαζί το μυαλό τους και να η μεγάλη ανακάλυψη-ευφέυρεση. Η μεγαλύτερη του αιώνα : « Το Νομικό στιγμαίο αδίκημα», που τα ούτε καν έγκλημα δεν χαρακτηρίστηκε η εφτάχρονη γύψο-θεραπεία του σακατεμένου απ τα τριάντα οκτώ χρόνια (38) πολλαπλά κατάγματα που ειχε υποστεί ο λαός!!!
Μια εφεύρεση που την ανακάλυψαν και την εφάρμοσα παρά την αντίσραση των Ρώσων για το πού θα οδηγούσε η «Νομική» στην Νίκη της Νυρεμβέργης. Μια εφεύρεση του οι Αγγκό-Αμερικάνη ε την πλειοψηφία ήθελαν να ΣΩΣΟΥΝ και έσωσαν όχι μόνο φασίστες αλλά και τους Ναζί ακόμα. Η Εφεύρεση αυτή έκρινε υπεύθυνους μόνο τους ελάχιστους πρωταίτιους και είχε την Νομική έκφραση: «ΣΤΙΓΜΑΙΟ ΑΔΙΚΗΜΑ» Και αφού έσωσε τους Ναζί παραχωρήθηκε «Τιμής ένεκεν» και στις ελληνικές κυβερνήσει να ΣΩΣΕΙ τους έλληνες δικτάτορες. Αυτή η εφεύρεση που περιόριζε την ευθύνη για όλα τα εγκλήματα που διέπραξε η εφτάχρονη δικτατορία μόνο στους πρωταίτιους. Με την ανακάλυψη αυτή, την ευθύνη γι αυτό το τερατούργημα την ειχαν μόνο μερικοί μετρημένοι στα δάκτυλα άνθρωποι. Ολοι οι αλλοι, οι χιλιάδες που συνέβαλαν στην επικράτηση, την επιβολή και τη διατήρησή της, μια ολόκληρη επταετία κρίθηκαν με την εφεύρεση του «στιγμαίο» αθώες περιστερές. Λες και έριξαν ενα βεγγαλικό που τσουρούφλησε κάποιον για το οποίο έπρεπε να τιμωρηθούν για «Στιγμαίο Αδίκημα».
Η πρώτη άφησει αμαρτιών αμέσως μετά την πομπόδικη δίκη και την καταδίκη ηταν η μετατροπή-των ελάχιστων-της ποινή αυτών που καταδικάστηκαν σε θάνατο σε ισόβια. Ομως τα παιδιά παρέμειναν στη φυλακή. Και η φυλακή εκτός του οτι ειναι βαριά εχει και ενα ελάττωμα: Ειναι για τους λεβέντες. Και αυτοί δεν ηταν λεβέντες και ας έκανα μερικοί τους λεβέντες και δεν ήθελαν να υποβάλουν σαν «λεβέντες» οι ίδιοι αίτηση προς την πολιτεία να τους δοθεί χάρη. Ομως γιατί να την κάνουν αυτοί; Αφού σε κοινή σύμπαράταξη και από κοινού ορμόμενοι «Θεοί και δαίμονες», που τους έσωσαν απ το απόσπασμα, τώρα είχαν κάνει πρωταρχικό θέμα και μέλημα της ζωής τους την αποφυλάκισή τους. Τώρα η Ιεραρχία της Εκκλησίας αντιλήφθηκε οτι υπάρχους «πολιτικοί κρατούμενοι»...
Η καταδίκη των ελάχιστων χουντικών, έδωσε και σε μάς τις χιλιάδες των πολικών κρατουμένων να καταλάβουμε τί σημαίνει αρωγή και συμπαράσταση της ιεραρχίας της Εκκλησίας «εντός των φυλακών ήμουν και δεν...». Για να μήν διαπράξει και για δεύτερη φορά το ίδιο «λάθος», κάθε Πάσχα και Χριστούγεννα, αλλά και ενδιάμεσα η Ιερά Σύνοδος, εκτός απ όλες τις άλλες επιδαψιλεύσεις που τους προσέφερνε, ζητούσε από την κυβέρνηση να δώσει και σε αυτούς τους «ελάχιστους χάρη», χωρίς να τη ζητήσουν οι ίδιοι με αίτησή τους. Και γιατί παρακαλώ να το ζητήσουν οι ίδιοι, αφού η ίδια δουλειά γίνονταν, χωρίς οι ίδιοι να εκτεθούν... Στην προσπάθεια αυτή η Ιερά Σύνοδος είχε και τη συναίνεση της Ν. Δημοκρατίας και συμμετείχαν αρκετοί βουλευτές της Ν Δημοκρατίας στο θεάρεστο έργο. Χωρίς να λείπουν και οι του ΠΑΣΟΚ. Και δεν έλλειπαν γιατί το βασικό σύνθημα του κατεστημένου ηταν οτι δεν μας «περισεύει κανένας». Το ίδιο ειχαν πεί και οι Αγγλόο, Αμερικάνοι. Συνεπώς, το πρόβλημα ηταν ποιο από τα δυο κόμματα θα πάρει τους περισσότερους απ τους μή τιμωρημένους χουντικούς. Μα και θα δείξουν την αντίστοιχη συμπαράσταση στους φυλακισμένους!
Οπως ολα τα άλλα φαινόμενα εχουν την ιστορία τους, ετσι και η Εκκλησία εχει τη δικιά της. Ενώ η Επανάσταση του 21, ηταν κοινωνικό-εθνικό-απελευθερωτική και οχι μόνο εθνικό-απελευθερωτική οπως μας την παρουσιάζουν, για λόγους ιστορικούς και συγκυρίας. Ο ιστορικός συμβιβασμός που οι πρωταγωνιστές αστοί έκαναν με τους Κοτζαμπάσηδες-Προεστούς και τον Κλήρο αποτέλεσαν την Αγία και ομοούσιο Τριάδα. Ο Κλήρος λόγω των προσβάσεων και τη συνεργασία που μακρόχρονα

ειχε με τον κατακτητή δυνάστη και κυρίως την μεγάλης και συμπαγή ιδιοκτησία που κατείχε, είχε το πακέτο ελέγχου στην μετά το 21 διακυβέρνηση της Χώρας. Αδιατάραχτα μέχρι το 1909. Το 1909 οι αστοί, έκαναν μια πρώτη προσπάθεια να της αφαιρέσουν το πακέτο ελέγχου, ωστε έστω να συγκυβερνήσουν. Δεν τα κατάφεραν όμως και η Εκκλησία εξακολουθούσε να εχει κατάτι μειωμένο το πακέτο. Η Εκκλησία ηταν, και ειχε πάντα αρωγό στην έμμεση διακυβέρνηση τις αντιδραστικές δυνάμεις και το παλάτι. Αν αναγκάστηκε να αλλάξει: «το Βασιλευση με Ευσεβέσει, είναι για λόγους που δεν είναι του παρόντως…

Η Εκκλησία αυτό ανακηρύσσοντας τον εαυτό της αντιπρόσωπο του Θεού στη γή, και οχυρωμένη πίσω από το «πιστεύω» που οποίου συντάκτης ειναι η ίδια, ποτέ δεν αρκέστηκε στα Θεολογικά της καθήκοντα. Ο λαός την εποχή της σκλαβιάς, ζούσε υπό την απόλυτη εκκλησιαστική κυριαρχία. Το κακό έγινε χειρότερο, μετά την συγκρότηση του κράτους. Και το Νεοσύστατο κράτος ζεί υπό τη δική της απόλυτη εξουσία. Ειναι αυτή που καθορίζει το είδος, το μέγεθος και την ποιότητα της ζωής μα και της παιδείας. Ειναι αυτή που καθαρίζει το τοπίο από τους ενοχλητικούς και εξόντωσε μεθοδικά εναν ενα, του άξιους αγωνιστές του 1821, Το πρώτο κρούσμα απήνους διωγμού απ την ελλαδική Εκκλησία, που θέλει να εχει το επάνω χέρι στις εξελίξεις, ειναι ο Σοφός πρωτεργάτης του κοινωικού-απελευθερωτικού αγώνα Θεόφιλος Καϊρης και ακολουθούν πολλοί αλλοι.

Η Εκκλησία πάντα διεκδικούσε και θα διεκδικεί τη συμμετοχή της στην πολιτική εξουσία. Ποτέ δεν ανέχθηκε την διαφορετικότητα. Ποτέ δεν αποδέχθηκε τη δημοτική σαν την ζωντανή γλώσσα του λαού. Τη γλώσσα που κατ' εξοχήν έκφράζει ενα λαό, μα ούτε και τη ζωντανή παράδοσή, (ήθη και έθιμα χωρίς ταμπού και μυστηριό-μυστήρια) που εκφράζουν την ιδιοσυστασία της. Ποτέ δεν σεβάστηκε, μα ούτε και δέχθηκε ποτέ και ας ειναι ο λαός ο παραγωγός της γλώσσας και της παράδοσης. Ταμπουρωμένη πίσω απ την τύπο λατρευτική Θεολογία και την νεκρολατρική παράδοση, δεν δέχθηκε οτι κάθε παιδί μπορεί να αναπτυχθεί διανητοικά και να πετύχει, αρκεί να εκπαιδευτεί σωστά και να βρίσκεται οχι μόνο μακριά, αλλά πολύ μακριά από την περίπλοκη, τυπολατρική Εκκλησιαστική παρόδοση και τα κατηχητικά Το 1901 οργάνωσε τις διαδηλώσεις των φοιτητών εναντίον της ματάφρασης. Προκάλεσε εθνικό διχασμό το 1915-16 για να μη μεταφραστεί η Κοινή Διαθήκη στη Δημοτική-Μαλλιαρή γλώσσα, όπως την αποκαλούσε ο καθηγητής Γ. Μιστριώτης.

Ο αρχαίος ελληνικός πολιτισμός ηταν ΦΩΣ. Ηταν κοσμογονία και οχι θεολογία. Ζούσε στο Φώς και παρήγαγε Φώς και φιλοσοφία. Η φιλοσοφία ειναι αυτή που αναζητά την αλήθεια, ενώ η θεοσοφία ειναι αυτή που κηρύττει την τελειολογία. Μια θεωρία που δεν αφήνει χώρο στον Ανθρωπο να κάνει κάτι, αφού ολα ειναι προ κατασκεβασμένα, σε ένα επταήμερο από το Θεό. Το Θεό που εξουσιάζει το σύμπαν οριστικά και αμετάκλητα. Η φιλοσοφία αναζητά την αλήθεια, ενώ η θεολογία κηρύττει σαν αλήθεια την θεογονία. Η φιλοσοφία άνοιξε απέραντους ορίζοντες για την ανοδική πορεία του Ανθρώπου, στις τέχνες, τη λογοτεχνία και τις επιστήμες, που άρδευσαν την Ανθρωπότητα, σε βαθμό που ο σημερινός πολιτισμός αναγνωρίζει οτι τα πάντα ξεκίνησαν από την Φιλοσοφική Ελλάδα.

Ο αρχαίος ελληνικός πολιτισμός ηταν κοσμικός-οικουμενικός. Με τον ορθό λόγω, την αρετή της Ομηρικής εποχής και την ηθική του Σωκράτη. Υπεραμυνόμενος ο ελληνικός πολιτισμός της ηγεμονίας του ανθρώπινου Νού μια πλειάδα Σοφών: Αριστοτέλης, Δημόκριτος, Επίκουρος, Θαλής, Ιποκράτης, Πυθαγόρας, Πλάτων, Σόλών κλπ, κλπ, επηρέασε βαθιά την παγκόσμια σκέψη. Εναν πολιτισμό που στηρίζονταν στην αρχή του συμμετέχω, προσφέρω, δημιουργώ και κυρίως στην αμφισβήτηση, που δεν δέχεται τα δοσμένα στάνταρ και για πάντα. Που δέχεται, οτι η ουτοπία αποτελεί την αφετηρία κάθε καινούριου καθώς και την άμιλλα που ειναι το βασικό συστατικό στην έρευνα.

Οι Ελληνες μέσω του μορφωτικού πολιτισμού, έγιναν λαός μορφωτής στης Ανθρωπότητας, γιατί στάθηκαν οι πραγματικοί δημιουργοί της Παιδείας. Ο σύγχρονος κόσμος αρχίζει με τους Ελληνες. Και αρχίζει με τους Ελληνες γιατί στο Νού του Αρχαίου Ελληνα Παιδαγωγού, παίρνουν πάντα μετέωρες οι εικόνες του χτίζω, του πλάθω και σχηματίζω, της αμονοίας, της αρμονίας, του ρυθμού και το Μελλώ. Ξεκινά και βλέπει τον Ανθρωπο-άτομο σαν ενα ενιαίο σύνολο, και κάθε μάθεση και

δράση ειναι πάντα και μόνο σε σχέση και την επίδραση του προς αυτό το σύνολο. Και κυρίως δεν υπαγορεύει «τί οφείλει να κάνει ή δεν πρέπει να κάνει ο Ανθρωπος», όπως η θρησκεία! Για τους Ελληνες το πρόβλημα της αγωγής θεωρημένο κοινωνιολογικά, γεννέται για πρώτη φορά κατά τη στιγμή, που ο πολιτικά και θρησκευτικά δεσμευμένος άνθρωπος αφυπνίζεται θετικά ή αρνητικά σαν ολοκληρωμένο άτομο, και ζεί συνειδητά το Εγώ του, απέναντι σε καθετί αλλο μή-Εγώ. Θα έλεγε κανείς οτι αυτήν ακριβώς τη στιγμή, ιδιαίτερα ελληνική στιγμή, γεννιέται η ποιό ρωμαλαία νέα παιδαγωγική-αγωγή. Το αποδεσμευμένο Εγώ μεταμορφώνεται-συγχωνεύεται η ιδιαίτερη φύση του με τη γενική μορφή του Ανθρώπου, συνειδητά σε ενα κανόνα-πρότυπο Ανθρώπου.
Αυτός ακριβώς ο Παιδευτικός ρόλος των Ελλήνων μέσα στο ιστορικό κοινωνικό γίγνεσθαι και αγωγής, στάθηκε μια από τις κυριότερες αιτίες του κόσμοϊστορικού τους ρόλου και έργου που πρόσφεραν στην Ανθρωπότητα. Και πώς να μην ειναι κοσμοϊστορική η προσφορά οταν βασικά συστατικά ζωής ειχαν οτι :«Τα γράμματα ειναι το μάτι του Νού» Το «Διπλούν ορώσιν οι τα γράμματα μαθόντες» Πυθαγόρας, και «Της Παιδείας αι μεν ρίζαι πικραί, οι δέ καρποί γλυκείς» Ισοκράτης για να αρκεστώ σε αυτά τα λίγα.
Αυτό που ονομάζουμε θρησκεία, αποτελείται από δυό ουσιαστικά στοιχεία: Το δόγμα-λαό η λατρεία. Δόγμα ειναι ενα σύνολο από δοξασίες, καθορισμένες για πάντα, αναλλοίωτες. Λατρεία ειναι η εξάσκηση, ενα τελετουργικό επίσης καθορισμένο και αναλλοίωτο, αυτού του δόγματος. Η τήρηση του δόγματος και η εξάσκηση της λατρείας έχουν για εκτελεστές και λειτουργούς ανθρώπου ειδικούς, τους ιερείς. Στον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό δεν υπήρχε τίποτε που θα μπορούσε να μοιάζει με επίσημο δόγμα και επίσημη λατρεία. Δεν υπήρχε επίσημη θρησκεία του κράτους. Οι Ελληνες δεν ειχαν ποτέ αυτό που οι σημερινές κοινωνίες και άλλες αρχαίες κοινωνίες, εχουν επινοήσει και εφαρμόσει με το όνομα ή τη μορφή θρησκείας του κράτους.
Οι μεγάλες τελετές της δημόσιας λατρείας (που σήμερα γίνονται σε συνεργασία με το κράτος από τη θρησκεία) ηταν καλλιτεχικά και αναπαραστατικά πανηγύρια: τραγούδια, χοροί, θετρικές παραστάσεις, που οι διοργανωτές τους ηταν κυρίως χορηγοί οι ίδιοι οι ποιητές και οι καλλιτέχνες, και που τα δευτερεύοντα πρόσωπα που προέρχονταν από τους ίδιους τους θεατές. Και επειδή τα δημόσια πανηγύρια ειχαν μεγάλη διάρκεια έπρεπε σε συνδυασμό με ολα τα αλλα να μεριμνήσουν και για την διατροφή. Στην αρχαία Ελλάδα, δεν υπήρχε ιερατική τάξη, που να αποτελείται απ τακτικούς ιερείς. Οπως και ολοι οι άλλοι αξιωμετούχοι και οι ιερείς στην Αθήνα εκλέγονταν για ορισμένο χρονικό διάστημα, ανανεώσημο και ηταν πολίτες που εκτελούσαν όπως οι αλλοι πολίτες στους θεσμούς, ολα τα πολιτικά και στρατιωτικά τους καθήκοντα. Τους θύτες για να λύσουν το πρόβλημα της διατροφής, τους εκλέγανε κατά προτίμηση ανάμεσα στους μαγείρους, σαν τους πιό ενδεδειγμέμους να σφάζουν και να τεμαχιάζουν τα ζώα που θυσίαζαν στους θεούς.
Για τον Ηρόδοτο, τον πατέρα της ιστορίας, ολόκληρη η ιστορία «συνοψίζεται στην πάλη, που αδιάκοπα ανανεώνεται μεταξύ της Ευρώπης και της Ασίας. Με δυο λόγια στο υπέρτατο καθήκον που επέβαλε στον εαυτό του ο Έλληνας για να μην αφήσει το Βάρβαρο να τον καταβροχθήσει. Και το θέμα δεν ηταν να αμυνθεί μονάχα σαν μια λεία που αντιστέκεται στον κυνηγό, αλλα πάνω απ ολα να διασώσει την ελληνική ψυχή, που την απειλούσε με εκμηδένιση η βάβραρη ψυχή» Για τον Ηρόδοτο αυτό που ξεχωρίζει ανέκαθεν τον Ελληνα από το Βάρβαρο, ειναι πως ο « Ελληνας ρέπει ανέκαθεν προς τη γνώση και ειναι λιγότερο προσηττός στις παράλογες ευπιστίες». Ο Βάρβαρος για τον Ηρόδοτο ειναι στην ουσία μυστικιστής, ενώ ο Ελληνας λογικός και ερευνητής.
Οι Ελληνες δεν ειχαν ποτέ αυτό που οι σημερινές κοινωνίες και άλλες αρχαίες κοινωνίες, εχουν επινοήσει και εφαρμόσει με το όνομα ή τη μορφή θρησκείας του κράτους.
Οπως όλα τα ιστορικά φαινόμενα, ετσι και η θρησκεία ειναι και αυτή ενα ιστορικό φαινόμενο και σαν ιστορικό φαινόμενο θα εχει και αυτή την ίδια νομοτέλεια. Η θρησκεία καθώς ειναι γέννημα της άγνοια «Εξ αμαθίης πάντα τα κακά πάσιν ερριζώται και βλαστάνει» θα πεί ο Πλάτων, και η λαϊκή παρημία θα προσθέσει «άνθρωπος αγράμματος ξύλο απελέκητο» και του φόβου μπροστά στις φυσικές δυνάμεις και τις κοινωνικές καταπιέσεις. «Αρχή σοφίας, ο φόβος κυρίου» θα ομολογήσει η αγία γραφή. Και θα συνεχίσει «Εί ο Θεός μέθ ημών, ουδείς καθ ημών»

Τα Ιερατεία καθοδηγούμενα από τους Ιεροφάντες ειναι δόγματα κλειστά. Ειναι μια κάστα μυημένων ανθρώπων σε διάφορα μυστήρια. Ειναι οι άνθρωποι που έκαναν τη δεύτερη μεγάλη ανακάλυψη. Ανακάλυψαν τον διάβολο και τα κακά πνεύματα και σε συνέχεια τα θαύματα. Το διάβολο που έδωσε λόγω ύπαρξη της πρώτης ανακάλυψης που ηταν ο Θεός. Και ο Χριστιανισμός σαν Ιερατικό δόγμα που πιστεύει, οτι ο Θεός ορίζει τον κόσμο, σε αέρα, γή και θάλασσα, δεν μπορούσε να ζήσει στο φώς που αρχαίου ελληνικού πολιτισμού. Τον πολιτισμό που στο κέντρο της προσοχής ειχε τον Ανθρωπο και καλλιεργούσε το Ανθρώπινο ΕΙΝΑΙ Τον πολιτισμό για τον οποίο η αρχαία μυθολογία αναφέρει οτι και οι θεοί του Ολύμπου κατέβαιναν να δικαστούν για τα τυχόν σφάλματα στα δικαστήρια της Αρχαίας Αθήνας.

Οι παλιές θρησκείες ειχαν ηττηθεί απ τον ελληνικό πολιτισμό. Οι θρησκείες όμως δεν παρετήθηκαν παρά την ήττα απ τον ελληνικό πολιτισμό. Με αυτόν τον πολιτισμό ειχε να αναμετρηθεί ο χριστιανισμός. Στηριγμένες στην άγνοια και την αμάθεια και με κυρίαρχο σύνθημα «κατακυριεύσατε και κατ' εξουσιάσατε τον κόσμο». Μια τέτοια ρήση υπάρχει και στους Σαξωνικούς λαού με πρώτη την Βρετανία που που καθοδηγουσε λαό και στρατό ότι ο «Κόσμος ανήκει» στου Αγγλο-Σάξωνες. Με βάση το δόγμα αυτό δημιούργησαν την αποικιακή αυτοκρατορία των πέντε Ηπείρων.

Οσον καιρό ο χριστιανισμός περιοριζόταν στην αφελή διαβεβαίωση της χριστιανικής πίστης μέσα σε μια μισοβάρβαρη ακόμα Ευρώπη, όπως στο Μεσαίωνα ήταν μια μεγάλη ηθική δύναμη. Σαν Ιερατείο ομως δεν μπορούσε να παράγει επιστήμη, τέχνη και πολιτισμό. Μα και αν ακόμα μπορούσε δεν θα το έκανε, γιατί γνώριζε οτι η επιστήμη, η τέχνη και ο πολιτισμός: «Εξ αμαθία…»,ειναι οι βασικοί της εχθροί. Ετσι υπερασπιζόμενη την κοσμοθεωρίας της, οχι μόνο σταμάτησε κάθε έννοια εξέλιξης και προόδου, αλλα πολέμησε με λύσσα τον προηγούμενο πολιτισμό. Τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό καίγοντας βιβλία και βιβλιοθήκες, βασανίζοντας στον τροχό και καίγοντας Ανθρώπους στη πυρά και ειδικά τις γυναίκες που για να μπορεί να τις καίει ζωντανές τις χαρακτήριζε «μάγισσες». Οταν οι κίνδυνοι από τον εμβιώδη πολιτισμό έγιναν αισθητοί, καλλιεργώντας το φόβο του πρωτόγονου Ανθρώπου μπροστά στην φύση και τις φυσικές δυνάμεις, οργάνωσε την κοινωνία απόλυτα θεοκρατική. Σταμάτησε κάθε σύνδεση με τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό, καθήλωσε τις όποιες εξελίξεις και κατέλαβε ολόκληρο τον πολιτιστικό χώρο με τους Αγίους, τις γιορτές και τα πανηγύρια. Η κοινωνία των Ανθρώπων οδηγήθηκε στο χιλιόχρονο μαύρο και κατά σκότινο Μεσαίωνα.

Ο Μαλαρμέ λέει οτι: «ο κόσμος γεννήθηκε για να καταλήξει σε ενα βιβλίο». Και η Εκκλησία τον έκλεισε στην Αγία Γραφή ΚΑΙ ΠΕΡΑΝ ΑΥΤΟ ΟΥ. Συνεπώς, δεν θα ηταν υπερβολή αν έλεγα οτι η Μήτρα της ιστορίας και του πολιτισμού ειναι οι βιβλιοθήκες, και οτι κάθε φορά που η Ανθρωπότητα φτάνει σε αδιέξοδα ή ξεχνά τις ρίζες και τις αξίες της και καταφεύγει σε πολέμους, προκειμένου να τους σταματήσει στις βιβλιοθήκες καταφεύγει, να αντλήσει δύναμη και φώς για την επανάκαμψή της. Γιατί εκεί υπάρχει συμπυκνωμένη η σοφία των χιλιετιών. Αυτήν ακριβώς τη ΔΥΝΑΜΗ, το ΦΩς και τη ΣΟΦΙΑ ειναι που απογυμνώνει τη Θρησκεία, γι' αυτό και αφορίζει και καίει τα βιβλία της αμφισβήτησης και τις βιβλιοθήκες και τις βιβλιοθήκες, όπως της Αλεξάνδρειας. Και τους Παρθενώνες που προβάουν την γνώση και την κρίση και η κρίση την αμφισβήτηση.

Η κοσμοαντίληψη των Ιερατείων ειναι η τελειολογία:«Τα πάντα επείησεν εν σοφία ο θεός», άρα ο άνθρωπος δεν εχει λόγω να δράσει παρά να ασχολείται μόνο με το να σώσει την ψυχή του. Εδωσε στη φαντασία ενα ιδελιαστικό, θεολογικό, συμβολικό τόνο. Και με αυτή την ιδανική φαντασία δημιούργησε την λατρεία των προγόνων, που αποτελεί τη ρίζα και το κέντρο της σύγχρονης θρησκείας. Οπως οι άλλες θρησκείες ετσι και ο Χριστιανισμός ειναι θρησκεία. Η θρησκεία ειναι δόγμα και πίστη. Ούτε το δόγμα, ούτε και η πίστη μπορούν όμως παράγουν πολιτισμό. Και αυτό γιατί το δόγμα ειναι στατικό και η πίστη αφηρημένη. Ο πολιτισμός στηρίζεται στον αγώνα, στην Παιδεία, την αγωγή, την αμφισβήτηση και την έρευνα, στη γνήσια Ανθώπινη Παιδεία. Την Παιδεία που διαμορφώνει και πλάθει τον Ανθρωπο. Αντί για επιστήμη, τέχνη και πολιτισμό η θρησκεία παράγει θαύματα, Αγίους (Ηρωες) και μύθους, γιορτές και πανηγύρια. Φολκορ Θεάματα. Αλλωστε «άρτο και θεάματα ηταν το κυρίαρχο σύνθημα» στα χίλια τόσα χρόνια του Μεσαίωνα. Αρτο και

θεάματα υπόσχονταν στους δούλους και παράδεισο, αντί για δίκιο, χωρίς όμως αναφορά στη λευτεριά.
Η κοσμοθεωρία της Θρησκείας, σαν τελειολογική θεωρία ειναι στατική, οριστική και αμετάκλητη. Σαν στατική κοσμοθεωρία, θέλει και επιδιώκει να μείνουν για πάντα τα δεδομένα και τα δρώμενα της κοινωνικό-οικονομικής ζωής ως ΕΧΟΥΝ. Ξεκινώντας απ τη σκέψη πως ό,τι ηταν να γίνει έγινε. Δεν μένει σε μας πάρα να τα υπερασπιστούμε για να παραμείνουν ως ΕΧΟΥΝ. Το βασικό σύνθημα της Θρησκείς ειναι: Οπως τα βρήκαμε ετσι και θα τα αφήσουμε». Και επειδή και η εκάστοτε εξουσία, θέλει και αυτή να μείνουν ως έχουν τα κοινωνικό-οικονομικά πράγματα, δεν υπάρχει κάποια διαφορά. Οι απόψεις και οι επιδιώξεις της Θρησκείας και της όποιας κρατικής εξουσίας συμπύπτουν. Ειναι ταυτόσημες. Απόδειξη η γερμανική Εκκλησία, που ενώ γνώριζε οτι συναίβεναν τέρατα και σημεία σε βάρος του ανθρώπινου γένους, οχι μόνο δεν άρθρωσαν εστω μιά φωνή διαμαρτυρίας, αλλα συμπαρατάσσονταν με τις απόψεις του Χίτλερ και συμπαραστέκονταν στην ολοκλήρωση του θεάριστου έργου του.
Το ίδιο έκανε και ανώτερος Κλήρος της Γαλλίας. Ευθυγραμμάστικε με τις απόψεις του Πετέν. Συνεπώς κανένας λόγος δεν συντρέχει να αλλάξει, ή να μετακινηθεί κάτι από τη θέση που τα έταξε ο Θεός. Και οταν ω! μοι γένιτω συμβεί κάτι, που θα διαταράξει αυτήν τη Θεϊκή νομοτέλεια από κοινού οι εξουσίες και θρησκεία, θα κάνουν τα αδύνατα δυνατά να επανέλθουν τα πράγματα στην αρχική κοίτη. Εστω και αν χρειαστεί να χάσουν τη ζωή τους εκατοντάδες εκατομμύρια άνθρωποι. Όπως έγινε τους δυο παγκοσμίου πολέμους.
Για να μείνουν τα πράγματα ως έχουν, οι ηγετικές μορφές των θρησκευτικών δογμάτων, φυσικά και των χριστιανικών εκκλησιών έχοντας «κοινά στοιχεία με τον φασισμό» γοητεύονταν στη διάρκεια του μεσοπόλεμο από την προοπτική που διέγραφε ο Β! παγκόσμιος πόλεμος, να βγει από τη μέση ο «τρισκατάρατος» κομμουνισμός. Ο κομμουνισμός, που με την εμφάνισή του διατάραξε αυτήν την αρμονική σχέση συνεργασίας Εκκλησίας και κράτος-εξουσία, γεγονός που θα συνέβαλε στο να επανέλθουν τα πράγματα στην αρχική τους θέση. Και για να μείνουν στη αρχική τους θέση, θα χρειαστεί ακρετές φορές σε διάφορα σημεία του κόσμου, οταν τα πράγματα τείνουν κατά την εκτίμησή τους να διαταραχθούν (οπως) πολλές φορές στην Ελλάδα, να καταφύγουν σε κάποια μορφή δικτατορίας. Και επειδή μετά την πτώση της δικτατορίας πρέπει προκειμένου να ρίξουν στάχτη στα μάτια του κόσμου για να επανέλθουν τα πράγματα στην αρχική τους θέση πρέπει να δικάσουν μερικούς από τους δικτάτορες σαν προταίτιους. Προκειμένου λοιπόν, να μη δικαστούν πολλοί και καταδικαστούν σε βαριές ποινές η διεθνής του κεφαλαίου διαμορφώνει ανάλογα με την περίπτωση νόμους (οπως πχ το «Στιγμαίο Αδίκημα» της Νυρεμβέργης) για τη διάσωση τους και τις βαριές ποινές. Γιατί οι βαριές ποινές ανοίγουν το στόμα...Και οταν το έγκλημα που διέπραξαν ειναι τεράστιο και χρειαστούν δυο ή και τρις καταδικές σε θάνατο πριν καλά καλά λήξη η δική τους μετατρέπουν την ποινή σε ισόβια. Και για να καταλαγιάσουν την οργή του λαού συνόδευσαν τη δήλωση οτι «τα ισόβια ειναι ισόβια». Και επειδη η φυλακή ειναι βαριά και δύσκολη υπάρχει ο νόμος για την «ανήκεστος βλάβης»...Το ίδιο ισχύει και για τους δοσόλογους. Κλασικό παράδειγμα η δίκη της Νυρεμβέργης…
Να ομως που μεσολαβούν κοσμοϊστορικά γεγονότα, που οριοθετούν τη μετάβαση απ το Μεσαίωνα, που ολα ηταν στατικά και αματάβλητα προς τους νέους χρόνους της Αναγέννησης.
Η περίοδος αυτή «ηταν το αποτέλεσμα μεγάλων μεταμορφώσεων που σημειώθηκαν από το 12ο και 13ο αιώνα, στην Ευρωπαϊκή κοινωνία και την παγκόσμια οικονομία». Ηταν η εποχή που ο Μεσαιωνικός φεουδάρχης στηριγμένος και περιβεβλημένος με τη θεοκρατική κουλτούρα αρχίζει να χάνει την ισχύ του για διάφορους οικονομικούς, πολιτικούς και στρατιωτικούς λόγους, μεταξύ των οποίων και η ανάγκη εμπορικών συναλλαγών και κυρίως η μετατροπή της οικονομίας από φεουδαρχική σε χρηματιστηριακή. Αυτή ειναι η εποχή που η κοινωνία των ανθρώπων μπαίνει στην εποχή που ο «Κλειστός θεοκεντρικός» κόσμος του Μεσαίωνα, που μοναδικό πόθο και έργο εχε τη σωτηρία της ψυχής και την αγιοσύνη. Τώρα μεσαιωνικός άνθρωπος, ο δεσμώτης καθώς ειναι αιχμάλωτος μιας υπερφυσικής πίστης, υποχείριο ενός υπερβατικού φόβου, ζούσε και δρούσε σε προκαθορισμένα ταξικά και κοινωνικά όρια. Ο άνθρωπος αυτός τον 13ο αιώνα γίνεται προοδευτικά

«ανθρωποκεντρικός», ελεύθερος από τα φεουδαρχικά και εκκλησιαστικά δεσμά στρέφεται από τον...ουρανό στη Γή: Στην αγάπη του άνθρωπο της επίγειας ζωής και τον έρωτα.
Ο 15ος αιώνας εγκαινιάζει εναν δραματικά καινούριο τρόπο για να βλέπει κανείς τον άνθρωπο και τον κόσμο, τη φύση και τη ζωή. Η Αναγέννηση σηματοδοτεί τη δημιουργία ενός νέου ανθρώπινου τύπου και την αφετηρία δύο κοινωνικών κινημάτων,-συστήματα ζωής-το καθένα απ τα οποία κρύβει το σπέρμα που θα γεννήσει το επόμενο. Ειναι τα σπέρματα του Καπιταλισμού και του Σοσιαλισμού. Η Αναγέννηση ειχε θέσει σε λειτουργία έναν παντοδύναμο κοινωνικό-οικονομικό μηχανισμό, που μέσω του ελληνικού πολιτισμού και γαλλικού διαφωτισμού φτάνει στα όριά του τον 20ο αιώνα. Το Καπιταλιστικό κίνημα-σύστημα ζωής-συσσωρεύωντας τον υλικό και πνευματικό πλούτο και γονιμοποιώντας με τη κοινωνικό-οικονομική του δυναμική δημιούργησε την κοινωνικό-οικονομική υποδομή και τις θεωρητικές προϋποθέσεις, τις δομές και τους θεσμούς του Σοσιαλισμού.
Εκανε και το καπιταλιστικό σύστημα για το νέο σύστημα, αυτό που έκανε το φεουδαρχικό για τον καπιταλισμό. Με το που μπήκε όμως στο 20ο αιώνα έκλεισε οριστικά τον ιστορικό του κύκλο και ο κατιταλισμός, οπως τον ειχε κλείσει και Φεουδαρχσμός .
Επειδή ομως το νέο σύστημα ειναι γέννημα και θρέμμα του παλιού, αναπτύσσεται μέσα στα σπλάχνα του παλιού, το πέρασμα από το ενα σύστημα στο αλλο, δεν ειναι μια εύκολη υπόθεση και ούτε γίνεται από τη μια μέρα στην άλλη. Το παλιό σύστημα από την ώρα που δημιούργησε την υποδομή για το νέο να το διαδεχθεί έπαψε να ειναι προοδευτικό. Προκειμένου να παρατείνει ομως τη ζωή του αντιδρά. Στηριγμένο στις υπάρχουσες δομές οδηγείται στη συντήρηση. Οταν και αυτή εξαντλήσει τα όρια γίνεται αντιδραστικό. Για να διατηρηθεί στη ζωή δεν διστάζει να απαρνειθεί τον εαυτό του παίρνοντας πίσω τις όποιες προοδευτικές δομές και παραχωρήσεις έχει σαν σύστημα ζωής προσφέρει στην κοινωνία των ανθρώπων. Γίνεται και με τον σοσιαλισμό ό,τι έγινε και με τον καπιταλσμό τις παλινωδίες και τις κατά καιρούς παλινορθώσεις.
Αυτός ο homo unibersalis ειναι ο Ανθρωπος, που αγωνιζόμενος υπερασπίζεται και με τη ζωή του ακόμα τα φύτρα του Σοσιαλισμού. Ενδυναμώνει τις όποιες ανθρώπινες αξίες και προοδευτικές δομές, που ασύδοτα τώρα πλέον καταστρέφει το παλιό σύστημα προκειμένου να παρατείνει την ζωή του, εστω και αν αυτό σημαίνει την καταστροφή του. Αναπτύσσει πολλαπλά ενδιαφέροντα, ειναι ανήσυχος, ερευνιτικός, οργανώνει τη σκέψη του και θεωρεί τον εαυτό του οχι μόνο κέντρο του σύμπαντος, αλλα και προετοιμάζει τον εαυτό να ειναι το κέντρο του σύμπαντος κόσμου και να συνεργαστεί αρμονικά μαζί του. Πιστεύει στη διαρκή πρόοδο και εξέλιξη. Εμπειρικός, διαλεκτικός, καινοτόμος, μαζί και επιστήμων, βάζει βασικό του σκοπό να ξεπεράσει τα όριά του. Εμπλουτίζεται-σφραγίζεται από μια βαθειά και ατέρμονη λαχτάρα ζωής, διαμορφώνει μα και κουβαλάει μαζί του μια διαφορετική σχέση με τους ανθρώπους και τα πράγματα με τον κόσμου.
Ο Ανθρωπος του Σοσιαλισμού-Κομμουνισμού θα ειναι ευταξούσια μονάδα στο κέντρο του κόσμου. Σε αντίθεση με τον άναρχο, σπάταλο και καταστροφικό τρόπο που ερμηνεύει και χρησιμοποιεί το σύμπαν και τον Ανθρωπο σαν πρώτη ύλη σήμερα το σύστημα ιδιοκτησίας, ο άνθρωπος του σοσιαλισμού διαμορφώνει και προβάλει με συγκροτημένο τρόπο μια νέα κοσμοθεωρία για να ερμηνεύσει το σύμπαν. Ο κόσμος υλικός και πνευματικός θα αποτελεί αντικείμενο μιας βαθιάς και επίμονης επιστημονικής μελέτης και αντικειμενικής μετάφρασης. Αλλη μια μεγάλη, ίσως την μεγαλύτερη αντίθεση με το σύστημα ιδιοκτησίας, ειναι ο τρόπος που ερμηνεύει και αναπαριστά οχι μόνο τον φυσικό κόσμο, αλλα ενα υπερβατικό κόσμο, άσχετο με τον πραγματικό κόσμο. Δεν αναπαριστά εικόνες της οπτικό-αντικειμενικής πραγματικότητας, αλλα αντικείμενο των επιδιώξεων εχει να συλλάβει το αόρατο και να ντύσει με χρώμα και σχήμα καταστάσεις πνευματικές. Με τον τρόπο αυτό εκτός του οτι βάζει-καθηλώνει την τέχνη σε ορισμένους τύπους που δεν εχουν σαφή προοπτική στο μέλλον.
Βάζει την τέχνη στην υπηρεσία του δόγματος. Λειτουργεί και χρησιμοποιεί την τέχνη για την τέχνη και οχι την τέχνη για τον Ανθρωπο. Μια τέχνη που υποτάσσεται σε κανένας, υπακούει σε μια και μόνο αισθητική δεν ειναι τέχνη. Ειναι εργαλείο στη διάθεση της εξουσίας. Στη δογματική-χριστιανική τέχνη, ενώ κυριαρχεί η συλλογικότητα ειναι απρόσωπη και προέχει η πνευματικότητα.

Ο Βυζαντινός καλλιτέχνης δεν ενδιαφέρεται για την απόδοση του φυσικού κόσμου αλλα του υπερβατικού. Χρησιμοποιεί στην τέχνη στοιχεία πχ στη ζωγραφική και σε όποια αλλη τέχνη, που δεν εχουν καμιά θεωρητική σχέση με τα πράγματα και ούτε τα διακρίνει η ιστορική συνείδηση. Προβάλει τον δευτερεύον προκειμένου να μην υπάρχει το πρωτεύον, που σε κάθε τέχνη ειναι το ζητούμενο, σε αντίθεση με την κλασική Ελλάδα, όπου περιείχε εκτός από την προοπτική της εξέλιξης δεσπόζουν οι επώνυμοι δημιουργοί και η ατομικότητα.
Για παράδειγμα: πως ειναι δυνατόν να εικονιστεί η ανθρώπινη υπόσταση του Θεού και το γεγονός της Ανάσταση του Χριστού και ταυτόχρονα να εκφραστεί μέσω αυτής της απεικόνισης η δογματική αλήθεια της λύτρωσης ολοκλήρου του ανθρώπινου γένους από τα δεσμά του θανάτου; Το ίδιο συμβαίνει και με απόδοση των εννοιών οπως η ζωή, ο θάνατος, η ανάσταση νεκρών, η αιωνιότητα, το πέρασμα του χρόνου, η θνητότητα και η εξαϊλωση. Αυτά ειναι θέματα απαιτούν ασφαλώς ιδιοφυείς λύσεις για να είναι σε αρμονία με τη ζωή.
Η σύγχρονη επιστήμη διεκδικώντας τα νόμιμα δικαιώματα του λογικού και της απόλυτης ελευθερίας του, έγινε η πιό μεγάλη διανοητική δύναμη. Ανανέωσε την όψη του κόσμου, απελευθέρωσε τον άνθρωπο απ τα προαιώνια δεσμά της φύσης, της μαγείας και τις δισεδαιμονίες της όποιας θρησκείας και πρόσφερε στον άνθρωπο πνευματικές ακατάλυτες βάσεις. Με την ανασυγκρότηση της επιστήμης, φτάσαμε σε κάποιο σημείο που η Εκκλησία, δεν μπορούσε ποιά να αποδείξει το αρχικό της δόγμα μπροστά στις αντιρήσεις της επιστήμης. Τότε η θρησκεία ισχυρίστηκε οτι «η αλήθεια της θρησκείας» δεν ελέγχεται με επιστημονικά κριτήρια, ούτε δικαιώνεται μέσο της επιστήμης, γιατί έχει λέει, «αυτονομία και ιδιαιτερότητα παράλληλα προς τα αλλα κοινωνικά φαινόμενα ρόλο». Και οτι κατά βάση ο χριστιανισμός ειναι το δράμα της σωτηρία του ανθρώπου και συνάμα ολόκληρης της δημιουργίας, με αποτέλεσμα ο χριστιανικός κόσμος να ζήσει τον μακραίωνο Μεσαίωνα.
Εγκολπούμενη και εγκλωβισμένη μέσα στη Γέννηση και στη συμβολική των προφητών, κλείστηκε στο δόγμα αυτό σαν να βρίσκονταν μέσα σε ενα σπίτι χωρίς παράθυρα και πρόβαλε την πίστη σαν μια απόλυτη και αδιαφιλονίκητη θεϊκή εντολή κατά της λογικής. Ορθώνεται δίχως αποδείξεις στην επιστήμη. Η διαμάχη αυτή ανάμεσα στην επιστήμη και τη θρησκεία στάθηκε και εξακολουθεί να ειναι μια βαθειά αντίφαση στους κόλπους κάθε κοινωνίας. Ενας προαιώνιος, κρυφός και ασίγαστος εμφύλιος πολύπλευρος πόλεμος, οχι μόνο ανάμεσα στην Θρησκεία και την επιστήμη και ανάμεσα στο κράτος και την Εκκλησία, αλλα και μέσα στην ίδια την επιστήμη, ανάμεσα στους κόλπους κάθε Εκκλησία, στους κόλπους όλων των Εκκλησιών. Ενας πόλεμος που επεκτείνεται ως στη συνείδηση του ανθρώπου.
Σε κάθε άνοιγμα της κοινωνίας στο μέλλον, πάντοτε η Θρησκεία, στο όνομα της θεϊκής αποστολής, την ηθική, την νεκρό προγονολατρεία και τον «πατριωτισμό» εξαπολύει μύδρους στο όνομα της υπεράσπισης του πανάγαθου Θεού, τα «χρηστά ήθη της» και την πατρίδα. Πάντα ο λόγος της ειναι αντιφατικός. Ο ποιμαντικό της λόγος ήταν και παραμένει αναχρονιστικός. Και όσες φορές εκφωνείται περιέχει εξουσία, οχι μόνο θεολογική αλλά κυρίως πολιτική. Δεν θέλησε ποτέ να ειναι διακριτοί οι ρόλοι ανάμεσα στην πολιτεία και την Εκκλησίας. Θέλει στο όνομα του λαού και των παραδόσεων του Εθνους, να είναι υπεράνω του κράτους, των Νόμων και των θεσμών.
Επικαλούμενη δογματικά την παράδοση και στηριγμένη στην παράδοση και ειδικά στην παράδοση της νεκροπρογονολατρείας, τα θαύματα των Αγίων και κυρίως στα κόκαλα των Αγίων, τις γιορτές και τα πανηγύρια, εκτός από εκπρόσωπος του θεού και απ το ρόλο του ποδηγέτη της παράδοσης στα μέτρα της, διεκδικεί και το ρόλο του λαϊκού ηγέτη και αγωνιστή. Ενώ ευαγγελίζεται την μονοθεϊα και την οικουμενικότητα λειτουργεί τοπικά και ζεί η κάθε μια από τις 5 Θρησκείες στον δικό της μικρόκοσμο. Ειναι δε τόσο μεγάλη η απληστία της, που κομματιάζει τα κόκαλα των Αγίων και των ηρών της.
Μα η παράδοση, η πραγματική λαϊκή παραδοσή, δεν ειναι η προγονολατρεία με την έννοια της νεκρολατρείας, τα θαύματα και τα κόκαλα των Αγίων. Το Εντούτω Νίκα και τη Θεολογική μυθολογία, το αντιστάθμισμα της ανθρωπό-ηρωϊκής μυθολογίας. Η παράδοση ειναι η ζώσα αντίληψη της καθημερινής ζώης. Ο λαός θυμάται και λατρεύει τους προγόνους για τις ιδέες και τις

αντιλήψεις που ειχαν για την ζωή. Τον αγώνα που έκαναν και με αυτήν ακόμα τη ζωή τους, να τις εφαρμόσουν στην πράξη. Ακόμα θυμάται οποίες από αυτές τις ιδέες και αξίες για τις οποίες αυτοί αγωνίστηκαν, δεν υλοποιήθηκαν και για τις οποίες σαν δεδομένα και τρόπο ζωής πρέπει οι απόγονοι να συνεχίσουν τον αγώνα, με τις όποιες θυσίες και αν χρειαστεί για να γίνουν επιτέλους πράξη. Οσον αφορά τη λατρεία των κοκκάλων, για να ειναι Ιερά τα κόκαλα πρέπει να περιέχουν αγώνες και θυσίες για την κοινωνία των ανθρώπων και την πατρίδα. Πρέπει να περιέχουν αξίες και ιδέες, ιδανικά και όνειρα ακόμα που να σπρώχουν μπροστά τη ζωή. Να την κάνουν ποιο όμορφη και ευχάριστη. Μια ζωή άξια του Ανθρώπου. Αυτά τα κόκαλα του αγώνα και της θυσίας και κυρίως της αυτοθυσίας εννοούσε ο μεγάλος Σολωμός οταν έλεγε οτι η ελευθερία ειναι: «Απ τα κόκαλα βγαλμένη των Ελλήνων τα Ιερά...» Ενω εμείς μέσω της Εκκλησιαστικής παράδοσης, λατρεύουμε μόνο τα κόκαλα των Αγίων, που μέσω των θαυμάτων έγιναν ιερά. Αν πράγματι λατρεύαμε τα κόκαλα τα Ιερά, δεν θα αφήναμε το κόκαλα των Αλβανομάχων και αυτά των Αντιστασιακών και του εμφυλίου στα ξέφωτα, τα ρουμάνια και τις λαγκαδιές άθαφτα και ανομολήγητα!

Ο ανώτερος Κλήρος διεκδικεί οχι μόνο την πρώτη θέση στους εθνικό-Απελευθερωτικούς αγώνες αλλά και ενα μεγάλο κομμάτι απ τους κοινωνικούς-πολιτικούς αγώνες. Επειδή οι κοινωνικό-πολιτικοί αγώνες γίνονται κυρίως στις πλατείες των πόλεων και των χωριών, η παρουσία του κλήρου στους κοινωνικό-πολιτικούς και οικονομικούς ακόμα αγώνες, ποτέ δεν υπήρξε και αυτό γιατί ποτέ ο κλήρος, δεν ήρθε σε ρίξει ή και σύγκρουση ακόμα με το καθεστώς. Οι κοινωνικοί αγώνες θέτουν προβλήματα και διεκδικούν. Ο κλήρος ποτέ δεν εχει βάλει κάποια πρόβλημα για διεκδίκηση.

Οσον αφορά τους και εθνικούς και εθνικό-απελευθερωτικούς αγώνες, πρέπει να αναγνωριστεί και να ομολογηθεί οτι συμμετέχει στους αγώνες αυτούς. Αν υπάρχει κάποιο πρόβλημα αυτό συνίσταται στο γεγονός οτι αν ο ίδιος ο κλήρος εχει συνειδητοποιήσει την ανάγκη αυτού του αγώνα. Αν βάζει ο ίδιος ο κλήρος το πρόβλημα εθνικό ή κοινωνικό και καλεί τον λαό να συμμετάσχει στον αγώνα ή συμμετέχει στον αγώνα, οπως το 21 ειχε βάλει η «Φιλική» το θέμα της απελευθέρωσης από το ζυγό και στην κατοχή οι όποιες πολιτικές και κοινωνικές δυνάμεις πχ το ΕΑΜ και ο κλήρος απλώς συμμετείχε. Ενα αλλο πρόβλημα που μπαίνει ειναι αν συμμετάσχει εθελοντικά ή κάτω από την ανάγκη γιατί δεν μπορεί να κάνει διαφορετικά. Αυτό βέβαια ισχύει για τον κατώτερο κλήρο γιατί ο ανώτερος είναι πάντα με το μέρος της όποιας εξουσίας.

Ο Κλήρος που θέλει να το παίζει και κριτής του εθνισμού της Αριστεράς, προτιμά πάντα να συνεργάζεται με την όποια εξουσία και με αυτήν του δυνάστη ακόμα ή και του κατακτητή (Αγιος Ορος με Χίτλερ) απ το να καλεί το λαό σε εξέγερση και να συμμετάσχει εθελοντικά στους όποιους αγώνες κάνει ο λαός. Ο βασικός λόγος που συμμετείχε υποχρεωτικά ειναι τα γεγονός οτι μέχρι τώρα οι εθνικό-απελευθερωτικοί αγώνες στη χώρα μας και ειδικά ο ένοπλος αγώνας διεξάγονταν στα βουνά. Τα μοναστήρια, τα εξωκκλήσια και οι εκκλησίες των χωριών και οι σκήτες ακόμα ηταν οι πρώτοι χώροι, που απ την πρώτη μέρα του όποιου απελευθερωτικού ή κοινωνικού αγώνα βρίσκονται στο χώρο δράσης και ελέγχονταν απ τους αρματωλούς το 21 και τους αντάρτες στην κατοχή. Αυτή λοιπόν, η κατά ανάγκη συμμετοχή του κλήρου και κατά κύριο λόγω του κατώτερου κλήρου, που δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά και αν ακόμα το απαγόρευε η ηγεσία, ειναι που προβάλει σαν αγώνες ο Κλήρος και διεκδικεί την πρωτοκαθεδρία. Βέβαια κατ ανάγκη η εθελοντικά, με φωτεινές εξαιρέσεις και ο κατώτερος κλήρος έπαιξε σημαντικό και πολύπλευρο ρόλο και το 21 και στη διάρκεια της κατοχής και ειναι προς τιμήν του.

Η ζωή ομως προχωρεί. Τα δεδομένα της ζωής αλλάζουν. Το ιδιο αλλάζουν και οι μορφές του αγώνα. Οι κοινωνικοί, αλλα και οι εθνικο-απελευθερωτικοί ακόμα αγώνες στο εξής, δεν θα διεξάγονται όπως παλιά στα Βουνά αλλά μέσα στις πόλεις. Τον όποιο αγώνα στο μέλλον επαναστάτης ο αντάρτης θα τον διεξάγει μέσα στην πόλη. Θα ειναι ο αντάρτης της πόλης πλέον και οχι του βουνού οπως μέρχι σήμερα. Ο αντάρτης της πόλης δεν θα εχει πλέον την ανάγκη του Μοναστηριού, της σκήτης και της εξωκκλήσιας, μα ούτε και της Εκκλησιάς του χωριού, να κρυφτεί, στεγαστεί, να τραφεί και να διακινήσει οπλισμό και πληροφορίες. Αυτά που έστω άθελα πρόσφερε ο Κλήρος στον όποιο αγώνα, τώρα δεν θα τα εχει σαν προσφορά γιατί ο αντάρτης της

πόλης, θα κρύβεται και θα κοιμάται στο σπίτι του, θα τρέφεται απ το σπίτι του και θα διακινεί οπλισμό και πληροφορίες μέσα στην ίδια την πόλη. Θα κάνει αποκλειστικά το ίδιο και την μορφή του αγώνα, που έκαναν στην κατοχή οι πολιτικές αντιστασιακές οργανώσεις.
Ειναι γεγονός αναμφισβήτητο οτι οι ικεσίες, οι ευχές και οι προσευχές, οι λιτανείες και οι αγιασμοί ασκούν μια αξιόλογη επιρροή στους πιστούς. Το ίδιο οι γιορτές, τα μνημόσυνα και τα κόκαλα των Αγίων. Και γενικότερα τα ήθη και τα έθιμα. Εκείνο όμως που βάζει τη σφραγίδα στην επιρροή, ειναι η σύνδεση ολων αυτών των κοινωνικό- οικονομικών εκδηλώσεων με τους αγώνες του λαού. Μια λοιπόν, και οι όποιοι αγώνες στο εξής, θα διεξάγονται στην πόλη, αν ο Κλήρος, δεν θέλει να μείνει δίχως οπαδούς, θα πρέπει να αρχίσει να σκέπτεται ανθρώπινα και κοινωνικά. Οι δεσμοί με την εκάστοτε εξουσία να μην ειναι τόσο εμφανείς, να μην δίνει τόση ταξική έμφαση στο λόγω του και κυρίως οσο είναι καιρός να περιοριστεί στα καθαρά Θεολογικά και Θρησκευτικά θέματα. Ο ρόλος του Κλήρου ειναι σαφής. Σκοπός της ύπαρξής του ειναι: Να καλλιεργεί την παραδοχή, την υποταγή και την καρτερικότητα. Ας αρκεστεί σε αυτό παίζοντας σωστά τον παρηγορητικό του λόγω, αφού ούτε εχει και ούτε θέλει να παίξει κάποιον κοινωνικό.
Και αυτή ακόμα η Ανθρώπινη φύση ειναι για την Εκκλησία αναχρονιστική, αφού «βαρύνεται» με το προπατορικό αμάρτημα. Δεν επέτρεψε στο βαθμό που μπορούσε να συμβάλλει στην παραμικρή αφύπνιση και την πνευματική αναζωογόνηση της Ελλάδας. Και το ποιο τραγικό για να εξασφαλίσει το πακέτο ελέγχου το 21, αφόρεσε τον Εθνεγέρτη Ρήγα, την ίδια την Επανάσταση τον Υψηλάντη και όποιον άλλο αγωνιστή δεν υποτάσσονταν στα δικά της κελεύσματα. Μετά το 1909 το Βενιζέλο, αργότερα τον Καζαντζάκη κλπ. Εκαψε και συνεχίζει να καίει βιβλία και αναθεματίζει ό,τι δεν είναι στα μέτρα της.
Σαν σκεπτόμενος άνθρωπος ξέρω, πως οι πιό σκοτεινές ώρες του εικοσιτετραώρους ειναι αυτές του λυκαυγές. Ειναι οι ώρες που τελειώνει το σκοτάδι της νύχτας και αρχίζει το φώς της ημέρας. Θέλω να πιστεύω πως η πάλη αυτή, ανάμεσα στο σκοτάδι και το φως ειναι ανελέητη. Ειναι η πάλη ανάμεσα στη ζωή και το θάνατο. Το σκοτάδι ποτέ δεν ανέχεται το φως. Αμύνεται, δίνει τη μάχη της ύπαρξης και δεν υποχωρεί, αν δεν το πυρπολήσουν οι ακτίνες του ήλιου. Οπως δεν υπάρχει συνύπαρξη ανάμεσα στο φώς και το σκοτάδι, ετσι δεν μπορεί να υπάρχει και συνύπαρξη ανάμεσα στην παιδεία, την Επιστήμη και τη Θρησκεία.
Το «μακάριοι οι φτωχοί τω πνεύματι διότι αυτών ήθελε εστί η βασιλεία των ουρανών» και το « μακάριοι οι πεινώντες και οι διψώντες τώρα, διότι θέλετε χορτασθή», μα και το «Ουαί εις εσας τους πλουσίους διότι απηλαύσατε την παρηγορίαν, ουαί εις εσας οι γελώντες τώρα, διότι θέλετε πενθήσει και κλαύσει» Μελετώντας κάποιος κριτικά αυτούς τους τέσσερους στίχους-φράσεις, που ειναι από τα κυρίρχα και δομικά στοιχεία του δόγματος στο μόνο συμπέρασμα που θα καταλήξει θα ειναι οτι η γνώση, ο πλούτος και η χαρά ειναι οι βασικοί εχθροί της Εκκλησίας, ενώ η άγνοια, η φτώχια και η εκδίκηση ειναι τα πιστεύω και οι πιστοί της που ταυλοποιούν.
Η ηγεσίες της μεταπολεμικής Εκκλησιαστικής Ιεραρχίας, οπως και της Δικαιοσύνης στάθηκαν θανάσιμα πιστές στον εαυτό τους και τις «άξιες» του αμαρτωλού παρελθόντος τους. Τα θαύματα της Ιεραρχίας της Δικαιοσύνης και της Ορθοδόξου Εκκλησίας, δεν πρόφτεναν να διαδεχθεί το ένα το άλλο, με κυρίαρχα αυτά του Αγίου Ορους και την ανάλειψη της αντιβαιλείας απ τον

Αρχιεπίσκοπο Δαμασκηνό.

Το πρώτο μέγα θαύμα ηταν η επιστολή που οι σεπτοί θεματοφύλακες του προπυργίου της Ορθόδοξης πίστης του Αγίου Ορους, συνέταξε η ηγεσία των Μονών και έστειλαν «Εξ Ολης Ψυχής Και Καρδίας...» στον σφαγέα των λαών Αδόλφο Χίτλερ, πριν κάν ολοκληρωθεί η κατάληψη της χώρας απ τους Γερμανούς. Η σύνταξη της επιστολή αποσπάσματα της οποίας θα παραθέσω άρχισε στις 13/4/1941. ολοκληρώθηκε και στάλθηκε στι 26/4/1941, με το εξής περιεχόμενο:
Εν Αγίω Ορει τη 13/26 Απριλίου 1941 την αυτού εξοχότητα τον Αρχικαγκελάριον του Ενδοξου Γερμανικού Κράτους Κύριον Αδόλφον Χίτλερ. εις Βερρολίνο.

Εξοχότατε.

Οι βαθυσεβάστως υποσημειούμενοι Αντιπράσοποι των Είκοσιν Ιερών Πασιλικών Πατριαρχικών και Σταυροπηγιακών Μονών του Αγίου Ορους Αθων, λαμβάνομεν την εξαιρετικήν τιμήν να

απευθυνθώμεν προς την μετέραν Εξοχότητα και παρακαλέσωμεν Αυτήν Θερμώς, οπως ευαρεστουμενη, αναλάβη την Υψηλήν προσωπικής Αυτής προστασίαν και κηδεμονίαν τον Ιερόν τούτον Τόπον, του οποίου οι ηγούμενοι και αντιπρόσωποι τυγχάνουν, διαδεχομένη εν τούτω τας ιδρυτάς και τας Ευεργέτας του Ιερού τούτου Τόπου Βυζαντινούς Αυτοκράτορες καιδιαδόχους τούτων.

Το Αγιον Ορος Εξοχότατε, συνέστη εις Πανορθόδοξον μοναχικήν πολιτείαν, ει ην ανέθεσεν διαβιούν εν αγαστή ομόνοια μοναχοί απωλήτως προερχόμενοι απ διάφαρα Ορθόδοξα Εθνη...

...Τον Βασιλέα των Βασιλευόντων και Κύριον των κυριευόντων εξ όλης ψυχής και καρδίας ικετεύοντες, οπωςεπιδαψιλεύση τη Υμεράρα Εξοχότητι υγείαν και μακροημέρευσιν επ αγαθώ του ένδοξου Γερμανικού Εθνους» Υποσημειούμεθα βαθυσεβάστως

Ακολουθούν ονομαστικώς οι υπογραφές των πληρεξουσίων.

Υπάρχουν τα ονόματα αυτών που υπέγραψαν την επιστολή.

Αυτές ακριβώς τις μέρες που σύσσωμη η ηγεσία του Αγίου Ορους έκανε το σχέδιο της επιστολής, την υπέγραφε και την ταχυδρόμησε με ημερομηνία 13/26 Απριλίου 1941, και με την οποία επιστολή ικέτευε και εκλιπαρούσε τον χασάπη των λαών να αναλάβει υπό την Υμιλήν προσωπικής αυτού προστασία και κηδεμονία τον Ιερόν τούπο Τόπο,

Την ίδια στιγμή οι Νέοι της Ελλάδας με προάγγελους τον Μανώλη Γλέζο και τον Σάντα Απόστολο 35 μόνο μέρες μετά την υπογραφή και την αποστολή της επιστολής, οργάνωναν τον τρόπο με το οποίο θα κατέβαζαν στις 31 Μάη του 1941, τη σβάστικα απ τον Ιερό βράχο της Ακρόπολης, προκειμένου να σταλεί μήνυμα προς την παγκόσμια κοινή γνώμη, οτι η Ελλάδα οχι μόνο δεν δέχεται την κατοχή, αλλα και οτι ειναι αποφασισμένη με νύχια και με δόντια να πολεμήσει τους κατακτητές. Τις ίδιες ακριβώς μέρες, που η ηγεσία του Αγίου Ορους «βαθυευσεβάστως» ικέτευε και εκλιπαρούσε τον «εξοχότατο» να θέση «υπό την υψηλήν προστασία» τον τόπο και τα προνόμιά τους. Οι Ποιητές μας συμπύκνωναν σε στίχους το περιεχόμενο του αγώνα για λευτεριά και δίκαιο.

Τις ίδιες ακριβώς μέρες παρά τις αυστηρές διαταγές και τις βαριές ποινές-θάνατος-για τους κατόχους όπλων που προανάγγείλαν οι κατακτητές, ο λαός μάζεβε όπλα για να τους πολεμήσει. Και πριν ακόμα φτάσει αυτή η επαίσχυντη επιστολή στα χέρια του δολοφόνου των λαών, τα δοξασμένα βουνά της Ελλάδας φιλοξενούσαν τους πρώτους αντάρτες και σε λίγο η σβάστικα κατέβηκε από την Ακρόπολη. Και ίσως ακόμα δεν ειχε προλάβει να τη διαβάσει, η Ελλαδά είχε μοιραστεί σε τρεις ζώνες και ο λαός άρχισε να πεθαίνει στους δρόμους από την πείνα! Την πείνα!! Τη λάμια πείνα!!! που τον καταδίκασε η «βαθυσεβάστως και θερμώς παρακληθήσα υμετέρα εξοχότητα» απ τους Ταγούς του προπυργίου της Ορθοδοξίας. Και ευχόμενοι στον κατακτητή «Εξ Ολης ψυχής και καδρίας» στο όνομα του Θεού για την υγεία και την μακροημέρευση να «βάλει υπο την Υψιλήν αυτού προστασία και κηδεμονία τον Ιερόν τούτο τόπο»

Ειναι γεγονός οτι και πριν απ το Β! παγκόσμιο πόλεμο, ηγετικές μορφές των θρησκευτικών δογμάτων, φυσικά και των χριστιανικών Εκκλησιών, γοητεύονταν από τα «κοινά σημεία και στοιχεία» που έχουν οι Εκκλησίες με το φασισμό, σε βαθμό που υπήρξε μια ουσιαστική προϋπόθεση με βάση αυτά τα στοιχεία για μια πολιτική προσέγγιση εναντίον του κοινού εχθρού της Αριστεράς-Δημοκρατίας και κυρίως του κομμουνισμού, η οποία δεν αναγνωρίζει-δέχεται φυλετικούς και θρησκευτικούς προκαθορισμούς του Ανθρώπου, αλλα ελεύθερα, αυτόνομα, υπεύθυνα και ίσα μεταξύ τους υποκείμενα-πολίτες.

Σημεία που θεωρούνταν κοινά ηταν και παραμένουν ειναι ο «ορθολογισμός» βάση της πίστης, οι αντιδραστικές αντιλήψεις περί ηθικής (αυτό που ο λαός αποκαλεί ηθική της κατουρίθρας), Σεξουαλικότητας και πατριαρχικές απόψεις για την οικογένειας καθώς και η αυταρχική-Ιεραρχική αρχή οργάνωση της κοινωνίας και άσκηση της εξουσίας.

Αυτά ειναι μερικά από τα σημεία στα οποία φαίνεται συμπύσονται οι απόψεις, που οδήγησαν του Ταγούς της Γαλλικής Εκλησία να ταχθούν στο πλευρό του άξονα και του ελληνικού συντηρητικού ιδεολογικού κέντρου, να καταφύγει στο φονιά των λαών για να τεθεί υπό την υψιλήν προστασίαν του. Η ενέργεια αυτή των Ταγών του Αγίου Ορους δεν ήρθε εντελώς ξαφνικά. Θα υπήρχε κάποια έστω και μικρή προϊστορία.

Και λίγο αργότερα να καθερείται ο Αρχιεπίσκοπος Χρύσανθος επειδή δεν πήγε και καλώς να καλοσορίσει τον Γερμανό διοικητή Αθηνών και να ορκίσει την κυβέρνηση των Κούϊσσλιγκς. Ο Αρχιεπίσκοπος Χρύσανθος εκτός απ την άρνηση να δεχθεί τον Γερμανό Διοικητή πρόσφερε μέσω της «πρόνοιας του στρατιώτη»σε πολλές χιλιάδες στρατιώτες πολιτικά ρούχα για να αποφύγουν τη σύλληψη. Την θέση του Αρχιεπισκόπου Χρύσανθου την παίρνει ο Δαμασκηνός. Ο άνθρωπος που ο Τσιώρτσιλ έχρησε αντιβασιλιά. Και σε συνέχεια «αυτοπροσώπως» Πρωθυπουργός. Ο ηγέτης της Εκκλησίας μας αποδείχθηκε ο άνθρωπος, που φόρεσε γυαλιά στον «πρώτο Ελληνα» πατέρα της 4ης Αυγούστου, αφού κατόρθωσε να ειναι : Αρχηγός της Εκκλησία, του κράτους, της κυβερνητικής εξουσίας, έστω και δοτής και των ενόπλων δυνάμεων της χώρα: Αέρας, ξηράς και θάλασσας. Με συγκεντρωμένες όλες τις εξουσίες της χώρας στα χέρια του Αχριεπισκόπου (Δαμασκηνό Παπανδρέου κατά κόσμον και πρωταθλητής) έφτασε στο αποκορύφωμα το θέμα των διωγμών, σε βαθμό που έκτος απ την Εθνική Αντίσταση, που βρίσκονταν ολόκληρη υπό απηνή διωγμό, τώρα πλέον καταδιώνταν και όσοι, δεν θέλησαν να ταχθούν αλληλέγγυοι με το μετά δεκεμβριανό αίσχος.

«Και Ωκοδόμησεν είς ψηλά παλάτια το αγιαστήριον αυτού...Σου ειναι οι ουρανοί και Σου η γή...Διότι μέγας εισαι και κάμνεις θαυμαστά». (Ψαλμοί ΟΗ-ΠΟ).

Η Εκκλησία έπαιξε το δικό της ρόλο στις μεγάλες στιγμές του έθνούς και του λαού μας. Οπως οι αλλες κοινωνικές δομές ετσι και ο κλήρος εχει γράψει τη δική του ιστορία στους εθνικούς, κοινωνικούς και προσωπικούς αγώνες. Αν βάζαμε εναν τίτλο : η Εκκλησία το 21, την κατοχή και τον εμφύλιο, στο διάβα του χρόνου θα βρούμε και λευκές και μαύρες σελίδες. Ακόμα θα δούμε οτι διαφορετικός ηταν ο ρόλος της ηγεσίας, η πλειοψηφία της οποίας ζούσε μακριά από το λαό, και πολλές τις περισσότερες φορές δρούσε και εναντίον του, απ αυτόν των απλών Κληρικών, που ζούσε κοντά στο λαό και στη συντριπτική του πλειοψηφία πάλευε μαζί του.

Τόσο το 21 άλλο τόσο την κατοχή και τον εμφύλιο φάνηκε καθαρά η διαφοροποίηση της προσφοράς ανάμεσα στον ανώτερο και τον κατώτερο κλήρο. Φάνηκε η απουσία και εν πολλοίς η απουσία και η προδοσία ακόμα της πλειοψηφίας της ηγεσίας της Εκκλησίας απ τον αγώνα και το 21, της κατοχής και του εμφυλίου σε αντίθεση με την μεγάλη συμμετοχή και προσφορά του λαϊκού κλήρου. Σε όλους τους αγώνες του έθνους μόνο λίγοι φωτεινοί Επίσκοποι συντάχθηκαν με τους απλούς κληρικούς και το λαό και ανταποκρινόμενοι στα εθνεργετικά καλέσματα, μετέτρεψαν τους άμβωνες των εκκλησιών σε επάλξεις του αγώνα, πήραν το όπλο στο χέρι και πολέμησαν τον δυνάστη το 21, και τους κατακτητές στην κατοχή και έδωσαν τα πάντα για την πατρίδα.

Οι απλοί κληρικοί εντασσόμενοι πλάϊ στο λαό και τους αγώνες: εθνικούς και κοινωνικούς υπό την φωτεινή ηγεσία των λαμπρών εξαιρέσεων αποτελούν τις λευκές και αξιοθαύμαστες σελίδες της Εκκλησίας. Ο ανώτερος στην πλειοψηφία του έμεινε ασυγκίνητος από το δράμα του ελληνικού λαού τόσο το 21 και την κατοχή, ενώ πολλοί απ τους ιεράρχες πήραν το μέρος του δυνάστη το 21 και στην κατοχή συνεργάστηκαν με τους Γερμανούς κατακτητές και αργότερα με τους Αγγλους νέο κατακτητές, δίνοντας τους Γή και ύδωρ. Πράγματι οι περισσότεροι ιεράρχες στάθηκαν απέναντι και οχι στο πλάϊ του λαού σε όλες τις δύσκολες στιγμές, Αυτές είναι οι μαύρες σελίδες του κλήρου.

Κάθε εποχή θέλει τους ανθρώπους της. Αν η εποχή ειναι μεγάλη, θέλει μεγάλους και αν ειναι μικρή μικρούς. Η ξεσκολισμένη Δεξιά, ριζωμένη μέσα στην ουρανομήκη φαυλοκρατία του παρελθόντος, του κομματαρχισμού, της ρουτίνας και της ψωροκώσταινας, που την ήθελαν αιωνόβια (την Ελλάδα της Μελούνας). Βιωμένη μέσα στην εθνική προδοσία και την ιδεολογική προπαρασκευή, των τόσων δικτατοριών με αποκορύφωμα τη μεταξική δικτατορία και της εθνικής υποταγής, ηταν η μόνη που μπορούσε με τα όπλα και τη βοήθεια των Αγγλων, να εξαναγκάσει για άλλη μια φορά το λαό στην υποταγή και τη δυστυχία και να καταχωνιάσει την 4χρονη Αντιστασιακή ιστορία. Τόσο διάχυτη και αισθητή ηταν η εξάρτηση και η υποταγή που δεν ντρέπονταν και να το διαλαλλήσουν και ανοιχτά.

Η καλή Εφημερίδα της Δεξιάς «Καθημερινή» έγραφε : «Παραδεχόμαστε οτι δεν είμαστε ανεξάρτητοι. Ας αφήσουμε τους Αγγλους να μας πουν ανοιχτά ή να ψιθυρίσουν στο αυτί του Αντιβασιλέως τι θέλουν να ψηφίσουμε...»

Το κράτος κάθε μέρα που περνούσε αντέγραφε τα 4ο Αυγουστιανά πρότυπα. Στις 6/11/45 ο Γ. Καφαντάρης, προκειμένου να μπει έστω κάποιο φρένο σε αυτή την ασυδοσία με ενυπόγραφη

δήλωση του λέει: «Υπό τας ευλογίας του σεβαστού Αρχιεπισκόπου, η 4η Αυγούστου όλο ένα ανέρχεται και η Ελλάς ωθείται προς το βάραθρον. Αλλα δεν θα πέσει εις αυτό ενόσω υπάρχουν τίμιοι Ελληνες. Και δεν έλειψαν οι τίμιοι Ελληνες. Υπάρχουν».
Αυτά φαίνεται έβλεπε και το 21, ο Ανώνυμος Ελληνας και οδηγήθηκε να πεί πώς : «Δύο αίτια ειναι, ώ Ελληννες μου ακριβοί, όπου μέχρι της σήμερον μας φυλάττουσι δεδεμένους είς τας αλύσους της τυραννίας, ειναι δε το αμαθές Ιερατείον και η απουσία των αρίστων συμπολιτών.» και απευθυνόμενος προς την τότε Ιερά Σύνοδο λέγοντας: «Ω σύ μιαρά Σύνοδο της Κωσταντινουπόλεως, είς τί ομοιάζεις, ήθελα να ηξεύρω, από εσέ τώρα όπου σε ερωτώ, είς τί λέγω ομοιάζεις τους ιερούς και θείους αποστόλους του λόγου της σοφίας του Ιησού Χρισού; Ίσως είς την ένδειανν και αφελοκερδείαν, όπου εκείνοι εκήρυττων; Αλλ έσύ εισαι γεμέτη από χρήματα, όπου καθημερινώς κλέπτεις από τους ταλαίπωρους χριστιανούς. Ισως η εγκράτεια και η χαλυναγωγίαν των παθών; Αλλ είς ποίον μεγάλο ξεφάντωμα δεν ευρίσκεται μέρος από τους συγκλήτους σου, και ποιός από αυτούς δεν λατρεύει δυο και τρεις αρχόντισσας με άκραν αναισχυντίαν και σχεδόν φανερά; Και σε υποσημείωση «Ο νύν αρχιερέας των Ιωαννίνων ειναι μοίχος και αρσενοκοίτης χωρίς την παραμικράν συστολήν».
Το Βυζάντιο ηταν ενα καθαρά Θεοκρατικό καθεστώς. Ενα καθεστώς που δεν αρκέστηκε στο :«Πάς Μή Ορθόδοξος Μή Ελλην», αλλα διαμόρφωσε και όλες εκείνες τις δομές που έχουν τα Θεοκρατικά καθεστώτα.
Ανέκαθεν η αυτοκέφαλη Ορθόδοξη Εκκλησία κινείται και λειτουργεί σαν παράλληλο κράτος. Οπως η Καθολική, ετσι και η Ορθοδοξία κινούμενη στον μεταφυσικό χώρο, προσπαθεί να πείσει οτι αυτό που λέει και κάνει, δεν το κάνει γιατί το θέλει αυτή, αλλά ό,τι κάνει γίνεται με τη Θεία φώτιση και οτι αυτοί ειναι τα εκτελεστικά της όργανα. Ετσι είτε μας αρέσει είτε οχι στην Ελλάδα απ την Παλιγγενεσία και μετά έχουμε ενα ημίθεο κρατικό-κρατικό καθεστώς, με την Εκκλησία εταίρο του καθεστώτος, οχι μόνο με ευρύτατα ποσοστά, αλλα και με μια προσημείωση σε «αέρα, γή και θάλασσα και τα εν αυτοίς» υπάρχοντα αγαθά οτι της ανήκουν. Με βάση αυτήν την προσημείωση ο Πάπας έχριζε Βασιλιάδες, που κυβερνούσαν με θεϊκό δικαίωμα μεταβιβαζόμενο μέσω του Πάπα. Ενα κομματικό-θρησκευτικό κράτος. Μια κρατική εξουσία με ενα ποσοστό 98% βαπτισθέντων Ορθόδοξων Χριστιανών, άσχετα αν αυτό έγινε σε νηπιακή ηλικία και οχι στη ηλικία που βαφίστηκε ο Χριστός στα (33) χρόνια. Τέτοια ποσοστά που μόνο τα Θεοκρατικά καθεστώτα διαθέτουν. Η βάφτιση του Χριστού στα 33 του χρόνια, δεν θα έπρεπε να αποτελέσει το πρότυπο του Χριστιανού τουλάχιστο σε μια ηλικία που έστω να βιώνει, αν οχι να κατανοεί την πράξη της βάφτισης.
Η Ελλάδα δεν εχει δική της Θρησκεία. Η Οθρόδοξη Εκκλησία της Ελλάδας ειναι μια αυτοκέφαλη Εκκλησία, που ανήκει δογματικά στην Ανατολική Εκκλησία του Χριστού. Η Εκκλησία του Χριστού ειναι οικουμενική: Ανήκει σε όλους τους λαούς της γής. Στο βαθμό που η Ορθοδοξία ταυτίζεται-οπως η δική μας-με ενα Εθνος, γίνεται αίρεση και κατ' επέκταση δημόσιος υπάλληλος. Η γνωστή αίρεση του εθνοφυλετισμού και αυτόματα αποσπάται από τον κορμό της Εκκλησίας, όπως γίνεται με ολες τις Αιρέσεις. Αυτό αναιρείται, αυτό υπομονωμεύται. Και σαν αίρεση που ειναι, οχι μόνο υιοθέτησε αλλα ειναι αυτή η Εκκλησία, που υπαγόρευσε στον Μεταξά «τον Γ! ελληνικό πολιτισμό», και την 21η Απριλίου 1967 επιβάλε το περιβόητο χουντικό σύνθημα : «Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών», με τον Ιερώνυμο. Που φώλιαζε στο Παλάτι να χρησιμοποιηθεί στην κατάλληλη στιγμή Ειναι αυτή που έσωσε τα κεφάλια των χουντικών και απάλλαξε τους υπόλοιπους απ τις όποιες ευθύνες και λίγο πριν απ τη χούντα οδήγησε τον τότε πρωθυπουργό Κ. Καραμανλή να ξεστομίσει εκείνο το «Ποιος επιτέλους κυβερνάει αυτόν τον τόπο».
Οπως η Ιεραραρχία της Εκκλησίας, ετσι και η Ιεραρχία της δικαιοσύνης στάθηκε και αυτή αντάξια του αμαρτωλού παρελθόντος της. Του παρελθόντος που όπως η Εκκλησία ευλογούσε κάθε συντηρητικό, αντιδραστικό και αναρχονιστικό μέτρο, αφόριζε όποιον δεν συμορφώνονταν με τις επιταγές της και έκαιγε βιβλία, ετσι και αυτή προσυπόγραφε και εκτελούσε χωρίς φειδώ τις αποφάσεις της «Ειδικής Ασφάλειας» και των «Επιτροπών Ασφαλείας». Εκανε εκτεταμένη χρήση του Ιδιωνύμου. Και γέμισαν τα νησιά και οι φυλακές από αθώους πολίτες και έστειλε και

αμούστακα παιδιά στο εκτελεστικό απόσπασμα. Μόνο με την υπόδειξη ενός στρατευμένου και καλοπληρωμένου καταδότη-χαφιές. Με κατηγορητήριο οτι κατά την κρίση του δεν ζητώ-κραύγαζε υπέρ της επάρατης 4ης Αυγ/του ή επειδή δεν του άρεσε η φάτσα του. Αφησε ενα λαό ολόκληρο στη διάθεση του παρανοηκού Μεταξά. Του Μεταξά που σκύλευε στο σώμα της Ελλάδας και δολοφονούσε την ψυχή των Ελλήνων.

Αυτού του θανάσιμου αμαρτωλού παρελθόντος, αντάξια στάθηκε με φωτεινές εξαιρέσεις και η μετά δεκεμβριανή δικαιοσύνη, οταν κλήθηκε να κρίνει ποιοί Ελληνες υπερασπίστηκαν την πατρίδα στη διάρκεια της 4χρονης τετραπλής κατοχής και ποιοί οχι μόνο της γύρισαν την πλάτη, την πρόδωσαν αλλα και πολέμησαν στο πλευρό των κατακτητών αυτούς, που με όσες και όποιες θυσίες και αν χρειάστηκαν την υπερασπίστηκαν.

Οπως σε κάθε οργανωμένη κοινωνία υπάρχουν διαφορές, οσον αφορά τον τρόπο διακυβέρνησης της χώρας και τον τρόπο ζωής. Ετσι και στην ελληνική κοινωνία υπήρχαν ανθρωποι, που δεν συμφωνούσαν ούτε με τον τρόπο της διακυβέρνησης, μα ούτε με το είδος και την ποιότητα της ζωής. Η διαφορά αυτή έγινε πιο μεγάλη με την επιβολή της Μεταξική δικτατορίας το 1936. Εντάθηκε στον αλβανικό πόλεμο ανάμεσα στην ηγεσία πολιτική και στρατιωτική, που ήθελαν να «πέσουν μερικές ντουφεκές για την τιμή των όπλων» και τον στρατό, τους εφέδρους αξιωματικούς και τους διοικητές των μικρών μονάδων, που ήθελαν να πετάξουν τον εισβολέα στη θάλασσα. Και όταν η λαίλαπα των Ούνων μόλυνε «το Αγιο της χώμα» δίπλα στις δύο διαφορές που ειχαν οι Ελληνες, οσον αφορά τη διακυβέρνηση και την ποιότητα ζωής, προστέθηκαν και δύο ακόμα μεγαλύτερες. Οι διαφορές τη φορά αυτή, δεν αφορούσαν πλέον τη διακυβέρνηση και την ποιότητα ζωής. Και δεν αφορούσαν γιατί τη διακυβέρνηση την ασκούσαν πλέον τα ανρδείκελα για λογαριασμό των κατακτητών και τη θέση της ποιότητα την ειχε πάρει η επιβίωση και τη ζωή ο θάνατος. Οι διαφορές αυτές αφορούσαν α): Την ύπαρξη αυτής καθ' εαυτής της ΕΛΛΑΔΑΣ και κυρίως ποιοί και πόσοι θα παραμείνουμε ΕΛΛΗΝΕΣ. και β): Αν μετά την απελευθέρωση σαν λαός θα αρπάξουμε την ευκαιρία, να συνταχτούμε σε μια ελεύθερη και ανεξάρτητη πολιτεία και να κρατήσουμε την ΕΛΛΑΔΑ για μας τους ΕΛΛΗΝΕΣ ή θα γυρίσουμε πίσω στο καθεστώς της μεταξικής φασιστικής δικτατορίας για να ολοκληρώσουμε τον «Γ! Ελληνό-χριστιανικό πολιτισμό» που την ολοκλήρωσή του διέκοψε ο ιταλό-ελληνικός πόλεμος.

Η κήρυξη του Β! παγκοσμίου πολέμου, το ΟΧΙ του ελληνικού λαού και το ΕΠΟΣ του 40, φάνηκε να γεφυρώνουν την πολιτική ρήξη που ειχε συγκλονίσει τον τόπο για 10ετίες. Η γερμανική κατοχή όμως που ακολούθησε την άνοιξη του 1941, μέχρι τις αρχές του Οκτώβρη του 1944, έμελλε να ειναι καθοριστική για την κορύφωση του ελληνικού δράματος. Ασφαλώς για τη διάρκεια της κατοχής δεν μπορεί να μιλήσει κανείς για τάξη δικαίου στηριγμένη στο Σύνταγμα, που προϋποθέτει Εθνική Ανεξαρτησία και Λαϊκή Κυριαρχία. Πάντως στην περίοδο αυτή, καθοριστική για ό,τι επακολούθησε ειχαν διαμορφωθεί τρία διαφορετικά καθεστώτα, που στην πραγματικότητα διαπλέκονται-με χωρίς σαφή τα όρια-και αποτελούν τον καμβά πάνω στον οποίο εξελίχθηκε η μεγαλύτερη τραγωδία του ελληνικού έθνους, Ιταλό ελληνκός πόλεμος, κατοχή ο εμφύλιος-ανταρσία κατά του επισήμου κράτους, οπως διακηρύσσονταν. Τα τρία αυτά καθεστώτα ηταν:

οι κατοχικές κυβερνήσεις (τρεις τον αριθμό), που η κάθε μια ανάλογα τον χρόνο και τον ρόλο που ανέλαβε να παίξει ένα ξεχωριστό πολιτικό ενδιαφέρον ρόλο!

β) Οι εξόριστες ελληνικές (που η κάθε μια ειχε να παίξει κάποιον ξεχωριστό ρόλο) κυβερνήσεις που μαζί με το βασιλιά, «εκπροσωπούσαν» τυπικά το ελληνικό κράτος, και με το στανιό προβάλονταν σαν «νόμιμες» και που μέχρι τη Συμφωνία του Λιβάνου αναγνωρίζονταν μόνο απ τους συμμάχους-Αγγλία σαν τέτοιες. Τώρα το πόσο νόμιμες ηταν οι κυβερνήσεις αυτές και πόσο ίσχυε συνταγματικά ο θεσμός του βασιλιά-με τον πραξικοπηματικό τρόπο που έγινε η παλινόρθωση απ την Αλβιώνα-ειναι ενα μεγάλο θέμα που δεν μπορεί να αναλυθεί εδώ. Θα πρέπει όμως να τονιστεί οτι οχι μόνο εχει άμεση σχέση με την τροπή που πήραν τα πράγματα αλλα και με ό,τι επακολούθησε μετά κατοχικά.

γ) Το τρίτο ειναι το θέμα της Εθνικής Αντίστασης, των δυνάμεων που κατά γενική ομολογία και αναγνώριση και απ την πλευρά των συμμάχων πρόσφεραν τεράστιες υπηρεσίες, τόσο για την θετική

έκβαση του πολέμου κατά του φασισμού, αλλο τόσο και για την απελευθέρωση της χώρας. Ολοι το αναγνωρίζουν και ας μην το ομολογούν οτι το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, εκτός του οτι σήκωσε το κύριο βάρος του ενθικό-απελευθερωτικού αγώνα, διαμόρφωσε και αρκετές απαραίτητες δομές και θεσμούς για ενα Λαϊκό-Δημοκρατικό κράτος. Ενα κράτος δομημένο απ τον ίδιο το λαό: α) στρατό ξηράς και θάλασσας οργανωμένο στα προπολεμικά πρότυπα β) Σώμα Ασφαλείας(Ε.Π). γ) Τοπική Αυτοδιοίκησης, Λαϊκή Δικαιοσύνη, Υγεια, πολιτισμός, προσάρμοσε το φορολογικό σύστημα, σεβάστηκε την ατομική ιδιοκτησία υποχρεώνοντας τους όποιους ευκαιριακούς καταπατητές να καταβάλουν το αντίστοιχο ενοίκιο στους ιδιοκτήτες χωραφιών, σπιτιών κλπ. Εξέδωσε και κυκλοφόρησε τραπεζογραμμάτια-χαρτονόμισμα κλπ.

Βέβαια, μετά την απελευθέρωση η διαπλοκή περιορίστηκε ανάμεσα στα δύο καθεστώτα, α) των κυβερνήσεων του εξωτερικού και β) των δυνάμεων της Εθνικής Αντίστασης, ιδίως του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και στο παιχνίδι που έπαιξαν οι δυο μεγάλες δυνάμεις Αγγλο΄-αμερικάνοι και κυρίως οι Αγγλοι αλλα και η τότε Σοβιετική Ενωση. Αυτά όμως ειναι θέματα που κάποιοι άλλοι θα τα αναλύσουν.

Την αντίθεση δικτατορίας και λαού την έλυσε ο αλβανικός πόλεμος και την αντίθεση ηγεσία και στρατού την έλυσε η κατοχή της χώρας απ τους τρεις κατακτητές. Οι ήρωες των παλατιών και των καταφυγίων της «Γκράν Μπρετάνιας» ειχαν φύγει παίρνοντας μαζί τους το κρατικό θησαυροφυλάκιο και ό,τι άλλο πολύτιμο έπρεπε να «διασωθεί».

Η κατοχή ηταν μιά απ τις πιό δύσκολες ιστορικές στιγμές του Ελληνικού Εθνούς. Η χώρα ειχε διαμελιστεί στα τρία. Χώρα και λαός διέτρεχαν άμεσο κίνδυνο: Η μεν χώρα να γίνει παράρτημα του Γ! Ράϊχ και λαός στο στόχαστρο να αφελληνιστεί.

Οπως ηταν φυσικό η κατοχή εκτός απ την αντίθεση με τους κατακτητές, βάθυνε και το χάσμα ανάμεσα στο λαό. Ενα χάσμα που χώρισε το λαό α) Σε αυτούς που συνέβαλαν στην κατοχή, σε αυτούς που τη δέχτηκαν αδιαμαρτύρητα και σε αυτούς που ήθελαν να συνεργαστούν και συνεργάστηκαν με τους κατακτητές. Ολοι αυτοί κοινή αφετηρία και επιδίωξη ειχαν μετά τη λήξη του πολέμου να επανέλθει η χώρα στο καθεστώς της 4ης Αυγ/του και β) Σε αυτούς που οχι μόνο δεν συνέβαλαν, στο να κατακτηθεί η χώρα, δεν δέχθηκαν την κατοχή αλλά και εγκατάλειψαν τα πάντα και έβαλαν και τη ζωή ακόμα σε κίνδυνο να οργανώσουν Αντίσταση, συγκρότησαν στρατό και πολέμησαν τους κατακτητές.

Για αυτούς που θα συνεργάζονταν, τα κίνητρα και οι υποδομές υπήρχαν-πέμπτη φάλαγγα, η ΕΟΝ, η Ειδική Ασφάλεια κλπ-για να εκφραστεί αυτό το χάσμα-διαφορά οι λόγοι υπήρχαν. Και η ευκαιρία να διατηρήσουν και υπό κατοχή τα προνόμια τους δόθηκε. Τα πάντα ηταν οργανωμένα από πριν. Η 4η Αυγουστιανή του ηταν συμπαγής και η νίκη του άξονα σίγουρη. Ολα συνηγορούσαν οτι η επαναφορά της 4ης Αυγούστου, δεν αμφισβητούνταν εκτός απ αυτούς που απαφάσισαν να αγωνιστούν.

Ο αδούλωτος λαός μας δεν νικήθηκε. Προδόθηκε απ τους πεμτοφαλαγγίτες στρατηγούς και τους ιεράρχες της Εκκλησία οπως ο Ιωννίνων, Σερρών, Καστοριάς, Φθιώτιδος κλπ, που παραδόσανε λαό και πατρίδα και 2,000 κομμουνιστές και αντιφασίστες αλυσοδεμένους στους φασίστες ομογάλακτους επιδρομείς, εξαργυρώνοντας την προδοσία με αντάλλαγμα του Υπουργικούς, Πρωθυπουργικούς και Αρχιεπισκοπικούς θώκους. Η ιστορία εχει καταγράψει και η ζωή εχει επιβεβαίσει, οτι κάθε φορά που θα παρουσιαστεί κάποιο κενό εξουσίας ειναι οι Δεσποτάδες και οι Αρχιεπίσκοποί που αναλαμβάνουν να καλύψουν το όποιο κένο εξουσίας.

Γι’ αυτούς όμως που θα αντιστέκονταν, θα έπρεπε να αρχίσουν απ το μηδέν. Με υποδομή τη ζωή τους και κίνητρα ενα μαντίλι όνειρα, την ελπίδα και την αγάπη του λαού για μιά Ελλάδα, που να του ανήκει και μια καλύτερη ζωή. Εκατόν είκοσι χρόνια ονειρεύονταν και αγωνίζονταν ο ελληνικός λαός, τη Λαϊκή Δημοκρατία, τη Λαϊκή Αυτοδιοίκηση και τη Λαϊκή Δικαιοσύνη, που αποτελούν τα βάθρα της Λαϊκής Δημοκρατίας. Τη Λαϊκή Δημοκρατία, ο λαός τη διεκδίκησε το 1821.Τη διεκδίκησε μέσα στις «ανταρσίες» και το σάλο του 1828-1832. Την διεκδίκησε το 1843, 1861 και το 1909. Την διεκδίκησε ο Ρόκος Χοϊδάς και άλλα πολλά ανοιχτά μυαλά και παλικαρίσια δημοκρατικά πνεύματα του περασμένου και αυτού του αιώνα.

Το 1924 νόμισε οτι την άγγιξε. με την υποκριτική εκείνη «Δημοκρατία», που τα φύτρα-λίκνο της βάφτηκε με το αίμα ενός σκοτωμένου εργάτη και ο εκπρόσωπός της και τότε Πρωθυπουργός Παπαναστάσης πέθανε στην εξορία-αιώνιο σήμα κατατεθέν της αντιλαϊκότητας και της προδοσίας της. Σ όλο το διάβα των 120 είκοσι χρόνων, πάλεψε, αιματοκυλίστηκε, υπόφερε, χαροπάλεψε με το όνειρο μιας Ελλάδας, που να ανήκει στους Ελληνες και μιά ζωή που να εχει το Ανθρώπινο άρωμα και να την εποπτεύει ο ίδιος.

Μια Δημοκρατία που αιώνες τώρα φωλιάζει στα σπλάχνα του λαού, έβρισκε πάντα το δρόμο φραγμένο απ την Αγία Τριάδα, το παλάτι και τον βασικό τώρα πλέον μέτοχο, την αστική πλουτοκρατική ολιγαρχία, που άπληστη και κυνική, ξεπουλημένη στο διάβολο και τους ξένους καραδοκούσε πάντα άπληστη και αχόρταγη. Με ψέματα ή με τα όπλα ο λαός έμεινε μακριά απ το ονειρό του. Για να του ανήκει η Ελλάδα και για να εχει Ανθρώπινο άρωμα η ζώη του, η πρωτοπορία του αγώνα διαμορφώθηκε σε ένα εθνικό, κοινωνικό, πολιτικό και πνευματικό συναγερμό: Το Ενθικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, που ακολούθησε η μεγάλη πλειοψηφία του έθνους.

Οχι !Οχι! Δεν θα υπάρχει συμβιβασμός και μοιρολατρική αποδοχή της σκλαβιάς βροντοφώναξε ο λαός. Ενας και μόνο δρόμος υπήρχε, ο δρόμος της ενεργητικής Αντίστασης, ο δρόμος του Εθνικού Απελευθερωτικού αγώνα. Παλαϊκός αγώνας για την κατάκτηση και οριστική κατοχύρωση της εθνικής λευτεριάς. Αυτή ηταν η απάντηση του λαού στην ξένη τυραννία, στη ντόπια συνεργασία και προδοσιά. Να αγωνιστεί, να παλέψει, να νικήσει, να λυτρωθεί οριστικά απ την ξένη κηδεμονία και τη ντόπια σκλαβιά. Αυτές ηταν η διακηρύξεις της πρωτοπορίας. Δεν αρκέστηκε όμως μόνο στις διακηρύξεις. Πήρε όλα εκείνα τα πρακτικά μέτρα όπως: α) Δημιούργησε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) με οργανώσεις σε ολόκληρη την Ελλάδα. β) Συγκρότησε τον Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό (ΕΛΑΣ) και το Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Ναυτικό (ΕΛΑΝ). γ) Την Εθνική Πολιτοφυλακή (Ε.Π). δ) Την Ενιαία Πανελλήνια Όργάνωση Νέων (ΕΠΟΝ). Την Εθνική Αλληλεγγύη (Ε.Α). ε) Καθιέρωσε σαν τα πιό βασικά κύτταρα της κοινωνικό-οικονομικής ζωής τη Λαίκή Δημοκρατία, τη Λαϊκή Αυτοδιοίκηση (Λ.Α) και την Λαϊκή Δικαιοσύνη (Λ.Δ) και οταν ήρθε το πλήρωμα του χρόνου συγκρότησε την Πολιτική Επιτροπή Εθνικής Απελευθέρωσης (ΠΕΕΑ).

Η εισηγητική έκθεση για την ιδρυτική πράξη την ΠΕΕΑ, έλεγε: Εχοντας υπόψη : 1) Τις υπέρτατες εθνικές ανάγκες και την επιτακτική απαίτηση του ελληνικού λαού, για τη δημιουργία μέσα στη χώρα ενος κεντρικού πολιτικού οργάνου, που να συντονίσει τις προσπάθειες και τον αγώνα για την εθνική απολύρτωση και να αναλάβει την υπεύθυνη διοίκηση των ελευθέρων και ελευθερουμένων περιοχών της χώρας και

2) Την από 15 Δεκεμβρίου 1943, πρόσκληση της κεντρικής Επιτροπής του Εθνικό απελευθερωτικού μετώπου σε όλα τα κόμματα και τις οργανώσεις καθώς και την κυβέρνηση Τσουδερού, για το σχηματισμό κυβέρνησης γενικού εθνικού συνασπισμού.

Σ Υ Γ Κ Ρ Ο Τ Ο Υ Μ Ε

Πολιτική Επιτροπή Εθνικής Απελευθέρωσης που αποτελείται προσωρινά από τα υπογράφοντα μέλη.

Κύριος και πρωταρχικός σκοπός της Επιτροπής ειναι : Να συντονίσει και να διεξάγει με όλα τα μέσα και με όλες τις δυνάμεις μέσα στην Ελλάδα και στο πλευρό των συμμάχων μας, τον αγώνα κατά των κατακτητών.

Να αγωνιστεί για το διώξιμο από τη χώρα και τη συντριβή των γερμανικών και Βουλγάρων εισβολέων, για την ολοκληρωτική εθνική απελευθέρωση και για την κατοχύρωση της ανεξαρτησίας και ακεραιότητα της χώρας.

Να επιδιώξει την εθνική μας αποκατάσταση με βάση την αρχή της αυτοδιάθεση των λαών σύμφωνα με τον χάρτη του Ατλαντικού και τη συμφωνία της Τεχεράνης και τη στρατηγική διαρρύθμιση των συνόρων μας.

Να αγωνιστεί για την εξόντωση του εσωτερικού φασισμού και των ενόπλων προδοτικών σωμάτων.

Παράλληλα η επιτροπή θα αναλάβει τα πιό κάτω καθήκοντα:

1) Την υπεύθυνη διοίκηση των ανταρτικών μονάδων που θα αποδεχθούν τη σύσταση της Επιτροπής με σκοπό την ενοποίηση, την αναδιοργάνωσή τους και τη συγκρότηση ενιαίου εθνικού στρατού.
2)Την υπεύθυνη ανώτερη διοίκηση των ελευθέρων περιοχών σε όλους τους τομείς, με σεβασμό των θεσμών της τοπικής αυτοδιοίκησης και το συντονισμό, έλεγχο και κατεύθυνση των οργάνων της.
3) Την εξασφάλιση των ελευθεριών του λαού στις ελεύθερες περιοχές, το σεβασμό της Ατομικής ιδιοκτησίας καθώς και την εξασφάλιση της ελευθερίας της Θρησκευτικής συνείδησης.
4) Την ικανοποίηση των βασικών αναγκών του λαού και την περίθαλψη και προστασία των θυμάτων του πολέμου και της βίας των κατακτητών.
5) Την προπαρασκευαστική εργασία για την είσοδο της χώρας, μετά την απελευθέρωση, σε ομαλό πολιτικό βίο με κατεύθυνση την εξασφάλιση των κυριαρχικών δικαιωμάτων του ελληνικού λαού και την καταπολέμηση κάθε προσπάθειας για λύσεις πραξικοματικές ή δικτατορικές και αντίθετες προς την ελεύθερη θέληση του λαού, από οποιανδήποτε και αν προέρχονται. Η Επιτροπή, ξεκινώντας από την αντίληψη πως για να πραγματοποιηθούν ικανοποιητικά οι πιό πάνω εθνικοί σκοποί, επιβάλλεται να συμμετάσχουν στο έργο αυτό όλες οι εθνικές δυνάμεις. Θεωρεί πρωταρχικό της καθήκον να εξακολουθήσει δραστήρια τις ενέργειες για το σχηματισμό κυβέρνησης γενικού εθνικού συνασπισμού.
Παράλληλα, δε θα πάψει να επιδιώκει την πραγματοποίηση των ποιό πάνω σκοπών με τα μέσα που σήμερα διαθέτει και με όλους εκείνους που θα δεχθούν στο μέλλον να συμμετάσχουν στο έργο της.
Η επιτροπή θα κατανείμει τις αρμοδιότητές σε Γραμματείες. Επικεφαλής των υπηρεσιών κάθε Γραμματείας, θα ειναι ενα μέλος της Επιτροπής και θα εχει τον τίτλο του Γραμματέα. Η σύνθεση της Επιτροπής μπορεί να αλλάξει με απόφασή της. Για την πραγματοποίηση των σκοπών της η Επιτροπή θα εκδίδει πράξεις και αποφάσεις.
Οι πράξεις και οι αποφάσεις εχουν περιεχόμενο και ισχύ κανόνος δικαίου, αποφασίζονται και εκδίδονται από τον αρμόδιο Γραματέα. Οι πράξεις και οι αποφάσεις δημοσιεύονται και ισχύουν αμέσως μετά τη δημοσίευση. Η Επιτροπή , πιστεύοντας πως η δύναμη της πηγάζει από το λαό και από το λαό αντλούνται όλες οι εξουσίες, θα συγκαλέσει στο ποιό σύντομο χρονικό διάστημα Εθνικό Συμβούλιο, που θα αποτελεστεί από αντιπροσώπους του λαού εκλεγμένους ελεύθερα. Ολες οι ενέργειες της Επιτροπής, καθώς και η ίδια η σύστασή της, θα τεθούν κάτω από την κρίση του Εθνικού Συμβουλίου που θάνε το μόνο αρμόδιο ν αποφασίσει για τη σύνθεση και για τον παρά πέρα τρόπο της λειτουργίας και της δράσης της.
Ο τρόπος της σύγκλησης του Εθνικού Συμβουλίου και της εκλογής των αντιπροσώπων θα οριστεί με ειδική πράξη της Επιτροπής. Η Επιτροπή αποφασίζει να απεθυνθεί με διάγγελμα στον ελληνικό λαό για να αναγγείλει τη σύστασή της και τους σκοπούς της. Και αφού προσδιορίζει έδρα, σφραγίδα και συντάσει πρακτικό ορκομωσίας στις 12 Μαρτίου 1944 έδωσαν μπροστά στον ιεροργούντα κανονικόν εφημέριο και τους α) Αιδεσιμότατο αρχιερατικό επίτροπο της περιφέρειας σαν εκπρόσωπο του κλήρου, β) στο Στρατηγό Στέφανο Σαράφη, σαν εκπρόσωπος των ανταρτικών δυνάμεων και γ) τον πρόεδρο της κοινότητας της έδρας της Επιτροπής τον ακόλουθο όρκο:
«Ορκίζομαι οτι θα εκτελέσω πιστά τα καθηκοντά μου σαν μέλος της Πολιτικής Επιτροπής Εθνικής Απελευθέρωσης, έχοντας σαν γνώμονα το συμφέρον της πατρίδας μου και του ελληνικού λαού, οτι θα αγωνιστώ με αυτοθυσία για την απελευθέρωση της χώρας μου από το ζυγό των κατακτητών, οτι θα υπερασπίζω παντού και πάντοτε τις λαϊκές ελευθερίες και θα ειμαι προστάτης και οδηγός του λαού στον αγώνα για τη λευτεριά του και τα κυριαρχικά του δικαιώματα».
Τα Μέλη της Επιτροπής 1) Ευριπίδης Μπακιρτζης 2) Εμμανουήλ Μάντακας 3) Γεώργιος Σάντος 4) Ηλίας Τσιριμόκος και 5) Κώστας Γαβριηλίδης.
Αμέσως μετά τη λήξη η συγκροτηθείσσα Επιτροπή έστειλε τηλεγράφημα προς τον Πρόεδρο της Ελληνικής κυβέρνησης Καϊρου.
Κύριε Πρόεδρε, έχομεν να Σας ανακοινώσουμεν το σχηματισμό εις την ελευθερην Ελλάδα της Πολιτικής Επιτροπής Εθνικής Απελευθερώσεως, της οποίας σκοπός ειναι η ένωσις των εθνικών δυνάμεων προς συντονισμόν του εθνικού απελευθερωτικού αγώνος παρά το πλευρό των συμμάχων, η διοίκησις των ήδη ελευθέρων περιοχών εν ελλάδι, η εξασφάλισις μετά την απελευθέρωσιν ομαλής

και ελευθέρας πολιτικής ζωής καθ' όλην τη χώρα. Η Επιτροπή αποβλέπει πρωτίστως εις τον σχηματισμόν κυβερνήσεως Γενικής Εθνικής Ενότητας. Διερμηνεύοντες έκδηλον επιθυμίαν του Λαού και των ενόπλων δυνάμεών του απευθυνόμεθα εις την Εξοχότητά σας με την πεποίθησιν οτι θα αντιληφθήτε τας επιτακτικάς εθνικάς ανάγκας και θα προσφέρητε αποτελεσματικήν συμβολήν εις τον σχηματισμόν Κυβερνήσεως Γενικής Εθνικής Ενότητας.
Προσωρινά Μέλη Πολιτικής Επιτροπής ακολουθούν οι υπογραφές.
Στη διάρκεια της κατοχής, οπως τα θαύματα της Εκκλησίας, με φωτεινές εξαιρέσεις βρίσκονταν καθημερινά στο προσκήνιο, ετσι και της μετά δεκεμβριανής δικαιοσύνης τα θαύματά της δεν πρόφτεναν να διαδεχθούν το ενα το αλλο. Λέγεται πως η Δικαιοσύνη ειναι τυφλή. Τόσο «τυφλή» που οταν θέλει-λειτουργώντας ταξικά, να μην μπορεί να διακρίνει το δίκαιο απ το άδικο και την αλήθεια απ το ψέμα. Οπως οι άλλες κοινωνικές δομές που λειτουργούν ταξικά, ετσι και η Δικαιοσύνη δεν μπορεί να αποτελέσει εξαίρεση του κανόνα. Κάθε ταξική δομή εχει και τα καθορισμένα πλαίσια μέσα στα οποία υποχρεούται να λειτουργήσει και τους αντίστοιχους ποινικούς κανόνες για τα «παρανομούντα» μέλη του,(δυσμένεια, μετάθεση, ποινική δίωξη, απόλυση, καταδίκη κλπ).
Γι' αυτό και ο λαός δεν περιμένει να λειτουργήσουν όπως λειτούργησε ο δίκαιος Αριστίδης, οταν τον εξοστράκισαν οι Αθηναίοι. Στο δημοψήφισμα για τον εξοστρακισμό του, ενας αγράμματος και τυφλός από άγνοια, παρακάλεσε τον Αριστίδη, που περνούσε εκείνη την ώρα δίπλα του, να γράψει το όνομά του Αριστίδη στο όστρακο που θα τον εξοστράτιζε. Και οταν ο Αριστίδης τον ρώτησε «τί σου έκανε; τον ξέρεις;». Η απάντηση ηταν: «Δεν τον ξέρω, Βαρέθηκα ομως να ακούω να τον λένε όλοι δίκαιο». Τότε ο Αριστίδης, έγραψε ατάραχος το όνομά του στο όστρακο της καταδίκης του.
Βέβαια κανένας, δεν περίμενε απ την διορισμένη και στρατευμένη ταξικά δικαιοσύνη, να σκεφτεί και να λειτουργήσει σαν τον Αριστίδη. Ομως σε μιά ιστορική και κρίσιμη για το Εθνος στιγμή, οπως ηταν η κατοχική και μετά απελευθερωτική περίοδο, που τα πράγματα ειχαν τη σαφήνεια και τη φωτεινότητα του ήλιου, έπρεπε πριν αναλάβει και αυτή τον εθνοκτώνο ρόλο, να σκεφθεί εστω για μια φορά : Ελληνικά, Εθνικά και ανθρώπινα. Τα πράγματα ηταν ξεκάθαρα. Η τεράστια πλειοψηφία του λαού, αγωνιζόταν με νύχια και με δόντια να διώξει τους τρει κατακτητές συνεργαζόμενος με τους συμμάχους για μιά Ελλάδα, που να ανήκει στους Ελληνες και μια μικρή (ευτυχώς) μειοψηφία, οχι μόνο συνεργάστηκε κατ εντολή και για λογαριασμό των ξένων και των εγχώριων λακέδων τους, αλλα και πολέμησαν με λύσσα αυτούς που πολεμούσαν τους κατακτητές. Τα πράγματα ηταν τόσο ξεκάθαρα, που δεν υπήρχε θέμα να προκείψει δικαστική πλάνη πολύ περισσότερο δεν έμπαινε θέμα συνείδησης.
Μετά την ήττα του άξονα, ενα απ τα πρώτα θέματα που έμπαινε σε κάθε κατακτημένη χώρα, ηταν να περάσουν από δίκη σαν δοσίλογοι οι συνεργάτες των κατακτητών και όποιοι άλλοι έβλαψαν με οποιονδήποτε τρόπο τη χώρα και το λαό.
Α) Δοσίλογοι κατά τη Συντακτική Πράξη υπ' αρίθ 6 που εκδόθηκε στις 20 Ιανουαρίου 1945 ειναι α) : Αυτοί που κατά τη διάρκεια της κατοχής ανέλαβαν τον σχηματισμό κυβέρνησης και την προερδία της με την συγκατάθεση των εχθρών της πατρίδας. β) Οσοι διατέλεσαν Υπουργοί και υφυπουργοί αυτών των κυβερνήσεων. γ) Όσοι, ενώ ειχαν δημόσια θέση στρατιωτική, διοικητική, δικαστική η αλλη, έγιναν συνειδητά όργανα του εχθρού ή άσκησαν (χρησιμοποίησαν) το λειτούργημά τους για να δυευκολύνουν το έργο της κατοχής. δ) Οσοι ανέλαβαν υπηρεσία στο πλευρό των αρχών κατοχής και διευκόλυναν το έργο της. ε) Οσοι έγιναν συνειδητά όργανα του εχθρού για να διαδοθεί η προπαγάνδα του. ζ) Οσοι κατέδωσαν στον εχθρό Ελληνες ή ξένους υπήκοους που εργάζονταν χάρη του εθνικού ή συμμαχικού αγώνα. η) Οσοι διέπραξαν πράξεις βίας εις βάρος Ελλήνων εξ αιτίας της δράσης τους εναντίον των εχθρών. θ) Οσοι παρείχαν συστηματικά πληροφορίες για κινήσεις ατόμων και οργανώσεων που εργάζονταν για τον εθνικό και συμμαχικό αγώνα. ι) Οσοι εμπόδισαν με οποιονδήποτε μέσο εθνική και συμμαχική ενέργεια. ια) οσοι με τη βοήθεια του εχθρού έγιναν αρχηγοί ή οποία ειχε για σκοπό της την προσβολή της ακεραιότητα της χώρας. ιβ) Οσοι εκμεταλλεύτηκαν την οικονομική τους συνεργασία με τον εχθρό και προκάλεσαν ζημιές στον ελληνικό λαό η αποκόμισαν ασυνήθιστα οικονομικά ωφελήματα. ιγ) Οσοι κατά τη διάρκεια της

εχθρικής κατοχής συνεργάστηκαν με τον εχθρό και ωφελήθηκαν η ζημίωσαν το συμμαχικό αγώνα ή Ελληνες πολίτες ή πολίτες συμμαχικού κράτους.
Η τιμωρία που προβλέπει η Συντακτική αυτή Πράξη του 1945 ηταν θάνατος και ισόβια ή πρόσκαιρα δεσμά ή ειρκτή το λιγότερο τριών (3) ετών, ανάλογα με την ιδιότητα και τη θέση που κατείχαν ή τη σοβαρότητα και τα αποτελέσματα της πράξης τους. Το δικαστήριο μπορούσε να επιβάλει και μερική ή ολική δήμευση της περουσίας του δοσιλόγου.
Β) Οσοι συνεργάστηκαν με οποιονδήποτε τρόπο με τους κατακτητές. α) Αυτοί που δεν συνεργάστηκαν μέν ιδεολογικά και πολιτικά, με τους κατακτητές αλλά εκμεταλλεύτηκαν τη δυστυχία του λαού να πλουτίσουν. Τεράστιες περιουσίες άλλαξαν χέρια στη διάρκεια της κατοχής για ενα κομμάτι ψωμί και κυρίως από τις οικογένειες των αγωνιστών να εξαγοράσουν ομηρίες, καταδίκες και θάνατο. Αυτοί ηταν οι μαυραγορίτες και κάθε είδους προαγωγοί β) Αυτοί που έστησαν διάφορες εταιρίες μεσαζόντων, ανάμεσα στις αρχές κατοχής και τους συγγενείς των συληφθέντων. Των συλληθφέντων κατ υπόδειξη των ανθρώπων της εταιρίας, συληθφέντων με σκοπό την απόσπαση χρημάτων. γ) Ηταν αυτοί που διαλαλούσαν και υπόσχονταν οτι εχουν γνωριμίες και τα μέσα να αποφυλακίσουν τους συληφθέντες, αυτούς που προόριζαν οι Γερμανοί για ομήρους, αυτούς που θα περνούσαν από τα κατοχικά στρατοδικεία και αυτοί που ειχαν κατά δικαστεί σε βαριές ποινές ή σε θάνατο ακόμα δ) Τους κοινούς εγκληματίες, πλαστογράφους, εκβιαστές, απατεώνες, λωποδύτες, προαγωγούς, λαθρεμπόρους κλπ και ε) Και γιατί όχι και αυτοί που στις δύσκολες στιγμές που περνούσε η πατρίδα της γύρισαν την πλάτη.
Η αστική ιστοριογραφία δεν μπορεί να αποφύγει, οσο και αν θα το ήθελε την αντικειμενική πραγματικότητα. Τα επίσημα αρχεία δεν ειναι βέβαια η πανάκεια του ιστορικού προβληματισμού και της ιστορικής αναζήτησης-παραμένουν όμως έγγραφα αστικής αντίληψης και διακυβέρνησης. Ειναι όμως ο μόνος τρόπος για να καταλάβουμε την κατεύθυνση της επίσημης πολιτικής και αν χρησιμοποιηθούν σαν εργαλεία και αποδεικτικά στοιχεία και οχι σαν η «τελική αλήθεια» θα μας βοηθήσουν να καταλάβουμε πολλά. Αυτό θα ειναι το πρώτο θετικό βήμα στην πλήρη ιστορική δικαίωση του αγώνα του ελληνικού λαού και του-ΕΑΜ-ΚΚΕ. Αυτή η έρευνα μπορεί να μην γίνει ποτέ απ τους περισσότερους ιστορικούς, που ήδη έγραψαν την τετράχρονη «ιστορία» της κατοχής με αντι κομμουνιστικά πλαίσια-κριτήρια σιγά-σιγά, ομως θα βλέπουν να απομονώνονται και η πλάστιγγα μέρα τη μέρα, θα βαραίνει όλο και πιό πολύ προς τη μεριά της πραγματικής ιστορίας. Σε αυτό θα βοηθήσουν πολύ και τα αρχεία ντόπια και ξένα που θα έρθουν στο μεταξύ στο φώς.
Η μετά απελευθερωτική εποχή ήταν κατ εξοχή η εποχή, που θα έπρεπε αναγκαστηκά να διεξαχθεί χωρίς φοβίες, υστεροβουλίες και υπερβολές μιά σε βάθος έρευνα στην κοινωνία, αλλά και μέσα στο κράτος και στην ανάγκη μιά ιδεολογική και πολιτική σύγκρουση. Απ την έρευνα αυτή και την ιδεολογική σύγκρουση, θα είχαμε ανάγλυφη την εικόνα για το πως συμπεριφερθήκαμε σαν λαός, τόσο την διάρκεια της Μικρασιατικής καταστροφής, της Μεταξικής δικτατορίας, τον αλβανικό πόλεμο και κυρίως στη διάρκεια της κατοχής και τον εμφύλιο. Η έρευνα αυτή κοινωνική και δικαστική, θα αποτελούσε τον άξονα της προάσπισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ό,τι στηρίζει και νομιμοποιεί ενα σύγχρονο δημοκρατικό κράτος. Θα εξαρτιόταν η μεταπολεμική πορεία της χώρας. Πολύ περισσότερο αν ο διάλογος αυτός ειχε προηγηθεί. Αυτή η δημόσια διαμάχη θα ειχε μέσα της το στοιχείο του επηκοδομητικού διαλόγου και μόνο με αυτόν και μέσω αυτού θα φτάναμε στη λύση των προβλημάτων. Ο διάλογος ανάμεσα στα κόμματα και οι δημόσιες συζητήσεις, εστω και αν προκαλούσαν διαξιφισμούς, φιλονικίες, ταραχές και κρίσεις. Υπήρχε η ελπίδα μέσα απ τον διάλογο να βρεθούν οι πιό ενδεδειγμένες λύσεις. Θα κάναμε τις ποιο σωστές και συμφέρουσες για το λαό και την Ελλάδα επιλογές και κυρίως αν αποφασίζαμε να επενδύσουμε πάνω στο μεγαλύτερο και στέρεο κοίτασμα: Την Εσαεί Προσφορά των Ελλήνων.
Βέροια Κόγιας Νίκος Αρχές του 1964